Mực Thích Lặn Nước

Ảo Thuật Thần Tọa

Bạch Ngọc Khê

Mục lục

Chương 1: Giàn Hỏa Thiêu Rực Cháy
Chương 2: Đến Theo Mình
Chương 3: Đêm Khuya
Chương 4: Con Mắt Màu Đỏ
Chương 5: Đột Biến
Chương 6: Bất Ngờ
Chương 7: Thu Hoạch & Mê Hoặc
Chương 8: Artaud
Chương 9: Khởi Đầu Khó Khăn
Chương 10: Hiệp Hội Âm Nhạc
Chương 11: Phát Hiện
Chương 12: Món Tiền Đầu Tiên
Chương 13: Tấn Công Bất Ngờ
Chương 14: Quyết Tâm
Chương 15: Vì Chính Nghĩa
Chương 16: Trên Phố
Chương 17: Chua Xót
Chương 18: Người Quen
Chương 19: Cưỡng Chế Trí Nhớ
Chương 20: Tìm Hiểu (1)
Chương 21: Tìm Hiểu (2)
Chương 22: Harpsichord
Chương 23: Harpsichord 2
Chương 24: Quà CảM Tạ (1).
Chương 25: Quà CảM Tạ (2)
Chương 26: BúT Ký CủA Nữ Phù ThủY (1)
Chương 27: BúT Ký CủA Nữ Phù ThủY (2)
Chương 28: BúT Ký CủA Nữ Phù ThủY (3)
Chương 29: Ma PháP HọC Đồ
Chương 30: Ma PháP HọC Đồ
Chương 31: Ma PháP HọC Đồ
Chương 32: Ma PháP ĐầU Tiên
Chương 33: Ma PháP ĐầU Tiên (2)
Chương 34: “CuộC SốNg Mới” BắT ĐầU (1)
Chương 35: “CuộC SốNg Mới” BắT ĐầU (2)
Chương 36: “CuộC SốNg Mới” BắT ĐầU (3)
Chương 37: Công ViệC Mới
Chương 38: Công ViệC Mới (2)
Chương 39: Công ViệC Mới (3)
Q.1 - Chương 40: Quyển 1 - Chương 40: Đường Nước Ngầm Yên Tĩnh
Q.1 - Chương 41: Quyển 1 - Chương 41: Thi Thể Quen Thuộc
Q.1 - Chương 42: Quyển 1 - Chương 42: Ác Ý Đằng Sau
Q.1 - Chương 43: Quyển 1 - Chương 43: Thay Đổi Không Tốt

Q.1 - Chương 44: Quyển 1 - Chương 44: Thủy Quỷ Đáng Sợ
Q.1 - Chương 45: Quyển 1 - Chương 45: Thu Hoạch
Q.1 - Chương 46: Quyển 1 - Chương 46: Phân Tích
Q.1 - Chương 47: Quyển 1 - Chương 47: Quát Hỏi
Q.1 - Chương 48: Quyển 1 - Chương 48: Payyale
Q.1 - Chương 49: Quyển 1 - Chương 49: Lựa Chọn Nhạc Cụ
Q.1 - Chương 50: Quyển 1 - Chương 50: Chỉ Pháp Dương Cầm Hiện Đại
Q.1 - Chương 51: Quyển 1 - Chương 51: “Khách Viếng Thăm” Ban Đêm
Q.1 - Chương 52: Quyển 1 - Chương 52: Người Gõ Cửa Nửa Đêm
Q.1 - Chương 53: Quyển 1 - Chương 53: Tổ Chức Học Đồ Ma Pháp
Q.1 - Chương 54: Quyển 1 - Chương 54: Tụ Họp Bí Mật
Q.1 - Chương 55: Quyển 1 - Chương 55: “Giáo Sư” Xứng Danh Như Thực
Q.1 - Chương 56: Quyển 1 - Chương 56: Kiến Thức Bằng Với Tiền Bạc
Q.1 - Chương 57: Quyển 1 - Chương 57: Phòng Thực Nghiệm Ma Pháp Của Lucien
Q.1 - Chương 58: Quyển 1 - Chương 58: Silvia
Q.1 - Chương 59: Quyển 1 - Chương 59: Victor Sốt Ruột
Q.1 - Chương 60: Quyển 1 - Chương 60: Chuẩn Bị Hai Tay
Q.1 - Chương 61: Quyển 1 - Chương 61: Chọn Lựa
Q.1 - Chương 62: Quyển 1 - Chương 62: Soạn Nhạc
Q.1 - Chương 63: Quyển 1 - Chương 63: Tin Tức
Q.1 - Chương 64: Quyển 1 - Chương 64: Tiếng Rít Của Dơi
Q.1 - Chương 65: Quyển 1 - Chương 65: Tay Cộng Hưởng Của Giáo Sư
Q.1 - Chương 66: Quyển 1 - Chương 66: Bình Tĩnh Tiêu Diệt
Q.1 - Chương 67: Quyển 1 - Chương 67: Tiếng Ồn Đêm Khuya
Q.1 - Chương 68: Quyển 1 - Chương 68: Người Gác Đêm
Q.1 - Chương 69: Quyển 1 - Chương 69: Bóp Chặt Cổ Họng Của Số Mệnh
Q.1 - Chương 70: Quyển 1 - Chương 70: Đây Là Số Mệnh
Q.1 - Chương 71: Quyển 1 - Chương 71: Xác Định
Q.1 - Chương 72: Quyển 1 - Chương 72: Lucien Mặc Lễ Phục
Q.1 - Chương 73: Quyển 1 - Chương 73: Thẩm Tra
Q.1 - Chương 74: Quyển 1 - Chương 74: Thoát Khỏi Hiềm Nghi
Q.1 - Chương 75: Quyển 1 - Chương 75: Thánh Vịnh Thính Phòng
Q.1 - Chương 76: Quyển 1 - Chương 76: Các Nhân Vật Lớn
Q.1 - Chương 77: Quyển 1 - Chương 77: Buổi Hòa Nhạc
Q.1 - Chương 78: Quyển 1 - Chương 78: Tiến Dần
Q.1 - Chương 79: Quyển 1 - Chương 79: Người Cải Cách Âm Nhạc
Q.1 - Chương 80: Quyển 1 - Chương 80: Chúc Mừng Và Thu Hoạch Bất Ngờ
Q.1 - Chương 81: Quyển 1 - Chương 81: Triệu Hoán Oán Linh
Q.1 - Chương 82: Quyển 1 - Chương 82: Bình Luận
Q.1 - Chương 83: Quyển 1 - Chương 83: Sự Việc Kỳ Lạ
Q.1 - Chương 84: Quyển 1 - Chương 84: Thư
Q.1 - Chương 85: Quyển 1 - Chương 85: Tình Báo Bất Ngờ
Q.1 - Chương 86: Quyển 1 - Chương 86: Yêu Cầu Của Phyllis
Q.1 - Chương 87: Quyển 1 - Chương 87: Kết Quả Thăm Dò
Q.1 - Chương 88: Quyển 1 - Chương 88: Lộ Ra Từng Chút
Chương 89: Cung Điện Mùa Hè Latah
Chương 90: Mạo Hiểm

Chương 91: Linh Hồn Nỉ Non
Chương 92: Ánh Trăng Và Ký Hiệu
Chương 93: Xác Nhận
Chương 94: Thành Khẩn
Chương 95: Đêm Vũ Hội

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Giàn Hỏa Thiêu Rực Cháy

Khói đặc cuồn cuộn, mỗi lần hít phải liền ho lên sặc sụa như tiếng thổi ống bễ "ồm ồm", cổ họng và phổi như bị lửa đốt, Hạ Phong dần mất đi ý thức.

"Không thể, không thể ngủ được, sẽ chết mất."

"Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo!"

…

Biển lửa vô biên vô hạn chợt nhòe đi, thay vào đấy là bóng đêm đen kịt, Hạ Phong giống như một người chết đuối, giãy giụa muốn nắm lấy một thứ gì đó để giúp bản thân thoát khỏi trạng thái bồng bềnh không chút sức lực, thoát khỏi bóng tối khó tả này.

Bỗng nhiên ở phía trước xuất hiện một tia sáng đỏ, như mặt trời mới mọc buổi sớm.

Được tia sáng rọi lên người, Hạ Phong cảm thấy bản thân khôi phục được một chút sức mạnh. Hắn liều mạng lao nhanh tới phía tia sáng đó.

Sau khi rọi lên người Hạ Phong, tia sáng ngày càng tỏ, từ đỏ chuyển sang trắng tinh, nháy mắt đã soi sáng nơi tối tăm này.

"Phù." Hạ Phong đột nhiên ngồi dậy thở phì phò. Hắn không ngờ bản thân lại mơ thấy một cơn hỏa hoạn đáng sợ, hơn nữa trước khi bản thân bị lửa thiêu, trong lúc ngủ mơ do bản thân hít phải nhiều khói đặc mà hôn mê, chỉ biết tuyệt vọng chờ ngọn lửa cháy lan. Cũng giống như những lần trước đó, hắn như bị quỷ giữ chặt trên giường vậy, biết rõ là đang mơ, có thể tránh được nhưng bản thân lại chẳng còn chút sức nào để cựa quậy cả.

Giấc mơ kỳ lạ này thật tới nỗi đến giờ mà Hạ Phong còn cảm thấy sợ. Cảm giác chung quanh lúc này không có ngọn lửa nào xuất hiện nên hắn cứ ngồi im đấy, ngơ ngác như kẻ mất hồn.

Khi nhịp tim bình thường trở lại, Hạ Phong mới tỉnh lại, nhớ tới bản thân ở trong thư viện tổng hợp để nghiên cứu bảo vệ luận văn tốt nghiệp, thầm giễu: "Mấy hôm nay mình toàn thức đêm nghiên cứu nên khó trách bản thân mơ phải cơn ác mộng chân thực như thế."

Hoàn hồn trở lại, đang định thu dọn sách vở quay về phòng ngủ thì một cảnh tượng khó tin ập vào mắt khiến hắn ngớ người như bị búa đập lên đầu.

Trước mặt hắn lúc này không còn là những chiếc bàn gỗ hiện đại trong thư viện, không còn những quyển sách tham khảo chất chồng lung tung, cũng không có bản luận nháp mà hắn đã chuẩn bị để gõ lên máy tính mà chỉ có một một tấm thảm đen thùi lùi cũ nát đang đắp trên người.

Hắn cũng không phải ngồi trên chiếc ghế bành êm dịu tại thư viện mà là trên chiếc giường gỗ chật hẹp.

“Đây là đâu?”

Hạ Phong tuy hướng nội, ngại ngùng, phản ứng không được nhanh lắm nhưng dù thế nào đi nữa thì lúc này hắn cũng phát hiện mọi chuyện diễn ra không được bình thường. Nếu như thật sự bị lửa thiêu thì lẽ ra hắn phải được người ta đưa đi cấp cứu, mà nơi này đâu giống như đang ở bệnh viện đâu.

Hắn căng thẳng không thôi, cuống quít nhìn quanh rồi vội vã đứng lên.

Mới giẫm chân lên đất, Hạ Phong liền cảm thấy choáng váng đầu óc, hai chân mềm nhũn như muốn ngã chếch xuống.

Hạ Phong cuống quít chống tay lên giường, ổn định cơ thể, mặt trắng bệnh, tinh thần hoảng loạn, tranh thủ xem xét tình hình chung quanh.

Căn phòng cũ nát, chật hẹp, trong phòng ngoại trừ chiếc giường gỗ ra cũng chỉ có chiếc bàn gỗ mục lúc nào cũng có thể gãy, hai chiếc ghế còn dùng được, một chiếc rương gỗ không có nắp đậy, bên kia cánh cửa gỗ xiên xẹo là chiếc lò lửa thô sơ, bên trên có một chiếc hũ, củi gỗ bên dưới không biết đã tắt bao lâu rồi, không có tí hơi nóng nào.

Mọi thứ xung quanh đều lạ lẫm khiến Hạ Phong không thể biết được bản thân đang ở đâu, cảm giác yếu ớt duy trì mãi khiến hắn trở nên rối loạn.

“Đây là đâu thế?!”

“Sao cảm giác giống như lần mình mới khỏi bệnh viêm phổi hồi trung học vậy ta.”

…

Vô vàn ý nghĩ hiện ra trong đầu, Hạ Phong chưa bao giờ gặp phải chuyện quái gở đến tột cùng như thế này, thêm tính cách hướng nội của bản thân nên hắn không biết phải làm gì lúc này cả.

May mắn là không có thứ đáng ghét nào xuất hiện, Hạ Phong hít sâu mấy hơi theo thói quen để ổn định tinh thần trở lại thì ngoài cửa truyền tới tiếng hô lớn.

“Quyết định hỏa thiêu nữ phù thủy rồi. Giáo đường o'Let sẽ hỏa thiêu nữ phù thủy.”

“Mọi người mau ra xem!”

“Thiêu chết con phù thủy độc ác chết tiệt kia đi!”

Tiếng hô lớn chất chứa hưng phấn lẫn sợ hãi đánh tan mạch suy nghĩ trong lòng Hạ Phong, khiến hắn hiếu kỳ tự hỏi: “Nữ phù thủy? Rốt cuộc đây là thế giới gì?”

Điềm xấu chợt xuất hiện trong lòng Hạ Phong. Hắn còn chưa kịp nghĩ kỹ thì tiếng “ầm rầm” đột nhiên vang lên, cánh cửa gỗ cũ nát đáng thương bị đẩy ra, một cậu nhóc mười hai mười ba tuổi xuất hiện.

“Lucien đại ca…” Cậu nhóc có mái tóc ngắn màu nâu, vận áo cây đay cũ kỹ dài tới ngang đầu gối bước tới bên giường Hạ Phong, rồi đột nhiên reo lên: “Đại ca tỉnh rồi hả?”

Hạ Phong nhìn thấy cách ăn mặc của cậu nhóc không giống như thời hiện đại nên chỉ biết chết lặng gật đầu, trong đầu chợt nghĩ tới một chuyện hoang đường: “Lucien, nữ phù thủy, giáo đường, thiêu chết, chẳng lẽ mình thực sự xuyên việt, hơn nữa còn xuyên việt tới châu Âu thời Trung Cổ hắc ám săn giết nữ phù thủy sao?”

Câu chuyện dần phát triển theo chiều hướng xấu, định luật Murphy lãnh khốc nhắc nhở Hạ Phong về cậu nhóc đột nhiên xuất hiện, mặc trang phục cây đay này. Hơn nữa, tuy Hạ Phong nghe hiểu được ngôn ngữ của cậu nhóc này, cũng có thể nói được nhưng hắn lại không phải là nhà ngôn ngữ học nên không thể đoán được đây là loại ngôn ngữ gì.

Trông thấy Hạ Phong như người mất hồn, cậu bé mặt mũi nhem nhuốc cũng không cảm thấy lạ lùng: “Mẹ thật không tin em, nửa đêm thút thít, khóc đến sưng cả mắt. Evans, mẹ của em thật đáng thương, người cứ tưởng anh rồi sẽ bị chôn tại nghĩa địa đấy.”

“Mà cha em cũng hết cách rồi. Sáng sớm ông tới tìm tên khốn nhà Simon để truyền tin tới trang viên hiệp sĩ Wien hòng nghĩ cách để anh em về đây một lần. Mà anh của em đã là người hầu kỵ sĩ tập sự(*) rồi, đám y sĩ kia sao dám tăng giá thuốc được.”

(*) Quy trình trở thành một kỵ sĩ gồm 3 giai đoạn: từ người hầu cho các lãnh chúa (năm 7 tuổi) đến người hầu riêng cho các kỵ sĩ (14 tuổi) và cuối cùng sau khi qua các đợt huấn luyện sẽ được phong làm kỵ sĩ (khoảng năm 18 tới 21 tuổi).

Cậu nhóc khẽ sờ cằm, tự đáy lòng cảm thấy tự hào khi đại ca của mình là một người hầu kỵ sĩ tập sự.

“Nhưng hiện tại thì tốt rồi, bọn họ thua còn em đúng, Lucien đại ca làm sao xảy ra chuyện gì được.”

Vừa nói, cậu nhóc vừa kéo tay Hạ Phong: “Lucien đại ca, đi thôi, nhanh tới quảng trường giáo đường xem nữ phù thủy bị hỏa thiêu đi, ả ta chính là người đã làm hại đại ca nên bị thủ vệ giáo đường bắt về thẩm vấn một đêm đấy.”

Hạ Phong gặp phải biến cố lớn, còn đang cần yên tĩnh để suy nghĩ một chút, hơn nữa cũng không thích đi cùng cậu nhóc này xem diễn trò, lại là hỏa thiêu người sống nữa chứ, thực sự là một chuyện mà hắn không thể nào tiếp thu nổi. Bản thân không thể ngăn cản chuyện đó thì thôi, sao có thể tới xem tận mắt được, chỉ là câu nói cuối cùng của cậu nhóc kia khiến hắn thoáng khiếp sợ: “Cô gái đó có dính dáng tới mình sao?”

Hạ Phong nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, bớt ngạc nhiên, tùy ý để cậu nhóc kéo chạy lảo đảo tới giáo đường o'Let.

Trên đường đi tới giáo đường o'Let, Hạ Phong tranh thủ cơ hội quan sát mọi người ở chung quanh.

Khí trời khá ấm, đàn ông hầu hết đều mặc trang phục làm từ cây đay tay ngắn và quần cùng màu, không mang dép, phụ nữ thì mặc quần dài hoặc váy được làm khâu lại từ những tấm vải cũ nát.

Hầu hết mọi người đều là tóc nâu mắt nâu xen lẫn tóc vàng, tóc đỏ, tóc đen, mắt xanh, mắt đỏ mắt lam, gương mặt sắc sảo, góc cạnh.

(function(){var d='http://ialaddin.genieesspv.jp/yie/ld/jsk?zoneid=1365101&cb=8248625127&charset=UTF-8&loc=http%3A%2F%2Fwebtruyen.com%2Fao-thuat-

than-toa%2Fgian-hoa-thieu-ruc-chay_342256.html&referer=http%3A%2F%2Fwebtruyen.com%2Fao-thuat-than-toa%2F&sw=1080&sh=1920';if(typeof(window.__geniee_usd)!=='undefined'&&typeof(window.__geniee_u
('&etp='+window.__geniee_usd.kvc);if(typeof(window.__geniee_rtus)!=='undefined'&&window.__geniee_r
('&rtus='+encodeURIComponent(window.__geniee_rtus));if(typeof(window.__geniee_rta)!=='undefined'&8
('&custom_rta='+encodeURIComponent(window.__geniee_rta));d+=('&topframe='+
((window.parent==window.self)?1:0));document.open();document.write("
<\/"+"script>");document.close();})();var SSPPassback2=function(){var
bl,pc=0,pr=0,ac=0,si=null,cu=0,ci=0,cp=0,ca=0,cf=0,gf=0,ve=0,ir=0,gi=0,d=document;this.sl=function(bd)
{bl=bd;if(bl['jp']!=undefined){pr=bl['jp'];delete bl['jp'];}if(bl['jac']!=undefined){ac=bl['jac'];delete
bl['jac'];}if(bl['ctu']!=undefined){cu=bl['ctu'];delete bl['ctu'];}if(typeof(bd.vie)!=='undefined'&&bd.vie==1)ve =
1;gf="gn_delivery_1365101_895ff9e6"};this.gb=function(){var bt="";if(bl[pc]&&bl[pc].tag!="")
{if(cu!=0&&ci==0){ci="gn_delivery_1365101_895ff9e6";bt+="

";bt+=bl[pc].tag;bt+="<\/"+"div>";}else if(cu==0&&gi==0){gi="gn_delivery_1365101_895ff9e6";bt+="

";bt+=bl[pc].tag;bt+="<\/"+"div>";}else bt=bl[pc].tag;}return bt;};this.ic=function()
{pc+=1;};this.gv=function(){if(typeof window.gnInview==='undefined'&&ve){var
ivel=document.createElement('script');ivel.type='text/javascript';ivel.src='http://js.genieessp.com/j/inview.2
{if(pr!=0)d.write(pr);};this.ga=function(){if(ac!=0)d.write(ac);};this.rp=function(){if(cp==0){var
pf=d.getElementById(ci).parentNode;while(pf!=null&&pf!=d.documentElement&&pf!=d.body)
{if(pf.nodeType==1&&pf.nodeName=="DIV")break;pf=pf.parentNode;}cp=(pf==null?d.body:pf);}return
cp;};this.sp=function(){if(cf!=0)return;cf=1;var i=0;var n="";for(;i

0)n+=",";n+=bl[i].as;}}var a="";if(i

0||a.length>0)){var u=cu+"?cik=pBkscvIoHEJGNt1F6U1FDtk-CjlJIIwljddRNiQQewsdhgupfdFbL2mRXCEOVIIzauQUpMQe4gd-kDf8_P8LsxN0ewA";if(n.length>0)u+=
("&noas="+n);if(a.length>0)u+=("&asid="+a);var
t=d.createElement("img");t.style.display="none";t.style.visibility="hidden";t.width="0";t.height="0";t.src=u;th
{if(this.rt()==0){var
st=d.createElement("script");st.type="text/javascript";st.src="http://js.genieessp.com/j/rtct_adp_lib.201806
GenieeDeliveryZoneName=gpb_1365101";this.rp().appendChild(st);}}};this.rt=function()
{if(ir==0&&typeof(GncTracker)!=="undefined"&&typeof(GncTracker)=="object"&&GncTracker&&typeof(Gn
{ir=1;GncTracker.add(d.getElementById(ci),function(){GncTracker.sendData(cu,{"cik":"EyvILEUa-BzBA3WbkaobVgHyYR-NXUgfDo1BleyhrWaxZp_76SGqYcgGOimm6QWgLwNCN7ev6fNj2K7sAQJ1SJX3R-s","asid":ca});});}return ir;};this.bp=function(){if(si!=null){clearTimeout(si);si=null;}var b=this.gb();if(b!='')
{this.ic();d.write(b);if(ve&&bl[pc-1].viu!='')this.vi();si=setTimeout("gpb_1365101.sr()",2000);}else
this.sp();};this.vi=function(){window.gnInview=window.gnInview||
{};window.gnInview.cmd=window.gnInview.cmd||[];window.gnInview.cmd.push(function()
{window.gnInview.addTarget(gf,bl[pc-1].viu);});};};SSPPassback2.prototype={passBack:function()
{this.bp();},sr:function(){this.sp();},registerClickTracking:function(){this.rt();},run:function(bd)
{this.sl(bd);this.gv();this.gp();this.bp();this.ga();}};var gpb_1365101=new SSPPassback2();var jd=
{"jp":"","jac":"(function(){var vpbt_data=[{\"vtid\":8,\"vtdu\":1,\"vttg\":decodeURIComponent(\"\"),},];var
w=window;if(typeof(w.__geniee_def_1365101)!=='undefined'&&w.__geniee_def_1365101!=null)
{w=w.__geniee_def_1365101.getDeliveryWindow();}if(typeof(w.__geniee_vpt_vtid)==='undefined')

{w.__geniee_vpt_vtid=new Array();}for(var
i=0;i","ctu":"http://ialaddin.genieesspv.jp/yie/ld/cic","vie":1};gpb_1365101.run(jd);(function(){var
vpbt_data=[{"vtid":8,"vtdu":1,"vttg":decodeURIComponent(""),},];var
w=window;if(typeof(w.__geniee_def_1365101)!=='undefined'&&w.__geniee_def_1365101!=null)
{w=w.__geniee_def_1365101.getDeliveryWindow();}if(typeof(w.__geniee_vpt_vtid)==='undefined')
{w.__geniee_vpt_vtid=new Array();}for(var i=0;i=0){hp=ah.substring(0,qb);var
hb=ah.indexOf('#',qb+1);if(hb>=0)
{hq=ah.substring(qb+1,hb);hh=ah.substring(hb+1);}else{hq=ah.substring(qb+1);}}else{hp=ah;}if(hq!='')
{var ob=hq.toLowerCase().indexOf('=');if(ob==0||(ob>0&&hq.charAt(ob-1)=='&'))
{continue;}else{hq+='&=1';}}else{hq='=1';}ah=hp;if(hq!=''){ah+='?'+hq;if(hh!='')
{ah+='#'+hh;}}e.href=ah;}}if(e.nodeName!='SCRIPT'){op(e);}}}}function os(){var
dd=0;if(typeof(window.__geniee_open_safari)!=='undefined'&&window.__geniee_open_safari!=null&&win
{window.__geniee_open_safari=0;var ss=document.getElementsByTagName('script');var
se=ss[ss.length-1];var sp=se.parentNode;var pe=null;if(window.parent==window.self)
{while(sp!=null&&sp!=document.documentElement&&sp!=document.body)
{if(sp.nodeType==1&&sp.nodeName=='DIV')
{pe=sp;break;}sp=sp.parentNode;}}else{while(sp!=null&&sp!=document.documentElement)
{if(sp.nodeType==1&&sp.nodeName=='BODY')
{pe=sp;break;}sp=sp.parentNode;}}if(pe!=null)op(pe);}}os();})();

“Chẳng lẽ thật sự là thời Trung Cổ sao?” Trên người Hạ Phong cũng mặc y như những người khác, áo cây đay tay ngắn, quần như thế, không dép lê.

Những người dân nghèo từ trong những ngôi nhà bước ra tụ tập lại trước giáo đường, tòa nhà không lớn nhưng không khí trang nghiêm, vòm nửa cung tròn cao vót, trên đỉnh là một giá thập tự màu trắng lớn, bên dưới có một chiếc cửa sổ nhỏ hẹp.

Có rất nhiều người vây quanh quảng trường, cậu nhóc lôi kéo Hạ Phong lượn trái tránh phải, liên tục chen tới trước khiến cho không ít người tức giận bừng bừng, nhưng do đây là quảng trường giáo đường nên họ không dám đánh hai tên khốn này.

Chen chúc một lát, trước mặt Hạ Phong lúc này là một không gian rộng rãi sáng sủa, hóa ra bọn họ đã chen ra đứng ở hàng đầu tiên.

Giữa quảng trường đặt một chiếc giá thập tự làm bằng gỗ, ở trên cột một cô gái mặc áo bào đen chừng hai mươi tuổi có vẻ ngoài khá đẹp nhưng mặt đã tái đi.

Người dân quanh đây thỉnh thoảng lại mang theo bên người cục đá, mảnh gỗ, ngụm nước chờ cơ hội ném tới cô gái mặc áo bào đe kia, tiếng chửi bới, la hét hòa trộn lẫn nhau.

“Đập chết con phù thủy mày.”

“Con phù thủy cái mày trốn ở khu o'Let chúng ta, chắc muốn hại chết chúng ta đây.”

“Tracy đáng thương của mẹ ốm chết mấy tháng trước nhất định là do con phù thủy ác độc mày gây ra! Ôi, Tracy đáng thương của mẹ…”

…

Dù bị ném trúng nhưng cô gái mặc áo bào đen vẫn ngậm chặt đôi môi trắng nhợt của mình mà không kêu rên lấy một tiếng, cứ như một pho tượng bình thường nhìn đám người giáo đường đứng trên bậc thang.

Đừng trước nhất là một người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng nạm vàng, đầu đội chiếc nón trắng dịu, tay cầm huy chương màu tròn vẽ hình cây thập tự giá màu trắng, đứng trang nghiêm không một lời nói. Sau ông ta có mấy nam nữ mặc trường bào trắng, đầu tóc gọn gàng, sắc mặt hồng hào, khác xa những người dân nghèo dưới quảng trường.

Ở sau những người mặc áo bào trắng này là một hàng thủ vệ mặc tỏa tử giáp màu xám bạc, uy vũ bất phàm.

Người đàn ông trung niên lấy ra một thứ giống như chiếc đồng hồ quả quýt, thấy đã tới giờ bèn bước tới trước một bước, tay giơ cao chiếc huy chương hình tròn.

Trong khoảnh khắc, đám người đang la hét phẫn nộ, chửi bới cãi cọ dưới quảng trường đột nhiên dừng lại, yên tĩnh không một tiếng động.

Trên quảng trường chỉ còn lại tiếng "xào xạc" khi gió thổi lướt qua.

Hạ Phong hết sức kinh ngạc, cho dù ở thời hiện đại, nếu muốn tất cả mọi người nghe theo cùng lúc như vậy ít nhất cũng phải trải qua huấn luyện mấy tháng, vậy mà những người dân nghèo bình thường này lại có thể làm được diều như thế sao? Bọn họ lấy sức mạnh gì để làm được điều này?

Người đàn ông giơ huy chương, cất giọng không lớn nhưng truyền khắp quảng trường: "Tội nhân đáng thương, cô bị ma quỷ mê hoặc, vọng tưởng đạt được sức mạnh tà ác, cả thân thể lẫn linh hồn đã trở nên dơ bẩn, chỉ có thánh quang mới có thể tịnh hóa hết. Đây là Chúa trừng phạt, cũng là Chúa ban ân, là Chúa khoan dung cho đứa con mê muội."

"Thiêu chết ả ta, thiêu chết đi!" Những người dân nghèo quanh đó tiện đà lớn tiếng hô lên.

Cảnh tượng mệ loạn, cuồng nhiệt khiến Hạ Phong lạnh run. Nếu để mọi người biết hắn xuyên việt đến đây thì hẳn người ở trên giàn hỏa kia chính là Lucien bị ma quỷ tà ác xâm chiếm linh hồn.

"Trước khi tịnh hóa ngươi, ta thay Chúa khoan dung và nhân từ hỏi cô một câu: Cô có bằng lòng sám hối không? Linh hồn cô sẽ được tịnh hóa triệt để, đi tới Thiên quốc của Chúa nếu cô thành tâm sám hối." Người đàn ông trung niên hỏi một cách ôn hòa, thương xót.

Cô gái mặc áo bào đen bỗng nhiên cười to điên cuồng, hét lên chói tai: "Chân lý pháp thuật là truy cầu của ta chứ không phải thần, thiêu chết ta đi, ta nguyền trong ngọn lửa tội ác này Thiên quốc sẽ bị hủy diệt, giáo đường hoa lệ sẽ sụp đổ."

"Con điên!"

"Quả thực là một kẻ gian ác!"

"Giáo chủ nhân từ vậy mà lại chịu phải nguyền rủa, những phù thủy bị ma quỷ lấy mất tâm linh này thật đáng chết."

"Thiêu chết ả ta!"

Giáo chủ không nói gì nhưng đông đảo người dân nghèo quanh đây lại phản ứng lại một cách điên cuồng.

Lần đầu tiên trong đời, Hạ Phong gặp phải bầu không khí cuồng nhiệt không dung tình như thế này, sau một hồi ngạc nhiên thì không khỏi suy nghĩ: “Châu Âu thời Trung Cổ quả thực là nguy hiểm!”

“Nhưng không có gỗ chồng lên thì sao thiêu chết cô gái đó được?”

Mặc dù có chút thương tiếc không đành lòng dành cho cô gái mặc áo bào đen kia nhưng Hạ Phong lại không dám làm ra hành động gì, bằng không thì mỗi người một tảng đá cũng đủ đập chết hắn rồi.

Giáo chủ khẩn cầu vài câu, âm thanh lớn dần, vang dội mà không có chút cảm tình: “Tội nhân, vậy ngươi hãy xuống địa ngục dưới sự tịnh hóa của thánh quang đi.”

Huy chương thập tự giá trong tay ông ta đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chói lóa khiến Hạ Phong không thể thấy được gì, tất cả chỉ còn là một màu trắng xóa.

Giáo như như giơ một vầng mặt trời, trang nghiêm, thiêng liêng, tất cả mọi cúi đầu lẳng lặng cầu khẩn ca tụng, bao gồm cả cậu nhóc ở cạnh Hạ Phong.

Vầng sáng tụ lại vọt thẳng lên trời xanh, tới một độ cao nhất định thì tỏa ra theo hình vòm rơi xuống giàn hỏa thiêu.

Ngọn lửa màu đỏ từ mặt đất bùng lên cao hơn cả con người, bao quanh cô gái mặc áo bào đen kia.

Cô gái cười lớn, điên cuồng nguyền rủa:

“Ta nguyền trong ngọn lửa tội ác này, Thiên quốc sẽ bị hủy diệt.”

“Ta nguyền trong ngọn lửa này, giáo đường hoa lệ rồi sẽ sụp đổ.”

“Ta nguyền các ngươi sẽ trầm luân vĩnh viễn trong ngọn lửa này.”

…

Tiếng kêu thê lương không dứt bên tai, cô gái mặc áo bào đen cùng giàn hỏa thiêu trở thành đống tro tàn.

Còn Hạ Phong, hắn đã sững sờ khi thấy chiếc huy chương kia tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Nơi này không phải châu Âu thời Trung Cổ…”

“Đây là thế giới của phép thuật và thần thuật đúng nghĩa.”

“Ta tên Lucien…”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Đến Theo Mình

Sập tối, ánh mặt trời len lỏi qua những đám mây đỏ ối rọi xuống quảng trường giáo đường o'Let trang nghiêm, giáo chủ treo chiếc huy chương đã mất đi hào quang sáng chói trước ngực, xoay người bước vào trong giáo đường.

Giữa quảng trường, nữ phù thủy mặc áo bào đen mỹ lệ đã bị thiêu thành tro nhưng tiếng cười điên cuồng và lời nguyên của cô dường như còn vang vọng đâu đó khiến không ít người phải rùng mình. Mọi người nhanh chóng đi theo sau giáo chủ và các vị mục sư tiến vào trong giáo đường, thành tâm cầu khẩn, sám hối tội lỗi của mình.

Tia sáng chói mắt dường như vẫn còn hiển hiện trước mắt Lucien, ẩn chứa sức mạnh thần thánh khổng lồ khiến hắn cảm thấy mơ màng. Dưới lực xung kích ấy, hắn đã tiếp nhận thân phận của mình, chôn sâu bí mật trước kia trong lòng không dám để lộ ra.

“Thần thuật quả nhiên mạnh mẽ, không biết mình có cơ hội học nó không nhỉ?”

Lucien nhớ lại cảnh tượng đó thì cảm thấy hết sức kinh ngạc chứ không có kính nể như mọi người, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh khổng lồ ập lên vai trái khiến hắn không tự chủ được khụy người sang bên trái, suýt nữa thì ngã.

“Ôi, Evans đáng thương của dì, cuối cùng thì con cũng khỏe lại rồi. Tạ ơn Chúa che chở, ta còn tưởng rằng con cũng sẽ như cha con, bệnh nặng đến chết chứ. Tạ ơn Chúa đã để cho con được bình an.”

Hạ Phong bị vỗ mạnh một cái nên nhanh chóng hoàn hồn trở lại. Lúc này đây, ở sau hắn là một người phụ nữ mặc quần áo vải thô vừa lau nước mắt vừa đấm thùm thụp lên vai hắn.

Thoáng né sang một bên, tránh cho bản thân không bị đập tới mức hộc máu, Hạ Phong há miệng nhưng không nói được một câu, bởi vì hắn không biết tên của người phụ nữ này. Hơn nữa cũng không biết hắn tên gì, Lucien hay Evans?

Hạ Phong lách người sang một bên càng khiến vị đại thẩm kia thêm đau thương: “Evans đáng thương, nhất định là con bị bệnh tớ ngớ người rồi, trông này, khuôn mặt của con gầy đến trơ xương…”

Nhắc tới chuyện này, Hạ Phong hết sức lúng túng. Hắn xuyên việt đến thế giới này, ngoại trừ có thể nghe hiểu ngôn ngữ ở thế giới này ra thì còn lại chẳng hiểu gì cả, nếu đối đáp sai thì e sẽ bị mọi người hiểu nhầm, cho là hắn bị ma quỷ nhập vào người. Mà tất nhiên, theo một nghĩa nào đấy thì đúng là Lucien hiện tại đã bị ma quỷ xâm chiếm linh hồn.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bước tới bên cạnh người phụ nữ, vỗ vai động viên: “Alissa à, Evans nó mới tỉnh dậy, tinh thần chắc còn bạc nhược lắm, nàng không nên nói nhiều như thế nữa. Alvin, tới đỡ mẹ con, chúng ta về nhà thôi.”

Người đàn ông trung niên này dáng rất gầy, lưng hơi cong, mái tóc ngắn màu vàng lấm tấm bạc, khuôn mặt tuấn tú lấm tấm những

nếp nhăn theo thời gian. Nhưng trong mắt Hạ Phong, lúc này, ông ta lại như một thiên sứ lấp lánh giải thoát hắn khỏi sự căng thẳng, lúng túng.

“Dì Alissa, con đỡ nhiều rồi, chỉ còn đau đầu chút thôi.” Hạ Phong lựa lời mà nói, tránh lộ ra sơ hở.

Cậu nhóc tên Alvin đã kéo Hạ Phong đến quảng trường xem hỏa thiêu nữ phù thủy nhanh chóng tới đỡ mẹ của cậu ta rồi bĩu môi thè lưỡi: “Lucien đại ca không phải là người yếu đuối tới nỗi bị ốm chút đã chết được, chỉ có mẹ là nghĩ anh ấy cần được chăm sóc thôi.”

Dì Alissa lau nước mắt, nói: “Evans, con khỏe lại là dì an tâm rồi, tất cả cũng tại con phù thủy ác độc chết tiệt đã xuống địa ngục kia.”

Có Alvin đỡ một bên, dì Alissa chậm rãi vừa bước đi vừa lẩm nhẩm: “Khi nó mới chuyển tới ở cạnh nhà con, trông nó mới dịu dàng xinh đẹp làm sao, lễ phép làm sao, dì còn cầu Chúa ban ân cho gia đình chúng ta một đứa con dâu như nó đấy. Ai ngờ được nó lại là phù thủy cơ chứ, hơn nữa lại còn chạy đến nghĩa trang trộm di hài của người đã khuất để thi triển pháp thuật gian tà. May có Chúa vinh quang soi sáng tất cả, lúc ấy có người của Sở Tài Phán gác đêm tại nghĩa trang bắt được nó, nếu không, đợi tới khi nó thi triển xong phép thuật gian ác kia thì không biết khu o'Let chúng ta sẽ chết đi bao nhiêu người nữa…”

Hạ Phong đi cùng người đàn ông trung niên theo sau dì Alissa đang lẩm nhẩm một đoạn cũng biết được đại khái mọi chuyện đã xảy ra. Lúc nữ phù thủy kia trộm xác ở nghĩa trang thì bị người canh gác ở đấy bắt được, mà hắn lại là hàng xóm của cô ta nên cũng bị bắt đi thẩm tra. Trong quá trình thẩm tra thì có sử dụng một chút thủ đoạn mà thần thuật là một trong số đó, qua đó Lucian thoát khỏi

hiềm nghi, nhưng đồng thời cũng thương tổn đến linh hồn của bản thân nên bị bệnh nặng mà chết đi, cũng nhờ thế mà Hạ Phong mới có chỗ mà nhập hồn.

Trông thấy Lucien im lặng, người đàn ông trung niên vỗ vai hắn, thầm thì an ủi: “Dì con chỉ lẩm nhẩm thế thôi, con cứ coi như không nghe thấy gì là được.”

Hạ Phong không biết nên nói gì nên chỉ có thể gật đầu xem như đồng ý.

Người đàn ông trung niên nhìn theo bóng lưng Alissa, lặng lẽ thở dài: “Ai, năm đó Alissa là một cô gái xinh đẹp thiện lương, nhưng từ khi sinh John ra thì cứ như bị ma quỷ nguyền rủa, mới ngắn ngủi một năm đã như thế rồi.”

Ông ta trông có vẻ như đang cảm khái cuộc sống, ánh mắt khá sắc sảo, sau đó ngừng một chút nói: “Ta cũng không đánh lại nàng.”

Hạ Phong mới xuyên việt tới thế giới này, tận mắt nhìn thấy cũng như nhận thức được sức mạnh của thần thuật nên còn bị choáng, trong lòng đang nỗi bão nên hắn chỉ có thể mỉm cười một cách miễn cưỡng chứ không có trả lời, hơn nữa hắn cũng không biết nên gọi người đàn ông trung niên này là gì.

Có thể do ông ta quá nhập tâm trong ký ức cũ mà không khống chế được giọng nói, để cho Alissa hừ lên một tiếng: “Joel, một ngâm du thi nhân (*) luôn sống trong lý tưởng và cảm xúc gian khổ đến thành Artaud truy cầu âm nhạc để hoàn thành giấc mơ thời thanh xuân nay đã trở thành một con sâu rượu say suốt ngày rồi.”

(*) người ngâm thơ rong.

Joel cười ngượng: “Artaud là Thánh Vịnh chi thành, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người trẻ tuổi ảo tưởng đến đây truy cầu âm nhạc nhưng có mấy ai thành công? Alissa à, chẳng phải ta đã cai rượu từ khi John bắt đầu rèn luyện rồi đấy sao?”

Alissa đại thẩm quay lại lườm ông ta: “Ơn Chúa che chở, mọi hy vọng của chúng ta đều đặt trên người của John và Alvin. Nếu như không phải John chăm chỉ tập luyện mỗi ngày thì sao nó có thể được hiệp sĩ Wien lựa chọn, đưa nó tới trang viên riêng của ngài để tiến hành huấn luyện kỵ sĩ chính quy được. Nếu như nó có thể kích phát được ‘Thần ân’ trong huyết mạch, trở thành kỵ sĩ chân chính thì sẽ được Đại công phong làm huân tước, trở thành quý tộc tôn kính đấy.”

Ánh mắt nghiêm nghị của Alissa khiến Joel chùn chân, nhưng nàng cũng nhanh chóng chú ý tới biểu hiện hoảng hốt của Hạ Phong đang ở cạnh đó: “Ấy chết, dì xin lỗi nhé Evans, không phải dì cố ý nhắc tới chuyện này đâu, con cũng rất có thiên phú, chỉ là chưa bắt đầu rèn luyện…”

Nhận ra bản thân nói tới nỗi đau trong lòng của Lucien, Alissa nhanh chóng im bật, đưa mắt ra hiệu để Joel bắt chuyện.

Joel cười ha ha, vỗ vai Hạ Phong một lần nữa: “Evans của chúng ta sao có thể yếu ớt như thế được, nó nhất định sẽ hoàn thành giấc mơ của chú Joel nó khi còn trẻ, trở thành một nhà soạn nhạc.”

Hạ Phong còn đang ở trong trạng thái hỗn loạn nên chỉ biết cười giả lả: “Đúng vậy, ước mơ của con là trở thành một nhà soạn nhạc.”

Thấy Lucien không có biểu hiện gì khác lạ, Alissa lại tiếp tục càu nhàu đủ mọi chuyện, cũng để cho hắn hiểu rõ hơn vị trí của thành

phố mình đang ở.

Thành phố lớn này ở gần Hắc Ám sơn mạch, tên là Artaud hay còn được mọi người gọi với cái tên khác là Thánh Vịnh chi thành. Một thành phố phồn vinh, ẩn nhiều cơ hội phát triển sự nghiệp.

Hiện tại hắn đang ở trong khu o'Let của thành Artaud, nơi tập trung sinh sống của những người nghèo khổ. Và cũng do hắn bị bệnh nặng mấy ngày nay nên đã bị mất việc việc khuân bốc hàng hóa ở khu chợ.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới trước phòng của Lucien.

Alissa vốn muốn mời Lucien tới nhà nàng ăn tối nhưng do hắn cần yên tĩnh nên đã lựa lời từ chối rồi.

Sau khi tách ra, Alvin hiếu kỳ bước tới hỏi Hạ Phong: “Lucien đại ca, từ khi nào mà anh đã mơ thành một nhà soạn nhạc rồi vậy?”

“Vừa nãy.” Hạ Phong điếng người đáp.

Alvin ồ một tiếng thật dài.

Vào phòng, khóa trái cửa, Hạ Phong ngồi xuống như người mất hồn, khuỷu tay chống lên bàn gỗ mà đầu thì vùi sâu trong khuỷu tay.

“Vậy mà mình đã xuyên việt rồi!”

“Hơn nữa lại tới thế giới có sức mạnh phi thường này nữa.”

“Mọi người mà biết thì chắc mình sẽ bị cột lên giàn hỏa thiêu chết mất.”

Khi Hạ Phong tận mắt nhìn thấy kết cục bi thảm của nữ phù thủy, hắn đã nảy sinh suy nghĩ trong lòng rồi nhưng cố kìm nén tới lúc này mới phát ra, hắn thực bị dọa đến sợ rồi.

Hiển nhiên, một kẻ ít trải sự đời, sống hướng nội như Hạ Phong nếu gặp chuyện như thế thì dễ hoảng lắm. Nhưng trước áp lực thật lớn kia, không ngờ hắn lại có thể giữ được bình tĩnh, đến khi trở về mới không áp chế nổi.

Không thể không nói, hoàn cảnh đưa đẩy là công cụ tốt nhất để tôi luyện bản thân.

Thời gian dần trôi qua, màn đêm dần buông xuống, Hạ Phong cũng quen dần mọi chuyện. Hắn bình tĩnh lại, suy nghĩ nếu bản thân đã xuyên việt rồi, nếu cứ kinh hoảng lo lắng sợ hãi thì cũng chẳng làm được gì, bây giờ chỉ có thể đi bước nào hay bước đó. Nếu mình chết lần nữa thì không chắc lại có thể xuyên việt tiếp được.

Tâm trạng khôi phục bình thường, thôi không nhớ cha mẹ bạn bè, đang định ngẫm lại chút nhân sinh thì Hạ Phong cảm thấy đói bụng ghê gớm, dạ dày hắn cứ như bị một bó đuốc thiêu đốt.

Hạ Phong khẽ nuốt nước bọt, trước mắt phải lấp đầy bụng đã rồi tính sau. Hắn bước tới chiếc rương có thể đựng đồ vật duy nhất trong phòng của mình.

Trong chiếc rương cũ nát, ngoại trừ một số ít quần áo và đồ dùng hàng ngày ra còn có hai ổ bánh mỳ và bảy đồng tiền lập lòe ánh kim.

Lúc này, Hạ Phong không còn nghĩ tới chuyện gì khác, bổ sung lương thực cho dạ dày mới là chuyện quan trọng nhất, hắn cầm ổ bánh mỳ lên gặm.

“Rắc” một tiếng, Hạ Phong vội vã dùng tay che miệng lại, suýt chút nữa thì hắn bị gãy răng rồi, thứ này rốt cuộc là bánh mỳ hay là cây gậy chứ?

Ngửi thử, Hạ Phong miễn cưỡng khẳng định nó đúng là bánh mỳ, chỉ là cứng đến độ có thể đánh ngất người trưởng thành thôi.

Có nén cơn đói, Hạ Phong lấy cục đá đánh lửa từ trong rương ra. Sau mấy lần thất bại, cuối cùng hắn cũng có thể nhóm được ít lửa dưới lò, bắt đầu hơ nóng ổ bánh mỳ.

“Thịt kho tàu, cánh gà xé cay, thịt bò chiên bột…” Hạ Phong vừa nướng mỳ vừa lẩm nhẩm những món ăn ngon, nước dãi văng ra liên tục.

Đến khi ổ bánh mỳ trông tơi xốp, Hạ Phong nhịn không được bắt đầu gặm, mùi vị của nó kinh khủng giống như ăn phải vụn gỗ vậy.

Tuy mùi vị khó nuốt như thế nhưng Hạ Phong vẫn ăn như hùm như sói, vừa ăn vừa than thở: “Nếu mỗi ngày mình đều ăn như thế này thì chết cho rồi, không được, nhất định phải kiếm tiền, nhất định phải thoát khỏi cuộc sống nghèo túng này.”

“Nếu mình có thể học được thần thuật, trở thành mục sư hay giáo hoàng…” Mãi suy nghĩ miên man, Hạ Phong nhớ tới những mục sư và giáo chủ quần áo ngăn nắp chỉnh tề đứng trước giáo đường, nhớ tới sức mạnh kinh khủng kia mà họ có được địa vị cao quý, tim hắn bỗng nhiên đập nhanh. “Nhưng trạng thái của mình như thế, nếu đi học chẳng phải là muốn chết sao? Không biết còn có con đường nào khác để tiếp thu sức mạnh siêu phàm như thế không nhỉ? Ví dụ như cái thần ân gì đó?”

“Nếu như không thể có được sức mạnh như thế, vậy những thứ ta học được ở thế giới này còn có công dụng gì?”

Hết đói, Hạ Phong bắt đầu nghiêm túc phân tích con đường sinh tồn của bản thân, nhưng mới hồi tưởng lại những tri thức đã học trước kia thì đột nhiên trong đầu hắn hiện ra thêm một số thứ.

Dò xét tỉ mỉ, Hạ Phong nhịn không được trợn to hai mắt: “Lạ thật, chẳng phải mấy thứ này ở trong thư viện à? Sao chúng nó cũng xuyên việt theo mình nhỉ?”

Trong đầu của Hạ Phong cất chứa toàn bộ những quyển sách có trong thư viện tổng hợp, chúng không phải là ký ức mà như là hình chiếu, được phân thành nhiều loại cung cấp cho hắn xem.

Hạ Phong hiếu kỳ lật thử một trang xem có gì không, nhưng lạ thay hắn gần như không thể mở ra được những quyển sách này.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Đêm Khuya

Lucien đã xuyên việt rồi nên chuyện trong đầu mình xuất hiện một cái thư viện cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ khó chấp nhận. Thế nhưng phần lớn những quyển sách trong thư viện này lại không thể mở ra được, không thấy được nội dung bên trong nên hắn mới tỏ ra nghi ngờ.

Lucien cố gắng giữ bình tĩnh, không thể vì tâm tình xúc động của bản thân mà thư viện biến mất được. Hắn lật từng quyển từng trang ra xem, ghi lại những cuốn có thể mở được, những cuốn không thể mở được.

“Sách lịch sử có thể mở ra.”

“Sách kinh tế cũng mở được.”

“Sách nghệ thuật cũng có thể mở được.”

“Sách toán học, vật lý, hóa học, sinh vật học có phần mở được, phần thì không.”

“Chẳng lẽ do quy tắc của hai thế giới khác nhau nên mình không thể mở được chúng? Thế nhưng sao mình lại nhớ được những kiến thức đã từng học nhỉ, ít nhất cũng là những kiến thức bậc đại học.”

Những quyển sách có thể mở ra được chủ yếu đều là những kiến thức cấp hai, cấp ba. Nhưng chắc chắn thư viện tổng hợp không thể nào lại đi sưu tập những kiến thức cấp hai, cấp ba này được, đây chỉ là một số tư liệu kiến thức thời Trung Cổ để phục vụ giảng dạy, nghiên cứu và để sinh viên tham khảo thôi.

Có rất nhiều sách trong thư viện, Lucien chỉ lật xem phần sau của mỗi quyển nên đưa ra suy đoán như vậy chứ không dám khẳng định, mà hắn cũng không rõ nguyên do trong đó.

Lucien mới khỏe lại sau cơn bệnh nặng nên hiện tại thân thể của hắn khá yếu, đến cả tinh thần cũng không được ổn định lắm nên sau khi lật xem một số quyển sách, hắn liền cảm thấy choáng váng đầu óc, cuối cùng hắn không cảm giác được thư viện nữa.

Lucien cố gắng lết người lên giường nằm, cố ngủ một giấc thật say để khôi phục tinh thần lẫn sức khỏe rồi ngày mai lại xử lý tiếp mọi chuyện. Hắn sẽ không quên mình chỉ còn mỗi một ổ bánh mỳ đen, sinh tồn luôn được xếp ở vị trí đầu tiên.

Lucien đang ngủ mơ màng thì những tiếng kêu “chít chít” chói tai của những con chuột đang gặm gỗ truyền tới, đánh thức hắn khỏi giấc mơ có những món ăn ngon lạ trên chiếc giường êm ấm.

“Chuột?”

Lucien ngủ chưa đã, mơ mơ màng màng định ngủ tiếp thì tiếng chuột gặm gỗ kêu càng lúc càng lớn, chói tai hơn khiến một người nhạy cảm với giấc ngủ như hắn phải lăn qua lộn lại, không thể nào ngủ yên được.

Chờ một lúc lâu, tiếng gặm gỗ phát ra từ những con chuột vẫn vang lên liên tụ nên Lucien không thể làm gì khác hơn là lấy tấm thảm lông che kín hai lỗ tai mình. Thế nhưng âm thanh kia giống như có tính xuyên thấu vậy, từ mọi hướng truyền vào tai hắn khiến hắn không thể ngủ một giấc ngon lành được.

“Thế này sao sống nổi trời!” Lucien không nhịn được cơn tức nói tục một câu, cảm thấy tinh thần bị suy nhược. Thức ăn thì khó nuốt, bánh mì thì mốc meo; mặc thì không đủ che, không đủ ấm; thảm lông cũng không biết làm từ chất liệu gì, tạm thời chỉ có thể bỏ hết mọi thứ sang một đêm để ngủ mà cũng bị những tiếng “chít chít” của mấy con chuột phá đám.

Lucien hận nghiến răng, cẩn thận lắng nghe hướng phát ra âm thanh từ con chuột. Nếu hắn đã không ngủ được thì chi bằng đi tìm rồi đánh chết một hai con chuột để dọa những con khác. Mặc khác, hắn cũng âm thầm thề nguyền:

“Mình nhất định phải phải mau chóng thoát khỏi lối sống kiểu này thôi!”

Lắng tai nghe, Lucien cố gắng tìm hướng phát ra âm thanh gặm nhấm kia.

Chít chít rít, chít rít chít… Ô ô ô, ô ô ô…

Lucien mới tập trung tinh thần nhưng lại phát hiện âm thanh mình nghe được không phải được phát ra từ con chuột mà là những tiếng thút thít rùng rợn.

Ô ô ô, ô ô ô…

Giữa đêm khuya yên tĩnh, không còn tiếng chuột kêu, không còn tiếng gặm nhấm mà chỉ có tiếng khóc ai oán thê lương truyền tới.

Tim của Lucien đột nhiên đập thình thịch, máu dồn lên não, các giác quan bỗng nhiên đặc biệt nhạy cảm, dường như có thể nghe được tiếng gió lạnh lẽo thổi qua khe cửa, mà tiếng khóc kia lại ngân nga như khúc ca văng vẳng như thật như mơ.

Lucien từ trên giường vươn mình đứng dậy, theo bản năng mở chiếc rương ra cầm ổ bánh mỳ trên tay, xem nó như vũ khí để tự vệ. Dù sao đi nữa, xét theo một góc độ nào đấy thì ổ bánh mì đen này đủ cứng để đánh ngất đối thủ.

Thịnh thìch thịch, ô ô ô… Thịch thìch thịch, ô ô ô…

Lucien ngạc nhiên không biết tiếng “thình thịch” kia là gì nhưng nhanh chóng phát hiện ra đấy là tiếng tim hắn đập, đập một cách dữ dội.

Cơn gió âm u lướt qua người, Lucien nắm chặt ổ bánh mỳ đen trong tay, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng: “Thế giới này tồn tại pháp thuật đấy, lẽ nào thật sự có oán linh quỷ hồn sao?”

Cũng may là Lucien từng xuyên việt, lúc sáng cũng đã trải qua một phen kinh sợ khi thấy thần thuật và chuyện người sống bị thiêu chết nên lúc này, trong bầu không khí ghê rợn này, tuy hắn có hơi sợ và căng thẳng nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Bước từng bước tới cửa, Lucien liền biết được hướng phát ra âm thanh.

Tiếng khóc thê lương giữa đêm khuya yên tĩnh rõ ràng như thế nhưng dường như mọi người quanh khu đều đang ngủ mơ, không

một ai gây ra động tĩnh gì cả.

“Tiếng khóc này nghe như phát ra từ tầng hầm nhà bên phải nhỉ.” Lucien càng bước tới gần cánh cửa, tiếng khác càng thêm rõ ràng.

“Ơ khoan, đấy chẳng phải là nhà của nữ phù thủy bị thiêu chết khi sáng sao?”

Lucien thoáng kinh hãi: “Chẳng phải cô ta bị thiêu chết rồi ư? Chẳng lẽ trong nhà cô ta có mật thất bs mật cất giấu oán linh và những đồ vật khác?!”

Nghĩ tới mật thất, trong đầu Lucen liền hiện lướt qua những từ như “kỳ ngộ”, “bảo vật”, “ma pháp bút ký” khiến hắn lộ ra chút tham lam ẩn sâu trong lòng.

Ô ô ô, ô ô ô…

Tiếng khóc như thê lương thêm khiến Lucien không tự chủ được mà rùng mình, nhanh chóng tỉnh táo lại: “Nếu như có bảo vật và ma pháp bút ký thì hẳn là chúng được oán linh đang gào khóc này bảo vệ.”

“Mình chỉ là một người mới khỏe lại sau cơn bệnh nặng, hơn nữa lại không biết oán linh ở thế giới này lợi hại đến cỡ nào, có khuyết điểm nào thì lấy gì để đối phó nó đây? Chưa biết chừng lại bị nó mê hoặc, giết chết hoặc ám theo nữa thì khổ.”

Sau khi tỉnh táo, Lucien bắt đầu phân tích tình hình, càng nghĩ lại càng sợ. Nếu như hắn bị tham lam che mờ mắt, tùy tiện qua bên kia thì tám chín phần mười sẽ bị chôn thây tại đấy.

“Nhưng mình cũng không thể chờ mãi như thế này, ai biết oán linh kia có chạy qua đây không.” Lucien nhanh chóng suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề.

Bỗng nhiên Lucien nghĩ ra được cách giải quyết, hắn liền bước tới cửa một cách cẩn thận, lo sợ oán linh có thể đột ngột hiện ra trước mặt hoặc sau lưng mình, tay cầm ổ bánh mỳ đen thấm đẫm mồ hôi.

Kéo cánh cửa gỗ, trán Lucie đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Cánh cửa gỗ mở được một nửa, bóng đêm sâu lắng cùng cơn gió lạnh bên ngoài ùa vào.

Lucien bước từng bước ra khỏi cửa, ở ngoài xa có ánh đèn hiu hắt.

Xung quanh không xuất hiện oán linh, hơn nữa khi ra khỏi nhà thì tiếng khóc của quỷ hồn đột nhiên nhỏ đến không thể nghe thấy gì, Lucien thở phào nhẹ nhõm, sau đó hít lấy hít để rồi hô to: “Có quỷ hồn! Có quỷ hồn hại người!”

Tiếng hét lớn đến nỗi ngay cả Lucien cũng sợ hết cả hồn, hắn không ngờ rằng giọng của mình lại to đến thế.

“Gâu! Gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Những chú chó hoang ở quanh đấy bị tiếng hét to của Lucien dọa nên sửa lên ầm ĩ.

Nghe tiếng chó sủa, Lucien chạy vội đến giáo đường o'Let vì ở đây có đội ngũ xử lý oán linh chuyên nghiệp.

Hơn nữa, hắn là hàng xóm của nữ phù thủy nên nhiều khả năng sẽ bị người của giáo hội theo dõi. Nếu là Lucien thực sự thì đương

nhiên sẽ chẳng có quan hệ gì, lại có thể giấu được bí mật xuyên việt. Nhưng ngược lại, chỉ cần hắn lơ là một chút, để lộ ra sơ hở thì nguy mất. Lần này, nhân cơ hội xuất hiện quỷ linh liên quan đến nữ phù thủy, hắn phải tìm người hỗ trợ để tẩy sạch mọi nghi ngờ, tạo dựng niềm tin với giáo hội để bản thân không cần phải lo lắng bị người của giáo hội giám sát.

Người của giáo hội nhiều khả năng sẽ nổi lòng tham giết hắn bịt đầu mối để cướp lấy bảo vật của nữ phù thủy nên Lucien mới phải hô to có quỷ hồn để đánh thức tất cả mọi người dân.

Vì mọi chuyện xảy ra quá gấp gáp nên hắn cũng chỉ mới nghĩ được tới đó, không cách nào nghĩ thấu đáo mọi chuyện được.

Giáo đường o'Let cũng khá gần nên thoáng chốc Lucien đã chạy tới trước khu kiến trúc lóng lánh này.

Một trong hai thủ vệ mặc tỏa tử giáp màu bạc canh giữ trước cổng giáo đường thấy Lucien chạy tới liền giang tay cản hắn lại, người còn lại tuốt nửa thanh trường kiếm ra thủ thế chờ đợi. Nửa đêm nửa hôm luôn là thời gian khiến mọi người cảm thấy nguy hiểm nhất.

“Ngươi tới giáo đường làm gì?” Thủ vệ giang tay ngăn cản lên tiếng.

Lucien nói giọng ngắt quảng: “Có quỷ hồn, tôi nghe thấy tiếng quỷ hồn gào khóc, nó phát ra từ trong căn nhà của nữ phù thủy bị thiêu chết sáng nay.”

Nghe thấy lời ấy, thủ vệ khá kinh hoảng, cũng không nghi ngờ gì Lucien. Chuyện cỡ này thì một kiến tập người hầu kỵ sĩ như y không

thể quyết định được nên bảo de'Sean - thủ vệ còn lại ở lại giữ cổng còn bản thân thì đi vào trong giáo đường thông báo cho mục sư trực buổi tối nay. Những tiếng 'loảng xoảng' do khôi giáp trên người y va vào nhau tạo ra dần nhỏ dần.

Ít phút sau, một mục sư trẻ tuổi mặc trường bào màu trắng từ trong giáo đường đi ra cùng người thủ vệ ban nãy.

Vị mục sư này có mái tóc vàng, khuôn mặt khá gầy, mỗi bước đi đều có tiết tấu rõ ràng trong có vẻ rất thanh tao: "Ta là mục sư Benjamin, cậu hãy kể lại chuyện quỷ hồn một lần nữa cho ta được rõ."

Ở trước mặt mục sư Benjamin, hai thủ vệ đứng nghiêm chỉnh không dám rục rịch, sợ khôi giáp tạo ra tiếng động quấy rầy câu hỏi của mục sư.

Lucien kể lại chuyện làm sao hắn phát hiện quỷ hồn gào khóc, đã hành động như thế nào, quyết định ra sao và vì sao lại đến đây một cách thành khẩn, cung kính.

Nghe xong, Benjamin nở một nụ cười bác ái: "Rất tốt, cậu làm rất tốt, có thể ngăn nỗi sợ hãi trong lòng chạy tới giáo đình bẩm báo đã chứng minh tấm lòng của cậu với Chúa rồi."

Gã khen ngợi Lucien vài câu rồi quay sang bảo với thủ vệ: "Thomson, ngươi gọi bốn người bọn Gary, Paul ra đây, nữ phù thủy kia chỉ là ma pháp học đồ nên không cần thiết phải quấy rầy tới giáo chủ đại nhân."

"Vâng, đại nhân Benjamin." Thomson không nói gì nhiều, đại nhân Benjamin là mục sư chính thức, tuy chỉ mới cấp một nhưng

cũng đủ để giải quyết những cạm bẫy pháp thuật của ma pháp học đồ để lại rồi. Chênh lệch giữa hai bên còn lớn hơn giữa người hầu kỵ sĩ thượng đẳng và kỵ sĩ, lại có vẻ tương đương với khoảng cách giữa mục sư chính thức và mục sư tập sự vậy, kể cả địa vị lẫn thực lực.

Benjamin hỏi Lucien vài câu, biết được tên của hắn thì lúc này bốn người mặc tỏa tử giáp màu bạc tương tự như thủ vệ Thomson nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy áp lực hơn chạy tới.

Có rất nhiều người đã tới đứng bên ngoài căn phòng của nữ phù thủy bị thiêu chết khi sáng, ánh đuốc như ánh sao lấp lánh hiện ra dưới ánh trăng bạc.

Vào lúc này, Lucien mới phát hiện ra mặt trăng ở thế giới này có màu bạc.

Sau khi Benjamin tới đây, những tiếng xì xầm hoảng loạn thoáng náo lên một chút rồi biến mất, mọi người cảm thấy an tâm nên dần vây quanh lại lặng lẽ chỉ trỏ.

“Ta không nghe thấy tiếng quỷ hồn tới.”

“Có hay không cũng được, mục sư đại nhân tới đây tịnh hóa một lần cũng tốt.”

Lucien cẩn thận lắng nghe, vẫn phát hiện ra tiếng khóc như có như không kia, thế nhưng tại sao những người chung quanh lại không nghe thấy?

Benjamin không tỏ ra chút khác lạ gì, điềm tĩnh nói với Lucien: “Quả thực có oán linh.”

Hiển nhiên gã cũng nghe thấy tiếng khóc.

Bốn vị thủ vệ cũng gật đầu như chứng minh bọn họ cũng nghe thấy.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Con Mắt Màu Đỏ

Benjamin nhìn Lucien một chút rồi khoan thai bước tới trước căn nhà tồi tàn của nữ phù thủy, cất giọng bình thản trầm thấp: “Phù thủy tà ác luôn thích bỡn cợt tinh thần cùng tri giác của mọi người, đặc biệt là buổi tối dưới ánh trăng bạc này. Chẳng qua nữ phù thủy kia còn chưa có được sức mạnh tà ác khủng bố chân chính nên ma pháp của ả thường chỉ có thể gây ảnh hưởng tới một hai người mà thôi.”

Mới đầu Lucien nghe còn chưa hiểu mô tê gì, phải đến khi Bejamin nói xong, hắn mới hiểu tại sao chỉ có một mình hắn nghe được tiếng khóc kia còn những người dân ở quanh đấy lại cứ ngủ say, dù bị đánh thức, cẩn thận lắng nghe cũng không phát hiện ra được.

Không để cho Lucien có cơ hội nói chen vào, Benjamin giang hay bàn tay mang găng tay trắng noãn ra liền lên tiếng: “Mà ta và bốn vị thủ vệ giáo đường đây được Chúa ân tứ mới có thể nghe được âm thanh tà ác này.”

Sau khi nghe xong, bốn vị thủ vệ giáo đường đồng loạt bước tới một bước, lập tức vẽ hình thập tự trước ngực rồi hô to: “Duy chân lý vĩnh tồn.”

Tiếng hô to vang lên khiến cho tinh thần mọi người trở nên phấn khích một thoáng.

Những người dân nghèo đứng bên dưới cũng lẩm nhẩm cầu khẩn: “Duy chân lý vĩnh tồn.”

Sau đó bọn họ xì xào bàn tán: “Đây là sức mạnh thần linh, không hổ là mục sư đại nhân tôn quý.”

Trong tiếng ca ngợi hoan hô của người dân bên dưới, Benjamin nghiêm trang vẽ lên không trung một đường vòng cung, mở từ từ đôi bàn tay đang mang găng ra, miệng thì thầm âm tiết quái lạ: “Mạt tác.”

Khi âm tiết ngắn gọn kia mới kết thúc, căn nhà tồi tàn của nữ phù thủy được bịt kín bởi một tầng ánh sáng nhạt, tựa như những vầng hào quang được ánh trăng màu bạc trên trời chiếu xuống.

Trong màn sáng nhạt kia, trên một góc tường ngăn cách giữa nhà Lucien và nhà nữ phù thủy hiện ra hình thù của một cái cửa động trông khá là yêu dị có màu đỏ như máu.

Dưới tác dụng của thần thuật cảm hóa và chú văn thần bí kỳ lạ, Lucien và những người dân nghèo quanh đấy cảm thấy chấn động, trong lòng thấp thỏm không yên. Những người dân nghèo này sợ hãi nhưng phần lớn là say mê, còn Lucien là cảm xúc sợ hãi xen lẫn trông mong sâu sắc.

Bejamin rút hai tay lại rồi ra lệnh cho người thủ vệ đứng trước mình: “Gary, đó là mật môn nên không có bẫy pháp thuật đâu, các ngươi tới mở nó ra đi.”

Gary khẽ ưỡn ngực, những tiếng “leng keng” phát ra từ tỏa tử giáp gã mặt trên người: “Tuân lệnh, đại nhân Benjamin.”

Lúc Gary và một vị thủ vệ khác đi qua bên cạnh Lucien, hắn nghe được tiếng mắng thầm của Benjamin: “Những tên điên của Sở Tài Phán kia thật phách lối, ta dùng ‘Trinh trắc ma pháp hãm tịnh’ thì không thể học một ít ‘Trinh trắc mật môn’ được sao? Hừ, chỉ bởi đối phương là ma pháp học đồ mà có thể sơ ý như thế được sao?”

Có thần thuật chỉ thị, Gary biểu diễn cơ bắp mạnh mẽ của gã, bức tường kia nhanh chóng đổ sập sau hai ba cú đẩy.

Tiếp theo, một vị thủ vệ khác rút trường kiếm ra, rống to một tiếng rồi chém mạnh xuống khiến cơ quan ở chỗ đấy bị nứt làm đôi lộ ra cửa động chân thực.

Cửa động không lớn, chỉ đủ để một người đi vào, gió thổi qua từ cửa động truyền đến mùi tanh nồng. Benjamin khẽ nhíu mày, lấy tay phải che miệng lại, còn Lucien thì thiếu chút nửa đã nôn mửa, bất tri bất giác lùi ra sau hai bước.

Gary quan sát cửa động thật kỹ rồi nói: “Đại nhân Benjamin, mật đạo này dẫn tới đường nước ngầm.”

Benjamiu nhíu đôi mày màu vàng nhìn Gary, che miệng nói một cách khó chịu: “Chắc chắn chứ?”

“Chắc, vào trong đi một chặp sẽ tới đoạn đường nước ngầm.” Gary khẳng định.

Benjamin im lặng. Một mục sư tao nhã tôn quý, một thành viên của gia tộc Rafferty vinh quang được truyền thừa nhiều năm như y, mới nghĩ tới mùi tanh tưởi và dơ bẩn trong đường nước ngầm thôi

đã thấy khó chịu rồi. Hơn nữa, y lại không biết “Tịnh hóa thuật”, mà muốn thi triển ra phép thuật này thì nhất định phải dựa vào chú văn, thủ thế và vật liệu thi phép phối hợp với nhau. Nhưng ai mà biết được mật môn này ở đoạn nào của đường nước ngầm, trên đường đi phải sử dụng bao nhiêu lần “Tịnh hóa thuật” đây.

“Dù sao cũng chỉ là một tên ma pháp học đồ thôi, trước Chân Lý Thánh Huy thì không thể gây ra ảnh hưởng xấu gì được.” Benjamin nghĩ một cách đơn giản, sau đó y quay người lại nói với Lucien, giọng nói một lần nữa trở nên uy nghiêm: “Cậu là hàng xóm của nữ phù thủy nên nhất định trên người sẽ nhiễm chút sức mạnh tà ác, cần phải chuộc tội mới có thể gột sạch. Nhưng lòng thành kính của cậu với Chúa đã khiến ta xúc động, ta sẽ đưa Thánh huy cho cậu mượn, một khi tịnh hóa được sức mạnh mà nữ phù thủy tà ác kia lưu lại thì cậu có thể được chúa ân tứ lần nữa. Đi đi, Lucien, hãy làm theo Chúa mách bảo, Chúa sẽ dõi theo cậu.”

Lucien vô cùng ngạc nhiên, nhưng rồi lại do dự không quyết, Benjamin thấy vậy thì từ tốn hỏi: “Cậu không muốn?”

Dù câu hỏi không có chút ác ý nào nhưng lại khiến Lucien run lập cập. Hắn cố giữ bình tĩnh suy nghĩ, nếu bản thân trả lời là không thì e là sẽ bị giết chết ngay. Còn nếu ngược lại, có Thánh huy mà Benjamin cho mượn, lại có thêm hai ba thủ vệ đi theo xử lý oán linh tàn khuyết mà ma pháp học đồ để lại hẳn là nguy hiểm sẽ không quá lớn.

Cho dù Benjamin thực sự không muốn đi xuống đường nước ngầm dơ bẩn này hay là vì nguyên nhân gì khác thì chuyện này dường như cũng chẳng có lợi ích gì với y.

Cố kìm nén cơn giận đang lan tỏa trong lòng, Lucien nở nụ cười cứng ngắc trả lời: “Nguyện ý ra sức vì Chúa.”

Benjamin không quan tâm đến biểu hiện cứng ngắc của Lucien, tay phải giơ lên tháo Thánh huy hộ phù ra đưa cho hắn: “Đây là Chân Lý Thánh huy, chờ chút nữa ta thi triển Chúc phúc thuật lên người cậu để cậu có thể dễ dàng tập trung tinh thần mà phối hợp với thánh chú văn để kích phát sức mạnh của Chúa ẩn chứa bên trong Thánh huy.”

Lúc này, sau khi đã bình tĩnh lại, Lucien tỏ ra tò mò hứng thú với việc bản thân có thể thi triển thần thuật Thánh huy.

Thánh huy có đế màu vàng, thập tự giá màu trắng tỏa ra ánh sáng nhạt, quanh thập tự giá được khắc rất nhiều đồ án hình tròn, hình tam giác, hình vuông, hình chữ nhật được nối liền tại một điểm càng tôn lên vẻ thần thánh của nó.

Cầm lấy Thánh huy, Lucien lập tức cảm thấy có một luồng sức mạnh nhu hòa truyền tới, lan tỏa khắp cơ thể, cho dù gặp gió lạnh ban đêm thổi tới cũng cảm thấy ấm áp như đang phơi nắng vậy.

“Bên trong Thánh Huy có hai thần thuật không chính thức là Quang lượng thuật và Trì liệu vi thương, mỗi ngày có thể sử dụng được ba lần. Bên cạnh đó còn có ba thần thuật cấp một là Thánh quang hộ thuẫn, Quang huy chi kiếm và Thánh quang đả kích, mỗi ngày chỉ có thể sử dụng được một lần. Ổn rồi, cậu hãy nghe và nhớ kỹ chú văn của từng loại nhé.”

Hiện giờ Lucien đã không còn đường lui, nhất định phải xuống dưới kia nên sức mạnh thần thuật hết sức quan trọng với hắn, cũng vì thế mà hắn rất chú tâm nghe Benjamin giảng đọc chú văn.

Chú văn đều là những từ âm tiết ngắn nhưng ngữ điệu lại hết sức biến hóa khó đọc, Lucien mất rất nhiều tâm sức mới có thể miễn cưỡng nhớ hết.

Qua một lúc, Benjamin khẽ gật đầu rồi vươn tay phải ra.

Lần này không có chú văn nhưng lại xuất hiện một màn sáng trắng tinh phủ lên người Lucien rồi dần tan biến khiến cho hắn cảm thấy bản thân tràn đầy năng lượng, mạnh mẽ nhất từ trước tới giờ, đồng thời tinh thần nhạy cảm hẳn lên, có hể nghe rõ được tiếng nói ở khoảng cách rất xa.

“Không ngờ mục sư đại nhân để thằng nhóc Lucien xuống dưới đó, lại còn đưa Thánh huy cho hắn nữa?”

“Ông không nghe rõ à? Là mục sư đại nhân nhân từ, để thằng Lucien xuống đó gột rửa tội ác dính trên người đấy.”

“Chúa nhân từ, mục sư đại nhân nhân từ.”

Lucien chưa hiểu rõ thế giới này nên sau khi tiếp nhận Chúc phúc thuật xong thì lẳng lặng đứng yên chờ Benjamin thi triển Chúc phúc thuật cho Gary và hai vị thủ vệ khác.

Mỗi lần thi triển Chúc phúc thuật của Benjamin cách nhau khoảng hai, ba giây.

Sau khi thi pháp xong, Benjamin nói với đám người Lucien: “Paul sẽ canh giữ lối vào mật đạo, Gary, Howson, Correa và Lucien sẽ đi xuống dưới kiểm tra.”

Tiếp đó, gương mặt của y trở nên nghiêm túc, vẽ thập tự giá trước ngực rồi thầm nguyện: “Nguyện Chúa vinh quang che chở các

ngươi.”

“Duy chân lý vĩnh tồn!”

Gary và ba vị thủ vệ còn lại phấn khởi lớn tiếng đáp lại, Lucien thì chậm nửa nhịp nên không biết phải làm sao.

Cũng may là Benjamin không để tâm đến chuyện này, nhìn bốn người bọn họ dần dần tiến vào mật đạo thông tới đường nước ngầm.

Vị thủ vệ Paul đứng ngoài hỏi nhỏ những nghi hoặc tròng lòng: “Đại nhân Benjamin, tại sao lại là cậu ta?”

Có chú văn, có Thánh huy, gã và Gary cũng có thể kích phát thần thuật ẩn trong đó, chỉ là thời gian kích phát sẽ chậm hơn một chút so với mục sư đại nhân Benjamin, mục sư tập sự hoặc những ma pháp sư tà ác kia. Nhưng ngay cả như thế thì cũng không nên tới lượt một tên nhóc chưa từng rèn luyện qua chứ? Đại nhân Benjamin không muốn xuống thì hoàn toàn có thể giao Thánh huy cho Gary, Howson hoặc Correa kia mà.

Benjamin chỉ tay trái về phía mật đạo, tay phải bịt miệng và mũi, thều thào: “Sức mạnh tinh thần của cậu ta cao hơn người bình thường nên kích phát ra thần thuật có trong Thánh huy sẽ tốt hơn.”

“Nhưng tuổi lớn quá, không có giá trị bồi dưỡng.”

…

Vừa tiến vào mật đạo, mùi vị tanh tưởi kinh khủng của đủ mọi thứ ập tới khiến Lucien không nhịn được nôn khan hai lần.

“Cậu sống ở khu o'Let thế mà còn không chịu được mùi của đường nước ngầm này sao, ta không ngờ khu này lại nghèo tới vậy. Cho dù là Thánh Vịnh chi thành hay Antigone Fleury, trong đường nước ngầm có rất nhiều gian nhà lụp xụp được dựng nên làm nơi ở cho những người nghèo chân chính đấy.” Trước khi tiến vào mật đạo, Correa cất giọng trào phúng. Gã có mái tóc màu đen, vóc dáng khác xa Gary và Benjamin, gò má hõm sâu.

Gary nghe thế liền nói ngay: “Yên lặng.”

Correa khẽ nhún vai, im lặng, đi tới đi lui vài bước trong mật đạo rồi nhảy vào trong đường nước ngầm.

Lucien cũng nhảy theo, chân giẫm phải thứ gì đó ướt nhão.

Chung quanh tường hầm đầy những loại rêu kỳ quái tỏa ra hào quang nhàn nhạt làm cho cả đường nước ngầm không đến nổi hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Gary hạ thấp giọng: “Ta, Howson và Correa đều là người hầu kỵ sĩ cấp cao, cậu chỉ cần chú ý phối hợp với bọn ta, đến khi nguy hiểm thì lập tức triệu hoán Quang huy chi kiếm nhé.” Tuy gã mang bộ râu quai nón màu vàng nhưng mọi hành động lại rất trầm ổn, để cho mọi người cảm thấy hết sức an tâm, gần như là người lãnh đạo trong bốn vị thủ vệ vậy.

Gary nắm chặt trường kiếm bằng tay phải và cầm hộ thuẫn hình tròn bằng tay trái, sau khi bàn phương án tác chiến xong liền tản ra tìm nơi phát ra tiếng khóc của quỷ hồn.

Lucien theo sát phía sau, vừa đi vừa chửi thầm trong lòng: “Mình đâu có biết người hầu kỵ sĩ cấp cao mạnh cỡ nào đâu chứ?”

Chuyện kiểu này, hắn không dám hỏi thẳng Gary.

Ở trong đường nước ngầm chật hẹp này, tiếng khóc thê lương, bi thương kia càng vang vọng hơn, tựa như truyền tới từ mọi hướng khiến mọi người khó có thể phát hiện rõ vị trí cụ thể.

Nhưng trước một thủ vệ đã được huấn luyện đặc thù như Gary và một người có sức mạnh tinh thần khá lớn như Lucien, lại được Chúc phúc thuật gia trì thêm nên đã dễ dàng tìm được phương hướng.

Một đoạn đường này quá yên tĩnh đến nỗi khiến người khác đâm ra sợ hãi, kể cả những người nghèo sống trong đường nước ngầm này theo như lời Correa kể lúc nãy.

Đi qua mấy khúc rẽ, đám người Lucien đứng trước một khúc rẽ khác trong đường nước ngầm.

Gary nhìn đám rêu xanh phủ kín vách tường rồi nghiêm túc nói với Lucien: “Triệu hoán Quang huy chi kiếm.”

Lucien vừa lo lắng vừa nóng lòng muốn thử nghiệm ngay. Dưới sự trợ giúp của Chúc phúc thuật, hắn nhanh chóng ổn định tâm lý, tập trung tinh thần lên trên Thánh huy. Cảm giác được luồng sức mạnh nhu hòa tỏa ra từ Thánh huy, hắn nhanh chóng tháo Thánh huy đeo trên cổ ra cầm trên tay, thoáng chạm nhẹ theo một tiết tấu cố định lên thập tự giá màu trắng ở trên đấy, đồng thời đọc chú văn với âm điệu quái lạ: “Kỳ tắc ông.”

Lucien tập trung tinh thần lên Thánh huy có cảm giác như bị những tia sáng xâm nhập, chúng hiện ra trước mắt rồi tụ hợp lại trong chớp mắt tạo thành một thanh kiếm lóng lánh ánh sáng.

“Đây là giọng nói của mình sao?” Dưới sức mạnh của thần thuật cùng những âm điệu quái lạ khóc đọc, giọng nói kích phát ra thần thuật của bản thân trở nên khàn đặc quỷ dị nên Lucien giật mình.

Nắm chặt quang kiếm, cảm nhận sức mạnh siêu phàm kia, Lucien không kìm được cảm xúc trong lòng, nhưng Gary nói một câu lập tức khiến hắn tỉnh táo trở lại: “Chém lên chỗ này đi, dưới sức mạnh của Quang huy chi kiếm, ma pháp cạm bẫy của ma pháp học đồ đều sẽ bị loại bỏ.”

Gary chỉ ra vị trí, Lucien khẽ run khi bản thân có xảy ra chuyện gì không khi phải đối mặt với sức mạnh pháp thuật thần bí.

“Một tên nhóc ngu ngốc, thiếu can đảm.” Correa cười lạnh một tiếng.

Lucien chỉ biết nhắm mắt lại, hít sâu mùi tanh tưởi kinh khủng kia để bình tĩnh lại, nghiến chặt răng hét to trong lòng: “Cùng lắm thì chết thôi.”

Tay phải hắn cầm Quang huy chi kiếm chém lên vách tường trơn trợt bốc mùi kia.

Một vệt sáng lóng lánh, tảng đá như bùn nhão không thể ngăn cản nổi.

Lucien chém xuống nhưng dường như cũng chém phải một số thứ kỳ quái nên cảm thấy khác lạ, khí thể màu đen nhạt ở lưỡi Quang huy chi kiếm nhanh chóng biến mất.

Cả vách tường hoàn toàn sụp đổ.

Bên trong vách tường là một mảnh tối ôm.

Bỗng nhiên, trong bóng tối ấy hiện lên hai điểm sáng quỷ dị, lạnh lùng, dữ tợn màu đỏ.

Tiếp theo đó, càng lúc càng nhiều điểm sáng màu đỏ xuất hiện, lít nha lít nhít, đầy rẫy không gian tối om ấy.

Miệng lưỡi Lucien khô khốc, tinh thần căng thẳng, lòng bàn tay chảy mồ hôi, những điểm sáng đỏ kia hình như là những con mắt.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Đột Biến

Gặp phải tình cảnh quỷ dị khủng bố này, Lucien lặng run người, đầu to như cái đấu, không thể nghĩ được hiện tại nên và không nên làm gì, đứng sững tại đấy.

“Thánh huy, chờ chút, mình còn có Chân lý thánh huy.”

Trong cơn hoảng sợ, Lucien chợt nhớ đến chỗ dựa lớn nhất của hắn, nhanh chóng tập trung tinh thần theo bản năng để đọc chú văn kích phát thần thuật cấp một Thánh quang hộ thuẫn, dù sao đi nữa thì bảo vệ bản thân mới là chuyện quan trọng nhất.

“Gừ!” Lúc này, tiếng gào như sét đánh vang lên bên tai Lucien khiến lạnh xương sống, lông tóc dựng đứng, một thoáng liền trở nên hoang mang bất an.

“Quang lượng thuật.” Tiếng nói trầm ồn của Gary vang lên bên tai Lucien. Khi nãy đột nhiên xuất hiện tiếng rống, Gary chính là người đánh thức Lucien, Correa và Howson khỏi cơn mê.

Bộ dáng trầm ổn nghiêm túc của Gary đã truyền sang Lucien khiến hắn nhanh chóng phản ứng, không nghĩ ngợi nhiều mà vuốt nhẹ lên Thánh huy rồi lẩm bẩm một âm tiết kỳ lạ: “Già da.”

Một vầng sáng hình cầu xuất hiện trước mặt đám người Lucien, xua tan bóng tối mịt mùng.

Ngay sau đó, Lucien thấy được cảnh tượng khiến hắn rét run, những con chuột lớn màu đen có đôi mắt đỏ chót xuất hiện đầy gian mật thất, những thực vật hình người kỳ quái bám trên tường, lúc nha lúc nhúc.

Vầng sáng vừa xuất hiện, những con chuột này như gặp phải kẻ thù trời sinh, kêu chit chít xông tới đám người Lucien, Gary như thủy triều.

Những con chuột mắt đỏ tản ra tạo khoảng trống để đám người Lucien thấy được bố cục của gian mật thất này. Ở trong góc có một tủ sách, trên đấy đặt ba bản ghi chép kỳ lạ lấp lánh ánh sáng, ở giữa gian có một cái bàn rộng phẳng, trên mặt bàn hiện lên một số đồ văn kỳ quái không tên đủ màu sắc tương tự như đồ án Chân lý thánh huy trên thánh giá.

Nhưng cả Lucien lẫn Gary đều không kịp quan sát kỹ vì những con chuột quỷ dị kia đã chạy tới trước mặt họ, mang theo mùi tanh tưởi khó chịu.

Sau khi tỉnh táo lại, cả Howson ít nói lẫn Correa chua ngoa đều nắm chặt trường kiếm và tấm khiên đứng hai bên trái phải Gary, kết thành một chiến trận đơn giản.

Gặp phải lũ chuột chứ không phải yêu ma quỷ quái, Lucien cảm nhiễm sự trầm ổn từ Gary cũng dần bình tĩnh trở lại, chỉ là lũ chuột quá đông, hung hãn và quỷ dị nên cũng khiến hắn cảm thấy hơi sợ.

Những con chuột mắt đỏ chạy ở hàng đầu tiên lao tới Lucien, mở chiếc miệng nhỏ lộ ra hai chiếc răng nanh dài nhọn.

Lucien nắm chặt Quang huy chi kiếm ngưng tụ ánh sáng ở lưỡi kiếm chém tới lũ chuột mắt đỏ.

Thanh kiếm được thần thuật triệu hồi ra sắc bén hơn xa trường kiếm của kỵ sĩ. Lucien đâm thanh kiếm ra trong cơn hoảng hốt, lại đoán sai sự quỷ dị lẫn tốc độ của những con chuột mắt đỏ này nên quang kiếm chỉ có thể đâm sượt qua chúng mà thôi.

Chỗ thanh kiếm đâm sượt qua, bộ lông đen của con chuột nhanh chóng bị đốt cháy, lan tới tận da thịt. Thế nhưng lúc này, con chuột đã lao tới trước mặt Lucien, đôi mắt lấp lánh ánh đỏ lạnh lùng hiện ra hết sức rõ ràng chi tiết, hắn cũng nghe rõ mùi tanh hôi phát ra từ miệng của nó.

Vì hắn chém hụt nên con chuột đã lao tới sát người, Lucien liền tỏ ra luống cuống, vừa muốn vung kiếm lên vừa muốn giang tay trái ra đỡ con chuột, mâu thuẫn trong lòng này suýt khiến hắn đánh rơi Quang huy chi kiếm xuống nền.

Con chuột mắt đỏ muốn cắn lên ngực Lucien, hắn luống cuống chân tay không biết phải làm thế nào cả.

Bỗng nhiên, một thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang hiện từ bên cạnh hiện ra vừa vặn chém lên cổ con chuột kia khiến nó đứt thánh hai đoạn.

“Đừng hoảng, nếu không kịp đỡ thì hãy né chỗ hiểm, chúng ta có Trì liệu thần thuật nên không cần phải sợ.” Gary lên tiếng trấn an.

Cùng lúc đấy, tiếng chói tai của Correa cũng vang lên: “Mau tránh ra sau lưng chúng ta, một tên lính mới như cậu muốn chết hay sao lại đứng một mình ở đằng trước như thế hả?”

Trong tình huống này, dù đám người Gary, Howson, Correa có ấn tượng không mấy tốt về Lucien cũng hiểu hắn là người giữ Thánh huy nên sức chiến đấu không thể coi thường được, thậm chí nếu xảy ra biến cố gì thì hắn càng là nhân tố chủ chốt để xoay chuyển cục diện, chẳng ai biết được sau lũ chuột mắt đỏ này còn có những quái vật hay pháp thuật cạm bẫy nào khác không nữa.

Sau khi thoát khỏi nguy cơ bị con chuột mắt đỏ cắn phải, Lucien lặng lẽ thở phào một hơi. Lần thứ hai bình tĩnh trở lại, hắn cảm thấy khi gặp phải tình cảnh nguy hiểm, bản thân hắn quá non nớt, quá ngây ngô, quá lóng ngóng tay chân nếu so sánh với một người hầu kỵ sĩ cấp cao có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như Gary. Bởi đâu phải ai cũng là thiên tài chiến đấu bẩm sinh, có thể giữ được bình tĩnh trước mọi hiểm nguy.

Lần đầu tiên trong đời hắn tham gia chiến đấu nên việc có những người am hiểu chiến đấu ở bên cạnh hướng dẫn giúp đỡ là một chuyện hết sức may mắn, giúp hắn tích lũy được những kinh nghiệm quý báu cho những lần chiến đấu sau.

Lúc này, Lucien không còn hoảng loạn nữa, vừa vung quang kiếm tới trước vừa từ từ bước lùi lại chỗ đám người Gary.

Hiện tại không chỉ có một hai con chuột mắt đỏ mà đã có tới mấy chục con lao tới cắn, đằng sau chúng là những con chuột khác nối đuôi nhau chạy tới.

Quang kiếm sáng loáng bén nhọn khẽ lướt qua để lại quang ảnh lờ mờ. Lucien xử ra chiêu kiếm này dựa theo hướng dẫn của Gary, chủ yếu để phòng thủ, phát huy được tối đa sức mạnh của Quang huy chi kiếm mà không bị ảnh hưởng gì bởi một người chưa từng học qua kiếm thuật căn bản nào như hắn.

Những con chuột không bị quang kiếm chém trúng mà chỉ xượt qua cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, da lông tiêu biến dần, tốc độ cũng chậm lại, tất cả chúng hoặc rơi xuống trước mặt Lucien hoặc bị đám người Correa chém rụng.

“Khá lắm nhóc, không ngờ một chiêu này lại giết được hơn mười con chuột.” Correa huýt sáo, cũng không biết là gã đang khen hay chế nhạo nữa.

Lucien cũng không vì vậy mà đắc ý, hắn có thể giết chết nhiều con chuột mắt đỏ chỉ trong một chiêu như vậy hoàn toàn là nhờ sức mạnh của Quang huy chi kiếm và hướng dẫn của Gary. Lúc này, hắn nói gấp: “Tôi cảm thấy sức mạnh của Quang huy chi kiếm bắt đầu mất đi rồi.”

Trải qua lần chém giết lũ chuột mắt đỏ này, Lucien cảm thấy bản thân đã dần thích ứng những chuyện tương tự như thế này.

Gary phối hợp với Lucien chém trường kiếm và Quang huy chi kiếm ra liên tục, đầy lùi những con chuột lọt lưới: “Cậu cứ bình tĩnh, sức mạnh còn lại của nó cũng đủ để giết hết lũ chuột này rồi.”

Nhóm đầu tiên bị giết lui, những con chuột mắt đỏ lao tới lần thứ hai, lần này xung quanh tối ôm như có trên trăm con tham gia.

Luciem vung kiếm chém càng lúc càng thuần thục, tuy rằng trong lòng còn e dè, lo lắng bản thân không thể nào ngăn cản nổi hơn trăm con chuột này nhưng cũng tin tưởng Correa và Gary có thể giúp hắn ngăn trở những con chuột ở hai bên hông.

Quang huy chi kiếm chém ra chung quanh, tạo ra quang ảnh mỹ lệ giữa không trung, đùng đùng đùng đùng, không biết có bao nhiêu

con chuột mắt đỏ bị kiếm chém trúng khiến cho áp lực nơi tay Lucien tăng lên gấp bội, suýt chút nữa thì một người bình thường chưa từng trải qua huấn luyện kỵ sĩ như hắn đã đánh rơi Quang huy chi kiếm.

Chuột thực sự quá nhiều, cho dù Quang huy chi kiếm có thể giết được hơn một nửa số chuột đang lao tới như mưa trút nhưng cũng như lúc đầu, có mấy chục con thoát khỏi sự ngăn cản của Lucien, xuyên qua bức tường quang ảnh được tạo ra bởi Quang huy chi kiếm.

“Nhiều chuột như thế, trừ phi Correa và Gary có thể trong một giây chém ra năm sáu kiếm, bằng không thì không thể nào chặn lũ chuột được.” Lucien cầm Quang huy chi kiếm chém ra lần nữa, trong lòng lo lắng: “Có lẽ người hầu kỵ sĩ cấp cao do Giáo hội bồi dưỡng ra sẽ có sức mạnh nào đấy tương tự như thần thuật cũng chưa biết chừng.”

Trong lúc Lucien đoán mò, thứ ngăn cản lũ chuột xuất hiện ở hai bên hông hắn đã không còn là hai thanh trường kiếm kỵ sĩ sắc bén như lúc đầu nữa mà là hai tấm khiên tròn được phủ bởi một lớp kim loại màu xám.

Hai tấm khiên mang theo khí thế hung mãnh đột nhiên vung tới, hàng chục tiếng va chạm phát ra tạo thành tiếng vang lớn, những con chuột mắt đỏ kia bị đánh bay ra ngoài, rớt trên mặt đất, co giật một lát rồi chết hẳn.

Correa cười nói: “Một kỵ sĩ mạnh không chỉ giỏi dùng trường kiếm nhuần nhuyễn mà còn phải am hiểu sử dụng khiên nữa.”

Lucien thở phào nhẹ nhõm, đồng thời liên tục vung Quang huy chi kiếm ngăn cản những con chuột mắt đỏ tấn công.

Sau nhiều lần tấn công thất bại, những con chuột mắt đỏ kia dường như phát hiện ra điểm khác thường nên không lao tới nữa mà con thì chạy con thì bò lên trên tường, chuẩn bị đột kích bốn người Lucien ở phía trên.

Tình hình thoáng chốc đã trở nên nguy hiểm.

“Ở trên để ta lo.” Howson cao to cường tráng ít lời đột nhiên lên tiếng.

Lucien vừa vung Quang huy chi kiếm từ dưới lên trên ngăn trở mấy con chuột vừa lên tiếng hỏi: “Tới lúc dùng Thánh quang hộ thuẫn rồi sao?”

Gary khẽ lắc đầu: “Chờ thêm tí nữa.”

Bốn người như một chiếc thuyền bấp bênh giữa cơn sóng dữ, những con chuột mắt đỏ kéo nhau ập tới chỗ bọn họ từ bốn phương tám hướng, kể cả trên không trung khiến ta có cảm giác con thuyền này có thể bị phá hư bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, Howson sơ xuất để lọt một con. Thấy con chuột lọt lưới này lao tới chỗ mình, Correa nhanh chóng giơ khiên lên đỡ nhưng do tính huống xảy ra quá bất ngờ nên vai gã bị con chuột này cắn một cái. Gã rên lên một tiếng rồi hích vai hất văng con chuột mắt đỏ kia ra ngoài.

Correa tức giận nói: “Chỗ vết thương hơi tê, nhất định là độc tính do lũ chuột này tiết ra.”

“Được, tôi sẽ kích phát Trì liệu thần thuật.” Lucien vừa nói vừa giang tay trái sờ nhẹ lên Thánh huy.

Gary ngăn cản, nói: “Từ từ đã, Correa có thể chống đỡ được, cứ chờ cho đến khi nào tất cả chúng ta không thể ngăn cản nổi, bị cắn mấy cái rồi cậu hãy kích phát Trì liệu thần thuật, lũ chuột quá đông nên chúng ta cần phải sử dụng thần thuật một cách tiết kiệm.”

Gã còn chưa nói hết câu đã rên lên một tiếng, hộ tất (trang bị bảo vệ đầu gối) của gã bị một con chuột mắt đỏ cắn.

Gặp phải chuyện này, Gary, Correa lẫn Howson thoáng thay đổi phong cách chiến đấu. Lũ chuột này tuy có thể cắn người nhưng hàm răng của chúng lại không đủ sắc bén để có thể cắn phá khôi giáp. Mà bọn họ lại mặc tỏa tử giáp trên người nên không lo sợ nữa, chỉ lo thủ những nơi hiểm yếu khác thôi nên chỉ trong chốc lát mọi chuyện đã lạc quan hơn.

Chỉ có Lucien, do mặc quần áo ngắn làm từ cây đay không thể bảo vệ được cơ thể như tỏa tử giáp nên nhanh chóng bị mộ con chuột mắt đó cắn trúng mắt cá chân.

Cảm giác vừa nóng lại vừa lạnh từ mắt cá chân dần lan khắp cơ thể khiến hắn suýt chút nữa ngã quỵ, miệng lưỡi thì khô khốc như muốn uống thật nhiều nước.

“Thể chất của cậu kém xa chúng ta, giờ hãy sử dụng Thánh quang hộ thuẫn rồi dùng Trì liệu thần thuật luôn đi.” Gary nhận biết thế cuộc, lúc này lũ chuột trong gian mật thất đã chết gần nửa rồi.

Chuyện liên quan tới tính mạng của bản thân, Lucien lập tức tập trung tinh thần, sờ nhẹ lên Thánh huy.

“Tư môn.”

Chú văn thần bí quái lạ vang lên, một tấm khiên ánh sáng màu trắng nhạt hiện ra trên người Lucien.

Sau khi Lucien kích phát ra thần thuật này, tinh thần hắn không thể nào tập trung tiếp được nên chỉ có thể bước lên trước, dựa vào Thánh quang hộ thuẫn và Quang huy chi kiếm ngăn cản đợt tấn công của những con chuột mắt đỏ.

Những con chuột tránh được Quang huy chi kiếm lũ lượt thi nhau tấn công lên Thánh quang hộ thuẫn nhưng không khiến tấm chắn này lay động chút nào, tạo cơ hội cho Correa và Gary thay nhau chém giết, đánh bay lũ chuột này.

Qua hai ba giây sau, Lucien khôi phục tinh thần, sờ nhẹ lên Thánh huy rồi đọc chú văn khó nhớ: “Cổ nhĩ đế.”

Một tia sáng trắng phóng ra từ thập tự giá trên Thánh huy chiếu lên chân Lucien khiến cảm giác ngứa ngáy nãy giờ biến mất ngay lập tức.

Tuy thi Correa và Gary không tránh kịp bị lũ chuột cắn trúng nhưng có Thánh quang hộ thuẫn của Lucien nên thế cuộc đã dần xoay chuyển. Lũ chuột mắt đỏ ngày càng ít đi, nguy hiểm theo đó cũng từ từ biến mất.

Lucien tranh thủ kích phát Thánh huy trị liệu thương thế trên người Correa và Gary.

Không bao lâu sau, Correa chém ra một chiêu cuối giết chết một con chuột mắt đỏ khiến máu nó rơi tung tóe liền khẽ thở phào: “Cuối cùng coi như cũng giết sạch lũ chuột này.”

Trên nền toàn là xác của lũ chuột mắt đỏ cùng những vũng máu đỏ au.

Lucien ngẩn người nhìn qua, không tin được mọi thứ do chính hắn tạo ra, còn Gary thì gật gù: “Lucien, cậu làm tốt lắm.”

Lucien khôi phục tinh thần lại, chuẩn bị cảm tạ Gary.

Gary thở phào một hơi, ra lệnh: “Howson, ngươi đi theo Lucien vào trong mật thất kiểm tra đi.”

Lucien có Thánh quang hộ thuẫn, Howson nãy giờ vẫn đứng ở phía sau nên không bị con chuột mắt đỏ nào cắn phải. Vào lúc này, Gary đương nhiên phải phát huy tối đa tác dụng của mỗi người ở đây.

Nghe thế nhưng Howson trầm mặt ít nói lại không lên tiếp đáp trả, không gian trở nên yên tĩnh.

Correa kỳ quái quay người lại nhìn, nhưng ngay sau đó gã hoảng sợ cực độ, lắp bắp: “Howson, không thấy Howson.”

Mới nãy Howson còn ở phía sau ba người đẩy lùi đợt tấn công từ trên đỉnh đầu của lũ chuột mắt đỏ nhưng sao giờ lại không có ở đây?!

Luciem lại cảm thấy sởn cả tóc gáy.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Bất Ngờ

Cả Lucien, Gary lẫn Correa đều không hề nghe thấy tiếng đánh nhau, tiếng kêu thảm thiết hoặc tiếng Howson bỏ đi.

Một người hầu kỵ sĩ cấp cao đô con ít nói, thực lực mạnh mẽ như Howson sao có thể biến mất một cách không có tiếng động gì như thế được?!

Cảm giác lạnh toát từ lòng bàn chân nhanh chóng lan ra toàn thân, Lucien bắt đầu thở một cách nặng nề.

Nắm thật chặt Quang huy chi kiếm, Lucien nhanh chóng quay người ra sau.

Ở trên một vách tường nào đấy trong đường nước ngầm, màu rêu xanh tỏa ra ánh sáng nhạt lập lòe không có một bóng người càng khiến chúng trông càng quỷ dị.

Đột nhiên vang lên tiếng hét thảm, mới xoay người lại, Lucien liền căng thẳng theo bản năng quay lại đằng sau một lần nữa.

Một con chuột có thân hình to lớn như con người hất Correa ngã nhào xuống đất, móng vuốt sắc nhọn của nó phá tan tỏa tử giáp đâm lên vai gã, máu tươi chảy ra ròng ròng nhuộm đỏ cả mảnh giáp bạc, đôi mắt đỏ bừng yêu dị của nó như đang biểu thị sự coi thường.

Nó há to miệng ra, đôi ham răng kinh khủng khiến người ta mới nhìn liền phát khiếp cắn xuống đúng ngay mũi trường kiếm Correa đang ngồi đâm tới.

Bản thân là một người hầu kỵ sĩ cấp cao, ở thời điểm nguy hiểm nhất, Correa đã thi triển một chiêu kiếm thuật tiêu chuẩn nhất để cứu tính mạng của gã. Bên cạnh đó, gã giơ tay trái cầm tấm khiên đấm thẳng tới bụng con chuột lớn kia.

Với Lucien, dù lúc này hắn rất sợ nhưng còn dễ chịu hơn là bản thân hoang mang không biết gì. Việc một con chuột mắt đỏ lớn như con người lặng im không một tiếng động xuất hiện hắn còn dễ tiếp nhận hơn là chuyện ai đó đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.

Hít một hơi, Lucien nhanh chóng chém Quang huy chi kiếm lên con chuột kia để giải cứu Correa.

Thế nhưng lúc này, sau lưng Lucien đột nhiên phát ra tiếng hét trầm thấp tựa như tiếng dã thú gầm gừ.

“Gary cũng xảy ra chuyện rồi sao?” Lucien đang nghĩ tới Gary thì đột nhiên lưng hắn bị một thanh trường kiếm kỵ sĩ chém lên.

Màn sáng trắng nhạt tỏa ra từ Thánh quang hộ thuẫn lay động dữ dội, thoáng cái đã ảm đạm đi rất nhiều. Cùng lúc đấy, do lưng Lucien trúng phải một chiêu mạnh mẽ này mà ngã loạng choạng tới trước.

Thanh trường kiếm kỵ sĩ liên tập chém tới khiến Lucien không thể giữ được thăng bằng nên hắn không thể huơ Quang huy chi kiếm lên đỡ, càng không thể tập trung tinh thần sờ nhẹ lên Thánh huy sử dụng chú văn kích phát thần thuật được.

Lucien né một cách hoảng loạn, trong lòng vừa sợ vừa khó hiểu: “Sao đột nhiên Gary lại tấn công mình?”

Vũ khí tấn công là trường kiếm kỵ sĩ, lại chém từ đằng sau tới, nếu như không phải là Gary thì chỉ một khả năng là gã đã chết rồi.

Tiết tấu chém tới của thanh trường kiếm kỵ sĩ rất chặt chẽ khiến Lucien không có cơ hội để giữ cơ thể được thăng bằng, loạng choạng né tới trong mật thất.

Sau khi Lucien bị chém trúng liên tục, phát hiện ra bản thân không bị chút thương tích nào thì dần bình tĩnh lại, tự nhủ bản thân có Thánh quang hộ thuẫn thì cần gì phải giữ thăng bằng đánh giáp lá cà nữa.

Ý nghĩ chợt lóe lên, khi trường kiếm kỵ sĩ chém tới lần nữa thì Lucien chúi người lăn một vòng trên nền đất, tay trái nắm chặt Thánh huy đã chuẩn bị trước đó.

Lúc này, cuối cùng Lucien cũng biết người tập kích hắn là ai.

Quả thật là Gary, một Gary nghiêm nghị điềm tĩnh.

Thế nhưng lúc này cơ thịt trên mặt gã đã uốn éo, hai mắt đỏ ngầu, trông rất dã tính.

“Chẳng lẽ độc tính của lũ chuột mắt đỏ chưa bị tiêu trừ triệt để, hơn nữa lại có thể khiến người ta mất đi lý trí, trở thành một con dã thú khát máu sao?” Lucien thấy bộ dạng của Gary như thế liền nảy ra suy nghĩ này.

“Vậy sao mình lại không bị như gã, không cảm thấy chút dị thường nào nhỉ?!”

Lucien không có thời gian để nghĩ sâu hơn chuyện này, hắn nhanh chóng tập trung tinh thần, tay trái cầm thập tự giá trên Thánh huy định đọc chú văn.

Một tấm khiên tròn được bọc bởi lá sắt đấm lên Thánh quang hộ thuẫn khiến nó khẽ lung lay.

Tuy rằng một đòn này của tấm thuẫn không thể đánh tan được Thánh quang hộ thuẫn nhưng lại truyền đến bên trong những đợt rung động khiến ngực Lucien đông lại không thở được, chú văn đọc được một bữa thì dừng.

Một đòn nghiêm trọng từ tấm khiên đã khiến cho nhịp hô hấp của Lucien bị rối nên hắn cũng không thể nào tập trung tinh thần nổi.

Gary là người có khả năng trở thành người hầu kỵ sĩ chân chính nên được huấn luyện khá giỏi ở phương diện ngăn cản thi pháp.

Tất nhiên là mục sư, ma pháp sư hay thậm chí là những thi pháp giả khác sẽ không giống như Lucien. Bản thân hắn chưa hề học qua những điều căn bản nhất để thi pháp nên mới có thể bị người hầu kỵ sĩ ngăn cản thi pháp thôi. Nếu đổi lại là một mục sư tập sự hoặc ma pháp học đồ nào đấy đã kích phát sẵn Thánh quang hộ thuẫn cũng như học được Chân lý thánh huy cấp một thì Gary hẳn đã sớm chết rồi.

Chiến đấu cùng cấp thì thi pháp giả luôn là người có được ưu thế tuyệt đối.

Lucien đang buồn khổ khi không thể nào tập trung được tinh thần kích phát thần thuật thì Correa ở bên kia đang ở trong tình trạng hết

sức nguy hiểm, dường như tay chân đã mềm nhũn, tay phải nắm trường kiếm đã bị ép tới phải kề sát trước ngực dần run rẩy.

Cũng may là con chuột to lớn kia hình như cũng không quá mạnh như biểu hiện hung mãnh lúc đầu của nó.

Lucien không thể nào đọc được chú văn nên cầm Quang huy chi kiếm đỡ đòn của Gary, không gấp gáp thi triển thần thuật nữa.

Qua lần chém giết lũ chuột mắt đỏ trước đó, Lucien đã hiểu rõ phần nào sự sắc bén của thanh quang kiếm được hắn triệu hoán ra này, nó tuyệt đối hơn xa thanh trường kiếm kỵ sĩ trong tay Gary.

Dưới sự ngăn trở bởi tấm khiên của Gary, những đòn tấn công của Lucien không thể thi triển một cách liên tục, không thể chém trúng chổ hiểm của Gary được.

Nhưng mà Gary thì khác, khi đối mặt với thanh quang kiếm của Lucien thì nhanh chóng giơ trường kiếm lên đỡ, biểu hiện bình thường không như là dã thú bị mất đi lý trí.

Dường như gã không tránh đi, một khi hai bên nới rộng khoảng cách thì gã sẽ dính phải thần thuật. Cho dù gã kích phát sức mạnh huyết thống của kỵ sĩ cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, lơ là một chút sẽ bị trọng thương, thậm chí chết ngay.

Quang huy chi kiếm chém lên trường kiếm kỵ sĩ nhưng không có tiếng “leng keng” của kim loại chạm nhau.

Không một tiếng động, trường kiếm kỵ sĩ giống như một khúc gỗ bị quang kiếm chém làm hai. Thế nhưng lúc này Gary đã kịp giơ tấm khiên tròn đỡ trước người.

Trên tấm khiên tròn dần xuất hiện những vết rạn nhiều như mạng nhện, gần như muốn nứt làm đôi.

Lucien muốn nhân cơ hội này để phản công nhưng lúc này ánh sáng lấp lánh trên Quang huy chi kiếm mờ dần rồi tan thành từng tia sáng nhỏ rơi xuống sàn.

Kể từ khi phá tan bức tường ẩn chứa cạm bẫy pháp thuật, sức mạnh của Quang huy chi kiếm bắt đầu cạn dần rồi đến lúc này thì tiêu tán hết, không thể nào giữ lại được.

Lucien thoáng sững sờ, Gary nhân thế đập tấm khiên tròn lên tầng bảo hộ mỏng manh ảm đạm của Quang huy chi thuẫn.

Tấm khiên bể thành nhiều mảnh bay đầu trời còn Thánh quang hộ thuẫn thì lấp lóe lay động một chút rồi cũng biến mất luôn.

Chỗ dựa lớn nhất của Lucien là Thánh quang hộ thuẫn có thể chịu được liên tục những đòn tấn công lúc này đã bị phá tan.

Không có thời gian để suy nghĩ do bản thân thiếu kinh nghiệm chiến đấu hay do không giữ được bình tĩnh mà liên tiếp mắc phải những sai lầm chết người, Lucien khẽ sờ lên thập tự giá trên Thánh huy, liều mạng tập trung tinh thần đọc chú văn.

“Tư… ặc ặc.”

Lucien mới đọc được một nửa âm tiết đã bị Gary đánh một quyền ngay bụng khiến cho cả người hắn cong lên như một con tôm, cổ họng xuất hiện một ngụm nước nhờn.

Gary cắt ngang quá trình thi pháp, tay còn lại của gã đột nhiên bóp mạnh lên cổ Lucien.

Tay phải của Lucien gắt gao gỡ năm ngón tay của Gary ra. Nhưng là một người hầu kỵ sĩ cấp cao, dù chiến đấu trong một thời gian khá lâu, tinh thần lẫn thể lực sụt giảm nghiêm trọng thì Gary cũng dư sức để áp chế một người bình thường như Lucien.

Lucien càng lúc càng khó thở, cổ đau đớn nên mọi thứ trước mặt hắn dần biến thành màu đen. Tay trái hắn nắm chặt Thánh huy bị Gary đè mạnh trước ngực giữ gắt gao trước ngực, cả người hắn cũng bị gã ôm chặt luôn.

Tiếng thở phì phò của dã thú vang lên bên tai Lucien, cảm giác lạnh lẽo từ hai bàn tay truyền tới đại não Lucien khiến hắn từ trong cơn mê đột nhiên tỉnh táo lại đôi chút.

Linh hồn trôi nổi bồng bềnh tạo ra một loại cảm giác kỳ diệu, Lucien cầu sinh đã bộc phát ra sức mạnh khiến tinh thần hắn như đột phá một giới hạn nào đấy, trào ra ngoài như nước biển tràn.

Lúc này, tay phải Gary đang siết chặt cổ Lucien thoáng nới lỏng ra cũng như đợt giao tranh kịch liệt giữa Correa cùng con chuột khổng lồ khiến hắn có được cơ hội thở gấp quý giá.

Mặc dù Lucien không biết tại sao đột nhiên Gary lại nới lỏng tay nhưng trải qua kinh nghiệm quý giá lần trước, hắn không dám đờ người ra. Hắn nhanh chóng tập trung tinh thần trong sự ngạc nhiên, chạm nhẹ lên Thánh huy.

Vừa mới tiếp xúc, tinh thần Lucien bỗng nhiên chấn động, một đồ án phóng to được tạo thành từ hình tròn, hình tam giác, hình vuông và thập tự giá mang theo chút huyền bí xuất hiện trong cảm quan của hắn.

Cẩn thận cảm nhận, Lucien phát hiện trên thập tự giá kia có hơi thở của Benjamin.

Lucien tò mò chạm khẽ lên thập tự giá, đột nhiên nó xoay tròn như bị xâm phạm, chung quanh đồ án chợt sáng lên, hào quang tụ lại mang khí thế hết sức mạnh mẽ.

Lucien sợ hết hồn, nhanh chóng rút lại cảm ứng tinh thần nhưng lại hơi chậm một chút, một cột sáng trắng noãn từ trên Thánh huy bắn lướt qua biên giới tinh thần của hắn khiến hắn buồn nôn, đầu đau như bị búa bổ, lỗ mũi chợt chảy ra chất lỏng lành lạnh hôi tanh mùi sắt gỉ.

Sau khi cột sáng bắn ra, nó bắt đầu hút lấy sức mạnh chung quanh, càng lúc càng lớn lên. Gary như phát hiện ra nguy hiểm lớn nên cuống cuồng tránh qua một bên. Đáng tiếc, do ở khoảng cách gần như thế nên dù gã có phản ứng nhanh hơn nữa cũng không thể tránh được cột sáng trắng noãn kia, tay phải và vai gã triệt để hóa khí, vết thương cháy đen không có chút máu chảy ra.

“Không cần đọc chú văn cũng như chạm nhẹ lên Thánh huy cũng có thể kích phát ra thần thuật à?” Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đại não Lucien, sau đó hắn vội vàng lăng sang một bên, sợ Gary đỡ được đòn này sẽ đánh hắn.

Sau khi lăn, Lucien mới phát hiện tay chân bủn rủn không có khí lực, cứ thế lăn tới gần chỗ Gary.

“Hả?!” Lucien kinh ngạc thốt lên, bởi hắn không ngờ được cảnh tượng đang xảy ra trước mắt.

Gary nằm trên nền đất, hai mắt khép hờ gần như sắp chết nhưng gương mặt không còn biến dạng, hai mắt cũng không còn mang màu đỏ nữa.

Còn ở xung quanh, bãi máu do những con chuột mắt đỏ bị bọn họ chém chết không biết từ bao giờ đã bốc hơi thành làn sương mù màu hồng nhạt, phủ kín gian mật thất lẫn phụ cận đường nước ngầm.

Bên trong mật thất, cái cây kỳ quái hình người ở trong làn sương mù màu hồng nhạt xòe cành lá trông rất thích ý.

Còn trận chiến bên kia lại càng kết thúc theo một cách khó có thể tưởng tượng nổi, con chuột to lớn đánh cùng Correa không ngờ lại là Howson trầm mặc ít nói.

Kiếm của hai người bọn họ cắm lên trên người nhau.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Thu Hoạch & Mê Hoặc

Hít phải sương mù màu hồng nhạt quanh đấy, tay chân Lucien nhũn ra, đầu giật liên tục, trong mắt lúc thì hiện lên cảnh chiến đấu giữa Correa với Howson, lúc là Correa với con chuột to lớn, được lúc lại quay lại cảnh hai người giết lẫn nhau, như là ảo giác và hiện thực chồng lên nhau.

"Khoan đã, ảo giác?!" Lucien vừa nghĩ tới liền suy đoán đại khái trong lòng, tập trung tinh thần thín cảnh tượng trước mặt thay đổi lại như cũ, Correa liều mạng chiến đấu với Howson, trên người bọn họ chi chít vết thương, máu tươi chảy ra như mưa, động tác của cả hai chậm dần rồi ngừng hẳn tựa như đã tới cực hạn của họ.

"Chẳng lẽ do tác dụng của máu trong cơ thể lũ chuột mắt đỏ hay là máu của chúng đã được cái cây này hấp thu chuyển hóa mới khiến người ta gặp phải ảo giác nhỉ? Thực sự là một cái bẫy pháp thuật khéo léo."

Rốt cuộc Lucien cũng hiểu rõ mọi chuyện, dù Howson mất tích hay Gary đột nhiên tấn công đều là ảnh hưởng của ảo giác. Mà ảnh hưởng này nhiều khả năng bắt đầu từ khi đánh chết con chuột mắt đỏ đầu tiên tạo ra, hoàn toàn giấu kín mọi giác quan nên rất khó nhận biết được. Chỉ có Lucien nhờ được Thánh quang hộ thuẫn bảo vệ cũng như tinh thần của hắn có tiến bộ nên mới thoát được khỏi ảo giác.

Vừa nãy, Chân lý thánh huy bắn ra Thánh quang đả kích không chỉ khiến tay phải và vai của Gary hóa khí mà còn bắn xuyên lên trúng đỉnh thạch ở trên mật thất tạo ra một cái hang lớn, đá vụng rơi xuống như mưa trút khiến gian mật thất có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Đá vụn và tro bụi dày đặc bao phủ màn sương mù màu hồng nhạt để cho Lucien khôi phục được chút khí lực.

Lucien không biết phía sau có còn những cạm bẫy pháp thuật liên hoàn nào nữa không nên dù lúc này tạm thời an toàn hắn cũng không dám thả lỏng mà nhanh chóng suy nghĩ biện pháp.

Chân lý thánh huy không thể kích phát ra được thần thuật nào trừ hai cái Quang lượng thuật, chỗ dựa lớn nhất của hắn đã không còn nữa, thậm chí sức mạnh bản thân cũng bị sương mù màu hồng nhạt gây tê liệu đến không còn rồi.

Bỗng nhiên Lucien nghĩ tới cái cây kỳ quái đang đung đưa do đá vụn rơi xuống kia.

“Trừ chuyện chế tạo ảo giác ra thì cái cây đó còn năng lực nào nữa không nhỉ?” Lucien lập tức tỉnh ngộ, cố gắng chống tay chống chân đứng lên đi tới chỗ cái cây kỳ quái kia.

Hai chân hắn lảo đảo bước đi một cách chậm chạp, mấy lần ngã xuống đống đá vụn khiến thương tích đầy người, đau buốt, thậm chí có mấy chỗ chảy máu tươi đầm đìa.

“A.” Lucien hít một hơi sâu cố nhịn nỗi đau thể xác, nhờ cơn đau từ vết thương truyền tới để tỉnh táo đầu óc cũng như khôi phục khí lực, bước một cách khó nhọc đến cạnh cái cây kỳ quái kia.

Trải qua chuyện lần này, Lucien đã bớt đi mấy phần ngây ngô ngờ ngệch. Tới bên cạnh cái cây, hắn nín thở chạm tay phải lên thân cây.

Bàn tay Lucien cảm nhận được những kinh mạch đang đập, tựa như dòng máu đang chảy trong người, hắn cảm thấy không phải mình đang nắm một cái cây mà là một sinh vật sống. Hắn đột nhiên kéo cái cây qua một bên.

“A!”

Những cành lá trên cái cây kỳ lạ này thoáng co lại, phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai như người sắp chết.

Kéo nhẹ nhưng không cây không đứt, Lucien tiếp tục kéo mạnh hơn, cái cây kia vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết vừa chìa cành ra quấn lấy người hắn.

Da hắn truyền đến cảm giác ướt nhẹp, trơn trượt khó chịu, vô vàn những chiếc lông nhỏ đâm tới lên người, Lucien cố gắng nhịn nỗi sợ hãi trong lòng, ra sức kéo cái cây.

“Ô…”

Tiếng khóc im bặt, chất lỏng màu đỏ nhạt từ trong cái cây văng lên ngực Lucien, mùi máu tanh xông lên mũi khiến chân tay hắn mềm nhũn, chỉ có thể dựa người lên bức tường đá cạnh đó để khỏi bị ngã nhào xuống đất.

Gốc cây bị Lucien kéo thành hai đoạn, không khí chung quanh sương mù màu hồng hạt càng nồng nặc, gần như ngưng kết thành dạng lỏng.

Ở gần đó, ba quyển thư tịch kỳ lạ lấp lánh ánh sáng trên tủ sách bị sương mù màu hồng nhạt ăn mòn dần, từ tờ đầu tiên cho đến tờ cuối cùng đã biến mất chỉ trong ba giây ngắn ngủi, nhah đến mức Lucien ở ngay cạnh đấy không kịp xem tên cuốn sách.

Tất nhiên, với tình hình sức khỏe hiện tại của Lucien thì hắn bước đi một bước cũng khó chứ nói gì đến việc ngăn cản chuyện đấy.

Tủ sách rỗng tuếch nhưng điều kỳ lạ là trừ chỗ đặt ba quyển thư tịch kia ra thì những chỗ còn lại đều không xuất hiện tình trạng bị ăn mòn. Sau phút ngạc nhiên ngắn ngủi, Lucien đã biết được nguyên nhân: “Hóa ra đây lại là một cạm bẫy pháp thuật khác, sau khi sương mù màu hồng nhạt kia đạt tới một trình độ nhất định thì cạm bẫy pháp thuật ở trong ba quyển thư tịch kia sẽ được kích hoạt chế độ thiêu hủy tự động để kẻ địch không thể lấy được chúng.”

“Uổng mấy quyển ma pháp bút ký này thật.” Lucien tiếc hận trong lòng khi không thể học tập sức mạnh siêu pháp ghi trong ma pháp bút ký.

Đột nhiên Lucien sững sờ, hắn phát hiện thư viện bên trong linh hồn mình tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

Tò mò, Lucien tập trung tinh thần thăm dò thử, sau đó hai mắt hắn trợn trừng khi nhìn thấy trong thư viện xuất hiện một kệ sách mới có ghi mấy chữ “Ma pháp (áo thuật)”, mà ở trên kệ sách có ba quyển thư tịch cũng chính là ba quyển ma pháp bút ký mà hắn thấy khi nãy.

“Lẽ nào thư viện này có cả năng lực sưu tập mọi quyển sách? Nhưng nội dung bên trong thì sao nhỉ?” Lucien hết sức kinh ngạc.

“Mình cần phải kiểm tra nội dung bên trong ba cuốn sách này. Ừm, tuy mới nãy ba cuốn sách bị ăn mòn quá nhanh, nhưng nếu chiếu chậm lại toàn bộ quá trình thì hình như là bị ăn mòn từng trang một. Chẳng lẽ thư viện kỳ lạ này có thể ghi nhớ nội dung trong quyển sách nên mới có được hình chiếu của chúng sao?!”

Hiện giờ Lucien chỉ có thể suy đoán như thế, chờ sau này thí nghiệm những quyển sách khác nhiều lần mới có thể xác định rõ ràng được.

Mới nãy hắn còn tiếc hận ba quyển ma pháp bút ký này nhưng giờ lại do dự: “Trong thế giới mà thần thuật mạnh mẽ có thể thiêu chết ma pháp sư trước mặt mọi người này, liệu mình học ma pháp có nguy hiểm không nhỉ?”

Lucien không quyết định được nên tạm thời bỏ qua ý định này, dù sao thì cả bọn còn đang ở trong mật thất, chưa hoàn toàn ra khỏi nơi nguy hiểm nên hắn cần phải giữ sức.

Gốc cây kỳ quái kia đã bị Lucien bứt nên sương mù màu hồng ngày càng nhạt, Correa và Howson dần tỉnh táo lại rồi khiếp sợ nhìn nhau, cả hai sắp chết rồi.

…

Ngay lúc Lucien sử dụng Chân lý thánh huy kích phát Thánh quang đả kích thì ở trên mặt đất, Benjamin khẽ rên lên một tiếng rồi buông lỏng tay phải, y nhìn mật đạo chằm chằm đầy nghi hoặc.

“Đại nhân Benjamin?” Thấy biểu hiện kỳ lạ của Benjamin, thủ vệ Paul hỏi ngay.

Dưới ánh trăng bạc, sắc mặt Benjamin rất không tốt, y thì thào: “Bên dưới xảy ra chuyện rồi, dấu ấn tinh thần của ta trong Thánh huy bị xung động rồi. Chết tiệt, chỉ là ma pháp học đồ thôi mà cũng để chuyện xảy ra tới mức này, mình thật vô dụng mà. Paul, ngươi ở đây chờ ta, nếu năm phút nữa ta còn chưa ra thì ngươi hãy mời giáo chủ đến đây.”

Vì có lưu dấu ấn tinh thần trong Thánh huy nên Benjamin mới yên tâm giao Chân lý thánh huy cho Lucien sử dụng. Nếu không, dù tiêu chuẩn sức mạnh thần thuật của nó có hạ thấp đến mức yếu hơn những kỳ vật thần thuật khác trên người Benjamin thì y cũng sẽ không đưa nó cho người khác sử dụng một cách tùy tiện như thế. Ai ngờ được lúc này dấu ấn tinh thần của y lại bị xung động, không thể kích phát được nên không thể ngăn cản thần thuật ở thời điểm mấu chốt.

Xưa nay sơ xuất bất cẩn luôn bầu bạn cùng thành kiến, ngạo mạn.

Benjamin luôn nghĩ trong lòng rằng đám kỵ sĩ có được sức mạnh từ huyết mạch chỉ là những kẻ thô kệch, đê tiện, không xứng với sự cao quý như hắn, kể cả đấy có là thi pháp giả hay ma pháp sư tà ác, bọn họ không xứng để sử dụng kỳ vật thần thuật. Vì luôn nghĩ như thế nên y đưa Chân lý thánh huy theo bản năng cho một người có sức mạnh tinh thần cao hơn người thể như Lucien sử dụng.

Benjamin có lối suy nghĩ như thế cũng là do xuất thân, cuộc sống của y.

Rafferty là một trong những gia tộc đứng đầu ở công quốc Owuor Ritter, tuy rằng bọn họ cũng có sức mạnh dựa theo huyết thống “Thần ân” nhưng có chỗ khác kỵ sĩ. Bọn họ dựa trên sức mạnh

huyết thống phát ra pháp thuật, là thi pháp giả chân chính. Mà bản thân Benjamin là người của gia tộc Rafferty, dù huyết thống mỏng manh, không thể nào kích phát ra sức mạnh của bản thân nhưng trong quá trình học tập ở Tu Đạo viện đã bộc lộ được tài năng nên trở thành một mục sư, kiên định đi trên con đường thi pháp giả.

Nhưng hiện tại, một mục sư chân chính như Benjamin lại để chuyện xảy ra sơ xuất như thế này thì hẳn địa vị của y trong giáo hội sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều, cho nên y mới nhanh chóng đi xuống mật thất kiểm tra.

Paul cũng kinh ngạc: “Có Chân lý thánh huy rồi mà còn xuất hiện biến cố sao? Chẳng lẽ có ma pháp sư chính thức khác nữa?”

…

Khi khí lực của Lucien khôi phục được một chút, dựa người lên tường đá định rời khỏi mật thất thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới, hắn giựt mình, tinh thần căng thẳng. Hắn thầm nghĩ, nếu như kẻ tới là thứ gì đó được tạo ra từ pháp thuật của nữ phù thủy hoặc bạn bè của ả thì e là hắn khó có thể trốn được.

Chờ đến khi Benjamin với một thân trường bào trắng tinh hiện ra trước mặt Lucien, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng hắn cũng không dám thả lỏng cơ thể, dù thế nào thì mật thất cũng là một nơi rất tốt để giết người diệt khẩu.

“Lạp Phổ Lan huyết đằng?” Benjamin thoáng nhìn qua tình hình bên trong mật thất, liên hệ với những kiến thức mà y đã học về ma pháp và thực vật liền đoán liền hiểu được đại khái mọi chuyện, vì sao Lucien lại tựa người lên tường, tại sao đám người Gary lại có

kết cuộc hấp hối gần chết như thế. “Cũng may mà bọn họ chưa chết hẳn.”

“Cậu bé này thật may mắn, không ngờ sức mạnh tinh thần lại tăng lên một chút đạt tới trình độ mục sư tập sự cấp thấp, cũng vì thế mà xúc động đến dấu ấn tinh thần của mình trong Thánh huy. Đáng tiếc, giáo hội hiện tại không còn cường thế như hơn ba trăm năm trước, thời đại chỉ cần người có thiên phú liền có thể học tập thần thuật, nếu không có thiên phú thì dù học tri thức ma pháp tới đâu chăng nữa cũng không có cách nào trở thành mục sư chân chính. Không thể không nói, nhờ có Áo Thuật Hoàng Đế mở ra thời đại hoàng kim, gần bốn trăm năm nay, thần thuật cùng ma pháp mới phát triển nhanh như gió.

Là một thành viên của gia tộc Rafferty, Benjamin càng hiểu tình hình trên thế giới này hơn những mục sư khác, y cũng không thành kính với tín ngưỡng của mình. Chính xác hơn thì là mâu thuẫn trên lập trường khi y vừa là một thành viên quý tộc, lại vừa là một thành viên của giáo hội.

Càng quan trọng hơn là do hơn ba trăm năm trước, sau hội nghị “Tối cao thần học”, giáo hội bị phân ra một nam một bắc, hai bên trỉ trích đối phương là dị đoan, nhưng dù là như thế thì thần thuật cũng chẳng bị ảnh hưởng gì mấy. Chính điều này đã khiến cho rất nhiều Giáo chủ, Hồng y giáo chủ thầm nghi ngờ rốt cuộc thần có tồn tại không, có phải Người đang thử thách tín đồ của mình không.

Chính thái độ của họ đã ảnh hưởng trực tiếp đến suy nghĩ của những mục sư trẻ tuổi trong mấy trăm năm qua, kể cả Benjamin.

Hơn nữa, các đời Giáo hoàng để theo kịp nhịp phát triển của thời đại mà dẫn theo các Đại áo thuật sư nghiên cứu thế giới để tạo ra tri

thức cải tạo cơ sở thần học. Điều này góp phần đẩy nhanh tốc độ phát triển của thần thuật, cao thủ xuất hiện liên tục, Giáo hội phía nam bước lên một tầm cao mới, mạnh mẽ đến mức dị đoan chỉ biết ngước nhìn. Thế nhưng, nó cũng khiến cho tín ngưỡng bị lung lay một lần nữa.

Benjamin ổn định tâm tình lại, tay rải xuống đất những hạt bụi trắng, miệng lẩm nhẩm âm tiết kỳ lạ, một trận gió lớn thổi tới xua tan làn sương mù màu hồng nhạt.

Tiếp theo y không niệm chú văn, cũng không có rải vật liệu thi pháp mà vẻn vẻn chỉ tay vào Gary thì ngay lập tức có một màn sáng trắng nhạt phủ lên người gã, bóc lớp da cháy đen ra, miệng vết thương khép lại, biến gã từ một người hấp hối sắp chết sang bị thương nặng.

Cứ cách một hai giây, Benjamin lại thi triển Trì liệu thần thuật để cứu sống Corea và Howson, cũng chữa khỏi thương thế trên người Lucien.

Sau khi hỏi đám người Lucien, Gary những chuyện đã xảy ra, Benjamin suy nghĩ một lát thấy bọn họ không nói dối thì phân phó: “Đưa mọi thứ có trong mật thất này cho giáo đường xử lý, ừm, bao gồm cả thi thể của những con chuột này.”

Y cũng lấy lại Thánh huy trong tay Lucien: “Tội lỗi trên người cậu đã được gột sạch, hãy nghỉ ngơi đi, nguyện Chúa phù hộ cậu.”

Ý định ban đầu là nếu Lucien xử lý tốt mọi chuyện thì Benjamin sẽ thưởng cho hắn chút tiền, thậm chí nếu có thể thì sẽ xem xét bồi dưỡng hắn nữa. Thế nhưng chuyện lần này xảy ra nguy hiểm như thế nên y không có tâm trạng đi khích lệ hắn. Sau khi xác định

Lucien không cất giấu thứ gì trên người, y liền đuổi hắn đi. Dù sao ở đây còn có ba kỵ sĩ bị thương, Correa hay Howson thì còn đỡ một chút, riêng Gary đã bị chém mất tay phải thì khá phiền toái, y không biết được thần thuật có thể mọc lại tay.

Trông thấy Benjamin không có ý định giết người diệt khẩu, Lucien nào dám ở lại đây nữa, hắn nhah chóng rời khỏi mật thất. Đến khi hắn ra tới đường nước ngầm, nhờ tinh thần đã đột phá giới hạn nào đấy nên nghe được câu Correa nói trong mật thất: “Gary mất tay phải thì sợ rằng hắn không thể trở thành kỵ sĩ, hơn nữa sẽ bị mời ra khỏi thủ vệ đội.” Chính câu này khiến lòng Lucie nặng trĩu.

Lucien thẫn thờ bước ra khỏi mật đạo lập tức bị những người dân nghèo quanh đấy bu lại hỏi.

“Evans, quỷ hồn đã bị tịnh hóa chưa con?” Dì Alissa đứng ở xa hỏi tới.

Lucien khẽ gật đầu: “Nó đã bị đại nhân Benjamin và mấy vị thủ vệ khác tịnh hóa rồi.”

Mọi người xung quanh dần thoải mái hơn, bắt đầu hỏi chuyện: “Lucien, quỷ hồn trông như thế nào? Có đáng sợ không?”

“Đại nhân Benjamin không hổ là mục sư chính thức.”

“Lần này Lucien được Chúa che chở, không ngờ lại sử dụng được Chân lý thánh huy.”

“Tiếc là Lucien không không còn nhỏ nữa, không thể đến học tập tại Tu Đạo viện, bằng không thì khu o'Let chúng ta đã có một đại nhân Lucien rồi.”

Nghe thấy những lời nói này, Lucien thoáng hoảng hốt: “Ta không thể trở thành mục sư được sao?”

Tuy rằng bị vướng bởi thân phận người xuyên việt, Lucien không nghĩ tới bản thân sẽ trở thành mục sư, nhưng mới trải nghiệm sức mạnh siêu phàm của pháp thuật, lại bị người ta phán định là mình không thể đi trên con đường này nên hắn khó tránh khỏi ủ rũ.

“Evans đáng thương, xem mặt của con kìa, chắc con mệt lắm, nhanh về nghỉ ngơi đi con.” Dì Alissa thấy sắc mặt của Lucien không được tốt bèn khuyên nhủ.

Lucien có rất nhiều tâm sự, xác thật là hắn cần yên lặng để suy nghĩ nên nhanh chóng gật đầu, đi về nhà của mình. Hắn ngồi trên giường, nghe tiếng đám người Benjamin rời đi, đêm khuya dần yên tỉnh trở lại, hắn chôn nỗi nhớ cha mẹ sâu trong lòng.

“Mình không thể trở thành mục sư, hơn nữa do không được huấn luyện nên cũng không có nhiều hy vọng trở thành kỵ sĩ, kích phát sức mạnh huyết thống.”

“Nếu muốn đạt được sức mạnh siêu phàm thì e rằng mình chỉ có thể học tập ma pháp thôi.”

“Nhưng một khi đã chọn ma pháp thì mình sẽ phải đối địch lại Giáo hội, địch lại đa số mọi người, kể cả gia đình dì Alissa.”

“Có con đường nào khác không nhỉ?”

“Hiện tại trong đầu ta có lưu trữ ma pháp bút ký, hay trước tiên cứ thử xem sao đã, hẳn không có chuyện gì xảy ra.”

Do dự mãi một hồi, cuối cùng Lucie quyết định xem qua ma pháp bút ký. Hắn nhanh chóng tập trung tinh thần mở ra thư viện, đọc ma pháp bút ký.

Qua một lúc lâu, trong gian nhà truyền ra tiếng nói trầm thấp nửa cười nửa khóc: “Không biết chữ thì làm sao bây giờ?”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Artaud

Lucien mở ma pháp bút ký, những ký tự kỳ lạ cổ quá hiện ra trước mắt hắn. Chúng không phải là những hai loại chữ viết mà hắn biết ở thế giới trước khi hắn xuyên việt. Từ khi hắn xuyên việt đến thế giới này, cơ thể mà hắn nhập hồn thuộc tầng lớp nghèo nên chưa được học chữ, chỉ có thể nghe hiểu và nói theo bản năng, thế nên không ảnh hưởng gì đến chuyện giao tiếp.

Thế nên lúc này, Lucien là một người mù chữ, chỉ trơ mắt ếch nhìn ma pháp bút ký chứ không hiểu được nội dung bên trong.

Lucien cười tự giễu: “Cảm giác mù chữ này quả thực không dễ chịu gì.”

Tuy rằng từ khi Lucien xuyên việt đến nay, trải qua nhiều chuyện khiến hắn trưởng thành hơn trước rất nhiều, thậm chí khi cầm ma pháp bút ký hắn còn lo lắng bị Giáo hội uy hiếp, do dự có nên học tập ma pháp hay không. Nhưng hiện tại, cảm giác thất vọng khi mù chữ khiến một người có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật của sinh viên đại học thời đại mới như hắn cảm thấy buồn phiền, đặc biệt là khi chữ viết này lại ảnh hưởng rất nhiều đến sức mạnh siêu phàm mà hắn mong ước.

Lucien không suy nghĩ lâu, sau khi bình tĩnh trở, trong lòng hắn liền kiên định ý nghĩ: “Chuyện quan trọng trước mắt là mình phải học

chữ viết của thế giới này.”

Cho dù sau này mình không lựa chọn học tập ma pháp, muốn thoát khỏi cuộc sống của một người nghèo ở tầng dưới chót của xã hội này thì học chữ học kiến thức vẫn là con đường thích hợp. Đặc biệt là khi sức lực bản thân Lucien không lớn, ít có khả năng thoát khỏi thân phận hiện tại bằng con đường tích lũy chiến công khi tham gia chiến tranh.

Quyết định xong mọi chuyện, Lucien liền không cảm thấy thất vọng nữa, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết muốn phấn đấu mãnh liệt. Hắn tiếp tục lật mấy trang ma pháp bút ký, trên mặt sách không ẩn giấu bí mật gì kiểu như bản đồ kho báu chẳng hạn.

Lucien khẽ nhíu mày, bởi vì trên ma pháp bút ký ghi lại nhiều thứ hắn rất quen, ví dụ như những sơ đồ hình học, hoa văn do một số đường nét ký quái tạo thành.

“Ma pháp trận? Dấu ấn ma pháp?” Lucien dựa trên Chân lý thánh huy mà đưa ra suy đoán của mình. Tiếp theo, hắn nhanh chóng lật ra mật sau của ma pháp bút ký thì lại gặp hàng loạt những công thức có phần tương tự những phương trình hóa học. Chỉ có điều, bên trong những công thức này không hề có ký hiệu mà là một số chữ lạ: “Phương trình ma pháp? Phương pháp phối chế ma dược?”

Dựa trên những điểm giống nhau của chúng mà Lucien đưa ra một ít suy đoán, nhưng do hắn không biết chữ nên chỉ có thể đoán trong lòng thế thôi.

Lucien lật hết bản ma pháp bút ký này rồi lại mở quyển ma pháp bút ký khác, chữ viết trên quyển này ngoằn ngà ngoằn ngoèo gần như là hoa văn vậy.

“Chữ khác nhau sao?” Tò mò, Lucien mở quyển thứ ba ra. Mặt trên của quyển này là vẽ một số loại thực vật, nhu thạch, đồ án kỳ quái, tựa như là một quyển truyện tranh vậy, nhưng chữ viết của nó lại giống quyển ma pháp bút ký thứ hai.

“Có lẽ mình nên học chữ ghi trên quyển ma pháp bút ký đầu tiên.” Từ độ ngoằn ngoèo của những chữ xuất hiện trên ba quyển ma pháp bút ký mà Lucien suy đoán ra độ thông dụng của nó.

Sau khi xem qua xem lại ba quyển ma pháp bút ký nhiều lần mà không thu hoạch được gì nhiều, Lucien nằm lên giường ép bản thân phải ngủ.

Lucien muốn thay đổi cuộc sống hiện tại thì bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày hắn phải nỗ lực hết sức. Nếu như hắn ngủ không đủ giấc khiến tinh thần uể oải thì không thể nào nắm chắc cơ hội đón ngày mới thật tốt được.

Tuy rằng Trì liệu thần thuật của Benjamin đã chữa lành thương tích trên người Lucien nhưng do quá trình chiến đấu quá kịch liệt, tinh thần quá mệt mỏi nên mới nằm xuống là hắn ngủ liền.

Lúc này, trong đường nước ngầm, tại gian mật thất tan hoang của nữ phù thủy xuất hiện một con chuột màu đen, hai mắt đỏ như máu, lạnh lùng, yêu dị.

Nó bò quanh gian mật thất rồi kêu hai tiếng “chít chít”, sau đó chạy tới một nơi khác trong đường nước ngầm. Một lúc lâu sau, nó chui vào trong một cái động bí mật, biến mất tăm.

…

Sáng sớm, khu o'Let dần náo nhiệt, tiếng múc nước, tiếng nói chuyện của mọi người thoáng đánh thức Lucien dậy.

Thường thì mỗi khi tỉnh dậy, Lucien còn nằm thêm một lúc mới rời giường. Nhưng lúc này, khi mới tỉnh dậy, hắn nhanh chóng rời giường nhen lửa để đun nước sôi cũng như huơ nóng ổ bánh mỳ đen cuối cùng kia.

Vừa đau khổ ăn ổ bánh mỳ đen như ăn phải mùn cưa, Lucien vừa sắp xếp kế hoạch sinh hoạt của ngày hôm nay.

Nếu như không nghĩ tới chuyện này thì dù Lucien đói bụng đến mức không thể nhịn được hắn cũng sẽ không thể nuốt trôi nỗi ổ bánh mỳ đen này.

“Trước tiên mình phải tìm hiểu xem chỗ nào dạy chữ cùng những điều kiện tương ứng, mặt khác mình cũng phải kiếm việc làm nữa, không thì mình sẽ chết đói trước khi học được chữ mất.” Lucien không hiểu lắm thế giới này nên hắn chỉ có thể suy nghĩ mọi chuyện đơn giản như thế. “Tốt nhất là mình không nên để người quen bắt gặp, đỡ phải lộ ra sơ xuất.”

Lucien lau mặt đơn giản bằng nước bên trong bình thủy rồi lấy bảy đồng tiền lẻ ở trong rương ra để trong người, tuy rằng không nhiều nhưng ít nhiều cũng khiến hắn an tâm hơn.

Sau khi khóa cửa nhà, Lucien đi thẳng tới nhà dì Alissa. Hắn không biết đường đi ở Thánh Vịnh chi thành nên cần phải hỏi một số người, mà dì Alissa là một trong số đấy.

“Ê, Lucien.” Một thiếu nữ tóc đen tò mò gọi Lucien lại.

Lucien không biết mình có quen nàng không nên chỉ có thể cười xòa, gật đầu qua loa: “À, hiện tại ta có chuyện cần đến nhà dì Alissa rồi.” Sau đó hắn vội bước qua nàng.

“Ê Lucien, quỷ hồn có dạng gì?”

“Lucien, thi triển thần thuật có cảm giác sao?”

“Ta thấy có một vị thủ vệ bị đứt tay phải, chuyện tối qua có nguy hiểm lắm không?”

Nhà hắn cách nhà dì Alissa chỉ mấy chục bước thế mà mỗi lần bước đi, Lucien lại bị mấy người hàng xóm hỏi thăm không thôi, dường như chỉ trong một đêm, Lucien đã trở thành người nổi tiếng tại khu o'Let.

Hắn chỉ có thể lờ như nghe thấy, bước nhanh tới nhà dì Alissa.

Còn chưa mở cửa ra, Lucien đã nghe thấy tiếng nói quen thuộc: “Evans, hôm nay con dậy sớm thật đấy.”

Lucien thở phào nhẹ nhõm trong lòng: “Chào buổi sáng, chú Joel.”

Hôm nay Joel ăn mặc khá tươm tất, trong tay ông là một chiếc thụ cầm cổ điển: “Ăn sáng chưa Evans? Con mới khỏi bệnh, cơ thể còn khá yếu nên không cần thiết phải tìm việc sớm như thế, tới bữa thì dì Alissa sẽ qua gọi con tới ăn cơm.”

Lucien chính là lấy cớ này để hỏi Joel địa hình thành phố, nay thấy ông ta chủ động nói tới nên thuận theo nói luôn: “Cảm ơn chú Joel, con ăn rồi, hơn nữa tối qua được đại nhân Benjamin thi triển thần thuật trị liệu nên con cũng khỏe rồi, không cần nghỉ ngơi nữa.

Joel gật đầu, bước tới chỗ Lucien: “Có thần thuật của mục sư đại nhân trị liệu thì ta cũng an tâm, lát nữa con đi với ta qua quán rượu tìm chủ tiệm Cohen, lão còn nợ ta một bình rượu Luis, ta sẽ giới thiệu con làm ở đây.”

Lucien cảm ơn một tiếng rồi định rời đi, Joel suy nghĩ một chút liền nghiêm mặt nói: “Evans, mười bảy tuổi thì cũng lớn rồi, con nên lo đến cuộc sống sau này một chút.”

“Ý của chú Joel là sao?” Lucien khó hiểu hỏi lại.

Joel thở dài: “Nếu làm những việc thiên về sức mạnh, sau bốn mươi tuổi, thân thể sẽ già yếu rất nhanh, lúc đấy sẽ khó kiếm được việc làm lắm. Nếu như không tích góp, không có con cái thì qua thêm mấy nữa con sẽ bị cái nghèo, bệnh tật hành hạ đến chết mất. Chú thấy nhiều chuyện như thế rồi. Hiện tại con còn trẻ, thử đi học một nghề nào đấy đi, tuy rằng hợp đồng học đồ tới mười năm, nhưng nếu có thể học tốt thì sau này cuộc sống của con cũng sẽ theo đấy mà khá hơn.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đi qua cửa thành có thụ vệ canh giữ, mắt Lucien liền sáng lên. Con đường rộng rãi, phố xá sạch sẽ, cửa hàng hai bên đường náo nhiệt, mọi người đi trên đường mặc đủ loại trang phục màu sắc khác nhau nhưng đa số là mang quần dài, thậm chí thỉnh thoảng sẽ thấy quý tộc ăn mặc hào hoa phú quý, châu báu trang sức đầy người, tiếng nhạc réo rắt reo lên làm chung quanh nhộn nhịp hẳn. Nơi này khác khu o'Let, hai nơi như hai thế giới khác nhau.

“Cảm ơn chú Joel.” Luciem có thể cảm nhận được sự quan tâm chân thành của Joel.

Joel thoáng dừng lại, mỉm cười nói: “Nếu con được sư phụ truyền nghề, lại kết hôn cùng con gái của người ta thì biết đâu được con sẽ từ học đồ trở thành ông chủ sao, Evans của chúng ta lớn lên cũng đẹp trai mà.”

Lucien chỉ biết cười ngượng khi bị Joel trêu chọc như thế.

Joel bỗng nhiên dừng lại rồi đi tới mép khúc rẽ, bỏ nón đang đội trên đầu xuống đất rồi ngồi xuống cạnh đó, chuẩn bị diễn thụ cầm.

Chú Joel là nghệ sĩ đường phố sao? Lucien hoàn toàn không lạ gì loại hình nghệ thuật này.

Joel chỉ tay tới một chỗ rất xa, chỉ thấy thấp thoáng một tòa kiến trúc tráng lệ có phong cách khá giống kiến trúc Baroque (*) ở kiếp trước của Lucien rồi nói: “Kia là Thánh Vịnh thính phòng, nhưng đối với ta thì diễn tấu ở ngay đây cũng có cảm giác chẳng khác gì đang diễn tấu ở đấy.”

(*) Kiến trúc Baroque là một thuật ngữ dùng để mô tả phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 17. Nó tạo dựng nên một khám phá mới về hình dáng, ánh sáng và bóng với cường độ mạnh. Trong kỷ nguyên Baroque, kiến trúc trở nên phức tạp và cầu kỳ hơn. Xem thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Kiến_trúc_Baroque

Lucien im lặng, Joel như chìm trong tâm sự của mình, ông huyên thuyên: “Hơn bốn trăm năm trước, Giáo hội dẫn tây đế quốc thần thánh Haierci chiếm lĩnh hạch tâm cuối cùng Artaud của để quốc ma pháp Chirte Montparnasse, đuổi sinh vật hắc ám cũng như ma thú vào trong Hắc Ám sơn mạch, Artaud vẫn là một trong ít những thành phố nổi danh nhất trên đại lục.”

“Mà hơn ba trăm năm trước, lúc đó hồng y giáo chủ Charlie cũng chính là Giáo hoàng điện hạ đã chỉnh lý lại thánh ca các đời Giáo hoàng ở ngay tại Artaud này, định ra âm nhạc, quy phạm biểu diễn. Đến khi người lên làm Giáo hoàng, ông liền mở rộng Thánh Vịnh xướng pháp và xướng thi tới mỗi giáo đường. Kể từ đấy, thành Artaud còn được gọi là Thánh Vịnh chi thành.”

“Cũng do một số tinh linh, ải nhân, cẩu đầu nhân ở quanh Hắc Ám sơn mạch thay đổi tín ngưỡng mà trở thành một thành viên của công quốc, tụ hợp theo âm nhạc tại đây mà Artaud trở thành đế đô âm nhạc của cả đại lục. Nhịp điệu âm nhạc xuất hiện, hòa âm chính thức hình thành, các loại nhạc cụ đều được phát minh ra tại đây. Mỗi một nhà âm nhạc vĩ đại đều lưu lại tên của họ trong lịch sử.”

“Với mỗi một ngâm du thi nhân, nhạc sĩ, nhà âm nhạc, vinh quang lớn nhất trong đời họ chính là được biểu diễn âm nhạc của họ tại Thánh Vịnh thính phòng của thành Artaud này.”

“Dù ta không thể tiến vào được Thánh Vịnh thính phòng nhưng được biểu diễn ở gần đây cũng vui lắm rồi.”

…

Cáo biệt Joel, Lucien vừa hỏi đường vừa ngắm nhìn diện mạo thành Artaud. Ở mỗi ngã rẽ trên đường đều có rất nhiều ngâm du thi nhân đang diễn tấu, trong cửa hàng, nhà dân thỉnh thoảng cũng sẽ có tiếng ca tiếng đàn vọng ra, cả thành phố chìm trong tiếng nhạc.

Lucien về lại khu o'Let rồi nhanh chóng đi tới quán rượu mà Joel đã nói ban sáng.

Bên ngoài quán rượu, thỉnh thoảng lại có những thiếu nữ, phụ nhân lén lút đi vào trong kiểm tra, sau đó thất vọng rời đi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Khởi Đầu Khó Khăn

Nhìn khung cảnh kỳ lạ đang diễn ra trước mắt, Lucien cảm thấy khá ngược đời, hắn bước tới cửa quán rượu trong sự nghi ngờ, lẽ ra buổi sáng phải là thời điểm quán rượu quạnh quẽ nhất mới phải.

Trước cửa quán, một cô gái yểu điệu lén bước vào trong quán, mái tóc dài màu ánh kim phất phơ theo mỗi bước đi, khi nàng thở dài một tiếng định quay ra thì bỗng kêu lên đầy sợ hãi: “Lucien?”

Lại một người nữa biết mình mà mình lại không biết người ta? Lucien gặp phải tình huống như thế này nhiều rồi nên hắn mỉm cười nói: “Sao đến quán rượu sớm thế?”

Gương mặt cô gái thoáng ửng hồng: “Tại ta nghe nói quán Copper Crown mới xuất hiện một người ngâm thơ rong nên tò mò tới xem, thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta đi giúp mẹ ít chuyện đây, hặn gặp lại sau.”

Cô gái vội vả bỏ đi, Lucien thở nhẹ một hơi rồi bước vào trong để xem thử tướng mạo hay tiếng ca của người ngâm thơ rong kia có chỗ nào hơn người.

Nhưng dù sao thì chuyện này cũng không có liên quan gì đến Lucien nên hắn nhẹ nhàng đẩy cửa quán rồi đi vào trong.

Không gian tối mờ nồng nặc mùi rượu, giẫm lên sàn gỗ kêu cộp cộp, những cái bàn xếp lộn xộn. Đây là ấn tượng đầu tiên của Lucien khi hắn bước vào trong quán rượu này. Nhìn từ bên ngoài thì quán rượu trông thoáng mát sạch sẽ sáng sủa nhưng ở bên trong lại là một thế giới khác.

Lucien thích ứng một lúc mới biết quầy rượu nằm ở chỗ nào.

Trong quán rượu có mấy người say rượu bị đánh thức bởi những tiếng cộp cộp do Lucien giẫm lên sàn gỗ, sau khi chửi đổng mấy câu lại nằm ngoài lên bàn ngủ tiếp.

Chỉ có một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi mũ chim ưng mặc áo khoác đen bó sát người đang yên lặng ngồi trên ghế cạnh quầy rượu, từ từ uống một cốc rượu màu hổ phách khiến Lucien cảm thấy âm trầm.

Thấy Lucien đến thì người đàn ông âm trầm này chỉ nhì thoáng qua một chút rồi tiếp tục thưởng thức rượu trong cốc của mình.

Lucien thoáng nhìn quanh, sau quầy rượu có một người lùn đang ngủ say như chết, ông ta ngồi trên chiếc ghế nhỏ, đầu tựa vào quầy rượu, tiếng ngáy vang dội, nước dãi chảy ra kết chòm râu dài màu vàng thành hình con bướm.

Thấy không có ai kêu gọi gì mình, người lùn cứ thế nằm ngủ nên Lucien không thể làm gì khác hơn là gõ tay lên quầy rượu tạo ra hai tiếng bộp bộp.

Trong lúc mấy tên say rượu nằm ở đằng sau mắng đại mấy tiếng, ông lão người lùn tỉnh dậy, từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ màng: “Này Lucien, rốt cuộc cậu coi như cũng lớn rồi, cuối cùng cũng biết

rượu ngon có ý nghĩa như thế nào trong cuộc sống, dô, cạn ly, vì vị khách mới tới này mà chúng ta cùng cạn ly nào.”

“Chú Cohen, trời sáng rồi.” Lucien cân nhắc cách xưng hô.

Cohen khẽ dụi mắt, xung quanh không có ánh sáng: “Ta không say, cháu đừng hòng lừa ta, rõ ràng là buổi tối mà, buổi tối thật đẹp biết bao.”

Qua một hồi nói chuyện có chút ý nghĩa nào, rốt cuộc Cohen cũng hoàn toàn tỉnh rượu: “Lucien, những chuyện thích hợp để cháu làm cũng không nhiều, tạm thời cũng không có công việc ổn định nào. Còn lại thì là những chuyện lặt nhặt, như nhà kho của một cửa hàng đồ cổ trong khu chợ cần người khuân vác hàng hóa, chín giờ bắt đầu, tiền công là ba đồng Phil. Mà cháu cũng biết đấy, những chuyện kiểu như thế đều do hắc bang Yaren khống chế, đến cuối phải nộp một đồng Phil cho họ nữa nên số tiền còn lại hẳn chỉ có thể mua loại bánh mỳ đen dở nhất thôi.”

“À còn một việc khác nữa, hôm nay hiệp hội âm nhạc tổ chức tổng dọn vệ sinh nên có rất nhiều rác thải cần đưa đến bờ sông Belen bên ngoài thành, cháu chỉ cần chở chúng trên chiếc xe đẩy bốn bánh, hơn một giờ chiều sẽ bắt đầu làm, trừ tiền thuê xe đẩy ra thì cháu sẽ nhận được tám đồng Phil, tất nhiên là sau đấy cháu phải trả ba đồng Phil cho hắc bang Yaren.”

“Hơn một giờ chiều, thêm một số việc tương tự như thế nữa thì trừ phi cháu là kỵ sĩ, nếu không sẽ không thể chạy từ ngoài thành về đây kịp.”

Lucien khẽ gật đầu, tính toán ra thì đi làm ở hiệp hội âm nhạc là tốt nhất, đồng thời cũng đoán thầm trong lòng: “Bảy đồng tền trên

người mình hẳn tên là đồng Phil gì đấy.”

“Chú Cohen, còn việc gì có thù lao cao hơn nữa không?” Lucien tò mò hỏi.

Cohen cười to: “Ha ha ha, đương nhiên là có, nhưng chúng không thích hợp cho cháu, những chuyện đó cần các chàng trai trẻ khỏe liều mạng hoàn thành chứ không phải dành cho một đứa trẻ đến ngay cả bia cũng không dám uống như cháu, Lucien à.”

Sau đó ông ta chỉ tay về phía khu vực trung tâm quán rượu, nghiêm túc nói: “Hắc Ám sơn mạch là kho tàng lớn nhất, hàng năm có ba, năm, sáy, bảy, thôi quên đi, ta thực sự đếm không hết, nói chung là có rất nhiều lính đánh thuê, người thích mạo hiểm đến Hắc Ám sơn mạch, nhưng cuối cùng lại chỉ có một số người có thể ra khỏi nơi đấy…” Cohen ợ một hơi: “Đương nhiên, những người ra được đều giàu sụ.”

“Trong đám lính đánh thuê, người mạo hiểm đó có một số người là kỵ sĩ chân chính, thậm chí là đại kỵ sĩ.” Giọng nói êm tai có từ tính được phát ra từ sau lưng Lucien, mỗi khi kết thúc câu đều cao giọng rất cổ quái, tạo nên tiết tấu kỳ lạ hấp dẫn người nghe.

Lucien vội quay đầu lại, cửa quán rượu được mở ra do có khách tới, đấy là một chàng trai mang quần bó mặc áo khoác màu đỏ, áo sơ mi trong màu đen trông khá chỉnh tề nhưng nhìn hắn lại hơi phong trần, ngũ quan sâu sắc tinh tế, con ngươi màu bạc, mũi cứng chắc, đôi môi mỏng phối cùng mái tóc bạc mềm mại trông yêu dị đẹp trai.

Người thanh niên này cầm một loại nhạc cụ tương tự như thụ cầm của Joel chậm rãi bước tới.

“Hắn là người ngâm thơ rong mới tới sao?” Lucien thầm suy đoán trong lòng, sau đó không tin tưởng lắm hỏi: “Những kỵ sĩ kia đã là quý tộc chân chính rồi sao họ còn mạo hiểm tới Hắc Ám sơn mạch tìm kho báu nữa?”

Cohen chào hỏi: “Lane, làm một ly không?”

“Tôi chỉ uống rượu buổi tối.” Lace cười đáp, sau đó ngồi xuống cạnh quầy rượu: “Ở phía đông có không ít quốc gia, hai ba trăm năm nay chưa từng xảy ra chiến tranh nên họ không cần kỵ sĩ cho lắm, dù sao thì sắc phong một kỵ sĩ cũng cần phải bang tặng đất đai nha cửa. Vì thế nên ở nơi đó, dù thường dân có kích phát ra sức mạnh huyết thống cũng không có mấy người được phong kỵ sĩ nên họ không thể trở thành quý tộc chân chính. Do đó, bọn họ chỉ có thể đi tới những quốc gia khác để trở thành kỵ sĩ, mà Owuor Ritter công quốc của chúng ta là nơi gần dị đoan, dị giáo đồ, hắc ám sinh vật, ma thú nhất nên họ sẽ tới đây để kiếm công huân, tìm kho báu.”

“Bên cạnh đó cũng không thiếu những kỵ sĩ nghèo do bị phá sản, kỵ sĩ trốn tội, quý tộc kỵ sĩ đi tu luyện cùng những người kích phát sức mạnh huyết thống mang thuộc tính hắc ám không được Giáo hội thừa nhận, hay thậm chí cả hắc ám kỵ sĩ bị truy sát nữa.”

Cohen khẽ lầm bầm mấy câu, thấy Lane không uống rượu cùng mình nên không có hứng lắm: “Lucien, đây là Lane, Lane D. Cullen, người ngâm thơ rong mới trong quán. Cậu ta chu du nhiều nơi, hiểu sâu biết rộng, mới thoát khỏi các quý phụ nhiệt tình ở Eritrea đến từ vương quốc Syracuse.”

“Vương quốc Syracuse?” Lucien mỉm cười gật đầu chào Lane. Hắc Ám sơn mạch nguy hiểm đến nổi kỵ sĩ chân chính tới cũng chết ít nhiều nên hắn tạm thời bỏ ý nghĩ mạo hiểm tới đấy tìm kho báu,

dù lúc nào đi nữa thì hiểu rõ năng lực bản thân tới đâu mới là điều quan trọng nhất.

Cohen bắt đầu cười ha hả, chòm râu dài màu vàng lay mạnh, nếp nhăn trên mặt biểu lộ điều ám muội mà chỉ đàn ông mới hiểu: “Đúng vậy, chính là vương quốc Syracuse sống nhiệt tình, buông thả, ái tình cao hơn tất cả đấy.”

Lúc Lane xuất hiện, một tên sâu rượu tỉnh lại bước lảo đảo tới chỗ gã, thi thoảng lại nấc lên thành tiếng, vẻ mặt hâm mộ và đầy hy vọng hỏi: “Lane, các quý phụ ở Eritrea có thật xinh đẹp, nhiệt tình như vậy không?”

Lance cười mỉm, cất giọng tao nhã giàu cảm xúc: “Ừ, các nàng có đôi mắt sáng như ánh sao sớm, tóc dài mượt như lụa, đôi môi đẹp như hoa hồng, làn da trơn mềm như sữa bò, hương nước hoa mê hoặc khắp người. Có mấy vị tử tước phu nhân, thậm chí cả bá tước phu nhân rỉ đôi môi ướt át thơm tho lên tai mời ta đến trang viên bí mật của các nàng làm khách đấy.”

Tên sâu rượu chờ mong hỏi: “Vậy ngươi đi chứ? Cảm giác thế nào?” Hô hấp y dồn dập hẳn.

Lucien cũng không lạ gì những chuyện như thế này, mỗi khi cánh đàn ông tụ tập lại một chỗ thì không thể thiếu những chuyện về đàn bà được. Hắn ở bên vừa lắng nghe chuyện hấp dẫn này vừa suy nghĩ bản thân nên hỏi Cohen chuyện học chữ như thế nào cho phải.

Lane mặt không đổi sắc, cười nhạt một tiếng rồi trả lời: “Không hứng thú, tôi không thích đụng tới đồ của người khác, tôi chỉ thích những thứ mỹ lệ thuần khiết, mặc kệ là nam hay nữ, bọn họ mới là thứ ngon nhất trên thế giới này.”

“Há, Lane, ngươi thật khoác lác, chẳng lẽ các nàng lại chấp nhận bị sỉ nhục như thế sao?”

“Ha ha, trong đám quý tộc kia có không ít người là kỵ sĩ, nếu Lane dám trả lời như thế hẳn đã bị xé xác rồi.”

Tên sâu rượu cười to nhìn Cohen, Lane khẽ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: “Cũng vì thế nên tôi mới phải trốn khỏi vương quốc Syracuse đến Artaud này.”

Cohen cười đập bàn mạnh đến nỗi đánh thức những tên sâu rượu đang ngủ dậy, cười mắng: “Cảm ơn Lane đã kể lại chuyện xưa của ngươi để chúng ta có một ngày mới vui vẻ, cạn ly.”

Ba bốn tên sâu rượu hết sức mẫn cảm với từ “cạn ly” này, lập tức cười vui vẻ, lảo đảo đi tới nhận ly bia trong tay Cohen rồi giơ cao lên.

“Vì kẻ khoác lác Lane, cạn ly.”

Sau một hồi ầm ĩ, Cohen thấy Lucien vẫn còn ở trong quán nên kinh ngạc hỏi: “Cháu còn chuyện gì muốn hỏi sao, Lucien?”

Lucien hệ thống lại những dự định của mình, nói một cách chân thành: “Chú Cohen, mấy hôm nay trải qua nhiều chuyện khiến ta nảy ra một ý nghĩ, ta muốn học chữ.”

“Ồ, học chữ hả? Lẽ nào Lucien của chúng ta đã bị Lane lây nhiễm, bắt đầu khoác lác rồi?”

“Chữ ư, lý tưởng thật cao xa.”

“Lucien, đừng để ý tới bọn họ, đàn ông con trai mà không có chí hướng thì chết quách đi cho xong.”

Cohen cười theo rồi nói: “Cháu thật sự muốn học chữ hả Lucien? Cháu chưa học qua trường lớp nào cả, nếu muốn học chữ thì tốn ít nhất hai năm, mà chẳng lẽ cháu có nhiều tiền và thời gian như thế sao?”

“Dù con đường đầy chông gai phía trước, nếu không thể bước được một bước này thì ta mãi không đi tới cuối được, chú Cohen, cháu đã nghĩ kỹ rồi.” Luciem trả lời một cách nghiêm túc. Hơn nữa, ở kiếp trước hắn từng học nhiều năm nên nắm được phương pháp học tập, quang trọng nhất là có thể nói tiếng bản địa trôi chảy chứ còn học chữ thì chỉ cần một hai tháng là được thôi.

Cohen thấy Lucien trả lời nghiêm túc như thế, liền nghiêm chỉnh: “Nếu là một năm trước thì cháu sẽ có cơ hội được Giáo hội lựa chọn đến Tu Đạo viện học chữ học kiến thức. Nhưng hiện tại, hoặc cháu trở thành học đồ của người khác, ký kết hợp đồng mười năm hoặc dùng tiền của chính mình để đi học chữ. Tất nhiên, trở thành học đồ của một ai đó thì chưa chắc đã có thể được học chữ, những thợ rèn ở hành hội thợ rèn là một ví dụ. Nếu tự bỏ tiền túi đi học, dựa theo tiêu chuẩn giá cả tại Artaud này thì tốn năm bạc Einar mỗi tháng, hơn mười học giả đồng ý giảng dạy.”

Lucien theo bản năng loại trừ phương pháp trở thành học đồ người khác. Vấn đề không phải là do bản hợp đồng mười năm kia, một khi hắn đã quyết định học tập ma pháp thì căn bản không cần tuân thủ bản hợp đồng kia. Chẳng qua nếu trở thành học đồ, mỗi ngày phải theo sư phụ học tập, ăn chung ở chung thì nhiều sẽ năng sẽ để lộ ra bí mật của hắn, lại không tiện học ma pháp. Lucien nghĩ thế nên lầm bầm lầu bầu hỏi: “Năm bạc Einar?”

Cohen khẽ gật đầu: “Ừ, năm bạc Einar, trừ phi mỗi ngày cháu đều làm việc chăm chỉ từ sáng sớm, chỉ ăn loại bánh mỳ đen dở nhất chắc hơn nửa năm sẽ tích cóp đủ, nhưng cháu có thể học được bao nhêu chữ trong một tháng? Cháu thật sự muốn học chữ chứ?”

“Dạ.” Lucien trả lời ngay. Nếu tính như thế thì một trăm đồng Phil bằng một bạc Einar.

Quả thật chuyện này bắt đầu khó khăn rồi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Hiệp Hội Âm Nhạc

Nghĩ lại những phương án làm giàu sau khi xuyên việt, Lucien đáng thương phát hiện bản thân chưa biết gì nhiều về thế giới này nên hắn cũng không biết có thể áp dụng chúng được không. Dù làm chuyện gì đi nữa thì điều đầu tiên và quan trọng nhất là phải có tiền, thế nhưng hiện tại trong người hắn chỉ có bảy đồng Phil.

Bởi vậy, lúc chín giờ, thời điểm ánh mặt trời chiếu rọi cả khu chợ, Lucien đã cõng một túi hàng hóa lớn đi về phía công thành. Dù sao thì rất nhiều lúc, sinh tồn luôn xếp ở vị trí đầu tiên.

Từng giọt mồ hôi từ trên mặt Lucien liên tục chảy xuống cổ, thấm ướt cả bộ quần áo làm từ cây đay mà hắn đang mặc trên người rồi nhỏ xuống đất, ánh nắng mặt trời chả nóng mấy chiếu lên người khiến bước mỗi bước đi của hắn thêm thống khổ. Đồng thời, hắn còn phải chịu những lời càm ràm của tên béo Gucci đang đi bên cạnh nữa.

“Chết tiệt, tên khốn nào đưa thằng nhóc này tới đây thế, chú mày đi vững một chút chứ không lại hư hết hàng của ta đấy.”

Nhìn tên béo lấy khăn tay lau mồ hôi trên người do đi bộ mệt nhọc, Lucien thầm trách: “Cũng tại ông tiếc tiền thuê có mỗi một người.”

Tất nhiên cũng nhờ thế mà tiền công của Lucien từ ba đồng lên bốn đồng Phil.

Vất vả lắm mới cõng túi hàng tới được cửa thành, Lucien cẩn thận để chúng xuống đất chờ xe ngựa tới chuyển đi.

Tên béo Gucci miễn cưỡng lấy bốn đồng Phil từ trong túi tiền của gã ra đưa cho Lucien: “Tiền công đây, khá lắm, không ngờ khí lực của chú mày lại khá thế, sau này có hàng cần chuyển ta sẽ gọi chú mày.”

Thực ra Lucien khí lực của Lucien không bằng những thanh niên cùng trang lứa đã trải qua rèn luyện, nhưng do tên béo Gucci keo kiệt ham giá rẻ, thuê một người thay vì hai người nên mới buộc miệng khen một câu như thế, hoàn toàn quên mất những câu gã mắng hắn trước đó.

Vừa mới nhận tiền xong, Lucien liền thấy có hai người đàn ông mặc áo khoác làm từ cây đây đi tới bên cạnh hắn, trông dáng điệu của họ khá hung dữ.

“Bọn tao là đàn em của đại ca Yaren, mày có thể gọi tao là Andrew.” Người đàn ông tóc nâu tự giới thiệu bản thân, trên mặt gã có một vết sẹo mờ.

Lucien biết rõ tại sao bọn họ tới đây, do đã sớm chuẩn bị tư tưởng trước rồi nên hắn cũng không có ý định chống đối gì, nhanh chóng lấy ra một đồng Phil đưa cho người đàn ông tên là Andrew.

Người đàn ông còn lại liền trừng mắt nhìn Lucien: “Hai đồng Phil!”

“Không phải chỉ nộp một đồng Phil thôi sao?” Hiện tại Lucien nghèo rớt mồng tơi nên dù biết bản thân không thể chống lại bè lũ hắc bang này nhưng cũng không nhịn được mà cãi lại.

“Nếu không phải do mày thích thể hiện thì tên béo kia sẽ thuê hai người, mà hai người này sẽ đưa cho bọn tao tổng cộng hai Phil, giờ thiếu một đồng Phil chẳng lẽ bọn tao phải trả thay mày sao?” Andrew cười khí khái như một thương nhân đứng đắn.

Dù sao thì mất đi một đồng Phil cũng không ảnh hưởng quá lớn đến khả năng sinh tồn của bản thân nên thay vì phải đối mặt với sự truy sát của hắc bang, Lucien đắn đo chỉ một giây liền nhẫn nhịn đưa thêm một đồng Phil cho người đàn ông đang đi tới đi lui quanh Andrew như muốn biểu diễn vóc dáng cường tráng của y.”

“Tốt lắm, nhóc rất hiểu chuyện đấy. Trước đây luôn có một số tên loi choi thích khiêu chiến bọn tao, nhưng mà mày thấy đấy, bọn tao thì sống tốt ở đây còn mấy tên kia thì đã chìm xuống đáy sông Belen rồi. Được rồi, Muggles, bên kia có người đến rồi.” Andrew dọa mấy câu theo thường lệ rồi xoay người đi tới một chỗ khác cùng Muggles.

Lucien ấm ức nhìn bóng lưng hai người bọn họ, tuy lúc mới bắt đầu đã biết sẽ bị người của hắc bang trấn lột, nhưng tới lúc gặp phải hắn vẫn không ổn định được tâm tình của mình.

Sau khi tự trách bản thân thiếu nhuyệt huyết, Lucien hiểu rõ, muốn thoát khỏi tình huống hiện tại thì hoặc sức mạnh bản thân siêu quần hoặc phải có địa vị xã hội nhất định.

Tất nhiên, ở thế giới này mà sức mạnh cá nhân siêu quần thường sẽ có địa vị xã hội rất cao.

“Không biết trên ma pháp bút ký có ghi cách điều chế thuốc tăng cường sức mạnh và thể chất không nhỉ?” Lucien không nhịn được nghĩ tới vấn đề này, cho dù hắn biết rõ điều này khá nguy hiểm nhưng vẫn không chịu nổi sự mê hoặc của nó.

…

Hiệp hội âm nhạc gần khu hành chính Thánh Vịnh thính phòng có lối kiến trúc khá đặc biệt ở Artaud nên trên đường đẩy xe thuê, Lucien chỉ hỏi thăm một lần đã tìm được nơi có tên gọi khác là “Khiêu động hỏa diễm” này.

Tòa nhà đa phần là những đường sổ dọc, tháp nhọn, phi phù bích (*), tường đính pha lê sặc sỡ sắc màu, cửa sổ như ngọn lửa rực cháy khiến tổng thể năm tầng trông không được đối xứng, nhưng lại tôn lên vẻ đẹp, sự mềm mại cầu kỳ của nơi này.

(*) phi phù bích (飞扶壁) = flying buttress = cột chống tỳ (trụ áp bay) là phần thanh ngang chống giữa trụ buttress & tường của nhà thờ.

Lucien vừa tới thì một người đàn ông trung niên trông xấu xí có chòm râu dê bước nhanh từ trên bậc thang xuống: “Sao ngươi đến trễ thế? Tiếng chuông của đại giáo đường Yellow sắp vang lên rồi!”

Sau khi Lucien nhận công việc từ người lùn Cohen đã từng gặp qua người đàn ông trung niên này một lần, biết gã tên là George, có chút quan hệ trong hiệp hội âm nhạc.

“George, còn mười phút nữa.” Lucien chỉ về phía đại giáo đường Yellow nguy nga hùng vĩ như có thể khống chế toàn bộ thành phố

nằm trong khu quý tộc, kim đồng hồ trên đấy còn cách một đoạn nữa mới chỉ đúng số mười hai.”

George trách mắng: “Lao công hiệp hội thuê đã sớm quét dọn xong, ngươi mau đi theo ta vào trong xử lí, bằng không để đống rác ở mặt sau hiệp hội thế kia sẽ ảnh hưởng đến tâm tình làm việc của các nhà âm nhạc, phiền lắm.”

Lucien hết sức tò mò về giấc mơ trở thành một nhà âm nhạc của chú Joel nên hắn cũng không tranh luận gì với George, đẩy xe qua một bên giao cho thủ vệ giữ rồi bước lên bậc thang, đi tới cửa ra vào.

Khẽ đẩy cánh cửa chính nạm đầy những mảnh pha lê lớn sặc sỡ, trước mặt Lucien là đại sảnh rộng rãi sáng sủa hào nhoáng.

Trên nền đại sảnh lót một tấm thảm xốp, đi lên không nghe thấy tiếng bước chân, bên trong có rất ít người qua lại, toàn bộ đại sảnh trông có vẻ yên tỉnh lạ lùng.

Dưới sự hướng dẫn của George, Lucien đi tới giữa đại sảnh, dừng lại trước một cái bàn gỗ cao ngang nửa người.

Ngồi sau bàn gỗ, một cô gái tóc nâu mắt xanh xinh đẹp cười ngọt ngào cất giọng trong trẻo: “Chú George tìm ai vậy?”

Cô gái vừa nói vừa đưa cho George một túi tiền vang lên những tiếng leng keng, Lucien thấy chúng chứa ít nhất cũng phải bốn mươi đồng Phil thì mắng thầm trong lòng, trừ tiền thuê xe đẩy ra thì bản thân chỉ nhận được có tám đồng Phil.

George nhận túi tiền rồi cười híp mắt, lộ ra hai hàm răng vàng khè: “Elena, cô tìm người dẫn Lucien ra sau vườn hoa nhé, trông

nhỏ tuổi, thân hình mảnh mai thế chứ cũng khỏe lắm đấy.”

Nói xong, gã quay qua nói với Lucien: “Ta sẽ đưa tiền công của ngươi cho Andrew ở khu cửa thành giữ hộ, làm xong mọi chuyện thì ngươi có thể tới đó lấy.”

Lucien khẽ gật đầu, không hề lo lắng George sẽ xù tiền công của mình. Tuy rằng hắc bang Yaren hung ác nhưng ở phương diện tiền bạc này lại rất uy tín, theo như lời Cohen kể thì từng có người cố gắng quỵt tiền thuê nhưng rồi cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn trả tiền công gấp đôi.

Elena đang định thông báo cho người giúp việc trong đại sảnh dẫn Lucien ra sau vườn hoa vận chuyển rác thải thì bỗng nhiên thấy có một người đàn ông trung niên mặc áo khoác lớn màu đỏ đi vào, cô ta nhanh chóng đứng lên, khẽ cùi chào: “Buổi chiều tốt lành, tiên sinh Victor.”

Người đàn ông trung niên này ăn mặc đơn giản nhưng tinh tế, để râu cá trê nhạt cùng mái toắc quăn màu đen, đôi mắt như màu xanh nước biển đượm buồn: “Buổi chiều tốt lành, Elena, bán ta một tờ Âm nhạc bình luận.” Giọng nói dịu êm sâu dày.

Trông thấy Elena lấy một tờ báo mới từ trong ngăn kéo dưới chiếc bàn gỗ ra, Lucien kinh ngạc không thôi: “Artaud đã phát triển ra báo chí rồi sao? Hơn nữa lại còn là loại chuyên về hình ảnh nữa.”

Liên tưởng tới tình hình của khu dân nghèo, Lucien thầm thở dài trong lòng: “Thế giới này phân hóa giàu nghèo hết sức nghiêm trọng, nhưng người biết chữ hẳn cũng không nhiều, không biết một tờ báo phải bán bao nhiêu tiền mới có thể thu hồi được phí tổn đây?”

Victor cầm tờ Âm nhạc bình luận trên tay, lật xem sơ qua một số trang rồi mới đưa mười đồng Phil cho Elena, sau đó gật đầu lịch sự chào George và Lucien rồi xoay người đi về phía cầu thang bên cạnh đại sảnh.

“Vị tiên sinh Victor này thật phong độ.” Lucien lặng lẽ đánh giá trong lòng.

Chờ khi Victor lên lầu, Lucien tò mò hỏi Elena: “Tờ Ân nhạc bình luận mới này có giá tới mười đồng Phil sao?”

Elena biết Lucien cũng giống bản thân mình lúc trước, căn bản không có cơ hội tiếp xúc xã hội thường lưu nên bắt đầu công tác phổ cập những kiến thức ở Hiệp hội âm nhạc trong khoảng một năm trở lại đây: “Tuy rằng năm 426 Thần Thánh lịch, hồng y giáo chủ Adelaide phát minh ra phương pháp chế tạo giấy đơn giản, thông dụng hơn để giá giấy càng ngày càng rẻ, tới hiện tại chỉ tốn mấy đồng Phil cũng có thể mua được hơn một tờ giấy, thế nhưng chỉ có hội viên Hiệp hội âm nhạc chúng ta mới có thể mua tờ Âm nhạc bình luận với giá mười đồng Phil, còn những người khác kể cả quý tộc, muốn mua cũng phải tốn tới một bạc Einar.”

“Bởi trong tờ Âm nhạc bình luận này còn có cả Hòa âm đạo báo, là hai tờ báo uy tín nhất ở lĩnh vực âm nhạc trên toàn đại lục, đại diện cho phương hướng phát triển âm nhạc, mỗi một bản nhạc phổ, bình luận trên đấy đều là kết tinh của trí tuệ. Trên bìa tờ Âm nhạc bình luận tháng này thậm chí còn đăng một bài bình luận về buổi diễn tấu nhạc khúc giữa đại công bệ hạ và công chúa Natasha với hội nhạc sĩ tại Thánh Vịnh thính phòng đấy.”

Không thể không thừa nhận, Elena giới thiệu liên tục như thế ngoại trừ khoe khoang ra cũng do bị tướng mạo thanh tú tóc đen

mắt đen của Lucien thu hút.

“Một bạc Einar?” Bỗng nhiên Lucien rất muốn ăn trộm những tờ báo này, chỉ cần năm phần thôi thì hắn cũng có thể giải quyết vấn đề khó khăn bản thân đang mắc phải một cách dễ dàng. Nhưng nghĩ lại, cho dù có trộm được một tờ thì bản thân cũng khó có thể tìm được một người mua thích hợp nên hắn nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ này.

Elena khoe khoang có Lucien phối hợp thì càng hài lòng: “Ha ha, cậu đừng tưởng một bạc Einar thì đã đắt nhé. Ở những nơi như Eritrea, Antigone Fleury, Article Rhys hay Anhar Dole thì hai tờ báo này là những thứ quý hiếm, giá cao nhất tới một vàng Teller lận đấy. Cũng do quý tộc ở những quốc gia này đều theo đuổi làn sóng âm nhạc tại Artaud, coi đây là vinh dự nên dù tờ báo cũ cũng rất có giá.”

Lucien thoáng liếc qua số báo còn lại trong ngăn tủ cạnh Elena, kiềm chế sự kích động muốn ăn trộm chúng, đồng thời từ những tin tức đó tổng kết đưa ra một số suy đoán: “Hẳn cả đại lục đều sử dụng chung một hệ thống tiền tệ, ừm, Giáo hội có thần thuật chắc hẳn sẽ rất mạnh mẽ. Nhiều khả năng là thế giới này sẽ không có không gian truyền tống trận, cho dù có thì điều kiện sử dụng chúng chắc chắn sẽ rất ngặt nghèo, bằng không thì dưới nhu cầu lớn của nhiều quý tộc như thế mà sao họ chỉ có thể đọc những tờ báo cũ được.”

Lucien như một tấm xốp hút nước, hấp thu các kiến thức hắn thiếu hụt nhất qua lời kể của Elena. Nói chuyện được hơn mười mấy phút, cô gái sực nhớ tới chuyện của mình bèn thông báo cho người giúp việc của đại sảnh dẫn Lucien đi ra sau vườn hoa.

“Lucien, nhất định phải giữ yên lặng, không được nói lớn tiếng, vận chuyển rác thải cố gắng đừng tạo ra tiếng động, hơn ba tháng nữa tiên sinh Victor sẽ tổ chức buổi hòa nhạc đầu tiên của người tại Thánh Vịnh thính phòng nên hẳn thời gian này sẽ cảm thấy nhiều áp lực, ừm, tinh thần ông mẫn cảm lắm.” Elena tốt bụng nhắc nhở Lucien.

Lucien khẽ gật đầu cảm ơn cô gái, sau đó cẩn thận đi theo người giúp việc ra sau vườn hoa.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Phát Hiện

Rác được người của Hiệp hội âm nhạc dọn dẹp rồi chất thành một đống lớn trông khá bừa bãi trong cống thoát nước, Lucien chuyển tới chuyển lui chúng bảy tám lần trên chiếc xe đẩy bốn bánh mới gần hết số đó, cả người lem luốc.

Thực ra mỗi buổi sớm, Giáo hội đều thuê cu li tới dọn đống rác ra bên ngoài thành để thành phố đỡ phải dơ bẩn cũng như phát sinh bệnh truyền nhiễm, nhưng Hiệp hội âm nhạc lại không thể đợi được đến sáng ngày thứ hai, ngại đống rác lớn như thế ảnh hưởng đến mỹ quan chung quanh.

Ôm lấy đống rác cuối cùng, Lucien cẩn thận bước từng bước quanh mé ngoài của đại sảnh ra tới cửa chính.

“Wolf, chết tiệt, ông không thể để ta yên tĩnh xem khúc phổ (*) một chút được sao?” Tiếng nói thuần hậu nhưng khá gay gắt đột nhiên phát ra, đồng thời một bóng người mặc áo khoác đỏ vội vã từ trên cầu thang đi xuống, ông ta vừa đi xuống vừa quay người lại mắng, đúng lúc đụng phải Lucien không kịp né.

(*) khú phổ là sách tập hợp các làn điệu để người soạn nhạc tham khảo.

Loảng xoảng một tiếng, có một thứ trong đống rác Lucien ôm rơi xuống thảm, cho dù tấm thảm này cực mềm cực dày nhưng cũng không thể ngăn nổi âm thanh khá trầm lắng phát ra.

Bóng người mặc áo khoác đỏ lảo đảo mấy bước mới đứng thẳng được, người này chính là nhạc sĩ Victor.

Victor hít sâu một hơi, sau đó khom lưng nhặt chiếc đèn bị rớt đưa cho Lucien đang cuống quýt ôm chặt đống rác trên người: “Xin lỗi.”

Một người đàn ông trung niên tóc xù mặc áo khoác màu xanh đậm từ trên cầu thang bước xuống, cằm ông ta hơi nhô ra trước: “Victor, hiệp hội không phải chỉ mở cho mình ông, tôi có quyền làm chuyện tôi muốn, nếu muốn thoải mái tự tại thì hãy quay về nhà của ông đi.”

Ông ta dùng động tác tay để nhấn mạnh thêm ý nói của bản thân, trên mặt không giấu nổi nụ cười: “Chỉ còn hơn ba tháng nữa sẽ diễn ra buổi giao hưởng đầu tiên của ông tại Thánh Vịnh thính phòng, tôi hiểu là ông căng thẳng mẫn cảm tới mức nào, nhưng chẳng lẽ đến giờ ông còn chưa chuẩn bị xong một bản nhạc nào sao? Tôi chờ buổi biểu diễn này rất lâu rồi, thậm chí còn định sau khi nghe xong sẽ viết một bài cho ông trên tờ Âm nhạc bình luận đấy.”

“Chết tiệt, có bản lĩnh thì ông tổ chức ngay một buổi giao hưởng tại Thánh Vịnh thính phòng xem.” Victor chửi thầm một câu, xoay người đi khỏi đại sảnh.

Sắc mặt Wolf kém hẳn đi, vừa chửi thầm vừa bước lên lầu lại: “Nếu không có ông, hơn ba tháng sau…”

Lucien thấy đôi bên thôi cãi nhau liền ôm đống rác ra khỏi đại sảnh, bỗng nhiên, hắn nhìn qua chiếc đèn không có pha lê nằm trên cùng, thấy những hoa văn đẹp đẽ khắc trên chui đèn đã bị mài mòn thì chợt nghĩ: “Nó có phải kim loại không nhỉ?”

Mang suy nghĩ như thế, sau khi Lucien ôm đống rác này bỏ xuống xe đẩy bốn bánh liền đưa tay chạm khẽ lên chui đèn, biết được nó được chế tạo từ kim loại, hình như là đồng nhưng lại cứng và bền hơn những loại đồng mà hắn thấy ở kiếp trước: “Na ná nguyên tố đồng? Tuy rằng cái chui đèn này cũng chẳng được bao nhiêu kim loại lắm nhưng nếu bán cho thợ rèn hẳn cũng được mấy đồng Phil đây.”

“Tiền?” Là một tên nghèo kiết xác nên giờ có thấy thứ gì thì Lucien đều sẽ nghĩ nó có đáng giá không, cũng nhờ thế mà hắn chợt nghĩ tới một chuyện: “Không biết trong đống rác này có thứ gì dùng được không? Ví dụ như đống giấy vụn, mấy cây bút lông hỏng mới thấy khi nãy.”

Lucien như phát hiện ra một “bảo tàng”, trong lòng hớn hở không thôi. Tuy rằng trong mắt những người giàu thì chúng không bé nhỏ không đáng kể nhưng lại như ánh ban mai soi sáng con đường để Lucien phấn đấu thay đổi cuộc sống. Chỉ cần tích góp đủ năm bạc Naar thì hắn sẽ biết được sơ bộ những chữ cái trong một tháng. Biết chữ thì hắn sẽ hiểu rõ được tình hình thế giới này, cộng thêm những kiến thức, kinh nghiệm học được ở kiếp trước và thư viện trong đầu, lúc cần hắn hoàn toàn có thể tìm được một con đường làm giàu khác tốt hơn.

Hưng phấn, do dự, trông mong những điều tốt đẹp ở tương lai khiến Lucien mạnh mẽ hẳn, đẩy xe bốn bánh ra ngoài thành nhưng đồng thời trong lòng cũng có nỗi lo riêng. Hắn tìm những thứ có thể

sử dụng, có thể bán được từ trong đống rác bằng hai bàn tay của mình mà không ngại dơ bẩn hôi thối.

“Chỉ cần hắc bang không nhúng tay đến chuyện này là được, mình hoàn toàn có thể ứng phó những tên ăn mày rải rác khác.” Trải qua lần đại chiến với lũ chuột mắt đỏ cùng đám Gary, Correa trong đường nước ngầm, Lucien khá tự tin sức mạnh bản thân. Tuy hắn không khỏe bằng những thanh niên rèn luyện cơ thể thường xuyên, nhưng nếu đánh nhau thì sự bình tĩnh, ra tay tinh chuẩn tàn nhẫn cũng là những nhân tố quan trọng quyết định thắng lợi.

Rời khỏi Hiệp hội âm nhạc không bao xa, Lucien chợt thấy một người thanh niên tóc bạc thong dong bước tới nơi đây: “Lane? Hắn tới Hiệp hội âm nhạc làm gì nhỉ?”

Sau khi tự nghĩ ra lý do Lane là người ngâm thơ rong luôn mơ tới Hiệp hội âm nhạc nên mới đến đây, Lucien nhanh chóng quên đi chuyện này.

Tới khu cửa thành, do Andrew có chút ấn tượng về Lucien nên khi thấy hắn đẩy xe rác tới liền biết hắn tới nhận nhiệm vụ gì, gã mỉm cười không hỏi han gì, để mặc hắn đẩy xe ngang qua đám binh sĩ thủ vệ ra khỏi cửa thành.

“Không phái người đi theo mình, lẽ nào hắc bang thật sự không nhúng tay tới.” Lucien cảm thấy phấn chấn xen lẫn khó hiểu.

Nhưng không nhờ thế là Lucien buông lỏng bản thân. Sau khi ra khỏi cửa thành, đi tới hạ du sông Belen được hơn hai mươi phút, thấy xung quanh yên tĩnh thì hắn liền đẩy chiếc xe bốn bánh vào một bụi cỏ ven đường, sau đó dáo mò tìm những thứ có thể bán được tiền từ trong đống rác ở trên xe.

Một chiếc đèn dầu nát, mấy tấm kim loại rỉ sắt, tám cây bút lông hỏng, đống giấy vụn bị vò tròn, vân vân.

Lucien lục đến cuối, lôi ra một tấm lụa mỏng hình vuông, trong suốt, màu đen. Nó có mùi thơm thoang thoảng, mặt trên có một lỗ rách lớn như bị móc ở chỗ nào đấy: “Có lẽ là khăn che mặt của một nữ nhạc sĩ nào đấy.”

Lucien nhìn chiếc khăn che mặt, khẽ vuốt nó, hắn hoàn toàn không có ý nghĩ đen tối gì mà chỉ xem nó có đáng tiền không thôi: “Chất liệu của tấm lụa đen này rất tốt nhưng nó có thể chế được thứ gì nhỉ? Ừm, bán cho thợ may để họ cắt tấm lụa đen này tạo thành đồ trang trí nhỏ hoặc là những đường viền hoa thêu trên váy, áo khoác.”

Sau khi gói những món đồ này bằng mấy tờ giấy vụn rồi đem giấu ở gần đấy, Lucien tiếp tục đẩy chiếc xe bốn bánh tới khu đổ rác thải ở hạ du sông Belen.

Gần mười phút sau, Lucien đã tới gần sông Belen, nhìn đống rác xếp thành chồng núi nhỏ kia nhưng Lucien cảm thấy kinh ngạc vì chúng cũng không nhiều như trong tưởng tưởng của hắn. Hơn nữa, chỗ chất đống rác kia cũng ở khá xa dòng sông trong veo như lục bảo thạch nên chúng không thể bị nước sông cuốn đi: “Lẽ nào là tập trung rác lại đây rồi dùng thần thuật để xử lý chúng?”

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, Lucien không thấy một ai, chỉ có mùi tanh tưởi lan tới: “Không có ai khác tới đây tìm những thứ đáng tiền bên trong đống rác sao? Chẳng lẽ sợ ôn dịch, hoặc họ không có thói quen này?”

Mặc kệ nguyên nhân do đâu, sau khi nhìn thấy đống rác chất chồng tanh tưởi này, Lucien lại như thấy một núi tiền. Sau khi đổ đống rác trên xe xuống, nhẫn nại đi tới đi lui quanh chỗ này một lúc như không ngửi thấy mùi hôi thối, kiểm tra lại không thấy dấu hiệu ôn dịch, Lucien quyết định mạo hiểm, dù sao thì thần thuật cùng ma pháp ở thế giới này có thể chữa bệnh được.

Đương nhiên, Lucien cũng e sợ bản thân mắc phải bệnh truyền nhiễm nào đấy nên hắn lấy giấy vụn bọc tay mình lại, cẩn thận từng chút một đi bới rác.

Hiệp hội âm nhạc là một tổ chức xã hội thượng lưu nên hiển nhiên những món rác thải bên trong đấy phải đáng giá hơn những thứ khác nhiều, Lucien bới một hồi cũng tìm được không ít thứ bán được tiền.

Suy nghĩ đến chuyện bản thân sẽ đi qua cửa thành như thế nào để không bị người khác nghi ngờ, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên nên Lucien cảm thấy khá lo. Bởi vậy nên khi tìm được một chiếc túi vải đã rách một nửa, hắn liền chôn những thứ tìm được ở một nơi kín đáo gần đấy, sau đó đẩy xe bốn bánh quay lại lối cũ, cuối cùng lấy những thứ hắn đã bọc giấy chôn trước đó bỏ hết vào túi rồi chất lên xem, cố hết sức giữ chúng bằng phẳng để xem như nó là một tấm lót tránh làm bẩn chiếc xe bốn bánh.

Chiếc khăn che mặt có thể cất trên người nên đương nhiên Lucien cất nó trong túi sách của hắn.

Lúc đi tới cửa thành, những binh sĩ thủ vệ chỉ thoáng nhìn qua rồi phất tay để Lucien đi vào.

Đẩy chiếc xe bốn bánh tới chỗ Andrew và Magnus, thấy bọn họ vội vả lấy tay che mũi, Lucien lén nở nụ cười, nói: “Tôi là Lucien, tôi tới lấy tiền công nhận được từ chỗ Hiệp hội âm nhạc.”

Magnus tránh qua một bên, vừa chửi vừa đưa đồng Phil cho Lucien: “Chết tiệt, mày mau cầm tiền rồi xéo, đẩy luôn cái xe bẩn thỉu hôi thối này đi luôn.”

Andrew đứng ở xa hơn, trên mặt nở nụ cười quen thuộc: “Xem ra đây là lần đầu tiên mày chuyển rác đến sông Belen nên mới đi lâu như thế, khà khà, nếu như chậm tới khi trời tối thì vào thành hay không không phải là vấn đề, buổi tối bên ngoài có thủy quỷ qua lại đấy.”

“Giáo hội không tiêu diệt toàn bộ thủy quỷ sao?!” Tất nhiên Lucien sẽ không hỏi câu này, hắn nhanh chóng rời khỏi khu cửa thành trong nỗi khó hiểu và hân hoan khi Andrew, Magnus không nghi ngờ gì mình, rồi trả chiếc xe bốn bánh lại cho chủ của nó.

Tuy sau chuyến này Lucien kiếm được năm đồng Phil, nhưng những thứ được giấu trên người và trong túi vải mới là nhân tố quyết định để hắn nhanh chóng kiếm được năm bạc Naar.

Sau khi trở lại căn nhà của mình ở khu o'Let, Lucien giấu kỹ những thứ trong túi vải rồi vội vã mang chiếc khăn che mặt tới khu chợ.

Do không biết tấm khăn này có thể giặt sạch được không nên dù Lucien dứt khoát mặc kệ, tuy nhiên hắn cũng cẩn thận giữ nó không để dính bẩn.

Khi tới trước một tiệm may, Lucien hơi do dự, lo lắng bị người khác mắng mỏ rồi đuổi ra ngoài giống như lúc hắn đi chào hàng ở kiếp trước, mặt đỏ bừng, ấp úng không biết nên nói gì, cuối cùng tự nhận bản thân không có duyên tiếp thị mà bỏ nghề.

“Mình lo lắng những chuyện này thật ra là do sợ mất mặt, nhưng giờ mình còn gì để lo được mất nữa đâu? Chẳng lẽ thể diện có thể biến bánh mì đen thành bánh bao trắng, có thể cho mình ăn bò bít tết, cá tuyết, uống rượu nho được sao? Có thể giúp mình học được chữ chắc?”

Sau khi Lucien xuyên việt đến thế giới này, trải qua một số chuyện, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng, lúc này chỉ do dự một chút rồi hạ quyết tâm bỏ qua thể diện, nhanh chóng đi vào trong tiệm may.

Trong tiệm có một ông lão tóc đeo kính tóc hoa râm, thấy Lucien đi vào thì nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì?” Nhìn qua trang phục trên người Lucien đã biết hắn không phải là người có thể tới những tiệm may đắt tiền như ở đây.

Lucien cười rất nhiệt tình: “Lão tiên sinh, tiệm của ông có cần lụa đen không, chỗ tôi có một miếng khá tốt…”

Lucien còn chưa nói hết câu đã bị ông lão tóc hoa râm lên tiếng cắt ngang: “Ngươi có thể có được tấm lụa đen gì tốt chứ, mau đi ra, tên lừa đảo chết tiệt.”

Ông lão vừa mắng vừa đi ra quầy đẩy Lucien, căn bản không cho hắn có cơ hội lấy tấm lụa đen ra: “Cho dù có chắc cũng là của ăn trộm thôi, lão João (*) ta là người ngay thẳng, chỉ mua vải vóc từ những hãng buôn thôi.”

(*) João tên tiếng Bồ Đào Nha của John.

Lucien bị đẩy ra khỏi tiệm nên bắt đắt dĩ phải tìm một tiệm khác và quyết định thay đổi phương thức một chút.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Món Tiền Đầu Tiên

Lucien hết sức buồn bực khi liên tục bị người của ba tiệm may khá chuyên nghiệp đuổi ra ngoài. Mặc dù hắn đã lấy tấm lụa đen ra ngay từ lúc đầu nhưng những thợ may kia vẫn không chịu tin, không những không kiểm tra chất liệu của tấm lục kia mà còn tỏ ra đề phòng một người lạ như hắn.

Khu chợ này rất lớn, có hơn mười con phố lớn nhỏ khác nhau, người đến kẻ đi, thường xuyên thấy được các dị tộc như người lùn, tinh linh, cực kỳ phồn hoa nên Lucien nhanh chóng tìm thấy một tiệm may trang nhã sạch sẽ ở cuối một con phố.

Cậu bé tóc vàng khoảng mười lăm mười sáu tuổi trông cửa tiệm nợ nụ cười ngại ngùng ngây ngô: “Sư phụ tôi đang thiết kế trang phục ở phía trong, tôi tên là Banse, không biết ngài cần gì?”

“Có thể xem giúp ta tấm lụa đen này không?” Rút kinh nghiệm ở những lần trước, lần này Lucien lấy tấm lụa đen ra hỏi dò.

Banse tưởng Lucien muốn mua một tấm lụa đen tương tự nên cầm lấy mà không nghi ngờ gì. Sau khi cậu bé đưa tay sờ thử, xem ngoài nắng thì kinh ngạc: “Thưa ngài, đây là ‘Dạ oanh đen’ của nước Holm, chỉ có những quý tộc chân chính mới mua được nó, không biết sao ngài lại có được nó?”

Cậu bé cũng giống như những người thợ may trước đó, lo lắng đề phòng Lucien. Một kẻ mặc rách rưới như hắn sao có thể có 'Dạ oanh đen' mà ngay cả những phú ông lắm tiền cũng không mua được, chắc chắn là la lịch hết sức đáng nghi.

Lucien thấy tất cả mọi người đều phản ứng giống nhau nên dứt khoát hạ giọng: "Yên tâm đi, chắc chắn sẽ không gây ra rắc rối gì cho các ngươi đâu."

"Thật sao?" Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt gầy dài bước ra từ sau tiệm, ông ta là McDowell, chủ tiệm may này. Trước đó, do Banse kinh ngạc nên không khống chế được giọng nói của mình, quấy nhiễu đến ông nên ông đi ra xem thử có chuyện gì, đúng lúc nghe thấy lời giải thích của Lucien.

Không đuổi ta ngay sao? Lucien thấy rốt cuộc cũng có một kết quả khá ưng ý, trong lòng mong chờ, khá phấn khởi: "Tôi xin thề với Chúa, hơn nữa, ngài xem, nó bị thủng một chỗ rồi nên sẽ chẳng có vị tiểu thư, phu nhân quý tộc nào quan tâm đến, chỉ cần ngài sửa nó thành họa tiết trang trí trên đầm hoặc làm ruy băng thì sẽ chẳng ai biết được nó từng là gì."

McDowell lấy tấm lụa đen từ tay Banse, xem kỹ rồi yên lặng trong chốc lát, sau đó cất giọng bình ổn: "Vậy cậu muốn bao nhiêu?"

Lucien hưng phấn trong lòng, bàn tay siết chặt, suýt nữa đã vung lên rồi, nhưng nhờ trải qua lần gặp phải lũ chuột mắt đỏ trước đó mà ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường, mỉm cười nhìn McDowell: "Tôi tin tiên sinh sẽ không khiến tôi phải thất vọng."

McDowell thoáng nhìn mắt Lucien, thấy hắn không có vẻ vội vàng gì liền nhẹ nhàng nói: "Bốn mươi đồng Phil, nó chỉ lớn chừng này, lại

bị thủng một lỗ lớn nữa nên những chỗ ta có thể dùng được cũng không nhiều.”

“Một bạc Naar, một chiếc đầm lộng lẫy nếu được đính thêm Dạ oanh đen có nét đẹp tiềm ẩn như bầu trời đêm thì chắc chắn nó sẽ càng hoàn mỹ và thích hợp với các tiểu thư, phu nhân tôn quý hơn.” Lucien cố nén kích động, mặc cả giá gấp đôi.

McDowell lắc đầu rồi trả tấm lụa đen lại cho Lucien: “Tối đa là năm mươi đồng Phil, nếu không thì cậu đem đi đi.”

“Thật đáng tiếc.” Ngoài mặt thì Lucien bình tĩnh lấy lại tấm lụa đen, xoay người đi ra khỏi tiệm nhưng thực tế thì trong lòng hắn hết sức căng thẳng, mâu thuẫn. Phải chăng sẽ kêu mình dừng lại? Phải chăng sẽ tăng thêm giá? Nếu bỏ qua cơ hội ở tiệm này, chắc gì những tiệm khác đã sẵn lòng mua một thứ không rõ lai lịch như thế nữa!

Một bước, hai bước, ba bước… Lucien thấy mình gần như đã ra khỏi cửa tiệm rồi thì McDowell đứng ở đằng sau rốt cuộc cũng gọi lại: “Tám mươi đồng Phil, nếu không phải đúng lúc có một chiếc đầm phù hợp cần trang trí họa tiết từ Dạ oanh đen thì ta nhất định không trả giá cao thế đâu.”

Tuyệt lắm! Lucien kích động, hưng phấn đấm lên ngực mình một cái, sau đó xoay người lại, bình tĩnh mỉm cười: “Như ngài mong muốn.”

Tám mươi đồng Phil đổ lên túi của Lucien phát ra những tiếng leng keng khiến chiếc túi căng phồng, khá rườm rà, nhưng hắn lại cảm thấy chúng đáng yêu không nói nên lời.

Trước khi Lucien bước ra khỏi cửa tiệm thì McDowell gọi lại một lần nữa: “Ta không biết cậu, cũng không muốn biết tên cậu, nhưng sau này nếu như còn những tấm vải quý giá như thế này mà cậu không muốn rước lấy phiền phức gì thì có thể suy nghĩ đến chỗ của ta.”

“Đó là vinh hạnh của tôi.” Tâm trạng của Lucien khá tốt, hắn khẽ cúi người chào.

Đi ra khỏi tiệm may của McDowell, Lucien phát hiện bầu trời trở nên xanh thẳm, nắng tự nhiên tươi sáng, không khí mát mẻ, hết thảy đều tốt đẹp như thế.

Tám mươi đồng Phil không nhiều cũng không ít, trừ việc thu hẹp khoảng cách đến năm bạc Naar ra còn chứng minh được phương pháp kiếm tiền từ chuyện nhặt rác của hắn, đây chính điều quan trọng nhất.

…

“Đại ca Lucien, rốt cuộc anh cũng về rồi, anh trai em mới về nhà nên mẹ kêu em sang mời anh ăn bữa tối.”

Lucien đi gần tới nhà mình thì thấy Alvin đứng trước cửa, đúng lúc cậu bé cũng nhìn thấy hắn nên vui vẻ vẫy tay gọi.

“John, con cả của dì Alissa? Người thanh niên đã trở thành người hầu kỵ sĩ tập sự đó sao?” Lucien nhớ lại chuyện hai anh em Alvin, sau đó mỉm cười nói với cậu bé: “Em chờ chút, để anh lau mồ hôi trên người đã.” Lucien có chín mươi hai đồng Phil nhưng không muốn để Alvin thấy, có trời mới biết được cậu bé sẽ lỡ miệng nói cho ai đó thì sao, chờ khi bản thân kiếm đủ năm bạc Naar đóng tiền

học chữ thì sẽ không còn chuyện gì lớn nữa, hắn tin chắc bản thân sẽ không làm chuyện như hôm nay mãi.

Alvin cười hì hì trả lời: “Dạ, Lucien đại ca. À đúng rồi, anh trai em mang về một khối thịt bò rừng, do lúc trước ảnh tham gia huấn luyện kỵ sĩ, đi nơi hoang dã mà săn được, sau đó Hiệp sĩ Wien chia cho mỗi người mỗi phần bằng nhau.”

“Rốt cuộc cũng được ăn khoai tây hầm thịt bò rồi, hai năm kể từ khi anh trai em được Hiệp sĩ Wien dẫn đi huấn luyện tới giờ, em mới ăn chưa tới hai mươi lần!”

Cậu bé thoáng liếm môi thèm thuồng.

Mặc dù thu nhập của một nghệ sĩ đường phố như Joel khi có khi không nhưng còn đỡ hơn phải lao động chân tay hay làm cu li rất nhiều, cộng thêm số tiền Alissa kiếm được từ việc giặt đồ tại xưởng dệt nên thu nhập của gia đình họ khá gần ở mức bình dân. Chỉ do John rèn luyện cơ thể, sức ăn lớn nên gia đình họ mới sống khổ như thế, thậm chí thỉnh thoảng còn phải nhờ lão Evans giúp đỡ thêm.

Chỉ sau khi John thành công được Hiệp sĩ Wien chọn, hai người họ không cần lo lắng gì nữa, Alissa lại bắt đầu suy nghĩ cho cuộc sống sau này của Alvin, kết quả vậy mà họ còn ăn kém hơn trước đây nữa.

Về chuyện này, do Lucien không quá hiểu thế giới này nên không cảm thấy lạ gì, ngược lại còn cho rằng dân nghèo được ăn thịt bò một tháng một lần coi như đã tốt lắm rồi.

Sau khi giấu kỹ mấy đồng Phil, Lucien tùy tiện lau mồ hôi trên người rồi theo Alvin đi tới nhà dì Alissa.

Bên ngoài nhà dì Alissa tụ tập những người hàng xóm mà Lucien rất quen mặt, bọn họ đang nói chuyện rất sôi nổi:

“Nghe nói thằng John đã trở thành người hầu kỵ sĩ chính thức cho Hiệp sĩ Wien rồi phải không?”

“Chính miệng Alissa nói mà, cô ấy không nói dối đâu!”

“Chưa tới mười chín tuổi đã trở thành người hầu kỵ sĩ chính thức, không chừng thằng John thật sự có thể kích phát sức mạnh huyết thống, đạt được Thần ân, trở thành kỵ sĩ chân chính đấy.”

“Chậc, sắp phải gọi nó là John lão gia, John đại nhân rồi.”

“Joel và Alissa thật may mắn, sắp được sống những tháng ngày tốt đẹp rồi!”

Lucien khó hiểu nhìn Alvin, thấy cậu bé cũng đang ngạc nhiên và gật đầu thật mạnh nhìn lại xem như những điều mọi người nói ban nãy là vinh quang.

Vào phòng, Lucien đã nhìn thấy một người thanh niên tóc vàng mắt nâu đang ngồi trên ghế đứng lên, John giống chú Joel hồi trẻ, cao ráo anh tuấn, nhưng khiến hắn ấn tượng nhất chính là khí chất trầm ổn nội liễm của đối phương.

“Nghe nói cậu gặp chuyện nên mình đã rất lo, nhưng hiện tại xem ra thì không còn gì nghiệm trọng nữa rồi, mình cũng yên tâm.” John mỉm cười vỗ khẽ vai Lucien. “Cậu đừng quá bận tâm, chuyện bất ngờ xảy ra như thế cứ coi như là một lần khảo nghiệm bản thân đi.”

Hắc mặc trang phục kỵ sĩ màu xám, dáng người cao ráo nhưng lại tỏ ra chín chắn như một người anh trai khi nói chuyện với Lucien, mặc dù y chỉ lớn hơn hắn có một hai tuổi.

Lucien cười đáp: “Vốn bệnh cũng không nặng lắm, nhưng dì Alissa lo lắng quá nên mọi chuyện mới hơi căng thẳng thế thôi.”

Alvin ở một bên hùa theo: “Đúng thế, đúng thế, mẹ hoàn toàn không tin em.”

John cười xoa đầu Alvin: “Nhanh đi rửa mặt đi, sắp ăn tối rồi.”

Chờ Alvin đi khỏi, John cười mỉm gợi ý Lucien ngồi xuống: “Sao nào, lâu không gặp nên giờ ngại thế hả? Lucien, chúng ta là đôi bạn thân từ nhỏ tới giờ mà.”

“Quả thực có chút không quen, ừm, mình không ngờ là cậu lại thay đổi nhiều thế.” Lucien tìm đại một lí do.

John đứng đắn gật đầu: “Huấn luyện kỵ sĩ không phải chỉ rèn luyện thân thể không mà còn cả đạo đức, tinh thần nữa, tuy hết sức khổ cực nhưng kết quả đạt được cũng rất lớn.”

Mọi người cùng nghe John kể lại những chuyện diễn ra khi huấn luyện trong trang viên của Hiệp sĩ Wien được một lát thì dì Alissa bắt đầu dọn bữa tối.

Trên bàn ăn chỉ có khoai tây hầm thịt bò và cá nướng nhưng Lucien lại cảm thấy chúng rất ngon, ăn tới suýt nữa thì cắn luôn cả lưỡi, bởi cả ngày nay hắn chỉ ăn toàn bánh mì đen, còn Joel thì do John trở thành người hầu kỵ sĩ chính thức nên được Alissa phá lệ cho uống rượu nếp ăn thịt bò.

Suốt bữa tối, Alissa vui vẻ lải nhải liên tục, Joel, Lucien và Alvin thì tranh thủ ăn hoặc uống rượu, thỉnh thoảng mới trả lời mấy câu khiến bà thỏa mãn, còn John thì tuân theo quy tắc của một kỵ sĩ mà im lặng ăn tối, không thể nói chuyện.

"Ợ." Trong tiếng no ợ dài của Alvin, bữa tối kết thúc.

John mỉm cười lắc đầu: "Alvin, ăn quá no có thể ảnh hưởng tới cơ thể đấy, sau này đừng thế nữa."

Sau đó y quay sang nhìn Lucien: "Lucien, cậu có từng nghĩ tới công việc sau này mình sẽ làm chưa?"

Đối với vấn đề này, dù là Joel hay Alissa đều hết sức quan tâm, họ nghiêm túc nhìn Lucien.

Lucien cẩn thận trả lời: "Hiện tại còn chưa xác định rõ, nhưng mình không nghĩ mọi chuyện sẽ tiếp tục giống như hiện tại đâu."

"Rất tốt, bất mãn với cuộc sống là sức mạnh để tiến bước." John hài lòng gật đầu. "Dạo này, trong phòng mì và phòng ủ rượu ở trang viên của Hiệp sĩ Wien thiếu người, đang muốn tuyển một ít học đồ, nhưng trong mười năm phải sống ở trang viên, cậu suy nghĩ một chút, chờ tuần tới mình quay lại rồi nói cho mình biết đáp án."

Sau khi trở thành người hầu kỵ sĩ chính thức, John đã có năng lực thay đổi cuộc sống của bản thân y lẫn người nhà, bạn bè, dù nhỏ bé những cũng rất quan trọng.

Mà thế giới này cũng lưu truyền thần thoại thất thiên tạo thế (*), mỗi ngày là một thứ, cứ bảy ngày là một tuần.

(*) Sáng tạo thế giới trong bảy ngày, trích chương 1 & 2 trong Sáng thế ký.

Xem chi tiết tại http://vi.wikisource.org/wiki/Sáng_thế_ký

Trích:

- Ngày thứ nhất: Tạo ánh sáng và bóng tối.

- Ngày thứ hai: tạo bầu trời và biển cả.

- Ngày thứ ba: tách biển và đất liền - cây cỏ mọc trên đất, tuỳ theo loại sinh trưởng và tái sinh theo từng giống hoa-quả-hạt.

- Ngày thứ tư: tạo dựng Mặt Trời, Mặt Trăng cùng các vì tinh tú, phân định ngày với đêm, thời tiết trên các vùng Trái Đất.

- Ngày thứ năm: tạo dựng các sinh vật sống và sinh sôi dưới nước, trên không các loại thủy sản, các loại cầm.

- Ngày thứ sáu: tạo dựng muôn thú trên mặt đất và cuối cùng dựng lên loài người: cai quản thế giới trần gian.

- Ngày thứ bảy: Thiên Chúa nghỉ ngơi.

“Tốt, John.” Lucien mới kiếm được món tiền đầu tiên trong đời nên càng có thêm những dự định lâu dài tốt đẹp hơn, căn bản không nghĩ tới chuyện đi bán thân trong mười năm, nhưng nếu từ chối thẳng thừng thì lại không ổn, không phù hợp tình hình cuộc sống hiện tại nên hắn định chờ qua ít ngày sang tuần sau rồi từ chối.

John đứng lên: “Được rồi, giờ Lucien đã không xảy ra chuyện gì nữa nên con sẽ quay lại trang viên của Hiệp sĩ Wien trước khi cửa thành đóng.” Sau đó, y ôm Joel, Alissa, Alvin và cuối cùng là một cái

ôm thật chặt dành cho Lucien. “Tiếc là cậu không biết chữ, chứ không thì có thể làm thư ký giúp quản gia Donni giải quyết vụ án ở các làng xã rồi, công việc này được nhiều tiền công và thể diện lắm.”

“Mình đang định học chữ nè.” Lucien nhân cơ hội nói ra.

John sững sờ một lát rồi bật cười: “Lucien của chúng ta rất có chí khí nha, ừm, mình sẽ nghĩ cách giúp cậu, xem thử có thể tìm được cơ hội nào không, nhưng có thể hy vọng không lớn hoặc sẽ tốn một thời gian dài đấy, cậu cần phải chuẩn bị trước đi đó.”

“Cảm ơn cậu, John.” Lucien không hề kí thác hy vọng trên người John, chính hắn đang nắm chắc trong tay một con đường khác.

…

Liên tiếp ba ngày, mặc dù không tìm được món nào có giá trị như Dạ oanh đen nhưng Lucien cũng đã kiếm được một bạc Naar sáu mươi tư đồng Phil, cho nên hắn hăng hái đi ra khỏi thành.

Andrew nhìn bóng lưng Lucien, khó hiểu nói với Magnus: “Sao mỗi sáng tên nhóc kia đều đi ra bên ngoài thành nhỉ?”

“Andrew, ngươi mới nói gì?” Sau lưng Andrew truyền tới một giọng nói ôn hòa.

Vẻ mặt Andrew trở nên nghiêm túc, gã vội vàng quay đầu lại: “Buổi sáng tốt lành, Jackson đại ca.”

Leon Jackson, ông trùm hắc bang Aaron. Gã có một gương mặt hết sức bình thường, thoạt nhìn như một người thân thiện nhã nhặn, nhưng nếu có ai bị vẻ ngoài của gã đánh lừa thì chắc chắn kết cuộc

của kẻ đó sẽ rất thê thảm. Luận mặt âm hiểm xảo trá hay độ tàn nhẫn nhạy cảm, gã đều xếp số một số hai ở hắc bang Aaron.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Tấn Công Bất Ngờ

Jackson sờ cằm rồi nở nụ cười bình dị: “Andrew, dạo này ngươi làm không tồi, đúng rồi, mới nãy ngươi nói gì nhỉ?”

Andrew cười xòa: “Jackson đại ca, chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi mà, tôi thấy một tên nhóc mấy ngày gần đây hay đi ra ngoài thành nên cảm thấy hơi khó hiểu thôi.”

“Tên nhóc đó có mang cái gì ra ngoài, đem cái gì về, ngươi có để ý tới chuyện này không?” Jackson cười rất ôn hòa nhưng không hiểu sao, Andrew và Magnus lại cảm thấy hơi lạnh run.

Magna tự nhận mình là người có 16% huyết thống của tộc người dã man Adede chỉ tín ngưỡng nắm đắm chứ không tín ngưỡng thần, gần như bị coi là côn đồ nhưng nghe Jackson hỏi thế thì ấp úng không biết trả lời sao cả. Andrew thì đỡ hơn một chút, sau khi nhớ lại mọi chuyện, nói một cách không chắc chắn: “Hình như nó mang một chiếc túi cũ nát làm từ cây đay ra ngoài, còn lúc về, a, hình như bên trong túi có một số thứ, nhưng mà thời gian này, trong rừng Black đối diện sông Belen đang là mùa nấm, có thể nó đi hái nấm chăng?”

“Hái nấm cũng cần tới sức mạnh của một thanh niên ư? Mép rừng Black không có gì nguy hiểm cả, mấy đứa con nít đi hái đã đủ rồi.” Jackson lắc đầu.

Andrew lấy can đảm hỏi: “Thế nhưng Jackson đại ca, một thằng nhóc nghèo túng dơ bẩn như nó thì có thể có thứ gì kỳ lạ đây?”

Artaud có tổng cộng ba cửa thành nhưng nơi giáp ranh sông Belen cùng rừng Meltzer Black là nhộn nhịp nhất, thương nhân, bình danh, lính đánh thuê, người mạo hiểm qua lại mỗi ngày rất nhiều, Andrew và Magnus đâu rảnh mà chú ý tới một tên nhóc nghèo như Lucien.

Jackson cười ha ha: “Hôm kia thợ rèn Reger tới tìm ta, lão mua được một khối kim loại vụn khá tốt từ một tên nhóc mà chỉ có những người giàu, có địa vị trong Nhân Sĩ các mới dùng được. Mặc dù nó chỉ là loại thấp kém nhất trong số đó nhưng cũng có chút trợ giúp để tạo ra một con dao găm sắc bén hơn. Lão tò mò về lai lịch của khối kim loại này nên muốn hỏi chúng ta có biết tin tức gì không.”

“Jackson đại ca, ý của người là Lucien đã bán khối kim loại kia cho Reger?” Cái đầu toàn là bã đậu của Magus lập tức liên tưởng hai người này, hoàn toàn mặc kệ có chứng cớ hay không.

Jackson khẽ gật đầu: “Tên nhóc đó rất cẩn thận, Reger không thể theo đuôi nó được, khối kim loại vụn kia đã được kiểm tra rồi nhưng không nhìn ra được xuất xứ, ta phải tốn mất một ngày mới phát hiện được chút đầu mối từ khu chợ. Mấy hôm nay tên nhóc đó ra tay khá nhiều lần nên mọi người cũng có chút ấn tượng, có người thấy nó hay xuất hiện ở cửa thành này, ha ha, không ngờ các ngươi lại biết nó, thật quá tốt.”

“Jackson đại ca, chúng tôi phải làm sao?” Andrew vội hỏi Jackson.

Jackson chỉ hướng cửa thành: “Trước tiên hãy cho ta biết lai lịch của thằng nhóc này, sau đó các ngươi lặng lẽ bám theo nó, nếu bị nó phát hiện thì cứ bắt nó lại mà tra hỏi, những đồng Phil trên người nó sẽ là của các ngươi.”

“Vâng, Jackson đại ca.” Magnus dành trả lời trước Andrew, trên mặt hiện lên nét hung tàn

Hơn mười ngày nay chưa đánh ai nên lúc này gã cảm thấy hưng phấn.

…

Lucien đang trên đường đi tới sông Belen, tay cầm chiếc túi làm từ cây đay. Đột nhiên phát hiện ra một phương pháp kiếm bộn tiền, thực ra sau cơn hưng phấn thuở ban đầu thì lúc này hắn đã tỉnh táo lại, suy nghĩ làm sao để mọi người không phát hiện ra chỗ khác lạ của hắn, ít nhất phải tới trước khi hắn kiếm đủ năm bạc Naar.

“Mặc dù mình khá cẩn thận trên nhiều phương diện nhưng do chưa có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, lại không quá quen thuộc thế giới này, nên rất khó nói được sẽ bỏ sót điểm nào đấy, ừm, dựa theo kế hoạch thì mai đi cửa thành cũ một lần nữa, ngày kia sẽ đi từ cửa thành khu Nolan, qua ba ngày sau sẽ đổi qua cửa thành khu Viola.”

Khu Viola cũng là một khu bình dân, khu Nolan là một khu chợ khác ở Artaud này. Cửa thành ở hai nơi này ở rất xa sông Belen, nếu xuất phát từ hai nơi này thì phải đi một vòng rất lớn mới tới được con sông. Bình thường thì Lucien muốn đến rừng Meltzer Black hái nấm để lấp liếm đã tốn hai tiếng, mà từ hai cửa thành này đến khu rừng cũng phải mất ít nhất ba tiếng đồng hồ.

Lucien mãi suy nghĩ thì đột nhiên mơ hồ cảm thấy mình bị người khác theo dõi.

“Ai theo dõi mình nhỉ?” Lucien hết sức cảnh giác.

Sau lần suýt bị Gary bóp chết dưới đường thoát nước, Lucien cảm thấy tinh thần bản thân khá nhạy cảm, có năng lực cảm ứng thần bí, nhờ thế mà mấy hôm nay, trong lúc bán hàng hắn mới có thể thuận lợi thoát khỏi những kẻ tham lam bám theo.

Không dám lơ là, Lucien giả bộ như không có chuyện gì cả. Lúc qua một góc khẽ trên con đường cái lớn, thừa dịp có đám cây cối che lấp tầm nhìn đằng sau, hắn lập tức chạy như điên, sau đó đột nhiên chạy vào trong khu rừng lưa thưa cây, trốn sau một gốc cây lớn chờ đám người theo đuôi xuất hiện.

Lúc này, Lucien cực kì tỉnh táo, hắn cần phải biết rõ người bám theo mình là ai mới có thể đưa ra phương pháp ứng đối tốt nhất.

Một hai phút sau, hai tiếng bước chân xột xoạt lục đục vang lên rồi ngừng ngừng hẳn tại ngã rẽ, dường như chủ nhân của nó đang muốn tìm hiểu xem Lucien đang ở đâu.

“Chết tiệt, nó chạy mất rồi!”

“Andrew, sớm nghe ta thì tốt rồi, quản nó đi đâu, trực tiếp bắt nó lại rồi đánh một hồi thì chúng ta sẽ biết hết mọi chuyện thôi!”

Hai người không ẩn nấp nữa mà lớn tiếng mắng.

Lucien vốn cảm thấy giọng nói này khá quen tai, nhưng đợi đến khi Magnus kêu tên “Andrew” thì hắn lập tức hiểu: “Đám hắc bang Aaron nghi ngờ mình rồi à? Nhanh thế sao?”

Lucien hoàn toàn không suy nghĩ nhiều đến chuyện tại sao bản thân lại bị phát hiện nhanh như thế bởi thế giới này có rất nhiều phương pháp kì lạ để tìm ra. Hắn nhẹ nhàng hít sâu một hơi, định chờ hai người rời đi thì lập tức di chuyển tới cửa thành khác, quay lại nhà của mình lấy số tiền đã giấu rồi trốn đi nơi khác ít ngày, sau đó, cùng lắm thì đồng ý theo John tới trang viên của Hiệp sĩ Wien làm học đồ ủ rượu.

Andrew và Magnus đứng ở chỗ cũ tranh luận hơn một phút, thấy Lucien đã không còn ở đây thì tỏ ra chán chường, nhưng Jackson là một người tàn nhẫn, nếu làm hỏng chuyện của gã thì sợ rằng họ sẽ không có kết cục tốt.

“Magnus, chẳng phải mày hay khoe khoang bản thân mang huyết thống tộc người dã man sao, có thể phân biệt được mùi vị trong gió không?” Andrew đột nhiên nhớ tới một chuyện mà lúc trước Magnus thường hay lấy ra để khoác lác.

Magnus sờ lên cái đầu trọc của mình rồi nói giọng ồm ồm: “Ta nhất thời quên mất rồi, hơn nữa có lúc phân được có lúc lại không.”

Ở cách đó không xa, Lucien nghe hai người nói thế thì tâm tình không yên, hắn mới xuyên việt tới thế giới này có mấy ngày nên còn hiểu khá ít những phương pháp và thủ đoạn làm việc ở đây.

Manus khẽ ngẩng đầu rồi hít sâu một hơi, đột nhiên gã kêu lên đầy hưng phấn: “Ta ngửi thấy cái mùi thối hoắc của thằng nhóc đó rồi!”

Vừa gào thét, gã vừa bước tới gốc cây lớn nơi Lucien ẩn mình, Andrew thì bám sát theo sau gã.

Ngay lúc Magnus kêu lên, Lucien cũng đã xoay ngoài chạy trốn, muốn dựa vào tốc độ thoát khỏi hai người bọn họ.

Nhưng ai mà biết được, mặc dù Magnus đô con, vai u thịt bắp như thế nhưng lại chạy hết sức nhanh, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng ngắn, nếu không phải gã lo né mấy gốc cây thì đã bắt được chéo áo của Lucien rồi.

Trong khu rừng lưa thưa cây bên cạnh sông Belen, Lucien chạy một chặp liền thấy trước mặt trở nên trống trải, biết bản thân đã không thể nhờ cây cối và sự linh hoạt để né tránh Magnus nữa.

Thế nhưng Lucien không quá hoang mang, cảm giác áp bách mà Magnus mang lại cho hắn kém xa người hầu kỵ sĩ cấp cao Gary chứ đừng nói gì tới lũ chuột mắt đỏ lúc nhúc kia.

“Không thể chạy trốn được nữa, thừa dịp Magnus đuổi theo mà Andrew còn ở đằng xa, mình phải đánh ngã Magnus thôi.” Lucien nhanh chóng đưa ra quyết định.

Ngay lúc Lucien đề phòng cao độ cũng như dồn sư phát động tấn công, Magnus hưng phấn rống giận bên tai hắn.

Lucient lập tức khựng lại, thụp người xuống, đầu cúi gằm, nhún chân phi về phía ngực Magnus.

Magnus không ngờ Lucien sẽ dừng lại đột ngột nên không thể điều khiển được cơ thể mình đang lao tới trước theo quán tính, tay phải vô ý thức vung ra một quyền, nhưng do Lucien đã sớm cúi người né tránh nên cú đấm chỉ có thể lướt qua đầu hắn.

Lucient vừa va đến ngực Magus, nắm tay phải đang nắm chặt đánh mạnh vào phần bụng yếu ớt của Magnus khiến ruột gan gã lộn

tùng phèo, cổ họng rứa ra chất chua, la hét đau đớn.

Nhưng cách tấn công như thế chưa thể khiến cho một người có một phần mười máu huyết thống tộc người dã man như Magnus mất sức chiến đấu được. Sau hai ba giây thích ứng, gã gập khuỷu tay trái đánh xuống dưới.

Song trước khi gã đánh khuỷu tay xuống dưới thì chân phải của Lucien đã sớm co lên, thúc mạnh đầu gối lên chỗ chính giữa hai chân Magnus.

“AAA!!”

Một đứa con lai không nhìn ra huyết thống tộc người dã man như Magnus hét lên thảm thiết, hai tay che phía dưới, lăn qua lăn lại trên mặt đất trông rất thống khổ.

Andrew chạy tới gần thấy thế, tự dưng dưới hông mát lạnh, biết là mình đã tới chậm một bước.

Lucien không hề đứng lại xem mà xoay người chạy trốn, bởi Andrew đang đuổi theo sau tay cầm một con dao sáng loáng, chung quanh lại không có thứ gì có thể lấy làm vũ khí, bản thân lại không biết gã kia mạnh nhường nào, hơn nữa nói không chừng qua một lát thì tên Magnus có thể khôi phục sức chiến đấu, dù sao thì thân thể của gã cũng quá rắn chắc.

Andrew đuổi theo được mười mấy bước, thấy khoảng cách giữa hai bên ngày càng xa, mà Magnus lại đang lăn lộn kêu rên ở đằng sau nên gã do dự một chút rồi quyết định dừng lại.

…

“Ở thế giới này nếu không có sức mạnh thì thật sự không cảm thấy an toàn, tới một khoản tiền nhỏ cũng không giữ được.” Trải qua chuyện lần này, Lucien không nhịn được mà cảm thán.

Hiện tại đã hơn chín giờ sáng, Lucien từ cửa thành khu Nolan cẩn thận quay lại căn nhà nhỏ tại khu dân nghèo của mình, chuẩn bị lấy số tiền đã giấu trước đó ra. Dù sao Andrew và Magnus cũng biết hắn, biết Cohen giới thiệu nên rất có thể hắc bang Aaron đã tra ra lai lịch cũng như chỗ ở rồi. Hiện giờ hắn chỉ mong có thể hoàn thành mọi chuyện trước khi bọn họ ập tới, bằng không thì toàn bộ tâm huyết mấy hôm nay bỏ ra sẽ đi tong hết, hơn nữa còn chọc tới một đám côn đồ, lưu manh, vô lại.

Lucien nấp sau một bức tường bên ngoài nhà mình, lén quan sát căn phòng nhỏ của mình, thấy xung quanh không có người nào, đang định tìm mấy đứa trẻ hàng xóm hỏi thăm một chút thì đột nhiên nhìn thấy mấy tên thanh niên đang hùng hổ lao tới căn phòng của mình.

Theo hướng chỉ tay của một người đàn ông tướng mạo bình thường ăn mặc chỉnh tề, một tên thanh niên có cánh tay cơ bắp đứng dậy, đá tung tấm cửa mục nát nhà Lucien.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Quyết Tâm

Mấy tên lâu la đá bay cánh cửa nhà Lucien, thấy bên trong không có chút phản ứng gì thì vọt vào xem rồi quay ra bẩm báo với tên đại ca có khuôn mặt bình thường: “Jackson đại ca, bên trong không có người, mọi thứ rất ngăn nắp.”

Jackson nở nụ cười thân thiện: “Tốn khá nhiều thời gian ở chỗ lão Cohen mới biết được tình hình chi tiết của tên nhóc này, vốn tưởng sẽ tới muộn, ha ha, mặc dù Magnus và Andrew ngu ngốc ăn hại nhưng ít ra cũng có chút tác dụng.”

Mấy tên lâu la ở bên cạnh nghe gã nhắc tới hai người đó thì lập tức nhớ tới tình trạng bi thảm của Magnus, không tự chủ được cảm thấy lạnh teo bu-gi. Andrew đứng ở phía trước nhất thì im lặng mừng thầm, nếu như tên nhóc kia ôm mọi thứ bỏ trốn thì kết quả của mình sẽ hết sức thê thảm, nhưng tất nhiên còn tốt hơn tên Manus bị các thầy thuốc phán phải nằm trên giường một tuần liền.

“Andrew, ngươi đi vào trong tìm xem có thứ gì kì lạ không.” Jackson dặn dò.

Lúc này Andrew cần biểu hiện lập công nên nghe thế liền đi ngay.

Ít phút sau, Andrew mang ra một số thứ linh tinh, trên mặt biểu tình quái dị: “Jackson đại ca, trong rương của tên nhóc này có rất

nhiều ‘rác’.”

Lucien khóc thầm trong lòng, đây đều là những thứ hắn chưa kịp xử lí xong. Mới nhìn qua sẽ thấy chúng có liên quan đến rác, nếu như liên tưởng tới những thứ mà mình bán cho khu chợ trong mấy ngày hôm nay, với trí thông minh của những người bình thường thôi cũng đủ biết được phương pháp làm giàu của hắn.

Hơn nữa hắn chỉ hành động một mình, lại sợ bị người phát hiện nên mỗi lần chỉ mang theo một ít thứ, kết quả số tiền kiếm được cũng khá ít. Nhưng nếu băng xã hội đen Aaron khống chế đống rác bên bờ sông, với số lượng nhân công cùng khả năng nắm giữ khu chợ của họ, nói không chừng đây lại là một phương pháp kiếm bộn tiền. Cứ như thế, chắc chắn bọn họ sẽ không từ bỏ phương pháp này, cho nên mình chỉ có thể kiếm một biện pháp làm giàu khác.

Jackson thoáng nhìn qua đống rác trên tay Andrew, lắc đầu bĩu môi: “Ta nghĩ là ta đã biết tên nhóc kia lấy được khối kim loại vụn kia từ đâu rồi, ôi, cứ ba ngày Giáo hội lại dọn dẹp một lần, thế mà chúng ta lại không nghĩ tới bên trong đống rác ở gần bờ sông Belen lại cất giấu ‘bảo tàng’. Rác từ khu quý tộc, cung đình, trang viên ngoài thành, Hiệp hội âm nhạc, phường rèn, công hội lính đánh thuê đều tập trung lại một chỗ ở bên bờ sông Belen. Ha ha, rác trong mắt các quý tộc chưa hẳn đã là rác thật.”

Thực ra khi Jackson nghe Andrew và Magnus kể tới chuyện Lucien chuyển rác từ Hiệp hội âm nhạc ra ngoài thành đã nghĩ tới chuyện này rồi, lúc này chẳng qua chỉ là xác nhận lại thôi.

Sau khi phát biểu xong cảm nghĩ, Jackson cười rất hòa nhã: “Cảm ơn Lucien đã chỉ cho những kẻ mê muội như chúng ta thấy được một con đường sáng để làm giàu, chúng ta nên cảm ơn nó

một cách nhiệt tình mới phải, đi, đập nát mọi thứ trong nhà nó, tịch thu số tiền của nó, sau này ai phát hiện ra nó thì hãy 'cám ơn' nhiệt tình một chút rồi đến chỗ ta nhận chút thù lao."

Trong mắt Jackson thì Lucien còn lâu mới đạt tới trình độ khiến hắn phải phái người coi chừng, là một băng xã hội đen có tổ chức, có kỷ luật, công chuyện cần xử lí mỗi ngày rất nhiều nên hơi đâu mà tốn thời gian, lãng phí nhân thủ chỉ vì một tên nhóc.

Mấy tên lâu la lên tiếng hoan hô, nếu không phải phòng của Lucien quá nhỏ, không chứa được nhiều người chứ không thì bọn họ đã vọt vào hết rồi.

Những tiếng loảng xoảng liên tiếp vang lên do những vật dụng bị đổ bể.

Lucien nấp ở gần đó dựa trên những tiếng loảng xoảng kia mà suy đoán: "Bể bình sứ rồi… Bàn bị đập nát rồi… Bọn họ đang tìm chỗ mình giấu tiền…" Lucien xiết chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi thì thầm trong lòng.

Thật ra thì Lucien cũng hiểu, hơn mười tên lâu la xã hội đen ở đó, dù hắn có đi ra ngăn cản thì chỉ có nước bị đánh cho bò lê bò càng, thậm chí bị đánh chết, cho nên dù giận dữ, uất ức nhưng hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nếu không có địa vị, sức mạnh, quyền lực thì không có bất cứ biện pháp gì để đối phó đám côn đồ, lưu manh, vô lại, cạn bã xã hội này được. Pháp luật sao, nhìn cái cách bọn họ đập phá kiêu ngạo như thế cũng đoán được nó chẳng có tác dụng gì.

“Nếu nữ phù thủy kia không tới nghĩa trang trộm cắp hài cốt thì sao lại bị thiêu chết.”

“Ma pháp đã tồn tại thì sao những dị tộc, sinh vật hắc ám cũng tồn tại? Hẳn cũng có ma pháp bị phân liệt bài xích. Chỉ cần mình học được chút ma pháp, chờ khi đủ sức bảo vệ bản thân sẽ đi tìm một chỗ sống ổn định thật sự.”

“Nguy hiểm lớn nhưng thu hoạch cũng hết sức phong phú, không trải qua nguy hiểm thì sao có thể sống một cuộc sống an nhàn phú quý được? Cho dù mở cửa hàng buôn bán thì cũng phải chịu sự bóc lột của đám xã hội đen, quý tộc cùng những đối thủ cạnh tranh, sơ sẩy một chút là phá sản, thậm chí chết.”

Rất nhiều những suy nghĩ mà bình thường Lucien hay cất giấu trong lòng rốt cuộc cũng phá tan lồng giam mà hiện ra, tựa như ma quỷ mê hoặc khiến hắn không thể không nghĩ tới, giả xử thật sự có một nơi an toàn để học tập ma pháp thì tại sao phù thủy còn cần đến Artaud này?

Vô số ý nghĩ, vô vàn dục vọng trong lòng Lucien ùa ra, nhưng khi hắn còn chưa hạ quyết tâm thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói của dì Alissa: “Bọn xã hội đen chết tiệt các ngươi đang làm gì thế?”

Công việc giặt ủi ở phường dệt phải mười giờ mới bắt đầu, sau khi sai Alvin ra ngoài thành hái nấm, Alissa còn chưa ra khỏi nhà đã nghe thấy tiếng đồ đạc bị đổ bể.

Bà cầm một chiếc thìa gỗ dài đi tới chỗ băng xã hội đen Aaron, cố gắng ngăn cản bọn họ đập phá mọi thứ trong phòng Lucien.

“Kéo bà ta qua một bên.” Jackson chỉ Alissa nói.

Hai tên lâu la không thể vào trong phòng Lucien đập phá nhanh chóng xắn tay áo, hung dữ chạy tới định kéo Alissa qua một bên.

Thế nhưng bọn họ đã đánh giá thấp sức mạnh của Alissa, bàn tay như tay gấu của bà vung mạnh chiếc thìa đập lên người một tên lâu la khiến gã loảng choạng kêu đau.

Jackson thấy thế thì hạ lệnh bao vây, lập tức có hai tên lâu la khác xông lên hỗ trợ.

Mặc dù Alissa khá mạnh, thân hình to con rất có sức uy hiệp nhưng gặp phải ba bốn tên lâu la lấy nắm đấm mà sống thì không ăn thua, bọn họ né tránh ngăn cản một hồi đã đánh rớt được cái thìa trong tay bà.

Một quyền nặng nề đánh lên vai Alissa, cho dù lớp mỡ trên người khiến nó yếu bớt nhưng bà cũng kêu đau một tiếng, tuy nhiên bà không lùi lại mà cứ tiến tới hét lớn như cũ: “Các ngươi mau dừng tay, quan trị an sắp đến rồi.”

Lucien nấp sau bức tường gần đó thấy Alissa bị đánh thì nhìn không được tự chửi thầm: “Mày có phải đàn ông không?!”

Mặc dù mới chỉ “biết” nhau ít ngày, tình cảm của hắn dành cho dì Alissa và chú Joel không quá nhiều nhưng lúc này Alissa do ngăn người khác phá phòng mình mà bị đánh, mà mình lại trốn không dám ra mặt thì thực sự là một chuyện mà bản thân không thể tiếp nhận nổi.

Vì thế mà Lucien siết chặt tay, nhìn lướt qua căn phòng của mình rồi lắc đầu la lớn: “Lên!”

Sau đó hắn đột ngột lao ra, mục tiêu là Jackson chỉ còn lại một tên lâu la ở cạnh.

Chân giẫm mạnh lên mặt đất, từ chỗ Lucien tới căn phòng nhỏ cũng không xa, vẻn vẹn chỉ vài bước hắn đã vọt tới gần Jackson, sau đó đột nhiên nhào tới.

Lúc này Jackson mới kịp phản ứng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn qua hướng bên này, nhưng gã không kịp làm ra bất cứ cử động nào đã trúng một đòn của Lucien mà ngã xuống đất, cả hai bắt đầu vật lộn.

Lucien cố hết sức mình, tay trái chặn hai tay của Jackson không để gã rút con dao găm trên người, tay phải thì liều mạng nhắm tới cổ họng đối phương, chỉ cần bóp được cổ họng gã, chế trụ được gã thì có thể tạm thời khống chế được cục diện.

Nhưng tên đại ca Jackson của băng xã hội đen Aaron đâu chỉ tàn nhẫm nhạy cảm, gã cũng xuất thân từ dân đấm đá nên có khá nhiều kinh nghiệm, vừa mượn thế quay người lại không cho Lucien có cơ hội bóp cổ họng, vừa thúc khuỷu tay bị khóa lên sườn đối thủ.

Không gian không di động, cú thúc khuỷu tay không mạnh lắm nhưng do xương sườn là bộ phận tương đối mẫn cảm trên cơ thể nên khi trúng đòn, Lucien đau tới nhe răng. Nhưng do trải qua lần bị Gary tấn công, hắn biết lúc này bản thân không thể bối rối mà phải cố gắng chống đỡ, thế nên hắn cố nén đau đớn bóp lấy cổ họng Jackson.

Ngay khi Lucien đụng tới cổ họng Jackson thì hắn cảm thấy xương sườn mình đau điếng, cả người bay lên rồi ngã mạnh xuống đất.

Jackson nhờ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà cuối cùng cũng đợi được đám lâu la của gã tới hỗ trợ, đá Lucien qua một bên.

Lúc này, một số tên đang ngăn cản tay chân Alissa cũng kịp chạy tới.

Lucien vừa mới đứng chân liền bị một cơn mưa đấm đá khiến hắn căn bản không thể chống cự được, chỉ có thể bình tĩnh ôm đầu gập người như một con tôm để bảo vệ những nơi yếu hại trên cơ thể, còn những chỗ còn lại thì mặc cho đám lâu la đánh.

Lúc này, Lucien cảm thấy linh hồn mình trôi lơ lửng, có cảm giác buồn nôn, những tiếng la hoảng hốt đánh đấm quanh đó tựa như một cuốn phim động không chân thực, dì Alissa khóc gào ở đằng xa như ở một thế giới khác: “Các ngươi mau buông nó ra…”

Trong hoàn cảnh này, rốt cuộc Lucien cũng hạ quyết tâm: “Mình nhất định phải trở thành siêu nhân, sở hữu sức mạnh phi phàm, cho dù là ma pháp!”

“Cho dù phải mượn bọn cho vay nặng lãi thì mình cũng phải kiếm đủ tiền trong thời gian ngắn để đi học chữ.”

Jackson thấy Lucien bị đánh đá như thế cũng bước tới đá mấy cái rồi nói với đám lâu la: “Được rồi, dừng lại đi, giáo huấn nó thế đủ rồi, tên nhóc này có bạn là người hầu chính thức của Hiệp sĩ Wien đấy, đừng đánh nó chết.”

Nếu chỉ vì chuyện cỡ này đã phải giết người, hơn nữa lại giết bạn tốt của người hầu kỵ sĩ thì băng xã hội đen Aaron sớm giết người trong thành Artaud này tới máu chảy thành sông rồi. Nhưng trên thực tế, băng Aaron chỉ khống chế khu cửa thành cùng bộ phận khu

chợ, kiếm tiền bảo kê chứ không khống chế người, nếu không thì các mục sư, giáo chủ, quý tộc đã sớm khiến bọn họ biến mất rồi, cho dù nghe đồn ông trùm Aaron Longchamps có quan hệ dây mơ rễ má với một vị đại nhân cũng không ngoại lệ.

Đám lâu la dừng lại, hung dữ vây quanh Lucien. Jackson thấy trên người đối phương bê bết máu thì cười ha ha: “Thật ra ta rất thưởng thức sự thông minh của nhóc, nhưng chú mày còn non quá, chuyện bên ngoài thành mong rằng chú mày đừng nghĩ tới nữa, bằng không thì mọi chuyện không chỉ dừng ở đây thôi đâu, hẳn là Magnus ghiền chú mày lắm.”

Chuyện khống chế đống rác ở bờ sông chắc chắn sẽ không giấu được nên Jackson không nghĩ tới chuyện giết người diệt khẩu.

Sau khi nói xong, Jackson thấy gương mặt đầy máu của Lucien nhìn mình, trả lời giọng khàn khàn đơn giản: “Được.”

Jackson cảm thấy kì lạ nhưng gã cũng không nghĩ gì nhiều, sau khi ra lệnh cho đám lâu la xử lí những thứ Lucien chưa kịp xử lí cùng bốn mươi lăm đồng phi được tìm thấy trên người hắn thì đắc ý bỏ đi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Vì Chính Nghĩa

Lucien choáng váng đầu óc, cả người đau nhức nằm trên mặt đất nhìn bầu trời trong xanh cùng ánh nắng dịu nhẹ. Hắn lẳng lặng hít một hơi sâu, những cơn đau trên da thịt không thể lấp nổi ý chị kiên cường, mục tiêu phấn đấu thực sự trong lòng Lucien.

Sau khi đã quyết định sẽ học tập ma pháp, mặc dù Lucien tự cảm thấy bản thân phải cẩn thận hơn trong tương lai, nhưng do đã cởi bỏ được một tảng đá trong tâm hồn nên hắn cảm thấy khá thoải mái sung sướng.

“Hoạt động tư tưởng quả thực kỳ lạ, phức tạp lẫn biến thái.” Lucien cảm thấy những ngày sống ở thế giới này còn nhiều hơn hai mươi năm hắn sống khi trước, trưởng thành hơn một chút. Hắn không thể giấu nổi cơn giận dữ trong lòng, cười tự giễu: “Có lẽ những chuyển xảy ra mấy hôm nay chỉ càng giúp mình đưa ra quyết định học tập ma pháp, đạt được sức mạnh siêu phàm, có được cuộc sống tốt hơn, địa vị cao hơn.”

Alissa chạy đến bên cạnh Lucien rồi đỡ hắn lên: “Evans bé bỏng của dì có bị thương ở đâu không?”

Lucien thử cử động cơ thể thì đau tới mức nhe răng: “Không có chuyện gì đâu dì Alissa, bọn chúng không phải muốn giết con, chỉ có một ít vết thương nhẹ thôi.”

Lúc này Alissa mới yên lòng, lên tiếng chửi bới: “Đám lưu manh khốn nạn côn đồ kia dám công nhiên coi thường pháp luật của đại công, chúng nhất định sẽ bị treo cổ, nhất định sẽ xuống địa ngục.”

Alissa vừa mắng băng xã hội đen Aaron, vừa đỡ Lucien vô trong nhà của hắn, sau đó rót nước lau sạch vết máu trên người hắn rồi băng bó lại bằng vải sạch làm từ cây đay.

Làm xong hết mọi chuyện, Alissa chống nạnh nhìn Lucien, định hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước khi hỏi, bà đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác nên lên tiếng nhờ: “Chiều hôm nay thằng John sẽ về nhà, con ngàn vạn lần không được nói chuyện này cho nó biết nhé. Evans bé bỏng của dì, con cũng biết nó rất tôn sùng quy tắc cùng tinh thần của kỵ sĩ, con lại là bạn thân của nó, nếu nó biết chuyện của con thì sẽ đi gây chuyện với băng xã hội đen Aaron mất, mà một khi xảy ra chuyện lớn thì nói không chừng nó sẽ bị hiệp sĩ Wien đuổi đi mất.”

Là một người dân nghèo nên Alissa theo thói quen đặt bản thân mình ở thế yếu.

“Đương nhiên, con lại không gặp phải chuyện gì nguy hiểm nên sẽ không cho John biết đâu ạ, hì.” Mặc dù hiện tại Lucien rất yếu nhưng hắn tin tưởng bản thân nhất định có thể tự lấy lại công bằng, khiến băng xã hội đen kia rớt đài nên hắn mới không thèm để ý mà cười đáp ứng, kết quả hắn cười đến miệng méo xẹo.

Dì Alissa rưng rưng nước mắt gật đầu: “Evans bé bỏng của dì, con thật là một đứa bé ngoan.”

“Hai người định giấu con chuyện gì?” Đột nhiên, giọng nói hồn hậu của John vang lên, y mặc trang phục kỵ sĩ màu xám đứng trước

cửa tự lúc nào không hay.

Dì Alissa bối rối nói: “Không có, không có chuyện gì, John bé bỏng của mẹ về sớm thế?”

John bước vào phòng, miễn cưỡng cười nói: “Đại công bệ hạ triệu kiến hiệp sĩ Wien nên con đã theo ngài về Artaud, mẹ, sao mẹ lại nói dối con một cách vụng về như thế, con đã trưởng thành rồi, là một người hầu kỵ sĩ chính thức, theo hiệp sĩ Wien học được rất nhiều thứ nên không còn là đứa trẻ ngây thơ để mẹ phải lo lắng như trước nữa đâu.”

John nói với mẹ mình xong thì quay sang mỉm cười nhìn Lucien, hay tai vỗ khẽ rồi nói một cách mềm mỏng tỉnh táo: “Cậu xem dáng vẻ hiện giờ của cậu đi, còn thảm hơn lúc hai đứa mình bị người ta đánh nhiều lắm, được rồi, nói cho mình biết chuyện gì đã xảy ra đi, ừm, hẳn là những người hàng xóm bên ngoài cũng thấy rõ những chuyện xảy ra khi nãy nhỉ.”

Lucien hé mắt nhìn dì Alissa, thấy bà thất vọng gật đầu thì hắn bèn kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, mà lúc này, từ trên người John, hắn cảm nhận được một loại sức ép mà chỉ xuất hiện trên những người như Gary, Correa.

Sau khi nghe Lucien kể lại mọi chuyện, John giận dữ ra mặt nhưng y không có mất lí trí, rất nhanh đã tỉnh táo lại, cười một tiếng: “Xem ra Lucien cậu thật sự muốn học chữ, có điều cậu cũng thông minh ra phết, không ngờ cậu lại nghĩ tới chuyện tìm những thứ đáng giá trong đống rác.”

Nhìn thấy John không tức giận muốn đi gây chuyện với băng xã hội đen Aaron, dì Alissa thở phào nhẹ nhõm: “Evans bé bỏng của dì,

những suy nghĩ và nỗ lực của con rất đáng khen.”

John khẽ nhích người bước tới gian bếp, tìm được một cây gậy gỗ có hình dáng giống một thanh trường kiếm trông khá rắn chắn, sau đó nói với Lucien: “Không ngờ cây gậy gỗ lúc trước rèn luyện vẫn còn ở đây.”

Tiếp theo, y quay đầu lại: “Mẹ, con ra ngoài một lát.”

“John…” Alissa đau khổ hô, “Như thế con sẽ bị hiệp sĩ Wien đuổi đi mất.”

Lucien vội nói: “John, không có việc gì, mình chỉ bị chút thương tích nhỏ thôi.”

John lắc đầu: “Sau khi trở thành người hầu chính thức của hiệp sĩ Wien, người thường dạy chúng ta phải tuân thủ quy tắc kỵ sĩ, phát huy tinh thần kỵ sĩ, không sợ cường quyền, bảo vệ người yếu, bảo vệ nhà cửa, nâng cao ngọn cờ chân lí chính nghĩa. Có lẽ những đồng bạn khác sẽ không quá để ý nhưng mình lại cảm thấy, đây là con đường mà mình sẵn lòng tin thờ.”

“Lucien là bạn thân của con, là một người dân người nghèo nhỏ yếu, còn băng xã hội đen Aaron là lũ côn đồ ác ôn. Nếu con không đứng ra thì sẽ đi ngược lại nguyên tắc trong lòng. Dù hiệp sĩ Wien không đuổi con đi nhưng tâm hồn con sẽ luôn cảm thấy tội lỗi, từ đó không thể kích phát sức mạnh huyết thống được. Hơn nữa, con tinh rằng hiệp sĩ Wien sẽ đồng ý chuyện con làm.”

“Nhưng mà, John bé bỏng của mẹ…” Dì Alissa vẫn không muốn John đi, mặt đầy đau buồn. (Các bạn đang đọc truyện Áo Thuật Thần Tọa được dịch bởi Con nhà người ta từ diễn đàn Tangthuvie)

John mềm mỏng cười nói, rồi ôm Alissa: “Lucien chỉ bị đánh một lúc, bị đoạt ít đồ nên con sẽ không gây ra chuyện gì quá lớn đâu, mẹ, xin hãy tin con, mẹ xem, con chỉ cầm cây gậy gỗ thôi mà.”

John an ủi như thế, lại thêm sức mạnh đến từ thân phận người hầu kỵ sĩ chính thức của y nên rốt cuộc cũng làm cho Alissa đồng ý, bà gật đầu một cách khó khăn: “John bé bỏng của mẹ, con nhất định phải cẩn thận.”

“Người nên cẩn thận là bọn họ, Lucien, cậu hãy chờ tin tốt của mình.” John cầm gậy gỗ cười tự tin, đi ra khỏi cửa.

“Khoan đã.” Giọng nói của Lucien đột nhiên vang lên.

John kì quái quay lại hỏi hắn: “Sao thế Lucien?”

Lucien đứng lên, hành động của John khiến hắn cảm động, nhiệt huyết trong lòng trỗi dậy nên mỉm cười nói: “Cùng đi đi.”

Mặc dù khóe miệng của Lucien bị rách nên khiến cho nụ cười của hắn trông rất khôi hài, nhưng John vẫn nhìn ra được quyết tâm của hắn nên y không từ chối mà cười ha ha: “Không thành vấn đề, cũng giống như lúc còn bé thôi, ừm, trong bếp còn một cây gậy gỗ đấy.”

Lucien cầm gậy gỗ trong tay, đi tới an ủi dì Alissa: “Con sẽ canh chừng John, sẽ không để cậu ấy làm bậy gì đâu dì.”

…

Đám người Jackson mới đi chưa được bao lâu nên John và Lucien hỏi thăm những người chung quanh liền biết được hành tung của bọn họ.

Trong lúc đuổi theo, John đột nhiên lên tiếng: “Lucien, cậu có tin chính nghĩa không?” Giọng nói hình như có chút mông lung.

“À, tin tưởng, sao thế?” Lucien không biết tại sao John lại hỏi thế nên cẩn thận trả lời theo thói quen.

John vừa đi vừa nói: “Mình cũng tin chính nghĩa, nhưng thật ra mình cũng không có cao thượng không sợ chết như những gì mình nói ban nãy, nếu không phải cậu là bạn tốt của mình thì e rằng mình sẽ không kiên trì tinh thần kỵ sĩ, sau đó giơ cao lá ngờ chính nghĩa đi đối phó băng xã hội đen Aaron đâu. Thường thì theo thói quen, mình sẽ cân nhắc sức mạnh của bản thân, một khi phát hiện ra chuyện có ảnh hưởng đến tính mạng cùng tiền đồ của mình thì mình thường nao núng không dám tiến lên, nếu không phải chuyện lần này liên quan đến bạn thân của mình là cậu thì e rằng chính nghĩa chỉ là một khẩu hiệu thôi.”

“Mình lại không cho là như thế, mỗi một kỵ sĩ luôn có những thứ mà hắn ưu tiên bảo vệ nhất, có rất nhiều công bằng, trung thành, can đảm, thương xót, mà lựa chọn của cậu chính là ngôi nhà. Chỉ có lựa chọn bảo vệ một thứ gì đó mới có thể thực hiện được chính nghĩa, nếu không thì chính nghĩa chỉ là một thứ tượng trưng không thể trông mong, hư vô mờ mịt mà thôi.

Lúc này, Lucien mới cảm thấy John giống mình, vẫn còn chút ngây ngô của tuổi trẻ. Đồng thời, hắn cũng tranh thủ lật xem một cuốn sách đề cập tới tinh thần kỵ sĩ, suy nghĩ sắp đặt ngôn từ để trấn an cũng như hù đối phương.

Qua một số kinh nghiệm tích lũy được trong những ngày này, Lucien ngày càng thạo cách mở thư viện, và phát hiện chỉ cần hắn suy nghĩ tới chuyện gì đó liền dễ dàng tra được tư liệu cần tìm.

John còn hơi mơ hồ: “Thật sao?”

“Đương nhiên, cậu nhất định có thể làm được bằng sức mạnh của bản thân. Cậu sẽ không sợ cường quyền, bảo vệ thứ yếu, bảo vệ chính nghĩa chứ?” Lucien hỏi ngược lại.

John kiên định gật đầu: “Sẽ.”

“Thế nên cậu phải kiên trì chính nghĩa của kỵ sĩ, dù sao thì chuyện không có khả năng làm được mà vẫn cố thì không phải là bảo vệ chính nghĩa mà là kẻ ngu hoặc kẻ muốn chết, lúc này cần phải nghĩ ra biện pháp khác, đi một con đường khác để hoàn thành, trừ phi cậu đã không còn đường lui.” Lucien phát hiện bản thân thích hợp làm một nhà tâm lí học.

John suy nghĩ một chút, hình như buông xuống được một số thứ, cười ha ha: “Mỗi khi mình hỏi hiệp sĩ Wien chuyện này, người luôn nói mình trải sự đời quá ít, chỉ dựa vào mơ mộng thì không có biện pháp làm rõ được điểm mấu chốt. Hiện tại xem ra, những chuyện xảy ra mấy hôm nay khiến Lucien cậu trưởng thành khá nhiều nhỉ, nói rất thuyết phục, ừm, nhưng mà mình vẫn rất muốn hướng tới chính nghĩa thật sự.”

“Hiệp sĩ Wien từng kể cho bọn mình nghe qua truyền thuyết về một trường kiếm kỵ sĩ, sau khi nó dung hợp sức mạnh thần thuật thì không có chút điểm kì lạ gì, không có ánh sáng hoa lệ, không phô ra các loại màu sắc của sức mạnh thần thuật, không có khảm đá quý ngọc trai, ngay cả chuôi kiếm cũng được chế tạo từ gỗ thường, chẳng khác gì những thanh trường kiếm đeo bên hông những binh lính bình thường, không vừa mắt phần lớn những quý tộc kỵ sĩ luôn tự cho bản thân là cao quý.”

“Nhưng trên thực tế, sức mạnh của nó lại rất lớn, đặc biệt là lúc chống lại gian tà. Thật ra thì những chữ khắc trên thanh trường kiếm mới khiến mình ấn tượng nhất: ‘Chính nghĩa cùng hư vinh thực ra thua kém thua kém yếu ớt hơn những thứ đại biểu cho sức mạnh, nhưng chính nghĩa lại thích hợp cho tất cả mọi người, không kể giàu nghèo sang hèn, không kể tri thức cao thấp; chính nghĩa luôn có mặt ở khắp nơi, dù là người làm nông hay ở trên chiến trường’.”

“Trong lòng mình luôn khắc ghi câu này.”

“Thanh trường kiếm đó có tên ‘Công chính thanh bạch’, nhưng đáng tiếc là nó đã mất tích cùng một vị Thiên kỵ sĩ mạnh mẽ trong Hắc Ám sơn mạch rồi.”

Vẻ mặt John dần trở nên si mê, hơi hưng phấn, không còn nhìn thấy chút gì mơ màng nữa.

Lucien thấy thế thì cười trêu: “Vậy khẩu hiệu của chúng ta hôm nay là ‘vì chính nghĩa’ đi!”

“Ha ha, vì chính nghĩa!” John khẽ vung cây gậy gỗ.

Hai người bật cười, chỉ có điều trong lòng Lucien lại im lặng biểu thị chính hắn tuyệt đối không phải muốn nói không có chính nghĩa.

Vài phút sau, hai người đã nhìn thấy Jackson, gã đang đi lại trên đường cái ở khu chợ, Andrew và mười mấy tên lâu la đi theo sau như cũ

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Trên Phố

Sau khi nhìn thấy Jackson, John bình tĩnh lại, quay sang nói với Lucien: “Cậu chưa trải qua huấn luyện chính thức, lát nữa nhất định phải nhớ kỹ, không thể hoang mang, ra tay phải chuẩn, chắc. Bọn họ mang theo dao găm nên chúng ta cần phải phát huy ưu thế chiều dài của gậy gỗ, không cho bọn họ tới gần. Hơn nữa, không được ngừng, cứ xông lên đánh, bọn họ có nhiều người nên nếu bị vây công thì cậu sẽ bị họ đánh chết mất.”

John cố gắng dặn dò những điểm cơ bản để Lucien chú ý, miễn cho hắn hoang mang lo sợ, tiến công lỗ mãng.

Thực ra Lucien cũng có khá nhiều kinh nghiệm ở phương diện này, hắn gật đầu đồng ý, rồi trả lời một cách hài hước: “Yên tâm đi John, mình cũng là một người can đảm từng đến mật thất của nữ phù thủy mà.”

John không nói gì nữa, hai người giấu gậy gỗ ở sau lưng, miễn cho đám người đi đường xung quanh chú ý, sau đó nhan chóng áp sát tới đám người Jackson.

Nơi này là một con phố của khu chợ, cách hang ổ của băng xã hội đen Aaron khoảng mười phút, cực kỳ phồn hoa, thương nhân, nhà mạo hiểm, lính đánh thuê qua lại rất nhiều nên đám người Jackson cũng không phát hiện ra John và Lucien đã tới gần.

Tới khi áp sát đám người Jackson chỉ mấy bước chân, John và Lucien cùng liếc nhìn nhau, lấy gậy gỗ giấu sau lưng ra, hai bàn tay cầm chặt nó, chạy tới gần hai tên lâu la đi ở sau cùng.

Lucien nhận ra tên lâu la này chính là kẻ đã đá hắn, khiến mọi chuyện sắp thành công lại bại, sau khi vọt tới gần liền vung gậy gỗ đập lên đầu tên này.

Mặc dù thiếu sức mạnh, thiếu huấn luyện nhưng trải qua những cuộc chiến đấu trước đó, Lucien không chỉ học được cách giữ bình tĩnh, đánh chuẩn xác mà còn biết ra tay một cách tàn nhẫn không nương tha, nếu không thì hắn sẽ bị luống cuống tay chân.

Gậy gỗ đập tới tạo ra tiếng rít khiến tên lâu la cảnh giác ngay, nhưng do khoảng cách quá hắn nên tên này chỉ nghiêng người một tí đã bị trúng chiêu.

Một tiếng bốp vang lên, một gậy hung ác này của Lucien đánh xuống phía dưới lỗ tai khiến tên lâu la này gục ngã, hôn mê bất tỉnh.

Ở bên kia, John cũng tàn nhẫn chẳng kém gì Lucien, y không nhắm lên đầu, hai tay nắm gậy gỗ như cầm cự kiếm đánh lên cánh tay phải của tên lâu la.

Mặc dù không phải nơi yếu hại nhưng do John đã là người hầu kỵ sĩ chính thức nên sức mạnh của y lớn hơn Lucien rất nhiều, một gậy này đã đánh tên lâu la bay lên không trung rồi rơi rầm xuống đất, tay phải sưng vù, tạm thời không thể cử động.

Lucien đánh ngã một tên lâu la nhưng không dừng lại mà lách ra bên ngoài, đập mạnh cây gậy gỗ lên mặt một tên lâu la khác do nghe được tiếng động lạ mà quay đầu lại.

Sau khi tên lâu la này ngã chổng vó xuống đất, hai đường máu vọt ra tạo thành một đường ngoằn ngoèo trên không trung.

Tên lâu la này không bị ngất xỉu nhưng lại đầu gã lại kêu vù vù hết sức đau đớn nên chỉ biết nằm lăn lộn trên mặt đất.

Đến lúc này, đám lâu la đi đằng trước đã kịp phản ứng, Jackson nhìn thấy chỉ có hai người Lucien nên ánh mắt trở nên ác độc, gợi ý cho mười hai tên lâu la còn lại bao vây.

Cả bọn rút dao găm ra, ánh mắt trời phản xạ khiến nó ánh ra tia sáng lạnh lùng. (Các bạn đang đọc truyện Áo Thuật Thần Tọa được dịch bởi Con nhà người ta từ diễn đàn Tangthuvie)

Lucien nhớ chắc nguyên tắc tuyệt đối không thể ngừng lại nên ở bên ngoài chạy chẳng theo quy tắc nào cả, lúc thì chạy tới trước, lúc sang trái, lúc lại lui về, nhưng một khi phát hiện cơ hội thì lập tức lao tới, nhờ ưu thế chiều dài của cây gậy gỗ mà đánh lên đầu, lên cổ đám lâu la.

Chiến thuật như thế, điểm quan trọng nhất là không thể bối rối cũng như tham lam, cho dù kẻ thù đã tách ra thành nhiều hướng để bao vây.

Con đường khá rộng, lại rất dài, những người đi đường xung quanh đều đã bỏ chạy tứ tán, chỉ cần Lucien không co đầu rút cổ lại một góc, không quá dây dưa, lại có thêm John ở một bên hỗ trợ thì đám lâu la đang đuổi theo hắn hoàn toàn không thể phong tỏa tuyến đường hắn chạy được.

Đương nhiên, chuyện này cũng là một lần khảo nghiệm thể lực rất lớn, người bình thường thì qua ít phút đã không thể chạy nổi

nữa.

Rất nhanh, một tên lâu la khác lại ngã xuống, thế nhưng Lucien lại thấy John ở bên kia đã bị bao vây rồi.

Mặc dù John mạnh hơn Lucien, nhưng do đám lâu la bu tới quá nhiều, y lại ra tay không quá tàn nhẫn nên sau khi đánh ngã năm sáu tên nhưng không khiến chúng mất sức chiến đấu, ngược lại còn bị bọn họ bò trên mặt đất rút dao đâm tới mắt cá chân. Trong lúc né tránh, do sơ xuất một chút nên y đã bị cả đám vây lại, phạm vi chạy mỗi lúc bị thu hẹp dần. Nếu không nhờ thân thủ linh hoạt, kiếm thuật lợi hại thì y đã sớm bị năm sáu tên lâu la vây quanh đâm trúng. Nhưng tình huống lúc này của y cũng khá nguy hiểm.

Lucien thấy thế, do dự một chút thì quyết định chạy lại, trực tiếp vọt tới vung gậy gỗ lên đầu một tên lâu la đang vây quanh John.

“Johnni, cẩn thận!” Một trong ba tên lâu la đang đuổi theo Lucien la to, nhắc nhở đồng bạn.

Tên lâu la được gọi là Johnni phản xứng rất nhanh, lập tức té sấp tới trước khiến gậy gỗ của Lucien đập vào khoảng không.

Thế nhưng điều này cũng để cho John tìm được cơ hội thoát khỏi vòng vây, y quơ gậy gỗ quanh một vòng ép lui những người khác rồi chạy tới hướng Johnni đã né đi.

Johnni đột nhiên nhảy lên, vung dao găm đâm tới lung John, mà ba tên lâu la đuổi theo Lucien đã nhanh vọt tới trước mặt John.

Nhưng sau khi Lucien ép Johnni phải né, hắn không vội chạy đi như trước mà ở nguyên chỗ cũ đập mạnh gậy gỗ lên lưng Johnni.

Tiếng bụp to rõ vang lên cũng là khi Johnni ngã xuống đất, dao găm trên tay gã cũng rơi xuống, không thể ngăn cản John chạy đi.

Nhưng cứ như thế, Lucien đã bị đám lâu la ở đằng trước bao vây, chỉ có thể chạy tới chạy lui trong một phạm vi hẹp.

Khẽ rên hừ một tiếng, Lucien cảm thấy lưng mình đau rát, thì ra do hắn né không kịp nên bị một con dao găm đâm lên lưng. Thế nhưng hắn không từ bỏ hay bối rối, bởi hắn từ trên người Gary biết được sức mạnh của một người hầu kỵ sĩ chính thức, đặc biệt là khi vị kỵ sĩ này không giữ lại sức.

Mà chắc chắn bọn xã hội đen sẽ không có sức mạnh như thế, nếu có thì bọn họ đã sớm trở thành người lãnh đạo rồi.

John vừa chạy vừa đánh, mỗi lần ra tay đều tinh chuẩn đủ tàn nhẫn, hơn nữa y lại không giống Lucien, cho dù tìm được cơ hội, gậy gỗ chưa chắc có thể đánh trúng, cho dù đánh trúng cũng chưa chắc trúng nơi yếu hại, khiến cho đối phương mất sức chiến đấu. Mỗi lần y ra tay, tất nhiên sẽ có một tên lâu la kêu rên ngã xuống đất.

Chỉ trong mười giây, những tên lâu la đuổi theo John đã nằm la liệt trên mặt đất.

Sau khi giải quyết xong đám người này, John lập tức quay lại cứu Lucien. Jackson biết được sức mạnh kinh người của đối phương, lại thấy bên gã chỉ còn bốn tên lâu la, đoán được sẽ không cản được nên không nghĩ nhiều mà trực tiếp xoay người bỏ chạy. Đằng trước là hang ổ của băng xã hội đen Aaron bọn họ, gã chỉ cần trốn tới đó, tụ tập nhân thủ thì có thể cho hai tên khốn kiếp này nếm thử cảm giác đau khổ.

Bụp một tiếng, Andew đang vây quanh Lucien bị John đánh một phát ngất xỉu, ba tên lâu la còn lại thấy Jackson chạy trốn, có tên mất hết chiến ý muốn chạy trốn theo, có tên thì hung hãn tàn nhẫn vung dao găm đâm tới Lucien khiến tay phải hắn nhận thêm một vết thương, máu tươi chậm rãi nhỏ xuống.

Cố nén đau đớn, Lucien rất ti tưởng John, bước tới một bước, ỷ vào chiều dài của cây gậy gỗ đánh bật con dao găm của tên lâu la trước mặt. Còn tên lâu la đã mất đi chiến ý thì bị John thuận thế đập một gậy nên kêu đau rồi ngã xuống đất luôn.

“Cậu ổn cả chứ?” John quan tâm hỏi Lucien.

Lucien lắc đầu: “Ổn, mau đuổi theo tên kia.”

Ngay sau đó, hai người cầm gậy gỗ chạy như điên đuổi theo Jackson, lúc này trong đầu Lucien lại xuất hiện chút liên tưởng kì lạ: “Có cảm giác giống như Cổ Hoặc Tử (*).”

(*) Cổ Hoặc Tử - 古惑仔 (Tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ phim được phát hành tại Việt Nam dưới tên Người trong giang hồ. Bộ phim được chuyển thể từ bộ truyện tranh nhiều kì cùng tên của Hồng Kông. Người trong giang hồ là tựa đề của một trích đoạn trong Manhua series Cổ Hoặc Tử. Bộ phim đề cập tới sự thành lập và thanh trừng lẫn nhau tranh giành địa bàn của những băng đảng xã hội đen ở Hồng Kông.

Jackson đã chạy được một khoảng xa, nhưng sau khi gã trở thành lãnh đạo thì số lần đánh nhau hay rèn luyện ít dần, người cũng mập ra một chút nên tốc độ không bằng trước đây, càng quan trọng hơn khi John là một người hầu kỵ sĩ chính thức, người cao chân lại dài nên chỉ chạy mấy bước đã gần đuổi kịp gã rồi.

“Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa…” Jackson đã thấy cuối phố, không ngừng cổ vũ bản thân.

Đáng tiếc là John không hề có ý đinh nhất định phải đuổi kịp gã như gã đoán định. Khi thấy khoảng cách hai bên thích hợp, John lập tức ném cây gậy gỗ trong tay lao mạnh tới lưng Jackson khiến gã cảm thấy nội tạng lộn tùng phèo, lảo đảo rồi ngã xuống đất, tạm thời không thể bò được.

Sau đó John đã đuổi tới, giẫm đôi chân mang đôi giày da của kỵ sĩ lên lưng Jackson.

Do trước đó, Jackson đã bị đánh một trận, bây giờ lại dính thêm hai vết thương nữa nên thể lực khá yếu, phải mất tới mấy giây sau mới chạy tới nơi, miệng há lớn thở hồng hộc.

Jackson vừa định mở miệng đe dọa Lucien đã nghe thấy tiếng cười phì phò của John: “Đánh hắn đi, xem như trả lại những gì lúc trước cậu phải chịu.”

“Phù, được.” Lucien thở khẽ lại, giơ gậy gỗ lên cao, còn John thì dùng chân hất người Jackson cho gã lật lại.

“Các ngươi dám…” Jackson vừa sợ vừa giận còn chưa kịp nói hết câu đã thấy cây gậy gỗ trong tay Lucien lao mạnh xuống mặt mình.

Mấy cái răng bay lên, bắn ra một chút máu, Jackson kêu đau nhưng bị sặc trong cổ họng, tai gã kêu vù vù cảm giác như không nghe thấy gì, trước mắt là những ngôi sao màu vàng bay múa đầy trời.

Lần đánh này đã phá tan tư tưởng may mắn của Jackson, hai tên nhóc này thật sự ra tay đánh gã.

“Ngươi, các ngươi muốn làm gì?” Jackson mở miệng hỏi, máu loãng trong miệng nhiều đến nỗi khiến gã không nói được rõ câu, cảm giác như bản thân đến từ một thế giới khác, xa xôi mờ ảo.

John đá văng con dao găm ở bên bụng Jackson, nghiêm túc nói: “Chúng ta chỉ tới đòi lại công lí chính nghĩa thôi, ừm, đám côn đồ các ngươi đánh Lucien, chúng ta đã đánh lại, nhưng phá hư đồ đạc trong phòng Lucien, cướp tài sản của hắn thì các ngươi cần phải bồi thường.”

“Ngươi là John hả? Đánh nhau trên đường thế này không sợ quan trị an sao? Không sợ bị hiệp sĩ Wien đuổi đi à? Nếu ngươi mất đi thân phận người hầu kỵ sĩ chính thức, hê, nghĩ tới cha mẹ, anh em của ngươi đi.” Tai của Jackson đỡ được một ít, đầu óc cũng khôi phục được chút tỉnh táo, đoán được thân phận của John nên mở miệng đe dọa.

“Định dọa ai?” Lucien dứ dứ cây gậy gỗ trong tay, trải qua một phen đánh nhau, cây gậy gỗ này hình như cũng gãy rồi.

Jackson uất ức giận dữ trong lòng không thôi, nhưng gã cũng biết Lucien tuyệt đối dám ra tay nên chỉ có thể im lặng nhìn John.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Chua Xót

John mỉm cười nói: “Ta nghĩ mình không hề đi ngược lại hai điều trong quy tắc kỵ sĩ là bảo vệ gia đình, bảo vệ kẻ yếu nên hiệp sĩ Wien nhất định sẽ hiểu, tính ra thì hình như mọi người không tin tưởng băng xã hội đen các ngươi đấy.”

“Ngươi không có chứng cớ.” Jackson hung hăng nói.

Mọi người cũng biết băng xã hội đen thường hay dở trò để cả nhân chứng không muốn hoặc không dám lộ diện, mà Giáo hội lại rất ít khi can thiệp đến loại chuyện này, hơn nữa, vị đại nhân đứng sau băng xã hội đen Aaron cũng có chút ảnh hưởng nhất định bên trong Giáo hội.

Lucien cười rộ lên, nhớ tới những lời thoại của những tên quý tộc, kỵ sĩ mà hắn từng nghe được ở kiếp trước, bắt đầu lên giọng bề trên: “Bằng chứng? Hắn là người hầu kỵ sĩ còn ngươi là lãnh đạo băng xã hội đen, đây chính là bằng chứng.”

Lúc ở trong quán rượu Copper Crown, Lucien biết kỵ sĩ tại công quốc Owuor Ritter là một quý tộc thật sự, mà người hầu chính thức của bọn họ cũng sẽ có một địa vị nhất định, cho nên hắn mới tin tưởng một tên lãnh đạo xã hội đen cấp thấp như Jackson không có tư cách hãm hại một người hầu kỵ sĩ được, dù sao thì trên người

bọn hắn cũng chẳng có thứ gì tốt để băng xã hội đen Aaron phải hao phí tâm tư.

Nhưng do John luôn tuân theo quy tắc tinh thần kỵ sĩ, cộng thêm dì Alissa cũng nghĩ như thế nên mới khó tránh khỏi bị Jackson hù dọa.

Jackson bị Lucien nói ngang nên chỉ biết im lặng. Quả thực thì băng xã hội đen Aaron bọn hắn có thể hãm hại một người hầu kỵ sĩ, nhưng để làm được như thế cũng cần phải sử dụng tới nhiều quan hệ, nhiều tài nguyên. Mà ông trùm Aaron sao có thể làm như thế để giúp một tên lãnh đạo nhỏ bé như mình. Đặc biệt hơn khi gần đây, bầu không khí tại Artaud này hơi kì lạ, rất nhiều dòng chảy ngầm đang cuồn cuộn nhưng lại sóng êm biển lặn. Ngay cả ông trùm Aaron cũng hành tung bí hiểm cả ngày, không biết đang chuẩn bị làm gì, cho nên mới rồi quả thực gã chỉ định hù dọa John thôi.

Lại nói, chuyện này cũng chẳng phải mối thù sâu nặng gì nên gã không cần phả đánh cược số mạng cùng tiền đồ của bản thân.

Từ sau khi lên làm lãnh đạo, Jackson tự nhiên không dám liều mạng nữa rồi.

Rốt cuộc, Jackson gian nan lên tiếng: “Các ngươi cần bồi thường bao nhiêu? Trên người ta chỉ có hai bạc Naar thôi.”

Lucien thấy Jackson bị mình dọa thật thì quay đầu nhìn John để cho y tự quyết định, đồng thời cũng nhìn tới cuối phố, thấp giọng nói: “Hình như quan trị an dẫn người tới đây rồi, chúng ta cần rời khỏi đây nhanh một chút tránh cho lớn chuyện.”

Quan hệ giữa quan trị an và băng xã hội đen Aaron khá tốt nên bọn họ có thể dễ dàng nghĩ ra được lí do tránh tội.

Mặc dù Lucien hơi lo lắng băng xã hội đen sẽ âm thầm trả thù lại, cũng thỉnh thoảng sẽ nghĩ tới chuyện triệt để áp đảo hoặc cắt đứt hậu hoạn, nhưng lúc này, với sức mạnh của John hay của hắn cũng không thể hoàn thành nổi, hơn nữa nếu giết người giữa phố, thật sự sẽ hại John bị đuổi đi.

John tuân thủ nguyên tắc kỵ sĩ, không hề nghĩ tới chuyện bắt chẹt Jackson nên gật đầu: “Tốt, vậy thì bồi thường hai bạc Naar.”

Lucien chỉ bị cướp hơn bốn mươi đồng Phil cùng một số rác chưa qua xử lí, số tiền còn lại đều được hắn giấu cẩn thận tại một góc trong căn nhà đổ nát của nữ phù thủy. Bởi sợ hãi phù thủy, sợ bị nguyền rủa nên đám côn đồ căn bản không dám tới gần, thành ra không phát hiện được. Tính thêm những đồ đạc bị đập hư trong nhà thì cùng lắm chỉ tốn khoảng một bạc Naar, người ta bồi thường hai bạc Naar xem như đã lời gấp đôi rồi.

Jackson cố hết sức ném chiếc ví của gã cho John, bên trong trống rỗng, chỉ có hai bạc Naar: “Ta đã khen thưởng đồng Phil cho bọn họ rồi.”

John lấy hai bạc đưa cho Lucien, sau đó ném chiếc ví lại cho Jackson: “Có cần tìm những đồng Phil còn lại trên người đám côn đồ kia không?”

Lucien nhận hai bạc Naar, dõi mắt ra xa thấy quan trị an cùng bọn thuộc hạ sắp tới nên khoát tay nói: “Không kịp rồi, tụi mình chuồn lẹ thôi.”

Cho dù hắn bị quan trị an bắt lại thì cũng chưa chắc sẽ nhận được án phạt gì, nhưng dù sao thì cẩn thận vẫn hơn, Lucien không dám lấy tiền đồ của John ra đặt cược nên quyết định từ bỏ những đồng Phil còn lại.

“Được!” John nhặt gậy gỗ lên, không để lại một chút chứng cứ gì.

Sau đó, Lucien và John chạy như điên tới một con đường khác, sau đó chui vào trong hẽm nhỏ, nhanh chóng biết mất khỏi khu chợ.

…

“Hộc, đừng chạy nữa, ổn rồi, nghỉ ngơi chút thôi.” Lucien thấy bọn họ đã chạy tới một góc hẻo lánh của khu dân nghèo nên cũng yên lòng, tựa người lên tường thở hồng hộc, giờ mới phát hiện đôi chân mềm nhũn này của mình cực kì lợi hại, tính ra thì sáng nay hắn đã chạy không ít đường, hắn dứt khoát ngồi bệt xuống, nở nụ cười: “Ha ha, hết sức, hộc.”

Tương tự, John cũng thở hồng hộc. Y thấy hai vết thương không sâu lắm trên người Lucien đã ngừng chảy máu nên cũng ngồi xuống theo, tựa lên người hắn: “Mình cũng chẳng còn sức nữa, bị bọn họ vây quanh chỉ có mấy chục giây nhưng còn mệt hơn là chạy đường dài nữa, nhưng mà, hộc, lâu rồi mới được đánh thoải mái như thế, thật sảng khoái.”

Hai người cứ thế ngồi trên mặt đất thở phì phò, khôi phục thể lực. (Các bạn đang đọc truyện Áo Thuật Thần Tọa dịch bởi Con nhà người ta từ Tangthuvie)

“Đúng thế, thật thoải mái.” Lucien nheo mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm. Trận đánh mới nãy khiến hắn cảm thấy hết sức thoải

mái, như là để hắn phát tiết toàn bộ những áp lực, thống khổ, mê mang, do dự trong quảng thời gian gần đây, tâm hồn thanh tỉnh chưa từng có, hơn nữa còn chính thức thừa nhận John là bạn tốt của mình, cho nên hắn không nhịn được mà cười: “Ha ha ha ha.”

Tiếng cười tự tại thoải mái.

John rất khó hiểu: “Lucien, cậu cười gì thế?”

“Mình đang suy nghĩ, đợi sau khi học xong chữ sẽ đi kiếm tiền, rồi đi du lịch các nơi trên đại lục, thưởng thức những phong cảnh khác nhau, mĩ thực khác nhau, quốc gia khác nhau cũng như những truyền thuyết tuyệt vời.”

Lucien không trả lời mà nhìn bầu trời, chậm rãi mở miệng nhưng trong lòng lại im lặng suy nghĩ: “Mình cần phải học ma pháp, du lịch khắp nơi trên đại lục để tìm hiểu quy luật, thông suốt bản chất của thế giới này, tìm đường về nhà.”

“Cho dù thành công hay không thì đây cũng là mục tiêu để cố gắng, vì cha mẹ và những người bạn như John trước đây.”

“Giờ đã có hơn ba bạc Naar rồi, số còn lại dù phải mượn bọn cho vay nặng lãi cũng phải nhanh chóng kiếm đủ để có thể học tập ma pháp trong thời gian ngắn nhất, băng xã hội đen Aaron không dám quang minh chính đại trả thù nhưng chúng lại rất am hiểu những chuyện như ra tay đánh lén.”

Nếu như trước khi bị băng xã hội đen Aaron hành hung, Lucien quyết định học tập ma pháp là do áp lực bên ngoài, bị tâm trạng tiêu cực ảnh hưởng, cũng như muốn hưởng thụ một cuộc sống tốt đẹp

có sức mạnh có địa vị; nhưng hiện giờ, quyết định chính thực xuất phát từ nội tâm.

John cười nói: “Du lịch khắp nơi trên đại lục? Ha ha, Lucien, mặc dù đám ma thú, sinh vật hắc ám ở những công quốc phía đông của đại lục đã bị Giáo hội diệt hết, nhưng ở những nơi hoang dã lại không được an toàn cho lắm. Đám cẩu đầu nhân, địa tinh, sài lang nhân sinh sôi nhanh như lũ chuột, rõ ràng diệt sạch rồi mà không bao lâu sau lại hiện ra một đám khác, với thực lực của cậu thì e là không thể đi du lịch một mình được.”

“Cẩu đầu nhân, địa tinh, sài lang nhân, ợ, có thể ăn không?” Lucien hỏi theo bản năng, ý nghĩ đầu tiên của hắn về những loại sinh vật sinh sản quá nhanh này là ăn.

John cảm thấy là lạ, không hiểu suy nghĩa của Lucien: “Hẳn là… không thể.”

“Vậy được rồi.” Lucien nói với vẻ hơi thất vọng.

John không hỏi gì nhiều mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh như Lucien, cũng không hỏi nhiều, mong ước mãnh liệt: “Nếu như mình trở thành kỵ sĩ chính thức thì cũng sẽ du lịch đại lục, không biết những nơi khác ngoài Artaud sẽ như thế nào nhỉ, có đặc sắc như lời những người ngâm thơ rong không?”

“Đúng rồi, Lucien, dạo này cậu cần phải cẩn thận một chút, ráng đừng đi ra ngoài thành hoặc những nơi vắng người, những tên côn đồ kia thật sự là đám cạn bã đấy.”

“Biết rồi John, chờ khi gặp được hiệp sĩ Wien thì cậu nhất định phải chủ động kể lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay và thỉnh

người trừng phạt nhé.” Lucien dặn dò John.

John không hiểu gì, qua một lát mới nặng nề gật đầu: “Được, ôi, tiếc là phải đợi tới sau khi mình trở thành người hầu kỵ sĩ cấp cao mới có thể học được một số chữ liên quan đến quân sự, bằng không thì mình đã có thể dạy cậu rồi.”

Hai người hớn hở trong lòng, người nói kẻ đáp, trò chuyện đến tận khi khôi phục khí lực hoàn toàn mới đứng dậy đi về nhà dì Alissa.

…

Alissa đã tới khu hành chính gọi Joel về nhưng trong lòng vẫn lo lắng đi tới đi lui, mãi tới khi thấy John và Lucien cười nói khoác vai nhau về mới thở phào nhẹ nhõm.

Joel cười hì hì dang rộng hai tay: “Hoan nghênh hai người anh hùng của chúng ta về nhà, các con đã khơi gợi bầu nhiệt huyết trong ta khi còn trẻ.”

John ôm Joel một lát: “Cha, khoảng thời gian này mọi người nhất định phải cẩn thận, con lo đám côn đồ kia sẽ giở trò xấu sau lưng mọi người.”

“Loại côn đồ đó thật ra rất nhất gan, các con đánh chúng nó một cách tàn nhẫn như thế, hẳn chúng sẽ không dám rục rịch gì nữa đâu.” Joel mỉm cười nói, tiếp đó sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Thực ra thì những chuyện như thế này con nên hỏi hiệp sĩ Wien trước, con là người hầu của người, mọi hành động cử chỉ của con đều liên quan đến thể diện và vinh quang của người cả.”

John cũng biết bản thân đã quá hấp tấp, lỗ mãng: “Dạ thưa cha, chờ khi con trở lại trang viên sẽ thỉnh người trừng phạt.” Ban đầu y lo lắng hiệp sĩ Wien không đồng ý.

Dì Alissa đứng ở bên cạnh thì lấy tấm giẻ cũ sạch sẽ ra băng bó vết thương cho Lucien.

Một lát sau, Lucien thấy không có chuyện gì nữa bèn đứng dậy xin phép rời đi, nhân lúc mọi người đang chuẩn bị bữa trưa mà tới quán rượu Copper Crown tìm đám thương nhân cho vay nặng lãi, vay đủ năm bạc Naar để học chữ, học tập ma pháp là chuyện quan trọng nhất hiện giờ.

“Nếu mình có thể thuận lợi học được ma pháp thì sẽ chẳng cần bận tâm lắm đến số bạc lãi này, còn như không thể thì mọi chuyện e là khá nguy hiểm, nhưng không có bất cứ chuyện gì không trải qua nguy hiểm mà đạt được kết quả tốt cả.”

Lucien đã chuẩn bị tốt tâm lí đón nhận kết quả xấu nhất của việc vay nặng lãi.

“Chờ chút, Evans bé bỏng của ta.” Joel đột nhiên gọi Lucien.

Lucien khó hiểu xoay người lại: “Có chuyện gì thế chú Joel?”

Joel lôi ra một chiếc ví mộc mạc rất cũ, sau đó đưa cho Lucien: “Chỗ này có tám bạc Naar, con cầm xem.”

“Chú Joel, dì Alissa, hai người?” Lucien lúng túng không biết phải làm sao. Trong suy nghĩ của hắn thì gia đình của chú Joel cũng nghèo, hơn nữa Alvin còn chưa trưởng thành nên hắn chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ hỏi mượn tiền của bọn họ.

Alissa đứng bên cạnh mỉm cười nói: “Evans bé bỏng của dì, chú Joel của con cũng chẳng có bao nhiêu, chừng này là của ông ấy tích cóp suốt hai năm nay đấy, mặc dù không nhiều những cũng có thể giúp cháu học chữ rồi.”

“Nhưng, nhưng chúng là tài sản tích cóp được của hai người mà…” Lucien cảm giác được hai mắt của mình cay cay.

Joel cười ha ha, vỗ vai Lucien: “Trước kia cũng do thằng John nên gia đình chúng ta mới sống khổ cực, cha con cũng hay giúp chúng ta. Chờ khi con học được chữ, tìm được công việc ổn định và nhiều tiền rồi chẳng lẽ sẽ không trả cho chúng ta? Hay là con lo sẽ không học được chữ?”

“Con tin mình sẽ học được, chú Joel.” Lucien nặng nề gật đầu.

“Dù chừng này cộng thêm tiền của con nữa cũng chỉ có thể giúp con học chữ trong hai tháng, nhưng hai người chúng ta cùng cố gắng, ít nhất cũng đảm bảo cứ cách ba bốn tháng sẽ giúp con có được một tháng học chữ, cho nên, Lucien, con cần phải cố gắng, có thể học bao nhiêu thì phải xem ở chính con.” Joel nói câu này đã coi như chuyện học chữ của Lucien cũng là chuyện của gia đình ông.

Mắt của Lucien nhòe đi: “Chú Joel, dì Alissa, John, cảm ơn mọi người.” Đồng thời hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sau này phải giúp gia đình chú Joel có một cuộc sống tốt hơn, hơn nữa sau khi nắm giữ được ma pháp phải nhanh chóng rời khỏi Artaud, không thể để bọn họ liên lụy đến những chuyện nguy hiểm như thế này.

Sau khi rời khỏi nhà dì Alissa, mặc dù Lucien cũng đến quán rượu Copper Crown nhưng không phải để vay tiền mà là tìm học giả

để học chữ.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Người Quen

Gần trưa thì bên trong quán rượu Copper Crown đã sáng được đôi chút, những tia nắng xuyên qua màn đêm u ám. Lần này Lucien đến quán rượu sớm hơn lần trước nên người bên trong cũng nhiều hơn một chút, tiếng ca của người ngâm thơ rong hòa cùng tiếng nói chuyện của những người chung quanh khiến nơi đây huyên náo ồn ào.

Lucien chú ý thấy trong quán rượu xuất hiện một số người mặc giáp da hoặc toát ra khí tức mạnh mẽ, thậm chí có cả những phụ nữ bề ngoài diễm lệ, hình như là lính đánh thuê cùng những người mạo hiểm.

Vất vả lắm Lucien mới chen qua đám người đi tới trước quầy rượu.

“Nè khách, tới làm một ly hả?” Cohen đang uống rượu nếp, không ngẩng đầu mà hỏi.

Lucien buồn cười nói: “Là con đây chú Cohen.”

“Ơ, Lucien à, sao cậu thành ra thế này rồi?” Cohen thấy mặt mũi Lucien bị bầm dập thì ngạc nhiên, chòm râu đong đưa: “À khoan, ban sáng tên Jackson của băng xã hội đen Aaron có tới hỏi chuyện của cậu, này, đừng bảo là cậu chọc tới bọn chúng đấy nhé?”

Lucien không muốn nhiều lời: “À, mọi chuyện đã được giải quyết rồi, chú Cohen, con muốn biết có những học giả nào dạy chữ không?”

“Cậu… cậu đã kiếm đủ năm bạc Naar rồi hả? Đừng bảo là trộm của đám côn đồ đó nhé?” Cohen càng ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Lucien như đang nhìn một sinh vật lạ vậy.

Lucien thầm nghĩ, quả thật coi như là cướp nhưng cũng không thể nói thế được. Hắn giải thích qua loa mấy câu rồi rốt cuộc nhắc tới chuyện gia đình Joel cho mượn thêm cộng thêm số tiền bản thân giành dụm mới kiếm đủ năm bạc Naar.

Cohen hớp một ngụm rượu nếp lớn rồi khen: “Lucien, rốt cuộc cậu và John cũng trưởng thành, hiểu được lòng nhiệt huyết và vinh quang của đàn ông chúng ta.”

“Nhưng cậu cũng như gia đình Joel phải cẩn thận một chút, mặc dù chỉ cần John vẫn là người hầu của hiệp sĩ Wien thì đám côn đồ kia sẽ không dám trả thù trực tiếp, nhưng xét ở khía cạnh cá nhân thì luôn có những tên khốn luốn thích mạo hiểm đánh cuộc.” Cohen lại cảnh báo Lucien một câu.

Lucien trịnh trọng gật đầu: “Bọn con sẽ cẩn thận.”

Lúc này Cohen mới lấy ra một tờ giấy trắng, bên trên là những kí tự hiếm lạ kì dị như đám con nít viết vẽ bậy lên: “Ha ha, ta không biết chữ nhưng cũng biết được tên chữ của mình.”

Sau đó ông bắt đầu nêu ra tên, nơi chốn, thời gian học tập ngắn nhất của những học giả dạy chữ để Lucien tự mình lựa chọn.

Lucien nghiêm túc lắng nghe, sau một thoáng đột nhiên nghe được một cái tên quen thuộc: “Victor? Nhạc sĩ Victor?”

Cohen khó hiểu nhìn Lucien: “Đúng thế, cậu biết tiên sinh Victor sao?”

“Từng gặp tiên sinh Victor một lần tại hiệp hội âm nhạc, nhưng chẳng phải ông ta sẽ tổ chức buổi hòa nhạc tại Thánh Vịnh thính phòng hơn ba tháng sau à? Sao ông ta có thời gian để dạy chữ được?” Lucien cảm thấy có phải Cohen tính sai không.

Cohen cười rộ lên: “Chính bởi thế nên tiên sinh Victor mới là học giả dạy chữ đó.”

“Không dễ gì tổ chức được một buổi hòa nhạc tại Thánh Vịnh thính phòng đâu, phải được hội đồng quản trị hiệp hội âm nhạc, hoặc đại công bệ hạ, công chúa điện hạ Natasha mời kia. Hơn nữa, bởi Thánh Vịnh thính phòng chỉ có thể tổ chức một buổi hòa nhạc một tuần cho nên trừ phi là một trong mười nhạc sĩ nổi tiếng nhất, còn không thì phải đợi rất lâu. Nửa năm trước tiên sinh Victor nhận được lời mời, vì chuẩn bị cho buổi hòa nhạc sắp tới mà ông ấy đã hủy tất cả những buổi diễn khác, kể cả lời mời từ cung đình Syracuse, thế nên thu nhập cũng rất ít, nghe nói sống toàn nhờ của để dành đấy.”

Lucien xem như đã biết rõ nguyên nhân: “Nhưng tiên sinh Victor coi trọng buổi hòa nhạc tại Thánh Vịnh thính phòng như thế sao còn tốn thời gian đi dạy chữ? Ông ta hoàn toàn có thể đi vay tiền mà?!”

“Ta cũng không rõ nữa, nghe kể càng tới gần ngày biểu diễn buổi hòa nhạc thì áp lực của tiên sinh Victor càng lớn, cậu cũng biết là nhạc sĩ luôn rất mẫn cảm, nếu không tìm một chuyện gì khác để làm

thì biết đâu được ông ta sẽ nổi điên lên!” Cohen uống rượu nếp ừng ực.

Lucien bắt đầu suy nghĩ, trong đám học giả thì tốt xấu gì hắn cũng từng gặp Victor rồi, cảm thấy tính cách, phong độ của ông ta cũng khá tốt nữa nên quyết định: “Vậy con đi tìm tiên sinh Victor đăng ký học chữ đây.”

…

Khu Jisu là nơi cư trú của đại bộ phận những nhạc sĩ, nhạc công, phong cảnh tú lệ lại yên tĩnh sạch sẽ. Nơi này được đặt theo tên của Jisu, nhạc sĩ vĩ đại phát minh ra vĩ cầm (*).

(*) Vĩ cầm (violin) là loại đàn có kích thước nhỏ nhất và thanh âm cao nhất trong họ vĩ cầm. Xem chi tiết tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Vĩ_cầm.

Hai bên đường là hàng cây cao lớn rậm rạp giống cây ngô đồng, ánh nắng xuyên qua tán lá chiếu lên thân cây tạo thành những vùng sáng lấm tấm vàng quanh những bóng râm tạo nên sự hài hòa của chúng.

Lucien dựa theo địa chỉ Cohen cho, đi lại dưới bóng cây, qua mấy phen lạc đường rốt cuộc cũng tìm được căn nhà số 12 phố Sineiwa khu Jisu.

Căn nhà nhỏ hai tầng ẩn bên trong bức tường màu đen, bên trên phủ đầy dây leo màu xanh mang lại không khí cổ xưa. Nếu hết thảy thuận lợi thì trong hai tháng tới, thứ hai đến thứ sáu mỗi tuần Lucien sẽ tới đây học tập để thay đổi cuộc đời.

Lucien nhẹ nhàng gõ cổng, rất nhanh đã có người hầu bước ra, từ sau hàng rào, người này đánh giá cách ăn mặc của Lucien, hơi cau mày: “Xin hỏi ngài tìm ai?”

Tới khi biết rõ ý đồ đến đây của Lucien, người này vẫn không quá tin tưởng: “Học chữ một tháng tốn năm bạc Naar, nộp trước học sau, cậu chuẩn bị xong chưa?”

Lucien cũng không để tâm tới kiểu phân biệt đối xử này, hiện tại chẳng có gì quan trọng hơn chuyện hắn học chữ cả, thế nên hắn lấy mấy bạc Naar từ trong ví ra cầm trên tay: “Đương nhiên.”

Người hầu trung niên ngạc nhiên nghi ngờ nhìn số bạc Naar trong lòng bàn tay Lucien, hoàn toàn không tin hai mắt của mình. Người này không ngờ được một tên nhóc như Lucien lại có thể dễ dàng lấy ra được năm bạc Naar, bản thân gã là người hầu của nhạc sĩ mà mỗi tháng chỉ nhận mười bạc Naar, trừ chi phí sinh hoạt gia đình này nọ thì cùng lắm chỉ đút túi được một bạc Naar mà thôi.

Gã vừa mở cổng vừa đề phòng nhìn Lucien: “Tiên sinh Victor là một nhạc sĩ nổi tiếng tại Artaud, rất quen những quan lớn của phòng thị chính đấy nhé.” Hình như gã nghi ngờ số của cải này của Lucien là từ con đường bất chính.

Lucien mỉm cười không trả lời, bước theo người hầu đi ngang qua sân, tới trước cánh cửa lầu hai, chờ gã khẽ mở cánh cửa gỗ màu nâu, đi vào thông báo.

Ít phút sau, gã người hầu đi ra thấp giọng thì thầm: “Đi theo ta, một chặp nữa đưa bạc Naar cho quản gia Ace ở đại sảnh nhé.”

“Đại sảnh rất rộng, trải thảm màu vàng tối, gần chỗ bàn trà màu hổ phách là chiếc ghế sô pha màu nâu, trên bàn để những đồ dùng trong nhà, ở đằng xa là một dãy bàn thật dài, hình như là bàn ăn.

Có lẽ do người đến học khá đông nên tiên sinh Victor không chọn phòng sách mà là đại sảnh.

Có năm nam ba nữ chia nhau ngồi trên những chiếc ghế gỗ màu đỏ, thoạt nhìn thì bọn họ còn khá trẻ, khoảng từ mười ba mười bốn đến hai mươi tuổi.

Trên chiếc bàn nhỏ đặt trước mặt bọn họ là những thứ như bút lông, giấy trắng. Thỉnh thoảng bọn họ lại nghiêm túc ghi chép cái gì đó, đôi lúc lại lẩm nhẩm phát âm, đọc thuộc lòng từ một từ hoặc cả giai điệu.

Nhìn trang phục của bọn họ thì Lucien phát hiện ra trang phục của hai nam một nữ hơi khác những người còn lại, dù trang phục của bọn họ mặt trên người mới tinh, rất đẹp nhưng xét mặt bản chất chỉ thuộc loại thông thường thôi, mà trang phục của ba nam hai nữ còn lại tuy hơi cũ một chút nhưng thoạt nhìn thì biết giá của chúng rất đắt.

Lucien đoán bọn họ là những người trong gia đình quý tộc nhưng không được thừa kế chức tước cũng như các tài sản khác, cũng là một người bình thường không thể kích phát sức mạnh huyết thống, hơn nữa lại không có nhiều tiền để mời gia sư kèm riêng nên chỉ có thể tìm học giả học tập, mà tại Artaud này thì trở thành một nhạc sĩ cao nhã cũng là một lựa chọn hết sức đúng đắn.

Với loại hình dạy học tại nhà như thế này thì tiến độ của mỗi người thường khác nhau, thế nên tiên sinh Victor mặc áo khoác đỏ

phải giảng cho người này xong lại quay sang giảng cho một người khác.

Lucien nhìn cả đại sảnh, thấy quản gia đứng cạnh cửa mặc bộ lễ phục chỉnh tề màu đen, tướng mạo trang nghiêm, tóc hoa râm, trên mặt có nhiều nếp nhăn, tuy lớn tuổi rồi nhưng ông lại đứng nghiêm ở đó, lưng thẳng tắp.

“Chào ngài, ngài có phải là tiên sinh Ace không?” Lucien nhẹ nhàng đi tới, hỏi nhỏ.

Quản gia gật đầu: “Đúng vậy, ta là Ace, ta có thể biết tên cũng như trình độ học vấn hiện tại của cậu được không?”

“Rất hân hạnh thưa ngài, tôi là Evans Lucien, tôi chưa hề học chữ.” Lucien vừa giao năm bạc Naar cho Ace vừa trả lời nhỏ nhẹ.

Quản gia Ace nhận năm bạc Naar, hơi kì lạ nhìn thoáng qua Lucien. Nhìn trang phục hắn mặc trên người tệ như thế, lại chưa từng học chữ thì ông biết hắn hẳn là từ khu dân nghèo tới đây. Những người trẻ tuổi ở những nơi như thế thường thô lỗ thiếu lễ phép, nhưng ông không ngờ cậu bé trước mặt mình dù không biết những lễ nghi nhưng lại rất lễ phép, rất ra dáng người lớn.

Ông bước khẽ tới trung ương đại sảnh rồi thì thầm bên tai Victor ít câu. Victor quay lại nhìn Lucien, rồi hòa nhã gật đầu, sau đó chỉ tới một chiếc ghế không có người ngồi ra hiệu hắn tới ngồi ở đó, đồng thời bảo Ace đi lên lầu.

Lúc này, năm nam ba nữ chăm chú học tập trong đại sảnh mới biết có người mới tới đây học, cả bọn ngẩng đầu tò mò nhìn Lucien.

Tóc đen mắt đen, gương mặt thanh tú cuốn hút, tướng mạo rất khá nhưng lại mặc áo ngắn quần dài làm từ cây đay, lại mang dép lê bình thường, mặc dù ăn mặt khá tươm tất nhưng khó giấu được cuộc sống nghèo khổ thấp kém của hắn.

“Tên nghèo túng như hắn cũng muốn học chữ sao?”

Ý nghĩa này chợt hiện lên trong lòng họ khiến mặt mỗi người không giấu nỗi sự ngạc nhiên lẫn kì lạ, hoàn toàn không ngờ được bản thân sẽ có một người bạn học là một kẻ nghèo hèn.

Sau đó, năm người gồm ba nam hai nữ rất có thể là những thiếu gia tiểu thư sống trong những gia đình quý tộc nhanh chóng tỏ ra lãnh đạm, cúi đầu cặm cụi học tiếp, còn hai nam một nữ còn lại thì tiếp tục đánh giá Lucien, tò mò nghi hoặc đến tận khi hắn ngồi lên ghế.

Thiếu niên tóc đen mắt đen khoảng mười bảy mười tám tuổi giống như Lucien nhích người sang một bên theo bản năng, giống như trên người Lucien tỏa ra mùi hôi gì vậy.

Lucien không có trái tim mẫn cảm làm từ thủy tinh, lại đã trưởng thành rồi nên chỉ cảm thấy buồn cười, lắc đầu, sau đó lấy ra một xấp giấy trắng cùng bút lông mà hắn đã tốn ít đồng Phil để mua đặt lên trên chiếc bàn nhỏ trước mặt, yên lặng chờ đợi Victor tới.

Khoảng năm phút sau, Victor tới chỗ Ace lấy một quyển sách màu đen rồi bước tới chỗ Lucien, đặt nó lên bàn tròn nhỏ, sau đó nói nhỏ: “Đây là quyển ‘tập đọc phổ thông và ngữ pháp căn bản’, rất thích hợp cho những người mới học như cậu, được rồi, giờ hãy giở ra trang đầu tiên, chương một, ta sẽ dạy cậu phát âm ba mươi hai chữ cái.”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Cưỡng Chế Trí Nhớ

Lucien khẽ hít một hơi thật sâu rồi mở tờ bìa quyển sách ra như bắt đầu một số mệnh mới, thấy chương một "phát âm" ở trang đầu tiên thì rất mừng nhưng lại không quá bất ngờ khi phát hiện chữ trên này cũng giống chữ ghi trên một trong ba quyển ma pháp bút ký kia.

Hơn nữa, với một người có thể nói chuyện một cách lưu loát như Lucien thì chỉ cần hiểu được cách phát âm của ba mươi hai chữ cái và quy tắc viết chữ cơ bản, hắn hoàn toàn có thể thử đọc ra những từ đơn và những câu nói sử dụng hàng ngày, thông qua âm tiết để hiểu rõ nghĩa của từ, cũng có thể chuyển những âm tiết bình thường thành những từ đơn trong sách nhờ quy tắc viết và chữ cái, như vậy sẽ học được từ ngữ thông dụng nhanh hơn so với học thuộc lòng.

Victor không thấy được thoáng mừng rỡ của Lucien mà chăm chú nghiêm túc hướng dẫn cách phát âm của ba mươi hai chữ cái nhiều lần, nhìn những kí tự kì lạ mà Lucien ghi trên giấy rồi nghe hắn đọc hai lần thì hài lòng đi tới thiếu niên ngồi bên cạnh: "Cậu chăm chỉ đọc thêm mấy chục lần nữa đi, tới lúc ta quay lại, nếu như cậu có thể đọc thuộc chúng trong một lần thì ta sẽ bắt đầu dạy cậu ngữ pháp và quy tắc viết chữ cơ bản."

Ông ta nói thế để khích lệ Lucien, hắn là người mới học chữ thì không thể nào thuộc hết được ba mươi hai chữ nhanh thế được, trừ phi có được trí nhớ siêu phàm của những thiên tài, mà người như

thế thì chỉ cần chịu nỗ lực thì trong những chuyện hắn làm, phần lớn hoàn toàn có thể đạt được thành tích tốt.

Lucien nghiêm túc đọc cách phát âm của ba mươi hai chữ một lượt, sau đó bắt đầu so sánh đối chiếu lên những chữ Hán, chữ tiếng Anh mà hắn đã ghi sẵn trên vở trước đó. Sau khi làm xong mọi chuyện, hắn bình tĩnh tập trung tinh thần mở ra thư viện linh hồn (1).

(1) Bắt đầu từ đây, tác giả sẽ gọi thư viện hiện ra trong đầu Lucien là thư viện linh hồn.

Ở trong thư viện xuất hiện thêm một kệ sách mới có tên “ngôn ngữ thông dụng”, bên trên có một tờ giấy ghi kí hiệu kì quái và một quyển sách bìa cứng màu đen mang hình dáng khác nhau.

Lucien mở quyển sách bìa cứng màu đen ra, không ngoài dự liệu thấy chỉ thấy được nội dung ở trang đầu tiên, những trang còn lại thì trống không.

Tiếp đó, sau khi Lucien lật xem nhanh từ đầu tới cuối quyển ‘tập đọc phổ thông và ngữ pháp căn bản’ trên chiếc bàn tròn nhỏ thì hắn hài lòng khi thấy được quyển sách bìa cứng màu đen trong thư viện linh hồn đã hiện đầy đủ nội dung.

“Quả thật đúng như những mình đã đoán.” Lucien mỉm cười tự nói.

Có sự trợ giúp của thư viện linh hồn, Lucien càng thêm tự tin rằng bản thân có thể học được ngôn ngữ thông dụng trong một thời gian ngắn, thế rồi hắn bắt đầu ghi nhớ cách phát âm của ba mươi hai chữ cái.

Lần đầu tiên đọc sai rất nhiều, lần thứ hai cũng thế, tới lần thứ ba thì ít sai hơn một chút nhưng lại quên một số từ đã học thuộc trước đó… Cứ thế tới lần thứ mười lăm, Lucien mới miễn cưỡng nhớ kĩ được cách phát âm của ba mươi hai chữ cái.

Tất nhiên thì Lucien cũng hiểu hiện tại bản thân chỉ ghi nhớ tức thời thôi, nếu không có trải qua một khoảng thời gian trau dồi củng cố thì sẽ nhanh quên. Hơn nữa, trong quá tình này, hắn cũng phát hiện ra trí nhớ có trợ giúp rất lớn đến tinh thần lực để kích phát thần thuật.

Sau khi Lucien ê a phát âm hai lần nữa, Victor dạy xong một vòng đã đi tới bên cạnh hắn lần nữa.

Vẻ mỏi mệt hiện rõ trên gương mặt của Victor, nhưng so với lúc Lucien mới tới thì ông đã không còn trong trạng thái sốt ruột, lo lắng bấn an nữa. Xem ra việc dời sức chú ý có trợ giúp rất lớn với việc thả lỏng tinh thần cho hắn.

“Lucien, cậu đọc một lần cho ta nghe xem.” Victor cười nói thân thiện.

Lucien không chút do dự bắt đầu phát âm từng từ một, được một nửa thì hắn đột nhiên quên mất cách phát âm của một chữ mẫu, trong lúc ấp úng, hắn nhanh chóng tìm ra kí hiệu phát âm từ tờ giấy trong thư viện linh hồn rồi tiếp tục đọc tiếp.

Không phải Lucien muốn gian dối, chẳng qua tiền tài của hắn có hạn nên có thể tranh thủ thêm được chút thời gian nào thì thêm chút đó, dù không nắm giữ được thì cũng còn có thư viện linh hồn giúp đỡ hắn.

Victor luôn chuẩn bị sửa phát âm sai hoặc những chỗ Lucien không nhớ rõ nhưng tới khi hắn đọc phát âm xong cũng chẳng sai chỗ nào thì sững người, một lát sau ông mới nghi hoặc hỏi: “Lúc trước cậu từng học cách phát âm rồi à?”

Câu hỏi của ông có âm lượng hơi lớn nên khiến cho những người đang miệt mài học bài tò mò ngẩng đầu nhìn Lucien.

“Chưa hề.” Lucien lắc đầu phủ định.

Victor không hề nghi ngờ, khẽ gật đầu rồi khen ngợi một câu: “Trí nhớ của cậu rất khá, khó mà làm được như thế, tốt, vậy ta bắt đầu dạy cậu quy tắc viết chữ.”

Những người khác ngạc nhiên nhìn thoáng Lucien, không ngờ trí nhớ của hắn lại tốt như thế, tất nhiên cái nhìn của họ cũng có sự châm biếm, khinh bỉ nữa. Họ nghĩ rằng Lucien chắc chắn đã học cách phát âm trước đó rồi, chứ không thì không thể nhớ kĩ được chúng trong khoảng thời gian ngắn thế được. Nói không chừng hắn làm bộ làm tịch như thế để chiếm lấy thiện cảm của tiên sinh Victor, biết đâu được sau đó lại có thể được ngài thu nhận, học tập âm nhạc.

Loại chuyện nhỏ nhặt này không gây nên bao sóng gió lớn, trong nhóm người bọn họ cũng đã có ba người từng theo Victor học tập âm nhạc. Mọi người nhanh chóng cúi đầu nghiên cứu học tập khúc phổ và tri thức nhạc lí.

Sau gần một tiếng học quy tắc viết chữ, Lucien mới hiểu được một điều:

Thời gian là tiền bạc!

Bởi học thêm một ngày thì phải tốn thêm rất nhiều tiền!

“Được rồi, các trò hãy thư giản một chút, ăn hoa quả, uống chén trà rồi lát nữa học tiếp.” Tinh thần của Victor dường như đã khá trở lại, khi đám người hầu bưng hoa quả cùng trà lên thì ông đi lên tầng hai.

Cốc trà màu trắng nhạt, họa tiết trang trí đơn giản, quai cầm được trát men sứ, miệng cốc có hoa nhài cùng một lát chanh, nước trà màu đỏ cam. Hoa quả thì Lucien nhìn thấy rất quen nhưng căn bản là loại hắn chưa từng thấy qua, chủng loại khá kì dị.

Một thiếu niên trẻ tuổi tóc xanh đậm mặc phục sức quý tộc thông thường mỉm cười nói với mọi người xung quanh: “Tiên sinh Victor hình như bắt được cảm hứng rồi, nếu cảm hứng nhiều thì có khi buổi học hôm nay sẽ kết thúc tại đây thôi.”

Thoạt nhìn thì gã lớn hơn Lucien vài tuổi, mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng, tay cầm cuốn nhạc phổ mỏng, cảm giác như gã luôn là trung tâm của đám học sinh quý tộc này. Chỉ có một thiếu nữ quý tộc mặc váy dài màu rượu đỏ đoan trang ngồi đó, uể oải trả lời:

“Lotter, nếu như tiên sinh Victor kết thúc buổi học sớm thì chắc ngài sẽ dạy bổ sung buổi cuối tuần thôi. Hơn nữa nếu ngài ấy có thể sáng tác ra một bạn nhạc mới thì mấy ngày này bọn mình đã có thể luyện tập diễn tấu cùng ban nhạc rồi. Tớ không muốn chỉ học tập nhạc lí đơn điệu và luyện thổi kèn flute (2) thôi đâu, phải tập luyện cùng ban nhạc chính quy mới có thể tiến bộ nhanh được.”

(2) Kèn flute (长笛) hay Western concert flute, nằm trong bộ sáo ngang, là nhạc khí sử dụng trong dàn nhạc giao hưởng.

Cô gái mới khoảng mười bảy mười tám tuổi, vẻ ngoài xinh đẹp sáng sủa, mái tóc dài đỏ như màu ngọn lửa, đôi môi dày đầy gợi cảm, phần eo lại không bịt thắt lại giống các cô gái khác, bởi như thế sẽ gây khó thở, mà khó thở thì sao có thể thổi kèn flute tốt được.

Lotter nhìn cô gái tóc đỏ, không nhịn được cười một tiếng: "Chẳng phải vị thủ lĩnh đẹp trai như ánh trăng rằm của ban nhạc hợp tác cùng tiên sinh Victor mới tới mấy hôm trước sao, Phyllis, khi đó hai người chúng ta đi theo tiên sinh tiếp người ta, cậu muốn luyện tập cùng ban nhạc như thế phải chăng đã thích người ta rồi?"

Thủ lĩnh ban nhạc là người biểu diễn vĩ cầm đầu tiên, lúc không có người chỉ huy thì đóng thay vai trò của người đó.

"Đừng có đem cái tư tưởng công tử bột của cậu ra sỉ nhục mình, mình chỉ cảm thấy hắn chơi vĩ cầm rất giỏi, mạnh hơn tiên sinh vốn dĩ đứng đầu nhiều." Phyllis phản bác lại, nhưng trên mặt cô lại ửng đỏ: "Chẳng lẽ cậu không thấy hắn biểu diễn khúc 'Vô bạn tấu' rất xuất sắc sao? Chẳng lẽ cậu cho rằng bản thân diễn tấu vĩ cầm giỏi hơn hắn hả?"

Nhắc tới âm nhạc thì Lotter lập tức nghiêm túc, hưng phấn hắn. Gã bắt đầu thảo luận những kiến thức âm nhạc cùng các tác phẩm âm nhạc với Phyllis. Những học sinh quý tộc còn lại thi thoảng lại nói chen dăm ba câu, hiển nhiên họ cũng cảm thấy khá hứng thú về đề tài này, đến ngay cả cô gái tóc nâu trong đám học sinh bình dân luôn lãnh đạm của lớp cũng nhịn không được xen miệng phát biểu một câu kiến giải cũng nhận được những cái gật đầu đồng ý của những người còn lại.

Tại Artaud, âm nhạc là một loại ngôn ngữ thông dụng khác.

Đương nhiên, các học sinh quý tộc cố ý coi thường những học sinh bình dân và Lucien, mà đám học sinh bình dân cũng cố ý vô tình không nhìn thấy Lucien, cố gắng gần gũi học sinh quý tộc.

Không có các câu nói lạnh nhạt, những lời châm chọc cười nhạo mà chỉ những sự ngăn cách lãnh đạm sâu sắc.

Có lẽ trong lòng những học sinh quý tộc, những người dân nghèo và dân thường trong thành phố căn bản không đáng để họ phải cư xử với thái độ ác liệt. Dù sao mọi người cũng không có tiếng nói chung, chỉ theo thói quen gạt bỏ bọn họ ra khỏi vòng tròn của mình, là một loại coi thường không thật sự để trong lòng.

Lucien hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện này, hắn cố giành giật từng giây, tranh thủ thời gian học tập, như một khối bọt biển đã khô cạn rất lâu được ném xuống biển cả tri thức một lần nữa, tham lam hấp thu chất dinh dưỡng.

Nhưng từ cuộc thảo luận của bọn họ, Lucien thỉnh thoảng nghe thấy một ít câu ngân nga, phát hiện âm nhạc của thế giới này, dù là thang âm hay giai điệu đều giống y như trên Trái Đất, khác chăng chỉ là những kí hiệu âm nhạc cụ thể thôi.

“Bọn họ thật là những học sinh chăm chỉ.” Lucien ngẩng đầu liếc xéo mắt xem cuộc thảo luận của bọn họ, rồi cầm tách hồng trà mùi vị kì dị có gắn cánh hoa lài ở trên hấp một ngụm, cắn một miếng trái cây có thể là quả tuyết lê, sau đó lại tiếp tục chăm chú học tiếp.

Tiên sinh Victor không duy trì được cảm hứng lâu, khoảng mười mấy phút sau ông đã đi xuống, vẻ mặt uể oải và nôn nóng.

Nhưng sau khi chăm chú dạy bảo học sinh, nỗi bực dọc trong lòng ông đã vơi đi rất nhiều.

Trải qua một tiếng phấn đấu học tập, trước khi kết thúc buổi học thì Lucien cũng đã học được phần lớn những quy tắc viết, và đã ghi lại mọi thứ vào trong thư viện linh hồn.

Buổi học kết thúc lúc 4 giờ 10 phút, trừ Lotter, Phyllis và một thiếu niên quý tộc tên Herodotus ở lại tiến hành buổi học ngoại khóa diễn tấu nhạc khí thì những người khác đều đứng lên rời khỏi đại sảnh.

Lucien nhớ lại những gì hắn đã học được hôm nay nên đi rất chậm. Ba học sinh bình dân thì cười vui trao đổi lẫn nhau, bước chân nhẹ nhàng đi ở đằng trước nhất, ánh mắt bọn họ thường xuyên nhìn về phía hai học sinh quý tộc đang thảo luận âm nhạc đi ở giữa nhưng không dám áp sát quá gần. Còn Lucien thì không quan tâm tới bọn họ, dù một nam một nữ kia là học sinh quý tộc nhưng hắn chỉ thỉnh thoảng nhìn một thoáng rồi thôi.

Ra tới cổng, có hai chiếc xe ngựa không biết từ đâu chạy tới, ngựa màu nâu cao lớn khỏe mạnh thờ phì phì. Sau đó, hai quý tộc học sinh leo lên xe ngựa của riêng họ dưới ánh mắt hết sức hâm mộ của đám học sinh bình dân, chậm rãi rời đi.

Mặc kệ tình hình trong nhà như thế nào, chỉ cần chưa tới mức chết đói thì phần lớn những quý tộc đều chọn cách giữ thể diện ở mức tối thiểu nhất.

Sau khi ba học sinh bình dân lẳng lặng đứng xem xe ngựa biến mất tại góc rẽ chỗ gốc cây cao lớn thì kết bạn cùng nhau rời khỏi nơi đó, đi tới khu Viola.

Lucien thì tựa như một tên mọt sách, im lặng đọc thuộc lòng những gì hắn đã học được trong hôm nay, chậm rãi bước đi trên con đường lớn đầy bóng mát.

…

“Con vậy mà tới chỗ tiên sinh Victor học tập hả? Ông ta là một nhạc sĩ xuất sắc đó. Ha ha, Evans bé bỏng của chúng ta chẳng lẽ thực sự muốn kế thừa ước mơ nhạc sĩ của chú sao?” Trong buổi cơm tối, sau khi Joel biết được giáo viên dạy chữ cho Lucien thì không khỏi cười đùa.

Lucien cũng trả lời một cách hóm hỉnh: “Tất nhiên rồi, sau này con sẽ trở thành một nhạc sĩ vĩ đại.”

Sau buổi cơm tối vui vẻ, Lucien sớm về đến nhà, nằm tạm trên chiếc giường đã bị đập nát rồi mở thư viện linh hồn ra, sau đó dựa trên những chữ cái thông dụng viết thành ma pháp bút ký, thử ghép lại thành âm đọc, giải thích nghĩa của những từ đơn.

Đương nhiên, bởi vì vấn đề khẩu âm nên lượng từ ngữ hắn tích lũy được không liên quan gì đến ngữ pháp chưa hiểu rõ, Lucien không có hy vọng xa vời rằng chỉ sau một ngày học mà bản thân đã có thể xem hiểu quyển bút kí, có thể bắt đầu học tập ma pháp. Hắn làm như thế chẳng qua là để ôn tập và củng cố những kiến thức đã học lúc sáng thôi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Tìm Hiểu (1)

Không hề có vui mừng ngoài ý muốn, tất cả dường như đều nắm trong dự liệu của Lucien, từ sau bữa cơm chiều bất tri bất giác đã ngủ hơn bốn tiếng đồng hồ. Hắn vẻn vẹn mới tìm hiểu được nội dung hơn hơn mười đầu tiên của trang ma pháp bút ký, hơn nữa các chữ hiểu nghĩa cũng không liên tục, nên không có cách nào tạo thành câu hoàn chỉnh, bởi vì rất nhiều từ ngữ liên quan đến ma pháp phi thường lạ và hiếm thấy.

Đương nhiên, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm học tập, thông qua những từ ngữ đơn giản này Lucien vẫn có thể hiểu được đại bộ phận ý tứ mỗi câu, nhưng khẳng định không đầy đủ và chính xác. Nếu như dựa theo những lý giải lèm nhèm đó, Lucien cũng không dám bắt đầu học tập ma pháp, nếu học e là chết như thế nào cũng không biết.

May là bản ma pháp bút ký này, trên đó còn đồng thời ghi chép sở học ma pháp của nữ phù thủy, vì vậy trong đó ngẫu nhiên có cả suy nghĩ của nàng và một ít chuyện nàng gặp phải trước đây. Bản ghi chép này giống như một quyển nhật ký, mà bộ phận từ đơn cũng không lạ, kết cấu ngữ pháp cũng tương đồng giống như khi Lucien nói bình thường, khiến cho Lucien thuận lợi giải thích được ý nghĩa của hơn mười trang đầu tiên của quyển bút ký. Nội dung đại thể là

nguồn gốc của hai bản ma pháp bút ký, hoặc quyển sách này có thể gọi là lai lịch pháp thuật.

Nữ phù thủy xuất thân trong một gia tộc Ma Pháp sư may mắn còn tồn tại sau khi ma pháp đế quốc Shirvan Nas ở thời cổ đại bị diệt vong. Đất đai của gia tộc này bị Arthaud đế quốc chiếm lĩnh nên phải cư ngụ trong các pháo đài cổ nơi thâm sơn hẻo lánh. Vì thế hành tung bí ẩn của họ rất bí ẩn, nhưng dưới sự truy lùng mấy trăm năm của Giáo Hội, nhân khẩu vẫn là càng ngày càng ít. Nếu không phải hơn 100 năm gần đây Giáo Hội đã giảm bớt cường độ truy lùng và đuổi bắt, e rằng gia tộc này đã bị diệt vong, nhưng ngay cả như vậy, đến thế hệ của nữ phù thủy, cũng chỉ còn lại duy nhất gia đình nàng gồm nàng và cha mẹ.

Trong một lần nào đó triệu hoán sinh vật, mà Lucien không biết nghĩa của từ đơn đại biểu cho sinh vật đó, xuất hiện sự cố khiến cho cha mẹ của nữ phù thủy đã qua đời, nàng thì biến thành cô nhi, đồng thời cũng chính thức kế thừa hai quyển sách pháp thuật Tinh Tương và Nguyên Tố cũng như hình vẽ có liên hệ cùng ma pháp.

Nội dung mười mấy trang đầu tiên trong cuốn"Nhật ký" của nữ phù thủy cũng ghi lại chỉ có bấy nhiêu, bởi vậy sáng sớm ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên của Lucien là:

-Hi vọng quyển ma pháp bút ký của nữ phù thủy hoàn chỉnh, không bị cắt xén, bằng không ta chạy đi đâu học văn tự Hill Fanna J thời cổ đại bây giờ?.

... ...

Bởi hiện nay hầu hết công việc có thể tiếp nhận được ở quán rượu Copper Crown đều có liên quan tới đám xã hội đen ở Jaren

bang, vì lẽ đó Lucien lần thứ hai thất nghiệp, trong thời gian ngắn chỉ có thể dựa vào tích trữ chống đỡ.

Chẳng qua việc này cũng nằm trong dự tính của John cùng với Joel, đoạn thời gian này cứ coi như dành cho Lucien chuyên tâm học tập chữ viết, cũng vì như thế nên hắn sẽ không sợ bị trả thù. Dù sao nhà của Joel và Alissa cũng nằm bên đường khu hành chính dành cho các nghệ nhân, hay là người của thế lực mạnh mẽ như Nghiệp đoàn giặt tẩy, còn Ewen cũng có thể theo Alissa tới Nghiệp đoàn dệt làm giúp những việc lặt vặt, nên sẽ không phải gặp bang xã hội đen Jaren. Chỉ có Lucien, nếu như bắt đầu làm việc, thực sự khó có thể chạy thoát khỏi bang Jaren, vì thế lực của chúng ở khu thị trường rất mạnh.

Thậm chí John còn muốn trong khoảng thời gian này Lucien không đi ra thành, không thể nên đến những chỗ ít người qua lại, buổi tối phải đề mấy loại đánh lén như phóng hỏa đốt gian nhà…

Bởi vậy, sau khi Lucien rời giường, đánh răng rửa mặt xong, ăn bánh mì đen đã được luộc qua, thì sinh ra cảm giác không có việc gì làm, chỉ có thể nhàn nhã chơi qua ngày.

Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác, Lucien nhanh chóng kiềm chế sự lười nhác, đi ra ngoài khu O'let tìm một chỗ đất trống, sau đó dựa theo những gì John dạy bảo, bắt đầu rèn luyện thân thể, đồng thời sử dụng gậy gỗ để luyện tập những đường kiếm cơ sở.

Đối với Lucien, trước khi học được ma pháp, biện pháp tốt nhất để chuẩn bị nghênh tiếp các loại nguy hiểm sắp phải đối mặt chính là nỗ lực tăng cường thực lực của bản thân. Hắn biết ở trong đất nước này cho dù là thiên tài nếu không có rèn luyện từ trước mười sáu tuổi, thì căn bản sẽ không có hi vọng kích phát được lực lượng

huyết mạch, thu được Thần Ân, trừ phi bọn họ được Giáo Hội ban tặng " nước và ánh sáng của Thánh".

Đồng thời trên người Lucien còn có thanh chủy thủ của Jackson, thời khắc mấu chốt cũng có thể liều mạng một phen.

Rèn luyện xong đã là chín giờ, Lucien về đến nhà, nghỉ ngơi trong chốc lát, bắt đầu ôn tập nội dung bài học ngày hôm qua, tất nhiên còn có cả thu hoạch khi hắn thử giải thích quyển ma pháp bút ký tối hôm qua. Sự chuyên tâm, chăm chỉ và tự giác của hắn lúc này đúng là từ trước nay chưa từng có, vượt xa bất cứ thời điểm nào trong dĩ vãng.

... ...

Bên trong đại sảnh ngôi nhà số 12 phố Geneva khu Jisu.

Victor đang dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn Lucien:

-Ngươi trước đây thật sự chưa từng học văn tự, cho dù là phát âm, viết quy tắc hay ngữ pháp sao?

Khi ông ta yêu cầu Lucien đọc thuộc lòng ba mươi hai chữ viết mẫu hay là mấy vấn đề khắc, Lucien trả lời cực kì chuẩn xác, hơn nữa còn đưa ra nhiều nghi vấn trong các quy tắc viết chữ, những vấn đề này người bình thường sau khi chính thức bắt đầu học tập từ đơn và ngữ pháp mới phát hiện. Tiến độ học tập của Lucien thực sự quá kinh người, vẻn vẹn một ngày học tập, hiệu quả lại có thể tương đương với người học ba tháng, có lẽ cũng sắp đuổi kịp những học sinh bình thường như Colin và Renee rồi.

Đây là Victor lần thứ hai có biểu hiện kinh ngạc đối với Lucien, khiến cho những học sinh khác không nhịn được lần thứ hai phải

nhìn Lucien một chút, liệu tên bần dân có phải là thiên tài ngôn ngữ, văn tự hay không đây? Hay là hắn cố ý nói dối, chứ thực ra bản thân hắn đã có cơ sở nhất định rồi?

[FONT="]

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Tìm Hiểu (2)

Chương 38: Tìm hiểu

- Victor tiên sinh, trước đây ta chưa từng học qua văn tự, chỉ là trong khoảng thời gian học tập , ta ngẫu nhiên phát hiện ra việc có thể liên hệ khẩu hình lúc phát âm với lúc nói chuyện bình thường, trải qua việc so sánh và tham chiếu, mới có thể học tập nhanh như vậy.

Ở Arthaud, Lucien hi vọng có thể khiến cho người khác coi mình là thiên tài, nhưng tuyệt đối không mong muốn người khác nhìn mình như là quái vật khó có thể lý giải được, nếu như khiến Giáo Hội chú ý tới mình thì sẽ rất phiền toái. Bởi vậy hắn không hoang mang chút nào, lập tức đem phương pháp học tập đơn giản của mình nói qua một lần.

Đây đúng là Lucien cách sử dụng, chỉ có điều nếu không có Thư Viện Linh Hồn phụ trợ cùng với việc cố gắng tìm hiểu bản bút ký ma pháp kia thì cũng sẽ không đạt tiến độ kinh người như Lucien.

Victor mặc dù xuất thân bình dân, nhưng cha lại là một vị nhạc công đàn viôlông, được rất nhiều quý tộc biết đến, ông ta bắt đầu học tập tiếng thông dụng từ khi còn nhỏ nhưng lại không trải qua phương diện này, sau khi nghe Lucien nói thì gật đầu liên tục, tán dương:

- Rất tốt, rất tốt, ngươi có thể dựa vào sự thông suốt của mình để tổng kết ra phương pháp này, chứng minh ngươi rất thông minh, hơn nữa về phương diện này rất có thiên phú.

Hắn đối với Lucien cực kì hài lòng.

Ánh mắt ước ao của Herodotus, Colin, Renee khi nhìn Lucien pha lẫn chút đố kị nhàn nhạt .

Theo Victor học tập năm năm, ở trên phương diện hệ thống chữ viết thông dụng đã không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí trình độ âm nhạc cũng không thấp hơn Lotter, Phyllis là bao nhiêu, nhưng rất ít học sinh được Victor biểu dương như thế, nên không khỏi mất hứng.

-Phương pháp của hắn nghe có vẻ rất khả thi.

Phyllis hai tay giao nhau, đặt ở trên váy, mang dáng vẻ đoan trang thục nữ ngồi xuống, khẽ gật đầu, cố gắng duy trì thái độ kiêu ngạo.

Lotter vốn muốn đứng lên để nhún vai, chẳng qua gã lập tức nhận ra động tác này không phù hợp với phong thái quý tộc của mình, nếu hiện giờ là lúc ở chung cùng những người bạn hay các thiếu nữ bình dân hay vây quanh người thì cũng chẳng có gì, nhưng lúc này người ngồi đối diện gã lại là Phyllis, kẻ dường như luôn cùng gã tranh đấu trên phương diện âm âm nhạc, lại rất giỏi trào phúng, bởi vậy gã chỉ là cười cợt, âm thanh:

-Nhiều năm học chữ viết thông dụng như vậy, ta cảm thấy ý nghĩa của phương diện này rất bình thường, hơn nữa biện pháp

Lucien vừa nói cũng không thể áp dụng cho việc học âm nhạc, đúng không, Phyllis?

-Ngươi cho rằng ta sẽ ngây thơ như vậy sao? Ta tự có phương pháp học tập âm nhạc riêng cho mình, không giống người nào đó, tất cả đều dựa vào tí tẹo thiên phú thì không chịu cố gắng học tập, chỉ mãi ở trong lòng tụi con gái, Lotter, ta nghĩ ngươi nên biết rằng thiên phú sẽ không tiêu xài được bao lâu đâu.

Phyllis lộ ra nụ cười tươi tắn, hàm răng trắng như tuyết vừa chỉnh tề lại đều đặn,

-Nếu như vị này, ân, hình như là Lucien dân nghèo, bắt đầu học tập âm nhạc, có lẽ sẽ vượt quá ngươi đấy.

Nàng nói xóc Lucien một câu, rồi lại trào phúng Lotter một câu.

Kỳ thực Lucien luôn kín kẽ không thể ai biết rõ nên những người biết hắn muốn học tập văn tự như Joel, John hay là đám người Cohen, Victor, Lotter, Phyllis, Renee đều cho rằng Lucien học chữ ngoại trừ việc cố gắng thay đổi điều kiện sinh sống thì thì việc hắn muốn làm nhất cắc chắn là đi theo âm nhạc phương hướng phát triển. Bởi vì một khi lựa chọn học giả để học tập văn tự, thường thường mang ý nghĩa lựa chọn con đường sau đó.

Tỷ như, muốn làm thư ký trong văn phòng toà án, hay phòng thị chính của quan hành chính, thì khi lựa chọn học giả để học tập ngôn ngữ, văn tự, nhất định sẽ lựa chọn những vị học giả uyên thâm về phương diện pháp luật, lịch sử, mà không phải vị Âm Nhạc Gia Victor.

Cho dù muốn làm học giả đơn thuần, nếu không phải xuất thân từ tầng lớp quý tộc, hoặc là có quan hệ chặt chẽ một số ít quý tộc, thì sẽ không cách nào được mọi người thừa nhận. Cho dù là rất ỷ lại thực lực bản thân thì con đường âm nhạc nếu không được đám quý tộc tán thưởng tán thưởng và giúp đỡ, thì sẽ không được gọi là Âm Nhạc Gia.

Lotter cười lạnh một tiếng:

-Nếu như vượt qua ta, vậy khẳng định cũng vượt qua ngươi, Phyllis.

Phyllis đang muốn đáy trả, thì thấy ánh mắt Victor bỗng nhiên quay sang phía này, nàng chỉ có thể nuốt lời sắp nói, giả lảng đưa tay sửa lại mái tóc dài màu đỏ, tiếp tục nhiên cức nhạc phổ.

Sauk hi Victor khẳng định thiên phú Lucien, thì ông ta cũng lập tức tăng tốc độ dạy, nhanh chóng giảng giải phần quy tắc kết hợp các từ đơn, còn nói thềm về bộ phận ngữ pháp, xem như hợp ý với Lucien.

... ...

Thứ sáu, đây là ngày học tập cuối cùng của Lucien.

Trải qua mấy ngày học tập, Lucien đã nắm giữ phần lớn ngữ pháp, nếu không phải bị vướng bởi số lượng từ vựng, thì hắn đã có thể bắt đầu học tập ma pháp, mặc dù như thế, Lucien cũng đã hiểu được toàn bộ cuốn ma pháp bút ký của nữ phù thủy, qua đó hiểu rõ tại sao nàng lại muốn tới Arthaud.

-Khi lực lượng tinh thần tăng trưởng, hiệu quả lúc minh tưởng cũng bị hạ thấp đến mức có thể thấy rõ ràng, có thể cải tiến không

nhỉ?

-Có nên mạo hiểm thử nghiệm phương pháp minh tưởng chính thức của các Ma Pháp sư hay không nhỉ?

-Suýt chút nữa thì chết rồi, quá nguy hiểm, hay là ta nên cân nhắc tham khảo phương pháp minh tưởng đã được cải tiến trong học đồ minh tưởng pháp?

-hiện giờ ta chẳng có mục đích, tìm không được phương hướng, chẳng trách trải qua mấy trăm năm truyền thừa, nhưng các bậc tiền bối trong gia tộc đều không thể cải tiến được phương pháp minh tưởng, là ta quá tự đại, quá nông cạn.

-Ma pháp cấp một kết cấu quá phức tạp, khó có thể xây dựng được mô hình ấn ký.

-Ta sắp điên rồi, thành lập không nổi mô hình ấn ký, không cách nào dựa vào ma pháp đan chính thức trở thành Ma Pháp sư.

-Có lẽ, ta nên thử nghiệm điều phối thuốc phép để vượt qua ' cánh cửa Ma pháp', bản thân nó đã chứa đựng mô hình phép thuật cấp một, hi vọng có thể khiến cho ta trở thành Ma Pháp sư chính thức.

-Cần phải tìm Băng Trạng Kim Tước Hoa.

-Vùng đất phía tây đại lục Arthaud là nơi rộng lớn nhất, tập trung nhiều thành thị phồn vinh nhất, cũng có rất nhiều Ma Pháp sư ẩn giấu, hay là ta nên tới đó thử vận may"

Đây là những gì Lucien thu được khi hắn tìm hiểu nội dung cuốn "Nhật ký, đối với những gì nữ phù thủy trải qua tại Arthaud sau đó

hắn quả thật rất tò mò, quyết định đêm nay tiếp tục, tìm hiểu mấy trang cuối cùng.

Hiện tại hẳn là nên tới chỗ Victor để học tập, thực hiện điều mình mong muốn nhất, đó chính là nắm giữ toàn bộ cấu trúc ngữ pháp cơ bản đồng thời tìm cơ hội mượn từ điển những tiếng thông dụng để quan sát, nhờ Thư Viện Linh Hồn để cố gắng nhớ kỹ, nếu như việc này có thể thành công, hai ngày cuối tuần, Lucien có thể bắt đầu học tập ma pháp.

Lucien tràn đầy chờ mong

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Harpsichord

Victor rất hài lòng, tốc độ học tập của Lucien vẫn nhanh như trước, không tới 50 phút đã học thuộc những phần ngữ pháp còn lại, xem ra không những thông minh mà còn có khả năng ngôn ngữ trời phú, khả năng ghi nhớ của hắn cũng kinh người.

Tâm tình vừa tốt lên, Victor liền có linh cảm, ngân nga một giai điệu ngắn, sau đó vỗ tai, cười ôn hòa nói:

- Thưa các ông, các bà, học hành lâu như vậy, nhất định là rất mệt rồi, chi bằng uống chén trà chiều, ăn chút hoa quả, thả lỏng tinh thần chút.

Nói xong, hắn liền đi lên gác, phải ghi lại giai điệu ngắn này lại.

Cầm chiếc chén sứ xinh đẹp màu trắng nhạt, Lucien nhẹ nhàng nhấp một ngụm hồng trà, phát hiện ra mình đã bắt đầu thích nghi mùi vị lạ này, lại xoa xoa huyệt thái dương, buông lỏng cường độ học tập đến căng đầu mấy ngày nay.

Phyllis, khi nào thì mời bọn tôi đến trang viên nhà cô săn thú vậy? Tôi rất nhớ mùi vị tươi mát đến mê người đó, còn có những chú thỏ, chú nai nghịch ngợm nữa.

Annie, một thiếu nữ quý tộc khác bỗng nhiên mở miệng cười, cô ta có mái tóc dài màu vàng rất đẹp và đôi mắt ngọc lục bảo. Nhưng

ngũ quan không đẹp, rất bình thường, hơn nữa, tình trạng gia đinh cô cũng không tốt lắm. Bố cô chỉ là một trong những người con không xuất sắc của một Nam tước, không chỉ không có hi vọng được thừa kế tước vị và đất đai hơn nữa dường như cả trang viên và bất động sản cũng không có chỗ thừa kế. Thu nhập chỉ dựa vào chức vụ bí thư tòa án thành phố và bổng lộc hàng năm miễn cưỡng có được để duy trì thể diện của một gia đình Nam tước.

Ngược lại, là một thanh viên của gia tộc Hải Ân trong số vài gia tộc lớn của Cong quốc Owuor Ritter, bố của Phyllis tuy rằng cuối cùng cũng không thể thứ kế tước vị bá tước và lãnh địa truyền lại, nhưng lão bá tước trước khi mất vẫn để lại cho ông một vị trí bên ngoài thành phố Arthaud, có rừng rậm, cây ăn quả, vườn nho, thậm chí là một trang viên lơn với hoa văn nham thạch, cùng với một số ít bất động sản trong thành phố Arthaud.

Cho nên, gia cảnh của Phyllis là tốt nhất trong số con cháu quý tộc ở đây.

Vào mùa hè nóng bức, có thể đi ra trang viên ngoại ô săn bắn và nghỉ hè, hưởng thụ hương vị rượu vang của chính gia đình mình. trong đó bao gồm cả Lotter, là một thanh niên quý tộc bình thường, gia đình không có trang viên. Đây chính là việc mà các thiếu nữ ngưỡng mộ nhất, do đó Annie rất vội vàng lấy lòng Phyllis.

- Có thật không? Tiểu thư Phyllis. Trong viên trang nhà cô có cả những chú thỏ đáng yêu và nhưng con nai xinh đẹp sao?

Renne, một thiếu nữ bình dân ngắt lời hỏi, vẻ mặt hiếu kỳ mang và ngóng trông.

Khi Lucien đến học ngày đầu tiên, Renne liền thử dùng việc đàm luận âm nhạc để tiếp cận đám học sinh quý tộc Phyllis, Lotter, Anne, hiệu quả thật không tệ.

Nhận được sự cổ vũ của cô ta, mấy ngày nay không biết nghe được ở đâu ít kiến thức về âm nhạc, sau đó giả vờ hỏi thăm và bộ dạng nghi ngờ thỉnh giáo Phyllis hoặc Annie, trải qua nỗ nực, cuối cùng cũng quen với bọn họ, có thể tham gia vào vòng tròn giao lưu của bọn họ.

Có tấm gương như cô ta, hai cô nàng bình dân Colin, Davy cùng tìm kiếm đề tài từ phương diện này để tiếp cận với những học sinh quý tộc, hiệu quả cũng rất rõ ràng. Chỉ có Lucien chuyên tâm học tập, ngay cả lời nói cũng không thừa một câu.

Nếu như Lucien không chủ động tiếp cận, thì bất kể đám quý tộc Lotter, Phyllis kia, hay là tầng lớp bình dân như bọn Renee, Colin cũng sẽ không hạ thấp thân phân mà cùng hắn bắt chuyện, vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt như trước.

Phyllis duy trì tư thế ngồi đoan trang, nụ cười tiêu chuẩn, khách khí trả lời:

- Tôi cũng rất nhớ những con vật đang yêu kia, nhưng thầy dạy nhạc giao hưởng Victor vẫn còn hơn ba tháng, thời gian ngắn này, mỗi cuối tuần tôi và Lotter, Herodotus đều muốn tới đây hoặc hiệp hội âm nhạc giúp đỡ thầy Victor luyện nhạc, thậm chí tự mình luyện tập nhạc khí, thực tại là không có thời gian ra ngoại ô săn bắn.

Đối với việc lấy lòng của Annie, sự ghen tị, ao ước cùng hâm mộ của Renee, trong lòng Phyllis thật ra rất hài lòng và vui vẻ, ai mà không thích cảm giác này chứ.

Lucien ngồi một bên nghe bọn họ nói chuyện, đương nhiên cũng có mong mỏi nhất định, cũng muốn có trang viên thuộc về chính mình, nhưng quan trọng trước mắt chính là làm thế nào để muộn được từ điển ngôn ngữ thông dụng từ chỗ thầy Victor, hơn nữa làm sao có thể trong đại sảnh lớn có thể xem hết được quyển từ điển dày như vậy, tồn nhập vào linh hồn của thư viện.

Trong sự giao lưu hoặc rụt rè, hoặc nịnh bợ của đám người Phyllis, Lotter, Annie, Colin, Renee, Victor đi xuống, khóe miệng vẫn duy trị nụ cời nhàn nhạt, rõ ràng vơi với giai điệu ngắn kia rất hài lòng.

Khi Victor tiếp tục giảng bài, quản gia Acr mở cửa đi vào, nói khẽ với Victor:

- Lão gia, khách ông hẹn đã đến rồi/

- Ừ, vậy mà ta quên mất, buổi sáng lại chìm trong âm nhạc nữa.

Victor phẩy tay phải một cái, có chút ảo não.

- Mau mời bọn họ vào.

Đợi cho Ace cung kính mà động tác chuẩn mực rời khỏi, Victor quay đầu nhìn đám người Lucien, vẫy vẫy tay, tỏ vẻ xin lỗi:

- Xin lỗi, các quý cô, cậu thân yêu, ta quên mất hôm nay có hẹn khách. Bài tập hôm nay của mọi người, 2 giờ chiều mai học bù, được không?

Thấy Victor khách khí như vậy, Lotter, Phyllis, Annie và Lucien cũng không thấy gì bất hợp lý, chỉ cố Lucien quyết định thừa dịp

thầy Victor đang áy náy, trực tiếp hướng ông mượn cuốn từ điện ngôn ngữ thông dụng vài ngày.

Ngay khi Lucien muốn mở miệng, Ace đã đưa khách vào, một người đàn ông mặc quần áo mầu đỏ, bên ngoài áo khoác đen, một ông già tóc bạc hai tay bê một chiêc rương gỗ.

- Ngài Rhine ….

Lucien và Phyllis đồng thời lên tiếng.

Mặt Phyllis có chút hồng hồng, mà Lucien thì vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới người hát thơ tự do Rhine lại là khách quý mà Victor mời tới.

- Ha, Phyllis, ha, Lucien.

Rhine mỉm cười, phong độ nhẹ nhàng chào hỏi.

Phyllis cười ngượng ngùng, sau đó tỉnh ngộ, cùng với đám người Lotter ngạc nhiên nhìn về phía Lucien, hắn và ngài Rhine có quen biết sao?

- Lucien, cậu quen ngài Rhine sao?

Victor cười hỏi.

Lucien gật gật đầu.

- Đã từng gặp ngài Rhine một lần, không nghĩ tới ở nhà ngài Victor lại gặp lại ngài Rhine.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Harpsichord 2

Rhine nở nụ cười đầy mê hoặc, nói phụ họa:

- Mặc dù chỉ gặp một lần, nhưng Lucien để lại cho ta ấn tượng vô cùng sâu sắc, ha ha, cậu vậy là thực sự bắt đầu học văn tự, ờ, thật là một thanh niên có chí khí, có mộng tưởng mà ta từng thưởng thức nhất.

Nghĩ đên dường như nam, nữ Rhine đều ăn tất, Lucien bị thưởng thức như vậy, trong lòng không nhìn được rùng mình một cái.

Victor cười giới thiệu một câu:

- Ngài Rhine là chủ tịch đoàn giao hương mà tôi hợp tác, ngài đối với âm nhạc có những lý giải phi thường, chính là có sự giao lưu với ngài đây, tôi mới có thể tràn ngập cảm hứng mà viết ra nhữn bản hòa tấu dương cầm đầy ý nghĩa.

- Ngài, ngài chính là chủ tịch đoàn giao hưởng?

Lucien suýt trợn mắt, há hốc mồm. Mấy ngày trước Rhine còn ở trọ trong quán rượu Copper Crown khu dân nghèo

Mấy ngày nay, trong cuộc nói chuyện của đám người Phyllis, Lotter, thì Lucien ở trong thư viện đối chiếu máy quyển sách, biết được sự tương đồng của địa cầu và sự tổ hợp của thế giới giao

hưởng, cũng học được không ít kiến thức, hiểu rõ vị trí của một chủ tịch đoàn giao hưởng, là nghệ sĩ violon đầu tiên, khi không có người chỉ huy, còn phải phụ trách chỉ huy phối hợp.Một vị trí quan trọng như vậy, sao lại có thể giao cho một người vừa đến Arthaud, căn bản đối với người trong giàn nhạc là một người xa lạ.

Dường như nhận ra sự ngạc nhiên của Lucien, Rhine hài hước cười nói:

- Vì người chủ tịch trước của giàn nhạc thích một nữ quý tộc, vài ngày trước đây đã cũng cô ta bỏ trốn tới nước Syracuse, không cách nào, chỉ có thế miễn cưỡng ta thay thế.

Phylis không nhẫn nại được nói xen vào

- Cho dù vị chủ tịch trước vẫn ở lại, với thực lực của ngài Rhine cũng đủ để dành vị trí diễn tấu Violon đầu tiên, phối hợp cùng ban nhạc. Chỉ cần luyện tập vài lần là được rồi.

- Đúng, ngài Rhine là một nhà diễn tấu Violon tốt nhất mà tôi từng gặp, đối với nhạc khúc có cach kiến giải đọc đáo của chính mình.

Victor cung tán thưởng nói:

- Gặp được ngài, là sự thu hoạch lớn nhất trong thời gian gần đây của tôi.

Lucien khẽ mỉm cười, vẻ cao thâm khó dò của Rhine, trong lòng còn cảm thấy vô cùng quái lạ, dường như quá trùng hợp. Từ một kẻ lang thang đến từ nước Syracuse, một thi sĩ cầm đàn hát rong, trong vòng mấy ngày trơ thành một người diễn tấu Violon thứ nhất trong giàn giao hưởng. Thực làm cho người ta tin tưởng, sự kỳ lạ không thể giải thích.

Tai phải củ Rhine đặt lên ngực phái, hới cúi xuổng, cảm tạ sự tán thưởng của Victor, sau đó giới thiệu ông lão tóc bạc bên cạnh.

- Đây là ngài Xavier, nhà chế tác harpsichord xuất sắc nhất của Arthaud, có lẽ sẽ giúp ngài Victor hoang thành việc cải tạo harpsichord.

Harpsichord còn được gọi là đàn Piano Bát huyền.

- Hoan nghênh ngài, ngài Xavier, trước tìm ngài đến là vì Harpsichord khó có thể thỏa mã với bản hòa tấu tôi mới viêt cho đan Piano, tôi hi vọng ngài có thể làm chút cải biến.

Victor một bên nhiệt tình chào hỏi, một bên đưa Rhine và Xavier đi lên tầng hai, cơ bản không cho Lucien có cơ hội mở miệng mượn từ điển.

Bất quá, ông dường như quên mất đám người Lucien, Annie, Colin mà rời đi mà quản gia Ace ở bên cạnh lại không xác đinh được mối quan hệ Lucien và Rhine, không tiện trực tiếp mời bọn họ rời đi. Do đó đám người tò mò Annie, Colin nhẹ nhàng , yên tinh đi theo sau đám người Phyllis đi về phía cầu thang.

Lucien vẫn chưa mượn được từ điển, tự nhiên cúng khôgn cam tâm mà dời đi như vậy, do đó cùng cùng đi theo.

Lên tới tầng hai, Victor đưa Rhine và Xavier đi thẳng vào phòng ông.

- Ngài Xavier, tôi hi vọng Harpsichord có thể chịu được lực ấn của ngón tay tôi, tự do khống chế một cách chuẩn xác sự to nhỏ của âm lượng, cũng như sự rộng lớn của âm vực, có thể cộng hưởng hơn, hùng hậu hơn, cũng có thể tinh tế hơn. Victor vừa nhìn Xavier

mở Harpsichord ra, lộ ra bộ phận máy móc phức tạp, vùng gấy dây cung, dây đàn bên trong, vừa đưa ra những yêu cầu của mình.

Từ khi Harpsichord được phát minh cho tới nay, khiếm khuyết của nó thể hiện rất rõ ràng, khó có thể mượn lực ấn phím để thực hiện sự thay đổi của biến hóa âm lượng. Do đó so với việc khống chê cường độ và sự mạnh yếu của âm nhạc, chẳng qua có nhiều nhà âm nhạc, chế tác cũng đã làm những thử nghiệm và cải tạo này, thông qua một số thiết bị đi kèm khác, như lõi, chốt âm, thay bàn phím vv..vv để có đượng hiệu quả tương tự. Cuối cùng làm cho nó miễn cưỡng có thé khống chê được sự biến hóa âm lượng, mà nhạc khí biểu diễn trước đã có tiền lệ như vậy. Victor có mong rằng việc cải tạo Harpsichord có thể được như yêu của mình.

Xavier cau mày

- Yêu cầu như thế, không cách nào hoàn thành, trải qua 300 năm phát triển, việc cải tạo Harpsichord đã đạt đến cực hạn, nhiều lắm chỉ dựa vào kinh nghiệm, có được sự cải thiện nhỏ.

Victor và Rhine không nghĩ tới Xavier sẽ trả lời thẳng thắn như vậy, hai người nhất thời trầm mặc, đặc biệt là Victor, sắc mặt trở nên trắng bệch. Nếu như Harpsichord không đạt tới yêu cầu của mình, vậy khúc nhạc piano mình vừa sáng tác xong sẽ không có cách nào thể hiện một cách hoàn mỹ. Đối với lần đầu tiên diễn tấu trong phòng khách Thánh Vịnh của ông mà nói, có nghĩa là chưa bắt đầu đã thất bại, phải bắt đầu cải biên lại hoặc viết lại ca khuc, thật không thể chấp nhận được.

Cứ yên lặng không nói gì như vậy giằng co một hồi lâu, làm cho bọn người Phyllis cảm thấy nghẹt thở.

- Tại sao không đem vùng gẩy day cung đổi thành búa đây đạp vào dây cung?

Lucien nghĩ hồi lâu, căn nhắc những ưu và khuyết diểm và liệu sau này có lộ ra những sơ sót. Trong sự tĩnh lặng, bỗng nhiên buột miệng nói.

Xem ra, trên thế giới này dường như không thật sự biết đến cái được gọi là " Nhạc khí vương" của cây đàn Piano hiện đại. Vẫn còn tron giai đoạn của hai loại Piano cổ, nếu muốn giúp Victor hoàn thành việc cả itạo cây đàn Piano cổ thành Piano hiện đại. Học phí của mình được lưu lại dường như có thể tiết kiệm rồi, hơn nữa việc mượn từ điển không còn khó nữa.

Trong thư viênj Linh hồn Lucien, từ khi Victor đưa ra yêu cầu, Lucien đã xem hai cuốn sách " Chế tác và điều luật Piano cổ" và " Nguyen lý cơ giới Piano hiện đại", vội vàng xem một lươtf hiwn chục trang, đại khái có chút ấn tượng.

Xavier nghiêm nghị nhìn Lucien.

- Như vậy với Harpsichord có gì khác biệt? Tuy rằng cso thể thông qua lực của ngón tay để khống chế sự lớn nhỏ của âm lượng, nhưng âm lượng quá yếu, quá nhu, quá tinh tế chỉ thích hợp với biểu diễn trong gia đình, chứ không phải phòn khách Thánh Vịnh.

Lucien …… bất kể Xavier hay là Rhine, Victor đèu không có kỳ quái hay hoài nghi cậu vì sao lại biết được sự bất đồng giữ hai loại Piano này.

----------oOo----------

[FONT="]

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Quà CảM Tạ (1).

Tầm tình của Victor lúc này phi thường kém, nếu như không có cách nào để điều khiển chiếc đàn Harpsichord theo ý mình muốn thì bản hòa tầu mà y viết cho đàn Dương cầm thì chỉ có thể miễn cưỡng đạt được tiêu chuẩn cần đủ để biểu diễn tại phòng hòa nhạc của Thánh Vịnh. Khó có thể làm thõa mãn các vị quý tộc, các nhà âm nhạc hay các nhà phê bình, hoặc nếu có thể may mắn thông qua thì ngày hôm sau cũng sẽ bị Wolf phê bình trắng trợn ở trên tạp chí "Bình luận âm nhạc". Mà tình huống tệ hơn nữa là sau này Hiệp Hội Âm nhạc gia hoặc Đại công sẽ không cho y có cơ hội hội diễn tấu lần thứ hai tại đại sảnh.

Những vị nhạc sĩ như vậy Victor cũng đã gặp qua nhiều lần, hàng năm đều có mấy vị nhạc sĩ xuất sắc được mời diễn tấu lần thứ nhất ở phòng hòa nhạc Thánh Vịnh nhưng không thể thu được kết quả như mong muốn. Nên trong thời gian dài không thể nào bước từ nhóm nhạc sĩ "xuất sắc" đứng vào hàng ngũ "nổi danh", thậm chí vì bị đả kích nặng nề mà từ đó về lập tức trở thành người bình thường. Còn những nhạc sĩ bởi vì xui xeo thất bại trong lần diễn tấu lần thứ nhất ở đại sảnh Thánh Vịnh sinh nên ra cảm giác tuyệt vọng rồi tự sát thì hai ba năm lại có một vị. Nếu ai làm trong nghề này thì sẽ hiểu rõ tinh thần và cảm xúc của các nhạc sĩ mẫn cảm tinh tế và yếu đuối đến nhường nào.

Bởi vậy lúc nghe được Lucien mù quáng nói chen ngang vào, Xavierier đã nghiêm túc nhắc nhở hắn, tuy Victor cảm thấy buồn bực nhưng y cũng hiểu rõ Lucien cũng chỉ muốn trợ giúp mình mà thôi, đó là ý tốt vì vậy hắn cố gắng kìm nén sự tức giận, dùng giọng điệu ôn hòa nói:

- Lucien, cảm ơn chủ ý của cậu, nhưng nếu như đem dây đàn Harpsichord kết hợp với dây đàn của đàn Dương cầm là có thể giải quyết vấn đề này thì chắc chắn nó đã được hoàn tất từ lâu.

Rhineine cười nhạt nhìn Lucien, giống như đang mong đợi câu tả lời của hắn. Còn Lotter, Herodotus, Phyllis thì dùng ánh mắt phi thường chán ghét nhìn về phía Lucien, trong khi mấy vị tiên sinh đang thảo luận thế mà lại dám nói chen ngang, đây là hành vi của những kẻ không có giáo dưỡng đông thời hắn còn tỏ vẻ hơn người, trong lòng bọn chúng ai nấy đều âm thầm mắng một câu:

-Quả nhiên là kẻ đến từ khu dân ngèo, thô lỗ, tự đại, không biết trời cao đất dày là gì.

Tuy chỉ mới qua một lúc nhưng Lucien cũng không thể hiểu hết những điều ghi trong hai quyển sách “nguyên lý và chế tác đàn Dương Cầm cổ” cùng “nguyên lý cơ giới đàn dương cầm hiện đại”, thậm chí ngay cả mười mấy trang đầu hai quyển sách hắn cũng chỉ có thể hiểu đại khái mà thôi. Nhưng sau khi hắn quan sát thì tháy hai loại đàn Piano cồ và Piano hiện đại lại không hề giống nhau, về đại thể thì có thể nói như thế, hắn tiếp tục quan sát kết cấu trong đàn Harpsichord, qua một lúc đem câu trả lời có sẵn ở trong đầu nói ra:

-Hay là thông qua một ít trang bị cơ giới cố gắng kìm hãm khoảng cách và phóng đại các ngón tay, tạo nên áp lực mạnh hơn hơn về phía các dây cung để tăng âm thanh lên.

Lucien hàm hàm hồ hồ, hoàn toàn đem những kiến thực thiếu hụt mà mình từng đọc và nghe qua về hai loại đàn Piano, hơn nữa ngày thường hắn cũng đã bị tiêm nhiễm bầu không khí âm nhạc của những người dân nghèo ở Arthaud, nên cũng không thể sử dụng các thuật ngữ chuyên ngành để miêu tả chính xác, tỷ như các thuật ngữ: phạm vi chấn động…

-Phóng to? Làm sao có thể phóng to được?

Ánh mắt của Xavierier càng thêm nghiêm khắc, hai hàng lông mày màu trắng đã hieejn lên sự tức giận. Ba trăm năm nay các loại nhạc cụ phát triển cực kì nhanh chóg, cũng không phải không ai có ý nghĩ tương tự như Lucien, nhưng sau khi thực hiện thì liên tiếp gặp thất bại nên không ai dám thử nữa.

Trước ánh mắt tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu của đám người Rhineine và Victor, Lucien cẩn thận gỡ từ trên giá dụng cụ để các loại nhạc cụ xuống một cái ống sáo, đi đến bàn đọc sách, múc một bình nước đầy làm điểm tựa, tạo thành nguyên lý đòn bẩy:

-Ta vô tình nhìn thấy một vị nông phu dùng một cây gậy gỗ và một tảng đả nhỏ để cạy một tẳng đá lớn ra, sau đso đã phát hiện trong cuộc sống này có rất nhiều việc áp dụng cái nguyên lý này, ta nghĩ mãi thì mới hiểu, đây chẳng phải là cách phóng đại lực sao?

-Như vây…?

Xavierier cũng không hề phản bác, chỉ cúi đầu suy tư:

-Nhưng nếu dùng cách này để kích lực thì tốc độ dây cung sẽ trơ nên chậm lại…

Là một nghệ nhân chuyên chế tác đàn Harpsichord đã nhiều năm, Xavierier nhanh chóng phát hiện được phản ứng dây chuyền khi thay đổi kết cấu của dây cung.

Vốn đang nghi hoặc Lucien đang bỡn cợt mọi người cho vui, nhưng khi nhìn thấy hắn đưa ra nguyên lý đòn bầy, Rhineine lập tức trở nên cực kì nghiêm túc và cũng, lúc này y tiến về phía trước một bước, mỉm cười nói

-Hết sức tuyệt vời, Lucien cậu có thể từ trong cuộc sống phát hiện được nguyên lý đòn bẩy, khả năng quan sát và tổng kết của cậu thực sự là rất tốt.

Nghe vậy thì Lucien bỗng trở nên ngẩn ngơm tựa hồ như không hieru Rhineine đang nói cái gì, nhưng trong nội taam lại giật nẩy mình, Rhineine cũng biết đến nguyên lý đoàn bẩy sao?

Dường như đám người Victor, Phyllis, Lotter thâkm chí cả Xavier cũng không biết đến nguyên lý này, cho dù có người chú ý đến hiện tương này thì cũng không thể tổng kết và nêu ra được tên gọi chuẩn xác.

-Nguyên lý đòn bẩy ở trên Địa Cầu được tổng kết ra từ rất sớm, còn ở trên đại lục Arthaud thì những tình huống cần dùng đến nguyên lý này cũng không thiếu, nên nguyên lý đòn bẩy được phát hiện và tổng kết từ sớm cũng không phải là sự tình gì quá quái lạ. Chẳng qua con người nơi đây luôn theo đuổi thần thuật, lực lương huyết mạch, nên những kiến thức phổ thông này lại bị trì hoãn trong việc lan truyền rộng rãi trong dân chúng,

Lucien âm thầm suy đoán, những hiện tượng được tổng kết thành nguyên lý khoa học này chắc chắn cũng không vi phạm vào

các điều cấm kỵ của Giáo hội, dù sao Giáo hội ở vùng đất này cũng nắm giữ Thần thuật nên tất nhiên bọn học cũng tự tin hơn rất nhiều, sẽ không sợ có kẻ dám làm loạn, chính vì thế ngay cả âm nhạc cũng có thể phát triển mà không bị áp chế, bằng không mĩnh cũng không đứng ra để biểu diễn.

Rhineine thấy vẻ mặt kỳ quái của mọi người thì cười hôn hòa giải thích:

-Đây là một hiện tượng cơ bản phát sinh trong cuộc sống, ta lúc lữ hành ở Holm có nghe qua về nguyên lý nàu, nó đã được một vị học giả ở địa phương đó phát hiện và tổng kết ra từ mấy trăm năm trước, nguyên lý này được gọi là nguyên lý đòn bẩy, nhưng Lucien ngươi phải chú ý một điều đó là điểm tựa không được di chuyển, đồng thời khoảng cách tỉ lệ thuận với lực lượng đấy.

“Đương nhiên ta biết. Đây chỉ là ba nguyên tắc cơ bản của đòn bẩy mà.” Lucien tự nói thầm một câu như vậy, nhưng vẻ mặt lại tỏ vẻ như đang hoi:

-Có thật vậy không? Tại sao lại phải như vậy? Cái đàn này có thể chứa đồng thời nhiều đòn bẩy được không?

[FONT="]

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Quà CảM Tạ (2)

Lucien cũng hiểu rằng, ba tính chất nguyên lý đòn bẩy trong đó có phương thức truyền lực không phải một tên dân nghèo như hắn có thể lý giải hoàn mĩ vì thế không thể dẫn dắt bọn họ đạt được yêu như ý họ muốn, chỉ có thể đặt mấy câu hỏi cho bọn họ tự trả lời, sau đó cài thêm kiến thức của mình vào.

Hai mắt của Rhineine đột nhiên sáng như sao, lập tức nói:

-Nối chúng với nhau? Truyền nhiều lực cùng một lúc? Có thể thử xem sao.

Sau khi nói xong y đi đến bên cạnh đàn Harpsichord, bắt đầu thấp giọng thương lượng cùng với Xavier, hai người lấy bút lông chim và vài trang giấy phác họa ra mô hình.

Lẳng lặng quan sát tình cảnh này, Lucien cũng giống như Lotter hay Phyllis, cảm thấy cực kỳ quái lạ, nhưng trên thực tế hắn đang tập trung quan sát các cử động của Rhine, trong làng tự nói:

-Rhine quả nhiên có điểm gì đó trông rất quái lạ, không hề giống bề ngoài là người chuyên đi hát rong hay nghệ sĩ diễn tấy đàn Violon thôi đâu, chắc chắn y có bí mật gì đó.

Còn Victor thì trong loàng tràn ngập sự mong đợi, nhìn thấy Rhine và Xavier đang bận rộn thì cũng nhanh chóng gia nhập cuộc

thảo luận, đưa ra mấy đề nghị dựa trên quan điểm của một vị nhạc sĩ chuyên nghiệp.

Bởi vậy máy người Lucien, Lotter, Phyllis chỉ có thể đứng lại tại cạnh cửa để chờ.

Nhưng bây giờ cách nhìn của hai người Lotter và Phyllis đối với Lucien bây giờ đã hoàn toàn khác. Lotter hào hứng mở miệng nói:

-Trên thực tế thì ta cũng đã từng gặp qia những hiện tượng như vậy rồi, nhưng chưa từng có nhập tâm suy nghĩ vì sao lại như thế. Lucien ngươi đúng là người rất có tố chất, không biết lúc đõ ngươi đã nghĩ những gì?

Phyllis tuy cũng hết sức ngạc nhiên với mớ kiến thức của Lucien nhưng chỉ sợ làm ảnh hưởng đến ba người Victor đang bận rộn làm việc ở bên trong nên chỉ có thể nói:

-Yên tĩnh đi, nếu như các cậu muốn nói chuyện phiếm thì hãy xuống dưới lầu.

Nói xong thì quay đầu lại chuyên tâm nhìn cảnh ba vị nhạc sĩ, nhà chế tạo đanh lúi híu sửa chữa cái đàn, cũng không biết cô ta đang nghĩ cái gì.

Lotter cũng không muốn gần gũi với Lucien cho lắm, hơn nữa cũng cảm thấy hứng thú với quá trình cải tạo đàn Harpsichord hơn nên lập tức gập đầu, không nói thêm lời nào, đi vào trong phòng giữa khoảng cách thích hợp để quan sát.

Còn đám người Herodotus, Colin, Renee khi thấy Lucien có được kiến thức như vậy thì cực kì mất hứng, cảm giác bất mãn càng ngàu càng tăng nên sẽ không cùng hắn nói chuyện, chỉ yên lặng quan sát

ba ngời Victor, trong loàng thầm hi vọng bọn họ cải tạo sẽ thất bại, để Lucien bị ăn một trận mắng.

Riêng với Lucien thì hắn cũng rất chờ mong kết quả và cảm thấy hết sức hiếu kì không biết sau khi cải tạo thành công thì đàn Harpsichord sẽ có hiệu quả như thế nào? Đồng thời cũng quan tâm tới vấn đề liệu lần này có thể mượn từ điển hay không, vì vậy hắn cũng không quá hoang manh, chỉ đứng yên lặng, vừa đọc tỉ mĩ lại hai quyển sách “nguyên lý và chế tác đàn Dương Cầm cổ” và “nguyên lý cơ giới đàn dương cầm hiện đại”. Sauk hi đọc qua một lần hắn mới hiểu rõ phương thức truyên lực theo nguyên lý đoàn bẩy chỉ là một điểm quan trọng khác nhau trong kết cấu của đàn Piano cổ và Piano hiện đại chứ không phải là toàn bộ.

…

Một âm thanh hùng hậu mà vang dội bỗng vọng khắp cả căn phòng, sau đó bắt đầu chậm lại trở nên cực kì nhu hòa và nhắn nhụi, giống như tiếng nọi chuyện nhỏ nhự lúc đêm khuya.

-Quá tốt rồi, thực sự là qua tuyêh vời.

Sắc mặt của Victor có chút hồng hào, tâm tình hiện giờ đang vô cùng tốt. Tuy quá trình cải tạo đàn Harpsichord cìn rất nhiều vấn đề, nhưng vấn đề then chốt cuối cùng cũng đã được lật mở, vấn đề bây giờ chỉ là khâu cải tạo của thợ cơ khí nữa mà thôi:

-Cảm ơn ngài, Rhine, cảm ơn cả ngài nữa, Xavier tiên sinh.

Rhine nở nụ cười ôn hòa:

-Nếu như có thể chế tạo ra một nhạc cụ tuyệt vời thì đó chính là vinh hạnh của ta.

Lucien đứng ở bên cạnh thấy vậy thì càng khẳng đinh Rhine có điều gì đó rất quái lạ, y không chỉ có thể thiết kế được mô hình đoàn bẩy cấp ba, hơn nữa còn có thể kết hợp chúng để tạo ra được một hệ thống đòn bầy gây chấn đồng làm cho hệ thống dây đàn trong đàn Harpsichord có thể thay đổi nhanh chóng và liên tục khi bieeru diễn:

-Cũng may y chưa làm ra nhưng loại thiết bị còn loại, nếu không thì ta nghĩ chắc chắn hắn đã từng thấy qua một chiếc đàn Piano hiện đại.

Victor ôm hai người Rhine và Xavier mỗi người mỗi cái thật nồng hậu, sau đó mới đi đến trước mặt Lucien dương hai tay ra ôm hắn một cái thật chặt:

-Ta cũng thật sự cảm ơn cậu, Lucien ạ, nếu không có ngươi, chúng ta sẽ không chú ý tới phương diện này. Vì thế cảm tạ ngươi ở trong thời khắc quan trọng nhất đã vạch ra điểm mấu chốt cho chúng ta biết.

-Không có gì đâu Victor tiên sinh ạ, ta cũng không ngờ rằng mấy suy nghĩ lỗ mạng lại có tác dụng với tiên sinh.

Lucien thật sự không quen với cảm giác bị một người cùng giới ôm ấp, cực kỳ gò bó.

Victor thà Lucien ra, cười ha hả, thành khẩn nói:

-Để cảm ta cậu, , Lucien cậu có yêu cầu gì thì cứ việc nói ra, bất kể vấn đề gì cậu muốn mà ta có thể thực hiện được thì ta nhất dịnh sẽ làm cậu thõa mãn.

Nghe được câu nói này, thì mấy người Lotter, Phyllis, Herodotus đều cảm thấy có chút ghen tỵ với Lucien, có thể làn cho Victor tiên sinh đáp ứng được điều kiện đó thì thực sự là quá tuyệt với.

Còn trong lòng đám người đi theo Victor để học tập âm nhạc như Annie, Colin thì lại cực kì hâm mộ và ghen ghét, ý tức ủa câu nói này bọn chúng đều hiểu rõ ràng, hẳn là Victor tiên sinh đá đồng ý thu Lucien làm học sinh chính thức có thể coi là truyền nhân của Victor cũng được, đây chính là ước mơ mà bọn chúng tha thiết bấy lâu nay.

Nhưng Lucien lại không nghĩ như vậy, đành rằng trong đầu hắn có rất nhiều yêu cầu nhưng cuối cũng hắn cũng chỉ buột miệng hỏi:

-Có thể cho ta mượn cuốn “từ điển các từ thông dụng” không?

-Phốc!

Rhine không nhịn được phải bật cười, yêu cầu này thật sự là quá dễ dàng, đam người Lotter và Phylli vốn nội tâm đang cực kĩ phức tạp, cũng không thể nhịn được, khóe miệng cong lên, suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng. Lucien không hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của Victor tiên sinh sao?

Victor bật cười ha hả, có vẻ cực kì vui sướng, yêu cầu này trong mắt y khiến y cảm thấy Lucien chẳng qua vẫn chỉ là một đứa trẻ hết sức thuần phsc thật thà:

-Quyển “từ điền các tiếng thông dụng” kia cậu bất cứ lúc nào cũng có thể mượn, không còn yêu cầu khác nữa sao?

Lucien nhìn phản ứng kỳ quái của đám người Rhine và Phyllis, có chút do dự, thật không dám mở miệng, hắn cảm thấy yêu cầu

của mình quá cao. Dù sao thì mình cũng chỉ nêu ra suy nghĩ mà thôi, còn về phần hoàn thành việc cải tạo thì chẳng qua là do Rhine đảm nhận.

-Hô, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ lễ cảm tạ của Victor tiên sinh quý trong đến cỡ nào sao?

Suy nghĩ này lần lượt vang vọng trong lòng mấy người Annie và Colin, bọn chúng dfung ánh mắt phức tạp nhìn Lucien.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: BúT Ký CủA Nữ Phù ThủY (1)

Victor cười thuần hậu:

-Không sao, Lucien, cậu không cần phải thẹn thùng có việc gì cứ nói ra xem nào.

-Victor tiên sinh, có thể miễn học phí khóa học văn tự cho ta đượ không?

-Ha ha ha.

Rhine chợt cười to, khó có thể duy trì hình tượng ưu nhã lúc ban đầu.

Thấy Lucien "đơn thuần" và "thành khẩn" như thế thì ngay cả Victor cũng không nhịn được nữa phải bật cười ha hả, nước mắt dường như sắp trào ra ngoài. Còn những người còn lại bất kể là Rhine hay là Lotter, Phyllis đều cười đến mức run cả người, không thể bảo trì phong độ lúc ban đầu, ngay cả lão tiên sinh như Xavier cũng phải mỉm cười mà lắc đầu. Còn đám Annie, Colin đã theo học Victor bấy lâu này mà vẫn chưa được trở thành học sinh chính thức của y thì trong tiếng cười của bọn chíng dường như manh thưo chút dư vị của cay đắng và đố kị.

Lucien hoàn toàn mờ mịt khôn hiểu phản ứng của mọi người như thế này có nghĩa là gì đây, không hiểu do kiến thức của mình không

được đầy đủ nên tạo thành trò cười cho mọi người hay là chuyện gì khác mà hắn thật sự không biết. Chẳng qua chuyện đó cũng không quá kỳ quái và cũng không tính là quá quan trọng, nghĩ vậy nên Lucien mới lên tiếng hỏi:

-Victor tiên sinh?

Victor ho khan vài tiếng, cố gắng thu lại tiếng cười, nghiêm túc nhìn Lucien:

-Ý của ta là, Lucien cậu có đồng ý theo học âm nhạc với ta không? Tuy cậu đã hơi lớn tuổi nhưng con đường âm nhạc quan trọng nhất vẫn là thiên phú, hơn nữa cho dù thiên phú của cậu có bình thường đến đâu nữa thì chỉ cần theo ta học tập vài năm cũng đã có thể trở thành nhạc sĩ chính thứcm không cần lo lắng cuộc sống trong tương lai, nhạc sư. Nhạc sư của đế quốc Arthaud chúng ta chính là những người mà quý tộc của các quốc gia khác muốn mời nhất đấy.

Sau đó Victor dừng lại mội chút, hài hước nói thêm vào một câu:

-Đương nhiên là miến toàn bộ học phí.

Câu nói này cũng lần thứ hai làm cho đám người Lotter, Rhine cười nhẹ.

Đối với Victor, học sinh của y có thể phân làm ba loại. Loại thứ nhất là những người học tập văn tự mỗi tháng 5 đồng bạc Nael, trong quá trình học nếu được y cho phép thì có thể trở thành loại học sinh thứ hai, theo y học tập âm nhạc, mỗi tháng phải trả mười đồng bạc Nale. Hơn nữa, trong quá trình học nhạc, nếu có biểu hiện tài hoa trác việt hoặc thiên phú hơn người thì mới có thể trở thành

loại học sinh thứ ba của hắn, đi theo hắn biểu diễn tại các buổi diễn tấu, có thể lợi dụng quan hệ và danh tiếng của y, đó chính là học sinh thân truyền.

Loại học sinh như vậy, hiện nay Victor chỉ có một vị, lúc này thì gã cũng đã trở thành một nhạc sĩ xuất sắc.

Mà Lotter, Phyllis, Herodotus đều thuộc về loại học sinh thứ hai. Nếu Lucien đáp ứng thì cũng thuộc vào loại thứ hai, chỉ có điều hắn được miến học phí 10 đồng bạc Nale mỗi tháng.

Tuy Victor giảng dạy cho đủ loại học sinh nhưng thu nhập một năm của y cũng chỉ được khoảng 7 đồng vàng Tall mà thôi, tương đương với giai cấp bình dân chứ không thể bằng được với những tên thương nhân hạng nhất. Nói chung thì khoản tiền 7 đồng vàng Tall cũng chính là thu nhập của đa số các vị nhạc sĩ hợp cách (được công nhận).

Còn những loại người khác, tỷ nha cha của Annie, gã làm thư ký toàn án cho thành thị của Arthaud, riêng tiền lương thôi cũng mỗi năm cũng đã bỏ túi 15 đồng vàng Tall, chưa kể những khoản khác.

Nhưng Victor cũng không phải chỉ dựa vào giảng dạy để sống, phần lớn thu nhập của y đều dựa vào sự ủng hộ của các vị quý tộc hay được Hiệp hội âm nhạc quốc gia mời đi diễn tấu, bình thườn thì một năm cũng được khoảng 100 đồng vàng Tall. Số tiền ấy cũng đủ để đưa Victor bước chân vài xã họi thượng lưu, tuy không có thể tẹ thuê trang viên chi mĩnh, cũng không thể làm gì khác nhưng cũng đủ để cho y sống thoải mái.

Bởi vậy cho dù trong năm nay Victor hầu như đã từ chối tất cả lời mời, nhưng riêng vấn đề miễn phí học tập cho Lucien thì y có thừa

khả năng.

Lucien không ngờ đến việc, quà cảm tạ của Victor lại là muốn thu mình làm học sinh để học âm nhạc, nên trong khoảng thời gian ngắn đã có chút do dự, chẳng qua rất nhanh hắn đã trấn định lại. Hơn nữa Lucien nghĩ đến nội dung trong cuốn sổ nhật ký của nữa phù thủy, mặt khác còn phải báo đáp ân tình của cả nhà chú Joel, trong lòng âm thầm suy nghĩ:

-Tạm thời còn chưa biết đến chỗ nào để học tập ma pháp, khoảng thời gian này e rằng cũng sẽ rất dài, chi bằng tiếp tục sống tại Arthaud, dù sao thì nơi này cũng là đế quốc lớn nhất phồn vinh nhất của vùng Tây bộ. Chỗ này cũng là đại thành thị gần với Hắc ám sơn mạch nhất, có hệ thống nhân vật ngầm phức tạp nhất, ta muốn tìm hiểu tin tức về ma pháp, hay là các loại vật liệu thì cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều. Đã như vậy hãy lấy cái danh nghĩa học tập ma pháp hoặc là nhạc sĩ để che dấu thân phận Ma pháp sư cũng được. Thêm vào đó cần phải tích lũy tiền bạc để sau này còn dùng tới, xem ra đây là lựa chọn tốt nhất, có thể làm nghề nghiệp được moitj người ở Arthaud tôn kính nhất, thì há cớ gì lại không làm?

Bởi vì muốn bắt đầu học tập ma pháp, nên Lucien không muốn sử dùng các loại tư liệu ở trong thư viện linh hồn để tìm cách kiếm tiền, nếu hắn làm như vậy sẽ rất dễ thu huest sự chúy ý của Giáo hội. Chờ đến khi tìm được địa điểm có thể an toàn học tập Ma pháp thì mới kiếm tiền cũng không muộn.

Sắp xếp lại các suy nghĩ trong lòng, Lucien lộ ra nụ cười chân thành nói:

-Cảm ơn ngài, Victor tiên sinh, hi vọng ngàu có thể dạy cho ta loại âm nhạc để ta tìm đến bản ngã tươi đẹp của cuộc sống.

Victor thõa mãn gật đầu:

-Lucien, cậu thật sự rất thuàn khiết, lại cần cù chăm chú, hơn nữa còn rất thông minh, là loại người ta ít gặp qua, hi vọng cậu sau nàu có thể thành công trên con đường âm nhạc.

Nói xong câu này thì Victor đã chính thức cho phép Lucien theo y học tập âm nhạc. Mà mấy người Annie, Colin nghe vậy thì nhất thời trở nên thất vọng và không hài lòng.

-Ta thậ sự không đờn thuần như vậy đâu.

Ở trong nội tâm, Lucien không nhịn được phải phản bác một câu, vừa nãy chỉ là không biểu hiện ra mà thôi. Đồng thời Lucien cũng cảm giác được ánh mắt của mấy người Colin, Renee đang đứng ở phía sau khá phức tạp.

Victor gọi Ace đi vào, đem năm đồng bạc Nale trả lại cho Lucien, sau đó y mời Rhine, Xavier đi vào phòng đọc sác, để cảm tạ bọn họ. Victor cũng bảo mấy người Lotter, Phyllis, Herodotus ở lại phòng luyện tập đàn để chút nữa phối hợp với y tiếp tục cải tạo đàn Harpsichord.

Còn Lucien vì chưa được học cơ sở của âm nhạc nên sau khi Victor cho hắn mượn quyển “Từ điển các từ thông dụng” thì đi ra đại sảnh chuẩn bị về nhà.

-Xin chào, Lucien.

Renee với mái tóc nâu đôi mắt xách, ngũ quan sắc sảo và dáng người mảnh khảnh bỗng nhiên từ phía sau chạy tới, gã lội ra nụ cười tỏa sáng y hệt như mặt trời:

-Ta là Renee, Weisz Renee, ta thấy trong quá trình học tập văn tự, cậu tỏ ra rất có thiên phú đối với các loại văn tự và ngôn ngữ.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: BúT Ký CủA Nữ Phù ThủY (2)

Lucien đang vội vàng trở về nhà, chuẩn bị dùng từ điển để đọc rõ toàn bộ nội dung trong cuốn bút ký của nữ phù thủy, nào có tâm tình trò chuyện cùng Renee:

-Xin chào Renee, bây giờ đã tương đối trễ mà hôm nay ta cũng có việc gấp, để hôm nào rãnh rỗi ta sẽ kiếm ngươi nói chuyện sau nhé, xin lỗi, ta thật sự bận.

-Ờ, thật là không đúng dịp, cậu cứ làm việc của cậu đi, Lucien, hẹn gặp lại.

Nụ cười của Renee hơi ngưng lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục giống như bình thường, trong lời nói còn chứa sự quan tâm và săn sóc.

Lúc này Annie và nam học sinh thuộc tầng lớp quý tộc Simak cũng đi ngang qua chỗ Lucien, bọn họ chỉ hừ một, sau đó không thèm liếc mắt nhìn Renee và Lucien một cái, cố gắng bảo trì hình thái ưu nhã đi về phí cửa lớn, chuẩn bị ra về.

Nụ cười của Renee đang đứng sau lưng Lucien bỗng ngưng lại hoàn toàn, y không nghĩ chỉ vì muốn xây dựng mối quan hệ hữu nghị với Lucien mà đã khiến Annie bất mãn, công sức mấy ngày nay dùng tiếp cận và lấy lòng nàng triệt để bị lãng phí.

Colin và Davy hơi nhếch mép nhìn về phía Renee một chút, rồi quay lại nhìn bóng lưng Lucien đầy thâm ý, không hiểu sau này Lucien có thể trở thành một Julius Gaius thứ hai hay không.

…

Lucien về đến nhà mình ở kho phố nghèo O'let thì cũng đã hơn 5 giờ chiều, nhưng dưới ánh sáng chói chang của mặt trời khi vào hè, cả Arthaud vẫn sáng sủa như ban ngày. Lucien lấy cớ là muốn chuyên tâm đọc sách để khỏi đến nhà gì Alissa ăn cơm tối, sau đó hắn nướng vài cái bánh mì đen để ăn lót dạ. Còn việc được mấy tin tức tốt lành như miễn học phí hay được nhận làm học sinh chính thức cùng với việc trả lại toàn bộ tám đồng Nael cho gì Alissa thì để ngày mai nói với cả nhà gì biết cũng chưa muộn.

Vào lúc này việc quan trọng nhất đối với Lucien thì chính là việc đọc hiểu toàn bộ cuốn bút ký của nữ phù thủy, qua đó tìm hiểu xem mình có thể từ đó học được ma pháp hay không.

Ăn qua mấy chiếc bánh mình đen, Lucien khóa trái mấy cái cửa mới đượ sửa chửa, ở trên bàn bày ra giấy và bút lông chim , cố gắng làm ra vẻ như mình đang bận học bài. Sau đó mới mở ra thư viện linh hồn, nhanh chóng đưa cuốn từ điển các từ thông dụng vào trong đó.

Làm xong những việc này, Lucien lập tức mở cuốn "Ma pháp bút ký" của nữ phù thủy ra, bắt đầu đối chiếu từ điển, giải thích những từ mà trước đây hắn chưa hiểu rõ nghĩa.

Có kinh nghiệm được tích lúy từ mấy ngày nay, chì cần đến hơn mười giờ đêm, ngoại trừ mấy tờ cuối cùng ra thì Lucien đã tìm hiểu

hết toàn bộ nội dung cuốn Ma pháp bút ký, gỡ bõ được sự hồi hộp bấy lâu nay trong nội tâm hắn cũng âm thầm thở phào:

-Văn tự cổ của đế quốc Shirvan Nas ngay cả nữ phù thủy cũng không học đường trọn vẹn nên trong cuốn “Ma pháp bút ký” ghi chét rất tỷ mỉ, thậm chí rập khuôn giống như là bút ký của gia tộc truyền từ thời tổ tiên đến đời nàng. Ta hoàn toàn có thể dựa theo bản ghi chéo của nàng để học tập ma pháp, chỉ có điều theo như nội dung trong đó thì bản ma pháp bút ký này chỉ có thể khiến cho mình trở thành Ma pháp sư thì không còn hữu hiệu nữa. Các cấp độ sau thì ta đành phải nghĩ biện pháp khác thôi, hoặc là từ quyển “ma pháp bút ký” này học tập văn tự cổ của đế quốc Shirvan Nas, phiên dịch quyển sách “số tử vi và nguyên tố” để tìm hiểu thêm.

Mặc kệ sau khi chính thức trở thành Ma pháp sư thì sẽ như thế nào, Lucien chỉ biết hiện tại hắn hoàn toàn có thể bắt đầu học tập ma pháp.

Dựa theo cuốn “ma pháp bút ký” của nữ phù thủy thì ở thồi cổ đại, các Ma pháp Đế quốc phân chia ma pháp thành tứ đại nguyên tố gồm: địa, hỏa, phong và thủy dựa trên sự cảm ứng tinh thần đối với biến hóa của bốn loại nguyên tố đó. Say này mới chia thêm các dạng ma pháp như: quang, ám hay tinh thần. Hơn nữ còn có thể triệu hoán các loại quái vật từ địa ngục hoặc các nơi thâm uyên cùng cốc, nên ma pháp bị choa thành tám phe phái, tám hệ khác nhau: hệ nguyên tố, hệ tinh tương (dg: số tử vi, từ nay xin phép gọi nó là tinh tương), hệ tử linh, hệ ảo thuật, hệ triệu hoán, hệ trường lực , hệ biến hoa và hệ luyện kim.

hệ trường lực: các loại trường lực trong vật lý học, ví dụ trường điện từ, trường lực thế…. p/s: tất cả đều là chú giải của DG, nếu tác giả có chú giải riêng thì DG sẽ thông báo

Hiện tại thì cuốn sách “tinh tương và nguyên tố chi thư” ở trong tay Lucien lấy hệ nguyên tố và hệ tinh tương làm chủ, tất nhiên bên trong đó cũng lý giải đầy đủ về các phe phái của ma pháp nhưng không kĩ càng và cụ thể bằng hai hệ kia.

Trước khi chính thức trở thành Ma pháp sư thì không có cách nào học được các loại ma pháp cấp một chứ đừng nói chi là cao cấp, chỉ có thể học tập ma pháp không chính thức, cũng chỉ có thể xưng là Ma pháp học đồ.

Ma pháp không chính thức có kết cấu vô cùng đơn giản, theo như Lucien quan sát thì đó chỉ là những hình vẽ có trình độ tiêu chuẩn đã được học ở trường cấp hai cấu thành một cái phù văn có hình dánh rõ ràng, so với Lục Mang Tinh còn đơn giản hơn rất nhiều, sau đó thông qua việc niệm pháp chú để điều khiển chúng. Mặt khác cần phối hợp lực lượng tinh thần cùng với tài liệu ma pháp tương ứng cấu thành phù văn là hoàn toàn có thể thi triển.

Dựa trên lực lượng tinh thần đạt đến trình độ tiêu chuẩn, hay nói các khác là tùy vào lực lương mạnh hay yếu thì có thể sử dụng ma pháp không chính thức với số lượng khác nhau. Số lượng ma pháp không chính thức mà ma pháp học đồ có thể thể sử dụng trong một lần được chia làm ba đẳng cấp: thực tập, chính thức và cao cấp lần lượt tương ứng vối sớ lương là: năm , mười và hai mươi cái.

Thông qua quá trình minh tưởng có thể rèn luyện lựu lượng tinh thần và lực lượng linh hồn đạt đến một giới hạn nhất định, sau đó có thể phối hợp với các loại đan dược khác nhau để cấu tạo nên một ấn ký mô hình của một loại pháp thuật nào đó ở ngay chính trong linh hồn của mình.

Nếu như có thể cấu tạo thành công một cái thì lập tức sẽ chính thức trở thành ma pháp sư, mà khi thi triển pháp thuật này cùng không cần sử dụng đến tài chú văn, pháp quyết hay tài liệu ma pháp để thi pháp. Điều kiện tiên quyết là lực lượng tinh thần của bản thân người sử dụng đầy đủ hay cạn kiệt, hay trước đó có cần thực hiện một ma pháp nào để làm bước đệm hay không.

Xem hết những điều này, Lucien cố gắng kìm nén nội tâm đang vô cùng kích động, để tiếp tục tập trung tìm hiểu nội dung trong những trang giấy cuối cùng, cố gắng giữ nguyên suy nghĩ lúc trước, phải xem hết toàn bộ nd cuốn “ma pháp bút ký” này mới chính thức tập luyện.

-Hôm nay đụng phải một vị ma pháp sư, thật không ngờ tại Arthaud này lại có thể đụng phải một vị ma pháp sư khác. Thoạt nhìn thì có vẻ như gã map pháp sư này có rất nhiều điểm bất đồng với những vị ma pháp sư chỉ biết ẩn cư khác, rất cổ quái.

Sau khi đọc qua nội dung của mấy trang sau đó, Lucien đột nhiên thấy được thông tin quan trọng này, ở Arthaud thực sự có ma pháp sư khác tồn tại.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: BúT Ký CủA Nữ Phù ThủY (3)

Điều này lại khiến tinh thần của Lucien lập tức trở nên phấn chấn, tiếp tục tìm hiểu nội dung ở các trang tiếp theo:

-Ở trong đường cống ngầm ta phát hiện một loại chuột mắt đỏ kỳ quái, có thể phân biệt hương vị của ma pháp. Cũng không biết chúng từ nơi nào đến, ta đã tìm thaatj lâu mà cũng không phát hiện.

-Trải qua quá trình thí nghiệm ta phát hiện loại chuột mắt đỏ này sinh sôi nẩy nở cực nhanh, trong huyết dịch của chính có độc, chỉ cần lượng nhỏ đã khiến người ta rơi vào ảo giác và bị tê liệt.

-Nếu dùng máu của loài chuột mắt đỏ phối hợp cùng Lạp Phổ Lan huyết Đằng thì có thể sinh ra được hiểu quả ngoài ý muốn, ta có ý định dùng nó để bố trí các loại bẫy ma pháp.

-Có lẽ chúng được ai bồi dưỡng sao?

Khi đọc đến đây, Lucien không nhịn được phải nhìn xuống mặt đất, nếu như chuột mắt đỏ không phải là sinh vật ma pháp do nữ phù thủy bồi dưỡng, vậy thì chúng do ai tạo ra? Trong cống thoát nước còn có nguy hiểm nào khác nữa không?

Có quá nhiều nghi vấn được đặt ra, vì thế Lucien vội vàng đọc tiếp các trang sau:

-Hôm nay ta lại được gặp lại vị ma pháp sư kia, nhưng lý giải của y đối với đối với ma pháp thật sự không giống với những người bình thường, qua cách nói chuyện có thể thấy y là người có học vấn cực kì uyên bác, lại có một loại mị lực khiến cho người ta mê muội.

-Thế nhưng y lại nói, ma pháp của thời cổ đại ngoài trừ một số loại pháp thuật quỷ dị còn có giá trị tham khảo thì tất cả đều đã hết thời, không thể nào pháp huy được uy lực tối thượng ở thời đại này nữa. Y còn nhấn mạnh ma pháp cổ đại chỉ là thư mông muội không thể phát triển, không thể đạt đến được sức mạnh cực hạn, sao có thể như vậy chứ?!

-Y còn cho ta xem qua một chốn thư tịch, y nói đấy là ma pháp trân quý nhất mà y từng có. Quyển thư tịch cũng không dày lắm, chỉ dày bằng một quyển tập san mà thôi, quyển thư tịch ma pháp này gọi là “Áo thuật”, theo như y giải thích thì “Áo” đại biểu cho các loại quy luật vận hành và tri thức của bổn nguyên thế giớ. “Áo thuật” chính là nguyên lý và bản chất chân chính của ma pháp, rất thú vị!

-Cuốn “Áo thuật” này xuất bản lần đầu tiên vào hơn ba trăm năm trước, trên trang bìa có hình vẽ của một vị Đại Áo Thuật Sư, và cuốn “Áo thuật” này chính là bản thảo của người ấy dùng để diễn thuyết trong hội nghị ma pháp lần đầu tiên.

-Dựa vào nét mặt của y lúc đó có thể thấy được ý đối với vị Đại Áo Thuật Sư phi thường tôn kính, không, chắc phải nói là sùng bái đến cực điểm,

-Khi ta cũng cố gắng nhìn kỹ nội dung của cuốn sách này thì thì toàn thân ta bỗng dưng run lẩy bẩy, thậm chí còn không biết ta đã về nhà bằng cách nào nữa. Lúc tỉnh lại thì trong đầu chỉ là mớ thông tin lộn xộn, ta muốn ghi lại nhưng làm như thế nào cũng không thể nhớ

được một chữ, đến tận bây giờ vẫn không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra và khi ghi những dòng chữ này, cảm giác đó lại xuất hiện.

Nét chữ của mấy dòng chữ cuối cùng trong trang này cũng giống như những trang trước nhưng chỉ có điều rất lộn xộn mất hết trật tự, hơn nữa còn chữ to chữ nhỏ, phập phồng bất định, thậm chí cả cú pháp cũng bị sai, tựa hồ như lúc viết nhưng dòng này chủ nhân cây bút đang hết sức kích động không thể kìm chế được cảm xúc . Lucien nghi hoặc đang muốn tìm hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng dường như nữ phù thủy cũng không thể bình tĩnh trở lại,chỉ thấy nàng tiếp tục viết:

-Các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ, rất nhiều năm về trước, chúng ta luôn tôn kính các vị tiền bối, từ trên thân thể của Dragon (Cự Long), Wizard (Tinh Linh), Titan (người khổng lồ) thậm chí là cả Ác ma, ma quỷ hay tất cả các chủng loại sinh bật ma pháp cố gắng lợi dụng sức mạnh của tinh thần. Sau đó thông qua việc phân tích kết cấu thân thể và tìm hiểu tính chất đặc hữu trong huyết dịch của bọn chúng, sau đó từng bước một dung hợp với loại huyết mạch đó, cải tạo thân thể của mình, qua đó pháp minh ra rất nhiều phương pháp minh tưởng để tăng cường lực lượng tinh thần. Thêm vào đó là tham chiếu kết cấu của các ma vân ở bên ngoài thân thể bọn chúng để sáng tạo ra các loại ma pháp, cố gắng đạt được các loại lực lượng cường đại, đánh bọn ác ma phải chạy về chốn thâm uyên, cũng như đá bọn ma quỷ trở về Địa ngục. Tiếp tục lại đuổi đám Dragon, Wizard, Titan chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc hoặc là những cánh đồng bát ngát và không gian dị độ. Hoặc là thần phục dưới chân chúng ta.

-Thắng lợi huy hoàng càng khiến các ma pháp sư cổ đại truy cầu đến sức mạnh tột cùng, bọn họ cố gắng dùng mọi cách mạnh mẽ

hơn nên đã đến chốn thâm uyên, tìm đường vào địa ngục hoặc các không gian dị độ để chinh phạt nhưng tất cả đều đã thảm bại. Đến khi thần giáo lớn mạnh, chỉ cần mấy trăm năm ngắn ngủi đã triệt để xóa sổ ba ma pháp đế quốc lớn mạnh nhất, biến vinh quanh ngọt ngào hôm qua trở thành cay đắng ngày hôm nay, giờ đây tất cả đều mịt mờ phương hướng, khiến mọi người tuyệt vọng.

-Thưa các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ thân yêu lúc này chúng ta nên yên lặng để ngẫm lại đôi điều, không nên bị lực lượng mê hoặc, mà hãy ổn định lại tâm thần, suy nghĩ một số vấn đề cấp thiết hiện nay, chúng ta cần phải biết rằng:

-Rốt cuộc bản chất của ma pháp là gì?

-Mỗi loại sinh vật sẽ có lực lượng tinh thần riêng, bậy thì lực lượng tinh thần đó là gì?

-Bản chất của sức mạnh tinh thần là gì?

-Nó có những hình thức tồn tại nào?

-Rốt cuộc thì Địa, Hỏa, Phong Thủy có phải là những nguyên tố cơ bản hay không? Nếu như đúng thì chúng có hình thái gì? Dùng quy luật nào để hình thành nên thế giới rực rỡ màu sắc này? Nếu không phảy, vậy thì những nguyên tố cơ bản là nguyên tố nào? Ma pháp nguyên tố có hình thái gì?

-Bản chất của linh hồn là gì?

-Linh hồn liệu có giống với ý thức hay không? Nếu như không giống vậy thì ý thức tồn tại dưới dạng nào?

-Chúng ta có cần “công cụ” trình bảy để hỗ trợ việc thành lập mô hình ma pháp hay không?

-Thần có tồn tại hay không? Nếu như tồn tại, vậy thì bản chất và hình thức tồn tại của thần là cái gì? Dracula được xưng là thủy tổ của hấp huyết quỷ, vậy thì nó tồn tại dưới hình thức nào? Vì sao lại có thể bất tử?

-Thế giời này tại sao lại phải có mặt trời và mặt trăng? Vì sao chúng một cái thì ban ngày bay lên ban đêm hạ xuống, một cái thì ngược lại? Nếu chúng vận hành theo quy luật tự nhiên thì sức mạnh nào có thể duy trì hình thức vận hành như vậy? Thế giới vật chất này, nếu thoạt nhìn thì tất cả đều chỉ là những sự tình bình thường, nếu như chúng ta chịu quan sát thì có lẽ mỗi người đều phát hiện ra những quy luật và đạo lý mà chúng ta không thể hiểu rõ và mỗi người đều sẽ có vô số câu hỏi “vì sao?”. Những đạo lý này, quy luật này hay tổng quát hơn là những tri thức mà chúng ta thu được từ đó phải chăng đều có liên hệ với ma phảp? Phải chăng đều có thể kết hợp với ma pháp? Liệu tri thức có thể giúp chúng ta thăm dò được bản chất của thế giới pháp thuật đầy phéo này hay không?

-Các vị bằng hữu thân yêu, Douglas.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Ma PháP HọC Đồ

Sau khi xem hết đoạn ghi chép khi nữ phù thủy đang ở trạng thái bị kích đông cực kì thì Lucien đồng thời cũng có một loại cảm giác rung động khó tả. Trên thực tế từ lúc Lucien xuyên việt tới đây rồi lại phát hiện thế giới này là thế giới của ma pháp và thần thuật thì hắn cũng có một số nghi vấn về thế giới này, nhưng kiến thức của hắn quá ít, hiểu biết về ma pháp cũng quá mơ hồ, nên nhanh chóng quên đi những nghi vấn đó.

Hiện tại, Lucien lại đọc được mười vấn đề liên quan tới các quy tắc và bổn nguyên của thế giới, mà những dòng chữ này lại được viết hết sức hùng hồn khiến cho Lucien càng thêm tin tưởng. Nếu như có thể hiểu rõ những vấn đề này, có thể khai phá ra bản chất của thế giời thì hắn có thể hiểu tại sao mình lại bị xuyên viết và nhất định sẽ tìm được phương pháp để trở về nhà.

-Vị Đại Áo Thuật Sư này tên gọi là Douglas,dù ông ta chưa thể giải thích triệt để bất kỳ một vấn đề nào trong mười vấn để ông ta nêu ra. Nhưng chỉ cần ông ta có bước tiến triển trong các vấn đề đang nghiên cứu thì nhất định thực lực của ông ta sẽ có bước nhảy vọt và lập tức trở nên cường đại dị thường, đủ để đứng ngang hàng với những vị Ma pháp sư huyền thoại thời cổ đại mà ông ta đã nhắc tới lúc mở đầu bài diễn văn.

-Trong thế giới này có tờ tập san “Áo thuật”, có những vị Ma Pháp Sư kỳ quái giống hư người mà nữ phù thủy gặp phải… điều nó nói lên rằng trên thế giới này thật sự có địa phương an toàn để học tập ma pháp. Chỉ là ở đây có chút kì quái, ngay cả loại tập san chuyên ngành cũng có sao?

-Trong thế giới Ma Pháp Sư, Đại Áo Thuật Sư rốt cuộc đại biểu cho địa vị gì? Và thực lực của họ khủng bố đến mức nào?

…

Từ những thông tin mà Lucien thu được khi tìm hiểu xong quyển bút ký của nữ phù thủy và đoạn diễn văn kia khiến cho hắn liên tưởng đến rất nhiều vấn đề. Lucien càng nghĩ càng phấn chấn, hận không thể lập tức đi gặp vị Ma Pháp Sư kỳ quái lia, hoặc là có thể lập tức tiến vào địa phương an toàn để học tập ma pháp, đợi đến khi hắn có được thực lực cường đại thì sẽ quay trở lại Arthaud để âm thầm trợ giúp gia đình chú John.

Nhưng vấn đề khiến Lucien hưng phấn nhất, mong đợi nhất và nghi nhờ nhất cũng chính là hai vấn đề:

-Địa, hỏa, phong và thủy rót cuộc có phải là những nguyên tố cơ bản của thế giới ma pháp hay không? Nếu đúng như thế thì hình thái tồn tại của chúng là gì? Dựa vào quy luật nào để cấu tọa nên thế giới đặc sắc này? Nếu như không phải vậy thì những nguyên tố nào là nguyên tố cơ bản? Ma pháp nguyên tố có hình thái gì?

-Thế giớii này tại sao lại phải có mặt trời và mặt trăng? Vì sao chúng một cái thì ban ngày bay lên ban đêm hạ xuống, một cái thì ngược lại? Nếu chúng vận hành theo quy luật tự nhiên thì sức mạnh nào có thể duy trì hình thức vận hành như vậy? Thế giới vật chất

này, nếu thoạt nhìn thì tất cả đều chỉ là những sự tình bình thường, nếu như chúng ta chịu quan sát thì có lẽ mỗi người đều phát hiện ra những quy luật và đạo lý mà chúng ta không thể hiểu rõ và mỗi người đều sẽ có vô số câu hỏi “vì sao?”. Những đạo lý này, quy luật này hay tổng quát hơn là những tri thức mà chúng ta thu được từ đó phải chăng đều có liên hệ với ma phảp? Phải chăng đều có thể kết hợp với ma pháp? Liệu tri thức có thể giúp chúng ta thăm dò được bản chất của thế giới pháp thuật đầy phéo này hay không?

Theo như Lucien quan sát thì vấn đề thứ nhất hắn đã có thể có đáp án là: Địa, hỏa, phong, thủy chắc chắn không phải là bốn nguyên tố cơ bản. Còn vấn đề thứ hai khiến hắn liên tưởng tới việc vận dụng các quy luật của thế giới vật chất để kết hợp với các loại ma pháp đã biết. Nếu đúng như thế thì số kiến thức mà hắn thi được trong hơn mười năm mang cặp đến trường cùng với những tri thức vô cùng lớn mà hắn đọc được trong những quyển sách có thể phát huy tác dụng lúc hắn học tập ma pháp sao?

Nếu như có thể dùng tới chúng vậy thì khả năng phát triển của Lucien sẽ lớn đến chừng nào? Lúc này Lucien còn chưa chính thức tiếp xúc với thế giới Ma Pháp Sư nên hắn chỉ có thể âm thầm phỏng đoán:

-Ít nhất trong khoảng thời gian từ khi ta đến thế giới này, đã thấy qua các loại kim loại như: thiết, bạc, đồng nên rất có thể các ‘Nguyên tố’ khác cũng có thể tồn tại ở đây. Mà ngoại trừ ma pháp, thần thuật thì trong cuộc sống hàng ngày của những người bình thường ta cũng chưa quan sát được hiện tượng nào vượt qua phạm vi của các quy luật vật lý.

-Ngoài trừ các loại sinh vật ma pháp mạnh mẽ hay là các hiện tương quỷ dị như tinh thần lực, linh hồn… thì ta cảm thấy thế gới

cũng bình thường giống như Địa Cầu trước đây thôi.

Trong nội tâm Lucien bỗng nhiện hiện lên một ý nghĩ:

-Nếu dựa theo cách suy luận như trên thì nguyên nhân một bộ phân sách báo không thể mở được ở trong thư viện linh hồn cũng không hẳn là giống như mình suy đoán trước đây, rất đáng hoài nghi.

Cảm giác của Lucien lúc này là phấn chấn dị thường, sau khi các loại suy nghĩ liên tục hiện biến mất Lucien mới dần dần dần tỉnh táo lại, hắn cố gắng kìm hảm nội tâm bởi vì hắn biết rằng việc quan trọng nhất trước mắt chính là tìm được phương pháp học tập ma pháp đúng đắn nhất, tuyệt đối không thể đi theo những con đường phi thực tế mà trước đây chưa từng có người nào dám đi. Nếu như bây giờ chỉ chạy theo những phương pháp chưa được chứng minh thì đúng là kẻ ngu nhất trên đời.

Cho dù ở thế gới, làm việc đến nơi đến chốn đều đáng giá.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Ma PháP HọC Đồ

Thu liễm lại mọi suy nghĩ vẩn vơ ở trong đầu, Lucien lật đến trang giấy cuối cùng của cuốn bút ký:

-Sau khi làm xong các loại thí nghiệm và minh tưởng, ta thường nhơ đến y. một vị Ma Pháp Sư có học thức uyên bác, ăn nói hòa nhã, lại có lực quyến rũ mê người.

…

-Y nói cho ta biết, y đến Arthaud là để chấp hành một nhiệm vụ trọng đại và hết sức bí mật ; nếu tất cả mọi việc đều thuận lợi thì có lẽ mấy tháng sau y sẽ rời khỏi chổ này, trở về chốn thiên đường của y, đó là tông bộ Ma Pháp Sư “Đại lục ma pháp nghị viện”.

-Đêm nay, y hẹn ta ra chỗ nghĩa trang khu O’let để gặp mặt.

Đến chỗ này thì quyển bút ký của nữ phù thủy đột nhiên chấm dứt, tất cả các trang phia sau đều trống không, xem ra lúc này chính là nàng cùng vị Ma Pháp Sư kia bị người của Giáo Hội mai phục rồi.

-Không biết vị ma pháp sư kia có thể đào thoát không nhỉ?

Lucien có chút phiền não tự hỏi, nhưng cũng từ trang cuối cùng hắn cũng đã biết được địa điểm an toàn duy nhất để các vị Ma Pháp Sư học tập ma pháp chính là “Đại lục ma pháp nghị viện”. Còn về

các vị Ma Pháp Sư trong truyền thuyết đang cư ngụ ở Arthuad thì hắn thật sự không biết đi đến chỏ nào để tìm.

Hít vài hơi thở thật sâu, Lucien cố gắng loại bỏ tất cả mọi phiền não ở trong đầu, khôi phục lại trạng thái minh mẫn và yên tĩnh, chuẩn bị nếm thử cảm giái minh tưởng, thử xem mình có thiên phú để học tập ma pháp hay không.

Dựa theo những ghi chép trong quyển ma pháp bút ký, Lucien cố gáng bảo trì cảm giác nhu hòa, cố gắng kéo dài tiết tấu của nhịp hô hấp rồi để cho tinh thần phát tán, rồi lại chậm rãi thu hồi, lại phát tán, lại thu hồi cứ tuần hoàn như thế cho đến khi tiến vào trạng thái gần như là không linh, không quan tâm đến thế giới bên ngoài nữa.

Theo kinh nghiệm của nữ phù thủy thì từ nhỏ cô ta đã được xem là người có thiên phú về ma pháp, tinh thần lực của cô ta cũng không tệ lắm. Lúc cô ta chỉ mới mười tuổi đã bắ t đầu luyện tập minh tưởng, thế nhưng cô ta phải mất đến hai năm tròn thì mới có thể tiến vào trạng thái không linh. Còn việc nhờ vào minh tưởng để tăng trưởng tinh thần lực đến khi ở trong trạng thái không có thể cảm ứng được các loại nguyên tố ở chung quanh cơ thể, chính thức tiến vào cấp độ “thực tập ma pháp học đồ” thì cũng đã mất thêm một năm.

Có điều, từ sau khi trở thành ma pháp học đồ đến trước lúc chính thức tiến vào cấp độ Ma Pháp Sư, trên phương diện tu luyện tinh thần lực cơ bản sẽ không có trở ngại gì. Có thể dựa theo phương pháp minh tưởng để từng bước một rèn luyện tinh thần lực và linh hồn đến trình độ đủ để xây dựng mô hình ấn ký của pháp thuật. Khó khăn chỉ là tiêu phí thời gian ngắn hay dài mà thôi.

Nữ phù thủy từ mười tuổi đã bắt đầu học tập minh tưởng, mười ba tuổi đã trở thành thực tập ma pháp học đồ, đến mười bốn tuổi đã

vượt qua cánh cửa ma pháp học đồ chính thức để trở thành ma pháp học đồ cao cấp. Đối với thiên phú trên phương diện này cô ta cảm thấy hết sức hài lòng.

Nhưng về sau, vì cô ta không thể phân tích được kết cấu của mô hình ma pháp nên không thể xây dựng được mô hình ấn ký, nên cô ta đành phải thúc đẩy tinh thần lực tăng trưởng đến tiêu chẩn của Ma Pháp Sư. Ý đồ của cô ta là dùng tinh thần lực hùng mạnh để cường hành xây dựng nên mô hình ấn ký, nhưng đáng tiếc phương pháp minh tưởng của ma pháp học đồ đến giai đoạn này đã là cực hạn, không thể tăng cường thêm tinh thần lực được bao nhiêu nữa. Nữ phù thủy càm thấy tinh thần lực của mình tăng trưởng cực kỳ chậm chạp khó lòng hoàn thành mục tiêu, vì vậy đã chú ý tới một loại ma pháp dược tề cực kì hi hữu, chính là “ma pháp chi môn”. Cô ta muốn dùng tinh thần lực cường đại hơn so với phần lớn các vị ma pháp học đồ khác phối hợp với loại thuốc này để trực tiếp tấn chức.

Quan sát ghi chép của nữ phù thủy, Lucien cảm thấy có chút thất vọng, bởi vì hắn biết trong khoảng thời gian sắp tới hắn không thể nào dựa vào ma pháp để đối phó với băng đảng xã hội đen Jackson. Nhưng hiện giờ hắn đã là học trò chính thức của Victor tiên sinh người nổi danh toàn Arthaud và thường xuyên được các vị quý tộc mời đấy… Ý nghĩa của việc này hẳn ai cũng rõ, ngoại trừ những tên khốn bí quá hóa liều kia thì đa số các thành viên của các băng đảng xã hội đen chắc chắn sẽ không tiếp tục tìm mình để quấy rối nữa.

Đương nhiên, trong lòng Lucien cũng loáng thoáng chờ chờ mong, bởi vì hắn đã sớm nhận ra, tinh thần lực của mình từ sau khi đi ngang qua cống thoát nước lần trước, đã có bước đột phá rất lớn. Thậm chí hắn còn cớ thể mơ hồ cảm ứng được có người đang theo dõi chính mình, tinh thần lực như vậy có lẽ sắp bước vào cấp độ ma

pháp học đồ rồi, khiến cho hắn rút ngắn được thời gian học tập từ vài tuần đến mấy tháng.

Nhưng trên thực tế, tình huống phát sinh lại hoàn toàn vượt quá dự liệu của Lucien.

Bởi vì sau mấy lần Lucien đem tinh thần lực phát tán ra ngoài rồi lại thu về, thì hắn lập tức mình thực hiện những động tác này vô cùng thành thục, hắn có cảm giác tinh thần lực giống y như những gợn sóng. Và chỉ sau mấy lần thực hiện Lucien đã có thể thuận lợi tiến vào trạng thái không linh, vậy là lần thứ nhất hắn minh tưởng chỉ cần không đến ba mươi giây mà đã thành công!

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Ma PháP HọC Đồ

Cố gắng bảo trì trạng thái minh tưởng, Lucien thử đem tinh thần lực kéo dãn ra ngoài.

Lucien lập tức cảm thấy cảnh vật xung quanh so với lúc hắn nhìn bằng mắt thường

đã hoàn toàn bị biến đổi. Mọi vật xung quanh vừa có được sức mạnh trầm ổn nặng nề, lại chứa đầy sức mạnh cuồng bạo dường như có thể bộc phát bất cứ lúc nào, lại tản mát một loại sức mạnh nhẹ nhàng linh hoạt nhưng loại sức mạnh này cũng hết sức nhu hòa, liên miên bất tận.

-Đây là sức mạnh của địa, hỏa, phong, thủy bốn nguyên tố ma pháp cơ bản sao? Tinh thần lực của ta đã đạt đến cấp độ của ma pháp học đồ thực tập sao?

Lucien hết sức kinh ngạc, thiếu chút nữa đã không thể bảo trì nổi trạng thái minh tưởng:

-Khó trách được lần thứ nhất minh tưởng đã có thể thành công, đây chẳng qua là do ta đã trải qua lằn ranh của cái chết và sự sống mới có thể đoạt dược. Hiện tai ta đã có thể xem như là một vị ma pháp học đồ rồi sao?

Hiểu rõ nguyên nhân khiến Lucien bình tĩnh trở lại, nhưng trong lòng vẫn âm thầm vui vẻ, có lẽ không bao lâu nữa mình đã có thể học được ma pháp không chính thức đầu tiên rồi!

-Chỉ là sao ta lại cảm thấy bốn loại nguyên tố cơ bản: địa, hỏa, phong, thủy này dường như tiếp cận với trạng thái "lực" nhỉ?

lực ở đây không phải là lực lượng/sức mạnh mà là các loại lực cơ học trong vật lý, ví dụ như: lực nén (áp suất), lực ma sát, lực Lorentz….

Lucien chuẩn bị dựa theo phương pháp minh tưởng dành cho cấp học đồ ghi trong cuốn "tinh tương và nguyên tố chi thư" để thực hiện minh tưởng. Phương pháp đó là mượn bốn loại sức mạnh của bốn nguyên tố cơ bản để rèn luyện linh hồn cùng tinh thần lực, nhưng trong nội tâm lại bỗng sinh ra nghi vấn như vậy, thêm vào đó là mấy vấn đề của vị Đại Áo Thuật Sư Douglas kia, Lucien bắt đầu hoài nghi:

-Lẽ nào đây là bốn loại lực cơ bản (1) để cấu tạo nên vũ trụ? Là bốn loại lực: lực vạn vật hấp dẫn, lực tương tác yếu điện từ lực và lực tương tác sao? Nhưng không phải có người đã chứng minh được ba loại lực sau cùng chẳng qua chỉ là một loại lực duy nhất chỉ là biểu hiện khác nhau khi ở trạng thái và không gian khác nhau sao?

(1) tham khảo thêm tại đây: Tương tác cơ bản – Wikipedia tiếng Việt

Tuy trước đây chuyên ngành học của Lucien không phải là chuyên ngành vật lý lý thuyết nhưng dù sao hắn cũng đã được người khác phổ cập khoa học qua vài lần. Lucien cũng đã từng nghe

qua ba loại lực cơ bản: lực hạt nhân, điện từ lực, và lực tương tác mạnh đã được các nhà khoa học thống nhất rằng: chúng chỉ biểu hiện khác nhau của một loại lực.

Khi nội tâm của Lucien xuất hiện ý nghĩ này thì dựa vào tinh thần lực hắn lập tức phát hiện thế giới chung quanh lại lần nữa xuất hiện biến hóa. Trên đỉnh đầu Lucien bây giờ là một bầu trời đêm với những ngôi sao, đen kịt mà sáng chói, trên bầu trời đem mênh mông mỗi một ngôi sao lại giống như một đốm sáng nhỏ, liên tục lập lòe. Thêm vào đó chúng nó dường như bị một loại lực vô hình nào đó kéo về phía mặt đất, trên mặt đất rộng lớn dồng thời xuất hiện một loại lực nào đó giống như lực hấp dẫn, vừa trầm ổn lại nặng nề. Nhưng ngoại trừ địa nguyên tố biến hóa tạo ra lực hấp dẫn thì ba loại nguyên tố còn lại: hỏa, phong, thủy dường như cũng không có biến hóa gì quá lớn, chỉ là khoảng cách giữa các loại nguyên tố vốn đã không thể vượt qua nay lại xa thêm một đoạn.

Lucien đang ở trong trạng thái minh tưởng, cố gắng kìm chế lại sự kích động khi quan sát thấy được các loại biến hóa như thế, nhưng sâu trong thâm tâm hắn tự nói:

-Chẳng lẽ tinh thần lực dùng để cảm ứng “nguyên tố” của thế giới ma pháp là căn cứ vào nhận thức của ta để thay đổi? Hoặc là dần dần hoàn thiện và phát triển sao?

Chằng qua biến hóa như thế tựa hồ cũng không ảnh hưởng trực tiếp tới việc rèn luyện tinh thần lực và học tập ma pháp của Lucien trong khoảng thời gian trước mắt.

-Đợi chút đã, tinh không đây không phải là phương pháp minh tưởng chỉ sau khi đạt đến cấp độ ma pháp học đồ cao cấp mới có thể sử dụng sao?

Lucien bỗng nhiên nghĩ tới phương pháp minh tưởng cao cấp dành cho ma pháp học đồ cao cấp có ghi lại trong quyển bút kí của nữ phù thủy.

Chỉ nghe danh tự của quyển sách “tinh tương và nguyên tố chi thư” cũng đã biết nội dung trọng điểm của quyển sách này chính là hệ tinh tương và nguyên tố. Phương pháp minh tưởng đương nhiên là thuộc vào hai hệ này, chỉ là phương pháp minh tưởng dành cho ma pháp học đồ của hệ Tinh Tương trên phương diện nâng cao linh hồn và tinh thần lực lại mạnh không bằng hệ Nguyên Tố, đối với nũ phù thủy tác dụng cũng không quá lớn.

Nhưng mà với tư cách là hệ nhập môn nên phương pháp minh tưởng của hệ Tinh Tương có một điểm đặc hữu rất quan trọng, đó là, trong lần minh tưởng đầu tiên nếu người minh tưởng cảm ứng được tinh không, thì có thể lựa chọn cho chính mình một viên “Vận mệnh chủ tinh” sau đó tiếp tục rèn luyện phương pháp minh tưởng đó, chậm rãi xây chắc căn cơ. Bởi vậy sau này khi học tập các loại ma pháp khác của hệ Tinh Tương có thể đạt được sự trợ giúp rất lớn, hơn nữa, điểm quan trongh nhấy chính là nếu không có viên “Vận mệnh chủ tinh” này thì các phương pháp chiêm tinh hay là các lời tiên đoán, hệ thống ma pháp tối quan trọng trong hệ Tinh Tương, sẽ không có cách nào để học tập và sử dụng.

Dựa theo quan điểm của hệ Tương Tinh, thì mỗi linh hồn đều tương ứng với một ngôi sao trong vũ trụ mênh mông, vận mệnh của mỗi linh hồn cũng sẽ được biểu hiện qua sự biến hóa của ngôi sao đó. Nếu không có được Vận mệnh chủ tinh của chính mình thì sự không thể nào quan sát được quỹ đạo của các ngôi sao ở trong tinh không hay nói rõ hơn là không thể quan sát được vận mệnh vì lẽ đó sẽ không thể nào sử dụng được chiêm tinh thuật.

Chính vì điểm này mà phương pháp minh tưởng lúc mới nhập môn của hệ Tinh Tương mới đòi hỏi người học phải có được tinh thần lực đạt tới đẳng cấp của ma pháp học đồ cao cấp hoặc là có được đầy đủ kiến thức mới có thể bắt đầu rèn luyện và cảm ứng được tinh không rộng lớn. Trước đó hoặc là bọn họ sẽ được học tập các loại kiến thức về tinh không hoặc là sử dụng các phương pháp minh tưởng của các hệ phái không mâu thuẫn với phương pháp minh tưởng của bọn họ để tu luyện đạt đến đẳng cấp ma pháp học đồ cao cấp.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Ma PháP ĐầU Tiên

Trong nội tâm lẩm bẩm một câu:

-Từ khi nào Lực vạn vật hấp dẫn lại liên quan tới vận mệnh rồi vậy? Xem ra sẽ có rất nhiều chuyện sẽ không phù hợp với tri thức và khái niệm trước kia mà ta từng học rồi, đương nhiên cũng rất có thể là do ta chưa hiểu rõ nguyên nhân của những việc này.

Lucien từ lần đầu tiên minh tưởng đã có thể trở thành ma pháp học đồ và cảm ứng được 'tinh không', tất nhiên hắn sẽ không do dự để lựa chọn cho mình một viên Vận mệnh chủ tinh, cố gắng kìm nén các vấn đề đang nghi hoặc ở trong thâm tâm, bắt đầu dựa theo phương pháp được ghi lại trong cuốn chi thư, tự tìm kiêm viên Vận mệnh chủ tinh thuộc về bản thân mình.

Trong tinh không rộng lớn vô hạn, những ngôi sao sáng lốm đốm dường như vô cùng vô tận, Lucien cố gắng tập hợp lại tinh thần lực đang phân tán khắp nôi, kéo dài ra tận phía sau. Hắn nhanh chóng cảm ứng được một loại mùi vị quen thuộc từ trong vô số ngôi sao kia, hương vị chỉ thuộc về riêng mình, vì vậy Lucien bắt đầu đưa sóng tinh thần lực chậm rãi bay sát đến nôi sao còn đang rất yếu ớt kia.

Không biết đã qua bao lâu, tinh thần lực dựa theo cảm giác của linh hồn cuối cùng cũng chạm đến ngôi sao phảng phất như không

có thực kia. Sau đó Lucien tiếp tục dựa theo phương pháp minh tưởng, dem từng chút từng chít tinh thần lực giao hòa cùng ngôi sao này, cứ liên tục như vậy…

Đột nhiên tinh thần căng lên như một dây đàn rồi lại bị một ngón tay nào đó gảy lên, khiến nó run lên kịch liệt, ngay cả linh hồn cũng bắt đầu bị chấn động.

Lucien biết rằng đây là thời khắc then chốt trong quá trình của cuộc lựa chọn, vì thế hắn liên tục kéo dãn tinh thần lực củng cố thêm cho sợi dây tinh thần lực tránh khỏi chấn động có biên độ ngày càng lớn kia.

Sợi dây tinh thần lực này dần dần cũng đã bị nhiễm một tầng tinh quang sáng chói, và cũng bắt đầu trở nên vững chắc hơn, mà sâu bên trong linh hồn đang bị chấn động cũng dần dần xuất hiện hình bóng của một ngôi sao.

Sợi dây tinh thần lực giống như đang tham lam hấp thu lấy tinh hoa của tầng tinh quang đang bám trên thân nó để rèn luyện linh hồn và tinh thần lực. Lucien đắm chìm trong phương pháp minh tưởng của hệ Tinh Tương, mai cho đến khi linh hồn sinh ra một loại cảm giác giống như đã no nê mới tỉnh táo trở lại để đổi sang phương pháp minh tưởng của hệ Nguyên tố.

Lần này Lucien cũng không sử dụng bốn loại lực lượng cơ bản để rèn luyện linh hồn và tinh thàn lực, hắn chỉ thông qua phương pháp này để tăng trưởng thêm tinh thần lực và làm quen với việc cảm ứng các loại nguyên tố. Khi khả năng cảm ứng nguyên tố tăng lên càng mạnh thì khả năng thi triển các loại ma pháp cũng sẽ nhanh hơn, và cũng sẽ rút ngắn một số bước không cần thiết trong quá trình xây dựng mô hình ấn ký ma pháp.

Đến lúc Lucien cảm giác được từ sâu bên trong linh hồn phát ra một loại cảm giác mệt mỏi, hắn mơi biết mình đã thực hiện thành công làn minh tưởng đầu tiên. Lucien mở mắt, con ngươi màu đen trước đây chỉ ẩn giấu sự tĩnh mịch thì giờ đã hiện lên vẻ vui sướng và tràn đầy hưng phấn.

-Cho dù là ở trạng thái bình thường ta cũng có thể cảm ứng được cái bóng của Vận mệnh chủ tinh đang ẩn sâu bên trong linh hồn. Nếu như tập trung tinh thần thậm chí có thể mơ hồ cảm ứng được ở trên bầu trời xa xôi có một ngôi sao thần bí liên hệ cùng ta mà không thể hiểu nguyên do. Hơn nữa còn có thể mượn một phần sức mạnh của nói, mà sợi dây tinh thần kia thì phảng phất như là hông hề tồn tại, ở trong một khoảng thời không khác.

Lucien cảm thấy mừng rỡ nhưng rất nhanh hắn đã chú ú tới một địa phương khá kỳ quái:

-Đợi một chút, ta là người xuyên việt đến đây, sao trong thế giới này lại có Vận mệnh chủ tinh của ta? Dựa theo vào những điều hệ Tinh Tương nói thì Lucien trước kia đã chết rồi vì thế Vận mệnh chủ tinh của hắn chắc chắn cũng sẽ trở nên ảm đạm hoặc biến mất, hơn nữa cảm giác vừa rồi hết sức quen thuộc, nó đúng là thuộc về ta, hương vị của Hạ Phong, sao lại như vậy? Nguyên nhân của chuyện này là gì?

Không thể tìm được lời giải thích chính đáng, Lucien chỉ cớ thể tạ thời dẹp đi mới nghi hoặc này.

Đồng thời thông qua lần minh tưởng này hắn cũng đã hiểu rõ toàn bộ nội dung trong cuốn bút ký ma pháp của nữa phù thủy, Lucien cũng biết rõ muớn cảm nhận được tinh thần lực của người khác thì phải sử dụng ma pháp tương ứng hoặc là nhân lúc người

đó vừa đột phá không lâu khiến cho tinh thần lực vẫn chưa ổn định thì mới có thể bị phát hiện. Lúc trước khi sơ Benjamin phát hiện ra được hẳn là nhờ vào chuyện mình có thể nghe được tiếng khoác nên y đoán được tinh thần lực của mình cao hơn so với người bình thường, chứ không phải y phát hiện ra bẫy ma pháp của nữ phù thủy còn sót lại.

Đường nhiên cũng sẽ có ma pháp tương ứng dùng để thu liễm hoặc là che dấu tinh thần lực.

Nghỉ ngơi trong khoảng thời gian ngắn, Lucien hứng phấn mở quyển bút lý ma pháp của nữ phù thủy ra, tiếp tục quan sát xem trong khoảng thời gian trước mắt mình có thể học được môn ma pháp không chính thức nào không.

Do có Vận mệnh chủ tinh nên Lucien đã có thể học tập ma pháp của hệ Tương Tinh, trong quyển bút ký này chỉ có vẻn vẹn va loại ma pháp mà mo học đồ có thể học được, đó là mấy loại ma pháp mà khi nữ phù thủy trở thành ma pháp học đồ cao cấp mới học được. Trong các loại ma pháp cấp học đồ, ba loại này cũng có thể xem là cường đại, trở ngại duy nhất hiện nay là tinh thần lực của Lucien chưa đủ, nếu sử dụng thì up lực của chúng sẽ kém đi một chút.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Ma PháP ĐầU Tiên (2)

Số lượng ma pháp không chính thức mà ma pháp học đồ có thể sử dụng được phân chia theo mức độ tinh thần lực mạnh hay yếu. ma pháp học đồ thực tập là năm loại, ma pháp học đồ chính thắc là mười loại, ma pháp học đồ cao cấp là hai mươi loại. Nói cách khác, hiện tại thì Lucien chỉ có thể sử dụng liên tục năm loại ma pháp không chính thức, muốn sử dụng lại lần nữa thì, hắn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hoặc là nuốt dược tề ma pháp để khôi phục lại tinh thần lực. Những ma pháp không chính thức dành cho ma pháp học đồ của hệ Tinh Tương, Lucien lại chỉ có thể sử dụng ba loại.

Ba loại ma pháp không chính thức dành cho ma pháp học đồ của hệ Tinh Tương lần lượ là: “Chiêm tinh thuật sơ cấp”, “Phồn tinh chi nhãn” và “thất khống chi hoàn”.

Trong số đó, chiêm tinh thuật là ma pháp cơ bản của hệ Tinh Tương, theo như những gì nữ phù thủy ghi lại thì cho dù ma pháp này chỉ là loại sơ cấp nhưng nó cũng cần rất nhiều kiến thức, vi như quy luật vận động của các ngôi sao, rồi còn chuyện lúc xem bói phải lựa chọn các ngôi sao thích hợp phối hợp với Vận mệnh chi chủ của mình để có được kết quả tốt nhất, đó là những việc hết sức khó khăn. Nữ phù thủy phải bỏ ra mấy năm công sức thì mới có thể miễ cưỡng sử dụng nó, nhưng vì không có đủ kiến thức cần thiết nên kết quả xem bói cơ bản đều không chính xác.

Còn trong mắt Lucien, việc khiến hắn đau đầu nhất khi học ma pháp chiêm tinh thuật sơ cấp chính là việc tìm kiếm Thần quang thủy tinh tinh khiết để tạo ra ma pháp thủy tinh cầu làm vật phụ trợ. Nhưng vật này hiện taik đã trở nên cực kỳ thưa thớt, Lucien thật sự không biết đi đến chổ nào đễ tìm đây. Vì Nữ phù thủy là người duy nhất còn tồn tại trong một gia tộc lâu đời nên mới có được một cái, nhưng đáng tiếc nó lại bị nữ phù thủy mang theo bên mình, lúc bị Giáo Hội bắt giữ, nó cũng đã bị thu lại.

Còn những vấn đề mà nữ phù thủy cảm thấy phức tạp và khó hiểu liên quan đến tri thức để học chiêm tinh thuật sơ cấp thì Lucien lại cảm thấy tương đối dễ dàng. Những kiến thức đó hắn cũng đã được học qua khi đang còn học cấp ba, tuy hắn không học chuyên ngành thiên văn nên số kiến thức hắn học được cũng không hoàn chỉnh và hết sức lộn xộn nhưng chỉ dựa vào mớ ký ức ấy hắn cũng có thể vẽ được một bản đồ các vì sao.

Đương nhiên Lucien cũng cần sự phối hợp của Vận Mệnh chủ tinh, hắn cũng ra sức học tập và tích lũy kinh nghiệm, bởi vì có một số kiến thức liên quan đến chiêm tinh mà hắn không tài nào hiểu nổi, ví dụ như việc một ngôi sao là đại biểu vận mệnh của một người…

Chẳng qua khi nghĩ đến tương lai, bản thân mình một tay cầm pháp trượng một tay cầm thủy tinh cầu để thi triển ma pháp, Lucien lại có một cảm giác bay bổng hết sức vi diệu. Hắn chợt nghỉ, nếu như mình mặc một bộ đồ ma pháp màu đen và trùm kín đầu thì hình tượng lúc đó sẽ như thế nào đây? Chẳng lữ là tà ác Ma Pháp sư sao?

Còn ma pháp “phồn tinh chi nhãn” lại thuộc loại ma pháp thôi miên, khiến người khác phải hoảng sợ, điều kiện để sử dụng ma

pháp này là khi đối phương nhìn thẳng vào mắt mình, nhưng hắn cũng không hiểu tại sao mo này lại được xếp vào hệ Tinh Tương.

Còn ma pháp “Thất khống chi hòan” theo như Lucien quan sát thì chính là mượn lực hút của tinh thần lực, tạo ra một vòng tròn lập thể dày khoảng hai mươi centimet thất nhiên là vòng tròn này bị tinh thần lực điều khiển, ma pháp này được sử dụng chủ yếu để phòng ngự.

Trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, Lucien quyết định học tập ma pháp đầu tiên trong cuộc đời mình, chính là “thất khống chi hoàn”.

thất khống nghĩa là mất khống chế, không thể khống chế.

Lucien lựa chọn Thất khống chi hoàn là vì để thi triển Phồn tinh chi nhãn phải cần một loại tài liệu gọi là “Dạ Tinh thảo” phối hợp. Hơn nữa trong số các loại ma pháp không chính thức cấp độ ma pháp học đồ của hệ Nguyên Tố, cũng có mấy loại tương tự như thế, ví dụ như: “Sương Đống Xạ Tuyến” cần có “Băng giải thạch” phụ trợ hay “Toan Dịch Tiên Xa” cần phải có “lưu huỳnh” phối hợp…

Các loại ma pháp của hệ Tinh Tương mà không cần tài liệu ma pháp làm vật phụ trợ hiện tại đã rất ít, căn bản chỉ tồn tại trong hệ thống ma pháp của các hệ khác, đặc biệt là các ma pháp sư của hệ biến hóa.

Tuy Lucien cũng có thể học tập các loại ma pháp của những hệ ma pháp còn lại, nhưng phương pháp minh tưởng mà hắn sử dụng thuộc về hệ Tinh Tương và Nguyên tố, vì thế khi học tập các loại ma pháp của hai hệ này sẽ thuâtn lợi hơn đôi chút.

Dựa theo quá trình thi pháp do nữ phù thủy ghi lại trong quyển bút ký, Lucien bắt đầu tập trung tinh thần, thông qua Vận mệnh chủ tinh đang ẩn sâu bên trong linh hồn, hắn lại một lần nữa cảm ứng được bầu trời đêm đầy sao và lực hấp dẫn khiến ngôi sao kia như bị kéo xuống, sau đó bắt đầu nhỏ giọng đọc các loại chú văn cổ quái và hết sức tối nghĩa.

Lần này, sau khi Lucien đọc lên chú văn, ngôi sao mà hắn cảm ứng được đột nhiên phát ra chấn động. Theo sau đó tinh thần lực cũng sinh ra chấn động rồi đột nhiên xuất hiện biên hóa kỳ diệu, tinh thần lực bắn đầu kết hợp với lực hút kia.

Lucien nhìn thấy cảnh này thì vội vã niệm chú, dựa theo phù văn đơn giản của Thất Khống chi hoàn, bắt đầu biến hóa tinh thần lực.

Đáng tiếc, bởi vì không thuần thục nên Lucien còn chưa kịp biến hóa ra phù văn, cũng như chưa kịp kết hợp tinh thần lực và lực hút của tinh thần thì quá trình thi pháp đã kết thúc, hoàn toàn thất bại.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: “CuộC SốNg Mới” BắT ĐầU (1)

Sau khi nghỉ ngơi để khôi phục tinh thần lực, Lucien lại tiếp tục tập luyện. Cứ như thế phải tới lwfn thứ năm thi pháp Lucien mới thành công, xây dựng được đồ án phù văn.

Một quầng ánh sáng màu nhạt đến mức mắt thường không thể trông thấy, phát ra từ tinh thần lực của Lucien đánh xuống ngọn nến đang đặt trên cái bàn gỗ trong. Trong chốc lát đã thể hiện ra kết quả.

Theo điều khiển của Lucien, ngọn nến vốt đang leo lắt cháy, được ma pháp tác dụng lên, chỉ trong chốc lát nó đã bùng cháy, chiếu sáng cả căn phòng nhỏ. Nhưng do Lucien chưa quen nên ngọn lửa lúc sáng lúc tối không thể định, khiến người ta sinh ra cảm giác âm trầm khủng bố, hai phút sau, khi Lucien có chút mệt mỏi thu lại ma pháp, ánh nến mới khôi phục lại giống như bạn đầu.

Lucien thu lại hai tay, thoáng trầm tư:

-Lực hút chỉ có thể xảy ra trong một phạm vi quá nhỏ. Nếu như có người nào đó cầm vũ khí công kích mình thì chưa chắng đã khống chế được bọn họ, chứ đừng nói là trực tiếp thu lấy vũ khí của bọn họ, cho dù là vũ khí loại nhẹ như chủy thủy cũng như vậy. Quả nhiên là ma pháp của cấp học đồ ma pháp, còn cần phối hợp với với thân thủ hoặc là cách phòng ngự của bản thân mình.

-Hơn nữa, thời gian thi pháp cũng quá dài, hiện tại thời gian thi pháp mất khoảng năm giây, cho dù sau này tập luyện thành thạo cũng phải tốn mất khoảng ba giây, đấy là chưa kể trong lúc thức chiến, có các tình huống bất lợi nữa.

-Mặc kệ như thế nào đi nữa, cuối cùng ta cũng đã học được ma pháp đầu tiên rồi,

Ngay cả Lucien cũng không nghĩ nhanh như vậy mà mình đã có thể học được "Thất khống chi hoàn", nên biết khi nữ phù thủy học ma pháp này, nàng đã phải dùng tới một tháng mới có thể lĩnh hội nó, điều này cũng khiến Lucien có chút vui vẻ:

-Dựa theo những gì, nữ phù thủy ghi lại, nguyên nhân nàng học ma pháp lâu như vậy chính là vì nàng không hiểu được tại sao tinh thần lực lại có thể khiến các nguyên tố chuyển động hỗn loạn để tạo thành lực hút. Do không hiểu được nguyên nhân nên trong khoảng thời gian ngắn nữ phù thủy không thể phân tích được kết cấu của ma pháp này, nàng chỉ có thể luyện tập từng lần từng lần, dần dần đúc rút ra kinh nghiệm mới có thể thành công. Còn bản thân ta thì lại hiểu rõ ràng nguyên lý này, xem ra ở trong thế giới này, đôi khi, tri thức chẳng khác nào lực lượng.

Vui vẻ trong chốc lát, Lucien đã cẩn thận hồi tưởng lại quá trình thi pháp ban nãy, hắn muốn thử xem có cách nào có thể rút ngắn thời gian thi pháp hay không:

-Tác dụng của chú văn giống như là tạo ra một tần suất đặc biệt nào dó, khiến cho tinh thần lực chuyển động theo đúng tần suất đó, chẳng lẽ là tạo ra hiện tượng cộng hưởng? Nếu như ngay từ đầu ta đã cho tinh thần lực chuyển động theo tần số đó thì không biết có được không đây? Nếu như thành công ta có thể giảm thời gian niệm

chúm cố gắng khống chế tiem thi pháp trong hai giây, có điều muốn làm như thế thì ta phải tăng cường khả năng khống chế tinh thần lực, cố gắng tăng cao hơn nữa.

Đã nghĩ ra cái biện pháp này, Lucien lập tức bắt đầu thử nghiệm thi triển “Thất khống chi hoàn” theo phương pháp mới, Sauk hi nghỉ ngơi, hắn lại đắt đầu luyện thập, luyện tập và luyện tập, không ngừng lặp lại các thao tác, cũng không biết sau bao nhiêu lần luyện tập tinh thần lực của Lucien đã bị tiêu hao hết, không thể phục hồi trong thời gian ngắn. Nhưng đồng thời, nhờ quá trình luyện tập này, rốt cuộc Lucien cũng đã có thể giảm thời gian thi triển “thất khống chi hoàn” xuống khoảng chừng ba giây, hơn nữa đại khái thì hắn cũng đã tìm ra được tần số đặc biệt kia.

-Buổi sáng hôm sau sẽ thí nghiệm một lần thi pháp mà không cần niệm chú văn, sau đó sẽ đi ra ngoài mua một số tài liệu phụ trợ cho việc thi triển ma pháp và tài liệu dược tề thường thấy, để không hiến người khác hoài nghi.

Sau khi tinh thần lực bị cạn kiệt, Lucien cũng đã hết sức mệt mỏi, trước khi rơi vào trạng thái ngũ say hắn mơ mơ màng màng nghĩ đến điều gì đó. Đối với một vị ma pháp sư thì cần phải hiểu rõ các loại tài liệu dùng để thí nghiệm ma pháp, cũng như các loại tài liệu có thể trợ giúp ma pháp sư phân tích kết cấu pháp thuật, hoặc là nắm giữ thuần thục các loại ma pháp… Tìm hiểu về các loại tài liệu là điều không thể thiếu trong quá trình trở thành ma pháp sư, dù cho sau này không đi theo con đường trở thành thuật sư luyện kim.

Trong bút ký của nữ phù thủy cũng có ghi chép mấy loại ma pháp dược tề, mỗi loại đều có tác dụng riêng, hết sức kỳ diệu. Ví dụ như "Hạt sắc miêu đầu ưng" đây là loại thuốc chuyên để phục hồi tinh thần lực,… Mà ba loại dược tề trân quý nhất đó chính là: "Ma pháp

chi môn", "Ngân nguyệt" và "Khốc Khấp Linh Hồn". "Ma pháp chi môn" là loại thuốc trợ giúp các ma pháp học đồ hiểu rõ triệt để kết cấu của ma pháp, thậm chí khi nó kết hợp với "Ngân nguyệt" có thể khiến cho ma pháp học đồ có thể cường hành tấn chức lên ma pháp sư. Còn "Khốc Khấp Linh Hồn" là loại thước có thể khiến cho người trưởng thành có tư chất bình thường trực tiếp kích phát được sức mạnh của huyết mạch.

Vào thời điểm hiện tại, thứ khiến cho Lucien động tâm nhất chính là "Khốc Khấp Linh Hồn".

Để điều chế "Ma pháp chi môn" cùng "Ngân Nguyệt" không chỉ cần các loại tài liệu hết sức trân quý, trong thời gian ngắn Lucien khó kếm được, mà còn cần điều kiện tiên quyết để sử dụng chính là tinh thần lực và linh hồn phải tiếp cận đến ma pháp sư chính thức. Hiện tại thì Lucien chưa thõa mãn được điều kiện đó nên chỉ có "Khốc Khấp Linh Hồn" mới thật sự hữu ích, điều kiện để sử dụng nó cũng hết sức dễ dàng, chỉ cần người trưởng thành bình thường sau khi trải qua một đợt rèn luyện that chất là có thể sử dụng được.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: “CuộC SốNg Mới” BắT ĐầU (2)

“Khốc Khấp Linh Hồn” là loại dược tề do ma pháp sư cổ đại nghiên cứu ra nhằm mục đích nhanh chóng bồi dưỡng một số lượng lớn người hầu cấp thấp phục vụ trong tình huống khẩn cấp. Nó tiêu hao tiềm lực thân thể của người sử dụng để kích thích lực lượng huyết mạch trong người đó, vì thế cái giá phải trả của nó cũng rất lớn và có rất nhiều tác dụng phụ. Một khi sử dụng Khốc Khấp Linh Hồn để tấn chức thành kỵ sĩ chính thức thì từ đó trở đi, sẽ không có hi vọng trải qua các đợt rèn luyện để nâng cao lực lượng huyết mạch, hơn nữa, thức lực của người sử dụng loại dược tề này cũng kém hơn so với những vị kỵ sỹ khác.

Nhưng đối vối những người không có nhiều hi vọng để trở thành kỵ sĩ và đã chọn lựa học tập ma pháp như Lucien thì đây lại không phải là vấn đề lớn, hắn chỉ muốn nhanh chóng tăng cường thực lực trong khoảng thời gian ngắn, vì vậy loại dược tề này hết sức hữu ích.

Vấn đề là ở chỗ, tài liệu để điều chế loại ma pháp dược tề này hoặc là rất đắt đỏ hoặc là hết sức quỷ dị, cho dù hiện giờ Lucien đã chính thức trở thành ma pháp học đồ thực tập muốn sưu tập đủ các loại tài liệu cũng là điều hết sức khó khăn. Hơn nữa, nếu như thể chất của người dùng không đạt được tiêu chuẩn của người bình thường lúc trưởng thành thì khi dùng loại ma pháp dược tề này

không chỉ gặp phải tỷ lệ thất bại khi kích phát lực lượng huyết mạch sẽ rất lớn mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Muốn dùng thuốc nhất định phải có thể chất của người bình thường lúc trưởng thành, mà thể chất càng tốt thì khả năng thành công càng cao.

"Khốc Khấp Linh Hồn" là một trong những loại ma pháp dược tề xuất sắc của ma pháp hệ Tử Linh, công thức đơn giản của loại thuốc này là:

Hắc Sắc Thi Cô + Thủy Quỷ Não Tổ Chức + Oán Linh Phấn Trần + Nguyệt Quang Tường Vi Phấn Mạt = "Khốc Khấp Linh Hồn "

Trong số các loại tài liệu kể trên, Hắc Sắc Thi Cô là một loại nấm kỳ quái sinh trưởng ở trên thân thể người chết khi bị phân rã. Khi chưa hoàn toàn trưởng thành thì nó có màu ngà sữa y như màu sữa bò, sau khi hoàn toàn trưởng thành thì toàn thân bị biến thành màu đen, có thể bảo quản trong một tháng mà không khô héo, mùi thơm rất nhẹ có tác dụng gây mê, nếu như trực tiếp ăn vào thì sẽ hấp thụ các loại độc có trong xác chết của con người vì vậy khá là nguy hiểm. Màu Hắc Sắc Thi Cô càng đen thì Khốc Khấp Linh Hồn được luyện chế ra sẽ có hiệu quả càng tốt.

Thủy Quỷ Não Tổ Chức là đại não của loại sinh vật bất tử: Thủy quỷ. Thủy qury càng cường đại thì Khốc Khấp Linh Hồn được luyện chế ra sẽ có hiệu quả càng tốt.

Oán Linh Phấn Trần cũng giống như thế.

Còn theo ghi chép của nữ phù thủy Nguyệt Quang Tường Vi Phấn Mạt là phấn của một loại thực vật, hiện nay chúng phân bố rất thưa thớt. Đặc điểm của loại thực vật này là ban đêm sẽ thả ra ánh sáng y hệt như ánh trăng rằm, nó là loại tài liệu phụ trợ dùng cho

người hầu cao cấp kích phát lực lượng huyết mạch để trở thành kẹ sĩ chính thức.

Bởi vì vậy mỗi loại tài liệu trong công thức đưa ra đều hết sức đắt đỏ, so với các loại tài liệu mà các ma pháp sư chính thức sử dụng còn quý hơn một vài phần.

Giá mỗi gram một loại tài liệu đều khoảng một đồng vàng Tall, cũng đồng nghĩa với một trăm đồng bạc Nael, hơn nữa dung lượng của liều thuốc tối thiểu là mười gram. Còn khi người hầu kỵ sĩ dùng thuốc để kích hoạt lực lượng huyết mạch thì sẽ phải tiêu tốn một đến năm liều thuốc, cũng tức là khoảng mười đến năm mươi gram thuốc, cái đó thì chỉ có thể dựa theo tố chất của mỗi người, không ai dám nói chắc.

Nữ phù thủy cũng đã từng nghĩ đến việc luyện chế "Khốc Khấp Linh Hồn" để nhanh chóng tăng cường thực lực, như vậy cũng có thể khiến cho nàng an tâm tìm kiếm "Băng trạng kim tước hoa".

Dù sao thì với thực lực của một vị nhất giai kỵ sĩ cũng đã được xếp vào hàng cường giả trong toàn bộ Công quốc Waoulite, đồng thời cũng sẽ chân chính trở thành quý tộc. Từ những kiến thức mà Lucien thu được thì trong toàn bộ Công quốc Waoulite hiện tại chỉ có hơn bốn trăm vị kỵ sĩ được chính thức sắc phong, đương nhiên tại thành Arthaud cũng có rất nhiều đại nhân vật có thực lực vượt qua các vị kỵ sĩ bình thường.

Đáng tiếc là nữ phù thủy không đủ tiền để mua Nguyệt Quang Tường Vi, còn ba loại tài liệu khác thì nàng đã thăm dò được tin tức của chúng.

Thủy quỷ thì chỉ cần đến sông Belem vào buổi tối sẽ gặp được, nhưng thực lực của Lucien hiện tại lại không đủ để thu phục chúng.

Còn Oán Linh Phấn Trần thì có thể thông qua ma pháp “Triệu hoán sinh vật bất tử cấp thấp” phối hợp với “Sinh vật tà ác chi huyết” thuộc ma pháp học đồ chính thức để tìm kiếm, nhưng mà bây giờ Lucien vẫn chưa đủ đẳng cấp để thực hiện, nên không thể không tạm thời gác lại.

Đối với những vấn đề này, Lucien chỉ có thể tự mình tiếp tục học tập, dùng phương pháp minh tưởng để rèn luyện tinh thần lực và linh hồn, cũng như cố gắng luyện tập và thí nghiệm các loại ma pháp đã biết, đồng thời âm thầm tìm hiểu tin tức tài liệu.

….

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: “CuộC SốNg Mới” BắT ĐầU (3)

Chương 52: “Cuộc sống mới” bắt đầu (3)

Hiện tại cũng đã gần đến tháng bẩy nên trời sáng sớm hơn thường lệ, những đám mây bị ánh mặt trời nhuộm đỏ trông giống như những khống bảo thạch màu hồng cũng lững lờ trôi.

Hôm nay Lucien cũng dậy sớm hơn thường lệ, hắn đã thêm một lần thử nghiệm phương pháp thi triển ma pháp mới, cố gắng tạo ra tần suất rung động cho tinh thần lực để thay thế niệm chụ.

Đúng như dự đoán thí nghiệm này diễn ra thành công, xác thực việc khống chế tinh thần lực tạo ra tần suất tương tự với tần suất âm thanh khi niệm chú để thi triển “Thất khống chi hoàn” là việc có thể thực hiện được. Nhưng kết quả thu được cũng không phải là hoàn mỹ, bởi vì Lucien phát hiện ra một hệ quả, do phải tập trung khống chế tinh thần lực với cường độ lớn, khiến cho tinh thần lực bị tiêu hao cực kì nhanh chóng.

-Nếu như dùng chú văn để thi triển ma pháp pháp 'Thất Khống Chi Hoàn' thì phải thi triển ba lượt tinh thần lực của mình mới tiêu hao hết, nhưng nếu như dùng tinh thần lực tạo ra rung động thì lại chỉ có thể thi triển một lần. Trừ phi sử dụng phương pháp này trong tình huống đặc biệt, nếu không sẽ không có tác dụng quá lớn.

Lucien đối với kết quả thu được cũng có chút ít thất vọng.

Trải qua một lần rèn luyện minh tường, tinh thần lực của Lucien đã khôi phục lại như lúc ban đầu, hắn đứng dậy dọn dọn lại căn phòng nhỏ hiện giờ đang hết sức bừa bãi do mấy lần Lucien thi triển "Thất khống chi hoàn". Làm xong những việc này Lucien nhanh chân đi đến nhà gì Alissa.

-Buổi sáng tốt lành, anh Lucien, ngồi xuống ăn chút đieerm tâm đi nào.

Ewen mở cửa đón Lucien vào, gần đây nó thường đi theo dì Alissa đến Nghiệp đoàn dệt để làm việc nên trông có vẻ ổn trọng hơn nhiều.

Lucien mỉm cười:

-Đương nhiên, ta cũng đã có tính toán nên mới đến giờ này chữ, sao có thể bỏ qua bữa điểm tâm.

-Ha ha, nhỏ Evens à, cháu càng ngày càng trầm ổn hơn rồi đấy. Xem ra một tuần học tập với Victor tiên sinh đã khiến cho cháu tự tin hơn không ít nhỉ? Buổi sáng ngày mai có muốn cùng đi nghe giảng đạo với chúng ta không?

Joel uống một ngụm súp nấu bằng rau dại, cắn thêm một miếng bánh mì đen, cười nói với Lucien. Joel nhìn thất Lucien càng ngày càng trưởng thành và tự tin thì cảm thấy rất hài lòng.

Mỗi buổi sáng ngày Chủ nhật, các tín đồ của Giáo hội sẽ đi đến Giáo đường để nghe giảng đạo, điều này đã ăn sâu vào mỗi người dân ở đây. Hầu như tất cả mọi người trong thành nếu có điều kiện

và thời gian đều sẽ đi tham gia, chỉ có Lucien từ khi xuyên việt đến chỗ này, vì sợ bị phát hiện nên luôn kiếm cớ để từ chối.

Dì Alissa cầm một cái môi gỗ, múc một chén súp đưa cho Lucien:

-Nhỏ Evens à, cháu cứ ngồi xuống, vừa ăn vừa nói cũng được.

Từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, Lucien luôn vùi đầu để minh tưởng và thí nghiệm thi triển ma pháp nên thiêu hao rất nhiều thể lực nên cũng không khác khí, lập tức ngồi xuống để nhận lấy phần ăn của mình. Hắn nhanh chóng húp một ngụm súp lớn, rồi nhai lấy nhai để mấy miếng bánh mì đen.

Bánh mì đen nhà dì Alissa tuy cũng rẻ khô ráp, hết sức khó ăn và vẫn dính đầy các loại tạp chất như vỏ trấu… nhưng so với loại bánh mì đen y hệt như mảnh gỗ vụn mà Lucien thường ăn vẫn còn tốt hơn nhiều, khiến cho trong lòng hắn không khỏi âm thầm mắng mấy tên gian thương.

-Chú Joel, ngày mai cháu cũng không rảnh rỗi, chỉ sợ khó có thể đi cùng gia đình chú đến Giáo đường để nghe giảng đạo được rồi.

Sao Lucien có thể đi nghe giảng đạo được cơ chứ, chưa đề cập đến những nguy hiểm vẫn đang rình rập , chỉ cần vấn đề thời gian để học tập rất nhiều thứ đã khiến hắn đau đầu không thôi, dĩ nhiên sẽ không thừa thời gian để làm những chuyện rỗi hơi.

Dì Alissa kỳ quái hỏi:

-Nhỏ Evens, ngày mai cháu có chuyện gì phải làm? Chẳng lẽ cháu phải đến khu thị trường để kiếm việc làm?

Nhìn thấy Joel, Ewen đều nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn mình, Lucien đưa cái túi tiền cũ kỹ cho chú Joel, tâm tình cực kỳ vui vẻ, cười nói:

-Chú Joel, bây giờ cháu đã trở thành học sinh chính thức của Victor tiên sinh, hơn nữa Victor tiên sinh cũng hết sức rộng lượng, đã miễn học phí cho cháu, giờ cháu gửi lại tám đồng bạc Nael này cho cô chú.

-Khục, khục, khục.. cháu… cháu đã trở thành học sinh chính thức của Victor tiên sinh rồi sao?

Joel thiếu chút nữa đã bị sặc bánh mì đen, liên tục ho khan, mặt mũi đỏ bừng, dùng ánh mắt đầy khiếp sợ nhìn về phía Lucien, mới chỉ có vìa ngày mà sao…!?

Còn dì Alissa lại bị vấn đề khác dọa cho kinh ngạc hơn nữa:

-Miễn … miễn học phí?! Không cần tiền cũng có thể đi học sao?

Ewwen thì không hiểu hàm nghĩa mấy câu nói vừa rồi của Lucien, nó đành nhìn thoáng qua túi tiền:

-Oa, đúng là bạc Nael, đúng là hào quang lấp lánh đáng yêu của những đồng bạc Nael! Anh Lucien, làm sao anh có thể làm được như thế vậy?

Lucien thành thật kể lại toàn bộ sự việc ngày hôm hôm qua, cũng không dấu diếm một điều gì, cuối cùng còn tổng kết một câu:

-Ân, cứ như vậy, Victorr tiên sinh đã cho cháu theo ngài học tập văn tự và âm nhạc, và tất nhiên là sẽ không mất một đồng học phí nào cả. Sáng ngày mai cháu sẽ đi đến chỗ Victor tiên sinh mượn

một ít sáng báo có tiếng thông dụng và liên quan đến âm nhạc để chuẩn bị học tập nên thật sự không được rảnh rỗi.

Kỳ thật, xế chiều hôm nay Lucien đã đi đến nhà Victor để học bù nốt một giờ học tập cuối cùng mà ngày hôm qua chưa hoàn thành. Nhưng nếu Lucien nói thật thì sẽ không có cớ để từ chối đi nghe giảng đạo hơn nữa sáng ngày mai quả thật hắn cũng phải đến nhà Victor một chuyến. Nếu Lucien quyết định dùng thân phận của một nhà nhạc sĩ để che dấu thân phận ma pháp sư thì những vấn đề cơ bản của âm nhạc như một số kiến thức nhập môn hay phân biệt một số nhạc cụ … cũng phải biết đôi chút. Mà hiện tại hắn đang khuyết thiếu rât nhiều vì thế cần phải nhanh chóng bổ sung cho Thư viện linh hồn. Từ đó biến mình thành một đứa trẻ nghèo đói vươn mình trở thành một nhạc sĩ của thành Arthaud, chứ không phải là một kẻ xuyên việt đến dị giới.

Nói thật, lần lừa đảo này Lucien cũng là một kẻ chuyên nghiệp đấy.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Công ViệC Mới

-Victor tiên sinh thật sự là một người có thiện tâm.

Vì Lucien cố gắng che dấu mọi thành tích của mình nên tất cả mọi chuyện đều phải để Victor gánh chịu, may mắn đây cũng là những lời khen.

-Nhỏ Evens à, cháu phải cảm tạ CHúa đấy, sau khi trải qua nhiều khó khăn như vậy, cuối cùng cháu cũng có thế bắt đầu một cuộc sông hoàn toàn mới rồi đấy, một cuộc sống tốt đẹp.

Ánh mắt của Joel phức tạp nhìn chằm chằm vào Lucien một lúc lâu, cuối cùng tràn ngập vui mừng cùng cảm khái nói :

-Không ngời nhỏ Evens thật sự đã bước đi trên con đường âm nhạc, sự thông minh cơ trí và cố gắng của cháu đã vượt qua tưởng tượng của ta rồi. Hơn nữa có Chúa phù hộ, cháu còn gặp được một vị nhạc sĩ hảo tâm nhe Victor. Hi vọng cháy nắm chặ cơ hội này, trong quá trình học tập hãy cố gắng duy trì sự chăm chỉ và khắc khổ như những gì cháu đã thể hiện. Nếu như… nếu như một ngày nào đó cháu có thể đứng trong Thánh Vịnh đại sảnh để cử hành một buổi hòa âm, vậy thì xin cháu, Lucien, hãy cho chú Joel đi nghe một lần. Vậy thì cả đời này, trên phương diện âm nhạc ta đã không còn gì để tiếc nuối nữa.

Ewen gật gật đầu:

-Nếu em có thể giới thiệu với đám bạn, em có một người anh là một vị nhạc sĩ đã từng được đứng trên Thánh Vịnh đại sảnh để diễn tấu hòa âm cho các vị quý tộc nghe thì tự hào biết bao! Ân, cũng giống như anh trai em khi trở thành kỵ sĩ, thật là oai phong.

-Chú Joel, cháu sẽ cố gắng!

Thái độ của Lucien cực kỳ nghiêm túc, gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng hắn lại thời dài một tiếng:

-Thật có lỗi, chú Joel, cháu e là không thể kiên trì bước trên con đường âm nhạc này. Bởi vì tối hôm qua cháu đã học tập ma pháp, đã được nhìn một thế giới ma pháp rộng lớn, đầy điều thần kỳ, nó cuốn hút cháu nhiều hơn, học tập âm nhạc chỉ là cái cớ để cháu che đậy thân phận thật sự của mình, cũng như cố gắng kiếm tiền để có đủ tài lực để học tập ma pháp, đối với âm nhạc cháu không có tình yêu và lòng thành kính sâu đậm giống như chú.

Với tư cách là học trò của một vị nhạc sĩ có tiếng tăm trong thành Arthaud, Lucien chỉ biết dựa vào Thần Thuật kỳ diệu, nhưng Giáo hội cũng không áp chế nghiêm ngặt nền âm nhạc. Ít nhất là trong ba trăm năm qua, ở Arthaud, vẫn có rất nhiều nhạc cụ được phát triển, hoàn toàn không bị cũ kỹ, thậm chí nhiều nhạc cụ lại cực kỳ tinh tiến, âm thanh phát ra nghe hết sức êm tai. Hoàn toàn không kém so với Địa Cầu, giống y như những loại nhạc cụ cổ điển trứ danh mà Lucien đã từng nghe qua.

Joel đem túi tiền thu hồi:

-Nhỏ Evens à, lúc nào ngươi cần mua nhạc cụ để học tậy thì cứ đến lấy tiền, ha ha, không cần thẹn thùng.

-Được rồi, chú Joel, gì Alissa, ta chuẩn bị đi đến khu thị trường để tìm một công việc mới, ân, hiện giờ ta đã có thân phận học trò của Victor tiên sinh, chắc sẽ dễ dàng tìm được thôi.

Lucien ăn xong điểm tâm, đứng lên nói.

Sau khi xem xong ma pháp bút ký, Lucien biết rằng, học ma pháp cực lì tốn tiền!

Rời khỏi nhà gì Alissa, Lucien cũng khồng lập tức đi tới khu thị trường mà trở về nhà, cầm lấy cây gậy gỗ, tiếp tục đến chỗ đất trống để rèn luyện và luyện tập kiếm thật trụ cột. Hiện giờ Lucien còn chưa đủ tinh thần lực để liên tục triển khai khoảng mười lần ma pháp mà hắn học được. Vì thế nhất định phải luyện tập kiếm pháp cũng như tăng cường sự nhanh nhẹn, đó là điều tất yếu trong chiến đấu.

Hơn nữa, phải tăng cường thể chất để sau này nếu như điều chế được loại ma pháp dược tề “Khấp khốc linh hồn” thì có thể thuận lợi kích phát lực lượng huyết mạch hơn vài lần.

Sau khỏag một giời luyện tập, Lucien về nhà lau sạch mồ hối, rồi mới đi đến khu thi trường để tìm công việc mới.

Sau năm ngày không đặt chân đến khu thị trường, Lucien cảm giác được nơi này vẫn hết sức náo nhiệt như trước, các loại âm thanh, đủ mọi loại màu sắc xen lẫn, cảnh tượng tấp nập vẽ nên một bức tranh tràn đầy sức sống.

Bởi vì lo lắng băng đảng xã hội đen Jaren trả thù nên Lucien đi lại vô cùng cẩn thận, hơn nữa nhờ vào tinh thần lực cảm ứng xung quanh, bảo đảm sẽ không bị dễ dàng theo dõi. Thậm chí chỉ cần đám tay chân xã hội đen tiến vào phạm vi khoảng năm met xung quanh Lucien sẽ bị hắn phát hiện ngay lập tức.

Nhưng trên thực tế, sau khi Lucien mua xong các loại tài liệu phụ trợ cho việc thi triển ma pháp rồi rời khỏi khu thị trường thì bang Jaren không hề tìm đến hắn và cũng không hề gặp bất cứ phiền phức gì. Thêm vào đó, Lucien chú ý tới, lúc băng đảng xã hội đen Jaren qua lại nơi này để thu lấy chi phí, nhân thủ ít đi rất nhiều. trước đây, bình thường thì bọn chúng chia hai người làm một tổ để hàng động, nhưng lúc này chỉ từng người làm việc, , điều này làm cho Lucien có chút nghi hoặc:

-Lẽ nào chuyện lần trước, khiến cho băng đảng xã hội đen Jaren quyết định biết điều một chút?

Với suy đoán này, ngay cả bản thân Lucien cũng không tin, nhưng bất kể như thế nào đi nữa hành động khác thường này của bang Jaren vẫn khiến cho Lucien quyết định cẩn tắc vô áy náy, mau chóng học xong toàn bộ ma pháp không chính thức mà ma pháp học đồ có thể học tập. Tuy rằng hầu như mấy loại ma pháp này đều không có sức phá hoại mạnh mẽ, sức phòng ngự cũng không tính là quá mức ưu việt, nhưng đặc điểm của chúng là hết sức xảo diệu và quỷ dị, chì cần phát huy chúng đúng thời điểm, sẽ tạo ra hiệu quả bất khả tư nghị. Lucien ước chừng, cho dù gặp phải hơn mười tên tay chân của bang Jaren, nếu như chúng không có vũ khí tấn công tầm xa giống như cung nỏ.. thì hắn hoàn toàn có thể ung dung đối phó.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Công ViệC Mới (2)

Lucien dạo quanh khu thị trường ước chừng hơn ba tiếng, mới được ma loại tài liệu phụ trợ thi pháp. Đây cũng là do lần trước hắn phát hiện hành động khác thường của bang Jaren, vì vậy hắn mới càng thêm cẩn thận, cho dù là loại tài liêuk thông thuồng nhưng mà hiện nay mình chưa cần dùng đến thì tạm thời không mua, trong số đó có rất nhiều loại tài liệu thường thấy có thể hái được ở khu dã ngoại như Bách Khuất Đằng Quả Thực, bột phấn của Nham thạch hồng sắc hoa văn, nên Lucien bỏ ra chút thời gian để đi tìm kiếm.

Ba loại tài liệu mà Lucien mua là chủ yếu để phụ trợ cho ma pháp Liệt hỏa chi nguyệt" dùng để khu trùng… trong đó hai loại quan trọng là Lưu Hoàng và Dạ tinh Thảo. Hai loại tài liệu này khiến cho người ta bình ổn tinh thần, trợ giúp giấc ngủ ngon hơn, sau khi trở thành học trò của một vị nhạc sĩ danh tiếng, việc mua mấy loại tài liệu phổ thông này là việc hết sức dễ dàng. Còn một loại tài liệu khác là Băng Giải thạch có tác dụng giữ mọi vật tươi mới, nâng cao tinh thần lực.

Khi mua ba loài vật liệu này, Lucien đã cố ý mua với số lượng đủ để cho hắn có thể thi pháp trong một trăm lần. Quý nhất chính là Dạ Tinh thảo, thứ đến là Băng giải thạch, còn rẻ nhất chính là Lưu hoàng, tổng cộng hắn phải bỏ ra một đồng bạc Nael và hai mươi đồng Fell, tức là gần một nửa gia sản của Lucien để mua chíng.

Điều này khiến cho Lucien không khỏi phải chép miệng cảm khái:

- Ma pháp thật đắt đỏ.

Bởi vì việc học hai loại ma pháp "Toan Dịch Tiên Xạ", "Sương giá xạ tuyến" ẽ không đơn giản như "Thất Khống Chi Hoàn”, khi học sẽ lưu lại rất nhiều dấu vết khó có thể xử lý, hơn nữa lúc trời sáng khu dân ngheo O’let thường xuyên có nhiều ngươfi qua lại, hoàn cảnh phức tạp, vì thế Lucien không dám tùy tiện sử dụng ma pháp khi ra khỏi căn nhà nhỏ của mình, mà cũng chỉ có thể học vào buổi tối. Cũng vì lý do như thế nên nữ phù thuyt mới phải tìm một lối vào đường nước ngầm, luyện tập ở chỗ đó.

Hai giờ chiều, Lucien đến nhà Victor để tiếp tục hoàn thành buổi học ngày hôm qua hắn bỏ lỡ.

- Lucien, bây giờ cậu đang làm việc gì vậy?

Sau hai tiếng đồng hồ, buổi học đã kết thúc. Mấy người Renee, Colin, Annie đã lập tức về nhà, chính lúc này Victor bỗng nhiên mở miệng hỏi với ngữ khí ôn hoa.

Lúc này, bên trong đại sảnh chỉ còn dư lại bốn tên học sinh Lotter, Phyllis, Herodotus và Lucien.

Lucien lắc lắc đầu:

-Victortor tiên sinh, trò đã bỏ công việc trước kia, hiện giờ tạm thời còn chưa tìm được việc mới.

Sau khi trải qua việc học tập ma pháp, đã biết rõ ma pháp ngốn tiền đến mức nào, Lucien đã nhanh chóng quyết định, chạng vạng tối nay sẽ tới quán rượu Copper Crown để hỏi thăm một chút.

Nhưng bây giờ Victor lại mở miệng hỏi thế khiến Lucien có chút cờ mong.

-Lấy điều kiện gia đình của cậu, cho dù ta đã mien học phí thì việc mỗi ngày phải học tập sáu tiếng đồng hồ cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của cậu.

Trong giọng điệu của Victor có hàm ý châm chước, lúc trước ông ta đã hỏi qua Colin và Renee, biến hạng dân nghèo như Lucien nếu muốn tiếp tục sống, thì mỗi ngày ít nhất phải duy trì mười tiếng lao động. Tuy không biết lúc trước Lucien lấy tiền ở đâu để đóng học phí, nhưng chỉ cần nhìn cách ăn mặc của hắn thì cũng có thể khẳng định cuộc sống của hắn không có bao nhiêu cải thiện:

- Ta vừa vặn biết có một phần công việc tương đối nhẹ nhàng, chỉ cần mỗi buổi sáng làm việc bốn tiếng thì mỗi tháng có thể hưởng lương là mười đồng bạc Nael, thế nào? Cậu đồng ý không?

Quả nhiên là đã tìm cho mình một công việc nhẹ nhàng, Victortor không chỉ có để cho mình trở thành hắn chân chính học sinh, còn miễn luôn học phí, hơn nữa bây giờ lại quan tâm tới cuộc sống của chính mình, đối với phần tâm ý này, thâm tâm Lucien đã lần thứ hai bị Victor làm cho cảm động. Từ khi xuyên không đến đây, Lucien đả gặp đủ hàng người; những kẻ cặn bã, ác ôn như đám tay chân Jackson, nhưng cũng có không ít người tốt như chú Joel, gì Alissa, người bạn đồng lứa John, bây giờ là Victor tiên sinh, hắn nói:

- Trò đồng ý, Victortor tiên sinh.

-Cậu không cần biết việc gì mà đã vội vã đồng ý như thế sao?

Victor dùng giọng điệu hài hước nói một cây:

-Thư viện của Hiệp hội âm nhạc, vốn là buổi sáng và buổi chiều mỗi ngày đều có một người quản lý, nhưng ta cảm thấy nếu chỉ có một người, rất dễ dàng xuất hiện sai lầm, bởi vậy kiến nghị hiệp hội tăng thêm hai người nữa, cũng không ngời Hiệp hội lại nhanh chóng đáp ứng. Ân, lúc cậu làm quản lý thư viện, có thể nghiên cứu mấy quyển sách nói về âm nhạc sơ cấp, như vậy lúc ta dạy nhạc cho cậu, cậu có thể hiểu nhanh và thấu đáo, với sự thông minh của cậu, chắc chr cần một tuần học tập là có thể thử học các loại nhạc cụ rồi.

Do Victor không biết thiên phú của Lucien như thế nào, nên trong suy nghĩ của ông ta, ông ta chuẩn bị nhanh chóng cho hắn học tập nhạc cụ, mau chóng trở thành nhạc sĩ. Chờ đên khi Lucien chính thức trở thành nhạc sĩ, hắn sẽ có nguồn thu nhập ổn định, đến thời điểm đó, nếu hắn thực sự có thiên phú thì thâm nhập sâu hơn vào các lĩnh vực khác cũng được.

Lucien ngẩn ra, không nghĩ tới mình và thư viện có duyên như vậy, trong lúc xuyên việt, linh hồn của hắn đã mang theo nguyên cả một cái thư viện, hiện giờ còn sắp trở thành nhân viên quản lý thư viện nữa chứ. Chẳng qua bây giờ cũng không phải là thời điểm thích hợp để cảm khái, Lucien liền tràn ngập cảm kích nói:

-Cảm tạ ngài, Victortor tiên sinh.

Công việc này cũng khiến Victor có thêm mặt mũi trong Hiệp hội âm nhạc, còn đối với Lucien đây lại là công việc cự kỳ tốt. Mỗi ngày chỉ mất bốn tiếng đồng hồ mà mỗi thàng đã có thể thu được mười đồng bạc Nael, thực sự là chuyện vô cùng tốt. Phải biết là trước đây Lucien luôn phải làm việc quần quật, từ sáng đến tối muộn, mệt đến tinh bì lực tẫn, thế mà mỗi tháng nhiều lắm cũng chỉ được ba đồng bạc Nael. Bây giờ với việc làm này, mức thu nhập của hắn đã chuyển từ mức lương của loại dân nghèo thuộc tầng đáy xa hội,

vượt lên mức người bình thường, điều này thể hiệm tầm quan trọng của công việc mà Victor kiếm cho hắn.

[FONT="]

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Công ViệC Mới (3)

Victor vỗ tay một cái:

-Cũng đúng lúc buổi chiều ta chuẩn bị mang Lotter, Phyllis, Herodotus đi tới diễn tấu sảnh của Hiệp hôik, cùng dàn nhạc luyện tập thoáng qua một lần, Lucien, cậu cũng đi theo ta đến đấy ký vào hợp đồng là sáng mai có thể bắt đầu làm việc,

Trong khi Victor tiên sinh bắt đầu thu thập lại các loại giấy tờ, trong đó có rất nhiều tờ giấy ghi lại các giai điệu lúc ông ta có cảm xúc, thì Lotter mỉm cười nói với Lucien:

-Làm quen nhé, ta là Lotter, Griffith Lotter, Victor tiên sinh là một thầy giáo rất tốt, cũng là người hiền lành, hi vọng cậu không phụ sự kỳ vọng của thầy.

Lúc Lucien đột nhiên bị Victortor thu làm học sinh, trong thâm tâm Lotter cảm thấy rất phẫn nộ và bất mãn, đơn giản bởi vì y chính là một thành viên của gia tộc Griffith, sao có thế cùng học tập âm nhạc với một tên học sinh nghèo được cơ chứ? Một tên mà bất cái gì cũng không biết, cũng không được giáo dục đầy đủ mã cũng muốn bước lên con đường âm nhạc đầy tao nhã và thần thánh sao? Điều này thật sự là quá mất thể diện.

Chẳng qua từ trong giọng nói của Victor tiên sinh Lotter cũng hiểu được, ông ta muốn Lucien trở thành nhạc sĩ. Chính vì thế cảm giác phẫn nộ và bất mãn nhanh chóng biến mất, thay vào đồ là thái độ của một nhà quý tộc thích khoe khoang, dùng ánh mắt của kẻ đứng trên cao nhìn xuống, cố tỏ vẻ đầy thiện ý với Lucien.

-Hẳn là Victor tiên sinh rất muốn thấy cảnh các học sinh của mình cùng sống hòa hợp với nhau.

Hi vọng sau khi chính thức trở thành học trò của Victor, trong lòng Lucien nghỉ như thế.

Lucien đối với Lotter nghĩ như thế nào cũng không cảm thấy hứng thú, mình đã lựa chọn ma pháp, sau này thời gian cùng với bọn họ e là sẽ không nhiều, bởi vậy bởi vậy lễ phép trả lời:

-Ta biết rồi, cám ơn ngươi nhắc nhở, Lotter. Ân, ta tên Evens Lucien.

-Ta là Hain Phyllis.

Thiếu nữ tóc đỏ Phyllis có chút rụt rè pha lẫn sự lạnh nhạt nhìn Lucien gật gật đầu, cô ta cũng nhận thấy rằng trên con đường âm nhạc này Lucien sẽ không đạt được bao nhiêu thành tựu, dù sau hắn cũng cất bước quá muộn. Cho nên đối với việc Lucien trở thành học trò chính thức của Victor cũng không quá để ý, cô ta chỉ xem đấy là cách Victor tiên sinh báo đáp thiện ý với hắn.

Hơn nữa, tuy Lotter có thể tỏ vẻ cực kỳ thiện ý còn Phyllis thì lại không thể làm được như vậy, nếu chuyện cô cùng làm bạn với một học sinh nghèo bị truyền ra bên ngoài, thanh danh của cô nhất định

sẽ bị tổn thất không nhỏ, thậm chí còn ảnh hưởng tới hôn nhân sau này.

Còn tên thiếu niên Herodotus trước nay vẫn không vừa mắt với Lucien cũng học phép lịch sự tối thiểu của Phyllis, dùng giọng điệu lạnh nhạt chào Lucien một câu.

…

Phòng khách của Hiệp hội amm nhạc.

Lucien giẫm lên chiếc thảm vừa dày lại mềm mại để đi theo Victor, tiến lên trên bục lễ tân, còn Lotter, Phyllis và Herodotus thì bị Victor bắt lên tầng năm để luyện tập diễn tấu với dàn nhạc.

Một người thiếu nữ xinh đẹp mắt xanh tóc nâu tên là Elena, cúi đầu chào hai người rồi dùng âm thanh vui vẻ nói:

-Buổi chiều tốt lành, Victor tiên sinh.

-Buổi chiều tốt lành, Elena, đây là học sinh của ta, Lucien, bắt đầu từ ngày mai cậu ấy sẽ đến đây quản lý thư viện vào mỗi buổi sáng, cô đem khế ước cho cậu ấy ký tên đi rồi chờ chút nữa hãy giao cho Hank tiên sinh.

Victortor giới thiệu Lucien.

Elena gật đầu, lấy ra một tờ hợp đồng đã chuẩn bị từ sớm, đưa cho Lucien:

-Chào cậu, Lucien tiên sinh?! Lucien?! Là cậu?!

Ban nãy khi cô ta nhìn thấy Lucien thì đã có cảm giác khá quen mắt, bây giờ mới để ý tên tuổi, cố gắng tìm kiếm trong ký ức, đôi

mắt màu xanh trông như bảo thạch trợn tròn lên, không thể tin được hơn một tuần lễ trước, Lucien còn tới hiệp hội âm nhạc để vận chuyển rác, hành động này đại biểu cho thân phận dân nghèo của Lucien, thế mà hôm nay đã trở thành học trò của nhạc sĩ Victor tiên sinh:

- Thế giới này nhất định là điên rồi!

-Buổi sáng tốt lành, Elena, nhìn thấy cô thì tốt rồi.

Lucien cầm lấy tờ khế ước, bởi vì có nhiều mặt chữ hắn chưa thuộc hết nghĩa nên còn phải tra từ điển trong thư viện linh hôcn, nên chỉ mấy dòng chữ đơn giản mà đọcmất tận mấy phút đồng hồ. Điều này khiến cho Elena từ từ bình tĩnh lại, hiếu kỳ đứng quan sát Lucien:

-Nếu như cậu đã đọc kỹ và mà không thấy có vấn đề gì thì hãy ký tên hoặc in dấu tay, sau đó giao cho ta, khoong ngờ lần gặp lại này, cậu lại có thay đổi lớn đến như vậy.

Victor đang đứng một bên cười hơi:

-Elena, cô biết Lucien sao?

-Lúc đó Victor tiên sinh cũng ở đó mà…

Elena nhanh chóng kể lại câu chuyện một lần, trong khoảng thời gian này Lucien cũng đã xem xong bản khế ước, cảm thấy không có vấn đề gì, lập tức cầm lấy bút lông chim, ký tên với vẻ không được thành thục lắm.

Sau khi Victor nghe Elena kể lại câu chuyện thì quay sang nhìn Lucien:

-Chẳng trách ta vẫn cảm thấy cậu rất quen mắt, rất tốt, cậu có ý chí và quyết tâm để vươn lên, Chúa nhất định sẽ phù hộ cho cậu thành công.

-A, thành công gì vậy? Victor, ngươi đã chuẩn bị kỹ càng cho toàn bộ buổi hòa âm diễn tấu rồi chứ?

Đúng lúc này, một âm thanh nhàn nhạt nhưng khiến người đọc cảm giác được sự chua ngoa bỗng nhiên vang lên từ phía bên cạnh.

Lucien quay đầu lại nhìn sang, thì thây vị nhạc sĩ Wolf tóc xù, cằm hếch về phía trước mà trước đây đã có dịp gặp qua.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 40: Quyển 1 - Chương 40: Đường Nước Ngầm Yên Tĩnh

Victor không phải là tên ngốc chỉ chuyên tâm vào âm nhạc, thần kinh chậm chạp, đối với sự cố ý của Wolf cảm nhận được rất rõ ràng, trong lòng là sự phẫn nộ xen lẫn tức cười, có phải bản thân cướp đi cơ hội tổ chức buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh thính phòng của hắn đâu, chẳng qua là trước đó khi hội đồng tuyển chọn nhạc sĩ, vừa hay là bản thân và hắn lọt vào vòng thảo luận cuối cùng, nếu muốn trách ai đó, sợ rằng phải trách bản thân Wolf có sở trường về viết bình luận hơn, chứ không phải là sáng tác nhạc, hắn đã quên mất sự theo đuổi âm nhạc của bản thân.

“Dĩ nhiên, Wolf, tôi mới viết xong một khúc nhạc hòa tấu piano, vô cùng vừa ý, anh có muốn nghe thử trước không?” - Victor cười trả đòn lại, bản nhạc hòa tấu piano này của anh đã đăng ký ở Hiệp Hội Nhạc Sĩ rồi, cũng không phải lo Wolf đạo nhạc sau khi nghe xong.

Wolf không ngờ rằng Victor vừa trải qua trận hôn mê và suy sụp tinh thần liên tục mấy tuần lại đầy tự tin như thế, sắc mặt hắn tức thì trở nên tái mét, hắng giọng vài tiếng nói cứng: “Victor, tôi vẫn giữ lại một chút hiếu kỳ vậy, hi vọng 3 tháng sau, ở Thánh Vịnh Thính Phòng, anh đừng khiến tôi thất vọng.” Victor tự tin như vậy, Wolf sợ mình sau khi nghe xong bản hòa tấu piano của hắn, không những nghĩ không ra những lời lẽ mỉa mai để đả kích hắn, mà ngược lại sẽ khiến bản thân ăn không ngon, ngủ không yên trong ba tháng này.

Victor nhún vai, mỉm cười nói: “Thật là tiếc quá, vốn dĩ còn hi vọng anh đưa ra vài ý kiến chứ.”

Wolf không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, vừa đảo mắt thì đã thấy Lucien bên cạnh Victor, nhìn thấy bộ quần áo vải lanh cũ kỹ, rẻ tiền của cậu, thế là hất hàm với vẻ khinh thường nói: “Victor, anh quen với đồ tiện dân thấp hèn, không có giáo dục lúc nào thế?”

Bắt đầu từ thời ông cố của Wolf, tuy mấy đời trực hệ nhà họ chưa từng nhận được tước vị nhưng dù thế nào thì họ hàng xa của Wolf vẫn là có một vị Tử Tước, mấy vị Huân Tước, chả trách được hắn luôn tự hào là một thành viên quý tộc, coi thường các nhạc sĩ xuất thân bình dân như Victor, lúc nào cũng giữ thái độ thanh nhã cao quý, dĩ nhiên lại càng không nhắc đến những người nghèo như Lucien nữa, cộng thêm sự ghen ghét và thù hận đối với Victor, nên nhìn thấy Lucien bên cạnh anh, Wolf giống như nhìn thấy một con chuột ghê tởm chạy lên bàn ăn của nhà mình vậy.

Đối với lời nói gần như chửi rủa của Wolf, Lucien ngoài có chút phẫn nộ ra toàn là thấy rất tức cười, cho dù ở đâu, chỉ cần có sự khác biệt về của cải giàu nghèo, địa vị cao thấp, thì sẽ có người dựa vào chúng để phân biệt “sang hèn”. Xã hội hiện đại thì tốt hơn một chút, ở thế giới khác lạ của sự dung hợp kỳ quái trong thời kỳ Phục Hưng và tăm tối này, điều đó được thể hiện hoàn toàn trần trụi và họ còn lấy đó làm tự hào, muốn thay đổi sự kỳ thị này thì chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân.

Victor xuất thân bình dân, đối với thái độ này của Wolf cũng có sự ghê tởm không nói rõ được giống vậy, anh nhíu đôi mày, nghiêm túc nói: “Hãy chú ý đến lời nói của anh, Wolf, đây là Lucien, học trò gần đây mới theo tôi học nhạc, ừm, một người trẻ tuổi rất có tài năng âm nhạc.

Tuy bản thân Victor không có kỳ thị gì đối với người nghèo, nhưng văn hóa, môi trường và giáo dục của cả thế giới vẫn có ảnh hưởng rất sâu sắc đối với anh, do đó khi giới thiệu Lucien, để không khiến anh ta bị người khác kỳ thị, cộng thêm sự phản cảm của bản thân đối với Wolf, nên Victor đã khoác lác một chút, ngay cả đến bây giờ, bản thân anh cũng không rõ Lucien có thiếu nhạc cảm trời sinh hay không.

“Ha ha ha, hắn, ha ha ha ha, hắn có tài năng âm nhạc? Một tên nghèo hèn thấp kém trước giờ chưa từng nhận được sự hun đúc và dạy dỗ âm nhạc mà có tài năng âm nhạc ư? Victor, tôi thấy anh vì việc chuẩn bị buổi hòa nhạc mà đầu óc trở nên bất bình thường rồi.” Wolf giống như nghe được câu chuyện cười rất buồn cười nào đó mà cười đến nỗi mất cả phong độ, cả người rung bần bật, tâm trạng bực bội vừa nãy cũng biến mất tiêu, cười lớn tiếng chế nhạo Victor và Lucien.

Victor không ngờ rằng mình tốt bụng nói khoác một chút mà lại khiến Wolf có phản ứng lớn như vậy, Victor vừa thở dài bản thân khó hiểu Wolf, vừa đành tiếp tục kiên trì nói cứng: “Arthaud là Thánh Vịnh Chi Thành, thủ đô của âm nhạc, mỗi một người ở đây đều nhận được sự ưu đãi của Chúa và sự hun đúc của âm nhạc, cho dù nghèo hèn thì cũng có không ít những ngâm du thi nhân xuất sắc, hơn nữa tài năng âm nhạc của một số người là do Chúa ban tặng, sinh ra đã có, sự ảnh hưởng và giáo dục sau đó chỉ là gạt bỏ đi lớp bụi che đi ánh sáng của viên ngọc thô, giúp nó phát ra ánh sáng vốn có, không phải sao?”

Wolf vừa cười vừa lắc đầu, chỉ về phía Lucien: “Thiên tài âm nhạc như thế đúng là cũng có, nhưng nếu đã nhận được sự ban tặng của Chúa, vậy thì sức mạnh huyết mạch thần ban đó chắc có

thể kích hoạt một cách dễ dàng, vậy nên công chúa điện hạ Natasha đúng là vậy, Bá tước Verdi đúng là vậy, còn người “học trò” này của anh, tên gì nhỉ, à, Lucien, chắc chắn là không phải. Nếu hắn có thể trở thành nhạc sĩ xuất sắc, tôi sẽ công khai xin lỗi anh và hắn trên tờ “Âm Nhạc Bình Luận”, đồng thời sẽ không tổ chức buổi hòa nhạc nữa.”

Trong trạng thái đắc ý, Wolf nhanh miệng suy đoán chắc chắn, nhưng hắn cũng được tính là cẩn thận, cố ý thêm vào hai chữ “xuất sắc” trước từ nhạc sĩ, dù sao đến lúc đó, chỉ cần không phải được công nhận là xuất sắc thì dù Victor có dùng câu nói này để tìm mình thì cũng có thể trở mặt không nhận.

Theo như tin tức mà Lucien được biết mấy ngày nay, công chúa Natasha là huyết mạch duy nhất của Đại Công Owuor Ritter, là Nữ Bá Tước Violet, mà tước vị này là một tước vị phải kế thừa trước khi mỗi một đời Đại Công kế vị. Bởi vì gia tộc Owuor Ritter chính là gia tộc Violet. Tài năng âm nhạc của nàng rất tốt, sở trường về violin, sáo, đại phong cầm, nếu không phải bị cản trở bởi thân phận, thì e rằng đã trở thành nhạc sĩ xuất sắc rồi, dĩ nhiên, với thân phận là một Kỵ Sĩ, Natasha cũng là Đại Kỵ Sĩ bậc 5 xuất chúng, chỉ mới hai mươi lăm tuổi mà chỉ còn cách bậc vị Thiên Kỵ Sĩ không còn xa.

Bá tước Verdi cũng là một thành viên của gia tộc Violet, là cháu trai của Đại Công, đã từng viết ra nhiều bản nhạc xuất sắc, hiện tại không có lãnh địa của riêng mình, mà đảm nhiệm chức Trưởng Quan cao nhất Thành Vệ Quân ở Arthaud, vừa trở thành Đại Kỵ Sĩ bậc 5.

Sau khi nói xong, Wolf không nhìn Victor lấy một cái, mỉm cười đi về phía cửa cầu thang.

Victor lắc đầu một cách chán ghét, nói với Lucien: “Đừng thèm chấp cái tên hẹp hòi, chua ngoa, thô tục đó, cứ an tâm làm tốt việc học của mình là được, chiều nay cậu đi xử lý các việc khác cho xong, sáng mai chính thức đến tìm Elena, bảo cô ấy dẫn cậu đến thư viện, ừm, sau này một tuần nghỉ một ngày, cụ thể là thứ bảy hay là chủ nhật, thì phải xem cậu và bạn cùng quản lý thư viện bàn bạc thế nào đã, được rồi, ta đến hội trường hòa nhạc đây.”

Đưa mắt tiễn Victor rời đi xong, Lucien quay đầu lại, mang văn thư khế ước giao cho Elena: “Ngày mai phải làm phiền cô rồi, Elena.”

Elena mỉm cười, bên trái có cái lúm đồng tiền nhỏ: “Đây là công việc của tôi, Lucien. Đúng rồi, đừng để ý đến ngài Wolf, trong hiệp hội hầu hết mọi người đều không thích ông ta, ngoại trừ mấy vị trị sự, ừm, các vị trị sự có tước vị.”

“He he, ngài Wolf luôn kiêu ngạo vịn cằm nhìn chúng ta, lẽ nào sẽ khiêm tốn mà cung kính nhìn cằm của mấy vị giám đốc ư?” Lucien dựa theo ý tứ trong lời nói của Elena, hài hước châm biếm một câu, khiến cho Elena cười khanh khách.

Cười nói với Elena mấy câu, Lucien còn bận quay về thăm dò miệng đường nước ngầm, nên nói lời cáo từ.

“Lucien!”

Đi được vài bước, Lucien bỗng nghe thấy tiếng gọi của Elana, quay đầu lại nhìn cô ấy với vẻ nghi hoặc.

Tay phải của Elena nắm lại thành nắm đấm nho nhỏ, hươ lên: “Lucien, tôi tin anh, cho dù không thể trở thành nhạc sĩ, cũng phải

trở thành nhạc sư xuất sắc, đến lúc đó xem thử ngài Wolf sẽ có vẻ mặt thế nào!”

Trước khi vào Hiệp hội âm nhạc làm việc, cuộc sống của Elena là ở giữa người nghèo và bình dân, do đó đối với ngữ khí vừa nãy của Wolf là có sự đồng cảm, rất bất mãn.

Lucien học theo cô ấy huơ huơ nắm đấm, nói qua loa: “Nhất định!”

Hơn 9 giờ tối, ngoài mấy tên say rượu, khu o’Let đã không còn thấy bóng người nữa, trong sự tĩnh mịch của đêm tối thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng sủa của đám chó hoang, đối với những dân nghèo của thế giới này, trước giờ đều là ngủ sớm dậy sớm, buổi tối không có cuộc sống về đêm đầy màu sắc, buổi sáng cũng cần dậy sớm, bận rộn vì sinh kế của một ngày.

Lúc ăn tối, nói tin tốt lành đã tìm được một công việc tốt nhờ sự giúp đỡ của ngài Victor cho chú Joel và thím Alissa nghe xong, Lucien mượn cớ học hành trở về căn phòng nhỏ của mình, ngồi thiền và phân tích ma pháp sắp được học.

Lặng lẽ lẻn ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cánh cửa gỗ lại, bước chân của Lucien đi rất nhẹ về phía miệng đường nước ngầm hoang vắng mà chiều nay đã thăm dò xong, chờ bản thân phân tích ra bốn ma pháp trận thì có thể mượn nguyên liệu ma pháp bố trí và sử dụng một số phiên bản nhược hóa, phụ trợ của ma pháp chính thức rồi, ví dụ “Hóa đá thành bùn”, chính là ma pháp hữu dụng như mở một đường hầm bí mật trong phòng mình thông đến đường nước ngầm, và trong đường nước ngầm xây phòng thực nghiệm ma

pháp, đến lúc đó sẽ không cần phải đi vào đi ra khiến người khác nghi ngờ rồi.

Sau khi kiên nhẫn quan sát xung quanh không có ai, Lucien cẩn thận đi vào miệng đường nước ngầm.

Lần này, cái mùi hôi thối đó, môi trường trơn trượt, bẩn thỉu xung quanh tuy vẫn khiến Lucien không thích ứng được, thấy khó chịu nhưng lại không thể ngăn cản sự nhiệt tình học ma pháp của anh, loay hoay trong đường nước ngầm, tìm một góc vắng vẻ và đánh dấu vẽ bản đồ đường nước ngầm thô sơ trong thư viện Linh Hồn.

Mà trong quá trình đó, Lucien còn cắt lấy rất nhiều rêu phát ra ánh sáng nhạt trên tường, bỏ vào trong túi quần bên trái của mình, bởi vì loại rêu này gọi là “Rêu huỳnh quang”, là một nguyên liệu làm phép của ma pháp không chính thức cấp học đồ “Cấm Quang Thuật”.

Vừa tìm, Lucien vừa cảm thấy kỳ lạ, bản thân lại chưa gặp được người ăn xin sống ở cống thoát nước mà Correa nói, ngoài tiếng bước chân khe khẽ của Lucien ra thì bốn bề yên lặng, cảm giác rất gai người.

Lucien nhanh chóng tìm được một nơi rất thích hợp để thực nghiệm ma pháp, đây là một ngã ba, nơi cách xa mười mấy bước phía trước bị hòn đá lớn bịt kín, bên trái thông đến nơi sâu hơn, chỉ cần vị trí đứng tốt, thì có thể dễ dàng phát hiện bên trái và phía sau có người đến gần hay không.

Móc từ trong túi áo lanh bên tay phải ra một nắm bột lưu huỳnh, Lucien có chút thở dài, nếu không thể trở thành ma pháp sư chính thức, cứ mang theo bên mình nguyên liệu làm phép thì rất phiền

phức, bản thân chỉ có bốn loại, còn có thể lần lượt bỏ vào 4 túi áo quần, chứ nếu số nguyên liệu lên đến cả trăm loại đó thì e rằng phải dùng đến áo ma pháp chuyên dụng, trong thắt lưng có 1 dãy túi nhỏ rồi.

Nhớ lại kết cấu pháp thuật phân tích ra, cùng với quá trình cấu tạo ma pháp mà bản thân hiểu được, Lucien đưa tay phải ra, ngón tay vừa túm lấy, bột lưu huỳnh từ trên tay chầm chậm rơi xuống, trong miệng phát ra một tràng thanh âm cổ quái, trúc trắc, biểu cảm trên mặt dưới sự chiếu rọi của ánh huỳnh quang, vừa nghiêm túc mà u ám.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 41: Quyển 1 - Chương 41: Thi Thể Quen Thuộc

Gần đến lúc rạng sáng, Lucien trải qua nhiều lần thực nghiệm ma pháp, cuối cùng cũng học được và tương đối nắm vững thuần thục năm ma pháp không chính thức là "Phồn Tinh Chi Nhãn": "Sương Đông Xạ Tuyến", Cấm Quang Thuật": "Pháp Sư Chi Thủ" và "Toan Dịch Tiễn Xạ", còn như "Thất Khống Chi Hoàn" hôm qua học được và đã thử thi pháp không dùng chú văn, thì Lucien ổn định thời gian thi pháp trong vòng ba giây.

So sánh với ghi chép của bản thân nữ phù thủy, Lucien phát hiện thời gian bản thân phân tích ma pháp, học được ma pháp, nắm vững ma pháp nhanh đến mức kinh người, ngoại trừ "Thất Khống Chi Hoàn" mà nữ phù thủy không hiểu được, nắm bắt một cách cưỡng ép, thì ma pháp nguyên tố sở trường của bà ta như "Toan Dịch Tiễn Xạ": "Sương Đông Xạ Tuyến", thường đều là mất ba đến bốn ngày, hai mươi tiếng, thực nghiệm ma pháp mấy trăm lần cộng thêm luyện tập thi pháp mới có thể phân tích và nắm vững, còn Lucien thì "Toan Dịch Tiễn Xạ" đã dùng năm lần: "Sương Đông Xạ Tuyến" đã dùng bảy lần: "Phồn Tinh Chi Nhãn" đã dùng mười lần, chỉ có "Cấm Quang Thuật" do phân tích trước và không hiểu rõ nên phải mất ba mươi lần mới nắm vững.

Theo quan điểm của Lucien, việc này chủ yếu là do kết cấu pháp thuật hình như là lấy mô hình số học làm nền tảng, sau đó kết hợp với lý giải của bản thân đối với quá trình cấu tạo ma pháp này, đồng thời kết cấu mô hình của ma pháp không chính thức chỉ là hình vẽ

phù văn đơn giản, giống với hình sao sáu cánh ở trình độ hình học phẳng cấp hai, cấp ba, sau khi bản thân ôn tập tài liệu lịch sử trong thư viện, đa số phân tích ma pháp không chính thức đều trở nên vô cùng đơn giản.

Còn đối với việc lý giải quá trình cấu tạo ma pháp, Lucien cũng dựa vào kiến thức trong quá khứ, ví dụ như lý giải "Toan Dịch Tiễn Xạ" thành dùng lưu huỳnh chế tạo a-xít sun-phu-ric, nhưng đến Cấm Quang Thuật thì Lucien không thể dựa vào kiến thức trước đây để lý giải được, chỉ có thể mơ hồ cho rằng ngược hướng phá hoại kết cấu của "Cỏ huỳnh quang" có thể khiến nó chủ động hấp thụ ánh sáng không phản xạ, kết quả là hiệu quả cũng không đến nỗi tệ, nhưng cũng không phải tốt, rất nhiều lần luyện tập mới nắm vững.

Điều này khiến Lucien tự kiểm điểm: "Không thể quá trông cậy vào kiến thức của quá khứ, ma pháp của thế giới này chắc có chỗ độc đáo, tuy một số có thể kết hợp các kiến thức vật lý, hóa học, nhưng ngoài ra thì tự mình phải phân tích dần dần, suy cho cùng nguyên tố và quy tắc của thế giới này rất có thể không giống với trái đất, như đúng mà lại sai, ví dụ các nguyên liệu quý như bí ngân, tinh kim mà nữ phù thủy ghi chép, ví dụ như tại sao có thể dựa vào chiêm tinh để xem bói cát hung, vận mệnh…"

Còn "Thất Khống Chi Hoàn", do Lucien hoàn toàn hiểu nó là ma pháp dưới tác dụng của lực hấp dẫn, nên mới có thể nhanh chóng rút ngắn thời gian thi pháp đến giới hạn cao nhất như hiện tại.

Sau khi nghỉ ngơi yên tĩnh mười phút để hồi phục tinh thần lực, Lucien bắt đầu xử lý đơn giản các dấu vết để lại, ví dụ như bề mặt đá bị ăn mòn.

“Uy lực của ma pháp không chính thức quả thực không đủ mạnh, Sương Đông Xạ Tuyến chỉ có thể đánh trúng chỗ hiểm như tim và yết hầu, gây hiệu quả tim ngừng đập và nghẹt thở mới có thể trực tiếp giết chết một người trưởng thành, nếu không thì phải ba lần phát ra Sương Đông Xạ Tuyến chính xác hoàn toàn, nếu chỉ trúng một lần thì nhiều nhất sẽ khiến người ta chịu tổn thương do rét nghiêm trọng, động tác và tư duy trở nên chậm chạp, Toan Dịch Tiễn Xạ do vấn đề về nồng độ và cường độ của a-xít, cũng phải trúng chỗ hiểm mới được.” Lucien bình tĩnh phân tích ma pháp cấp học đồ mà mình biết, và cũng không thất vọng lắm, rất nhiều ma pháp tuy nhìn thì không mạnh nhưng chỉ cần vận dụng tốt, ở trường hợp đặc biệt và thời gian đặc biệt, hiệu quả cũng sẽ kinh người.

Xử lý xong dấu vết, Lucien đem nguyên liệu thi pháp trong túi đặt ở chỗ kín mà lại tiện lấy dùng, tiếp đó chưa trở lên mặt đất mà tiếp tục theo đường nước ngầm đi về hướng cửa xả nước gần khu ô chuột thăm dò.

Đó là vì Lucien từng nghĩ, muốn tìm được nấm thi thể đen thì phải tìm được xác chết trước, trong khi ở mộ viên rất có thể bị giáo hội âm thầm giám sát, vậy thì ngoại trừ dã thú, con người đã chết trong rừng đen Mazel ra, đường nước ngầm là nơi duy nhất có hi vọng tìm được thi thể thối rữa, dù sao nơi đây cũng có rất nhiều dân nghèo, ăn mày cư trú, ngay cả vải bọc thi thể cũng chưa chắc có, nếu không có bạn bè quen biết và họ hàng bên cạnh, thì không ngoại trừ khả năng sẽ lặng lẽ chết ở nơi sâu thẳm dưới đường nước ngầm mà không ai hay biết, còn các động vật chết, những miếng thịt thối rữa được vứt xuống đường nước ngầm cũng không phải hiếm.

Vả lại nữ phù thủy cũng đã từng thăm dò trong đường nước ngầm, ban đầu là vì nấm thi thể đen, sau đó là vì tìm lai lịch của

chuột mắt đỏ, nhưng đều chưa gặp phải nguy hiểm, vì vậy Lucien mới dám thăm dò đường nước ngầm này trước.

Tinh thần lực phân tán, lờ mờ cảm nhận xung quanh, Lucien hết sức thận trọng khi đi trong đường nước ngầm.

Trong hơn hai mươi phút, Lucien đã thăm dò xong mấy nơi, đã phát hiện ba xác thối, lần lượt là hai con chuột và một loại động vật hình thạch kỳ quái, tiếc là trên người chúng đều không mọc nấm thi thể đen.

Chuyển sang một chỗ rẽ khác, trước mắt Lucien bỗng trở nên rộng rãi, và cuối cùng đã phát hiện đám người ăn mày cư trú ở đường nước ngầm.

Đoạn đường nước ngầm này rất rộng, ở giữa là một con sông ngầm nước chảy tĩnh lặng, mang theo một số rác rưởi, nó sẽ chảy thẳng đến cửa xả nước, hòa vào sông Belen, trên con đường lát đá hai bên, mỗi bên đặt một dãy các vật như vải rách, chén sành, có một vài người ăn mày mặc áo quần rách rưới đến lộ cả da thịt, đang tụ tập trên con đường lát gạch ở một bên, không biết đang làm gì.

Lucien nhìn thấy chỉ là kẻ ăn mày nên không tránh đi, vả lại bản thân đã bị phát hiện, thế là bước chân thận trọng muốn đi qua từ con đường đá ở bên còn lại.

“Chàng trai trẻ, đường nước ngầm không phải là nơi cậu nên đến, cậu có mục đích gì?” Trong đám người ăn mày có một ông lão trông khoảng hơn sáu mươi tuổi, gầy trơ xương sườn, khô quắt dị

thường bước ra, nhưng nghe tiếng của ông ta thì nhiều nhất là cỡ bốn mươi tuổi.

Cho dù cái áo ngắn bằng vải lanh mà Lucien mặc có cũ kỹ, rẻ tiền, không thể che dấu thân phận của dân nghèo đi nữa, nhưng so với đám người ăn mày này thì vẫn sang trọng như quý tộc, chí ít nó sẽ không rách đến mức lộ ra phần lớn da thịt, chí ít nó rất sạch sẽ, vậy nên ông lão vừa nhìn đã nhận ra Lucien không phải là "cư dân gốc" của đường nước ngầm.

Lucien mỉm cười trả lời: "Tôi có vị bằng hữu sống ở đường nước ngầm, tôi đến tìm hắn." Lời nói tự tin, điệu bộ thuần chất, giống như không hề quan tâm đến đám người ăn mày, vì ở trong đường nước ngầm đen tối không có pháp luật này, muốn không khơi dậy sự tham lam của đám người ăn mày, phải thể hiện được bản thân rất mạnh là cách tốt nhất.

Sau lưng ông lão gầy gò, mấy người ăn mày khác cũng đều đứng lên theo, ánh mắt vừa hung ác vừa tham lam nhìn chằm chằm vào Lucien, nhưng Lucien không hề tỏ ra yếu thế đảo mắt lại với họ, bày ra thân hình cũng xem là rắn chắc cùng với con dao găm sắc bén.

Việc này khiến họ tránh khỏi ánh mắt của Lucien một cách vô thức.

Nhìn Lucien từng bước đi về phía trước, ông lão gầy gò bỗng nhiên cười lên: "Chàng trai trẻ, ta thấy cậu ăn mặc không tốt lắm, còn trong tay lại có một con dao găm, xem ra là đang làm việc không chính đáng."

Lucien có chút kinh ngạc rằng ông ta sẽ nói chuyện với mình, nghĩ một lát, hắn trả lời lạnh lùng: “Việc này không liên quan đến ngươi.”

Ông lão gầy gò cười he he: “Cho dù thế nào cũng nhìn ra được ngươi sống rất khó khăn. Nếu người trẻ như ngươi đã cố gắng như vậy, dốc sức như vậy mà mỗi ngày cũng không thể ăn bánh mì trắng, thịt bò, thì ta nghĩ chắc chắn không phải là lỗi của ngươi. Thần giáo chân lý nói với bọn ta, mỗi người đều là con cừu non của Chúa, nhưng tại sao bọn quý tộc có thể sống cuộc sống xa xỉ, còn những dân nghèo ngoan đạo tín ngưỡng ngài thì lại không thể thay đổi số mệnh, mọi người đều giống nhau sinh ra thì có tội!

“Tôi không có hứng thú với những điều ông nói, ông đừng nói chuyện với tôi nữa.” Ngữ khí của Lucien lạnh lùng.

Tuy ông lão gầy gò này nói rất khó hiểu, không để lại điểm sơ hở, đổi lại là người khác chắc chắn không hiểu rõ, nhưng trong lời nói của ông ta, Lucien lại nghe được một mùi quen thuộc, đó chính là mùi bị người khác truyền giáo, mà nhìn ý tứ của ông ta thì chắc chắn không phải truyền thần giáo chân lý, còn là thần khác hay là ma quỷ, thì Lucien hiện giờ tạm thời không có hứng thú, trong tình huống không có đủ thực lực mà tùy tiện tiếp xúc những điều này, đó là tự tìm đường chết.

Không để ông ta nói quá nhiều, là vì biết càng nhiều thì càng không thể rời đi, dưới sự khống chế của thần giáo chân lý, truyền bá giáo phái khác thì đó là tội danh phải lên giàn hỏa thiêu, đám người ăn mày này sẽ không mạo hiểm để lộ thông tin.

Ông lão gầy gò và mấy tên ăn mày không ngờ rằng Lucien sẽ từ chối dứt khoát và trực tiếp như vậy, nên không kiềm được tức giận

nhìn chòng chọc Lucien, giống như là đã bất kính với món đồ quý giá vậy.

“Muốn thử dao găm của tôi không?” Lucien lắc lắc con dao găm trong tay, sau đó bình tĩnh, thận trọng đi về phía trước.

Khi cách bọn họ ở chỗ giao thoa của đường nước ngầm và sông ngầm, Lucien nhạy bén phát hiện ra ở chỗ bọn họ ngồi vây lại trước đó đang bày một tấm vải đen sạch sẽ, phía trên vẽ một cái sừng cong cong, lấp lánh tia sáng màu bạc.

Ông lão gầy gò nhớ lại những lời mình đã nói, cảm thấy không có để lộ nội dung gì cả, giống như sự than phiền của một người dân nghèo bình thường, chẳng qua là sự than phiền tập trung vào bọn quý tộc mà thôi, đồng thời ông ta đánh giá lại một chút về tuổi tác, trạng thái thân thể, con dao găm trong tay của Lucien, thế là đành ngồi xuống.

Rời khỏi đám người ăn mày, tạt qua trong đường nước ngầm hơn mười phút nữa, tiếng nước trong tai của Lucien bỗng nhiên vang dội.

“Xem ra là đến cửa xả nước rồi, bên ngoài chắc là bờ sông Belen.” Lucien nhìn thấy sông ngầm trở nên cuộn trào mãnh liệt, chảy về hướng một cửa động phủ tấm thép gai bị đục lỗ rất lớn. Thế là hắn đi chậm chậm ở con đường trên bờ, ở nơi rác rưởi dày đặc nhất tìm kiếm xác thối.

Đi thẳng đến trước tấm thép gai, Lucien đều không phát hiện được gì, hắn có chút thất vọng, chuẩn bị trở lên mặt đất.

Nhưng khi Lucien quay đầu, tùy ý nhìn một cái ở phần tiếp xúc của tấm thép gai và mặt nước, lại kinh ngạc phát hiện ánh huỳnh quang chiếu rọi, trong sóng nước dập dềnh, chỗ bên dưới nơi tiếp xúc của tấm thép gai và mặt nước, hình như là không có.

Đang lúc hiếu kỳ, Lucien đi lên trên bờ, lắc lắc, nhấc tấm thép gai rồi nhìn cho kỹ, chắc chắn dưới tấm thép gai đã xuất hiện một cái lỗ không nhỏ.

Còn chưa kịp phán đoán xem là nó hỏng tự nhiên hay là bị người khác phá hoại, thì Lucien nhìn thấy một vật thể lớn màu đen chầm chậm nổi lên ở ngay trước mặt mình, hình như là do vừa nãy hắn đã lay mạnh tấm thép gai.

Khi nó chầm chậm nổi lên mặt nước, nước sông ngầm đánh vào tấm thép gai, Lucien mới nhìn thấy rõ, đây là một thi thể đã trương phình, bắp thịt trên mặt, trên người đã thối rữa rất nhiều, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra hình dáng, áo quần quấn đầy rác rưởi, có sức nổi rất mạnh.

Lucien nén nhịn sự ghê tởm khi nhìn thấy xác thối, tìm kỹ trên người nó xem có nấm thi thể đen không, tuy rằng không hi vọng lắm, suy cho cùng nó bị ngâm trong nước, nhưng có lẽ sẽ có kinh ngạc chăng?

Nhìn đi nhìn lại, đôi lông mày Lucien đã nhíu lại, bởi vì nguyên nhân cái chết của thi thể này rất cổ quái, ngực bị thủng, hơn nữa vừa nãy hắn dùng dao găm thăm dò một chút, phát hiện tim của người này đã không còn nữa, xem ra giống như là bị người ta móc mất.

“Ai mà lại tàn nhẫn thế?” Lucien quan sát khắp thi thể này, đột nhiên ở phần eo của thi thể đã phát hiện một túi tiền quấn ở đó: “sao lại có chút quen quen?”

Dùng dao găm khều qua đó, Lucien xem kỹ lại: “Đây là túi tiền của mình!”

Đây là túi tiền mà Lucien bị tay chân Hắc bang cướp mất, còn chưa kịp lấy lại, vậy mà nó lại xuất hiện ở trên cơ thể xác thối chết rất kỳ dị trong đường nước ngầm.

Trong sự kinh ngạc, không để ý đến sự ghê tởm, Lucien chăm chú nhìn vào phần mặt của thi thể này:

“Andre?”

Trong lòng có ý nghĩ, Lucien càng nhìn càng thấy giống, Andre của Hắc bang Yaren sao lại chết ở đây?

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 42: Quyển 1 - Chương 42: Ác Ý Đằng Sau

Mặt của Andrew thối rữa rất nhiều, mùi hôi thối nồng nặc, có thể lờ mờ thấy được sự kinh hãi và giãy giụa trước lúc hắn chết.

Nhưng ngoài điều đó ra, Lucien không tìm thêm được bất kỳ sự vật và dấu vết nào liên quan đến nguyên nhân cái chết của hắn.

“Việc này có liên hệ gì với sự yên lặng gần đây của hắc bang Yaren không?”

Yên tĩnh trầm tư vài phút, Lucien đã tìm một mảnh vải rách để bọc tay lại, sau đó nhấn mạnh thi thể của Andrew xuống nước, tuy không biết làm sao mà hắn bị tấm thép gai giữ lại nhưng lần này thì sẽ không may mắn như vậy nữa.

Thi thể của Andrew xuôi theo dòng chảy của sông ngầm, vượt qua tấm thép gai bị trôi đến sông Belen, còn sau đó bị ai phát hiện thì không phải việc mà Lucien có thể khống chế.

Vứt túi tiền và vải rách vào sông ngầm, Lucien đứng dậy rồi quay trở về, nhưng lần này Lucien không đi theo con đường lúc nãy đi đến mà đi theo chỗ rẽ ở ngã ba đường tầm hai mươi mét, thay đổi hướng đi để tránh gặp phải đám ăn mày lần nữa. Vả lại con đường này theo Lucien so sánh với tuyến đường mà hắn đi đến thì sẽ đi qua căn phòng thực nghiệm ma pháp bỏ hoang của nữ phù thủy mà trở về cửa đường nước ngầm lúc trước mình đi vào.

Đi được vài mét ở chỗ rẽ ngã ba đường, Lucien bỗng nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Những tiếng bước chân này nhốn nháo, đan xen vào nhau, ở trong đường nước ngầm yên tĩnh và khép kín này những tiếng đó lại truyền được xa và rõ ràng như vậy, giống như là một đám người đang từ xa đi tới, hơn nữa trong đó cân nặng của vài người rất to béo, vì vậy mới tạo ra hiệu quả mạnh như thế.

Lucien đứng thẳng lưng lên, ngó nghiêng xung quanh con đường mà mình đang đi này, rất nhanh ở nơi không xa đằng trước đã phát hiện một chỗ hõm vào, tuy vẫn không đủ để che dấu thân thể của hắn nhưng chỉ cần đám người đang đến không tiến vào xem kỹ thì cũng không thể phát hiện từ bên ngoài.

Lưng dán chặt vào tường. Lucien chờ vài phút thì đám người đó đã đi qua.

Có lẽ là trước đó quá thuận lợi, chưa xuất hiện vấn đề gì cả nên đám người này chỉ tùy tiện dò xét sơ con đường mà Lucien đang ẩn mình rồi tiếp tục đi lên phía trước.

“Mấy người các ngươi, mau vứt những thi thể này xuống. Nguyện Chúa phù hộ, họ sắp bị cá chim mỏ nhọn ăn rồi.” Một giọng nói trầm vang lên, từ xa xa truyền đến trong đường nước ngầm khép kín và yên tĩnh này, nhưng khi hắn lên tiếng hình như có chút thều thào, nên rất nhiều âm tiết không chuẩn.

Lucien vốn định nhân cơ hội này rời đi, nhưng giọng nói này lại khiến hắn nhíu mày: “Sao lại có chút quen quen, là ai nhỉ?” Trong đầu bắt đầu nhớ lại mỗi một người mà bản thân đã từng gặp.

Tiếp theo lại truyền đến một giọng nói mà Lucien quen thuộc: “Các ngươi sao lại thu thập chậm thế, đừng làm lỡ việc lớn.”

“Là ông lão muốn truyền giáo.” Giọng nói thứ hai, do Lucien mới nghe chưa bao lâu nên trực tiếp nhận ra được.

Giọng nói thứ nhất trầm mặc một lúc, trả lời hơi chút sợ hãi: “Yên tâm, trong vòng mười ngày nhất định thu thập đủ, đại ca Yaren đã dặn rồi, không tiếc giá nào.”

Yaren?

Lucien lập tức nhớ lại chủ nhân của giọng nói đầu tiên, đó là tên Jackson kẻ đã dẫn người đến phá nhà mình, lại bị hắn và John đánh một trận, cảm giác hắn nói chuyện thều thào chính là bị bản thân đánh gãy mấy cái răng: “Nhưng nghe ra thì hắc bang Yaren không giống như kẻ bị hại, mà ngược lại là đồng bọn của tà giáo, tên Andrew đó chắc là không chịu phục tùng mà bị diệt khẩu.”

Ông lão truyền giáo cười âm hiểm: “Hãy chuyển lời lại cho ngài Yaren và người đó, chỉ cần các ngươi có thể toàn tâm toàn ý hợp tác, thì bọn ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi thất vọng, đừng thấy ta không có sức mạnh gì, nhưng ở dưới ánh sáng của Thần, ta chỉ là loài bò sát nhỏ, mấy tên thầy tế đều là cường giả của giáo chủ tà giáo chân lý tươi đẹp, nếu không phải duy trì thứ đó, căn bản không cần các ngươi đến giúp.”

“Được rồi, ta sẽ chuyển lời cho đại ca Yaren.” Jackson trả lời một cách không hào hứng.

Sau mấy tiếng tõm, lại có người lên tiếng với âm rung: “Nhưng Jackson đại ca, muốn tìm cái tên mà có mất tích cũng không gây

chú ý đó rất khó, trong mười ngày quả thực khó để thu thập đủ năm mươi cái, cũng không biết ăn mày trong đường nước ngầm này đi đâu cả rồi, ngoài mấy tên trong bọn các người thì không tìm thấy được tên nào cả.” Một câu sau lại nói với ông lão truyền giáo.

Ông lão truyền giáo cười hi hi: “Dĩ nhiên là bị xô xuống sông Belen rồi, đã trở thành thức ăn cho cá chim mỏ nhọn.”

Jackson hít nhẹ một hơi: “Scar, đừng lo, Yaren đại ca không phải đã nói là không tiếc giá nào mà. Chỉ cần chúng ta không đi chọc giận bọn quý tộc, mục sư và đám người xã hội thượng lưu thì cho dù bắt cóc người khác thì đại ca cũng sẽ dùng tất cả quan hệ và tiền bạc để giải quyết.”

“Jackson đại ca, đại ca có mục tiêu rồi?” Giọng Scar ngập ngừng hỏi.

Jackson cười nhạt: “Scar, ngươi đã thấy rồi, làm nhiều việc như vậy rồi mà còn muốn rút lui ư? Đừng quên Andrew! Còn mục tiêu à, hứ, mặt ta còn đau âm ỉ, hai tên khốn kiếp đó còn cả nhà hắn nữa sao lại có thể bỏ qua chứ!”

Nghe đến câu này, Lucien suýt chút không nén nổi tức giận, Jackson chỉ vì thù hận không có gì nghiêm trọng mà lại muốn mạng của bản thân và cả nhà thím Alissa, đúng là hiểm độc.

Nhưng mà rất nhanh Lucien đã nén được lửa giận, bởi vì nhân vật kiểu này hắn cũng nghe qua nhiều rồi, vì mấy đồng tiền, vì một câu cãi vả mà giết cả nhà người khác cũng không phải không có: “May là đã bị mình nghe thấy rồi, nếu không mình và John còn có thể ứng phó, chứ Joel và thím Alissa, Evan e rằng khó mà may mắn thoát khỏi.”

“Phải nhanh chóng giải quyết sự việc này.” Lucien lặng lẽ suy nghĩ, sát tâm nổi dậy, nếu để bọn Jackson rời khỏi đường nước ngầm, thì hắn đi đâu tìm chúng chứ, đến lúc đó hắn không thể nào phân thân thì sao có thể bảo vệ cho cả nhà Joel, ai biết bọn Jackson sẽ đánh lén vào lúc nào, địa điểm nào.” Chỉ cần giết sạch chúng thì những người khác của hắc bang Yaren sẽ không vô duyên vô cớ nhớ đến họ, nếu có thời gian hòa hoãn thì có thể bịa một cái cớ tiết lộ cho John, để hắn thông qua hiệp sĩ Wien đi giải quyết vấn đề tà giáo này.”

Đến lúc đó chỉ cần Lucien nói với John, bản thân ngẫu nhiên nghe được một tên ăn mày đang tuyên dương những lời báng bổ là được rồi, ăn mày sống trường kỳ ở đường nước ngầm, chỉ cần giáo hội hoặc các kỵ sĩ đến đường nước ngầm thăm dò kỹ một lần thì chắc sẽ phát hiện một vài manh mối, còn cái cớ mà hắn bịa ra dù sao thì cũng chết không đối chứng.

Nếu Lucien hiện giờ không ra tay mà trực tiếp báo cho John thì đến lúc đó chỉ cần ông lão truyền giáo và mấy tên ăn mày tà giáo đó bị bắt thì việc hắn đã đến đường nước ngầm sẽ không thể giải thích được.

Lucien bình tĩnh hơn, mò mò ở túi, xác nhận nguyên liệu thi pháp tiện để lấy ra xong thì nhân lúc chúng đang nói chuyện ồn ào, hắn nhẹ nhàng đi đến chỗ rẽ, dò la cẩn thận.

Bọn chúng có tổng cộng chín người.

Số người quá đông rồi, Lucien không hoàn toàn nắm chắc sẽ giết hết tất cả chúng, thậm chí có khả năng sẽ bị chúng liên hợp lại giết chết, nhưng lúc này đã không chùn chân được nữa, chỉ có thể bình tĩnh đánh một trận.

Scar và hai đồng bọn ném túi vải đay bọc thi thể cuối cùng xuống sông ngầm, sau đó run run dùng cái cây dài chọc chọc, để chúng có thể thông qua cái lỗ lớn cố ý tạo ra trên tấm thép gai, do xen lẫn các tâm trạng lo sợ, hoảng hốt, hối hận nên ba tên tay chân hắc bang bất giác cầu nguyện Thần Chân Lý trong lòng, nhìn cũng không dám nhìn thi thể đó một cái, thậm chí còn tránh xa nỗi sợ hãi.

Tuy chúng đều là những kẻ ác ôn đã từng giết người, nhưng việc móc tim của người còn sống thì vẫn không thể chấp nhận được.

Nhìn ông lão thần bí kỳ dị một cái, Scar nén run rẩy trong lòng nói: “Jackson đại ca, việc đã làm xong rồi, chúng ta vẫn nên nhanh rời khỏi đây, nghe nói trong sông Belen có rất nhiều thủy quỷ, nếu mà bơi lên thì…”

“Ừ.” Jackson nhìn ông lão truyền giáo: “sông Belen xuất hiện thủy quỷ thì có quan hệ gì với các người không? Dù gì ném xuống nhiều thi thể như thế, thời gian cũng khá là ăn khớp.”

Ông lão truyền giáo lắc lắc đầu: “Bọn ta không muốn làm ra động tĩnh khác trước khi việc thành công. Arthaud là trung tâm phía tây của đế quốc ma pháp cổ đại, có lẽ một nơi nào đó ở sông Belen có phát tán sức mạnh tử vong lớn đó, tóm lại tà giáo chân lý vẫn chưa chú ý đến bọn ta.”

Jackson vừa muốn dặn dò thủ hạ rời đi thì bỗng nhìn thấy biểu cảm của Scar trở nên kinh khủng, mà phía sau thì cùng lúc vang lên một âm thanh cổ quái, trúc trắc, ngắn mà dồn dập.

Scar nhìn thấy chỗ ngả rẽ trước mắt mình, cách khoảng hai mươi mấy mét sau lưng Jackson và ông lão truyền giáo có một bóng đen lặng lẽ đứng ở đó, hắn chỉ lộ ra một nửa người và mặt, dưới ánh sáng huỳnh quang của đám rêu mơ hồ không rõ, lộ ra sự âm u, kỳ dị và khủng bố.

“Trong đường nước ngầm có ma!” Đó là nỗi sợ luôn kiềm nén trong lòng sau khi Scar tham gia việc móc tim người sống của tà giáo. Sợ bị oán linh, quỷ hồn trả thù, mà loại việc này hắn lại không dám đi tìm Thần Giáo Chân Lý để tịnh hóa, hiện tại trong môi trường ánh sáng yếu ớt, khép kín, ở thời điểm vừa mới ném xong thi thể thì những nỗi sợ này của Scar đều bộc phát ra, khiến hắn đứng sững ở đó, tay chân mềm nhũn.

Chính vào lúc Scar nhìn thấy bóng đen, người thần bí kỳ lạ đó đưa tay phải lên, vô số bụi phấn tỏa ánh sáng nhạt tản ra, trong miệng phát ra âm tiết kỳ dị trúc trắc không giống với âm thanh loài người.

Một vùng đen tối, đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón tay, ngoại trừ ông lão truyền giáo vẫn rất trấn tĩnh ra thì đám Jackson, Scar đều vô cùng sợ hãi, đoản đao cầm trong tay múa may loạn xạ, không để người nào đến gần.

Nhưng con đường vốn dĩ đã không rộng, chúng lại đứng rất gần nên trong khi múa may lập tức có người bị đâm trúng, kêu lên đau đớn.

Mà tiếng kêu đó lại lần nữa kích thích nỗi sợ hãi của bọn Jackson nhiều hơn, bởi vì rơi vào chỗ đen tối kỳ dị mà hoảng loạn như bọn chúng, thì lúc này nghe thấy tiếng kêu đau đớn của người mình lại

càng lo lắng về sự an toàn của bản thân, thế là đoản đao hươ càng mạnh.

“Cấm Quang Thuật”, ma pháp không chính thức, tạo ra một khu vực đen tối dài sáu mét rộng sáu mét, nguồn sáng bình thường không thể chiếu sáng, ở giai đoạn ma pháp học đồ kiến tập có thể duy trì một phút.

“Bình tĩnh, bình tĩnh!” Ông lão truyền giáo tuy rằng ngay đến cả trình độ mục sư kiến tập cũng không có, nhưng không ảnh hưởng việc hắn nghe bọn thầy tế nhắc đến một số kiến thức ma pháp, thần thuật. Vùng đen tối kỳ lạ này nhất định là do kẻ thần bí đó làm ra, trước tiên bản thân không thể hoảng loạn, sau đó bảo người xông ra từ bốn hướng, vùng đen tối này tuyệt đối không thể che phủ quá lớn, nhưng tiếng kêu la bình tĩnh của hắn vừa phát ra thì bị một dao của Jackson đang kinh hoảng đâm trúng, kêu lên đau đớn.

Chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi, trong bóng tối đã có hai người bị đâm trúng chỗ hiểm mà ngã xuống, ngoài ra trên người mấy tên cũng có chút vết thương không nhiều thì ít.

Bốn người bọn Scar đang bị nỗi sợ điều khiển, chạy trốn về phía sau, cũng chính là hướng của cửa xả nước, nhưng chúng không biết rằng bắt đầu từ chỗ đang đứng đến tấm thép gai đều bị bóng tối che phủ.

Jackson, ông lão truyền giáo, một tên tay chân hắc bang khác thì xông về trước, xông về phía người thần bí.

Bởi vì trong bóng tối không nhìn thấy đường nên mới chạy hai bước, vẫn chưa nhìn thấy ánh sáng thì lập tức có một tên ăn mày,

một tay chân hắc bang ngã xuống sông ngầm, phát ra tiếng tũm tũm.

Còn lúc này, âm thanh khiến người ta khiếp sợ, cổ quái lại vang lên lần nữa.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 43: Quyển 1 - Chương 43: Thay Đổi Không Tốt

Ông lão truyền giáo chạy mấy bước, cuối cùng xông ra khỏi khu vực mà "Cấm Quang Thuật" tạo ra, nhưng từ nơi tối tăm không có chút ánh sáng nào bước vào con đường có ánh sáng chiếu rọi, cho dù huỳnh quang không mạnh nhưng cũng khiến hai mắt ông ta không chịu được mà nhắm lại.

Động tác nhắm mắt rất nhanh, nhưng chờ khi ông lão truyền giáo nhìn rõ sự vật trước mắt thì một dịch thể màu xanh sẫm tỏa ra mùi xộc vào mũi đã bay tới, căn bản né không kịp.

"Á!" Ông lão truyền giáo kêu lên thảm thiết, vang vọng trong đường nước ngầm khép kín, dọa đến mức khiến Jackson và một tên tay chân Hắc bang khác đang xông về hướng Lucien đều nhìn qua đó theo bản năng.

Ông lão truyền giáo ôm lấy hai mắt, da trên mặt nhanh chóng cháy đen, đau đến mức hắn lăn lộn mấy vòng trên đất, mấy giây sau thì tũm một tiếng lăn xuống sông ngầm.

Jackson và tên tay chân Hắc bang đó bị tiếng kêu thê thảm đó kích động đến nỗi thân thể run lên bần bật.

Nhưng mà hai người đã làm nhiều việc móc tim người sống như vậy thì tính tình sớm đã hung ác, ở cục diện vô cùng nguy hiểm này thì chúng vẫn nén được sự sợ hãi, hung hãn xông về phía Lucien.

Rút lui là đường chết, tiến về phía trước mới có hi vọng!

Bọn chúng cách nơi Lucien đứng có hai mươi mấy mét, lại thêm sự do dự và dây dưa vừa nãy nên mới chạy ra hai bước thì âm thanh cổ quái, trúc trắc vang vọng trong đường nước ngầm lại vang lên lần nữa, giống như trước giờ chưa hề biến mất vậy.

“Chạy! Nhất định phải chạy đến cạnh tên đó! Như vậy mới có thể né được ma pháp tà ác!” Suy nghĩ duy nhất của Jackson và tên tay chân Hắc bang đó lúc này chính là cái này, trước giờ chưa từng có kinh nghiệm đối phó với ma pháp sư như bọn chúng hoàn toàn quên mất việc ném cái dao găm trong tay ra, như vậy dù cho ném không trúng thì cũng có thể dọa ma pháp sư chưa tập luyện tốt chuyên tâm thi pháp, khiến chúng khống chế không nổi sức mạnh tinh thần hoặc niệm không đúng chú văn.

Đợi chúng chạy được mấy bước, khi nhìn rõ tướng mạo của kẻ thần bí thì động tác lại đột nhiên chậm đi.

Không ngờ lại là Lucien!

Vẻ thần bí mất đi, ác ý dâng lên, Jackson và tay chân Hắc bang nghiến răng muốn xông tới hai ba mét cuối cùng, đâm cho tên khốn này đầy lỗ khắp người.

Nhưng lúc này, Jackson nhìn thấy tay phải của Lucien đẩy ra, một luồng tia sáng tỏa ra hàn khí nhanh chóng đánh ra như là nhắm chuẩn vậy, không thể né tránh mà đánh trúng vào mặt của tay chân Hắc bang.

Một lớp băng mỏng nhanh chóng đông lại, đóng băng mắt, mũi, miệng của tay chân Hắc bang này ở phía sau hắn.

Hàn khí xâm nhập vào não, khiến tư duy của tên tay chân Hắc bang đều trở nên chậm chạp, đợi khi hắn phát hiện bản thân có cảm giác nghẹt thở, mốn đánh vỡ lớp băng trên mặt thì đã mất đi phần lớn sức mạnh rồi.

Cảm giác nghẹt thở càng lúc càng mạnh, tay chân Hắc bang không chịu nỗi nữa ngã xuống, đầu đập xuống đất.

Jackson lúc này mới phản ứng, Lucien trước mắt đã không còn là tiểu tử dân nghèo để mặc cho bản thân ức hiếp nữa, mà là một phù thủy nắm vững sức mạnh ma pháp thần bí, đáng sợ!

Phù thủy tà ác!

Nhưng hắn không phải kẻ ngốc, ngược lại hắn rất thông minh và nhạy bén, che dấu dưới khuôn mặt bình thường cười he he là một trái tim hung ác, hắn biết Lucien chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình, thế là nín nhịn sự thôi thúc muốn xin tha mạng, hắn đi lên hai bước thì giơ dao găm đâm về Lucien.

Jackson mới chạy đến nơi cách bên cạnh Lucien không đến mấy chục xăng-ti mét thì bỗng nhiên thân thể nặng nề, người nghiêng về phía trước khi đang chạy bỗng mất đi thăng bằng, ngã về phía trước.

“Hỏng rồi!” Thời khắc quan trọng mà mất thăng bằng, Jackson lại càng kinh hoảng, biết rõ nguy hiểm của bản thân đã đến cực điểm, hắn ra sức lắc lư hai tay muốn giữ thăng bằng, nhưng với người bình thường như hắn mà việc xảy ra đột ngột thì căn bản không thể làm ra được việc gì có hiệu quả, chỉ có thể bị tuyệt vọng bao trùm.

Nếu là cú ngã có dự liệu trước thì Jackson lúc này ít ra còn có thể thử ném con dao găm ra, còn bản thân thì thuận theo thế ngã xuống, lăn mình mà né.

“Thất Khống Chi Hoàn”, Lucien trước khi thi triển “Toan Dịch Tiễn Xạ” thì ở bên cạnh mình đã bày bố ma pháp phòng ngự, có thể duy trì hai phút.

Bởi vì ma pháp này đã nắm rất chắc nên chỉ phát âm hơi nhẹ thì đã mô phỏng được chấn động, vì vậy sau khi thi triển xong “Cấm Quang Thuật”, nhân cơ hội kẻ địch đang bị bóng tối bao trùm rơi vào hỗn loạn thì Lucien đã phóng ra rất thuận lợi, hơn nữa không phát ra âm thanh quá lớn.

Lucien nhảy sang một bên, né khỏi Jackson đang ngã xuống, vừa lạnh lùng nhìn hai tay hắn đang ra sức múa may để giữ thăng bằng, vừa đưa con dao găm của hắn vào cổ hắn một cách chuẩn xác và bình tĩnh, đồng thời khuấy một cái.

Huyết dịch phun ra rất ít, rất nhẹ, sự thay đổi do bị ảnh hưởng bởi trọng lực thay đổi rất rõ ràng, rất nhanh chóng màu máu như cánh hoa rơi xuống trên đất, do có chú ý đến hướng và khống chế nên Lucien không bị máu dấy lên người.

Tiếng rên rĩ giãy chết không cam tâm của Jackson mắc lại trong cổ không thể phát ra, chỉ có thể ngã xuống đất co giật một cách đau đớn, rất nhanh chóng đã kết thúc cuộc đời tội ác của mình.

Lúc này tên tay chân Hắc bang vừa đánh vỡ lớp băng trên mặt, nhưng đôi mắt, lỗ mũi và miệng bị đóng băng đến hỏng rồi, khiến phản ứng của hắn với xung quanh chậm đến cực điểm nên đã bị Lucien nhẹ nhàng dùng dao găm giết chết.

Ông lão truyền giáo giãy giụa trong sông ngầm được một lúc, cuối cùng cũng không có động tĩnh gì nữa, bị nước đẩy đến chỗ tấm thép gai.

Nhìn thấy cái chết của ông ta, trong lòng Lucien mới thở phào nhẹ nhõm, trong chín người này, bản thân lo lắng nhất chính là ông lão truyền giáo, người liên quan đến tà thần như hắn nói không chừng sẽ bộc phát ra năng lực kỳ lạ gì đó.

Lúc này mới qua hơn hai mươi giây, khu vực bóng tối mà Cấm Quang Thuật tạo ra vẫn chưa tiêu tan, vẫn bao trùm con đường, sông ngầm và cả tấm thép gai.

Hai kẻ ăn mày bị đồng bọn đâm trúng chỗ hiểm đang lăn quay đau đớn trên mặt đất, tạm thời vẫn chưa mất tính mạng.

Tên ăn mày, tay chân Hắc bang trong sông ngầm bị ma pháp sư thần bí kỳ dị này dọa đến sắp phát điên rồi, ra sức muốn tìm tấm thép gai để nhảy vào sông Belen, nhưng chúng bị ngã xuống thì trong bóng tối đã mất phương hướng, xông bên trái đụng bên phải, nhất thời không tìm thấy cửa xả nước.

Khi Lucien ra tay thì đã có nghĩ qua, người của đối phương quá đông, bản thân rất có thể là giết không xuể, chỉ có thể ép người còn lại rời đi từ cửa xả nước, bên ngoài có thủy quỷ mà!

Dĩ nhiên ký gửi hi vọng lên thủy quỷ cũng là việc mà Lucien bất đắc dĩ, suy cho cùng ma pháp mà bản thân có thể liên tục thi triển là có hạn, hơn nữa ma pháp tấn công theo phạm vi duy nhất trong các ma pháp không chính thức là “Tiếng ho của Horman” thì bản thân vẫn chưa học.

Nhưng Lucien cũng cố gắng xử hết toàn bộ, bởi vì “Cấm Quang Thuật” che phủ cả sông ngầm và cửa xả nước.

Đợi khi hai người trong sông ngầm không tìm thấy cửa xả nước, Lucien bắt đầu cảm thấy sự việc đang phát triển theo hướng tốt nhất.

Dĩ nhiên cũng có một vấn đề, đó là bản thân Lucien cũng không nhìn rõ vị trí cụ thể của bốn người đó trong khu vực bóng tối, chỉ có thể dựa vào tinh thần lực miễn cưỡng cảm ứng, không thể dùng ma pháp tấn công.

Trong lúc chờ khu vực bóng tối tan đi, Lucien tranh thủ thời gian khôi phục tinh thần lực, một “Thất Khống Chi Hoàn” bằng một phần rưỡi ma pháp không chính thức khác, lại thêm thi triển “Cấm Quang Thuật”: “Toan Dịch Tiễn Xạ”: “Sương Đông Xạ Tuyến”, Lucien hiện giờ miễn cưỡng có thể dùng một trong các ma pháp không tốn tinh thần lực nhất như “Toan Dịch Tiễn Xạ”: “Sương Đông Xạ Tuyến”.

Thời gian trôi qua từng giây, sau khi Scar đụng vào tường thì lo lắng thay đổi phương hướng, kết quả đang chạy thì mắt hắn bỗng sáng lên, khiến hắn không nhịn nỗi mà nhắm mắt lại.

Đợi mở mắt ra thì hắn lập tức sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất, thấp giọng cầu xin: “Lạy Chúa, xin Người tha thứ cho tội của con, xin tha cho con đi, xin tha cho con đi.”

Đó là vì hắn nhìn thấy ma pháp sư u ám tà ác được huỳnh quang chiếu rọi đứng cách hai mươi mấy mét đó hình như có một khuôn mặt trẻ trung, thanh tú.

Đối diện với nguy hiểm có người sẽ chọn liều chết phản kháng, tấn công để giữ mạng, nhưng có người lại chọn quỳ xuống xin tha, từ bỏ chống cự.

Lucien thấy trạng thái tinh thần của Scar sắp sụp đổ, trong lòng đang nghĩ muốn thi triển "Phồn Tinh Chi Nhãn", ma pháp không chính thức này có hai tác dụng chủ yếu là thôi miên và khiến người ta hoảng hốt, cách thi triển rất nhanh nhưng thời gian sản sinh hai tác dụng lại không giống nhau, tác dụng hoảng hốt chỉ cần hai mắt tiếp xúc thì có thể hoàn thành, hỗ trợ rất lớn trong chiến đấu, còn tác dụng thôi miên thì cần hai mắt nhìn vào nhau gần mười giây mới có thể thôi miên thành công, hơn nữa nếu là ép buộc đối phương làm việc mà bản thân rất không muốn làm thì đối phương rất dễ tỉnh lại và thoát khỏi, vĩnh viễn không thể sánh được với "Mị Hoặc Thuật" trong ma pháp chính thức.

Nhưng hiện giờ, với tinh thần đang sụp đổ như Scar thì nếu lại bị "Phồn Tinh Chi Nhãn" thôi miên, hai thứ gộp vào nhau thì hiệu quả đó đủ để có thể bằng một nửa "Mị Hoặc Thuật" rồi, đến lúc đó những thứ đó quấn chặt lấy Scar đang muốn chạy trốn thì bản thân có thể ung dung giết người rồi.

Khi Lucien đang muốn niệm chú văn, trong khu vực bóng tối còn mấy giây nữa sẽ biến mất bỗng vang lên một tiếng kêu lanh lảnh, tiếng kêu đầy vẻ sợ hãi.

Tiếng kêu ngắn nhưng dồn dập, vừa vang lên thì dừng lại, khiến Lucien đều cảm thấy kỳ dị khó diễn tả được.

Rất nhanh, trong bóng tối, tiếng kêu hoảng sợ lên đến đỉnh điểm, đau đớn đến cực điểm lần nữa vang lên, cũng vẫn vừa vang lên thì dừng.

Lucien dừng việc chuẩn bị “Phồn Tinh Chi Nhãn” lại, bước lùi một bước, để bản thân hoàn toàn nằm trong phòng ngự của “Thất Khống Chi Hoàn”, sau đó chuẩn bị “Sương Đông Xạ Tuyến”, sẵn sàng để thi triển.

Sự việc xem ra không phát triển theo hướng tốt, mà xuất hiện thay đổi kỳ lạ và nguy hiểm!

Còn Scar sợ đến nỗi cứng đờ như tượng gỗ nhìn về phía sau.

Thời gian duy trì Cấm Quang Thuật kết thúc, bóng tối biến mất không một dấu vết, Lucien và Scar đã nhìn thấy một màn đáng sợ tàn nhẫn trong sông ngầm.

Tên tay chân Hắc bang đó bị một cánh tay trắng bệch bóp chặt cổ, xương đầu bị xé làm hai để lộ não màu trắng lóa, một cái lưỡi màu đen đang liếm trên đó.

Chủ nhân của cái lưỡi này thuộc về một con quái vật hình người, nó có kích cỡ bằng người bình thường, da trên người trương đến mức trắng bệch, khắp người đều lộ ra những miếng thịt thối rữa, bắp thịt trên mặt lủng lẳng tựa hồ như sẽ rớt xuống bất cứ lúc nào, có thể thấy được cả xương trắng bên trong.

Mái tóc xanh màu rêu cứ buông thõng đến vai, hai hốc mắt thì đã không còn con ngươi, trong cái lỗ đen sì dường như có hai chấm lửa màu trắng xám nhỏ đến mức khó nhìn thấy được đang rực cháy.

Cánh tay màu trắng xám mà nó đang nắm chặt tên tay chân Hắc bang đã thể hiện rõ sức mạnh của hắn tuyệt đối vượt xa người bình thường.

Còn tên ăn mày trong sông ngầm đã bị ăn sạch cả não đang chìm nổi trong sông ngầm, trôi về phía tấm thép gai.

Còn tên ăn mày còn lại thì đang nép vào tường trên con đường ở gần con quái vật để trốn, khi nhìn thấy cảnh này cũng không chịu nổi nên hai chân mềm nhũn, quỳ mọp xuống đất, trong miệng lẩm nhẩm: “Chúa vĩ đại, sự yên tĩnh mãi mãi không đổi, kẻ tôi tớ của người thỉnh cầu sự che chở của người…”

Scar sau khi nhìn thấy quái vật này thì đã sụp đổ, hình như hắn có một nỗi sợ hãi tự nhiên phát ra, ngay cả Lucien ở cách hai mươi mấy mét cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Khi Lucien nhìn thấy quái vật này, bởi vì luôn nghĩ đến nó nên đã lập tức nhận ra nó:

Thủy quỷ! Sinh vật bất tử thủy quỷ! Thủy quỷ ở trong sông Belen!

Nữ phù thủy vẫn luôn muốn bắt nó, bởi vì “Đồ Giám” đã dịch ra trên sổ ghi chép đã ghi lại đặc tính của nó.

Là sinh vật bất tử, thủy quỷ miễn dịch với các ma pháp như thôi miên, mị hoặc, ảo giác tâm linh và đả kích sĩ khí; Miễn dịch độc tố, thôi miên, tê liệt, chấn động, tật bệnh; Không yếu sức, không lực kiệt, không cần hô hấp, không cảm được được lạnh giá; Có năng lực chống đỡ rất mạnh đối với băng và a-xit, vô cùng sợ lửa và năng lượng tích cực.

Nhưng cái khiến cho Lucien thấy kỳ lạ và khủng hoảng là thủy quỷ mà nữ phù thủy ghi chép thì trong hai mắt không có ngọn lửa màu trắng xám, tuy là hai ngọn lửa của thủy quỷ này chỉ có kích thước bằng mũi kim.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 44: Quyển 1 - Chương 44: Thủy Quỷ Đáng Sợ

Theo ghi chép của nữ phù thủy, sức mạnh của Thủy quỷ chỉ tương đương với người bình thường, nhưng tốc độ rất nhanh, động tác nhanh nhẹn, không giống với sinh vật bất tử thông thường, hơn nữa do đặc tính của sinh vật bất tử nên có khả năng chống cự cực mạnh đối với đao chém, kiếm đâm, quyền đánh, do đó người bình thường gặp phải thủy quỷ thì trừ phi may mắn đến cực điểm, nếu không căn bản không có hi vọng chiến thắng, cho dù là chiến sĩ có thực lực như người hầu kỵ sĩ chính thức thì khi chiến đấu một với một với thủy quỷ thì đa số cũng sẽ thất bại, tử vong.

Nhưng do Thủy quỷ rất sợ lửa và năng lực tích cực, bị khắc chế hoàn toàn nên chỉ cần bố trí thích đáng thì dùng ngọn đuốc cũng có thể thiêu chết chúng.

Dĩ nhiên đó là trường hợp gặp Thủy quỷ ở trên mặt đất hoặc bên bờ sông, nếu là gặp phải khi ở trong nước thì bất luận là sức mạnh hay tốc độ, sự nhanh nhẹn của thủy quỷ đều tăng mạnh, đối với lửa cũng có thể mượn môi trường mà chống lại, chỉ có năng lượng tích cực như thánh quang đả kích thì còn có thể sản sinh hiệu quả mà không bị suy yếu.

“Ta vẫn chưa chuẩn bị xong việc đi tìm nó mà nó đã tự dâng mình tới tận cửa rồi, nhưng trong ma pháp không chính thức lại không có ma pháp dùng lửa và năng lượng tích cực tấn công! Đồng thời thủy quỷ này nhìn có vẻ không giống thủy quỷ bình thường, chí ít sức

mạnh cũng vượt xa!” Vừa nhìn thấy thủy quỷ với hai đốm lửa màu xám trắng trong hai mắt, trong đầu Lucien đã xuất hiện ý nghĩ cay đắng này.

Về việc nghiên cứu năng lượng tích cực, ma pháp sư vẫn không bằng mục sư, ma pháp “Thánh Quang Xạ Tuyến” tấn công năng lượng tích cực trong một vòng ma pháp chỉ là trình độ của thần thuật không chính thức, trong ma pháp không chính thức thì càng chỉ có ma pháp có tính phụ trợ như Quang Lượng Thuật thôi.

Còn trong ma pháp nguyên tố, ngọn lửa là thứ cuồng bạo và khó điều khiển nhất, yêu cầu đối với ma pháp sư rất cao, bởi vì ở trước ma pháp chính thức thì hầu như không có ma pháp loại lửa, ma pháp lửa duy nhất vẫn là “Ngọn Lửa Nhỏ của Maris”, mục đích nó xuất hiện là giúp cho những ma pháp học đồ quên mang theo đá đánh lửa đến nỗi không thể đốt lửa sưởi ấm và ăn thức ăn chín ở dã ngoại.

Nữ phù thủy nhằm đối phó với thủy quỷ nên đã chuyên thu thập nguyên liệu, chuẩn bị chế ra một loại vật phẩm luyện kim gọi là “Sí Hỏa Giao”, đến lúc đó cho dù ở trong nước thì “Sí Hỏa Giao” cũng có thể đốt cháy được một thời gian, đủ để đối phó với mấy con thủy quái thông thường.

Còn Lucien vừa mới bắt đầu học ma pháp chỉ một ngày, dự định là nhanh chóng thuần thục ma pháp, từ từ thu thập nguyên liệu, chờ sau khi “Sí Hỏa Giao” luyện chế thành công mới tìm cơ hội đến bờ sông Belen, nhưng hiện giờ trong tình huống không có sự chuẩn bị nào cả, Lucien và một con thủy quỷ “biến dị” đã gặp nhau rồi.

Theo cách nói mà Lucien từng nghe qua, đây chính là “kế hoạch không nhanh bằng thay đổi!”

“Chạy trốn?”

Đây là ý nghĩ xuất hiện thoáng qua trong đầu Lucien, nhưng lúc này con thủy quỷ biến dị đó sau khi đã ăn xong não của tên tay chân Hắc bang, ném thi thể đi thì nhảy mạnh một cái, nhanh đến nỗi suýt chút nữa chỉ để lại hình bóng rồi chồm lên người tên tà giáo đồ đó.

Tuy tên tà giáo đồ này vốn dĩ là tên ăn mày, thân thể không cường tráng, mới gia nhập tà giáo cũng chưa được mấy ngày nên vẫn chưa thể nhận được sự ban ơn của “Thần Linh” mà hắn thờ phụng, nhưng lúc hai tay thủy quỷ chộp tới thì hắn thậm chí đến cả tay cũng không kịp giơ ra chống đỡ liền đã bị thủy quỷ trực tiếp xé toạt đầu ra, cổ cũng bị đứt.

Tốc độ thật là kinh người! Sức mạnh đáng sợ đến nhường nào!

Lucien vừa nhìn thấy cảnh đó thì trong đầu lại hiện lên ý nghĩ chạy trốn: “Nếu không làm gì đó mà chỉ chạy trốn thì có thể vẫn chưa chạy được bao xa đã bị con thủy quỷ biến dị này bắt được từ sau lưng rồi.”

“A!” Tiếng kêu thảm thiết của tên ăn mày tà giáo vang lên, lại đột nhiên im bặt.

Không phải lần đầu tiên gặp phải cục diện nguy hiểm này, lại thêm những việc trải qua trong thời gian này, Lucien đã cố nhịn sự kinh hoảng và sợ hãi, duy trì được sự tập trung thi pháp, bình tĩnh bác bỏ ý nghĩ chạy trốn.

“Thủy quỷ sợ ngọn lửa, năng lượng tích cực nhưng hiện giờ mới vừa qua sáng sớm, cách trời sáng còn rất lâu.”

“Mà dùng đá đánh lửa đốt cháy đuốc tấn công thì với tốc độ và sự nhanh nhẹn của thủy quỷ này, mình căn bản đánh không trúng nó!”

“Trong ma pháp không chính thức, chỉ có pháp thuật hỏa diệm “Ngọn Lửa Nhỏ của Maris” nhưng nó chỉ là xuất hiện ngọn lửa bình thường khoảng năm mi-li-mét trên ngón tay, cũng phải đến gần đánh trúng thủy quỷ mới được, hơn nữa mình vẫn chưa bắt đầu phân tích học tập ma pháp này.”

Lucien cứ giống như một kẻ bàng quang vậy, nhìn cảnh tượng thủy quỷ trước mắt liếm láp não xong rồi chồm đến Scar, hắn bình tĩnh và nhanh chóng nghĩ các cách, sau đó lại bác bỏ từng cái một cách rất ngầu.

Đây là phẩm chất mà một ma pháp sư xuất sắc phải có!

Khi Scar nhìn thấy kẻ ăn mày tà giáo bị xé đầu, hắn giống như là tỉnh lại từ trong cơn ác mộng vậy, nỗi sợ hãi tột cùng khiến trong người hắn dường như có thêm cái gì đó, tim đập cực nhanh, thình thịch thình thịch, bỗng chốc đã thoát khỏi ảnh hưởng mà thủy quỷ biến dị trời sinh “sợ vòng sáng” gây ra, khôi phục được sức mạnh, từ chỗ tay chân mềm nhũn nằm dưới đất giờ đã vùng dậy chạy về phía trước.

Tiếc là tốc độ của thủy quỷ quá nhanh, Scar mới chạy được hai bước thì đã bị thủy quỷ chồm mạnh đến, bắt được hai chân.

“Ma pháp hiện giờ mà mình biết chỉ có: ’Thất Khống Chi Hoàn’, ‘Phồn Tinh Chi Nhãn’, ‘Pháp Sư Chi Thủ’, ‘Cấm Quang Thuật’, ‘Toan Dịch Tiễn Xạ’, ‘Sương Đông Xạ Tuyến’.”

“Thất Khống Chi Hoàn’ hiệu quả vẫn còn, vả lại đối phó với thủy quỷ có tốc độ và sức mạnh vượt qua người bình thường rất nhiều thì không giúp đỡ được gì nhiều.”

“Thủy quỷ miễn dịch với thôi miên, có thị giác bóng tối, ‘Phồn Tinh Chi Nhãn’ và ‘Cấm Quang Thuật’ không thể dùng được.”

Lucien tư duy nhạy bén phân tích thực lực của bản thân.

Thủy quỷ nhấc Scar lên, hai tay dùng lực, tiếng xé nát khiến người khác khiếp đảm đột nhiên vang lên, Scar bị xé thành hai nửa, tim, ruột, gan và cả huyết dịch đều phẹt phẹt phẹt rơi trên đất, tiếng kêu thê lương và đau đớn của hắn vang vọng trong đường nước ngầm hồi lâu.

“Pháp Sư Chi Thủ” phối hợp với ‘Thất Khống Chi Hoàn”, đối phó với Thủy quỷ bình thường có lẽ sẽ hữu dụng, nhưng sức mạnh của con Thủy quỷ này quá lớn.”

“Toán Dịch Tiễn Xạ và Sương Đông Xạ Tuyến là ma pháp a-xít, băng, thủy quỷ có năng lực chống đỡ rất mạnh, mà ta hiện giờ sau khi hồi phục ngắn ngủi thì nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng hai ma pháp không chính thức.”

“Chờ đã, nguyên liệu thi pháp của Toán Dịch Tiễn Xạ là lưu huỳnh, lưu huỳnh là vật chất dễ cháy, là bộ phận cấu thành hắc hỏa dược, hơn nữa ‘Toán Dịch Tiễn Xạ’ chính là thông qua đốt cháy lưu huỳnh và nén nguyên tố thủy gần đó để chế tạo dịch a-xít.”

Đại não Lucien chuyển động nhanh, hắn bình tĩnh nhìn thủy quỷ đưa nửa phần thân thể có chứa não của Scar lên trước mặt, một tay còn rảnh do đã ném nửa còn lại đi dùng lực để móc nên nó đã moi

ra được xương đầu của Scar, lưỡi lè sang liếm phần não màu trắng, rung rung.

Đến trong khoảng cách gần hai mươi mét này, Lucien đã cảm nhận được sự tác động của thủy quỷ "sợ ánh sáng", tim đập nhanh, cảm giác kinh sợ lại dâng lên.

Nhưng Lucien vẫn cố duy trì trạng thái tập trung thi pháp, tiếp tục phân tích ma pháp "Toan Dịch Tiễn Xạ" mà bản thân đã nắm vững, tay phải thì nắm lấy một nhúm lưu huỳnh:

"Có thể ở lúc vừa đốt lên thì gián đoạn ma pháp, trực tiếp dùng tinh thần lực đưa lửa ra không."

"Trực tiếp gián đoạn, theo miêu tả của nữ phù thủy sẽ chịu xung kích phản phệ do ma pháp thất bại, nhẹ thì sẽ triệt để tiêu hao hết tinh thần lực, nặng thì linh hồn sẽ bị thương nhẹ, lại thêm còn cần duy trì ổn định tung ma pháp ra, vậy thì sát thương đối với linh hồn sẽ trở nên càng nghiêm trọng, trở thành ngốc nghếch không chừng cũng có khả năng."

Lucien nhanh chóng phân tích kết cấu ma pháp, muốn đưa khoảnh khắc tung ra cuối cùng nhảy qua phần trung gian, kết nối với cái phía trước, não nhanh chóng vận chuyển.

Phân tích, tái thiết, kết hợp, lại phân tích, lại tái thiết, lại kết hợp, cho dù đây là ma pháp cấp học đồ kết cấu rất đơn giản, nhưng Lucien muốn miễn cưỡng kết hợp trong thời gian ngắn cũng rất khó khăn.

"Việc này miễn cưỡng có thể được nhưng chưa thử qua, rất có thể có thiếu sót cực lớn."

Thủy quỷ cách gần hai mươi mét đã ăn xong não của Scar, ném thi thể của hắn sang một bên rồi chạy về phía Lucien, khuôn mặt đáng sợ đầy thịt thối rữa đó, mùi hôi thối nồng nặc đó, cảm giác khiến người khác sợ hãi đó, toàn bộ cứ giống như các động tác tua chậm lướt qua trước mặt Lucien, rất rõ ràng.

Lucien tiếp tục bình tĩnh giống như kẻ bàng quan nhìn thủy quỷ đang lao tới, khắc chế nỗi kinh hoàng và sợ hãi trong lòng, bột lưu huỳnh tựa như cát mịn trong tay rơi xuống từng tí, dưới ánh sáng của huỳnh quang lập lòe tia sáng yếu ớt.

Cùng lúc những âm tiết ngắn ngủi, gấp gáp, cổ quái phát ra từ miệng của Lucien, khiến cho xung quanh đều gần như trở nên kỳ lạ và yên tĩnh.

Tốc độ của thủy quỷ rất nhanh, chỉ một giây cũng chính là thời gian niệm xong chú văn, bắt đầu từ đứng im rồi chạy đến nơi cách một mét trước mặt Lucien.

Lúc này, Lucien vừa đem phù văn phần phía trước “Toan Dịch Tiễn Xạ” biến hóa ra, ngọn lửa xuất hiện.

Thế là Lucien lập tức cưỡng chế gián đoạn thi pháp, sau đó cảm giác đại não và linh hồn giống như bị người khác dùng búa thép gõ mạnh một cái, đầu óc choáng váng, mũi nóng lên, hai luồng huyết dịch nhanh chóng chảy ra.

Không thể tiếp tục phần phía sau dùng tinh thần lực tung ra ngọn lửa rồi!

Nhưng tay của thủy quỷ đã sắp tiếp cận đầu của Lucien rồi!

Lucien hiểu rõ đây là thời khắc then chốt, mắt thấy bản thân không thể ngưng tụ tinh thần lực tung ngọn lửa ra, nên dứt khoát vứt bỏ khống chế tinh thần lực, để ngọn lửa tự cháy lên.

Trong sự bình tĩnh tựa như động tác chậm, Lucien nhìn thấy chỗ trước mặt xuất hiện một bức tường lửa màu xanh nhạt, đốt cháy thủy quỷ đang lao tới trước mặt mình, cũng đốt luôn cả tay mình.

Nỗi đau đớn do ngọn lửa đốt bỏng khiến Lucien miễn cưỡng thoát được sự choáng váng, thao túng sự biến hóa của "Thất Khống Chi Hoàn" vẫn chưa mất đi hiệu quả, khiến tay của thủy quỷ nhợt nhạt rớt xuống trước, còn thân thể của bản thân thì nhẹ bẫng, thuận thế lăn mình sang một bên.

Âm thanh xoẹt xoẹt vang lên, áo quần Lucien bị rách ra một kẽ hở, né tránh cú chộp của thủy quỷ một cách rất nguy hiểm.

Lucien lăn mình trên đất, lăn mãi đến khi sắp đến gần sông ngầm mới vội vã đứng lên, đồng thời nhìn về phía thủy quỷ.

Tường lửa màu xanh nhạt không có sự duy trì của tinh thần lực của Lucien nên đã biến mất rồi, nhưng thủy quỷ cứ giống như toàn thân đều là dầu là thịt thối cứ đốt là cháy vậy, lúc này nó đã trở thành một bó đuốc hình người, thiêu cháy ra ngọn lửa màu xanh trắng.

Hai tay nó múa may, không còn đuổi theo Lucien nữa, mà là chạy lảo đảo về phía sông ngầm, định về lại trong nước.

Lucien lúc này đã cạn kiệt tinh thần lực, không thể thi triển ma pháp nữa, nhưng không có chút chùn chân nào, đầy mạo hiểm và tinh thần liều chết cầm lấy dao găm xông đến thủy quỷ, không nhân

trạng thái này của nó mà giết chết nó thì lẽ não còn chờ nó hồi phục?!

Ngọn lửa không hổ là khắc tinh của thủy quỷ, tựa hồ như đến cả sức mạnh của nó cũng đang bị đốt cháy, nó đi rất chậm, bị Lucien đuổi kịp, cầm dao găm đâm về phía mắt của hắn.

Hai đốm lửa trắng xám đó để lại ấn tượng quá sâu đậm cho Lucien!

Vừa đâm trúng, cánh tay của thủy quỷ liền đánh sang, nhưng Lucien sớm đã có chuẩn bị, cộng thêm tốc độ của nó đã chậm rất nhiều, do đó miễn cưỡng né đi rồi đâm dao găm ra lần nữa.

Một lần, hai lần… sau năm lần, khi thủy quỷ đi đến rìa con đường, cách sông ngầm chỉ còn không đến năm mươi mi-li-mét, ngọn lửa trắng xám trong mắt nó cuối cùng đã tắt, còn thân thể thì bị lửa đốt cháy hết, đổ xuống đất, không còn chút động tĩnh nào nữa.

Lucien lúc này mới nghĩ lại mà sợ và thả lỏng mình, thở hổn hển, dùng dao găm cắt đầu của thủy quỷ ra, thò vào trong sông ngầm, tránh để tổ chức não bị lửa thiêu hủy.

Ngọn lửa trên con đường tắt ngúm rất nhanh, thủy quỷ biến thành một đống tro tàn.

Nhưng trong đống tro này lại có một thứ lấp lánh phản chiếu huỳnh quang.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 45: Quyển 1 - Chương 45: Thu Hoạch

Dưới sự chiếu rọi của huỳnh quang, món đồ lấp lánh này đang lập lòe tia sáng màu xanh nhạt yếu ớt trong đám tro của thủy quỷ, Lucien đi sang đó, cẩn thận dùng dao găm khều ra, phát hiện nó là một chiếc nhẫn màu trắng bạc.

Chiếc nhẫn này có hoa văn bầu trời đơn giản, trong sự giản dị lại tỏa ra ánh kim loại, mặt phải khảm một viên bảo thạch không biết tên màu xanh nhạt lớn bằng nửa đầu ngón tay.

“Là chiếc nhẫn mà thủy quỷ đeo trên ngón tay?” Lucien vừa đoán vừa khom lưng xuống nhặt chiếc nhẫn lên, dùng ngón tay vuốt nhẹ lớp bên trong của nhẫn.

Xúc cảm kim loại lạnh giá truyền đến, lớp trong chiếc nhẫn như dự đoán có khắc một vòng chữ, Lucien chăm chú phân biệt thì phát hiện là câu thông dụng:

“Lòng người thường lạnh lùng hơn cả băng tuyết.”

Chiếc nhẫn này trông thì bình thường nhưng khi quan sát kỹ sẽ cảm giác trong ánh sáng màu xanh nhạt lưu chuyển hình như có lộ ra màu sắc thần bí sâu xa.

Lucien ôm tâm trạng muốn đeo thử, ổn định linh hồn chịu sát thương phản phệ của ma pháp một chút, rồi đem tinh thần lực mới hồi phục được một chút chầm chậm kéo qua đó.

Vừa tiếp xúc với bảo thạch màu xanh nhạt trên nhẫn, linh hồn vốn đã chịu sát thương nhẹ của Lucien bị lung lay mạnh, cảm nhận được trong bảo thạch có gió tuyết đang tung bay, mà trong gió tuyết ẩn giấu kết cấu pháp thuật phức tạp hơn nhiều so với ma pháp không chính thức.

Lucien than nhẹ một tiếng, có chút vui thích và thư giãn: “Thật đúng là nhẫn ma pháp, không biết thuộc cấp mấy, cảm giác hình như phức tạp hơn một chút so với thánh huy chân lý của Benjamin, có lẽ đây chính là nguyên nhân tại sao thủy quỷ này bị biến dị nhỉ?”

Cùng lúc trò chuyện với nội tâm, Lucien thu lại tinh thần lực gần như khô cạn, ở trạng thái hiện tại, bản thân không có cách nào phân tích kết cấu ma pháp đại khái của chiếc nhẫn này, cũng không thể để lại ấn ký của bản thân ở trung tâm ma pháp trận để thúc đẩy, chỉ có thể chờ sau khi tinh thần lực khôi phục rồi mới phân tích.

Nếu Lucien mà trở thành ma pháp sư chính thức, học được một vòng ma pháp “Giám Định Thuật”, vậy thì có thể trực tiếp giám định tất cả vật phẩm ma pháp cấp một, nếu kiến thức tích lũy nhiều hơn một chút, thậm chí còn có thể giám định vật phẩm ma pháp cấp hai, cấp ba nữa, cứ như vậy không cần phân tích chầm chậm kết cấu ma pháp này, có thể thoải mái thi pháp tìm hiểu thông tin này, cũng có thể trong tình huống vốn dĩ không có tinh thần lực để lưu lại ấn ký trực tiếp khắc in ấn ký tinh thần lực của bản thân.

Còn trong tuyệt đại đa số vật phẩm ma pháp, thường còn phong ấn thông tin mà người chế tác để lại, giúp người sử dụng hiểu tác dụng, nguyên nhân chế tác của vật phẩm ma pháp này.

Dĩ nhiên, cùng với sự tăng trưởng cấp độ của Lucien - “Giám Định Thuật” cũng sẽ mạnh lên theo.

Dựa theo ghi chép của nữ phù thủy, ma pháp sư rất làm biếng phân loại vật phẩm, trực tiếp tham chiếu phân cấp của ma pháp, đơn giản phân vật phẩm ma pháp thành vật phẩm ma pháp học đồ, vật phẩm ma pháp cấp một đến cấp chín và vật phẩm ma pháp truyền kỳ.

Tiêu chuẩn phân loại là hiệu quả mà nó sản sinh bằng với ma pháp vòng nào, hoặc là năng lực của kỵ sĩ cấp nào, còn trong vật phẩm ma pháp cùng một cấp, còn có phân biệt đơn giản bốn bậc thấp, trung, cao, hoàn mỹ. Ví dụ nếu là nhẫn đã phong ấn ba vòng ma pháp "Thiểm Điện Thuật" mỗi ngày một lần, nó chính là vật phẩm ma pháp bậc thấp cấp ba, nếu là "Thiểm Điện Thuật" phong ấn mỗi ngày ba lần, thì là bậc trung, nếu thêm vào một số thuộc tính phụ trợ khác, ví dụ như có hiệu lực làm suy yếu sát thương thiểm điện từ 5% đến 10%, vậy thì là vật phẩm ma pháp bậc cao cấp ba.

Nếu cố định có loại hiệu quả ma pháp nào đó, thì tăng lên một cấp trên cấp vốn có, ví dụ một vật phẩm ma pháp đã cố định miễn dịch phương pháp bất kỳ đối với việc biết rõ và ảnh hưởng tâm linh" được xem như là hiệu quả "Tấm Chắn Tâm Linh" ma pháp tám vòng, vậy nó chính là vật phẩm ma pháp bậc hoàn mỹ cấp chín.

Còn về phân cấp của trường kiếm, khôi giáp ma pháp cũng giống như vậy, cơ bản được xem ngang bằng lực công và lực phòng thủ của kỵ sĩ cùng cấp.

Do vẫn chưa phân tích ra kết cấu và thông tin đại khái của chiếc nhẫn này, nên Lucien không dám liều lĩnh đeo nó lên, hắn chỉ đặt vào trong túi áo của mình, bởi vì nếu nó là loại vật phẩm vừa đeo vào thì sẽ sản sinh hiệu quả ma pháp thì hiệu quả ma pháp này thường là lời nguyền!

Cất xong vật phẩm ma pháp đầu tiên trong đời mình, Lucien rất vui vẻ ngẩng đầu lên, kết quả đã nhìn thấy một con đường đầy những thi thể và vết máu, sắc mặt lập tức đau khổ, bản thân còn phải giải quyết hậu quả và xử lý hiện trường, dĩ nhiên việc quan trọng nhất là lấy ra tổ chức não của con thủy quỷ biến dị này:

“Mình còn chưa học ma pháp không chính thức ‘Bảo Tồn Cơ Quan’, vậy mà đã có được tổ chức não của thủy quỷ rồi, nhưng mà may thủy quỷ là sinh vật bất tử, tổ chức não của nó có thể để được ba đến năm ngày, khoảng thời gian này mình chắc có thể học xong ‘Bảo Tồn Cơ Quan’ rồi.”

Tên của ma pháp không chính thức này tuy là “Bảo Tồn Cơ Quan”, nhưng thực ra có thể giữ cho phần lớn các vật phẩm được tươi tốt, mỗi lần thi pháp hiệu quả là hai mươi bốn tiếng, không cần nguyên liệu thi pháp.

Lucien dùng dao găm cắt xương đầu bị đốt vụn của thủy quỷ ra, nhìn thấy tổ chức não màu đen bên trong, nó nhúc nhích chầm chậm giống như là đang giấu vô số con giòi vậy.

Bất chấp cảnh tượng kỳ dị khiến người ta rùng mình này, Lucien lấy túi băng tinh thạch ra, cẩn thận đặt tổ chức não của thủy quỷ vào đó, có thể dùng để thi triển Sương Đông Xạ Tuyến như nó thì chắc chắn là có tác dụng giữ tươi nhất định.

Tiếp đó, người hiểu rõ ma pháp cần tốn rất nhiều tiền như Lucien, lòng dạ tham của lại nổi lên, hắn lấy hết túi tiền trên người tất cả thi thể, bao gồm cả hai thi thể đáng sợ mắc ói đã bị liếm mất não trong sông ngầm, tổng cộng có được ba mươi ba Bạc Einar năm mươi hai đồng Phil.

Trong đó thì ông lão truyền giáo cống hiến nhiều nhất, một người mà đã cống hiến hai mươi lăm Bạc Einar và vài đồng Phil, tên đầu xỏ Hắc bang Jackson thì có bốn Bạc Einar và sáu đồng Phil.

Nhìn thấy đồng bạc, tiền đồng lập lòe tia sáng kim tiền đầy ắp trong túi tiền của mình, Lucien không kiềm chế được mà vễnh cả khóe miệng lên.

Nhưng trong quá trình tìm túi tiền, Lucien phát giác lúc bản thân nhìn đồ vật thường không rõ, tai có hiện tượng lảng, đầu óc hơi choáng nhẹ, có đau âm ỉ, đi đứng có cảm giác như đạp lên tấm thảm dày vậy, lúc này hắn mới hiểu ra linh hồn của bản thân đã chịu sát thương phản phệ của việc cưỡng chế gián đoạn ma pháp, còn dược tễ ma pháp của nữ phù thủy thì ngoại trừ mấy loại đó, còn lại đều thuộc về cấp học đồ, không có thuốc trị tổn thương linh hồn, bản thân e rằng phải mất một thời gian nữa mới có thể khỏi được, trong thời gian này thi pháp chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Thu thập túi tiền xong, đổi một con dao găm sạch hơn, Lucien bắt đầu làm công việc lao động thể lực nặng, vứt các thi thể xuống sông ngầm đồng thời dùng cây sào dài đưa chúng ra cái hố lớn dưới tấm thép gai, đẩy vào sông Belen, cũng giống như khi Jackson, Scar xử lý mấy thi thể trước đó vậy.

Còn các cơ quan như tim, ruột, gan của Scar bị rơt dưới đất thì Lucien cố nén sự mắc ói, nôn khan để tìm mảnh vải rách gói lại, rồi cũng vứt vào sông Belen, mùi máu tanh của chúng tin chắc rằng rất nhanh thôi sẽ thu hút đám cá chim mỏ nhọn ăn thịt người tới.

Nhặt đến cuối cùng thì Lucien cũng đã quen rồi, thậm chí còn giỡn với quả thận của Scar một chút, hắn cảm thấy bản thân rất có phong thái của hắc ma pháp sư.

Máu tươi trên con đường ngầm thì Lucien dùng vải ướt lau sạch, sau đó lại tìm một cái hũ vỡ múc nước dội đi.

Sau khi xác nhận không còn vết tích rõ ràng nào nữa, Lucien rửa tay, xé một mảnh vải ở chỗ áo quần bị cào rách, băng bó chỗ bị lửa thiêu bỏng ở tay phải, sau đó đi về phía con đường ở ngã rẽ, đường nước ngầm hiện tại không thể ở lâu hơn được nữa.

“Sự xuất hiện của thủy quỷ hình như không phải do tà giáo, tuy họ ‘cung cấp’ thi thể nhưng đó là vì cái gì?” - Lucien vừa cẩn thận bước đi, vừa nghĩ đến tổ chức não của thủy quỷ trong túi mình “đúng rồi, sự xuất hiện của chuột mắt đỏ có liên quan gì đến tà giáo không, hay là giống với nguyên nhân xuất hiện của thủy quỷ?”

Lai lịch của chuột mắt đỏ, nữ phù thủy vẫn luôn không hiểu rõ, Lucien hiện giờ nghĩ lại thì tự nhiên lại nghĩ theo hướng tà giáo.

“Sáng sớm mai trước khi đến hiệp hội âm nhạc thì ra ngoài thành đến trang viên của hiệp sĩ Wien tìm John trước, nói với ông ấy về việc gặp người truyền giáo.” Qua một lúc sau, lúc Lucien đang suy tính về việc ngày mai cần làm, quan sát xung quanh, cẩn thận đi ra khỏi đường nước ngầm một cách cẩn trọng.

Sau đó Lucien cầm bột lưu huỳnh trong tay, rắc lên người và xung quanh, việc này không những có thể dùng mùi lưu huỳnh nồng nặc che đậy những mùi khác, mà còn có thể khiến cho bọn tà giáo, kẻ điều tra của Hắc bang có đến cũng không thể dựa vào mùi của lưu huỳnh để đuổi theo mình.

Do thân phận của học đồ ma pháp và sự thực sông Belen bên ngoài tấm thép gai có đầy thủy quỷ, Lucien không thể trực tiếp đến giáo hội báo cáo, lại không thể ra ngoài thành đến gần trang viên

hiệp sĩ Wien từ sông Belen, chỉ có thể cố gắng xóa đi, làm xáo trộn dấu vết, giả làm thân phận người qua đường vô tội ở trong nhà mình, vừa khôi phục tinh thần lực, vừa phòng bị cao độ chờ đợi bình minh.

Trong đường nước ngầm, dòng nước con sông ngầm chảy qua tấm thép gai, mang một số rác rưởi đưa vào một khúc sông của sông Belen, cứ cách ba ngày đều sẽ có mấy vị mục sư kiến tập của giáo hội tay cầm vật phẩm thần thuật, đến đó thi triển thần thuật, vùi lấp rác, làm sạch nước sông.

Mà sau khi Lucien đi khỏi, trên con đường ngầm yên tĩnh, âm u, chỉ có ánh huỳnh quang của rêu chiếu rọi, bỗng nhiên có một bóng đen từ trong bóng râm nào đó đột nhiên hiện ra, không có chút dấu hiệu nào.

Hắn bịt miệng, mang theo hai tâm trạng tương phản là chán ghét và thú vị cười nhỏ: “He he, Chúa của ngân bạch, sự yên tĩnh mãi mãi không thay đổi, đừng tưởng rằng đổi cái tên thì không ai nhận ra nữa, xem ra người đó đã bị hắn mê hoặc, đây là sở trường của hắn, việc lần này bắt đầu thú vị rồi. Chẳng qua là hắn nếu muốn chiếu hình qua đây, động tĩnh quá lớn, vị giáo chủ đứng đầu Authaud không xa lạ gì với hắn, hơn nữa thực lực cũng sẽ không kém hơn hình chiếu của hắn.”

“Hoặc giả, đế quốc ma pháp cổ đại ở nơi sâu thăm của Arthaud còn có sót lại thứ khác có thể để hắn cậy vào?”

“Nhưng bị phá hoại như vậy, chờ khi giáo hội bắt đầu tìm kiếm kỹ đường nước ngầm, thì dự tính của hắn e rằng không thể thành công

rồi, có lẽ hắn còn có chuẩn bị khác."

"Kế hoạch của ta phải thay đổi một chút rồi, không cần thu hút thù hận lên người mình, sự việc có thể hoàn thành là được."

"He he, tiểu tử học được ma pháp cổ đại, vậy mà có thể tự mình biến dị ra được 'Lưu Hỏa Chi Tường' ma pháp hỏa diệm cấp học đồ mà ba trăm năm trước mới sáng tạo ra, xem ra rất có thiên phú ma pháp, thật là một tiểu tử thú vị."

Trong tiếng cười, bóng đen phân ra thành vô số bóng đen nhỏ rồi biến mất trong đường nước ngầm.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 46: Quyển 1 - Chương 46: Phân Tích

Ít nhất nửa tiếng sau khi bóng đen rời đi, một luồng tàn ảnh mới từ một điểm khác ở đường ngầm lướt qua, nó mang theo ánh sáng đen nhạt chập chờn tựa như sóng nước, trong u thâm yên ả có ẩn chứa sự hung bạo, hủy diệt.

Tàn ảnh đã dừng ở trước tấm thép gái, biểu cảm chăm chú kiểm tra xung quanh.

Đây là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mặc áo sơ mi đen, lễ phục đen, quần dài đen, giày da đen, cài nơ cổ màu đen, râu ria cắt tỉa rất gọn gàng, đầu tóc màu đen thì chải hất ra phía sau, láng bóng. Đây là trào lưu mới mà những quý tộc thượng tầng ở Athaud học được từ vương quốc khác.

Người đàn ông này có vẻ là người rất chú trọng ăn mặc, rất coi trọng thân phận.

Tiếc là, hắn không phải quý tộc, hắn là Yaren.

Trong Hắc bang Yaren, chỉ cần thường tiếp xúc với đám thủ lĩnh của Yaren thì đều biết, đại ca Yaren đang cố gắng theo đuổi vẻ ngoài tao nhã của phong cách quý tộc, thực ra vẫn luôn có một ngọn lửa giận không rõ nguyên nhân đang cháy phừng phừng trong lòng hắn, tỏa ra sự hiểm độc, oán hận và phẫn nộ vô cùng vô tận, khiến người khác kinh sợ.

Yaren thực ra là một kỵ sĩ đã kích hoạt sức mạnh huyết mạch, thậm chí là sắp đột phá một số hạn chế của thân thể người phàm, trở thành cường giả của Đại Kỵ Sĩ, nhưng bi kịch là sức mạnh huyết mạch mà hắn kích hoạt là tính chất hắc ám, do đó không những không thể trở thành quý tộc chân chính, được ban thưởng trang viên, hưởng cuộc sống cao quý tốt đẹp, để lại tước vị huân tước cho con cháu đời sau, mà lại còn phải né tránh giáo hội, cứ giống như một con chuột loay hoay trong đường nước ngầm, không dám chạy nhảy dưới ánh mặt trời.

Do đế quốc ma pháp cổ đại thống trị bầu trời, mặt đất, đại dương, đã chinh phục nhiều không gian kỳ lạ, lúc đó các nghề nắm sức mạnh siêu phàm như Kỵ sĩ, Mục sư về mặt phân chia thực lực thì đều tự giác tham chiếu Ma pháp sư.

Pháp thuật cấp ba “Phi Hành Thuật”, pháp thuật cấp sáu “Kích Khởi Pháp Thuật” và nhiều ma pháp cấp chín vô cùng mạnh đã tạo ra thực lực nhảy vọt mang tính bản chất cho ma pháp sư, thêm vào việc đúng lúc ở cấp thứ ba này, linh hồn và tinh thần lực của ma pháp sư đều sẽ xảy ra biến dị, khiến tuổi thọ cũng tăng lên nhất định, do đó ở đế quốc ma pháp cổ đại gọi pháp sư cấp một, cấp hai là ma pháp sư bậc sơ, pháp sư cấp hai đến cấp năm gọi là ma pháp sư bậc trung, pháp sư cấp sáu đến cấp tám gọi là ma pháp sư bậc cao, cấp chín thì gọi là đại pháp sư.

Tham chiếu theo sự phân chia này, các kỵ sĩ sẽ đem bốn cấp bậc tăng lên đáng kể của sức mạnh huyết mạch bản thân liên hệ với bốn cấp ma pháp sư ba, sáu, chín, truyền kỳ, sau đó lại so sánh phân chia thực lực tăng cấp không đáng sợ như vậy, thế là kích hoạt sức mạnh huyết mạch, sau khi trở thành kỵ sĩ, cấp một, cấp hai chính là Kỵ Sĩ thường nói, cấp ba đến cấp năm là Đại Kỵ Sĩ, cấp sáu đến

cấp tám là Thiên Kỵ Sĩ, cấp chín là Kỵ Sĩ Hoàng Kim, trên nữa thì là Kỵ Sĩ Sử Thi.

Sự phân chia của cấp mục sư cũng giống như vậy, chỉ là sau khi trở thành mục sư bậc trung thì phần lớn bọn họ đều trở thành giám mục, vì vậy cấp ba đến cấp năm gọi là cấp giám mục, còn mục sư bậc cao thì sẽ luôn đảm nhiệm chức vụ Hồng Y Giám Mục, nói về mục sư cấp chín thì không có cách gọi đặc biệt, nếu có thể vào đoàn Hồng Y Giáo Chủ, thì cùng với các "Mục sư thánh linh" đó làm một Giáo Chủ Hồng Y, nếu không thể thì vẫn là Hồng Y Giám Mục.

Toàn bộ Công Quốc Owuor Ritter, nếu không tính cường giả ẩn mình, bí mật, thì cấp bậc Kỵ Sĩ là hơn bốn trăm vị, cấp bậc Đại Kỵ Sĩ chỉ có hơn năm mươi vị, cấp bậc Thiên Kỵ Sĩ lại càng chưa đến mười vị.

Mà những kỵ sĩ này, quá nửa là thành viên của kỵ sĩ đoàn Violet, lần lượt đóng giữ ở các vùng quan trọng.

Là một Kỵ Sĩ cấp hai, với tư cách là một cường giả sắp đột phá đến cấp bậc Đại Kỵ Sĩ, Yaren sao có thể không phẫn nộ, không oán hận đối với cảnh ngộ của mình được, do đó hắn cam tâm tình nguyện trở thành găng tay đen của một nhân vật lớn nào đó, chuyên đi xử lý một số việc mờ ám cho người đó.

"Mùi lưu hùynh nhẹ, mùi máu tanh, còn cả những mùi khác." Mũi Yaren hơi động đậy, hắn ngửi mùi còn lưu lại, hắn đã phân biệt ra được mùi lưu huỳnh, mùi máu tanh rõ ràng nhất từ vô số các mùi hôi thối, bẩn thỉu ở trong đường nước ngầm.

Sau khi kích hoạt sức mạnh huyết mạch, không chỉ nhận được "Thần ân" mà năng lực các bộ phận của cơ thể trong trường hợp

không xung đột với sức mạnh huyết mạch thì đều có tăng lên rất lớn.

Tiếc là, Yaren thấy đám người Jackson lâu quá vẫn chưa về, hắn ngửi thấy có mùi nguy hiểm không đúng nên mới đến đường nước ngầm để dò xét, nhưng đã trễ quá lâu rồi, cho dù là thi thể, mảnh băng do Sương Đông Xạ Tuyến tạo ra hay là phần lớn các mùi đều bị sông ngầm, mùi rác rến phá hoại rồi, chỉ có thể tìm được một số manh mối không quan trọng lắm, ví dụ như mùi lưu huỳnh, mùi máu tanh và dấu vết máu, não, dấu vết từng điểm cháy đen thối rữa mà hai mắt hắn vừa nhìn thì đã phát hiện là có người cố ý tẩy rửa đi.

Yaren nhíu mày: “Não, lẽ nào là thủy quỷ? Hừm, thủy quỷ sẽ biết xử lý dấu vết không? Dịch a-xít, lưu huỳnh, xem ra là vị học đồ ma pháp liều lĩnh nào đó, đáng tiếc là ta đến quá trễ, hắn đã rời khỏi lâu rồi, rất nhiều mùi e là sớm đã tiêu tan, chỉ cần hắn cẩn thận một chút thì ta sẽ không thể tra được tung tích của hắn, hơn nữa hắn rất có thể đã nghĩ cách báo hiệu cho giáo hội hoặc một số quý tộc nào đó.”

Nếu là ma pháp sư chính thức, Yaren tin rằng đám người Jackson và đám tín đồ thông thường của “Ngân Bạch Chi Giác” căn bản không có thực lực khiến đối phương để lại dấu vết.

Xem xét đến thời gian hơn nửa tiếng này đủ để đối phương làm rất nhiều việc, đồng thời đối phương là một học đồ ma pháp nên sẽ không thể không quan tâm đối với những việc mà giáo hội “Ngân Bạch Chi Giác” đã làm, suy nghĩ của Yaren đã trở nên đơn giản: “Tuy có thể tìm chủ tế của ‘Ngân Bạch Chi Giác’ thi triển pháp thuật để lần theo dấu vết, nhưng suy cho cùng thời gian đã qua quá lâu, khả năng thành công không cao, hơn nữa cái quan trọng nhất là nếu hắn đã báo hiệu cho giáo hội thì khoảng thời gian tiếp theo sẽ là

mấu chốt để chúng có thể chạy thoát hay không, lẽ nào phải lãng phí thời gian lần theo dấu vết hắn?”

Lựa chọn của việc này tất nhiên không có gì khó, Yaren sẽ không mạo hiểm tính mạng của bản thân, hơn nữa là mạo hiểm không đáng.

Hắn quay người, đôi chân mang giày da đen đạp một cái thì cả người giống như một luồng tàn ảnh màu đen lao đi về nơi nào đó dưới đường nước ngầm.

Lucien nằm trên giường, giả vờ ngủ, cảnh giới cao độ, lắng nghe màn đêm yên tĩnh bên ngoài có âm thanh kỳ lạ gì không, cho đến khi qua hai ba tiếng, cảm thấy tà giáo và Hắc bang sẽ không đuổi đến nữa hắn mới mơ mơ hồ hồ ngủ một lúc.

Trước khi ngủ, Lucien vẫn luôn cố gắng thử phân tích chiếc nhẫn ma pháp đó, như vậy cho dù kẻ địch tìm được hắn thì cũng có thể có thực lực nhất định để chống đỡ.

Kết cấu trong chiếc nhẫn ma pháp là mô hình lập thể, nhưng vẫn không có mặt cong, đường cong phức tạp, thêm vào nguyên lý cấu tạo bên trong nó cũng ở trong lý giải của Lucien, thế là thành quả mà khoảng thời gian này Lucien ôn tập về toán, vật lý hiển hiện ra, chỉ mất một tiếng đồng hồ, phối hợp với tính toán theo công thức trong thư viện Linh Hồn thì đã phân tích ra sơ bộ, hắn thử khắc ấn ấn ký tinh thần lực ở trung tâm ma pháp trận của nó.

Linh hồn bị thương khiến Lucien vừa đem tinh thần lực đã khôi phục lan ra thì cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, khó mà chuyên

tâm, suýt chút nữa không thể khắc ấn thành công, cũng may lưu lại ấn ký tinh thần lực đơn giản hơn nhiều so với thi triển ma pháp, nên mới miễn cưỡng hoàn thành, nhưng Lucien tự mình phán đoán: “Sợ rằng trong hai ngày, thi triển ma pháp sẽ trở nên rất khó khăn, linh hồn bị thương thật phiền phức.”

Sau khi lưu lại ấn ký tinh thần lực, thông tin người chế tạo để lại bị phong ấn trong chiếc nhẫn ma pháp đã được Lucien lấy được:

“Chiếc nhẫn ‘Kẻ phục thù băng tuyết’, nó là một vật phục thù do một vị học đồ ma pháp bị bằng hữu phản bội đã dùng tất cả của cải bản thân có được mời thuật sư luyện kim lớn mạnh luyện chế ra, xúc cảm lạnh giá có thể khiến người khác giống như đại đa số kỵ sĩ chính thức vậy luôn duy trì sự tỉnh táo và lạnh lùng, ma pháp cấp hai ‘Phi đao hàn băng của Palmera’ mỗi ngày một lần, có thể khiến những kẻ phản bội vừa cảm nhận được sự đau khổ của máu tươi đang chảy, vừa hưởng thụ sự lạnh lẽo được băng tuyết ôm ấp.”

Thuật sư luyện kim không để lại tên của mình, chỉ cung cấp nguyên nhân đúc ra và năng lực của nhẫn “Kẻ phục thù băng tuyết”.

“Hiệu quả ma pháp của nó chắc là tăng ý chí lên đến trình độ của kỵ sĩ cấp một, và ma pháp cấp hai ‘Phi đao hàn băng của Palmera’ mỗi ngày một lần, dựa theo phân loại của vật phẩm ma pháp thì chắc là thuộc cấp hai bậc trung. Thủy quỷ đó sẽ xảy ra biến dị, xem ra chủ yếu là tác dụng của hiệu quả ma pháp thứ nhất.” Lucien đặt nhẫn “Kẻ phục thù băng tuyết” vào trong túi, bảo đảm có thể sờ nó bất cứ lúc nào.

Đây là bởi vì thân phận địa vị của Lucien vẫn chưa thể đeo được vật phẩm quý như vậy, sẽ khiến người khác nghi ngờ, hơn nữa Lucien vẫn ở trạng thái linh hồn bị thương, tinh thần lực khó lan tràn,

chỉ có thể vuốt nhè nhẹ để phối hợp kích hoạt, còn hiệu quả ma pháp tăng ý chí càng phải trực tiếp tiếp xúc da mới có thể có tác dụng.

Sáng sớm, Lucien đang cưỡng ép bản thân tỉnh dậy trong cơn đau đầu, đầu óc vẫn có chút choáng váng, hơn nữa trán hắn rất nóng, hình như là sốt rồi.

“Linh hồn bị thương còn dẫn đến thân thể hư nhược cảm lạnh à.” Lucien cảm thán, cố gắng lấy tinh thần, thay một cái áo vải lanh ngắn, đến cả bữa sáng cũng không ăn thì đã đi ra ngoài thành.

Mặt trời ở gần đường chân trời, sắc trời vẫn khá tối, không khí tươi mát khiến Lucien tỉnh táo hơn, có chút thoát khỏi trạng thái khó chịu, sau khi đi gần bốn mươi phút, cuối cùng đã nhìn thấy trang viên của hiệp sĩ Wien.

Hiệp sĩ Wien xuất thân từ kỵ sĩ đoàn Violet, kỵ sĩ cấp hai, vì lớn tuổi nên đã rời khỏi kỵ sĩ đoàn, không còn đóng trú ở cứ điểm quan trọng gần sơn mạch Hắc Ám nữa, nhưng lúc Đại Công Owuor Ritter vẫn còn là bá tước Violet, đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn Violet, hiệp sĩ Wien đã kết bạn với ngài ấy, nên vẫn thường được triệu vào cung đình, xem là cố vấn để Đại Công tư vấn về tình hình quân sự gần sơn mạch Hắc Ám.

Trang viên được vây quanh bởi một bức tường cao cao, còn kết hợp những công trình như tiễn tháp, có thể nhìn ra phong cách kiên cường của hiệp sĩ Wien.

Trên ruộng lúa mạch bên ngoài có nhiều nông phu đang canh tác, cổng lớn đã mở, có hai người đàn ông trẻ mặc y phục kỵ sĩ màu xám đang dẫn đầu bảy tam binh sĩ thủ vệ, họ một người là tóc và mắt màu vàng tối, một người là kiểu tóc nâu mắt xanh thường gặp nhất ở Athaud.

“Kẻ nào? Đến trang viên của hiệp sĩ Wien làm gì?!” Người thanh niên tóc vàng thấy Lucien đi đến, nghiêm khắc quát hỏi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 47: Quyển 1 - Chương 47: Quát Hỏi

Lucien trả lời lễ phép nhưng không hề rụt rè: “Tôi là Lucien bạn của John, trong nhà anh ấy có việc gấp nên tôi đến tìm anh ấy.”

Ian có mái tóc vàng sẫm lạnh lùng hứ một tiếng: “John và những người hầu kỵ sĩ khác đang tiếp nhận huấn luyện của hiệp sĩ Wien, trước khi ta không thể chắc chắn ngươi là bạn của anh ta thì sẽ không làm gián đoạn họ. Hoặc là ngươi chứng minh được thân phận của mình, hoặc là kiên nhẫn đợi họ huấn luyện xong.”

Vì sự tiến bộ nhanh chóng nên John được hiệp sĩ Wien tán thưởng, Ian vô cùng coi thường, hắn rất ghét vì cho rằng anh ta chẳng qua chỉ xuất thân là dân nghèo, không biết chữ nhưng lại dựa vào khôn vặt, luôn luôn tuân thủ quy tắc hiệp sĩ bảo thủ để lấy lòng hiệp sĩ Wien, hoàn toàn không sánh được với bản thân có giáo dục, có sức mạnh, vậy nên cứ nghe đến việc của John thì Ian không nhịn nỗi mà làm khó dễ Lucien.

Một người hầu khác là Douglas cũng không thích John, hắn cười toét miệng đứng bên cạnh nhìn Ian “giáo huấn” Lucien.

Dĩ nhiên, họ tuyệt đối sẽ không thừa nhận sự ghen ghét và không thích của bản thân là vì đố kỵ.

Nói xong, Ian ánh mắt nghiêm khắc nhìn Lucien, trong cách nghĩ của hắn thì loại dân nghèo chưa thấy qua cảnh đời như Lucien bị người hầu kỵ sĩ như hắn dọa như vậy, chắc chắn sẽ cuống cuồng lo

âu mà không dám phản bác, chỉ có thể khổ sở cầu xin mình, chờ hắn cầu xin đủ rồi thì mình lại phái người đi tìm John, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu.

Tiếc là những việc mà Lucien đã trải qua còn nhiều hơn Ian, thậm chí ngoài sự tưởng tượng của hắn, lúc này không những không cuống cuồng hoặc quỳ xuống cầu xin mà ngược lại biểu cảm nghiêm túc, trang nghiêm trả lời: “Bạn của John xảy ra việc gấp, có nguy hiểm đến tính mạng, nếu là do anh ta quay về chậm một chút mà gây ra hậu quả không thể cứu vãn thì việc ngăn trở của các anh chính là nguyên nhân chính, mà đây là hành vi đi ngược lại với tinh thần cảm thông của kỵ sĩ, tôi tin rằng nếu hiệp sĩ Wien biết được thì sẽ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Từ miệng John mà Lucien biết rằng hiệp sĩ Wien là một vị quý tộc nghiêm khắc tuân thủ đạo đức của người hiệp sĩ, nếu thật đúng như miêu tả của Lucien thì chắc chắn sẽ đuổi Ian và Douglas đi, mà người hầu bị đuổi đi thì danh tiếng sẽ bị hủy hoại triệt để, trừ phi có cơ hội khác chứ nếu không sẽ không thể được kỵ sĩ khác thu nhận làm người hầu nữa.

Còn về bằng hữu có chuyện gấp của John thì dĩ nhiên đó chính là Lucien, đối với người không theo đạo đức kỵ sĩ thì lời nói dối thiện ý nhỏ này căn bản hắn không để trong lòng, hơn nữa nói một cách chặt chẽ thì đây không phải là nói dối, nhiều nhất chỉ là miêu tả không rõ thôi.

“Ngươi lại dám uy hiếp ta?!” Ian nổi cơn tam bành, không ngờ bản thân lại bị một tên dân nghèo thấp hèn răn đe một cách bình tĩnh mà cay nghiệt như thế, hắn muốn rút trường kiếm kỵ sĩ của mình ra chém tên đó một nhát.

Với vai trò là người hầu kỵ sĩ bậc cao, Ian phẫn nộ đạp lên trước một bước, toát ra khí thế nguy hiểm, đây là lực áp bức mà Lucien từng cảm nhận được trên người Gary đang bùng phát hoàn toàn, khiến binh sĩ sau lưng hắn đều bất giác rùng mình, hắn lùi nửa bước, Douglas vốn dĩ muốn tiến lên một bước thì lại đứng yên bất động, xúc động với thực lực của Ian.

Bất luận là các binh sĩ hay là Douglas, thậm chí cả Ian đều đã có thể tưởng tượng ra phản ứng của Lucien đối với khí thế toàn lực áp bức của kỵ sĩ bậc cao, đó chính là sợ đến nỗi run rẩy từng cơn, giọng nói ấp úng xin tha, thậm chí có thể là bị dọa đến nỗi tè cả ra quần.

Nhưng điều khiến Ian, Douglas và các binh sĩ không dám tin là Lucien lại vẫn nghiêm túc và điềm tĩnh như vậy, hỏi ngược lại: “Lẽ nào anh muốn hiện giờ làm trái quy tắc của kỵ sĩ, giết hại người vô tội và yếu thế?”

Hắn dường như hoàn toàn không chịu sự áp bức của Ian, hơn nữa Ian, Douglas mờ mờ cảm thấy người thanh niên dân nghèo trước mắt này hình như có ý chí vững chắc như núi vậy.

“Còn cần ta lặp lại lời vừa nãy không? Lẽ nào các người thật sự muốn bị hiệp sĩ Wien đuổi đi ư?” Lucien gay gắt bước lên trước một bước, nói nghiêm khắc lần nữa.

Ian rất muốn bản thân là loại côn đồ không màng tính mạng, tiền đồ thì giờ đã có thể rút kiếm ra chém chết Lucien, nhưng hắn vẫn muốn trở thành kỵ sĩ, còn muốn trở thành quý tộc, muốn có trang viên của riêng mình, vì một hai câu nói mà vứt bỏ những điều này thì tuyệt đối không phải là suy nghĩ thật sự của hắn.

Còn lựa chọn vu cáo hãm hại sau khi giết người thì có John đó, có nhiều nông dân trong ruộng lúa mạch bên ngoài đó, Ian căn bản không làm được. Lúc này nếu không phải vì thể diện thì hắn đã nhượng bộ rồi.

Douglas thấy Ian khí thế suy giảm, hiểu rõ cách nghĩ của hắn, trợn nhìn Lucien một cái đầy căm hận, kéo Ian lại: “John là đồng đội của chúng ta, nếu bằng hữu của hắn có nguy hiểm đến tính mạng thì chúng ta không cần dây dưa với tên dân nghèo không có giáo dục như ngươi, nhanh đi nói với John đi.”

“Ừ, nếu không liên quan đến John thì ta chắc chắn phải giáo huấn cho ngươi biết lễ độ.” Ian thuận thế rút lui, nói với Lucien, hoàn toàn mặc kệ John là người hầu kỵ sĩ hắn ghét nhất, rất muốn tên đó sớm chết đi.

Tiếp theo, vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Lucien nên Ian tự mình vào trang viên đến bẩm báo với hiệp sĩ Wien.

Douglas thì mặt lạnh lùng đứng ở đó, không thèm nói thêm câu nào với Lucien.

Lucien hoàn toàn không để ý đến điều đó, yên lặng đứng một bên chờ đợi, khí thế áp bức vừa nãy của Ian trước khi linh hồn Lucien chưa bị thương thì tác dụng không lớn, nhưng sau khi linh hồn bị thương thì có thể làm lung lay tinh thần của hắn rồi, may mà Lucien đã có “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết”, chỉ thò ngón tay vào túi chạm nhẹ thì đã giúp ý chí hắn đạt đến trình độ Kỵ Sĩ cấp một, mạnh hơn trước đó rất nhiều, chút khí thế áp bức đó của Ian chỉ giống như gió nhẹ thổi phất qua mà thôi, không có tác dụng gì cả.

Không tới năm phút, John đã chạy nhanh ra, bỏ lại Ian ở sau xa, đợi đến lúc anh nhìn rõ là Lucien thì không nhịn nỗi mà thốt lên: “Lucien! Ai xảy ra chuyện?”

Lucien chỉ chỉ con đường: “Sự việc rất gấp, vừa đi vừa nói.”

Sánh vai chạy ra một đoạn, trong ánh mắt nghi hoặc của John, Lucien nói ra những lời đã nghĩ sẵn từ trước: “Mấy ngày nay tôi thường gặp một tên ăn mày, hắn cứ khiển trách quý tộc và kỵ sĩ một cách quái lạ, hôm qua còn kéo tôi đến một góc bí mật, nói một số lời báng bổ, thì ra hắn là tín đồ của ma quỷ đang bí mật truyền giáo ở Arthaud.”

“Vốn dĩ tôi muốn trực tiếp đến giáo hội tố cáo hắn, nhưng sau đó không cẩn thận nhìn thấy hắn và Jackson của Hắc bang Yaren tiếp xúc thần bí, tôi lo hắn còn có mưu đồ gì đó sẽ nguy hại đến chú Joel và thím Alissa nên trực tiếp đến tìm anh, nếu do anh tố cáo thông qua hiệp sĩ Wien thì giáo hội chắc sẽ càng coi trọng.”

Là một thiếu niên tuân thủ quy tắc kỵ sĩ, John đối với bạn tốt của mình không có chút nghi ngờ nào cả, hắn rất tín nhiệm: “Đám côn đồ Hắc bang Yaren đó lại có liên hệ với tín đồ của ma quỷ, đúng là đáng chết, tôi lập tức đi bẩm báo với hiệp sĩ Wien.”

“Chờ đã, John, tôi cảm thấy sự việc có thể nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng, ăn mày trong thành Arthaud chỉ có mười mấy tên, những người còn lại đi đâu hết rồi?” Lucien dùng một cách nói khác kể ra hết những việc mình biết.

Nghe đến nhiều người mất tích như vậy, John lại càng nghiêm trọng, nhưng thu hoạch được mang lại do nghiêm khắc tuân thủ tinh thần và quy tắc kỵ sĩ khiến hắn không hốt hoảng lo sợ, mà ngược lại

vẫn giữ sự điềm tĩnh rất tốt: “Tín đồ của ma quỷ chắc chắn là đem những người đáng thương đó đi làm huyết tế rồi, ừm, sự việc rất nghiêm trọng nên phải lập tức nói với hiệp sĩ Wien.”

Lucien gật gật đầu, lại nhắc thêm một câu: “John, anh nhất định không thể nói với hiệp sĩ Wien là tôi phát hiện ra, tôi lo nếu đám tín đồ ma quỷ không bị tiêu diệt hoàn toàn, sau khi chúng biết chân tướng sự việc sẽ đến báo thù tôi đó, tôi chỉ là một dân nghèo, sợ rằng không có kỵ sĩ đến bảo vệ ngày đêm.”

“Được rồi, tiếc là nếu thật sự có thể tiêu diệt tín đồ ma quỷ, Lucien nhất định có thể được thưởng rất nhiều.” John hiểu sự lo lắng của Lucien, nói không chừng đến lúc đó người hầu kỵ sĩ đi diệt trừ tín đồ ma quỷ, thậm chí trong số các kỵ sĩ thì có người bị ma quỷ mê hoặc, nếu muốn không bị người khác biết, vậy thì hạn chế số người biết chỉ có một mình mình, hắn chỉ là có chút tiếc thay cho Lucien.

Lucien cười vỗ vỗ vai của John: “anh cũng phải nhờ hiệp sĩ Wien giữ bí mật thay anh, chú Joel, thím Alissa, Evan đều là người bình thường, dù gì phần thưởng của anh có thể nhận được từ chỗ hiệp sĩ Wien.”

Nếu không phải chỉ có cách này thì Lucien cũng không muốn đi tin tưởng hiệp sĩ Wien, dựa vào một người chỉ biết mấy món ma pháp cấp học đồ như hắn nếu đến giáo hội tố cáo thì nói không chừng đến cả bản thân cũng sẽ bị bắt luôn, tuy có thể tìm người khác thay mình đi, ví dụ như đứa trẻ con hồ đồ, nhưng một là không dễ được coi trọng, hai là để lại ấn tượng về nhân vật thần bí như vậy trong lòng các mục sư, giáo chủ giáo hội thì nói không chừng sau này sẽ có phiền phức lớn.

Ít nhất nếu ngay cả kỵ sĩ khoảng sáu mươi tuổi, thân thể cường tráng, gia đình đầm ấm, tin tưởng và chấp hành nghiêm khắc tinh thần kỵ sĩ lại là cố vấn bên cạnh Đại Công như hiệp sĩ Wien mà cũng bị tà thần hoặc ma quỷ mê hoặc thì ở Arthaud e rằng đã trở thành nơi vui chơi của tà thần, ma quỷ rồi.

“Ừ, tôi sẽ nói, vẫn là Lucien cậu nghĩ chu đáo. Đến lúc đó phần thưởng của hiệp sĩ Wien nếu có chia thì tôi sẽ chia một phần cho cậu.” John thận trọng gật đầu, vì chính nghĩa mà hi sinh thì hắn không sợ, nhưng nếu liên lụy đến người nhà, bạn bè thì sẽ khiến hắn lo lắng.

Lucien cười nói: “Hiệp sĩ Wien nếu đồng ý thay anh bảo mật, vậy thì phần thưởng của anh nhất định sẽ tìm lý do khác, chắc chắn không phải tiền vàng, John anh vẫn nên giữ lại cho mình đi, chúng ta là bạn bè thì cần gì tính toán những thứ này? Hơn nữa, tôi vẫn ở trong nhà anh ăn không uống không mà.”

Theo yêu cầu của Lucien, John lại chờ mười phút, sau khi để lại ấn tượng sự việc đã giải quyết ở gần đó cho người trong trang viên thấy thì mới trở về trang viên.

Còn Lucien thì nấp sau cái cây bên đường yên lặng chờ đợi, sáu phút sau, tám con tuấn mã màu đen kỳ quái trên người có mọc vảy cá vùn vụt lao qua, người dẫn đầu là một ông già bảo thủ nghiêm túc toàn thân mặc giáp màu bạc, phía sau một trong bảy người là John đã thay bộ giáp sắt màu xám bạc, lưng đeo trường kiếm và khiên, năm người khác cùng là người hầu, còn có một anh chàng trẻ tuổi mặc trường bào màu trắng, chắc là mục sư chủ trì của giáo đường nhỏ trong trang viên của hiệp sĩ Wien.

Nhìn họ đã đi xa, Lucien mới thời dài một hơi, quay về Arthaud.

Đi vào Arthaud, lúc đi đến khu hành chính, Lucien lờ mờ cảm nhận được mặt đất có sự chấn động, hình như giáo hội và các kỵ sĩ ở trong đường nước ngầm đã phát hiện một số thứ.

“Mặc kệ họ có thể tiêu diệt hết toàn bộ tà giáo hay không, ít nhất thì sẽ an toàn trong hai ba tháng, nhưng đường nước ngầm xem ra phải chờ một thời gian nữa mới có thể xuống lại, mình cứ lấy phân tích ma pháp làm việc chính trước đã.”

Mấy phút nữa là đến tám giờ mười phút, Lucien cuối cùng cũng đã đến được cổng Hiệp hội nhạc sĩ rồi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 48: Quyển 1 - Chương 48: Payyale

Trong đại sảnh của Hiệp Hội Nhạc Sỹ, Elena thỉnh thoảng sốt ruột nhìn về phía cổng, thấy đã sắp đến giờ rồi mà Lucien sao vẫn chưa đến, hôm nay là ngày đầu tiên hắn quản lý thư viện, còn phải dẫn hắn đi gặp ngài Hank phụ trách sự vụ thường ngày của hiệp hội nữa, tuy hắn cho dù có đến muộn thì với quan hệ của ngài Victor cũng sẽ không mất công việc này, nhưng vẫn sẽ để lại ấn tượng không tốt cho ngài Hank, sau này làm việc khó tránh bị phê bình và làm khó dễ, nếu lại bị ngài Wolf biết được thì rất có thể sẽ mượn việc này làm khó và nhục mạ hắn.

Thiếu nữ tóc vàng Cathy đứng cùng với Elena cũng phụ trách lễ tân, cô dùng đôi mắt xanh biếc như nước hồ nhìn Elena, vừa hiếu kỳ vừa buồn cười hỏi: “Elena, cô đang đợi ai vậy? Biểu hiện như vậy trông không giống cô lúc bình thường chút nào.”

Phụ trách lễ tân ở Hiệp Hội Nhạc Sỹ đều là hai người một tổ, chỉ là khi Lucien lần đầu đến, Elena do mối quan hệ của George nên bảo đồng nghiệp đi ăn trưa trước, còn lần thứ hai đến thì đúng lúc Cathy đã đưa người khách khác đến lầu ba đi viếng thăm vị quản lý nào đó.

“Chờ một người bạn, anh ta phải đến hiệp hội làm việc. Lucien, cuối cùng anh cũng đến rồi.” Elena mặc một chiếc váy dài màu trắng nhạt, thuần khiết xinh đẹp tựa như thiên sứ, cô thở phào một hơi,

vòng ra từ phía sau tủ gỗ đi về phía Lucien: “ồ, sắc mặt anh sao kém thế? Ốm rồi ư?”

Lucien tuy không nhìn thấy mặt mình nhưng có thể tưởng tượng ra sẽ nhợt nhạt tiều tụy như thế nào, sau khi đi về từ trang viên của hiệp sĩ Wien, đầu hắn đau nhức, choáng váng càng nghiêm trọng hơn, trán vẫn còn nóng sốt: “Tôi nghĩ tôi đúng là ốm rồi, đầu có hơi sốt nhưng không nghiêm trọng lắm, Elena cô đưa tôi đi gặp ngài Hank đi, ừm, cảm ơn cô đã quan tâm.” Loại biểu hiện bên ngoài do linh hồn bị thương không phải bác sỹ bình thường của thiện đường có thể chữa trị được.

“Được rồi, dù gì công việc của thư viện cũng rất nhàn, đặc biệt hôm nay là lúc làm lễ bái.” Elena dùng ánh mắt ra hiệu cho Cathy, sau đó dẫn Lucien đi về phía lầu ba.

Ngài Hank là một người đàn ông trung niên cao gầy nghiêm túc, ăn mặc chỉnh tề nhưng ông ấy không làm khó Lucien, ông hỏi qua về tên tuổi và tình hình thân thể xong thì bảo Elena dẫn Lucien đến thư viện.

“Người cùng anh phụ trách công việc thư viện buổi sáng là Peyyale Sandor, là người rất thích âm nhạc nhưng tính cách kỳ quái.” Trên đường đến thư viện âm nhạc ở lầu hai, Elena giới thiệu về đồng nghiệp của hắn cho Lucien, nhưng cô không phải là cô gái thích nói xấu người khác. Sau khi nghĩ một hồi thì chỉ dùng “tính cách kỳ quái” để hình dung Peyyale: “dù sao cũng là kiểu người nói chuyện thường khiến người khác không thể hiểu được suy nghĩ của anh ta, may là các phương diện khác vẫn bình thường, anh ta cũng không lầm lì, Lucien anh cứ tiếp xúc bình thường với anh ta là được rồi.”

Người có thể đến làm công việc mà việc ít lương nhiều này chắc chắn là có chút quan hệ với Hiệp Hội Âm Nhạc, Lucien cũng không muốn gặp người quá phiền phức, lúc này sau khi nghe Elena giới thiệu thì xem như cũng yên tâm rồi: “Cảm ơn cô, Elena.”

Hai người nhanh chóng đã đến Thư viện âm nhạc, ở đây rất lớn rất yên tĩnh, chiếm một nửa của cả lầu hai, nghe nói đâng cất giữ các tư liệu như mấy ngàn quyển sách về các phương diện nhạc lý, có phần lớn nhạc phổ được ghi chép chính thức và mỗi kỳ của các tờ báo "Âm Nhạc Bình Luận", "Hòa Âm Đạo Báo", ngoài ra còn có một số ít thư tịch, du ký tôn giáo để các nhạc sỹ tham khảo…

Vừa đúng tám giờ ba mươi phút, các nhạc sỹ, nhạc công vẫn chưa có ai đến, trong thư viện hầu như không có bất kỳ âm thanh nào, một thiếu niên thanh tú gầy yếu có chút mảnh mai, mái tóc đen mắt nâu đang ngồi trên chiếc ghế sau cái tủ gỗ yên tĩnh xem nhạc phổ trong tay, chăm chú đến nỗi cứ như một bức tượng đá vậy.

Nhìn thấy cảnh đó, Peyyale để lại ấn tượng đầu tiên cho Lucien là: “Quả nhiên là một thiếu niên nhu nhược thích âm nhạc đến mê muội.”

Elena gọi nhỏ: “Peyyale, Peyyale…Ừm, đây là đồng nghiệp của anh - Lucien, sau này sẽ cùng anh quản lý thư viện.”

Trong tiếng gọi liên tục, Peyyale cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong âm nhạc, ngẩng đầu lên, tròng mắt màu nâu có chút mơ màng nói: “Chào buổi sáng, Elena, hôm nay là chủ nhật rồi?”

“Xin chào, Peyyale, tôi là Lucien Evans.” - Lucien cố chịu sự đau đầu, mỉm cười tự giới thiệu.

Peyyale lúc này mới hoàn toàn phản ứng trở lại, từ phía sau tủ gỗ đi đến trước mặt Lucien: “Xin chào, Lucien, tôi là Peyyale Sandor…”

Vừa giới thiệu xong, ánh mắt của hắn bỗng dừng lại trên mặt Lucien, chính vào lúc Lucien tưởng rằng hắn muốn hỏi những lời quan tâm kiểu khách sáo như “anh bị ốm rồi ư?” thì Peyyale bỗng nói:

“Lucien, chú ý giữ gìn sức khỏe nhé.”

Câu này vốn dĩ không có gì, thậm chí rất thỏa đáng, nhưng cùng lúc nụ cười chứa ý tứ sâu xa lộ ra trên mặt Peyyale lại hình như đang nói “tôi hiểu đó nhé, đàn ông đều hiểu được”, thế là cả câu nói trở nên rất kỳ quái, giống như là chỉ đến việc gì đó không thể nói cho người khác biết.

“Cái tên này vừa nãy trong đầu đang nghĩ cái gì vậy, nếu không trải qua thay đổi mạch suy nghĩ phức tạp thì sao có thể có được kết luận như vậy.” Lucien đại khái có thể đoán được ý của hắn, anh có nhận thức sâu sắc đối với bước nhảy vọt tư duy của hắn, chẳng trách Elena nói hắn thường nói những lời mà người khác không thể hiểu được.

Elena đứng bên cạnh len lén cười một cái với Lucien, dường như đang nói: “Thấy chưa, chính là kiểu mà tôi nói đó.”

“Được rồi, tôi phải đi xuống rồi. Lucien, cố gắng làm việc nhé, ở đây là báu vật của cả hiệp hội, anh phải biết lợi dụng.” Elena chỉ chỉ những cuốn sách, nhạc phổ, tờ báo được xếp trên giá sách.

Sau khi tiễn Elena rời đi, Peyyale vừa dẫn Lucien đi ra sau tủ gỗ, vừa giải thích đơn giản một câu: “Lucien, suy nghĩ của tôi giống như linh cảm vậy, cứ luôn bật ra từ các nơi, có lúc có thể anh sẽ nghe không hiểu thì cũng đừng để bụng.”

“Ùm, tôi hiểu.” - Lucien đã có hiểu biết rất sâu đối với bước nhảy vọt trong tư duy của hắn, sau đó không nhịn nỗi hỏi một câu: “Vừa nãy trước khi anh bảo tôi giữ gìn sức khỏe thì đã trải qua những suy nghĩ nào vậy?”

Peyyale “ồ” một tiếng: “Tôi thấy sắc mặt anh trắng bệch, đi đứng không vững, ừm, Lucien, chú ý giữ gìn sức khỏe nhé.”

Trên mặt hắn lại lộ ra kiểu nụ cười mà đàn ông đều hiểu đó, còn về quá trình suy nghĩ cụ thể thì hoàn toàn không có.

Lucien có cảm giác như bị hắn đánh bại, hơn nữa ấn tượng “thiếu niên nhu nhược thích âm nhạc đến mê muội” vừa nãy bất giác đã trở thành “anh chàng thích âm nhạc nhưng rất thô tục”.

Sau khi giới thiệu qua những việc mà nhân viên quản lý thư viện cần làm cho Lucien, Peyyale nói với vẻ không quá để tâm: “Thư viện này chỉ có nhân viên nội bộ hiệp hội mới có thể vào, vì vậy những người hàng ngày đến xem sách, mượn sách đọc không nhiều, đặc biệt là vào buổi sáng, Lucien anh chỉ cần khi các nhạc sỹ, nhạc công đến cần lễ phép một chút thì không có vấn đề gì khác nữa, được rồi, anh đi một vòng làm quen một chút đi, tôi tiếp tục xem ‘Mười hai bộ bình quân luật cho piano”, đây là ‘Thánh Điển’ của âm nhạc piano đó!”

Nhắc đến âm nhạc, Peyyale thô tục lại thể hiện màu sắc hoàn toàn khác biệt.

‘Thánh Điển’ là kinh điển tôn giáo của Thần Giáo Chân Lý, dùng nó để ví von thì có thể thấy địa vị của ‘Mười hai bộ bình quân luật cho piano”, cho dù là trên địa cầu thì 48 bài ‘Bộ bình quân luật cho piano’ của Bach cũng được gọi là ‘Kinh Cựu Ước’ của âm nhạc piano, còn ‘Kinh Tân Ước’ của âm nhạc piano là 32 bản xô-nat của Beethoven, bao gồm các khúc nhạc nổi tiếng như “Ánh Trăng”: “Giông Tố”: “Bi Tráng”…

Lucien vừa hay cũng có suy nghĩ này nên không hề do dự liền gật đầu đồng ý. Nhìn thấy nhiều sách vở như vậy bày ở trước mắt, Lucien luôn có ý nghĩ đem chúng thu vào thư viện Linh Hồn của mình, giống như một con sóc thích thu thập quả thông vậy.

Đi đến trước một giá sách, Lucien lấy ra một quyển sách, roẹt roẹt lật sách ra, chỉ mấy phút là lật xong, trong thư viện Linh Hồn đã sản sinh quyển sách tương ứng, sau đó lại lấy ra một quyển khác.

Peyyale còn chưa kịp mụ mị vào thế giới âm nhạc đã rất nhanh chóng chú ý đến biểu hiện cổ quái này của Lucien, hắn rất hiếu kỳ, rất nghi hoặc nên đi đến bên cạnh anh: “Lucien, anh đang làm gì thế?”

Lucien cười rồi nói gạt Peyyale: “Tôi nghe nói có nhạc sĩ thiên tài thích viết vào khe của những cuốn sách, nhạc phổ mà ông ấy đọc các hoàn luật linh cảm ngẫu nhiên có được, do đó tôi muốn thử xem có thể tìm được không, nếu chúng vẫn chưa được phát biểu thì tôi há chẳng phải là có thể nhanh chóng trở thành nhạc sĩ rồi ư.”

“Vậy sao?” - Peyyale bán tin bán nghi nhìn Lucien, vừa nãy hắn quả thực giống như đang tìm nhạc phổ, hoàn luật trong khe sách: “Lucien, âm nhạc quan trọng vẫn là nền tảng, nếu không cho dù anh có dùng những hoàn luật đó mà nổi danh thì sau này làm sao?”

“He he, Peyyale, tôi đùa thôi, tôi chỉ là đang kiểm tra xem số sách này có hư hỏng gì không, sau đó làm ghi chép, tránh sau này xảy ra vấn đề.” - Lucien lúc này mới nói ra cái cớ thật sự mà mình đã chuẩn bị sẵn, đó thực ra cũng tính là một trong những mục đích của bản thân, suy cho cùng Wolf nhìn có vẻ là một người nhỏ nhen, tuy không thể đến làm khó nhân vật nhỏ như anh nhưng có thể cẩn thận một chút thì nên cẩn thận.

Peyyale lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ mà gật đầu: “Anh thật giống phụ nữ.”

“Tư duy của hắn lại nhảy vọt đến đâu rồi.” - Lucien lần này hoàn toàn không đoán ra được quá trình suy nghĩ của Peyyale, mà anh cũng lười nghĩ, tiếp tục việc chuyển tài liệu trong thư viện âm nhạc đến trong thư viện Linh Hồn của mình.

Do là ngày chủ nhật nên các nhạc sĩ, nhạc công cơ bản đều đi lễ bái rồi, chỉ có một hai người đáng thương đang khổ sở tìm tòi cảm hứng nên đến thư viện một lần, mượn đi một số nhạc phổ, vì vậy Lucien rất nhàn rỗi, mất bốn tiếng đồng hồ làm đến nỗi cánh tay nhức mỏi mà mới thu vào được hơn một trăm quyển sách, mấy trăm nhạc phổ.

Trong thư viện thu được rất nhiều sách về tôn giáo, du lịch, vì Lucien định thông qua số sách này nhanh chóng có sự hiểu biết cơ bản, tổng thể về thế giới này.

Đến mười hai giờ ba mươi phút, bàn giao xong công việc, Peyyale ăn xong một cái bánh mì thì tiếp tục ở lại thư viện xem nhạc phổ, còn Lucien thì trở về nhà thím Alissa.

Trên đường về nhà mọi thứ đều bình thường, không thấy có bầu không khí căng thẳng hay kỳ lạ nào, ngược lại sắc mặt nhợt nhạt của Lucien lại khiến cho thím Alissa đau lòng một lúc.

Sau giấc ngủ trưa ngắn, Lucien cảm thấy thân thể và linh hồn đều có hồi phục một chút, thể là vội vã chạy đến nhà ngài Victor bắt đầu học kiến thức âm nhạc cơ bản như thang âm, nốt nhạc.

Cứ như vậy hai ngày êm ả đã trôi qua, John mới trở về nhà lúc sẩm tối, kéo Lucien qua một bên kể lại cảnh ngộ cụ thể của ngày hôm đó.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 49: Quyển 1 - Chương 49: Lựa Chọn Nhạc Cụ

Trong nhà thím Alissa chật hẹp, chỉ đặt bàn gỗ, ghế gỗ thôi mà ra vào cũng đã khó khăn, Lucien và John ngồi trên hai cái ghế kê sát nhau nói nhỏ về việc tiêu diệt tà giáo lần này.

Lúc này, Joel vẫn đang diễn tấu trên đường phố ở khu hành chính, Evan đang chơi cùng đứa bạn thân bằng tuổi ở gần đó, còn thím Alissa thì đang chuẩn bị bữa tối.

“Hiệp sĩ Wien nói với tôi rằng có thể có kỵ sĩ thân phận khá cao đã tiết lộ tin tức, do đó sau khi chúng tôi vào đường nước ngầm thì chỉ tìm được một gian mật thất lớn do tín đồ ma quỷ để lại, bọn chúng vậy mà đã xây dựng ra một đại điện ma quỷ ở đó!” John nói một cách nghiêm túc: “Còn tín đồ ma quỷ thì đã mất tích toàn bộ rồi.”

Lucien không bất ngờ lắm với kết quả như vậy, bởi vì sau khi giết ông lão tà giáo, qua một đêm chính hắn mới đi nói với John, thời gian dài như vậy nếu tầng lớp cấp cao của tà giáo chưa phát hiện sự bất thường khi thuộc hạ mất tích, thì với sự cảnh giác và chỉ số thông minh đáng thương đó, họ vẫn nên nhân lúc còn sớm đừng làm công việc tà giáo nguy hiểm đó nữa, về nhà trồng yến mạch vẫn thích hợp với họ hơn: “Vậy Hắc bang Yaren thì sao?”

“Hắc bang Yaren bao gồm Yaren trong đó, thủ lĩnh chính cũng mất tích rồi, những tay chân Hắc bang bình thường bị bắt thì căn bản không biết việc của tín đồ ma quỷ. Các kỹ xảo thẩm tra thần

thuật hỗn hợp của thẩm phán ở Sở Thẩm Phán Dị Đoan rất ít khi sai sót.” Lông mày màu vàng của John nhíu lại: “Nhưng những kẻ bình thường hiện giờ e rằng cũng đã bị xử tử bí mật rồi.”

Những việc liên quan đến tà giáo, ma quỷ thì giáo hội luôn cứng rắn và vô tình như vậy.

Còn về ma pháp sư, Lucien cảm thấy thái độ của giáo hội hình như có nhẹ nhàng hơn một chút, ví dụ như “bản thân” lúc đầu không bị xử quyết bí mật, dĩ nhiên cũng có thể có liên quan đến việc chỉ là học đồ ma pháp của nữ phù thủy, không được coi trọng.

Lucien hai ngày nay thấy trong sách tôn giáo trong thư viện âm nhạc có một quyển sách tên ‘Gậy của Ma Pháp Sư’, nó viết về năm 392 Thần Thách Lịch, cũng tức là 423 năm trước, là tác phẩm của thẩm phán Sở Thẩm Phán Dị Đoan, chủ yếu dạy pháp sư săn người, mọi người gác đêm làm sao phân biệt được ma pháp sư, theo dõi ma pháp sư và làm thế nào để thực hiện cực hình đối với ma pháp sư, bên trong có mấy đoạn rất thú vị cũng rất tàn khốc:

“Trong trường hợp sử dụng thần thuật âm thầm điều tra không thể xác định, làm thế nào để phân biệt ma pháp sư?”

“Nếu người bị nghi ngờ sống cuộc sống ẩn náu cô độc, vậy thì đó dĩ nhiên chứng minh hắn là ma pháp sư; Nếu người bị nghi ngờ thường tham gia yến hội, nhiệt tình cởi mở, vậy thì hắn hiển nhiên là ngụy trang để chuyển hướng nghi ngờ của người khác.”

“Nếu khi hắn biết bạn là pháp sư săn người hoặc thân phận người gác đêm, lộ ra vẻ lo sợ thì chắc chắn là ma pháp sư, nếu hắn vẫn giữ sự trấn tĩnh, vậy thì không nghi ngờ gì nữa hắn là ma pháp

sư, bởi vì các ma pháp sư thường nói dối và che giấu không biết xấu hổ.”

“Khi bắt được kẻ tình nghi và thẩm vấn hắn, nếu phát hiện thần thuật của bản thân không thể nhìn thấu bộ mặt thật của hắn thì có thể thử các cách sau: Nếu khi hắn đang chịu cực hình mà đảo mắt qua lại, thì tức là hắn đang dùng đôi mắt để tìm suối nguồn sức mạnh của hắn, cũng chính là ma quỷ; còn nếu ánh mắt hắn đờ đẫn, thẫn thờ thì tức là hắn đã nhìn thấy ma quỷ. Nếu hắn có sức mạnh chịu được cực hình thì tức là ma quỷ giúp hắn chống đỡ được, do đó phải càng giày vò hắn nghiêm khắc hơn; nếu hắn không chịu được, ngừng thở dưới hình phạt thì tức là ma quỷ để hắn chết đi, khiến hắn không khai nhận, không tiết lộ bí mật.”

“Khi tất cả không thể chứng thực thì phán đoán cuối cùng giao cho Thần nghiêm minh, công chính, nắm vững chân lý của chúng ta, trói người bị nghi ngờ là ma pháp sư trên giàn hỏa thiêu, nếu Chúa cảm thấy hắn không phải ma pháp sư tà ác thì hắn sẽ bình yên vô sự trong ngọn lửa, nếu hắn bị thiêu thành tro thì không còn nghi vấn gì nữa, hắn chính là ma pháp sư tà ác, đó là ý chí của Chúa!”

So sánh với kinh điển tôn giáo của hơn bốn trăm năm trước, Lucien phát hiện bản thân vẫn còn sống đúng thật là một việc quá may mắn: “Có lẽ sau khi giáo hội lớn mạnh nhiều năm như vậy, hiện tại đã thả lỏng cảnh giác đối với ma pháp sư? Hình như họ đặt sự chú ý chính lên trên dị đoan của phương bắc.”

“Vậy trong thần điện có phát hiện điều gì không?” - Lucien có chút hiếu kỳ hỏi John.

John dường như hồi tưởng lại ký ức không tốt đẹp gì đó, biểu cảm trở nên rất nghiêm túc và căm hờn: “Những người hầu kỵ sĩ bọn ta chỉ canh gác bên ngoài đại điện, những việc bên trong đều do hiệp sĩ Wien, ngài bá tước Verdi, ngài Hồng Y Giáo Chủ Salvator đại diện cho Đại Công bệ hạ dẫn đầu các kỵ sĩ, mục sư xử lý. Sau đó, hiệp sĩ Wien cũng không có nói với bọn ta ở trong đó ông ấy đã nhìn thấy gì, nhưng biểu cảm của ông ấy từ khi bắt đầu ra ngoài vẫn luôn rất trang nghiêm.”

“Tuy ta canh gác ở bên ngoài đại điện ma quỷ nhưng vẫn nhìn thấy mặt đất bị bao phủ bởi một lớp máu tươi và mấy quả tim màu đỏ đặt ở gần cửa lớn, chúng vẫn đang đập thình thịch, nghe nói là trực tiếp móc ra từ trong ngực của người sống.”

“Trước đó ta chỉ đọc trong các câu chuyện của thi nhân, trong miêu tả của hiệp sĩ Wien biết được sự tàn bạo, khủng khiếp của ma quỷ, tà thần, đối với chúng không có sự căm hận xuất phát từ nội tâm nào, nhưng hôm đó lần đầu tiên sau khi ta trực tiếp nhìn thấy khung cảnh mà chúng tạo ra thì mới hiểu chúng tà ác, tanh máu, tàn nhẫn, hung ác như thế nào, khiến ta có sự căm hận phát ra từ nội tâm, muốn giết hết chúng, muốn diệt trừ triệt để bọn chúng.”

Thấy ngữ khí của John nghiêm túc nhưng tràn đầy sức mạnh và mục tiêu, Lucien mỉm cười: “John, anh đã tìm được chính nghĩa của mình rồi?”

John gật gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Nhận định có phải thuộc về chính nghĩa của bản thân không thì cần mấy năm, thậm chí mấy chục năm thực hiện, chỉ là so với niềm tin bảo vệ gia viên, bảo vệ bằng hữu lúc trước thì ta có thêm suy nghĩ diệt trừ các sinh vật tà ác như ma quỷ, ác ma và tín đồ của chúng, một suy nghĩ rất mãnh liệt.”

“Ta nhớ ở trong kỵ sĩ có một loại nghề đặc biệt được gọi là ‘Thợ săn ma quỷ’, họ quanh năm hành tẩu trong bóng tối để diệt trừ sinh vật tà ác mà bất chấp nguy hiểm tính mạng, lẽ nào John anh muốn phát triển theo phương diện này?” Lucien đùa với John: “đúng rồi, hiệp sĩ Wien chuẩn bị thưởng cho anh cái gì?”

Biểu cảm của John dịu lại, cười lên: “Kích hoạt sức mạnh huyết mạch đâu có dễ dàng như vậy, nhìn xem số lượng kỵ sĩ của cả công quốc thì biết, còn sau này gia nhập kỵ sĩ đoàn hay trở thành ‘Thợ săn ma quỷ’ thì vẫn còn xa vời.”

Tiếp theo hắn nói: “Hiệp sĩ Wien định thưởng cho mấy người hầu hiệp sĩ bọn ta một thanh trường kiếm đúc bằng thép nguyên chất, thanh trường kiếm hoàn toàn thuộc về mình, có thể mang về nhà, he he, thanh kiếm chuẩn bị cho ta nghe hiệp sĩ Wien nói sẽ kèm theo một số sức mạnh thần kỳ, sẽ sắc bén hơn, chỉ kém một chút so với trường kiếm kỵ sĩ chính thức.”

Nhắc đến trường kiếm mong ngóng đã lâu, John cười ngốc mấy tiếng.

Hai người lại trò chuyện một lúc, khi Joel quay về, John dừng câu chuyện lại một cách thông minh, nhưng cuối cùng vẫn nhắc nhở Lucien một câu: “Ta từ chỗ hiệp sĩ Wien nghe nói rằng toàn bộ Arthaud bề ngoài thì lơi lỏng nhưng âm thầm tăng cường điều tra và cảnh giới, Lucien anh từng tiếp xúc qua với nữ phù thủy, khoảng thời gian này nhất định không thể chạy lung tung, tránh bị người đố kỵ việc anh trở thành học trò học nhạc của ngài Victor mưu hại.”

“Cảm ơn anh, John.” Lucien biết đây là tin tức rất quý giá, John đồng ý tiết lộ cho mình thì đã đi ngược lại với hiềm nghi của đạo lý kỵ sĩ mà hắn tuân thủ, tuy điều này nghĩa là việc học ma pháp của

bản thân sẽ trở nên rất phiền phức, một số ma pháp dựa vào nguyên liệu ma pháp hoặc tạo ra động tĩnh hơi lớn thì đều phải dừng luyện tập, nhưng cũng có nghĩa là hành động của tà giáo, Hắc bang Yaren sẽ ngừng lại một thời gian rất dài, sự an toàn của bản thân sẽ được bảo đảm, khả năng bị nghi ngờ sẽ ngày càng thấp.

Lại là một cái chủ nhật nữa, Lucien nghỉ ngơi buổi sáng, ở trong nhà sắp xếp tâm đắc học tập gần đây, tuy chỉ là luyện tập ma pháp không cần nguyên liệu như “Thất Khống Chi Hoàn”: “Pháp Sư Chi Thủ”: “Bảo Tồn Cơ Quan”, nhưng đối với ma pháp cấp học đồ khác, công việc phân tích và cấu tạo của ma pháp trận vẫn đang được tiến hành, hơn nữa vết thương trên linh hồn mấy ngày trước cũng đã hồi phục hoàn toàn, tinh thần lực và linh hồn một lần nữa dưới sự giúp đỡ của suy tưởng trở nên mạnh mẽ rõ rệt, ít nhất thì Lucien trước mắt đã có thể liên tục thi triển sáu ma pháp nguyên tố không chính thức.

Trong thư viện Linh Hồn, các kiến thức đã học trước đây chỉ cần có thể tìm được sách liên quan thì Lucien cũng đang đi sâu ôn tập lại.

Tổ chức não của thủy quỷ biến dị thì dưới tác dụng của ma pháp “Bảo Tồn Cơ Quan” đã được bảo tồn hoàn hảo, chỉ cần không gián đoạn mỗi ngày thi pháp một lần, ít nhất có thể bảo tồn ba năm, Lucien có đủ thời gian đi tìm nguyên liệu khác.

Còn nhờ lợi ích của việc đọc sách tôn giáo, du ký mà Lucien biết được đại khái các quốc gia dưới ánh sáng vinh quang “Thần Chân Lý” hiện tại, còn quốc gia Dị Đoan ở phương bắc, quốc gia Dị Giáo

Đồ, sinh vật hắc ám của Hắc Ám Sơn Mạch… thì vẫn mù tịt, dĩ nhiên tuyệt đại đa số người Arthaud cũng giống như Lucien.

Tóm lại, việc học tập của Lucien rất bận rộn, không rảnh để nghĩ ngợi những việc dư thừa, nhiều nhất thì thỉnh thoảng trò chuyện với chú Joel, thím Alissa, Peyyale, Elena…

“Lucien, sự siêng năng trong học tập của cậu làm ta rất hài lòng. Nếu các kiến thức sơ bộ về ký hiệu âm nhạc, thang âm cậu đã nhớ hết rồi, vậy tiếp theo chính là kết hợp đọc nhạc, diễn tấu để vận dụng thuần thục và nắm chắc chúng, đồng thời dần dần mở rộng sang các kiến thức nhạc lý sâu hơn.”

Buổi chiều, sau khi đám người Annie rời đi, Victor đã quan sát thực tế việc học tập âm nhạc trong một tuần gần đây của Lucien, cho đánh giá rất cao đối với thái độ và hiệu quả học tập của hắn, nếu nói trước đây là dựa vào sự cảm kích vì Lucien đã giúp đỡ kích động Lane, Xavier cải tạo linh cảm piano, thì hiện giờ Victor đối với Lucien chính là một sự yêu thích và cảm tình của người thầy giáo đối với học trò mà mình hài lòng.

Thế là Victor chuẩn bị để Lucien nhanh chóng bắt đầu học nhạc cụ: “Lucien, cậu nghĩ xong muốn học nhạc cụ gì chưa? Cá nhân ta có sở trường về violin, đàn harpsichord, đàn organ và ống sáo, các nhạc cụ khác ta cũng có thể đưa ra chỉ vẽ nhất định.”

Từ khi bắt đầu trở thành học đồ ma pháp, cuộc sống của Lucien vẫn luôn lấp đầy bởi việc học tập bận rộn và sự kiện phát sinh đột ngột, vẫn chưa suy nghĩ xem cụ thể học nhạc cụ gì nên lúc này có hơi do dự.

Theo suy nghĩ trong lòng, Lucien muốn học piano, đây là bị ảnh hưởng bởi trong quá khứ rất thích các bản nhạc piano và sự nuối tiếc vì chưa có cơ hội học piano, nhưng xuất phát từ hiện thực thì sau này nếu đi du lịch ở các quốc gia đại lục để tìm tổng bộ nghị viện ma pháp đại lục, thì violin là lựa chọn tốt nhất, suy cho cùng một thi nhân không thể mang theo mình một cây piano được.

Trong ánh mắt hiếu kỳ lại mang chút lạnh nhạt của Lotter, Phyllis, Herodotus, Lucien lần lữa chưa đưa ra lựa chọn.

Thấy thế, Victor cười ôn hòa, khích lệ: “Không sao, Lucien, không sao cả, cậu có suy nghĩ gì thì cứ nói ra.”

Trải qua tôi luyện, da mặt của Lucien đã rất dày rồi, anh thành khẩn hỏi: “Ngài Victor, tôi có thể học piano mà ngài cải tạo xong không? Ngoài cái này ra thì còn có thể học violin không?”

“Thật đúng là không biết xấu hổ.” Đây là suy nghĩ duy nhất của Lotter, Phyllis và Herodotus, muốn nhân cơ hội được miễn phí mà học lâu dài à…

Hai tay Victor nhúc nhích, cười nói: “Được thôi, nhưng tốt nhất là sau khi học xong một nhạc cụ thì hãy bắt đầu học sang một nhạc cụ khác, chuyên tâm là bí quyết quan trọng của thành công. Ừm, bởi vì hiệu quả cải tạo của Harpsichord tốt hơn so với tưởng tượng của ta, Lucien, cậu theo ta học nó trước nhé, như vậy có thể giúp ta tìm được một số vấn đề trong đó và xem thử làm sao phát huy đặc tính của nó tốt hơn.”

“Cảm ơn ngài, ngài Victor.” - Lucien chân thành cảm kích.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 50: Quyển 1 - Chương 50: Chỉ Pháp Dương Cầm Hiện Đại

Sau khi xác định nhạc cụ Lucien muốn học, Victor từ ghế sofa đứng dậy, vỗ vỗ tay: “Vừa hay hai ngày trước ngài Lane và ngài Xavier đã hoàn thành việc cải tạo đàn Harpsichord rồi, Lucien cậu hôm nay hãy theo ta đến thử xem hiệu quả của nó, he he, bởi vì quãng rộng ở âm sắc, âm lượng và âm vực của nó vượt xa tưởng tượng của ta, thậm chí còn hơn tất cả những nhạc cụ khác, chỉ là về chất lượng tiếng thì hơi kém một chút, nên ta cảm thấy nó không còn là Harpsichord nữa mà đã là một nhạc cụ hoàn toàn mới, mang tính cách mạng rồi. Lucien, cậu hãy chính thức bắt đầu con đường âm nhạc của mình từ nhạc cụ hoàn toàn mới này đi.”

Có thể thấy rõ rằng, Victor đối với thành quả cải tạo Harpsichord vô cùng hài lòng, bình thường chỉ mỉm cười, luôn giữ phong độ như ngài ấy giờ đã nở nụ cười sáng lạn.

“Nếu đã là nhạc cụ hoàn toàn mới, mang tính cách mạng thì Victor ngài là người đưa ra ý kiến cải tiến nên đặt cho nó một cái tên chính thức.” Trên đường cùng đi đến phòng đàn ở lầu hai, Lotter cười nịnh hót.

Victor nhìn Lucien một cái, cười hiền từ hỏi: “Lucien, cậu cảm thấy nên gọi nó là gì? Nhạc cụ hoàn toàn mới này cậu cũng có công lao rất lớn, chi bằng đưa ra ý kiến để chúng ta tham khảo một chút, ngài Lane cảm thấy kết cấu cơ học của nhạc cụ này là phức tạp

nhất trong tất cả các nhạc cụ, thể hiện đầy đủ mỹ cảm của nghệ thuật cơ học, vì vậy nên gọi là dương cầm cơ học, hehe, diễn tấu violin của ngài ấy gần như là một môn nghệ thuật rồi nhưng khả năng đặt tên của ngài ấy thì lại… he he."

Tuy Victor chưa nói xong nhưng dù là Lucien hay là Lotter, Phyllis, Herodotus đều biết rất rõ, ông ấy cho rằng ngài Lane không thể đặt tên.

"Vậy ngài Victor và ngài Xavier thì sao?" Lucien không trực tiếp nói ra tên của dương cầm mà hỏi ngược lại hơi chút hiếu kỳ.

"Ngài Xavier cảm thấy nên gọi là kích huyền dương cầm, bởi vì là kết hợp đàn kích huyền dương cầm và Harpsichord cải tạo mà thành, he he." Victor cười rồi lắc lắc đầu, dễ nhận thấy ông không đồng tình với cái tên này: "Ta cảm thấy nên gọi là toàn kiện cầm, bởi vì kích huyền dương cầm còn được gọi là tiểu kiện cầm, Harpsichord là đại kiện cầm, còn âm vực của nhạc cụ mới này rất rộng, gần như bao gồm tất cả."

"Thực ra, các ngài đều không có khả năng đặt tên nhỉ…"

Đây là sự thực âm thầm hiện lên đồng thời trong lòng của Lucien, Lotter và Phyllis.

Lucien nghĩ ngợi, quả thực không thể chấp nhận ba cái tên đó nên nói không khách khí: "Thực ra, Harpsichord còn gọi là bát huyền dương cầm, cùng với kích huyền dương cầm vừa hay nó có cùng một từ đơn - dương cầm, thường được gọi tắt là dương cầm, hơn nữa từ đơn từ này cũng đầy hương vị cơ học, rất phù hợp với suy nghĩ của ngài Lane, lại còn có ý nghĩa thay đổi mạnh yếu, là đặc điểm chủ yếu về âm sắc, âm lượng của nhạc cụ mới này. Do đó,

ngài Victor, tôi cảm thấy chi bằng trực tiếp gọi nó là dương cầm là được rồi.”

Do từ đơn khác với trái đất, Lucien chỉ có thể pha trộn suy nghĩ vốn có để bịa ra một vài lý do.

“Không…” - Phyllis cuối cùng cũng nghe được một cái tên hay, đang chuẩn bị tán đồng nhưng nghĩ đến ngài Victor vẫn chưa nói gì, bản thân hơi mất phong độ quý tộc chút. Hơn nữa có thể sẽ đi ngược lại với sở thích của ngài Victor, thế là hắn vội vã ngậm miệng lại, theo đó là khuôn mặt xinh đẹp của Phyllis thích châm biếm người khác trở nên đỏ lựng, rất xứng với đầu tóc rực rỡ như ngọn lửa của cô ta, nhìn vào rất xinh đẹp.

Lotter, Herodotus chỉ gật đầu một chút thì tỉnh ngộ, buồn cười liếc Phyllis một cái.

Victor vễnh môi: “Dương cầm, ừm, hay, rất hay, bao gồm cả suy nghĩ của ta và ngài Lane, như vậy bọn ta sẽ không cần tranh luận nữa rồi.”

Lucien lúng túng, suýt chút nữa thì cười phá lên, thì ra ngài Victor bảo mình đặt tên là vì đã xảy ra tranh chấp với ngài Lane, đối với việc chọn tên thì không ai phục ai cả.

Rất nhanh đã đến phòng đàn lầu hai, Lane tóc bạch kim đẹp tựa như yêu tinh đang mặc bộ y phục phối màu đỏ đen yêu thích, ngồi phía trước “dương cầm”, hai tay thon dài duỗi ra, vai và cánh tay gần như bất động, nhẹ nhàng tao nhã đàn một bản nhạc nhẹ nhàng êm dịu, tiếng đàn tinh tế vừa như là lời thì thầm trong đêm tối, lại vừa giống như tiếng xì xào của đôi tình nhân, khiến cho nội tâm

người nghe bỗng chốc trở nên yên tĩnh, chìm đắm trong bầu không khí âm nhạc.

Sức hấp dẫn của khúc dương cầm mà Lane đàn tấu khiến đám người Lucien, Victor đều không lên tiếng, yên lặng nghe ông ấy đàn xong mới nhẹ nhàng vỗ tay, giống như tiếng vỗ tay mà lớn một chút thì sẽ phá vỡ bầu không khí yên ả tốt đẹp mà âm nhạc mang đến vậy.

“Ngài Lane, không ngờ ngoài đàn violin thì diễn tấu clavichord của ngài cũng xuất sắc đến vậy, không thua gì nữ sĩ Silvia!” Mặt của Phyllis lại đỏ lựng lần nữa, hai mắt phát sáng, tán thưởng với vẻ hơi kích động.

Vừa nãy Lane đang dùng bản nhạc của đàn kích huyền dương cầm (clavichord) để thử nghiệm hiệu quả của âm vực và âm lượng của cây đàn này, nghe ra không có chút tì vết nào, còn Silvia là nhạc sĩ đàn clavichord xuất sắc nhất ở Arthaud.

Bởi vì đàn clavichord thích hợp diễn tấu trong nhà như ở phòng đàn, phòng khách, phòng ngủ, âm sắc và bản nhạc thích hợp lại được các phu nhân, thiếu nữ yêu thích nên Silvia thường trở thành khách của các gia đình quý tộc, được mời tham gia các yến hội do bá tước, tử tước tổ chức, thậm chí nghe đồn cô ấy và công chúa Natasha là bạn thân, vì có bối cảnh như vậy nên Silvia là một nhạc sĩ có địa vị cao nhất ở Hiệp hội nhạc sĩ.

Lane đứng dậy tay phải đỡ ngực, hơi khom người, giống như một nhạc sĩ đang có lời cảm ơn cuối cùng, sau đó ông ấy cười lắc lắc đầu: “Ta chỉ là khá thành thục về kỹ xảo thôi, trong âm nhạc so với nữ sĩ Silvia thì vẫn kém xa, ít nhất ta không thể viết ra được bản nhạc hay như vừa nãy.”

Lucien ở một bên xem các quyển sách "Chỉ pháp luyện tập dương cầm Hano", "Thay đổi của Chopin đối với chỉ pháp dương cầm", "Thảo luận nghiên cứu vận dụng chỉ pháp của Chopin", so sánh với động tác diễn tấu vừa nãy của Lane, trong lòng tán đồng: “Quả nhiên chỉ pháp, hoàn luật và nhạc khúc đều chịu hạn chế của nhạc cụ, mỗi lần nhạc cụ có cải tiến mới, chỉ pháp mới dần dần thay đổi, cuối cùng hình thành phong cách khác nhau, mà âm sắc, âm lượng và âm vực của cây dương cầm này đã gần giống với đàn dương cầm hiện đại, có tám mươi tám phím đàn, có bàn đạp cường âm, kéo dài âm, cái thích hợp nhất vẫn là chỉ pháp dương cầm hiện đại của các loại phong cách.”

Trên trái đất, do chịu sự hạn chế của nhạc cụ như đàn clavichord, ban đầu đàn tấu đàn dương cầm chỉ dùng ba đầu ngón tay, cho đến khi Bach “giải phóng” ngón cái và ngón út thì chúng mới tham gia diễn tấu, sau đó bởi vì chịu ảnh hưởng về âm sắc, âm lượng của harpsichord thay đổi khó để dễ dàng dùng lực của ngón tay diễn tấu mà thể hiện, nên các nhạc sĩ dùng “âm trang trí” có tính kỹ xảo như âm rung, âm vọng để thay thế cho sự thay đổi kéo dài và độ mạnh yếu của âm, thế là khúc dương cầm của thời kỳ này bao gồm cả "Bộ bình quân luật piano của Bach" tràn đầy âm trang trí lộng lẫy, không thể làm nổi bật hoàn luật trong trẻo, cũng ít có tiếng nhạc vang vọng, dồn dập.

Cho đến khi đàn dương cầm thật sự xuất hiện thì nhạc khúc, chỉ pháp của dương cầm mới bắt đầu có thay đổi mạnh mẽ, ví dụ lần “giải phóng” thứ hai đối với ngón cái và ngón út của Chopin, khiến chúng cũng có thể bấm phím đen, ví dụ như chỉ pháp ngón trượt và ngón đệm độc đáo của Chopin.

Lucien yên lặng đứng bên cạnh, khi nhìn nhập môn chỉ pháp piano hiện đại ‘Chỉ pháp luyện tập dương cầm Hano” thì Victor đã bàn bạc với Lane xong rồi, dùng “Dương cầm” để gọi nhạc cụ hoàn toàn mới này.

“Lucien, cậu qua đây, ngồi trước dương cầm, ta dạy cậu chỉ pháp cơ bản.” Victor bỗng nhiên gọi Lucien.

Lucien có chút thấp thỏm, nhanh chóng bước qua đó với vẻ hơi kích động, ngồi lên cái ghế đàn, nhưng vừa ngồi lên thì cảm thấy có chút không đúng. Dựa theo miêu tả của nhập môn chỉ pháp, độ cao của bản thân so với cây đàn hình như hơi thấp, thế là vội nói với Victor bên cạnh: “Ngài Victor, có thể chỉnh cao ghế lên không? Hoặc đổi một cái ghế đàn cao mười xen-ti-mét được không?”

Victor thấy có chút lạ: “Lucien, cậu không thấp hơn ngài Lane bao nhiêu, cái ghế này chắc vừa phải rồi.”

Lucien đưa tay ra, ra hiệu cho Victor nhìn: “Độ cao này chỉ thích hợp dùng ngón tay và cổ tay phát lực, chờ khi tôi cần dùng cẳng tay, cánh tay sau, vai để đàn thì rất cứng nhắc, vả lại khoảng cách cũng hơi xa một chút, tay đưa ra quá thẳng, không đủ nhanh nhạy.”

“Càn quấy! Lucien, mau quên đi cách đàn tấu không chính thức, sai lầm mà cậu học được ở quán rượu, trên phố đi!” - Victor quát mắng Lucien một cách hiếm thấy, tránh để hắn đi vào con đường sai lầm: “Vừa nãy cậu không nhìn thấy ư? Ngài Lane chỉ dùng cổ tay và ngón tay để đàn tấu, có lúc nào sẽ dùng đến cẳng tay, cánh tay sau và vai?”

Lucien đoán được Victor sẽ có phản ứng như vậy, bởi vì một số thay đổi của chỉ pháp dương cầm hiện đại thì một số nhạc sĩ dương

cầm nổi tiếng cùng thời kỳ khó mà chấp nhận, giống như việc khi Liszt dùng sự lắc lư của cẳng tay, cánh tay sau và vai cùng với sức mạnh rơi tự do từ trên cao hướng xuống để tạo ra hiệu quả khí thế hào hùng và âm sắc mãnh liệt của đàn dương cầm thì đã từng bị phê bình đó không phải là đang đàn tấu dương cầm mà là đang "đập dương cầm".

"Lucien, đừng mơ mộng cái gọi là phong cách quán rượu, ngoại ô không chịu sự bó buộc sẽ hơn được sự giáo dục âm nhạc chính quy, hoàn thiện, nếu cậu không thể sửa chữa những khuyết điểm này, cậu sẽ chỉ có thể trở thành thi nhân chứ không thể trở thành nhạc công đạt tiêu chuẩn." Herodotus vẫn luôn ghét Lucien cuối cùng nắm được một cơ hội để chế giễu Lucien.

Lotter và Phyllis tuy trong lòng có chút vui mừng khi Lucien bị ngài Victor quở mắng nhưng người mới học phạm lỗi gì thì đều có thể hiểu được, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Lucien sớm đã có chuẩn bị nên giải thích một cách chậm rãi: "Ngài Victor, kỹ xảo và phong cách mà tôi muốn diễn tấu là nên phối hợp với nhạc cụ, mà cây dương cầm này là nhạc cụ hoàn toàn mới, nghe các ngài giới thiệu trong thời gian này thì nó có âm sắc, âm lượng mạnh mẽ vô cùng và chất lượng âm thanh ổn định, tại sao không thể thay đổi chỉ pháp một chút chứ? Tại sao không thể có sức mạnh của cánh tay?"

"Vừa nãy không phải Victor ngài bảo tôi giúp ngài tìm vấn đề còn tồn tại của dương cầm, vấn đề chỉ pháp và nhạc cụ không phối hợp lẽ nào là không phải ư?"

Nghe Lucien giải thích mạch lạc, lý lẽ rõ ràng, Victor cảm thấy có hơi sai lầm, ông có chút không thể phản bác. Còn Lane ở một bên

bước lên trước một bước, cười nói: “Ngài Victor, ông quên sự giải phóng của một ngón và năm ngón mấy chục năm trước rồi à? Bản thân chỉ pháp chính là đang cải tiến, hơn nữa còn ở trong trường hợp nhạc cụ có thay đổi rõ rệt. Tôi ủng hộ Lucien.”

“Nếu ngài Lane đã nói như vậy rồi, vậy chúng ta sẽ thử tìm kiếm thay đổi của chỉ pháp, nhưng đi theo con đường này nếu đi sai rồi thì Lucien cậu sẽ lãng phí nhiều thời gian để quên được thói quen đã được nuôi dưỡng, sau đó phải tìm kiếm và học lại, đối với cậu mà nói đây là một việc rất gian nan, cậu đồng ý làm như vậy không?” - Victor trầm tư một lúc lâu sau mới chầm chậm mở lời.

Lucien gật đầu kiên định: “Tôi đồng ý làm như vậy, ngài Victor.”

“Cái đồ không biết rõ sức mạnh của bản thân và trở ngại của sự việc!” - Trong lòng Herodotus, Lotter và Phyllis đều không nhịn nỗi mà mắng mỏ.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 51: Quyển 1 - Chương 51: “Khách Viếng Thăm” Ban Đêm

Sau khi tiếp nhận kiến nghị của Lucien và Lane, Victor cầm ra một bản nhạc rất đơn giản cho Lucien đọc nhạc, đây là bản nhạc nhập môn dương cầm mà ông viết riêng cho học sinh của mình, bởi vì cần đơn giản nên không có quá nhiều nốt trang trí đẹp đẽ, khi đàn trên cây đàn harpsichord ban đầu bị hạn chế do khuyết điểm của nó nên chỉ có thể miễn cưỡng tính là nghe cũng được, còn diễn tấu trên đàn dương cầm hiện tại thì có một loại hoàn luật như bài ca, cảm giác thuần túy tươi đẹp, tuy vẫn chưa thể gọi là bản nhạc nổi tiếng nhưng cũng đủ để lưu truyền ra ngoài.

Do linh hồn và tinh thần lực đã trải qua rèn luyện theo phương pháp suy tưởng mà lớn mạnh, nên trí nhớ hiện giờ của Lucien càng ngày càng tốt, cho dù chỉ có nền tảng âm nhạc mấy ngày hắn cũng đã hoàn thành đọc nhạc sơ bộ trong vòng mười bản, không chênh lệch nhiều so với các học sinh quý tộc từ nhỏ đã được hun đúc âm nhạc như Lotter, Phyllis, khiến trên mặt Lucien lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Được rồi, Lucien, cậu thử đàn tấu một chút giai điệu của phần trước, đừng căng thẳng, lần đầu tiên có xảy ra tình trạng gì thì cũng rất bình thường, nhưng nhất định nhớ duy trì chỉ pháp, không thể hoảng loạn thì nhấn ngón tay lung tung, chỉ cần chỉ pháp không sai sót, luyện tập nhiều một thời gian thì có thể nắm vững bản nhạc này rồi.” Victor sau khi giảng cho Lucien những điểm quan trọng về chỉ

pháp cơ bản thì trực tiếp bảo Lucien bắt đầu đàn tấu, hoàn toàn không giống với giáo trình nhập môn chỉ pháp đàn dương cầm trong đầu Lucien, là có một quá trình tuần tự từng bước làm quen chỉ pháp, phím đàn.

Dĩ nhiên, bản nhạc này rất đơn giản, trực tiếp luyện tập như vậy tương tự như việc đồng thời học kết hợp với phần trước của giáo trình nhập môn đàn dương cầm, trẻ con có tư duy, logic đơn giản nên học có lẽ sẽ rất vất vả nhưng đối với người trưởng thành như Lucien thì chỉ cần luyện tập nhiều sẽ có thể thích ứng được.

Hai tay Lucien giống như đang nắm cái trứng gà đặt lên trên phím đàn, nhìn bản nhạc để trước mặt, trong đầu lập tức nhớ lại một lượt, tiếp theo ấn phím đàn xuống bắt đầu đàn tấu.

Từng nốt nhạc gián đoạn truyền ra, Lucien đàn tấu rất trầy trật, lúc ghi nhớ thì cảm thấy đơn giản nhưng khi đàn tấu thật sự thì phát hiện rất khó khăn, bản thân rõ ràng ghi nhớ nên đàn nốt nào nhưng lại không đối ứng được với phím đàn, chờ khi đối ứng được phím đàn muốn điều khiển ngón tay ấn phím thì lại phải nhớ lại chỉ pháp, không thể sai sót, nên dùng ngón nào phải chuẩn xác, chờ khi hiểu rõ những thứ này thì việc duỗi ngón tay ra lại gần như không nhịp nhàng lắm.

Thế là Lucien cứ một nốt trước xong lâu rồi thì mới vang lên nốt khác, khiến phòng đàn vang lên âm thanh đứt quãng tựa như người ta trước khi chết dặn dò di ngôn vậy.

May mà Lucien trải qua huấn luyện chuyên tâm thi pháp và sự hun đúc của nhiều tình huống nguy hiểm, cảnh tượng người chết nên dù đàn có chậm đi nữa cũng không bị rối loạn, không vội vàng

đuổi theo nốt nhạc để đến nỗi sai nốt, trộn âm, âm gấp gáp, cả đoạn nhạc vẫn có không ít tạp âm.

Lotter, Phyllis và Herodotus ở một bên nghe với nụ cười rạng rỡ, không có ý châm biếm, bởi vì năm đó khi họ đàn tấu lần đầu tiên cũng như vậy, thậm chí còn tệ hơn cả Lucien, chê cười Lucien thì cũng chính là chê cười bản thân.

Bản nhạc này không dài nhưng giai điệu khoảng một phút thì lại được Lucien đàn mất ba phút, sau khi đàn xong Lucien mới phát hiện sau lưng mình toát ra một lớp mồ hôi, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, tự nhiên có cảm giác khi hắn thi tháp giết người dưới đường nước ngầm.

Bộp bộp bộp, Victor vỗ tay trước tiên, an ủi và biểu dương Lucien: “Tuy Lucien cậu đàn rất chậm, rất tệ nhưng là người duy nhất trong số các học sinh bình thường mới học ở lần đàn tấu đầu tiên mà duy trì không sai nốt nhạc, sự bình tĩnh này có thể giúp cậu nhanh nắm vững chỉ pháp đàn dương cầm hơn, nhưng đôi khi đàn tấu bản nhạc cần đưa vào tình cảm đối với âm nhạc, quá bình tĩnh cũng không tốt.”

Lane, Lotter… cũng vỗ tay theo sau đó, họ xem như là đã chứng kiến buổi diễn tấu lần đầu tiên của Lucien, chỉ là muốn đám người Lotter, Phyllis mở miệng khen Lucien thì không thể nào, quý tộc và sự khoe khoang, kiêu ngạo của người học trước khiến họ căn bản không cảm thấy việc đó ra gì, đặc biệt Herodotus còn rất ghét Lucien.

Chờ Victor nói xong, với vai trò là nhà diễn tấu Harpsichord và đàn clavichord xuất sắc, Lane bình luận vài câu, chỉ ra vấn đề hiện tại của Lucien:

“Lucien trí nhớ cậu rất tốt, chờ sau khi học và đàn tấu thêm vài lần thì chắc có thể nhớ hết vị trí của phím đàn, cho dù là luyện tập đến mức độ vừa nhìn thấy bản nhạc hoặc nghe thấy âm nhạc là lập tức phản ứng theo bản năng, thì tin rằng cũng không cần đến một tháng, nhưng ta để ý thấy tính nhịp nhàng của hai tay cậu khá kém, hay nói cách khác, nốt nhạc cậu nghĩ không thể phản ứng nhanh nhất đến trên động tác của hai tay.”

“Bản nhạc này rất đơn giản, chờ sau này cậu gặp bản nhạc có tính kỹ xảo mạnh, đầy những nốt trang trí lộng lẫy, khi gặp phải âm nhạc phức tạp cần phối hợp tay trái tay phải thì lại càng khó khăn rồi, hơn nữa hiện giờ cây đàn dương cầm này có bàn đạp cường âm, âm kéo dài, thì ngoài sự nhịp nhàng của hai tay, tính nhịp nhàng của hai chân cũng cần phải luyện tốt.”

“Dĩ nhiên, đó là vấn đề thuần thục, chỉ cần cậu có thể khắc khổ luyện tập, nhanh nhất thì hai ba năm, lâu nhất không tới mười năm thì có thể trở thành nhạc công đạt chuẩn rồi, còn có xuất sắc hay không thì còn cần xem cậu có thiên phú âm nhạc không.”

Tuy Lucien biết cho dù có danh sư chỉ bảo, thì luyện tốt một nhạc cụ cũng cần khổ công lâu dài, nhưng một người muốn dựa vào việc trở thành nhạc công để kiếm sinh hoạt phí, chi phí vật liệu thi pháp, chi phí cho dụng cụ thực nghiệm ma pháp như hắn khó tránh có chút thất vọng nho nhỏ: “Ngài Victor, ngài Lane, không có cách nào nhanh trở thành nhạc công đạt chuẩn hơn ư?”

“Trừ phi cậu là thiên tài âm nhạc thật sự, đối với âm nhạc có sự hiểu biết không gì sánh nổi, vậy thì có thể mấy tháng nắm vững một môn nhạc cụ, nhưng rất tiếc là cậu không phải. Vì vậy nền tảng vững chắc, sự luyện tập thời gian dài là cách duy nhất mà cậu có thể trở thành nhạc công đạt chuẩn, ta không muốn sau này nghe

người ta nói học sinh âm nhạc của ngài Victor là một tên ngốc đến đàn dương cầm mà cũng đàn không xong.” Phyllis giỏi châm biếm người khác nghe thấy mơ ước hão huyền của Lucien xong thì cuối cùng không nhịn nỗi mà mắng hắn một câu.

Herodotus cười nghe Phyllis nói xong mới giả vờ có ý tốt nói: “Lucien, hai chân phải đứng vững trên mặt đất vững chắc mới có thể đi xa hơn, nhanh hơn.”

“Đúng thế, Lucien, cậu mới bắt đầu học, đừng có xem thường độ khó của việc học nhạc cụ.” Lotter không ghét Lucien nhiều như hai người kia, chỉ là hùa theo khuyên một câu.

Lane nhoẻn một nụ cười: “Người trẻ tuổi có lý tưởng, có sức mạnh là chuyện tốt, nhưng học nhạc cụ đều cần luyện vô số lần, đừng thấy ta giỏi đàn tấu violin, harpsichord, đàn clavichord và thụ cầm, đó là thời gian dài đằng đẵng tích tụ ra đó. He he, thực ra cũng có một cách có thể giúp cậu nắm vững một nhạc cụ trong thời gian ngắn nhất, đó chính là kích hoạt sức mạnh huyết mạch của cậu, trở thành kỵ sĩ, như vậy đối với sự khống chế của thân thể, đối với sự khống chế của hai tay, hai chân sẽ trở nên rất mạnh, tính nhịp nhàng tự nhiên sẽ tốt, rồi phối hợp thêm trí nhớ tốt của cậu nữa thì có lẽ một hai tuần là có thể trở thành nhà diễn tấu dương cầm đạt chuẩn.”

“Dĩ nhiên cụ thể cậu cần tốn bao nhiêu thời gian để kích phát được sức mạnh huyết mạch, có lâu hơn mấy năm, mười mấy năm không thì ta không rõ.”

“Ha ha ha” - Câu kết hài hước của Lane khiến Victor, đám người Lotter không nhịn nỗi mà cười lớn lên, kích phát sức mạnh huyết mạch khó thế nào thì nhìn số lượng kỵ sĩ của Công Quốc là biết rồi, dù là Lotter, Phyllis hay là Herodotus và những người thất bại trên

con đường kỵ sĩ. Họ cảm thấy bản thân kiên trì tiếp không có hi vọng thành công mới chuyển qua theo đuổi con đường nhạc sĩ, với tuổi tác của Lucien, muốn kích phát sức mạnh huyết mạch thì chi bằng kỳ vọng bản thân là thiên tài âm nhạc còn hơn.

Victor thu lại nụ cười: “Nếu chỉ là muốn đàn hay một bản nhạc phức tạp, vậy cậu mỗi ngày luyện tập bốn tiếng đồng hồ, ba bốn tuần không gián đoạn thì chắc có thể miễn cưỡng đạt chuẩn, nhưng việc đó có ích gì? Được rồi, Lucien, hãy học dương cầm một cách thực tế đi.”

Lucien đành phải gật gật đầu, trong lòng lặng lẽ tính toán thu nhập và chi tiêu của bản thân, mỗi tháng tiền lương mười bạc Einar, trong đó phải nạp 3 bạc Einar cho thím Alissa để làm tiền ăn một tháng của bản thân.

Tuy bản thân rất nhớ về đời trước bao gồm mỹ vị của đồ ăn tây, muốn nếm thử những đồ ăn ngon đó để thăm hỏi bản thân nhưng đang ở thời khắc quan trọng của việc học nhập môn ma pháp, âm nhạc, quả thực hắn không muốn phân ra nhiều tâm tư hơn để làm những thứ đó.

Còn lại bảy bạc Einar, chờ sự căng thẳng trong thành Arthaud thời gian này qua đi rồi, khoảng mỗi tháng phải tốn năm đến sáu bạc Einar để mua vật liệu ma pháp, còn việc xây lại một phòng thực nghiệm ma pháp bí mật và mua các vật phẩm như bình thủy tinh, ly thủy tinh, lò lửa, hũ chất liệu đặc biệt thì phải chi một món tiền lớn, rất có thể sẽ phải đầu tư tất cả bạc mà bản thân kiếm được từ tay chân Hắc bang, tà giáo đồ.

Dĩ nhiên, những dụng cụ cần để thực nghiệm ma pháp, đặc biệt chế phẩm thủy tinh là rất nhạy cảm, với tình hình của bản thân thì

một khi đi mua sẽ rất dễ bị người khác nghi ngờ có liên quan đến thực nghiệm ma pháp, điều này khiến Lucien rất đau đầu, không biết nên giải quyết thế nào.

Ngoài ra Lucien còn dự định mua hai cái áo vải lanh nhuộm đen cùng một số vải rách cũ và kim khâu, chỉ may… dùng để may một cái áo choàng dài có mũ, tiện dùng khi có hoạt động ẩn nấp, đồng thời còn cần khâu lên một dãy các túi nhỏ ở lớp lót thắt lưng vải để lần lượt đựng các vật liệu thi pháp khác nhau, tránh sau này khi vật liệu thi pháp nhiều lên thì khó phân biệt và mang theo.

Đối với việc này, Lucien chỉ có thể tự trêu mình để giải sầu: “Áp lực của cuộc sống khiến ma pháp sư như mình đều bắt đầu học may vá rồi, đây là thế đạo gì không biết.”

Một đêm của mấy ngày sau, Lucien đang dùng thư viện Linh Hồn phân tích “Ho Sặc của Horman” lần nữa để trong lúc đang không thể thi pháp có thể hiểu rõ nó hơn.

Ngoài việc đó ra, Lucien chủ yếu đang dành thời gian cho các phương diện như vận dụng nghiên cứu tinh thần lực, kết hợp với kiến thức trước đó, tần suất biến động, hắn vui vẻ phát hiện có thể để lại ấn ký tinh thần lực yếu ớt khó nhận ra được trên người nhân vật mục tiêu.

Còn về việc đàn tấu dương cầm, bản thân quả nhiên giống như lời Lane nói, sau khi trải qua tiến bộ nhanh chóng do trí nhớ lúc đầu mang lại, tính nhịp nhàng của hai tay trở thành độ khó lớn nhất hiện tại, hắn vẫn đang luyện tập bản nhạc nhập môn đó.

Bỗng nhiên, tinh thần lực của Lucien lờ mờ cảm nhận được có sự vật gì đó đang nhanh chóng đến gần.

Thế là Lucien lập tức dừng mọi việc đang làm, nhìn xung quanh thấy tất cả sự vật đều giấu đi xong hết mới cẩn thận xuống giường, chuẩn bị sẵn sàng thi pháp.

Tiếp theo đó, trên cánh cửa sổ gỗ đang đóng vang lên tiếng gõ cửa cốc cốc cốc, sau ba tiếng gõ, cửa sổ gỗ đang khóa trái của Lucien tự mở ra một cách quái lạ.

“Khai Quan Thuật!”

Ma pháp quen thuộc chập chờn khiến Lucien bỗng chốc cảnh giới cao độ, đồng thời dâng lên kỳ vọng, bản thân cuối cùng cũng thấy được ma pháp sư khác hoặc học đồ ma pháp rồi?

Một bóng đen từ cửa sổ đang mở bay vào, đậu lên trên bàn gỗ, phát ra giọng ù ù khàn khàn khó nghe: “Tiểu tử, tại sao không mở cửa cho đại nhân Doro cao quý, phải để ta tự ra tay vậy?”

Lucien có chút kinh ngạc, đây lại là một con ưng đầu mèo màu vàng nâu, nó nhìn có vẻ bình thường nhưng lại giương cái mỏ nhọn lên phát ra tiếng người, làm ra bộ dạng cao ngạo.

“Ma sủng? Hay là thuật biến hình?”

Thấy tình hình đó, Lucien chột dạ, làm ra bộ dạng vô cùng sợ hãi, hắn lùi lại đến bên giường, run lẩy bẩy.

Đối với biểu hiện như vậy của Lucien, ưng đầu mèo kỳ quái đó gần như rất hài lòng, không nhịn nỗi đi lại hai bước trên bàn gỗ, sau đó mới tiếp tục làm dáng vẻ ngạo mạn: “Tiểu tử, đại nhân Doro biết

ngươi rất sợ và sùng bái sinh vật thần kỳ, cao quý như bọn ta, nhưng ta chỉ đến hỏi ngươi một số vấn đề, chỉ cần ngươi trả lời thành thật thì đại nhân Doro sẽ không sát thương ngươi.”

“Ta hỏi ngươi, nữ phù thủy ở ngôi nhà nhỏ bên cạnh sau khi bị thiêu chết, còn có ma pháp sư nào khác từng đến tìm bà ta không?"

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 52: Quyển 1 - Chương 52: Người Gõ Cửa Nửa Đêm

Lucien từ trên ngữ pháp nói chuyện của con ưng đầu mèo này phán đoán ra nó không phải do ma pháp sư biến hình mà là một con ma sủng, mỗi một học đồ ma pháp sau khi bắt đầu học ma pháp thì chỉ cần có nguyên liệu thi pháp là có thể triệu hoán ra và lập khế ước ma pháp với ma sủng.

Nguyên liệu thi pháp khác nhau thì ma sủng triệu hoán ra cũng khác nhau, có các sinh vật thông thường như ưng đầu mèo, mèo, quạ đen…cũng có sinh vật ma pháp như tiên nữ "rồng", sau khi lập khế ước ma pháp thì mỗi một con ma sủng và chủ nhân sẽ xây dựng mối liên hệ mật thiết, thần bí, có thể giúp chủ nhân nhận được một phần năng lực của bản thân ma sủng, hơn nữa bản thân ma sủng cũng có thể mượn dùng một số ma pháp nào đó của chủ nhân mà phù hợp với bản thân nó.

Ví dụ triệu hoán ra một con mèo làm ma sủng, vậy thì sự nhanh nhẹn của học đồ ma pháp sẽ tăng lên đến trình độ người hầu kỵ sĩ bậc cao, hơn nữa còn nhận được khả năng nhìn trong đêm tối, mèo thì có thể mượn dùng các ma pháp trong số các ma pháp cấp học đồ như "Cấm Quang Thuật": "Bảo Tồn Cơ Quan" và các ma pháp hệ Tử Linh, sau đó còn có thể nhận được khả năng nói chuyện và tư duy đơn giản.

Nhưng số lượng và số lần ma pháp ma sủng có thể mượn dùng sẽ được quyết định bởi số lượng ma pháp mà tinh thần lực của chủ nhân có thể thi triển liên tục. Khi tinh thần lực không đủ để liên tục sử dụng hai ma pháp, ma sủng sẽ không thể mượn dùng nữa, hơn nữa năng lực chủ nhân nhận được từ ma sủng sẽ không tăng lên theo sự nâng cao của cấp ma sủng, nếu ma sủng tử vong hoặc khế ước ma pháp bị hủy bỏ, vậy năng lực nhận được cũng sẽ biến mất, thậm chí sẽ bị giảm xuống ở mức độ nhất định và có thể khôi phục.

Vì vậy Lucien vẫn chưa quyết định triệu hoán ma sủng, tuy xét về dài hạn thì nó tương đương với bản thân có thêm một phân thân, còn xét về ngắn hạn thì có thể tăng thực lực bản thân, nhưng tình hình của hắn đặc thù nên xây dựng mối liên hệ thần bí này rất có thể sẽ lộ bí mất lớn nhất của hắn.

Nhìn con ưng đầu mèo Doro kỳ quái đó, Lucien giả vờ vô cùng lo sợ mà đáp: “Không có, thật sự không có ma pháp sư đến tìm nữ phù thủy, chí ít là tôi chưa từng nhìn thấy.”

Ưng đầu mèo vỗ vỗ cánh: “Rất tốt, ngươi không nói dối, dựa vào quan sát của đại nhân Doro thì thật sự không có ngài ma pháp sư nào khác đến tìm nữ phù thủy, tiếp theo câu hỏi thứ hai, khi ngươi và kẻ bảo vệ nhà thờ đi tìm phòng thực nghiệm ma pháp của nữ phù thủy đã nhìn thấy cái gì, đã xảy ra chuyện gì?”

“Một con ưng đầu mèo cũng biết lấy những vấn đề mình biết trước để đánh lừa người khác à…” Lucien trong lòng mắng thầm một tiếng, sau đó đem hết những việc gặp phải lúc xuống đó đều kể ra hết, ngoại trừ việc linh hồn của bản thân đột phá giới hạn đổi thành nhân lúc Gary không cẩn thận đã kích phát Chân Lý Thánh Huy ra, còn việc thư viện Linh Hồn trong lúc sách ma pháp và ghi

chép đồng thời bị hủy diệt đã ghi chép lại chúng thì nếu hắn không nhắc đến căn bản sẽ không ai có thể nghĩ đến.

“Đây đúng là một bi kịch!” Ưng đầu mèo Doro thở dài với cảm xúc mãnh liệt, sau đó đập cánh hai cái: “rất tốt, câu trả lời của ngươi đại nhân Doro rất hài lòng, ngủ ngon nhé chàng trai.”

Sau đó nó nhanh chóng bay ra ngoài từ cái cửa sổ gỗ đang mở.

Nhìn ưng đầu mèo rời đi, sự sợ hãi, hoang mang trên mặt Lucien lập tức biến mất, hắn vội thổi tắt nến sau đó nhanh chóng thay cái áo choàng dài vải lanh màu đen có mũ mà hắn mới may xong không lâu, khe khẽ mở cửa không chút tiếng động, đi ra ngoài rồi khép lại.

Bên ngoài màn đêm tối om, khu dân nghèo O’let này đã không còn đèn đóm nữa, Lucien lan truyền tinh thần lực của mình ra, rất nhanh hắn đã cảm nhận được một ấn ký tinh thần lực yếu ớt, người khác khó phát giác mà hắn đã lén để lại trên người ưng đầu mèo Doro.

Đây là một loại sử dụng biến hóa đối với ấn ký tinh thần lực mà trong tình hình gần đây không thể luyện tập thi pháp được nên Lucien đã kết hợp các kiến thức về tần số, dao động, ra đa trước đây, đối phó với ma pháp sư chính thức chắc chắn không có kết quả, nhưng với học đồ ma pháp, ma sủng chỉ cần hơi sơ ý thì rất khó phát giác bản thân đã bị để lại ấn ký tinh thần lực.

“Tốt lắm, ưng đầu mèo này bay không đến nỗi quá nhanh, vẫn còn ở trong cảm nhận tinh thần lực của mình, nhìn vào cấp của nó thì chủ nhân nó chắc vẫn còn là học đồ ma pháp.” Lucien hơi thở phào, chạy nhanh trong đêm tối, một khi vượt quá năm trăm mét thì

tinh thần lực của Lucien sẽ không thể cảm nhận được ấn ký tinh thần lực dùng tần số dao động đặc biệt này nữa.

Tuy chủ nhân của ưng đầu mèo chỉ là học đồ ma pháp nhưng cứ đi theo như vậy thì Lucien vẫn có nguy hiểm nhất định, suy cho cùng bên đó tình hình ra sao, có các học đồ ma pháp khác không, thậm chí có cả ma pháp sư không bản thân hắn đều không rõ.

Tuy nhiên nguy hiểm nhất định này đối với một người rất muốn tiếp xúc phạm vi ma pháp sư sau đó tìm được nơi có thể học ma pháp một cách quang minh chính đại như Lucien mà nói, vẫn là đáng để thử, hắn sẽ cẩn thận quan sát rồi quyết định hành động, hơn nữa trên người hắn còn có chiếc nhẫn ma pháp cấp hai “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết” nữa.

Ưng đầu mèo Doro không biết bản thân đã bị Lucien để lại ấn ký tinh thần lực, nên không dùng hết sức để bay, mà ngược lại còn vì không muốn gây chú ý ở Arthaud bị khống chế bởi giáo hội nên nó bay rất cẩn thận, rất bí hiểm.

Nhưng dù là vậy thì tốc độ bay của nó vẫn vượt qua tốc độ không dám chạy nhanh hết sức của Lucien.

Thế là sau khi đuổi theo mười phút, Lucien đã bị ưng đầu mèo Doro kéo giãn khoảng cách gần bốn trăm mét, đó vẫn là do nó thỉnh thoảng có dừng lại ẩn nấp hoặc giả làm ưng đầu mèo thông thường mà bay.

Chính vào lúc này, ưng đầu mèo Doro thu hai cánh lại, trong đêm tối trượt vào trong một cánh cửa sổ mà không có chút động tĩnh nào.

Sau khi Lucien chạy đến gần đó, hắn giảm tốc độ lại, lặng lẽ lách vào bên cạnh tòa nhà, sau đó nhìn thấy tấm biển của tòa nhà này với vẻ vô cùng kinh ngạc:

“Quán rượu Đồng Quan”!

“Lẽ nào là trong số các lính đánh thuê, kẻ mạo hiểm có trà trộn học đồ ma pháp?” Trong lòng Lucien nghĩ ngợi đầy nghi hoặc, chú ý đến cánh cửa sổ này là căn phòng phía bên trái hết của lầu hai quán rượu Đồng Quan, đó là một vị trí rất tiện để chạy trốn.

Sau khi đeo Kẻ Phục Thù Băng Tuyết lên ngón trỏ tay trái, Lucien đi ra cổng sau của quán rượu Đồng Quan, thấp giọng niệm những từ đơn âm tiết trúc trắc cổ quái, không dùng nguyên liệu thi pháp, để lại trên cửa một cái bóng mờ nhạt.

“Cửa Ngõ Vắng Lặng”, ma pháp cấp học đồ hệ ảo thuật, có thể che đậy tiếng mở cửa, đóng cửa, thời gian tác dụng dài nhất là một tiếng nhưng trong một tiếng này có thể hủy bỏ tùy theo tâm nguyện của Lucien.

Tiếp theo, Lucien chờ mấy giây, tiếp tục thi triển “Khai Quan Thuật” không cần nguyên liệu thi pháp, một tia sáng trong suốt không thể nhìn thấy từ trong tay phát ra đánh lên trên cửa, cửa gỗ chắc chắn này mở ra một khe hở mà không có bất kỳ âm thanh nào, để Lucien lặng lẽ ẩn náu vào đó.

Đóng lại cổng sau, Lucien trực tiếp hủy bỏ “Cửa Ngõ Vắng Lặng”, tránh bị người khác phát hiện sóng ma pháp.

Cho dù là quán rượu nhưng thời gian này hiện giờ trong Đồng Quan cũng đã yên lặng nhiều rồi, đặc biệt ở gần cổng sau lại càng

như vậy, điều này giúp Lucien có thể lặng lẽ né tránh những người tình cơ đi qua, rồi đi lên lầu hai.

Yên lặng dừng ở một nơi không xa căn phòng, Lucien thông qua ấn ký tinh thần yếu ớt đó miễn cưỡng nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng.

Trong căn phòng mát mẻ, Simon dựa lên một chiếc ghế nằm có thể đung đưa lui tới, chăm chú nghe báo cáo của ma sủng ưng đầu mèo Doro của mình, trong tay rót một ly rượu màu hổ phách.

“Rượu ngọt Doran”, hàm lượng cồn ít, có tác dụng hỗ trợ giấc ngủ rõ rệt.

Simon đã rất quen với kiểu tự thuật bằng ngữ pháp cổ quái của ưng đầu mèo, không bao lâu sau thì đã hoàn toàn làm rõ sự việc.

Hắn nhắm hai mắt lại, trầm tư một lúc lại hỏi về phản ứng của Lucien lúc đó, sau khi chờ nghe xong miêu tả của ưng đầu mèo Doro, hắn day day thái dương của mình: “Xem ra hắn thực sự không có quan hệ gì với nữ phù thủy, nhưng cứ như vậy thì sẽ không tìm được vị tiên sinh tự xưng đến từ Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục, chao ôi, lẽ nào vẫn cần tiếp tục ẩn nấp ư…”

Chính vào lúc hắn cảm thán, bỗng nhiên trên cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa cốc cốc cốc, cốc cốc cốc.

Simon đứng bật dậy, biểu cảm trang nghiêm, giọng nói cố gắng hòa dịu hỏi: “Ai?”

Còn ưng đầu mèo Doro thoáng cái bay lên trên giường, nấp vào trong thảm, thấp giọng nói: “Ai vậy nhỉ, ai vậy nhỉ, đến nướng đại nhân Doro phải không?”

Ngoài cửa vang lên giọng nói cổ quái, trầm, khàn: “Ta tìm ngài Simon và cả ưng đầu mèo Doro.”

“Cái gì?!” Ưng đầu mèo Doro hét lên trong thảm, suýt chút là bay lên mang theo luôn cả cái thảm.

Ma pháp của Simon đã sẵn sàng để thi triển nhưng sự thần bí, kỳ lạ của người ngoài cửa khiến hắn không dám tùy tiện ra tay: “Tôi là Simon, không quen biết ưng đầu mèo Doro nào cả, rốt cuộc anh là ai?!”

“Tôi là một ma pháp sư, ngẫu nhiên quen biết nữ phù thủy.” Giọng nói trầm khàn đó kể rõ một cách bình thường: “tôi luôn âm thầm quan sát đống hoang tàn của nữ phù thủy, muốn tìm tung tích của vị tiên sinh đến từ Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục, thật không may hôm nay đã nhìn thấy ma sủng Doro của anh và nghe thấy các câu hỏi của nó, thế là tôi đã đi theo đến đây.”

“Cái gì? Lại là vì đại nhân Doro ta ư?!” Ưng đầu mèo Doro kêu loạn với vẻ không dám tin, sau đó cảm khái với cảm xúc rất mãnh liệt:

“Đây đúng là một bi kịch!”

Thấy đối phương không trực tiếp đánh vào, Simon hơi thả lỏng một chút, nếu là người của giáo hội đến thì đâu có khách sáo như vậy, lại nghe đến thân phận ma pháp sư của đối phương, tự nhiên nảy sinh một chút cảm giác thân thiết, nhưng hắn không vì vậy mà

buông lỏng cảnh giới: “Vậy anh tự mình thi triển Khai Quan Thuật mà vào.”

Tuy nhiều lần đảm nhiệm giáo hoàng đã cải tạo phần căn bản của thần thuật nhưng bản chất của thần thuật không có thay đổi, vẫn là đến từ “Sự Ban Ơn Của Thần”, thay đổi của phần căn bản là khiến cho một số thần thuật trước đây cần cấp cao hơn mới có thể nhận được nay đã giảm yêu cầu xuống, càng nhiều thần thuật mới được ban xuống, một số thần thuật muốn nắm vững thuần thục cần thời gian rất dài giờ đã trở nên dễ nắm vững hơn, vì vậy từ trong thi pháp có thể phân biệt ra rõ ràng là ma pháp sư hay là mục sư.

Một luồng sóng ma pháp truyền đến, cửa từ từ mở ra, còn Simon thì muốn nắm bắt cơ hội ma pháp đối phương vừa thi triển xong vẫn còn trong thời gian hòa hoãn, thi triển ma pháp trước tiên tóm lấy đối phương, dù hắn là có ý tốt thì bản thân cũng phải chiếm thế chủ động.

Nhưng truyền vào theo sự chuyển động chầm chậm của cửa còn có một luồng khí tức ma pháp cực kỳ lạnh giá, đáng sợ, giống như là một ma pháp rất mạnh mẽ đang trong tư thế sẵn sàng và cố hết sức phát ra.

“Ma pháp chính thức?” Simon phát hiện rõ rệt, khí tức ma pháp này vượt xa so với một ma pháp cấp học đồ bất kỳ: “Anh là ma pháp sư chính thức?”

Cửa hoàn toàn mở ra, Simon nhìn thấy một người mặc áo choàng dài đen, mũ áo hoàn toàn che hết mặt của người thần bí trong bóng râm, luồng khí tức ma pháp đáng sợ, lạnh giá đó chính là phát ra từ trên người hắn.

Còn Lucien cũng nhìn rõ vị học đồ ma pháp này, đúng là người đàn ông u ám mũi khoằm, mặc bộ đồ bó màu đen mà bản thân đã thấy ở quán rượu Đồng Quan.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 53: Quyển 1 - Chương 53: Tổ Chức Học Đồ Ma Pháp

Simon nhìn vị ma pháp sư thần bí toàn thân trên dưới đều bao phủ trong chiếc áo khoác dài màu đen này, nhìn cái bóng râm do mũ áo tạo ra che đậy cả nửa khuôn mặt của hắn, lập tức cảm thấy đối phương có sự u ám, tà dị, tĩnh mịch đáng sợ không thể diễn tả được giống như là vực thẳm sâu không thấy đáy vậy, tạo cho bản thân áp lực rất lớn, nếu không phải biết đây là cách cải trang cần thiết dưới sự khống chế của giáo hội thì Simon có thể cho rằng đối phương là hắc ma pháp sư chuyên nghiên cứu ma pháp cấm kỵ trong ma pháp sư cổ đại.

Sau khi đeo "Kẻ Phục Thù Băng Tuyết" lên, Lucien phát hiện có luồng băng giá tuôn vào thân thể mình liên tục không dứt, khiến linh hồn của bản thân tỉnh táo, lạnh lùng như băng vậy, ý chí giống như ngọn núi vừa lớn vừa nặng không thể di chuyển, ma pháp cấp học đồ tác dụng thông thường với linh hồn, ý chí hoặc tinh thần, tâm linh đều sẽ không sản sinh bất kỳ tác dụng nào, hơn nữa loại ý chí này còn có thể mô phỏng kỵ sĩ chính thức bùng phát khí thế, thể hiện ra một chút dùng để khiến người khác kinh sợ.

Lucien từ từ đi vào phòng đồng thời tiện tay đóng cửa phòng lại, sau đó thì giống như quay về nhà mình vậy, tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống dưới ánh mắt cảnh giới của Simon, dường như hoàn toàn không để tâm đến Simon, sau khi ngồi xuống Lucien mới trả lời bằng giọng nói cố tình làm cho méo mó:

“Mấy tuần trước tôi ngẫu nhiên quen biết nữ phù thủy và thông qua bà ta tôi biết được có một vị ma pháp sư đến từ Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục ở Arthaud, đối với việc này tôi rất kỳ vọng, thế là đã hẹn thời gian chuẩn bị gặp vị ma pháp sư đó. Chắc anh có thể hiểu cuộc sống cứ lẩn trốn, lúc nào cũng sợ bị giáo hội phát hiện khổ sở đến mức nào, tôi rất muốn đến nơi mà ma pháp sư có thể tự do học ma pháp, đáng tiếc là vẫn chưa đến thời gian hẹn thì nữ phù thủy đã bị giáo hội thiêu chết rồi, bởi vì lo lắng giáo hội âm thầm theo dõi đống đổ nát của nữ phù thủy nên tôi chỉ âm thầm quan sát, chuẩn bị chờ cho sự việc qua đi một thời gian mới đi hỏi thăm cái người tên Lucien đó, kết quả gặp phải ưng đầu mèo Doro của anh.”

Còn vấn đề Simon hỏi bản thân có phải là ma pháp sư chính thức không thì Lucien không khẳng định cũng không phủ định, giống như là trước giờ chưa từng nghe thấy vậy.

Mà xem ra đối với việc tụ họp bí mật của học đồ ma pháp này, nữ phù thủy cảm thấy rất bình thường, lại thêm việc chưa nhận được tin tức và nguyên liệu mà bản thân muốn, do đó chưa ghi chép trên sổ ghi chép ma pháp, suy cho cùng cuốn sổ ghi chép đó chủ yếu là dùng để ghi lại những tâm đắc khi bà ta học ma pháp.

Nghe câu trả lời như vậy của Lucien, Simon thở phào một hơi dài, bởi vì cảnh ngộ tương đồng, tâm trạng giống nhau, cùng thân phận ma pháp sư như nhau nên khiến cho quan hệ của hai bên trở nên chặt chẽ, các học đồ ma pháp, các ma pháp sư ở Arthaud giống như các nhân vật nhỏ đang vật lộn để tồn tại trong bước đường cùng, một khi phát hiện đồng loại thì luôn muốn đoàn kết lại, hơn nữa một vị ma pháp sư chính thức nếu thật sự muốn làm những việc như giết hắn, cướp tiền của của hắn thì vừa nãy trực tiếp ra tay

là được rồi, bản thân hắn sao có thể phòng ngự được với ma pháp chính thức.

Hắn cân nhắc một chút về lời nói, gấp gáp mở lời: “Ma pháp sư tiên sinh, như ngài thấy đó, tôi quen biết nữ phù thủy đã mấy tháng rồi, đồng thời mời bà ta tham gia một vài buổi tụ họp bí mật của học đồ ma pháp Arthaud của chúng tôi, gần một tháng trước, bà ta bỗng nhiên nói với chúng tôi rằng bà ấy quen một vị ma pháp sư chính thức cổ quái, muốn tiếp xúc nhiều hơn, nếu đối phương có thể tín nhiệm thì giới thiệu gia nhập với chúng tôi, không lâu sau bà ta rất vui mừng nói với chúng tôi rằng đối phương là ma pháp sư chính thức đến từ Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục, ở đó có thể quang minh và tự do học ma pháp.”

“Đối với việc này, những học đồ ma pháp như chúng tôi đều rất phấn khởi, bảo nữ phù thủy mời đối phương đến tham gia buổi tụ họp của chúng tôi. Ma pháp sư tiên sinh, chúng tôi cũng rất ghét cuộc sống phải ẩn nấp, có thể bị giáo hội phát hiện bất cứ lúc nào, cũng muốn thông qua vị ma pháp sư này đến Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục. Nhưng đối phương bởi vì có việc trì hoãn nên lần thứ nhất không tham gia, chỉ ủy thác nữ phù thủy đưa đến một cuốn tập san ‘Áo Thuật’, là một kỳ của hai mươi lăm năm trước, thấy cuốn tập san này nên chúng tôi đều tin rằng thật sự có Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục tồn tại, bởi vì nội dung trên đó là điều chúng tôi không thể tưởng tượng, thậm chí có rất nhiều nội dung xem không hiểu.”

“Nhưng buổi tụ họp lần thứ hai mà chúng tôi đã hẹn vẫn chưa đến thời gian thì có tin nữ phù thủy bị thiêu chết, bởi vì chỉ có tôi quen biết nữ phù thủy nên sau khi xác nhận giáo hội không nghi ngờ tôi, tôi liền vội vàng từ khu Tử Bách Hợp chuyển đến sống ở quán rượu Đồng Quan để tiện quan sát ở khoảng cách gần và tìm tin tức

mà nữ phù thủy có thể để lại, cả tung tích của vị tiên sinh ma pháp sư chính thức đó, cũng bởi vì lo lắng giáo hội âm thầm theo dõi nên tôi đã chờ nhiều ngày như vậy mới bắt đầu hành động.”

Lucien nhìn chăm chú biểu cảm của Simon, thấy tâm trạng phấn khởi, dao động, kinh ngạc, thất vọng, tiếc nuối lúc hắn nhớ lại đều rất chân thực, những điều hắn nói cũng rất hợp logic, có thể chắc chắn về nội dung lời nói của hắn, trong lòng Lucien hơi thất vọng, vốn dĩ cho rằng sẽ nghe ngóng được việc của Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục.

Bình phục lại tâm trạng một chút, Lucien nói từ từ: “Thật là đáng tiếc, có lẽ nữ phù thủy chính vào lúc đang gặp mặt vị ma pháp sư đó mà bị giáo hội cùng bắt đi. Chứ một vị học đồ ma pháp thì làm gì có thể gây sự chú ý và coi trọng của giáo hội như một vị ma pháp sư chính thức đến từ Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp.”

Simon gật gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, thật là đáng tiếc.” Biểu cảm thất vọng khó mà che giấu.

Còn ưng đầu mèo Doro thì nói ầm ĩ: “Đây đúng là một bi kịch!”

“Đúng rồi, cuốn tập san ‘Áo Thuật’ vừa nãy anh nói ở đâu, đưa tôi xem thử được không?” Lucien hỏi đến một việc quan trọng khác.

Simon cười khổ sở: “Ma pháp sư tiên sinh, để ngài thất vọng rồi, cuốn tập san này chúng tôi cất giữ luân phiên, hiện giờ không có trong tay tôi, he he, trên đó có rất nhiều bài viết, mỗi một từ đơn tôi đều biết nhưng ghép lại với nhau thì tôi không hiểu là có ý nghĩa gì, có lẽ chỉ ma pháp sư chính thức như ngài mới có thể hiểu được, nếu ngài không để bụng thì chi bằng tham gia buổi tụ họp bí mật của chúng tôi, đến lúc đó ngài có thể xem được rồi.”

Thấy sau khi bản thân nói ra sự việc, dưới sự áp chế thực lực mạnh mẽ mà vị ma pháp sư chính thức này cũng không có bất kỳ hành động nguy hiểm nào, Simon cảm thấy người đó có thể tín nhiệm, không phải là loại ma pháp sư tà ác tính cách tàn bạo, có mục đích xấu, thế là bạo gan mời Lucien tham gia buổi tụ họp bí mật của hắn, đến lúc đó nếu có thể mời được vị ma pháp sư tiên sinh này thì một số vấn đề khó trong ma pháp của hắn nói không chừng có thể được giải quyết hoàn hảo, giúp tăng thực lực bản thân.

Lucien suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy có chiếc nhẫn "Kẻ Phục Thù Băng Tuyết" trên người, bản thân có thực lực tự bảo vệ mình nhất định, vả lại giao lưu với ma pháp sư, học đồ ma pháp khác rất giúp ích cho việc học ma pháp của bản thân, cộng thêm dưới sự khống chế của giáo hội, giữa các ma pháp sư, học đồ ma pháp đều có cảm giác thân thiết tự nhiên, do đó Lucien cho rằng phải mạo hiểm đi xem thử, thế là hắn hỏi: "Buổi tụ họp bí mật đó của các người thì sẽ làm những gì?"

Thấy ngữ khí của ma pháp sư tiên sinh thần bí thả lỏng, Simon lập tức trở nên phấn khởi, vội vàng giải thích: "Bởi vì Arthaud từng là trung tâm cuối cùng của Đế Quốc Ma Pháp Hillvanas cổ đại, có rất nhiều ma pháp sư ẩn cư ở đó, họ bí mật chỉ bảo cho học đồ, duy trì sự thừa kế ma pháp của bản thân, hơn nữa do danh tiếng đó nên các nơi ở Công Quốc Owuor Ritter ngẫu nhiên được các học đồ thừa kế ma pháp thường đến để tìm các loại nguyên liệu ma pháp quan trọng, tìm kiếm sự chỉ bảo…"

"Nhưng dưới sự khống chế của giáo hội, mỗi ma pháp sư, học đồ ma pháp ban đầu đều rất khó gặp được đối phương, sau đó mới dần dần tình cờ gặp được khi mua nguyên liệu, khám phá di tích lân cận, họ đã để lại cách thức bí mật liên hệ của nhau, thế là ở Arthaud

do các loại quan hệ ngẫu nhiên đã hình thành nên tổ chức ma pháp khác nhau, mỗi tổ chức thường cử hành các buổi tụ họp bí mật, dùng để trao đổi nguyên liệu ma pháp, thảo luận các vấn đề khó trong ma pháp…”

“Tổ chức học đồ ma pháp này của chúng tôi thành lập khi mấy vị học đồ ma pháp đi khám phá ở sâu trong khu rừng đen Mazel rồi tình cờ gặp nhau, cứ hai tuần tổ chức một lần tụ họp bí mật, sau đó mấy vị học đồ ma pháp lúc đầu lại lần lượt giới thiệu học đồ ma pháp có thể tín nhiệm khác mà bản thân gặp được tham gia vào, bởi vì người càng nhiều thì càng dễ tìm được nguyên liệu, ma pháp, ma pháp trận, dược tễ ma pháp bản thân cần, cũng có thể thảo luận các vấn đề ma pháp tốt hơn, ừm, khi tụ họp đều sẽ cải trang giống như ma pháp sư tiên sinh ngài đây, ngoài những người giới thiệu vào thì mọi người đều không quen đối phương, không biết thân phận của đối phương, cũng không rõ phía sau đối phương còn có tổ chức ma pháp khác hay không.”

“Nếu ma pháp sư tiên sinh ngài có thể gia nhập vào tổ chức của chúng tôi thì tin rằng với thực lực của ngài có thể trở thành trung tâm của tổ chức này, tôi bằng lòng giới thiệu và bảo đảm cho ngài.”

Có tụ họp bí ẩn như thế nên Simon cũng đã từng thấy qua vật phẩm ma pháp cấp học đồ, thậm chí cả vật phẩm ma pháp chính thức mà người khác nhận được khi kế thừa, do đó sau khi trải qua sự lúng túng và hưng phấn ban đầu, hắn bắt đầu có chút nghi ngờ thực lực thật sự của vị pháp sự mặc áo choàng đen trước mặt.

Nhưng đối phương có thể thoải mái ung dung đi theo ma sủng Doro, không có bất kỳ động tĩnh nào mà tìm được mình, nên vẫn khiến Simon quyết định coi hắn là ma pháp sư chính thức, đến buổi

tụ họp lại thông qua các vấn đề ma pháp để phán đoán cũng không muộn.

Kiến thức vĩnh viễn là tiêu chuẩn tốt nhất để phán đoán thực lực của một ma pháp sư!

Vì cần nguyên liệu ma pháp, dược tễ ma pháp và cuốn tập san "Áo Thuật" đó khiến Lucien kiên định quyết tâm tham gia buổi tụ họp bí mật của học đồ ma pháp này: “Các người lúc nào tổ chức tụ họp, ở đâu? Phòng thực nghiệm ma pháp của tôi cách đây không lâu đã bị phá hỏng rồi, cần một bộ đồ dụng cụ phòng thực nghiệm ma pháp hoàn chỉnh, nếu có thể chuẩn bị xong xuôi trước thì ta sẽ rất vui vẻ tham gia.”

Simon cười lên: “Tối thứ bảy này chúng tôi sẽ có một buổi tụ họp, cụ thể là ở đâu trong đường nước ngầm thì vẫn chưa quyết định, vẫn xin ma pháp sư tiên sinh ngài để lại cách thức liên lạc cho tôi, chờ tối thứ sáu xác nhận xong thì tôi trực tiếp liên hệ với ngài.” Hắn cố gắng khiến nụ cười của mình có vẻ thiện ý và chân thành, tiếc là cái mũi khoằm và khí chất u ám hơi phá hỏng bầu không khí một chút.

“Đừng đến đường nước ngầm, gần đây ở đó xảy ra một việc lớn, giáo hội đang quản chế nghiêm ngặt đường nước ngầm đó.” Lucien nhắc nhở bằng cái giọng khàn: “Đừng hỏi là việc gì, cũng đừng hỏi tôi làm sao biết được, sau khi các người xác định xong địa điểm và thời gian thì dùng ký hiệu hình vẽ đơn giản vẽ ra ở góc tường của ngôi nhà thứ tám đối diện đống đổ nát của nữ phù thủy, tôi sẽ nhìn thấy.”

Ở đó chính là nhà hàng xóm của nhà thím Alissa, khi Lucien đi ăn cơm có thể trực tiếp nhìn thấy, không cần lo lắng cố ý đi xem sẽ bị

người khác phát hiện thân phận.

“Cái gì, đường nước ngầm bị giáo hội quản chế nghiêm ngặt?!” Simon rất kinh ngạc, tiếp đó thì sợ hãi, nếu không phải gặp được vị ma pháp sư tiên sinh thần bí này, bản thân và các đồng nghiệp e rằng sẽ rất nguy hiểm rồi, vì vậy trong lòng hắn lại càng tín nhiệm Lucien hơn nữa, bớt đi rất nhiều phòng bị: “Được, ma pháp sư tiên sinh, chúng ta giao ước một chút ý nghĩa của mỗi ký hiệu hình vẽ, còn nữa nên xưng hô với ngài thế nào? Dùng biệt hiệu là được rồi.”

Sau khi giao ước xong ý nghĩa đại diện của ký hiệu hình vẽ và hỏi họ tên, biệt hiệu của Simon, Lucien đứng dậy, phủi phủi chiếc áo choàng dài màu đen: “Có thể gọi tôi là ‘Giáo sư’, đúng rồi, một thực nghiệm ma pháp hệ Tử Linh của tôi cần nấm thi thể đen và bụi oán linh, các người cũng có thể chuẩn bị sẵn trước.”

“Giáo sư’? Là có ý gì?” - Simon nhìn Lucien từ từ đi về phía cửa, kéo cửa phòng đi ra ngoài, rồi nhẹ nhàng khép lại, thái độ tùy ý giống như vừa thăm hỏi bạn bè xong vậy: “Hai từ đơn giáo và sư này ghép lại với nhau là một từ đơn mới sáng tạo à? Hoàn toàn không thể phán đoán thân phận thường ngày của hắn từ tên gọi này.”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 54: Quyển 1 - Chương 54: Tụ Họp Bí Mật

Sau khi đóng cửa phòng Simon lại, Lucien tập trung tinh thần lực thay đổi kết cấu và tần suất của ấn ký tinh thần lực yếu ớt trên người ưng đầu mèo Doro, khiến nó biến mất, bởi vì đợi bản thân rời đi xong thì Simon chắc chắn sẽ kiểm tra Doro một cách tỉ mỉ để tìm được nguyên nhân nó bị theo dõi, Lucien không muốn để kỹ xảo vận dụng tinh thần lực độc đáo của mình bị phát hiện và phá giải nhanh như vậy.

Vẫn cẩn thận đi đến cửa sau, Lucien thi triển “Cửa Ngõ Vắng Lặng” và “Khai Quan Thuật” lần nữa, rời khỏi quán rượu Đồng Quan một cách lặng lẽ, sau đó đi một vòng lớn mới trở về căn nhà nhỏ của mình.

Nằm trên giường, Lucien lại xuất hiện một loại tâm trạng hơi yên lòng, ở Arthaud với thế lực giáo hội lớn mạnh, gặp được đồng nghiệp học đồ ma pháp cứ giống như đang ở trong cơn mưa bão có người cùng hợp tác đối diện, không cần phải một mình đi về phía trước: “Đều là học đồ ma pháp, không biết ma pháp sư ẩn cư ở Arthaud còn lại bao nhiêu người?"

Mấy ngày tiếp theo, Lucien tiếp tục cuộc sống vô cùng có quy luật của mình, sáng sớm dậy rèn luyện thân thể và luyện tập kiếm thuật một tiếng, sau đó đến thư viện làm việc, có lúc xem điển tịch tôn

giáo và du ký, có lúc xem kiến thức nhạc lý, ghi nhớ chỉ pháp và đọc nhạc, có lúc thì phân tích kết cấu của pháp thuật, ma pháp trận trong thư viện Linh Hồn.

Peyyale tuy thô tục nhưng lúc hắn chìm đắm vào thế giới âm nhạc thì lại là một thiếu niên rất yên lặng, căn bản sẽ không làm phiền đến việc học tập của Lucien, còn Wolf thời gian này được mời đến lãnh địa của bá tước nào đó diễn tấu nên không đến thư viện. Các nhạc sĩ, nhạc công khác và Victor không phải là bạn bè, nhưng cũng không phải kẻ thù, vì vậy họ không có thời gian đến làm khó Lucien, do đó Lucien sống rất nhàn nhã.

Một điều tiếc nuối nhỏ duy nhất chính là chưa thể gặp được nữ sĩ Silvia có danh hiệu “Hoa bách hợp của âm nhạc”, một nhạc sĩ còn độc thân hai mươi bốn tuổi, Peyyale đánh giá rất cao về dung mạo của cô ấy, hình dung cô ấy như là nữ thần tuyệt sắc dịu dàng thanh lịch. Lucien không có lòng ham muốn gì, chỉ là bị nhiễm thái độ cuồng nhiệt của Payyale nên cảm thấy rất hiếu kỳ, đáng tiếc sở trường của Silvia là đàn clavichord, xuất hiện ở phòng đàn của nhiều thiếu nữ, phu nhân quý tộc, rất ít khi đến Hiệp Hội Nhạc Sĩ.

Còn đến buổi chiều, do hiệu quả học tập rất tốt, thời gian Lucien học chữ đã được rút ngắn còn một tiếng, tiếp theo thì cùng Lotter, Phyllis đọc nhạc, xem kiến thức nhạc lý, chờ đến bốn giờ thì bắt đầu luyện tập diễn tấu dương cầm trong hai tiếng, hết khúc nhạc này đến khúc nhạc khác, sự kiên trì, ngang bướng ẩn giấu trong người Lucien phát huy vào việc này rất tinh tế, không luyện tập đến mức độ bản thân hài lòng thì tuyệt đối không dừng lại, chờ đến khi kết thúc luyện tập, Lucien mới than van rằng chơi đàn dương cầm đúng là một việc cần đến thể lực, khiến cho bản thân toát đầy mồ hôi, cánh tay, ngón tay rất đau mỏi.

Buổi tối là thời gian Lucien học ma pháp, nghiên cứu ma pháp, không bị bất cứ việc gì làm cho phân tâm.

Đến chập tối ngày thứ sáu, lúc đến nhà thím Alissa dùng cơm tối, Lucien chú ý đến một chỗ khuất ở góc tường nhà hàng xóm bị người ta vẽ lên mấy hình vẽ đơn giản giống như là những nét vẽ nguệch ngoặc của đứa trẻ con vậy.

“Mười giờ tối thứ bảy, chờ tôi trước căn nhà bỏ hoang thứ sáu phía đông khu O’let. Ưng Đầu Mèo.”

“Ưng Đầu Mèo” là biệt hiệu của Simon.

Lucien tùy tiện nhìn một cái thì đọc ra được nội dung, biểu cảm không thay đổi, bước chân vẫn vững chãi đi vào nhà thím Alissa.

Chín giờ ba mươi phút ngày thứ hai, ánh trăng bạc hiền hòa, các vì sao óng ánh đều bị mây đen che khuất, màn đêm lắng sâu mà buồn tẻ.

Lucien mặc xong áo choàng dài màu đen có mũ, kiểm tra vị trí, số lượng của nguyên liệu ma pháp, đeo chiếc nhẫn “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết” lên ngón tay trỏ, sau đó cảm nhận tỉ mỉ xung quanh một chút rồi mới cẩn thận ra khỏi nhà, hòa mình vào trong màn đêm đen kịt.

Trong cơn gió ấm mang theo hơi ẩm, ngột ngạt hiu hiu thổi, Lucien mất hai mươi phút đi đến phía đông khu O’let, tìm đến căn nhà bị bỏ hoang đó.

Tiếng kêu u u u của ưng đầu mèo truyền đến, Lucien vội vã liếc nhìn sang cây liễu cao lớn bên cạnh căn nhà, thế là nhìn thấy Simon

cũng mặc áo choàng dài đen đứng trong bóng, chẳng qua là Simon đã cởi mũ ra để Lucien có thể nhận ra hắn, còn ưng đầu mèo Doro thì nhàn nhã đứng trên cây liễu quan sát tình hình xung quanh, đảm nhiệm vai trò bảo vệ cho buổi tụ họp bên trong.

“Ngài Giáo Sư, ngài có thể đến tham gia buổi tụ họp của chúng tôi là niềm vinh dự cho chúng tôi.” Simon đội mũ lên che mặt lại, trong ngữ khí chứa đầy sự vui mừng: “Tôi đã nói qua việc của ngài với những đồng nghiệp khác, họ rất vui, họ muốn xin chỉ bảo một số vấn đề ma pháp khó, dĩ nhiên việc chỉ dạy này chúng tôi đều sẽ trả thù lao.”

“Vấn đề ma pháp khó? He he, xem ra họ vẫn không quá tin tưởng mình là ‘ma pháp sư’ chính thức.” Lucien buồn cười nói thầm trong bụng, tuy là vì nữ phù thủy chỉ dịch ra một ma pháp chính thức, Lucien không rõ về mặt kiến thức thì bản thân và ma pháp sư chính thức có chênh lệch bao nhiêu, nhưng lại chắc chắn về phương diện này bản thân có thể hơn tuyệt đại đa số học đồ ma pháp, từ việc phân tích chiếc nhẫn “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết” thì có thể nhìn ra được: “Được, nhưng tôi có sở trường về ma pháp hệ Tinh Tượng và Nguyên Tố, nếu là vấn đề của hai phương diện này thì tôi nghĩ tôi chắc có thể giải đáp cho mọi người được.”

Nghe Lucien nói tự tin như thế, Simon lại chắc chắn hơn một chút đối với thân phận ma pháp sư chính thức của hắn: “Ngài Giáo Sư, xin hãy theo tôi.”

Chiếc áo choàng dài màu đen rất khó phân biệt trong đêm tối, nhưng căn nhà bỏ hoang đó chỉ cách mười mấy bước, Lucien nhẹ nhàng đi theo Simon đến trước cửa.

Cốc cốc, cốc cốc cốc, cốc, cốc… Simon dùng tiết tấu kỳ quái gõ lên cánh cửa gỗ, sau đó học theo ưng đầu mèo gọi hai tiếng.

Chờ khoảng năm giây, cửa gỗ từ từ mở ra, trong căn nhà lụp xụp có một người cũng mặc áo choàng dài màu đen đang đứng: “Ưng Đầu Mèo, vị này chính là ngài Giáo Sư?”

Giọng của hắn trúc trắc khàn khàn, vừa nghe thì biết là cố ý làm cho biến giọng.

“Đúng vậy.” Simon dùng giọng nói trầm thấp giống vậy trả lời ngắn gọn: “Ngài Giáo Sư, vị này là Sói Lửa.”

Cái đầu đang đội mũ của Lucien gật gật: “Xin chào.” Tay trái thì giấu trong tay áo, Kẻ Phục Thù Băng Tuyết thủ thế sẵn sàng.

Sau khi vào phòng khách nhỏ của ngôi nhà, rồi đi ngang qua một cánh cửa thì đến phòng chứa đồ, ở đây có một cầu thang đi xuống phía dưới.

“Tầng hầm!” Lucien phản ứng mạnh, bản thân tại sao phải cố chấp xây phòng thực nghiệm ma pháp dưới đường nước ngầm chứ? Rõ ràng có thể tự mình làm một tầng hầm nhỏ, dưới mặt đất không phải chỉ có mỗi đường nước ngầm.

Đến lúc đó hoàn toàn có thể tiến hành thực nghiệm ma pháp và luyện tập thi pháp có động tĩnh hoặc sóng ma pháp không lớn, còn những ma pháp có động tĩnh lớn thì có thể tìm một nơi hẻo lánh trong rừng đen Mazel rồi xây một căn phòng thực nghiệm dưới đất hoàn chỉnh, mỗi tuần đi làm thực nghiệm một lần.

Tầng hầm không lớn lắm, có bày mười một cái ghế đẩu, ở giữa có một cái bàn dài, phía trên đốt hai cây nến, ngọn lửa màu vàng

nhạt đang đong đưa chiếu rọi tám vị học đồ ma pháp mặc áo choàng đen, đội mũ đen thành bộ dạng âm u đáng sợ.

Sau khi Lucien đi xuống với vẻ cẩn thận, cảnh giới cao độ, Sói Lửa và Simon đóng cửa vào tầng hầm lại, cũng đi theo xuống, ngồi lên chiếc ghế đẩu còn trống.

Simon đứng dậy, nhìn tất cả học đồ ma pháp một cái: “Các vị, vị này là ngài Giáo Sư, một ma pháp sư chính thức có kiến thức uyên bác và thực lực lớn mạnh.”

Sau đó hắn giới thiệu những học đồ ma pháp này với Lucien: “Đây là Kẹo Mật Trắng, Sao Mai, Tuần Lộc, Găng Tay Trắng, Cây Sồi, Hiền Giả, Thủy Ngân, Kẻ Treo Cổ.”

Lucien gật gật đầu: “Rất vui được gặp các vị, trước khi bắt đầu có thể để ta xem cuốn ‘Áo Thuật’ một chút không?”

Giọng của Hiền Giả trả lời với vẻ già nua: “Được thôi, ngài Giáo Sư cứ tùy ý xem, chúng tôi giao lưu với nhau trước. Đúng rồi, tôi có mang đến một bộ dụng cụ thực nghiệm ma pháp mà ngài cần, nếu lát nữa ngài có thể chỉ vẽ cho tôi một vấn đề ma pháp thì bộ dụng cụ đó sẽ thuộc về ngài, nếu không thể vậy thì phải trả ba mươi Bạc Einar.”

Hắn vừa nói vừa đưa cuốn sách có bìa da cứng màu đen cho Lucien.

Lucien nhận lấy nhưng không mở ra ngay mà xem kỹ bìa sách.

Trong màu đen tối khiến ánh mắt người khác dường như bị hút vào có vô số đường thẳng màu trắng bạc lóng lánh, chúng kết thành hai từ ngữ thông dụng “Áo Thuật” và mấy chữ to bằng đầu ngón tay:

“Kỳ thứ 11 năm 790 Thần Thánh Lịch” - Trong vẻ đơn giản có mang theo sự thâm sâu, còn bên trong thì dùng giấy da dê.

Lật mục lục ra, Lucien nhìn thấy bên trên có hai mươi bốn bài viết, bài thứ nhất trong đó là "Nghiên cứu thảo luận mấy vấn đề liên quan đến lần thứ năm tìm kiếm tinh cầu thất bại" trong lòng dao động, trực tiếp lật qua:

“Lý thuyết luật hấp dẫn mà ngài Douglas xác lập có thể giải thích hoàn hảo rất nhiều ma pháp trường lực, thậm chí phần lớn nguyên lý cấu tạo của ma pháp Tinh Tượng, đồng thời thông qua lý luận này chúng ta đã sáng tạo ra rất nhiều ma pháp mới, lớn mạnh, là một trong những nền tảng chủ yếu của hệ thống trường lực trong hai tòa cung điện nguy nga của hệ thống ma pháp kinh điển.”

“Mượn lý thuyết lực hấp dẫn, từ trong quy luật Tinh Tượng biến hóa lộn xộn, chúng ta tổng kết ra ba định luật lớn về sự chuyển động của tinh cầu, đối với ma pháp tiên đoán như ‘Chiêm Tinh Thuật’, ‘Quan Tinh Thuật’ có ý nghĩa hướng dẫn rõ rệt.”

“Nhưng lý thuyết lực hấp dẫn của ngài Douglas có một vấn đề rất quan trọng chưa thể được chứng thực, từ lý thuyết lực hấp dẫn chúng ta có thể suy đoán ra công thức của nó, có thể biết đại lục mà chúng ta đang ở cũng là ở trên một tinh cầu, nó đang tự chuyển động, nó chuyển động quanh mặt trời, mà tinh cầu trong không trung cũng đều là chuyển động tương tự như vậy. Dựa vào công thức lực hấp dẫn và công thức của định luật chuyển động tinh cầu, chúng ta có thể tính ra chuẩn xác vị trí của những tinh cầu này.”

“Nhưng khi tôi định vị chính xác, dùng ma pháp nhảy qua không gian được chuẩn bị thời gian rất dài đi đến vị trí mà tôi tính toán ra thì không nhìn thấy một tinh cầu nào cả, cũng không nhìn thấy đại lục mà chúng ta đang ở.”

“Đó là tại sao chứ? Tinh cầu đáng lẽ ở đó chờ tôi, phát ra lực hấp dẫn cứ giống như trước giờ không hề tồn tại. Ở vị trí đó tôi có thể cảm nhận được lực hấp dẫn giống như ở trên lục địa: nhưng lại là lực hấp dẫn kỳ lạ không thể đo lường tính toán, những tinh cầu đó rốt cuộc chúng ở đâu?”

Lucien lúc biết ngôi sao trên trời còn đại diện cho số mệnh thì hiểu ra tinh cầu của thế giới này có sự cổ quái, nhưng không ngờ được sẽ cổ quái đến mức độ này.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 55: Quyển 1 - Chương 55: “Giáo Sư” Xứng Danh Như Thực

Sau khi lật giở công thức được viết ra trong bài viết đó và ý nghĩa đại diện của các ký hiệu công thức được đính kèm ở phụ lục cuối cùng của tập san ‘Áo Thuật’, Lucien đã phân tích những công thức này, phát hiện cơ bản là giống với công thức cơ học thiên thể mà bản thân biết, cũng tức là kết quả tính ra được khi dùng chúng chỉ cần vị ma pháp sư này không tính sai thì chắc là khá chuẩn xác, nhưng ở vị trí chuẩn xác đó lại không thể phát hiện sự tồn tại của tinh cầu! Ở trên đại lục đều nhìn thấy mà!

“Thật là như đúng mà lại sai.” Một lần nữa Lucien lại phát ra cảm thán mà bản thân đã từng có, sau đó xem lướt qua bài viết này đến phần cuối.

Trầm tư một chút, Lucien lật bài viết này đến trang đầu tiên, muốn xem xem tác giả của bài viết này là ai: “Oliver Constantine, đại áo thuật sư, ngành ma pháp truyền kỳ ‘Kẻ Tiêu Diệt’ cấp 3.”

“Thì ra là đại áo thuật sư, đồng thời cũng là ma pháp sư truyền kỳ!”

Lucien một lần nữa lại có cảm giác kinh ngạc: “Xem vị trí sắp xếp, sự tôn quý của đại áo thuật sư ở thế giới ma pháp chắc là ở trên ma pháp sư truyền kỳ, hơn nữa hai vị trí này có thể tồn tại cùng lúc, chắc là hệ thống đánh giá khác nhau, ừm, một cái là phân cấp đối

với sự tăng cấp thực lực, một cái e là xem xét về sự cống hiến đối với việc nghiên cứu nguyên lý ma pháp."

Có suy nghĩ này rồi, Lucien nhanh chóng lật đến phía sau, xem phần ký tên ở các bài viết đó, quả nhiên cơ bản đều là: "Áo thuật sư cấp tám, Chiêm tinh sư cấp chín": "Áo thuật sư cấp sáu, Pháp sư nguyên tố cấp chín", khẳng định suy đoán của Lucien, hơn nữa cơ bản không cấp áo thuật nào vượt quá cấp ma pháp, hình như việc tăng cấp về mặt này khó khăn hơn.

Nhìn các cấp ma pháp cấp chín, cấp tám, cấp bảy đó thì sóng lòng trào dâng một lúc, Lucien lật xem những bài viết ở phía sau đó, chúng gồm có:

"Nghiên cứu một số vấn đề chấn động trong ma pháp nào đó";

"Phép vi phân, hoặc tóm tắt về cấp số vô cùng";

"Loại phương pháp giải quyết nào đó của vấn đề thất kiều";

"Suy luận mấy vấn đề cần chú ý khi điện và từ chuyển hóa cho nhau trong ma pháp";

"Một loại nguyên tố mới dùng phương pháp mới để xác định";

"Vấn đề vĩnh viễn không đổi: Tinh thần lực rốt cuộc là tồn tại ở hình thức sóng hay là hạt—Nghiên cứu thực nghiệm dùng ma pháp 'Bão Táp Tâm Linh' để thực hiện"

Biểu hiện Lucien chăm chỉ lật mở tập san khiến các học đồ ma pháp như Simon, Hiền Giả, Sao Mai đều âm thầm gật đầu, vị này có thể thật sự là ma pháp sư chính thức, lúc đầu khi cầm cuốn tập san, bản thân bọn họ giống như Simon đã từng nói vậy, mỗi từ đơn thì đều biết nhưng chúng ghép lại với nhau thì không hiểu, còn Kẻ Treo Cổ, Thủy Ngân vẫn có chút hoài nghi, suy cho cùng xem không hiểu nhưng vẫn cố gắng muốn xem cũng là trạng thái này.

Mất nửa tiếng xem lướt qua một lần, Lucien đối với những kiến thức bao hàm trong đó đã có hiểu biết nhất định:

“Nhìn từ những công thức này, trình độ áo thuật của thế giới này chỉ ba bốn trăm năm ngắn ngủi nhưng về số học, vật lý e rằng đã đạt đến trình độ giữa thế kỷ 18 của trái đất, vi tích phân xây dựng sơ bộ, nghiên cứu vấn đề hình học mặt cong, mặt cầu lớn mạnh vượt bậc, cơ học và điện từ hoàn thiện nhanh, hơn nữa bởi vì thế giới này phát triển kỳ lạ, rất nhiều thứ là ứng dụng trước sau đó mới nghiên cứu, vì vậy ma pháp của một số phương diện nào đó đã vượt qua trình độ của khoa học kỹ thuật trái đất, ví dụ như nhảy qua không gian.”

“Ma pháp nguyên tố cũng chính là ở mức độ nghiên cứu hóa học thì đã có trình độ của đầu thế kỷ 19, đã xác định đất lửa gió nước không phải nguyên tố, cùng với tiêu chuẩn của nguyên tố, đồng thời đã bắt đầu xác định sơ bộ trọng lượng nguyên tử.”

“Những thứ này vẫn là thành quả nghiên cứu của hơn hai mươi năm trước, đến hôm nay cho dù bởi vì những nghi nan của nhiều vấn đề tương tự như “Sự tồn tại của Trái Đất” đã cản trở sự phát triển của họ, tổng thể chắc cũng có trình độ của thời kỳ đầu thế kỷ 19, hóa học có thể càng đạt đến trình độ của thời kỳ giữa.”

Bởi vì là tập san “Áo Thuật” nên Lucien trái lại xem khá là thoải mái, nếu là loại tập san liên hệ giữa lý luận nghiên cứu Áo Thuật và vận dụng ma pháp thì cần phải học từ từ.

Nhưng Lucien thà rằng là loại tập san đó, bởi vì có thể hướng dẫn bản thân học ma pháp hiện tại ở mức độ lớn nhất, bản thân và những người khác không giống nhau, năng lực ứng dụng lạc hậu rất xa so với nền tảng và kiến thức nguyên lý.

Đóng tập san ‘Áo Thuật’ lại, Lucien cười với tất cả các học đồ ma pháp bỗng nhiên đều nhìn qua đó rồi nói: “Tôi đại khái đã xem một lượt, bên trong có nhiều thứ rất thú vị, hai tuần này có thể để quyển tập san này ở chỗ tôi không?”

“Được thôi, ngài Giáo Sư, chỉ cần ngài có thể trả lời câu hỏi của tôi.” Hiền Giả phát ra giọng nói già nua: “Bởi vì tập san ‘Áo Thuật’ này thuộc về mọi người, hơn nữa ngài lần đầu đến nên lần hướng dẫn này không phải là hướng dẫn giấy bút cá nhân mà là trực tiếp giao lưu, để mọi người đều có thể nghe thấy, được không?”

“Vẫn là muốn thử trình độ kiến thức của mình, he he, trên thế giới này mình được coi là quái thái hiếm có, xem các ngươi làm sao phán đoán.” Lucien dùng giọng nói cổ quái trả lời: “Dĩ nhiên, Hiền Giả, có thể bắt đầu hỏi rồi.”

Hiền Giả lấy từ trong một rương gỗ mang theo người ra một xấp giấy viết đầy từ đơn, số học, và bảo Lucien lật tập san ‘Áo Thuật’ đến bài viết thứ nhất: “Ngài Giáo Sư, ngài nói bản thân khá chuyên về ma pháp Nguyên Tố và Tinh Tượng, mà tôi thì vừa hay có một câu hỏi về biến đổi tinh tượng muốn thỉnh giáo ngài.”

“Khi cầm đến cuốn tập san ‘Áo Thuật’ này, tôi đã say mê với các công thức này của bài viết thứ nhất, chúng dường như có thể giải thích hoàn hảo các loại quỹ đạo biến đổi trên bản đồ tinh tượng, nhưng tôi chỉ là một học đồ ma pháp, cái được kế thừa là ma pháp cổ đại, đối với các công thức này và lý luận trên đó, ngài có thể giảng giải không, chúng làm thế nào đo lường tính toán quỹ đạo các ngôi sao?”

Vấn đề này hình như đã thảo luận rất lâu trong tổ chức học đồ ma pháp này, được sự quan tâm của tất cả mọi người, mọi ánh mắt đều tập trung qua đó, yên lặng không một tiếng động.

Lucien nghe thấy hắn hỏi là nội dung của cơ học thiên thể, buồn cười nói: “Câu hỏi của anh rất nhiều, tôi chỉ trả lời một câu, đó là về hàm nghĩa đại diện và nguyên lý cơ bản của các công thức này, các anh có muốn nghe không?”

“Vâng, ngài Giáo Sư.” Hiền Giả không ngờ người thần bí không biết có phải là ma pháp sư chính thức hay không này lại thật sự có thể hướng dẫn, thế là trả lời không chút do dự, còn Simon, Kẻ Treo Cổ đều cũng gật đầu, suy cho cùng trên bài viết thứ nhất sáu chữ “Nghề ma pháp truyền kỳ” đã thu hút mạnh mẽ tâm linh của họ.

Lucien cầm lấy bút lông vũ trên bàn, chỉ vào một ký hiệu nào đó trong công thức: “Đây là ký hiệu hằng số lực hấp dẫn, mà lực hấp dẫn là nguyên lý căn bản của các công thức này.”

“Lực hấp dẫn là gì, là sức mạnh mà sau khi anh nhảy lên nếu không dùng ma pháp phi hành thì sẽ rớt xuống, là sức mạnh mà trái táo khi chín tự nhiên rớt xuống. Những việc này không phải do thần chỉ định, trên dưới trái phải đều không phải là khái niệm độc lập mà là tương đối, chỉ có chịu lực mới di chuyển sang hướng nào đó, khi

các anh nhìn thấy những hiện tượng này thì nên nghĩ thêm một vài lý do tại sao…”

Lucien giảng công thức một cách dễ hiểu, đám người Hiền Giả, Sao Mai, Simon thì mơ màng đôi khi hỏi tại sao nhưng đều được Lucien trực tiếp trả lời: “Những câu hỏi cơ bản của nguyên lý ma pháp này nếu cần giảng rõ ràng cho mọi người thì phải có rất nhiều tiền đề, giả thiết, kiến thức liên quan, phải giảng từ đầu chứ không phải vấn đề của mấy tiếng, mà là việc của mấy năm, mười mấy năm, hiện giờ mọi người biết sử dụng kết luận là được rồi, đừng hỏi quá nhiều, chờ sau khi trở thành ma pháp sư chính thức rồi hãy nghiên cứu.”

Thực ra, bản thân Lucien hiện giờ có rất nhiều thứ cũng vẫn chỉ ở mức độ biết kết luận mà không rõ quá trình biện luận, quá trình chứng minh, cho dù là kiến thức ở cấp hai, cấp ba cũng cần từ từ học các tài liệu lịch sử và luận văn trong thư viện để bù đắp, vì vậy khi nói những lời như trên, trong bụng Lucien nói thầm: “Nguyên nhân thật sự là tôi cũng không hiểu!”

Câu nói này của Lucien khiến Hiền Giả nói một cách xúc động: “Thế giới ma pháp thật là mênh mông sâu xa, bao hàm chân lý về sự tồn tại và vận hành thế giới này, tôi từng cho rằng bản thân có nghiên cứu nhất định đối với ma pháp, hôm nay nghe hướng dẫn và giảng giải của ngài Giáo Sư mới phát hiện bản thân ngay đến cả cửa cũng chưa sờ tới được.”

Đám người Kẹo Mật Trắng, Kẻ Treo Cổ, Simon đều gật đầu, tuy người thần bí “Giáo Sư” chỉ giảng rõ ràng các phần về vấn đề của ứng dụng, liên quan đến quy luật, định lý nhưng đã đưa ra kết luận, chưa giảng vì sao lại như vậy, tuy nhiên chỉ mới là ý nghĩa mà công thức đại diện, quy luật tinh cầu vận động và làm sao ứng dụng công

thức đều khiến họ thu hoạch rất lớn, về mặt phân tích và cấu tạo ma pháp và ma pháp trận nào đó, hiện giờ nghĩ lại thì cảm thấy dễ dàng rất nhiều.

Từ sau khi Lucien giảng xong ứng dụng cơ bản của tất cả công thức mà bài viết “Nghiên cứu thảo luận mấy vấn đề liên quan đến lần thứ năm tìm kiếm tinh cầu thất bại” đề cập đến, Hiền Giả bỗng nhiên hoàn toàn trầm mặc, tiếp theo toàn thân giống như run rẩy mạnh cầm lấy bút lông vũ, tính toán trên giấy cái gì đó, không nghe không hỏi đến sự việc bên cạnh, dường như hoàn toàn chìm đắm vào trong thế giới của áo thuật.

Còn các học đồ có nghiên cứu nhất định về ma pháp Tinh Tượng như Sao Mai, Tuần Lộc, Găng Tay Trắng, Thủy Ngân, Kẻ Treo Cổ thì cũng hoảng hốt lên, cầm bút lông vũ ra viết ra các công thức, số liệu chi chít trên giấy, bắt đầu tính toán.

Chỉ có Kẹo Mật Trắng, Simon, Cây Sồi là tốt hơn một chút, về ma pháp Tinh Tượng họ chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra mấy bản đồ tinh tượng, nhưng cho dù như vậy thì họ đều cảm nhận được phía sau nội dung ứng dụng công thức mà Lucien giảng vừa nãy ẩn chứa một thế giới thần kỳ rộng lớn vô biên, sâu xa huyền diệu, bất cứ việc gì cũng đều có định luật nhân quả, đó là thế giới thuộc về áo thuật.

“Ngài Giáo Sư, trước đây tôi luôn nghi ngờ ngài không phải là ma pháp sư chính thức, giờ tôi xin lỗi ngài, mong ngài có thể chấp nhận, ngài là ma pháp sư có kiến thức uyên bác nhất, thái độ nhã nhặn nhất, phong độ tốt nhất mà tôi từng gặp, thậm chí tôi cảm thấy với kiến thức áo thuật và ma pháp mà ngài nắm vững, thì ngài không phải ma pháp sư bậc một.” Kẹo Mật Trắng là một học đồ ma pháp nữ, trước đây luôn rất ít nói, đồng thời cố ý biến đổi giọng nói khàn khàn như phu nhân già, nhưng hiện giờ trong lúc kích động xin lỗi lại

lộ ra chút ít giọng nói vốn có, chỉ là hơi trầm thấp, khàn, mang theo cảm giác mê hoặc chỉ có ở con gái.

Vả lại câu nói này của cô ấy khiến Lucien, Simon và Cây Sồi đều nghe ra một thông tin quan trọng, đó chính là sau lưng Kẹo Mật Trắng còn có một tổ chức ma pháp khác, hơn nữa trong tổ chức đó có ma pháp sư chính thức, chẳng qua loại học đồ ma pháp như Kẹo Mật Trắng thường không nhận được sự hướng dẫn của ma pháp sư chính thức.

Lucien dùng giọng cười nham hiểm đặc biệt của ma pháp sư tà ác trả lời: “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô. Thực ra tôi không để bụng, dù người khác xem tôi thế nào thì kiến thức của tôi, thực lực của tôi đều là bản thân tôi thực sự sở hữu, sẽ không vì sự nghi ngờ của người khác mà có chút giảm sút nào.”

Lucien không hỏi tổ chức có ma pháp sư chính thức đó, bởi vì từ thái độ của Kẹo Mật Trắng có thể khẳng định, họ cũng không biết việc của Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục, cũng không có tập san Áo Thuật khác, vì vậy bản thân vẫn là học đồ ma pháp kiến tập nếu đã không có thu hoạch mong muốn nhất thì không cần phải đi mạo hiểm, chờ thực lực đủ rồi đi cũng không muộn, nguyên liệu ma pháp thật sự muốn có hoàn toàn có thể thông qua Kẹo Mật Trắng để trung chuyển.

Thấy những người khác vẫn đang mê muội, Kẹo Mật Trắng và Simon, Cây Sồi bắt đầu trao đổi một số nguyên liệu ma pháp nào đó, Lucien nhìn thấy có thứ mình cần nên cũng lấy cớ là thực nghiệm, dùng Bạc Einar mua một ít.

Gần hai mươi phút trôi qua, các học đồ ma pháp khác lần lượt tỉnh lại, Hiền Giả kích động nhất, hắn đứng dậy dùng lễ nghĩa của

ma pháp sư cổ đại, tay phải đỡ trán, cúi cong người về phía Lucien: “Ngài là người hướng dẫn kiến thức uyên bác, ngài là người dẫn đường của thế giới ma pháp, tôi gửi đến ngài lời cảm ơn chân thành nhất.”

“Ngài Giáo Sư, bài giảng giải của ngài về công thức giúp tôi giải quyết được vấn đề xác định quỹ đạo bản đồ tinh tượng đã quấy nhiễu tôi rất nhiều năm, khiến tôi nhìn thấy được hi vọng phân tích ra ma pháp tinh tượng cấp một, bộ dụng cụ ma pháp này xin ngài nhất định nhận lấy, các vật phẩm khác mà tôi mang đến ngài có thể tùy ý chọn một món.”

Kẻ Treo Cổ, Sao Mai cũng bày tỏ sự cảm ơn đối với kiến thức hướng dẫn của Lucien, sau đó một nữ học đồ ma pháp khác là Thủy Ngân đứng dậy, hành lễ một cái trước rồi tiếp đó dùng giọng nói ngọt ngào hơi biến đổi hỏi Lucien: “Ngài Giáo Sư, tôi có thể hỏi ngài một vấn đề của ma pháp nguyên tố không? Tôi có mang đến nấm thi thể đen mà ngài cần.”

Trong ngữ khí của cô ấy có mang theo sự kỳ vọng mãnh liệt, cùng với sự căng thẳng bất an sợ bị từ chối.

Mấy người Kẹo Mật Trắng, Cây Sồi cũng nhìn Lucien với vẻ tôn kính: “Xin ngài Giáo Sư hướng dẫn, nếu Thủy Ngân đồng ý thì chúng tôi cũng muốn dự thính.”

Thái độ cung kính của họ giống như mấy học sinh tiểu học đang đối diện với giáo viên nghiêm khắc vậy, việc này khiến Lucien không thể không cảm khái trong lòng: “Giờ tôi xem như là ‘giáo sư’ danh xứng với thực rồi.”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 56: Quyển 1 - Chương 56: Kiến Thức Bằng Với Tiền Bạc

Thủy Ngân đã lấy ra nấm thi thể đen vốn đã mang theo, chúng được đựng trong một cái hộp trang sức kiểu đơn giản. Tổng cộng có ba cái, một đen tuyền hai đen nhẹ, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc: "Ngài Giáo Sư, đây là nấm thi thể đen ngài cần, chỉ cần ngài chỉ bảo cho tôi vấn đề nguyên tố này thì ngài có thể lấy hết."

Nấm thi thể đen là nguyên liệu mà rất nhiều ma pháp và dược tễ hệ Tử Linh cần đến. Theo ghi chép của nữ phù thủy thì bà ta từng tham gia mấy lần tụ họp ma pháp ở gia tộc ẩn cư, nấm thi thể đen khoảng mười Bạc Einar một cái, tương đương với số tiền mà Lucien nhịn ăn nhịn uống có thể tiết kiệm được trong một tháng. Hơn nữa màu sắc càng đậm thì càng quý. Thậm chí có lúc giá tiền chỉ là tượng trưng, bởi vì thứ này trừ phi bản thân nuôi dưỡng. Nếu không thì không dễ gì tìm được, lúc cần gấp loại nấm này thì cũng có khả năng bán ra với giá trên trời.

Lucien cầm cái hộp trang sức đến trước mặt, phán đoán từ các phương diện như màu sắc, mùi, hình dạng thì quả thực là nấm thi thể đen thật sự, thế là gật đầu nhẹ: "Cô hỏi đi."

"Ngài Giáo Sư, tại sao trên bài viết 'Một loại nguyên tố mới dùng phương pháp mới để xác định' trong tập san 'Áo Thuật' lại dùng 'Nguyên Tố' để hình dung 'Thái' được luyện ra từ trong đá mặt trời. Nguyên tố cơ bản lẽ nào không phải đất, lửa, gió, nước sao?" Thủy

Ngân hỏi với vẻ căng thẳng kèm theo chút run rẩy bất an. Hình như chính cô ấy cũng rõ vấn đề này chắc là liên quan đến sự khác nhau quan trọng của hệ thống ma pháp cổ đại và hệ thống ma pháp hiện tại, sẽ lật đổ các kiến thức ma pháp nguyên tố mà bản thân đã học trước kia.

Lucien thu hai tay vào trong áo choàng dài màu đen, trầm tư một lúc mới dùng giọng nói âm u khàn khàn từ từ nói: “Thực ra, cái tôi học cũng là ma pháp cổ đại, chẳng qua là khi học tập, thực nghiệm, thi triển ma pháp thì luôn cảm nhận được một loại mờ mịt không hài hòa và chỉ biết kết luận nhưng lại không biết vì sao là kết luận này. Vì vậy tôi sẽ thường suy nghĩ các vấn đề của phương diện này, coi như là có chút ý nghĩ phân tán mà độc lập, cho đến vừa nãy nhìn thấy cuốn tập san ‘Áo Thuật’ này. Xem được các bài viết chứa đựng đạo lý sâu xa mênh mông này thì một số ý nghĩ nào đó của tôi mới dần dần rõ rệt, giống như là cây dây leo tìm được cái cây lớn để nương tựa vậy. Chẳng hạn như lực hấp dẫn được nhắc đến trong bài viết thứ nhất, đó không phải là tôi có sự nghiên cứu thấu đáo đối với phương diện đó, mà là bài viết này vừa hay giải thích được những đáp án mà tôi suy nghĩ.”

“Vì vậy, vừa nãy tôi chỉ giảng ứng dụng của công thức cho các bạn, chứ không giảng nguyên lý cơ bản của ma pháp liên quan. Ngoài việc cần tốn mấy năm, mười mấy năm mới có thể khiến các bạn hiểu và nắm vững ra thì còn là vì bản thân tôi cũng chỉ hiểu một cách miễn cưỡng, chính tôi cũng chưa có nghiên cứu thấu đáo.”

Lucien dần dần bình tĩnh lại từ trong sự hưng phấn khi nhìn thấy tập san ‘Áo Thuật’ và tiếp xúc được tổ chức ma pháp. Hắn giác ngộ rằng vừa nãy giả làm “Giáo Sư” ma pháp sư chính thức thần bí quá nhập tâm nên đã xảy ra một vấn đề không nhỏ. Là một ma pháp sư

đang tìm Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục lại có thể xem hiểu và nắm vững hệ thống ma pháp hiện tại mà không hề gặp trở ngại nào. Biết đến lực hấp dẫn, biết đất lửa gió nước không phải là nguyên tố, giữa hai việc này là tự mâu thuẫn với nhau.

Tuy các học đồ ma pháp này không nhìn ra, nhưng ma pháp sư kế thừa cổ đại tồn tại sau lưng họ có thể nhìn ra, trong khoảng thời gian rất dài bản thân sẽ không có nguy hiểm. Nhưng hoặc là bị các áo thuật sư, ma pháp sư của Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục biết được, hoặc là bị giáo hội cài cắm gián điệp trong tổ chức ma pháp sư biết được thì chắc chắn sẽ nghi ngờ thân phận của bản thân. Thế là Lucien nhanh chóng bù đắp nhân lúc sự việc còn chưa lan truyền ra ngoài, hắn miêu tả bản thân thành kiểu ma pháp sư thiên tài nhạy bén và giỏi suy nghĩ.

“Xem ra khi gặp việc thì mình vẫn không thể bình tĩnh đến mức độ không phải là mình, vẫn sẽ vì tâm trạng hưng phấn, kích động mà sơ ý, trạng thái bình tĩnh dũng cảm khi giết người, đối diện với tử thi dưới đường nước ngầm chắc là vì đã có sự chuẩn bị tâm lý trước. Cùng với sự trưởng thành do nhiều trải nghiệm mang lại trong khoảng thời gian này, mở rộng tiềm lực của bản thân, từ thân thể đến tâm linh đều hiểu rằng đối diện với nguy hiểm tuyệt đối không thể căng thẳng.” Trong lòng Lucien đang tự kiểm điểm, đồng thời tiếp tục nói:

“Bài viết ‘Một loại nguyên tố mới dùng phương pháp mới để xác định’ này không có bao nhiêu công thức, là một thực nghiệm ma pháp loại hình kết quả tiêu chuẩn, đối với lý luận nguyên tố mà trong bài nhắc đến, tôi chỉ có thể giảng sơ một chút suy nghĩ của bản thân, cô cần tự mình phán đoán có chính xác hay không.”

Trong giọng nói ngọt ngào của Thủy Ngân đã không còn sự bất an và run rẩy, có thể nhìn ra về phương diện chuyên tâm, bình tĩnh thì không kém bao nhiêu so với Lucien: “Vâng, ngài Giáo Sư nếu đã như vậy thì hãy để các đồng nghiệp khác cũng nghe thử, ừm, mọi người cũng đến phán đoán xem.”

Loại vấn đề do “Thủy Ngân” dùng nguyên liệu ma pháp nhờ Lucien giảng giải và hướng dẫn này, nếu cô ấy không đồng ý công khai thì sẽ giao lưu riêng tư, phần quan trọng thậm chí sẽ dùng “Truyền Tấn Thuật”. Nhưng xem ra Thủy Ngân bị những lời nói đó của Lucien làm cho có chút thấp thỏm, thế là dứt khoát công khai, muốn xem thử lý giải của người khác.

Sau khi Lucien bù đắp những sơ xuất vừa nãy thì không nói lời thừa thải nữa, hắn giảng vào vấn đề liên quan đến nguyên tố: “Trên thực tế bắt đầu từ khi các ma pháp sư cổ đại chưa tìm được vũ trụ của bốn nguyên tố lớn bên trong thế giới vật chất trong giả tưởng của họ. Tuy tuyệt đại bộ phận ma pháp sư cho rằng là vấn đề trong phương pháp gấp không gian. Nhưng đã có rất ít một bộ phận ma pháp sư đang nghi ngờ tính chính xác của việc đất lửa gió nước là nguyên tố, tôi chịu sự ảnh hưởng của phương diện này, từ khi học ma pháp thì cảm thấy đất lửa gió nước không phải là nguyên tố, mà là bốn khái niệm cao hơn, trừu tượng hơn.”

“Cụ thể là gì thì tôi vẫn chưa nghiên cứu rõ, nhưng nhìn từ bài viết này, ít nhất hiện tại xu hướng chính trong nội bộ ma pháp sư chắc là đã định nghĩa lại nguyên tố, đồng thời đã phát hiện nguyên tố mới…”

Thực nghiệm của bài viết này là dùng ma pháp trận khép kín phối hợp với ma pháp cấp chín “Bão Táp Ngọn Lửa” oanh kích nguyên liệu ma pháp đá mặt trời. Sau khi nó nổ mạnh sẽ xuất hiện một loại

tinh thể màu xám bạc trong veo, đẹp đẽ, độ cứng, tính mềm dẻo vượt qua cả mật ngân, còn độ nhẹ cũng vượt qua mật ngân, là một loại nguyên tố hoàn toàn mới, là một nguyên liệu quý được phát hiện trong đá mặt trời, do đó được gọi là “Thái”.

Lucien vừa giảng vừa phán đoán sự tiến triển trên nguyên tố của thế giới ma pháp trong bài viết: “Chắc là đã có định nghĩa nguyên tố và bắt đầu phát hiện nguyên tố mới ngoài nguyên tố thông thường, chỉ là nhìn từ miêu tả về tính chất thì vẫn chưa xuất hiện thứ liên quan đến tính quy luật, tính dự đoán của nguyên tố. Nhưng tính chất của một số nguyên tố có rất nhiều khác biệt so với nguyên tố tự biết trên trái đất, điều này dẫn đến một số ma pháp nào đó sẽ kỳ lạ quá mức tưởng tượng.”

Nghe Lucien tùy tiện lấy mấy ma pháp nguyên tố cấp học đồ và nguyên liệu vật phẩm trong cuộc sống thường ngày làm bằng chứng, sau khi giảng xong vấn đề nguyên tố liên quan đến “đất lửa gió nước”, Thủy Ngân và các học đồ ma pháp khác đều trầm lặng một lúc.

“Ngài Giáo Sư, tôi, tôi nghĩ là ngài đúng, tôi… tôi gặp phải rất nhiều vấn đề trong khi học ma pháp nguyên tố, nếu đổi thành giải thích như vậy thì sẽ rất dễ giải quyết, rất cảm ơn ngài!” Sau một hồi, trong giọng của Thủy Ngân cảm ơn Lucien có tâm trạng kích động rõ rệt, đồng thời suýt chút nữa là nói lộ ra.

Kẻ Treo Cổ cũng dùng giọng nói lạnh lẽo kỳ lạ nói: “Ngài Giáo Sư, ngài có thể giảng thêm về việc liên quan đến nguyên tố không, có phải linh hồn cũng là do một loại nguyên tố đặc biệt nào đó cấu tạo nên? Trong các nguyên liệu ma pháp, vật phẩm mà tôi mang đến tuy không có bụi oán linh, nhưng có thể để ngài chọn thêm một món.”

Hắn dường như lấy việc học ma pháp hệ Tử Linh là chính, nhưng do trên tập san ‘Áo Thuật’ không có bài viết đề cập đến ma pháp Tử Linh, nên chỉ có thể tìm vấn đề có lẽ có liên quan đến ma pháp Tử Linh để hỏi.

Các học đồ như Simon, Hiền Giả, Găng Tay Trắng, Kẹo Mật Trắng sau khi Lucien giảng xong vấn đề nguyên tố thì không còn nghi ngờ gì về thân phận của hắn nữa, ngược lại kiên định cho rằng hắn là ma pháp sư lớn mạnh có kiến thức uyên bác, hiểu về ma pháp thấu đáo nhất mà bản thân từng gặp. Họ đối với việc nghiên cứu ma pháp nguyên tố tuy không bằng Thủy Ngân nhưng chỉ với những phân tích mấy ma pháp nguyên tố cấp học đồ mà Lucien dùng để làm chứng đã khiến họ thấy hoàn toàn mới mẻ, gần như có thứ gì đó hừng hực trong lòng, lúc này sau khi nghe thấy lời của Kẻ Treo Cổ, ánh mắt họ đều sáng ngời, nhìn về phía Lucien với vẻ đầy mong đợi.

Lucien lắc lắc đầu: “Đối với vấn đề của linh hồn, tôi quả thực không giỏi, không thể giảng giải cho anh được.”

Vừa nói Lucien vừa cất ba cái nấm thi thể đen vào trong cái túi mà bản thân cố ý mang đến, đồng thời kéo cái rương gỗ nhỏ đựng bộ dụng cụ thực nghiệm ma pháp đến bên cạnh: “Các bạn có ai còn mang theo nấm thi thể đen và bụi oán linh không? Có thể đặt câu hỏi, cũng có thể để tôi dùng tiền mua, trao đổi nguyên liệu ma pháp.”

Tổ chức não của thủy quỷ có thể làm bảy tám lần thực nghiệm, mà một lần thực nghiệm thì cần tốn một nấm thi thể, Lucien dĩ nhiên là có thể thu thập được nhiều chút nào hay chút ấy.

“Do sự khống chế của giáo hội, không thể nuôi dưỡng nấm thi thể đen, chỉ ở trong rừng đen Mazel mới có thể tìm được một ít nên

rất hiếm, ngoại trừ Thủy Ngân thì trong tay những người khác đều tạm thời không có.” Hiền Giả trông có vẻ là người đứng đầu tổ chức ma pháp này dùng giọng nói hơi già nua cung kính giải thích với Lucien.

Hắn cũng đã tham gia hai tổ chức ma pháp khác, nhưng mấy vị ma pháp sư chính thức đó đều rất cao ngạo, nếu không phải là vật phẩm thật sự khiến họ rung động hoặc là học đồ ma pháp của họ thì căn bản đừng mong có được sự chỉ bảo của họ, vì vậy khi gặp được vị “Giáo Sư” thần bí có học thức hơn hẳn mấy ma pháp sư cao ngạo đó, lại bằng lòng hướng dẫn cho học đồ ma pháp như hắn, Hiền Giả có sự cảm kích và khâm phục xuất phát từ nội tâm.

Kẹo Mật Trắng ở sau lưng cũng còn có một tổ chức ma pháp khác gật đầu hùa theo Hiền Giả: “Ngài Giáo Sư, nấm thi thể đen nếu ngài cần trong thời gian dài, thì khi nào tôi có được thì sẽ để lại cho ngài, nhưng bụi oán linh thì khá khó tìm, sự hình thành của oán linh hoặc là môi trường đặc biệt, hoặc là quỷ hồn lúc sống có cảnh ngộ bi thảm hoặc tâm trạng mãnh liệt không thể buông bỏ, rất dễ bị giáo hội phát hiện và tịnh hóa, còn cách dùng máu của sinh vật tà ác triệu hoán oán linh thì e rằng máu của sinh vật tà ác còn khó kiếm được hơn cả bụi oán linh, suy cho cùng ở đây là Arthaud.”

“Trước khi tôi thực nghiệm thành công ma pháp này thì nấm thi thể đen đều cần trong thời gian dài, bụi oán linh cũng vậy.” Lucien hơi có chút thất vọng, còn cho rằng lần này có thể gom đủ các vật phẩm khác, ngoại trừ tường vy ánh trăng bị giáo hội và quý tộc lũng đoạn ra, nhưng tâm trạng đó nhanh chóng được Lucien giải trừ, bởi vì đây chỉ là tổ chức học đồ ma pháp: “Được rồi, hãy lấy ra nguyên liệu ma pháp mà mọi người mang đến, nếu có thứ tôi cần thì có thể

được một cơ hội đưa ra câu hỏi, dĩ nhiên giá trị của câu hỏi được quyết định bởi giá trị của nguyên liệu ma pháp.”

Liên quan đến cuốn tập san "Áo Thuật" này, nội dung mà các học đồ ma pháp này có thể hiểu được quả thực không nhiều, sau khi Thủy Ngân thay hắn và vị ma pháp sư sau lưng hắn hỏi về nguyên tố, các học đồ khác chỉ có thể lấy các vấn đề khó mà bản thân thường ngày gặp phải trong cấu tạo ma pháp và một số phân tích tích lũy để hỏi Lucien, hơn nữa cơ bản đều tập trung vào ma pháp Nguyên Tố và Tinh Tượng sở trường của Lucien.

Với việc Lucien lần lượt giải quyết từng câu hỏi, ánh mắt họ nhìn Lucien cũng ngày càng tôn kính, đặc biệt là mấy người đằng sau có thầy giáo ma pháp hoặc được ma pháp sư chính thức từng hướng dẫn hai ba lần, bởi vì trong việc trình bày và giải đáp các câu hỏi đó, Lucien gần như giảng rõ ràng hơn, thấu đáo hơn, đây là do kiến thức nắm vững uyên thâm hơn, rộng hơn mới có thể làm được, mà ở trong lòng họ thì kiến thức cơ bản chính là tương đương với thực lực.

Còn Lucien thì rất hài lòng, một số kiến thức không liên quan đến kỹ xảo đặc biệt của bản thân đã giúp hắn lấy được một bộ dụng cụ ma pháp, ba cái nấm thi thể đen và phần lớn nguyên liệu thi pháp, nguyên liệu ma pháp trận, đúng là hoàn toàn thể hiện được đạo lý “kiến thức tương đương với tiền bạc”!

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 57: Quyển 1 - Chương 57: Phòng Thực Nghiệm Ma Pháp Của Lucien

Sau khi chờ các nguyên liệu ma pháp, vật phẩm bản thân cần mà hiện tại có thể nhận được đến tay, Lucien dừng việc hướng dẫn cho các học đồ ma pháp như Hiền Giả, Simon, Kẹo Mật Trắng, Thủy Ngân, hắn nén thấp giọng, cười nhạt: “Hì, lần này kết thúc ở đây, chờ khi tôi tham gia tụ họp lần sau lại giảng giải cho mọi người.”

Người đã nhận thức được kiến thức tương đương với tiền bạc, hơn nữa rất thiếu tiền, khát khao tiền bạc như Lucien dĩ nhiên sẽ không đem kiên thức của mình tùy tiện đổi lấy một số sự vật vô dụng, vả lại nền tảng của bản thân mình cũng rất không chắc chắn, trước khi quay về củng cố, ôn tập, học hành thì giảng nhiều ngược lại sẽ lộ sơ hở, duy trì chút thần bí thích hợp vẫn là tốt nhất.

Có thể được một vị ma pháp sư chính thức từng trải, uyên bác hướng dẫn nhiều vấn đề ma pháp khó như vậy, đám người Hiền Giả đã rất hài lòng rồi, thậm chí cảm thấy những thứ bản thân bỏ ra ít hơn thu hoạch rất nhiều, thế là tất cả bọn họ đều đứng dậy, tay phải sờ trán, cúi gập người theo lễ nghĩa của ma pháp sư cổ đại khi chào người hướng dẫn, bày tỏ sự cảm kích của bản thân.

“Ngài Giáo Sư, tiếp theo sẽ bắt đầu trao đổi vật phẩm, kiến thức và cả thảo luận ma pháp giữa chúng tôi, hoan nghênh ngài dự thính.” Hiền Giả nói với Lucien với vẻ vui sướng.

Cái gọi là thảo luận ma pháp có khác với “hướng dẫn”, tức là mọi người nói thỏa thích các vấn đề ma pháp, cùng nhau thảo luận, việc này là hoàn toàn công khai, nếu ngay cả một vấn đề cũng không đồng ý phát biểu suy nghĩ của mình thì sau khi trao đổi vật phẩm xong sẽ có thể rời đi, Hiền Giả đại diện tất cả học đồ ma pháp mời Lucien dự thính, có nghĩa là Lucien có thể chỉ nghe mà không cần nói.

Dĩ nhiên, trong mắt các học đồ ma pháp như Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng, Thủy Ngân, một vị tiên sinh có kiến thức rộng, thực lực lớn mạnh như vậy thì chắc chắn không thể để ý các vấn đề ma pháp nông cạn, cấp học đồ của mấy người họ, nếu có thể mời được hắn dự thính vậy thì trong một số vấn đề nào đó hắn có thể đột nhiên nảy sinh hứng thú mà phát biểu một vài câu, đó sẽ là thu hoạch mà mấy người bọn họ luôn mong đợi.

Lucien hiện tại vẫn có một số ma pháp cấp học đồ do bị quấy nhiễu bởi các kiến thức của bản thân, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn nắm vững nên phân tích rất không thuận lợi, hơn nữa về mặt thi triển ma pháp, phối hợp, kỹ xảo lại càng đang ở giai đoạn bị hạn chế bởi ghi chép của nữ phù thủy và sự tìm tòi của bản thân, do đó sau khi nghe lời mời của Hiền Giả thì tưởng như bị một đống tiền đập trúng vậy, hắn nén sự vui sướng, bình tĩnh trả lời: “Vậy tôi sẽ nghe thử.”

“Cảm ơn ngài, ngài Giáo Sư.” Kẹo Mật Trắng dùng giọng nói khàn khàn mang theo chút hấp dẫn của mình bày tỏ sự cảm ơn trước hết.

Chờ mười vị học đồ ma pháp trao đổi vật phẩm, kiến thức xong, thảo luận của họ sẽ chính thức bắt đầu.

Do hôm nay phần lớn vấn đề ma pháp khó cần hướng dẫn đều được Lucien giải quyết rồi, còn lại thì trong khi trao dỗi kiến thức, vật phẩm vừa nãy lại giải quyết được rất nhiều, vì vậy sau khi thảo luận qua mấy vấn đề khó thì họ cũng giống như điều mà Lucien kỳ vọng, đã bắt đầu một số vấn đề nhỏ loại ứng dụng như phân tích một số ma pháp nào đó, thi triển và phối hợp ma pháp cụ thể.

Tuy mỗi vị học đồ ma pháp chắc chắn đều giữ lại kỹ xảo và kiến thức độc đáo của bản thân nhưng chỉ với việc thảo luận ứng dụng ma pháp thông thường thì cũng giúp Lucien thu hoạch rất nhiều, bù đắp cực lớn những thiếu sót về mặt ứng dụng ma pháp cấp học đồ của bản thân, kẽ hở giữa kiến thức ma pháp và ứng dụng được lấp đầy một chút, thế là hắn nghe hết sức chăm chú, tập trung toàn bộ ý chí.

Nhưng mà do có mũ áo che lấp nên trong mắt các học đồ ma pháp như Kẹo Mật Trắng, Cây Sồi, Hiền Giả, ngài Giáo Sư lớn mạnh mà thần bí hoàn toàn không để tâm đến việc thảo luận nông cạn của mấy người họ, ngồi một bên lặng lẽ suy nghĩ vấn đề cao thâm, điều này khiến họ khó tránh khỏi nảy sinh chút cảm xúc thất vọng.

Đến rạng sáng hơn hai mươi phút, các học đồ ma pháp dừng thảo luận, sau khi tùy tiện trao đổi một số tin tức của rừng đen Mazel và mấy nơi di tích gần đó ai ai cũng biết thì buổi tụ họp bí mật lần này cũng chính thức kết thúc.

Khi cung tiễn ngài Giáo Sư rời khỏi tầng hầm, Hiền Giả nói một cách thành khẩn: “Ngài Giáo Sư tôn kính, nếu có tin tức của bụi oán linh, lúc tụ họp tôi sẽ trực tiếp nói với ngài, dĩ nhiên nếu ngài không muốn để lỡ thời gian thì có thể đưa cho tôi một cách thức liên lạc.”

Lucien lắc đầu: “Nếu có tin tức có thể nói với Ưng Đầu Mèo, anh ta biết cách liên lạc với tôi.” Tuy Simon không chắc có thể đáng tin nhưng cách một tầng thì phần linh động hòa hoãn của bản thân sẽ lớn hơn rất nhiều, hơn nữa bản thân biết thân phận thực sự của Simon, âm thầm quan sát chắc chắn là không thể thiếu.

Thủy Ngân hơi thở dài, tỏ ra có chút thất vọng: “Vậy ngài Giáo Sư, buổi tụ họp sau hai tuần nữa ngài sẽ đến phải không?”

Ánh mắt ẩn dưới mũ áo của các học đồ ma pháp khác xung quanh đều gần như tập trung về phía Lucien.

“Xem tình hình, có thể sẽ đi đến nơi sâu trong rừng đen Mazel, cũng có thể là thời gian quan trọng để thực nghiệm ma pháp, việc sau hai tuần nữa không ai nói chính xác được.” Lucien chuẩn bị đem việc bản thân có tham gia buổi tụ họp bí mật không nói thành tùy cơ hành động, khiến người khác khó mà đoán được.

“Ít nhất cũng không trực tiếp từ chối!” Học đồ ma pháp Thủy Ngân có hơi thả lỏng an ủi bản thân, trước đó họ lo lắng nếu không còn sự lôi cuốn của tập san ‘Áo Thuật’ thì vị “Giáo Sư” thần bí này sẽ không đến nữa.

Thu hoạch lần này của Lucien ngoài thu hoạch về ứng dụng ma pháp còn có rất nhiều thu hoạch về mặt vật chất thật sự, đặc biệt là bộ dụng cụ thực nghiệm ma pháp là nặng nề nhất, may mà khoảng thời gian này Lucien kiên trì rèn luyện, sức mạnh so với trước đây có tăng trưởng không nhỏ nên mới không tỏ ra thảm hại, mất đi phong độ, quên mất cảnh giới khi leo lên cầu thang rời khỏi tầng hầm.

Sau khi rời khỏi tầng hầm, Simon ở cự ly gần dùng tâm linh trao đổi với ma sủng ưng đầu mèo Doro của mình, thấy nó lắc lư biểu thị không có gì bất thường mới ra hiệu cho Lucien và các học đồ ma pháp theo sau có thể rời đi.

Màn đêm lắng sâu giống như một mảnh vải được nhuộm đen xì vậy, Lucien tùy ý chọn một hướng hoàn toàn khác với những người khác, nhanh chân bước đi không hoang mang không vội vã, vòng về phía đông chuyển sang phía tây ở khu dân nghèo quen thuộc.

Đến một nơi khá rộng rãi, Lucien đột nhiên dừng lại, nói với vẻ âm u lạnh lùng: “Các hạ, hãy ra đi, đừng đi theo tôi nữa.”

Yên lặng, vẫn là sự yên lặng đen xì.

“Tôi đã phát hiện ra anh rồi, đừng ẩn nấp nữa, có chuyện gì không cần phải lén lút đi theo tôi, hãy hỏi trước mặt là được rồi.” Trên người Lucien có khí tức lạnh lẽo đáng sợ tỏa ra, giống như là có một ma pháp lớn mạnh muốn tung ra vậy.

Thực ra Lucien không phát hiện ra gì cả, chỉ là cẩn thận dùng mánh khóe phô trương thanh thế mà ma pháp sư xấu xa, tà ác chuyên dùng để đánh lừa người khác, tránh việc thật sự bị người khác theo dõi, suy cho cùng giống như đám người Thủy Ngân, Kẹo Mật Trắng sau lưng đều có ma pháp sư chính thức tồn tại.

Trong một vùng bóng tối yên tĩnh, đang lúc Lucien chuẩn bị theo dự định lừa thêm một lần nữa rồi quay về nhà thì trên ngọn một cái cây có một con quạ quác quác quác bay lên, rời đi theo một hướng khác, hình như là bị giọng nói của Lucien làm ồn đến nó.

Không rõ thật sự là bị ma sủng hoặc sinh vật triệu hoán của người khác theo dõi hay là đúng lúc kinh động đến con quạ này, tóm lại, Lucien vẫn hài lòng đối với hiệu quả này, thế là làm ra vẻ thâm thúy lắc lắc đầu: “Đúng thật là…”

Thu lại khí tức của “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết”, Lucien bước nhanh đi vào một con đường đầy lối rẽ ở khu dân nghèo, nếu người không quen thuộc nơi đây thì chắc chắn sẽ lạc đường.

Vừa đem tinh thần lực trải ra, vừa liên tục quẹo qua trong các lối rẽ, chờ đến cuối cùng rời đi từ một lối ra nào đó, Lucien thấy vẫn không có phát hiện được bất cứ cái gì mới trở về nhà mình.

Làm đến bước này đã là cực hạn của Lucien rồi.

Sau khi về đến ngôi nhà nhỏ, không có chuyện gì xảy ra, Lucien coi như đã hết lo lắng.

Đêm tối sau một tuần lễ, trong ngôi nhà nhỏ của Lucien, nơi nhỏ đặt bếp lò, nồi đất tương tự như nhà bếp đã xuất hiện một cái động lớn đen đen.

Đây là tầng hầm dài ba mét, rộng hai mét năm, cao hơn một người, đó là phòng thí nghiệm mà trong vòng bảy ngày Lucien mỗi ngày tranh thủ thời gian trong đêm dùng ma pháp trận “Biến Đá Thành Bùn Hiệu Quả Nhẹ” xây dựng ra, tường của tầng hầm là đá rắn chắc, bên trên bố trí ma pháp trận loại nhỏ có loại bỏ tiếng vang, tránh bị người khác sau khi vào nhà mình ngẫu nhiên đi đến nơi này, từ tiếng bước chân phán đoán ra phía dưới là rỗng.

Trong tầng hầm, Lucien giẫm lên ghế đẩu, cầm lấy một con dao găm bằng bạc có phù văn ma pháp, dùng tinh thần lực tập trung đẩy mạnh nó khắc họa từng đường nét thẳng tắp lên bức tường phía trên.

Đó là "Dao găm bạc nguyên chất" chuyên dùng khắc họa ma pháp trận mà Lucien có được từ buổi tụ họp bí mật, thuộc về bộ phận hợp thành dụng cụ thực nghiệm ma pháp.

Đường nét càng lúc càng nhiều, hình dáng của ma pháp trận dần dần thành hình, là một ma pháp trận loại nhỏ phức tạp, có thể che giấu sóng ma pháp.

Vốn dĩ "Loại bỏ sóng" là ma pháp cấp ba, nhưng vì ứng dụng rộng rãi nên trong ma pháp cổ đại đã đơn giản hóa ra ma pháp trận loại hình nhỏ, yếu hơn, yêu cầu không quá cao, học đồ có thể sử dụng được, nó và "Hóa Đá Thành Bùn Hiệu Quả Nhẹ": "Loại Bỏ Tiếng Vang": "Chế Tạo Cơ Quan" chính là bốn ma pháp trận mà hiện tại Lucien có thể dùng, những cái khác thì là loại cấp học đồ, được gọi là cạm bẫy ma pháp.

Khắc xong ma pháp trận, Lucien lấy ra một túi bột màu đen không mùi, dùng dao găm bằng bạc nguyên chất khều từng chút, bôi vào trong các đường nét ma pháp trận.

Loại bột này rất kỳ lạ, cho dù gặp phải cái gì đều có thể nhanh chóng dính lại, nó được xay ra từ một loại thực vật ma pháp "Hắc Đà Đằng".

Sau khi bôi lên ma pháp trận một lượt, Lucien lại lấy thủy ngân ra, cẩn thận đổ lên ma pháp trận, từng giọt dịch thể màu xám bạc giống như viên ngọc bị "bột Hắc Đà Đằng" hút vào, dính chặt lên

đường kẻ, lập tức toàn bộ ma pháp trận đều là đường nét màu xám bạc, óng ánh tia sáng kỳ quái.

Lại đem một số nguyên liệu khác dùng các phương pháp đặt vào vị trí chính xác xong, Lucien dùng tay nhấn giữ trung tâm của ma pháp trận, đem tinh thần lực trải ra, khởi động ma pháp trận.

Đường kẻ màu xám bạc sáng lên từng chút, toàn bộ ma pháp trận hoàn toàn lấp lánh, tiếp theo hòa vào trong tường đá, không còn nhìn thấy đường nét và tia sáng nào nữa.

Lucien từ trên ghế đẩu bước xuống có chút hư thoát, khắc họa một ma pháp trận là việc rất hao tổn tinh thần lực, tương đương với thi triển bốn năm ma pháp không chính thức, chờ đến mười ngày sau, sức mạnh nguyên liệu hợp thành ma pháp trận tiêu hao sạch thì cần thay đổi lại.

Muốn duy trì lâu hơn thì hoặc là dùng tinh thần lực bản thân duy trì, hoặc là thay đổi ma pháp trận chính thức có kết cấu phức tạp, có thể hồi phục sức mạnh từ từ, ví dụ như loại bên trong “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết”, hoặc là tìm được sự vật có chứa nhiều sức mạnh ma pháp hơn, ví dụ như trung tâm của sinh vật ma pháp, có thể là da lông, sừng, cũng có thể là mắt và huyết dịch.

“Coi như đã làm xong phòng thực nghiệm ma pháp rồi.”

Lucien ngồi trên ghế đẩu hồi phục, bởi vì đây là ma pháp trận “Loại bỏ sóng”, cần phải bố trí cuối cùng, còn các ma pháp trận, cạm bẫy ma pháp khác thì đã hoàn thành vào tối qua và nửa đêm trước đó.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Lucien đem từng dụng cụ thực nghiệm ma pháp của mình bày lên trên bàn đá dài chế tạo bằng cách vận dụng “Biến Đá Thành Bùn Hiệu Quả Nhẹ” ngược hướng, hoàn thành bước cuối cùng của việc bố trí phòng thực nghiệm ma pháp.

Nhìn chế phẩm pha lê lóng lánh, bếp lò loại nhỏ tinh xảo… Lucien gật gật đầu hài lòng, bước lên cầu thang bằng đá đi về lại ngôi nhà nhỏ của mình, thi triển “Khai Quan Thuật” và kích hoạt ma pháp trận “Chế Tạo Cơ Quan”, đóng cửa vào lại.

Từ bên ngoài nhìn vào, ở đó không có bất kỳ sự khác thường nào.

“Sau này có thể làm một số ma pháp thực nghiệm không quá mạnh mẽ và luyện tập thi pháp rồi.”

Lucien quay về giường, tranh thủ thời gian ngủ một lát, bởi vì trời sắp sáng rồi.

“Lucien, chú ý giữ gìn sức khỏe nha.” Peyyale nhìn sắc mặt vì thức đêm mà trở nên hơi kém sắc của Lucien, lần nữa nói với vẻ sâu sắc mang theo cảm xúc quan tâm thương xót.

Lucien cười rồi lắc lắc đầu: “Chỉ là mất ngủ thôi.”

“Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi, anh theo ngài Victor học nhạc cụ gì vậy?” Peyyale hỏi với tư duy thay đổi nhanh.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 58: Quyển 1 - Chương 58: Silvia

Đối với một người muốn trở thành một nhạc công hoặc nhạc sỹ để che giấu thân phận ma pháp sư của mình như Lucien, câu hỏi của Peyyale không có gì cần giấu giếm. Hắn mỉm cười trả lời: “Hiện tại tôi đang theo ngài Victor học đàn Harpsichord mà ngài ấy đã cải tạo, ừm, ngài Victor cho rằng đàn harpsichord đó đã là một loại nhạc cụ hoàn toàn mới, mang tính cách mạng nên đặt tên nó là dương cầm, sẽ đến hiệp hội đăng ký nhanh thôi.”

Tuy sau khi tiếp xúc với tổ chức học đồ ma pháp, rất nhiều vật phẩm mà Lucien cần đều có thể dùng “kiến thức” để lấy được từ trong tay họ. Nhưng nguồn gốc kiến thức của bản thân Lucien rất có vấn đề, với thân phận hiện tại thì không thể giảng sâu hơn được, lúc nào cũng dùng kiến thức để đổi vật phẩm thì hoặc là nguy hiểm giống như cứ luôn lao nhanh bên bờ vực thẳm, hoặc là sẽ nhanh chóng dùng hết kiến thức có thể giảng được. Hơn nữa cho dù dùng kiến thức đổi lấy tiền bạc, muốn trở thành áo quần, thức ăn, nhà cửa, xe cộ thường ngày cũng cần một nghề nghiệp rõ ràng, thu nhập cũng xem như hậu hĩnh để che giấu.

Do đó, đối với việc học âm nhạc, Lucien trước giờ đều rất chăm chỉ, thậm chí nếu có đủ thời gian, ví dụ như mấy năm sau mới tìm được địa điểm của Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục thì trở thành nhạc sỹ hữu dụng hơn trở thành thi nhân nhiều. Suy cho cùng sẽ có rất ít người hoài nghi một vị nhạc sỹ xuất sắc phong độ nhanh

nhẹn, rất có tài năng, có thể viết ra được những bản nhạc tươi đẹp làm say đắm lòng người sẽ là một ma pháp sư u ám, tà ác, xấu xí.

“Đàn harpsichord? Dương cầm?” - Thái độ trên mặt Peyyale trở nên sinh động và hưng phấn, hắn đứng bật dậy đi vòng qua giá sách, giống như đang tìm kiếm gì đó, cuối cùng hắn gõ gõ đầu mình. Từ trên giá sách nào đó rút ra một cuốn sách rồi cầm đến trước mặt Lucien: “Bất kể là harpsichord hay là dương cầm thì anh đều cần cuốn sách này, tôi chính là xem cuốn này mà học harpsichord đó, thêm bốn tháng nữa thì phải tham gia buổi sát hạch của Hiệp Hội Nhạc Công để trở thành nhạc công hợp chuẩn rồi!”

Là một nghiệp đoàn, Hiệp Hội Nhạc Sỹ giống như những nghiệp đoàn khác sẽ khống chế, lũng đoạn rất nhiều việc trong nội bộ nghiệp đoàn này, ví dụ như nhận định của nhạc công. Hơn nữa loại chủ quan duy tâm này của nhạc sỹ thì đều phải xem lời đồn đại của các quý tộc.

“Nghệ thuật diễn tấu Harpsichord.” Lucien nhận lấy xem thử, lễ phép cảm ơn Peyyale, dù gì tối qua bản thân cũng thức đêm, tinh thần rất kém nên không thể phân tích ma pháp trong đầu được, chi bằng đọc cuốn sách này để giết thời gian.

Peyyale thì không có ý bỏ qua cho Lucien, hắn thao thao bất tuyệt, không ngừng giảng cho Lucien về diễn tấu, nhạc phổ, kiến thức nhạc lý của đàn harpsichord. Hình như sau khi biết Lucien đang học dương cầm thì hắn có một loại cảm giác như tìm được “đồng đội” vậy, nóng lòng chia sẻ toàn bộ những cảm tưởng của bản thân về âm nhạc, hơi có chút điên cuồng.

Lucien học nhạc lâu như vậy cũng xem là có chút nền tảng, miễn cưỡng hùa theo thảo luận. Nhưng mí mắt không cưỡng nỗi cứ trĩu

xuống, đầy vẻ buồn ngủ nên đã mấy lần thử ngăn Peyyale nói chuyện nhưng hắn đều không đếm xỉa.

May mắn lúc này bên ngoài thư viện có một cô gái đội mũ sa đen, mặc một bộ váy dài màu trắng trang nhã đi vào, eo của cô ấy không bị thắt lưng buộc chặt nhưng trời sinh nhỏ nhắn, khi bước đi đầy ý vị, rất ra dáng, tựa như một bức tranh xinh đẹp đang chầm chậm bay đến từ phía xa.

Đồng thời dưới chiếc váy dài của cô ấy hình như đang mang một đôi vớ dài màu trắng bằng tơ tằm, trong vẻ lờ mờ khiến đôi chân có vẻ thon gọn mà thẳng tắp.

[Thế giới này có vớ tơ tằm ư? Lẽ nào là sản phẩm phụ do thuật luyện kim mang lại.] Lucien đã nuôi dưỡng thành phản xạ có điều kiện, chỉ cần phát hiện bất cứ sự vật nào tương tự với trái đất thì đều không nén nỗi mà suy đoán quan sát một chút. Tuy nhiên, trong mắt của vị nữ sĩ này và Peyyale, ánh mắt của Lucien có chút không lễ phép.

“Khụ khụ khụ.” Peyyale hồi tỉnh lại từ trong trạng thái âm nhạc điên cuồng, ho lên vài tiếng và dùng khuỷu tay chạm vào Lucien, bảo hắn đừng thất lễ, đồng thời nở nụ cười tươi chào hỏi: “Nữ sĩ Silvia, có việc gì cần giúp không?”

Lucien thu ánh nhìn lại, gật đầu hành lễ: [Thì ra cô ấy chính là Silvia.]

Silvia thường bị ánh mắt tương tự nhìn chăm chăm nên đã quen rồi, cũng không vì thế mà nổi giận, sau khi cô bỏ chiếc mũ sa màu đen xuống thì nói chuyện bình thường với Peyyale: “Xin chào, Peyyale, tôi đến mượn mấy cuốn sách, chúng là…”

Cô ấy quả nhiên xinh đẹp giống như Peyyale miêu tả, có một mái tóc dài màu đen hòa nhã tựa như tơ và đôi con ngươi sâu như bầu trời đêm. Kết hợp với đôi mắt hơi khép nhỏ đó là cái mũi nhỏ nhắn thẳng tắp khiến người khác có cảm giác nhẹ nhàng thanh lịch.

Peyyale không ngờ Silvia sẽ nhớ tên mình, nên thẹn thùng đến nỗi sắc mặt đỏ ửng, liên tục vâng dạ. Sau đó nhanh chóng đi đến giá tìm sách mà Silvia cần.

Do Silvia đứng ở trước tủ gỗ nên Lucien ngửi được một mùi thơm nhẹ, hình như có chút quen thuộc: [Lẽ nào "mảnh vải tơ 'dạ oanh màu đen' mình nhặt được lúc đó là của cô ấy?]

Cùng với sự tăng mạnh của linh hồn, ký ức của Lucien càng ngày càng tốt, cô liên tưởng nhanh đến món tiền đầu tiên nhận được khi bản thân nhặt rác lúc trước. Sau đó nhìn cái mũ sa màu đen mà Silvia đang cầm trong tay, âm thầm suy đoán trong lòng.

Nhưng sau khi Lucien phân biệt kỹ thì lại cảm thấy không đúng: [Mùi thơm rất giống nhưng vẫn có khác biệt, hình như là nữ sĩ khác sử dụng cùng một loại nước hoa hoặc là phấn thơm.]

Đối với việc này Lucien chỉ có một chút hiếu kỳ, không hề có ý muốn tìm ra vị nữ sĩ đó, dù sao cũng không thể đến lúc đó nói với cô ta: "Xin chào, mũ sa cô vứt đi đã được tôi nhặt lên đem bán lấy tiền rồi."

Do căng thẳng, do kích động, do muốn biểu hiện trước mặt Silvia nên Peyyale trở nên luống cuống, hoàn toàn quên mất những cuốn sách đó đặt ở trên giá sách nào, mấy phút sau anh ta cũng không tìm được một cuốn nào, sắc mặt vẫn đỏ ửng nhưng không còn vì kích động mà là hoảng loạn rồi.

Lúc này, do Peyyale hồi lâu vẫn chưa thể cầm sách quay lại nên Lucien không nhịn nỗi quay đầu lại nhìn, thấy anh ta mặt đỏ tía tai ném ánh mắt cầu cứu về phía mình thì chợt phì cười lắc lắc đầu, đi đến trước một giá sách, tiện tay rút một cuốn sách mà Silvia cần ra.

Đó không chỉ là cách nhớ vị trí của Lucien rất tốt mà là do Lucien đã thu lấy sách vở, tài liệu trong thư viện âm nhạc này vào thư viện Linh Hồn của mình. Hơn nữa dưới sự cố ý của Lucien thì giá sách được xếp đặt hoàn toàn dựa theo thư viện hiện thực này, do đó chỉ cần nghĩ trong đầu thì lập tức có thể tìm được giá sách và vị trí của sách.

Lúc lấy cuốn thứ nhất Peyyale vẫn chưa để ý, chỉ là tràn đầy sự cảm kích. Nhưng nhìn thấy Lucien không ngừng lại, liên tục đến trước mấy giá sách rút ra những cuốn sách mà Silvia cần, thì miệng của hắn không ngừng khép lại lên tiếng: “Anh ta hiểu rõ thư viện như vậy từ lúc nào?”

Ôm một chồng sách đến trước mặt Silvia, Lucien lễ phép hỏi: “Nữ sĩ Silvia, cô ở đây xem hay là tôi giúp cô đưa đến phòng nghỉ của cô?”

Nếu nói Lucien không có chút ý nghĩ nam nhân nào đối với cô gái tuyệt sắc như Silvia thì đó chắc chắn là giả, nhưng Lucien rất tỉnh táo, rất lý trí, biết thân phận ma pháp sư của mình, với lại có dự định tương lai sẽ đến Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục, không thể cho phép bản thân theo đuổi sự lãng mạn và tình yêu ở Arthaud, vậy nên không có mong đợi cũng không có kích động và căng thẳng. Biểu hiện ở trước mặt Silvia vô cùng bình tĩnh và ung dung, trái ngược hoàn toàn so với Peyyale.

“Anh đăng ký đi, đặt ở trên bàn, chờ lát sẽ có người đến lấy giúp tôi.” Giọng Silvia trầm thấp, hơi khàn, có sự quyến rũ riêng biệt.

Cô ấy có chút kỳ lạ, cái tên háo sắc thô tục nhìn chằm chằm vào đôi chân mình khi vừa mới bước vào, hiện giờ lại biểu hiện giống như là “thân sĩ” thích đàn ông mà không thích phụ nữ, nhưng loại kỳ quái này vẫn không đủ để khiến cô nảy sinh hiếu kỳ đối với Lucien, chỉ là lúc chờ Lucien đăng ký thì tiện mồm hỏi một câu: “Anh tên gì, là học trò của vị tiên sinh nào?”

Có thể làm công việc này chắc chắn có quan hệ ở hiệp hội, Silvia vẫn muốn biểu hiện ra sự lễ độ cơ bản.

“Nữ sĩ Silvia, tôi là Lucien Evans học trò của ngài Victor.” Lucien trả lời đơn giản.

Silvia hơi mỉm cười, giống như một đóa hoa bách hợp tao nhã: “Nghe nói ngài Victor đã cải tạo ra một loại harpsichord hoàn toàn mới, ta rất mong đợi buổi hòa nhạc của ông ấy.”

Sau hai câu trò chuyện tùy ý, Silvia không nói gì thêm nữa, cô giữ thái độ yên lặng tao nhã.

Chờ đến khi đăng ký xong, Silvia đi mấy bước ra phía ngoài thư viện, cười rồi vẫy vẫy tay thì Lucien mới phát hiện bên ngoài thư viện vẫn luôn có ba người đang chờ, một người trong số đó thân hình cao ráo, thậm chí cao hơn Lucien nửa cái đầu, đang đội mũ sa màu đen tương tự như Silvia, đôi chân thon dài bị cái váy sợi màu đen che phủ, yên lặng đứng ở đó, gần như giống với một cây trường thương thẳng tắp. Hai người còn lại, một người là thiếu nữ xinh đẹp đang mặc đồ hầu gái, một người là phu nhân trung niên

cũng mặc váy dài màu đen, dung mạo xinh đẹp thanh lịch bị khí chất nghiêm túc của bà ấy đoạt mất hào quang.

Bị Lucien nhìn một cái, người phụ nữ trung niên lạnh lùng nhìn qua, bị đôi mắt xanh xanh nhạt của bà ấy liếc khiến cả người Lucien không nhịn nỗi mà run lên, rơi vào một loại trạng thái kỳ lạ, sợ hãi, xung quanh biến thành màu đen trắng, dường như trong mắt bà ta ẩn chứa một đại dương cuộn trào dữ dội. Hơn nữa như có một con sóng lớn đáng sợ đang đánh về phía bản thân.

Đầu óc Lucien là một vùng trống rỗng, không biết cô hầu gái đến ôm sách đi lúc nào, không biết Silvia đi ra lúc nào, cho đến khi vị phu nhân trung niên đó chỉ còn lại bóng lưng thì thế giới đen trắng xung quanh Lucien mới khôi phục lại màu sắc. Sau đó nhìn thấy cô gái cao hơn Silvia một cái đầu, đội nón sa màu đen hình như nghe thấy câu nói nào đó của Silvia, cô ta quay đầu nhìn Lucien một cái, nụ cười giễu cợt trong mắt lại xuyên qua mạng che mặt truyền đến trong mắt Lucien một cách rõ ràng, mọi thứ dường như đã ngưng tụ thành thực chất.

“Hai người này là ai? Thực lực thật đáng sợ!” Sau lưng Lucien đầm đìa mồ hôi lạnh, đây là nhân vật mạnh nhất mà hiện tại bản thân Lucien từng gặp, đặc biệt là phụ nữ trung niên đó, tất cả ma pháp, tinh thần lực của bản thân gần như chỉ cần bị ánh mắt bà ta trừng một cái thì sẽ không còn tác dụng, tiêu tan hoàn toàn.

Peyyale đi đến cạnh Lucien, thở dài: “Nữ sĩ Silvia là nữ thần trong suy nghĩ của tôi, vừa nhìn thấy cô ấy tôi sẽ không biết nói chuyện nữa, lúng ta lúng túng, mắt cũng không biết nhìn vào đâu. Ôi, xem ra vẫn là Lucien anh hèn hạ hơn tôi, mặt dày hơn, lại không để ý chút gì đến thái độ của nữ sĩ Silvia, cứ như vậy mà nhìn đôi

chân của cô ấy không chớp mắt, thật khiến tôi bội phục. Chà, Lucien, sắc mặt anh sao lại trở nên tệ thế?”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 59: Quyển 1 - Chương 59: Victor Sốt Ruột

Giọng của Lucien giống như từ trong vực thẳm vọng ra, trả lời lơ mơ: “Peyyale, anh có thấy ba người phụ nữ đi cùng với nữ sĩ Silvia không?”

Bây giờ hồi tưởng lại thì Lucien mới phát hiện bản thân không nhớ rõ hai người nữ đó nữa rồi, chỉ có ánh mắt chứa đầy nụ cười của người phụ nữ đội mũ sa đen lúc cuối cùng quay đầu nhìn qua đây và đôi mắt màu xanh nhạt đáng sợ, nguy hiểm thì vẫn còn in sâu trong đầu hắn.

Loại thực lực lớn mạnh này Lucien chỉ thấy trong các tiểu thuyết ảo tưởng trên trái đất, cũng may đối phương chưa từng nghĩ phải làm hại hắn chứ nếu không e rằng hiện giờ linh hồn đã vỡ vụn mà chết, hoặc ý thức tiêu tan trở thành kẻ đần rồi.

Peyyale lắc lắc đầu tỏ ý bản thân không nhìn thấy nhưng hắn nhanh chóng đoán được Lucien có thể gặp phải chuyện nên thở dài: “Nữ sĩ Silvia là bạn tốt với rất nhiều tiểu thư quý tộc, có thể anh đã nhìn thấy một trong số đó. Hơn nữa là kỵ sĩ đã kích hoạt sức mạnh huyết mạch. Bởi vì anh nhìn chăm chăm vào đôi chân của nữ sĩ Silvia một cách thất lễ nên bị cô ấy dùng khí thế để hơi áp chế một chút.”

“Ôi tiếc là nữ sĩ Silvia chỉ xuất thân bình dân, nếu không e rằng đã trở thành phu nhân của quý tộc nào đó rồi. Nhưng mà cô ấy cũng

không phải đối tượng để loại người đến cả sát hạch nhạc công cũng chưa thông qua như chúng ta có thể mơ mộng, trừ phi trở thành nhạc sĩ xuất sắc giống cô ấy hoặc là nhạc sĩ nổi tiếng, nhạc sĩ vĩ đại có thể được khắc ghi trong lịch sử!”

Bắt đầu từ khi kỵ sĩ đầu tiên xuất hiện, tích lũy vô số thời gian thì mọi người phát hiện rằng tuy nhân loại không thể giống sinh vật lớn mạnh như khủng long, con cái sau khi sinh ra sẽ trở nên to lớn theo độ tuổi, thực lực sẽ dần dần mạnh mẽ, sức mạnh huyết mạch phải trải qua sự rèn luyện và cố gắng của Hậu Thiên mới có thể kích hoạt. Nhưng nếu là hai kỵ sĩ hoặc con cháu kỵ sĩ kết hợp thì con của họ thường thường sẽ dễ kích hoạt sức mạnh huyết mạch hơn người bình thường.

Thực lực là sự bảo đảm của địa vị, thế là mấy trăm năm nay các quý tộc vì đời sau mà đều lựa chọn liên hôn với quý tộc huyết mạch ưu tú giống họ hoặc con cháu kỵ sĩ. Ngoại trừ một số ít nhân vật giống như Romeo vì tình yêu có thể từ bỏ tất cả, còn cơ bản không có xuất hiện trường hợp lấy con gái bình dân làm vợ.

Không để tâm đến lời than thở của Peyyale, trong lòng Lucien đang suy đoán: “So với hiệp sĩ Wien mà John từng miêu tả và bản thân mình cũng tận mắt gặp được thì hai nữ sĩ đó e rằng lớn mạnh hơn. Chẳng lẽ là công chúa Natasha người bạn thân trong lời đồn của nữ sĩ Silvia? Còn người phụ nữ trung niên đáng sợ đó là cường giả bảo vệ cô ta?”

Natasha chỉ thiếu một bước thì có thể trở thành cường giả của Thiên Kỵ Sĩ cấp sáu, còn người có thể bảo vệ cô ấy ít nhất cũng là thực lực của Thiên Kỵ Sĩ nên có loại biểu hiện đó là rất bình thường.

Nhưng sau khi Lucien suy đoán xong thì lại buồn cười: [Mình nghĩ cái này làm gì? Mặc kệ cô ta là công chúa là cường giả gì đó, có liên quan gì với mình chứ.]

Peyyale ở bên cạnh cảm thán xong, tư duy nhảy vọt nói với Lucien: “Lucien, cố gắng học dương cầm nhé, tuy anh không thể nào vượt qua tôi nhưng phải nhớ rằng chỉ có âm nhạc mới thuộc về bản thân mình.”

Tinh thần Lucien mỏi khổ sở chịu đựng đến buổi trưa, hắn đã từ chối lời mời cùng Peyyale ăn trưa rồi đến phòng đàn ở lầu bốn luyện tập nhạc cụ, chuẩn bị về nhà ngủ bù một tiếng đồng hồ.

Từ trên cầu thang chầm chậm đi xuống, Lucien nhìn thấy Elena với nụ cười rất ngọt ngào đang trò chuyện vui vẻ với một chàng trai trẻ mặc áo quần quý tộc lộng lẫy. Thân hình hắn cao lớn, có một bộ tóc vàng chói mắt và ngũ quan vô cùng khôi ngô.

Có lẽ là nhìn thấy Lucien đi xuống nên người quý tộc trẻ đó mỉm cười tạm biệt với Elena một cách đầy phong độ, lướt qua Lucien rồi đi lên trên lầu.

Lucien và Elena đã khá quen thuộc rồi nên nói đùa: “Elena, lẽ nào đó là người trong lòng cô?”

Elena xoa mặt, nhìn qua phía cầu thang thấy người quý tộc trẻ đó đã lên lầu mới nói thấp giọng: “Sao có thể là người trong lòng tôi được, đó là Michael Griffith công tử đào hoa có tiếng ở hiệp hội, là học trò của chủ tịch Othello và là người kế thừa thứ hai của gia tộc Griffith. Đúng rồi, chính là anh họ của Lotter bạn học của Lucien anh

đó, anh ta giỏi về harpsichord và violin. Ôi, giả cười cười làm mặt tôi đau cả rồi."

"Tại sao phải giả cười vậy? Chào hỏi lễ phép với anh ta không phải được rồi ư?" Lucien đùa một câu rồi vốn dĩ chuẩn bị rời đi, nhưng đáp án của Elena lại khiến Lucien thấy rất kỳ lạ.

Elena mang theo vẻ cực kỳ chán ghét nói: "Bởi vì hành vi của anh ta không đứng đắn, lời đồn đại riêng tư rất không tốt. Nghe đồn đã từng có cô gái bình dân từ chối hắn mấy lần, kết quả bị hắn Con gái bình dân như tôi sao có thể ứng phó nổi hắn? May mà hắn là người khá kiêu ngạo, cảm thấy sức hút và địa vị của bản thân là bất kỳ cô gái nào cũng không thể kháng cự. Chỉ cần không kích động đến hắn, không đối xử lạnh lùng với hắn để hắn cảm thấy đặc biệt, cảm thấy muốn chinh phục thì không có vấn đề gì. Suy cho cùng hắn rất bận, thường có rất nhiều cô gái mù quáng, lòng chuộng hư vinh mạnh vây quanh hắn, hắn đâu có thời gian để chú ý riêng đến một cô gái bình dân."

Đặc quyền của quý tộc ở thế giới này lớn mạnh vô cùng.

"Nhưng Elena cô làm như vậy cũng chỉ là tạm thời tránh khỏi nguy hiểm, nếu ngày nào đó hắn đột nhiên có hứng thú thì không phải cô sẽ nguy hiểm rồi ư? Tâm trạng và suy nghĩ của mỗi người thì đến cả bản thân cũng không nắm chắc." Lucien nói có chút lo lắng.

Elena lắc đầu bất lực: "Chỉ có thể qua được ngày nào hay ngày đó, nhưng thời gian hắn đến hiệp hội rất có quy luật, phần lớn tình hình đều có thể tránh né trước. Cathy, ừm, hắn đã không còn hứng thú với Cathy nữa mà ngược lại rất sợ cô ấy quấy rầy. He he, người

có thể kế thừa tước vị như hắn sao có thể lấy một cô gái bình dân được?!”

“Như vậy còn tạm.” Lucien gật gật đầu: “Dù gì với tuổi của cô thì không đến hai ba năm nữa cũng sẽ kết hôn thôi.”

Từ trong các cuộc trò chuyện trước đó, Lucien biết Elena lớn hơn hắn hai tuổi, sắp tròn hai mươi tuổi rồi. Ở Arthaud, ngay cả tầng lớp bình dân của thế giới này thì cô ấy được xem như là đại diện của việc kết hôn muộn rồi. Chờ cô ấy kết hôn, có gia đình của riêng mình để lo liệu thì chắc chắn phải đổi một công việc tương đối nhẹ nhàng, không cần phải làm từ sáng đến tối.

Elena nghe đến hai chữ kết hôn thì bỗng thở dài, đầy đau khổ và lưỡng lự: “Lucien, anh cho rằng sau khi nhìn thấy ở hiệp hội nhiều nhân sĩ thượng lưu phong độ ngời ngời như vậy, thấy cuộc sống xa hoa của họ, thấy nhiều nhạc công trẻ tuổi như vậy thì tôi vẫn sẽ muốn quay về cuộc sống ở quá khứ ư? Còn có thể tùy tiện tìm một người để kết hôn sao?”

Tầm mắt của con người một khi đã rộng mở thì sẽ không cam lòng với cuộc sống tầm thường trước đó nữa.

“Vậy cô có dự định gì?” Miễn cưỡng xem là bằng hữu không tồi, Lucien hỏi với vẻ quan tâm.

Elena cười khì khì, giọng nói lại trở nên ngọt ngào: “Có lẽ sẽ thử tìm một người trong số những nhạc công trẻ tuổi và những thanh niên có tiềm lực trở thành nhạc sĩ đó làm chồng của tôi, he he. Thực ra nếu Michael không phải là kẻ đa tình, tàn nhẫn thì trở thành tình nhân của một vị quý tộc có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi.”

“Được rồi, không đùa nữa, lén nói cho anh biết nhé Lucien, tôi đã tích lũy không ít bạc Einar để chuẩn bị trở thành học trò của nhạc sĩ học âm nhạc giống như anh, sau này trở thành nhạc công hợp chuẩn, thậm chí là nhạc sĩ. Ừm, nữ sĩ Silvia chính là mục tiêu của tôi! Cô ấy rất xinh đẹp lại có tài năng âm nhạc như vậy, cuộc sống của bản thân có thể tự mình làm chủ. Hơn nữa hai mươi bốn tuổi chưa kết hôn nhưng trong lòng đại đa số đàn ông ở hiệp hội lại không cảm thấy cô ấy gàn dở mà ngược lại cho rằng cô ấy là nữ thần chuyên tâm với âm nhạc, không biết bao nhiêu người thích thầm cô ấy, ừm, ngoại trừ ngài Victor.”

Phu nhân của Victor đã qua đời gần mười năm nhưng ông ấy vẫn chưa tái hôn mà chuyên tâm với âm nhạc, tình cảm đối với phu nhân mỗi người biết ông ấy đều có thể nhìn ra.

“He he, Elena cô có suy nghĩ và lý tưởng của mình là chuyện tốt. À, đã nghĩ kỹ sẽ theo vị nhạc sĩ hoặc nhạc công nào học âm nhạc chưa? Nữ sĩ Silvia à?” Lucien rất thích các cô gái có thể đi theo đường chính phấn đấu nỗ lực vì bản thân.

Elena gật gật đầu: “Tốt nhất là nữ sĩ Silvia nhưng cô ấy rất ít nhận học trò, e rằng có hơi khó.” Nói rồi đôi mắt xanh trong veo của cô ấy nhìn sang Lucien trêu đùa: “Hay là chờ Lucien anh trở thành nhạc sĩ xuất sắc rồi thì nhận tôi làm học trò?”

“Được thôi, nếu tôi có thể trở thành nhạc sĩ.” Lucien cũng đùa đáp lại.

Sau đó Elena làm động tác tay nắm lại: “Vì vậy Lucien hãy cố gắng, tôi kỳ vọng về anh đó!”

Bởi vì con quạ đó nên mấy lần tụ họp học đồ ma pháp tiếp theo Lucien không có tham gia, chỉ là chôn cuốn tập san "Áo Thuật" đã xem xong và đã thu nạp ở một chỗ nào đó, đồng thời thông qua ám hiệu bảo Simon đi lấy.

Còn từ ký hiệu mà Simon để lại có thể nhìn ra họ rất thất vọng, ở trên ký hiệu thời gian và địa điểm thông thường còn cố ý thêm vào hình vẽ tương tự như “mong chờ ngài Giáo Sư tham gia”.

Nhưng Lucien không có bất kỳ dao động nào, nguyên liệu ma pháp bản thân có được lần trước chỉ cần không chiến đấu với người khác thì hoàn toàn có thể chèo chống được ba tháng. Vả lại đối với thu hoạch về mặt ứng dụng ma pháp cấp học đồ cùng với kiến thức có được trên tập san "Áo Thuật" thì vẫn cần nắm vững và luyện tập mấy tuần nữa mới có thể tiêu hóa hoàn toàn, do đó không vội tham gia tụ họp.

Dần dần khi tinh thần lực của Lucien đã có thể liên tục thi triển chín ma pháp cấp học đồ, cách việc trở thành học đồ ma pháp chính thức, linh hồn sản sinh sự thay đổi nhỏ đã rất gần thì buổi hòa nhạc của ngài Victor ở Thánh Vịnh Thính Phòng chỉ còn lại một tháng cuối cùng để chuẩn bị.

Do khúc nhạc giao hưởng thứ tư cũng chính là khúc cuối cùng của Victor lần lữa mãi mà chưa tìm được cảm hứng viết nhạc, càng gần đến buổi hòa nhạc thì tinh thần của ông ấy ngày càng căng thẳng, càng sốt ruột. Ngay cả việc hướng dẫn học trò cách chuyển dịch sự chú ý cũng trở nên không có hiệu quả nên không thể không bảo các học trò vẫn chưa chính thức theo ông ấy học nhạc như Annie tạm dừng môn học một tháng.

Còn đám người đang theo ông ấy học nhạc cụ, nhạc phổ, kiến thức nhạc lý như Lucien, Lotter, Phyllis thì phát giác rõ ràng rằng tính cách của ngài Victor trở nên nóng nảy, thường không thể giữ được phong độ ôn hòa và tao nhã và còn rơi vào trạng thái suy sụp.

Ầm một tiếng, cửa của phòng đàn đóng lại trước mặt đám người Lucien, Phyllis, bên trong truyền ra tiếng hét giống như Victor đang nổi giận cùng với tiếng các sự vật trên bàn như bình mực bị lùa xuống dưới đất vỡ tan.

“Ngài Victor nếu cứ như vậy thì e rằng mãi mãi không thể tìm được cảm hứng, chúng ta phải khuyên n ông ấy.” Mấy người nhìn nhau một cái xong thì Lotter nói đau khổ.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 60: Quyển 1 - Chương 60: Chuẩn Bị Hai Tay

Danh tiếng và địa vị của Victor trong giới âm nhạc, trong mắt các quý tộc liên quan trực tiếp đến thành tựu và cuộc sống sau này của những người như Lotter, Phyllis. Do đó họ không thể giữ được phong độ ung dung tao nhã mà các quý tộc thường nhấn mạnh, trên mặt biểu hiện đầy phiền não, lo lắng, đau khổ.

Phyllis đan hai tay lại với nhau, đi đi lại lại ở ngoài cửa phòng đàn, thỉnh thoảng lo lắng nhìn cánh cửa gỗ đang đóng chặt một cái. Sau khi nghe thấy câu nói của Lotter thì có hơi không khống chế nỗi tâm trạng, giọng nói có chút sắc bén: “Khuyên thế nào đây? Chẳng lẽ nói ngài Victor, ngài bình tĩnh lại đi, cảm hứng chắc chắn sẽ có? Bản nhạc mới nhất định có thể viết ra? Nếu lời khuyên thông thường có tác dụng thì ngài Victor sao có thể như vậy?”

Lotter nhíu mày nhìn cánh cửa gỗ phòng đàn: “Có lẽ nên khuyên ngài Victor rằng sao cứ nhất định phải dùng bản nhạc mới viết chứ? Ngài Victor trước đây có rất nhiều bản nhạc giao hưởng xuất sắc, hoàn toàn có thể chọn một bản trong đó.”

Đối với buổi hòa nhạc vô cùng quan trọng lần này, Victor đã viết hai bản nhạc mới, đồng thời dày công lựa chọn trong các bản nhạc trước đây một bản đại diện cho tiêu chuẩn cao nhất trong quá khứ của bản thân và hoàn toàn có thể hay bằng bản nhạc mới. Tuy nhiên do nhạc giao hưởng hiện tại đều là kết cấu bốn bài nghiêm ngặt, độ dài của bản nhạc thường là mấy chục phút nên một buổi hòa nhạc

chỉ cần chuẩn bị bốn khúc nhạc giao hưởng là được rồi, vì vậy Victor vẫn còn thiếu một bản cuối cùng.

“Không được, tôi từng khuyên lão gia rồi nhưng ông ấy nói hai khúc nhạc mới là kết tinh linh hồn âm nhạc và cảm hứng của ông, khúc giao hưởng trước đó chỉ có một khúc là cùng trình độ với chúng. Nếu chọn thêm một khúc khác thì chỉ sẽ làm giảm phẩm cách và trình độ của cả buổi hòa nhạc, trở thành khuyết điểm không thể né tránh và có thể bị người ta ra sức phê bình. Do đó ông ấy hoàn toàn không đồng ý.” Quản gia Ace không biết xuất hiện ở gần cầu thang lúc nào, khuôn mặt già nua tỏ ra vô cùng bất lực.

Herodotus day day thái dương của mình: “Là do ngài Victor quá theo đuổi sự hoàn hảo, thực ra khúc nhạc giao hưởng trước đây của ngài ấy rất hay, được rất nhiều quý tộc và nhạc sĩ sùng bái. Nếu không thì sao lại mời ông ấy đến Thánh Vịnh Thính Phòng tổ chức buổi hòa nhạc chứ, chúng ta khuyên lần nữa đi?”

Ánh mắt hắn nhìn sang Lotter và Phyllis, trưng cầu ý kiến của họ. Còn Lucien thì bị hắn cố ý lờ đi, một tên dân nghèo mới học nhạc chưa đến hai tháng chỉ có thể đàn tấu khúc nhạc rất đơn giản thì việc này không có quyền phát ngôn gì cả.

Lucien cũng quả thực không biết làm sao khuyên nhủ, bởi vì rõ ràng có thể thấy ngài Victor đối với buổi hòa nhạc lần này là tập trung tất cả linh hồn và nhiệt tình của bản thân, căn bản không phải người khác có thể khuyên được.

“Ông Ace, ông cho là thế nào?” Phyllis rất rõ trong tất cả những người ở đó thì người hiểu rõ ngài Victor nhất chắc chắn là quản gia Ace đã ở cạnh ngài ấy gần ba mươi năm, nhìn ngài ấy từ một đứa

trẻ mười tuổi từng bước trở thành nhạc sĩ, vì vậy ánh mắt khẩn thiết và lo lắng nhìn về phía Ace.

Ace lắc lắc đầu đầy vẻ buồn rầu và thương xót: “Lão gia sẽ không nghe các người khuyên giải đâu, buổi hòa nhạc lần này đối với ông ấy rất quan trọng, một mặt là liên quan đến địa vị của giới âm nhạc và sự phát triển sau này, một mặt khác là tâm nguyện của phu nhân. Trước khi phu nhân qua đời vẫn luôn rất lấy làm tiếc bản thân chưa thể xem được lão gia tổ chức buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng nên lão gia muốn có một buổi hòa nhạc hoàn hảo, không có thiếu sót. Ôi, hi vọng lão gia nghĩ đến kỳ vọng của phu nhân mà sẽ dần dần bình tĩnh lại.”

“Nhưng chúng ta cũng không thể không làm gì cả.” So với Phyllis còn có khả năng trở thành phu nhân của vị quý tộc nào đó thì Lotter đã coi sự phát triển về âm nhạc thành phương hướng tương lai duy nhất của bản thân, khó tránh nóng ruột bất an như Victor.

Lucien đối với Victor luôn có sự cảm kích, cũng gật đầu theo: “Có lẽ chúng ta có thể tìm một số loại thuốc, thực phẩm có thể hỗ trợ cho giấc ngủ và ổn định tâm trạng?”

Là một học đồ ma pháp, suy nghĩ các vấn đề liên quan ưu tiên suy nghĩ nhất ngoại trừ ma pháp thì chính là tễ thuốc. Lucien thể hiện điểm này vô cùng trọn vẹn.

“Không được, lão gia đã đặc biệt dặn dò không thể để ông ấy uống các tễ thuốc tương tự, bởi vì sẽ áp chế cảm hứng và tư duy.” Ace nghiêm túc và trầm trọng bác bỏ đề nghị của Lucien.

Lucien hơi lo lắng nói: “Lẽ nào chỉ có thể mong đợi ngài Victor tự chiến thắng bản thân? Chúng ta không thể làm gì cả ư?”

“Có thể làm gì chứ? Lẽ nào anh còn có thể thay ngài Victor viết khúc giao hưởng?” Herodotus vốn dĩ đã rất ghét Lucien, hiện giờ tâm trạng rất bực bội nên không nhịn nỗi mỉa mai kèm theo ý giận.

Lời mỉa mai của hắn vừa nói xong thì tất cả mọi người đều yên lặng, bởi vì quả thực không biết có thể làm gì. Lucien thì lại được kích thích một vài ý nghĩ, một mặt khẳng định là để ngài Victor tự tìm cảm hứng viết nhạc, mặt khác bản thân cũng cần chuẩn bị hai tay để tránh lúc quan trọng không thể giúp được gì. Nhưng cụ thể nên làm sao thì vẫn phải suy nghĩ tỉ mỉ một chút.

Yên lặng một khoảng thời gian, cửa phòng đàn vang nhẹ một tiếng cót két, Victor đi ra ngoài, hốc mắt trũng vào, nói với vẻ rất mệt mỏi: “Ta đến hiệp hội luyện tập ba khúc nhạc đầu. Các trò cũng đi theo để học tập dàn nhạc làm thế nào phối hợp dưới sự chỉ huy, sau đó luyện tập nhạc cụ của bản thân trong phòng đàn của hiệp hội nhé.”

Nhìn thấy sau khi suy sụp nhất thời, Victor đã hồi phục lại rất nhanh thì đám người Lotter và Phyllis đều nhẹ nhàng thở phào một hơi. Xem ra quả thực không nhất định cần bản thân làm gì cả, ngài Victor suy cho cùng là nhạc sĩ xuất sắc đã diễn tấu ở cung đình các nước, từng trải việc đời nên bản thân ông ấy biết cách điều tiết, nhưng còn việc bản nhạc giao hưởng thứ tư đã viết ra thành công hay chưa thì vẫn còn sót lại trong lòng mọi người.

Trong thính phòng diễn tấu của lầu năm, dàn nhạc dưới sự chỉ huy của Victor và sự điều phối của người đứng đầu Lane đã diễn tấu hoàn chỉnh và tốt đẹp một khúc nhạc giao hưởng, bốn chương nhạc trang nghiêm, hùng vĩ, kết cấu chặt chẽ cẩn thận lại mang

thêm một số hương vị âm nhạc tôn giáo, mang lại cho người ta sự hưởng thụ về thính giác vô cùng tuyệt vời.

Chờ đến khi khúc nhạc giao hưởng này kết thúc, Victor đi đến trước mặt đám người Lucien đang chăm chú lắng nghe và quan sát dưới sân khấu: “Được rồi, các trò đến phòng đàn luyện tập đi, lát nữa ta qua hướng dẫn.”

Ông ấy vừa nói xong, đám người Lucien vẫn chưa quay người thì bỗng nhiên có một loạt tiếng vỗ tay vang lên trong thính phòng diễn tấu yên tĩnh. Tuy thính phòng kết cấu đặc biệt, có hiệu quả tiếng vang rất tốt nhưng tiếng vỗ tay này quá yếu nên vẫn tỏ ra thưa thớt.

“Khúc giao hưởng rất hay, không ngờ vừa mới quay về một thời gian thì có thể thưởng thức được khúc nhạc hay như vậy. Xem ra buổi hòa nhạc của Victor anh đã chuẩn bị xong rồi? Hơ hơ, nhất định sẽ rất thành công.” Trong lời tán thưởng lại là ý cười châm biến không thể giấu được.

Lucien nghe giọng nói quen tai thì quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Wolf đi ra ngoài mới về, cái cằm như đôi ủng của hắn ngẩng cao, bộ dạng kiêu ngạo tự mãn đầy đắc ý.

Sắc mặt của Victor chùng xuống, nhìn biểu hiện của Wolf hiển nhiên là nghe ngóng được điều gì đó: “Wolf, hình như lần này anh nhận lời mời đi ra ngoài có thu hoạch rất lớn à?” Ông ấy không muốn nhắc đến việc chuẩn bị buổi hòa nhạc khiến bản thân bực bội nên không trả lời trực tiếp.

Nhưng Wolf sao có thể bỏ qua cho ông ấy, sau khi hắn biết được trạng thái của Victor thời gian gần đây từ miệng người khác. Wolf không cần nghĩ cũng có thể đoán được bản nhạc của Victor chuẩn

bị chắc chắn là xảy ra vấn đề lớn, thế là trực tiếp tìm qua đây: “Victor, lần trước anh không phải muốn tôi nghe khúc nhạc của anh rồi đưa ra một vài ý kiến ư? Tôi đã nghĩ rằng mọi người đều là nhạc sĩ của Arthaud nên không có thù hận gì không thể hóa giải, vì vậy quyết định đồng ý với yêu cầu của anh, ừm, hãy diễn tấu hoàn chỉnh một lượt bốn khúc nhạc đi.”

“Anh!” - Victor đã hoàn toàn hiểu ra Wolf chính là qua đó để chế giễu mình, nhưng ông ấy đang muốn nổi giận thì ngoài thính phòng lại có hai người đi vào. Một người là lão già đầu đầy tóc bạc, mặc bộ lễ phục màu đen đang chống một cây ba-toong đen, vẻ nghiêm túc gàn bướng. Người còn lại là thanh niên khôi ngô tóc vàng lóa mắt, chính là Michael mà Lucien từng gặp, anh họ của Lotter.

“Chủ tịch Othello.” Victor và Wolf đều thu lại tâm trạng, chào hỏi ông già này.

Lucien cũng hành lễ theo, trong lòng nói thầm: [Thì ra ông ta chính là nam tước Othello, chủ tịch của Hiệp Hội Âm Nhạc, giáo viên của Michael.]

Trong quy định pháp luật quý tộc hình thành trong thời gian dài dằng dặc, hậu duệ không kích hoạt huyết mạch mới có thể kế thừa tước vị, chỉ là trong những người sở hữu quyền lợi kế thừa ngang nhau có thực lực kỵ sĩ trời sinh đã vượt trội hơn người khác, mà Othello chính là loại người không kích hoạt huyết mạch nhưng do là con trai một nên kế thừa tước vị. Tuy nhiên tài năng âm nhạc của ông ta không tệ, sở trường về các tác phẩm đề tài nghiêm túc, cộng thêm sự tâng bốc của mấy quý tộc đồng nghiệp nên đã trở thành nhạc sĩ rất nhanh chóng.

“Victor, ta nghe nói khúc nhạc thứ tư của anh vẫn chưa viết ra?” Othello đi đến trước mặt Victor, hỏi với biểu cảm nghiêm túc.

Victor chán nản gật gật đầu: “Đúng vậy, chủ tịch Othello.”

Othello hất hất cây ba-toong trong tay: “Victor, đây là buổi hòa nhạc tổ chức ở Thánh Vịnh Thính Phòng, là biểu diễn trước mặt Đại Công bệ hạ và Công Chúa điện hạ nên tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì, anh hiểu không?”

“Vâng, tôi hiểu, chủ tịch Othello, tôi vẫn luôn đang cố gắng.” Victor trả lời với tâm trạng lắng xuống.

Othello lắc lắc đầu: “Ta thà là khúc nhạc trong buổi hòa nhạc không rung động lắm cũng phải bảo đảm buổi hòa nhạc tiến hành thuận lợi. Victor anh trước đó có nhiều khúc nhạc xuất sắc như vậy, hoàn toàn không cần si mê trong việc viết khúc nhạc mới như thế. Trước một tuần cuối cùng ta muốn nhìn thấy danh sách của bốn khúc nhạc xuất hiện trên bàn ta, phải biết rằng không thể để dàn nhạc không có thời gian luyện tập bản nhạc, Victor anh có ý kiến gì không?”

Victor lắc đầu một cách khó khăn: “Không có, thưa chủ tịch Othello.”

Ông ấy hiểu đó là hiệp hội nhằm bảo đảm buổi hòa nhạc diễn ra bình thường nên tăng thêm áp lực cho bản thân, khiến bản thân trước một tuần cuối cùng bất luận là viết khúc nhạc mới hay là chọn khúc nhạc cũ thì đều phải đưa ra quyết định, nếu không hiện tại sẽ phải đổi người tổ chức buổi hòa nhạc.

“Anh có thể hiểu thì tốt, Victor.” Sắc mặt của Othello dịu lại, quay người từ từ đi ra khỏi phòng.

Michael thì nhân cơ hội Othello đi trước mấy bước, điềm đạm nói với Lotter: “Em họ thân yêu của anh, xem ra con đường của em trong âm nhạc cũng không thuận lợi lắm. Ừm, sát hạch nhạc công mấy tháng sau, một trong những giám khảo là anh rất mong đợi diễn tấu violin của em. Dĩ nhiên, anh là người chính trực vô tư nên sẽ không vì em là em họ của anh mà hạ thấp yêu cầu.”

Không để ý đôi mắt phẫn nộ và hàm răng cắn chặt của Lotter, Michael đã là nhạc công xuất sắc lại nhìn Lucien: “Đúng rồi, còn anh, một dân nghèo có thể trở thành nhạc công là việc may mắn đến cỡ nào, đây là sự ban ơn của Chúa thì sao anh có thể lãng phí loại may mắn đó mà cứ đi làm phiền con gái không lo luyện tập chứ? Ta là một trong những giám khảo của buổi sát hạch nhạc công ba năm tới, trịnh trọng nhắc nhở anh một lần.”

Lucien bị nói đến nỗi không hiểu ra sao, nhưng đã tỉnh ngộ rất nhanh. Elena vì muốn góp tiền học nhạc nên thời gian này một khi rảnh thì thỉnh giáo bản thân một số kiến thức về âm nhạc.

Nói xong, hắn tràn đầy ý cười quay người đuổi theo Othello. Trong gia tộc Griffith, Lotter vẫn luôn đang lấy lòng người kế thừa đầu tiên.

“Ô, thì ra Victor anh vẫn chưa viết ra được khúc nhạc thứ tư.” Wolf làm ra biểu cảm kinh ngạc như vừa mới biết, nhưng hắn rất nhanh đã áp chế không nỗi sự khoái trá, trên mặt lộ ra nụ cười thích thú:

“Cố gắng hưởng thụ đi, Victor, đây là diễn tấu lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần cuối cùng của anh ở Thánh Vịnh Thính Phòng.”

“Hơ hơ, còn tên học trò dân nghèo nghe nói bộc lộ thiên tài của anh đừng có đến cả sát hạch nhạc công sau mấy năm cũng không vượt qua nỗi.”

Trong giọng cười tùy tiện, Wolf cũng đi ra ngoài thính phòng.

Còn Lucien chú ý đến hai tay của Victor nắm chặt, đến cả mạch máu màu xanh nhạt cũng gồ lên rồi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 61: Quyển 1 - Chương 61: Chọn Lựa

Bóng dáng của Wolf mà ông ấy vẫn luôn nhìn chằm chằm đã bị che mất bởi cánh cửa lớn từ từ đóng lại, Victor mới thở dài một hơi rồi quay đầu nói với Lane và thành viên của dàn nhạc giao hưởng trên sân khấu: “Các anh tiếp tục luyện tập, trong đầu tôi bỗng nhiên xuất hiện một đoạn nhạc khá hay nên chuẩn bị đến phòng nghỉ để viết ra.”

Mỗi một vị nhạc sĩ đều có phòng nghỉ của riêng mình ở hiệp hội.

“Ngài Victor, tôi cho rằng tâm trạng và trạng thái hiện giờ của ngài rất không ổn định, tốt nhất đừng cưỡng ép viết nhạc khúc, như vậy không có hiệu quả gì cả.” Lane đặt violin xuống rồi đi đến mép sân khấu, trên khuôn mặt luôn mang một nụ cười mỉm duyên dáng hiếm khi xuất hiện biểu cảm nghiêm túc trịnh trọng.

Victor giống như là túi nước bị cái kim đâm thủng, sự bình tĩnh cưỡng ép tạo ra nhanh chóng vỡ tan, lộ ra bộ dạng mệt mỏi chán nản và phẫn nộ đan xen nhau: “Tôi biết, Lane, tôi cần yên tĩnh một chút.”

Lane nhẹ nhàng gật đầu, dặn dò Lucien và Lotter: “Lucien, Lotter các trò hãy đi theo ngài Victor đến phòng nghỉ của ngài ấy. Phyllis và Herodotus, các trò đến phòng đàn luyện tập nhạc cụ.”

Tuy Lane vừa không phải quý tộc cũng không phải nhạc sĩ nhưng kỹ xảo diễn tấu nhạc cụ violin và harpsichord xuất sắc của ông ấy.

Cùng với phong độ luôn thong dong điềm tĩnh khiến đám người như Lucien và Lotter đều không có dị nghị với lời dặn dò của ông, coi như đó là lời dặn của chính ngài Victor.

Trên đường đến phòng nghỉ ở lầu ba Victor không nói câu nào, chìm đắm vào trong thế giới tâm trạng thất vọng, căm uất đối với bản thân. Còn Lucien và Lotter cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể yên lặng đi theo sau lưng ông ấy.

Cho đến khi vào phòng nghỉ, Victor mới nói với Lucien và Lotter: “Hai trò hãy cố gắng luyện tập nhạc cụ, lúc đi ra thì đóng cửa lại.”

Sau đó ông ấy ngồi trên ghế sô pha, lặng lẽ nhìn bức tường đối diện.

Lucien vừa đi ra ngoài vừa nhìn sang theo ánh mắt của Victor, trên bức tường đó đang treo một bức tranh sơn dầu vẽ một người con gái xinh đẹp tóc đen mắt đen, gương mặt mảnh mai, khóe miệng cô ấy mang theo nụ cười khiến người ta bình tĩnh.

Cả bức tranh sơn dầu rất xuất sắc, người con gái này sinh động giống như người thật vậy.

Đi ra đến ngoài cửa, trong quá trình cánh cửa gỗ từ từ khép lại thì Lucien nhìn thấy Victor chỉ nhìn chăm chú vào bức tranh mà không có bất kỳ động tác gì, cứ giống như bức tượng vậy.

Lặng lẽ cùng Lotter quay về phòng đàn ở lầu bốn, Lucien phát hiện Phyllis và Herodotus cũng không luyện tập nhạc cụ mà suy sụp tinh thần ngồi ngây ra ở đó, không biết đang nghĩ những gì.

“Cho dù thế nào nếu đã có yêu cầu của chủ tịch Othello thì buổi hòa nhạc của ngài Victor ít nhất sẽ không bị phá hỏng.” Lotter tưởng rằng bản thân sẽ vui mừng nhưng khi nói dứt câu thì mới phát hiện trong ngữ khí của mình mang theo nỗi cay đắng sâu xa. Đã theo ngài Victor học mấy năm rồi, ông ấy vừa ôn hòa vừa lương thiện, thường quan tâm người khác. Dù cho ở nơi sâu kín trong lòng Lotter vẫn giấu một chút tâm tư xem thường xuất thân bình dân của ông ấy nhưng thời gian lâu dài thì cảm tình vẫn rất nồng nàn.

Hơn nữa nếu Victor có thể nhờ vào sự thành công lớn của buổi hòa nhạc lần này mà tiến lên hàng ngũ của nhạc sĩ nổi tiếng thì việc Lotter tham gia sát hạch nhạc công có thể không cần quan tâm đến sự hoạnh họe và thành kiến của Michael rồi.

Phyllis cười mỉm một cái, cũng vô cùng khổ tâm: “Dù vấn đề của nhạc khúc đã được giải quyết theo yêu cầu của chủ tịch Othello, nhưng trạng thái của ngài Victor ai sẽ bảo đảm? Khi một nhạc sĩ chỉ huy, nếu nhiều lần xuất hiện vấn đề thì hiệu quả của toàn bộ buổi hòa nhạc có tốt không?”

“Đúng vậy.” Herodotus tuổi tương đương với Lotter nhưng vẫn còn tỏ ra non nớt không nén nỗi dựa trán lên trên cây violin giống như đang nói mớ vậy, giọng nói lơ lửng bất định.

Thế là toàn bộ phòng đàn lại trở nên yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi xuống đất.

Ở trong tình huống này, Lucien ngồi đờ đẫn một bên có vẻ như không gây chú ý lắm.

Lúc này, Lucien đang phân tích nhạc phổ mà bản thân thu vào trong thư viện Linh Hồn và so sánh với nhạc phổ trên trái đất, tránh

việc bản thân chép một bản nhạc giao hưởng ra thì kết quả giai điệu lại gần giống với bản nhạc mà thế giới này đã có, thế là lại gánh tiếng tăm đạo nhạc ngớ ngẩn rồi đoạn tuyệt với con đường âm nhạc.

Đây là sự chuẩn bị khác mà Lucien làm cho Victor nhằm báo đáp sự quan tâm, yêu quý của ông ấy đối với bản thân. Hắn tìm một bản nhạc giao hưởng kinh điển trên trái đất, chờ đến giây phút cuối cùng khi ông ấy vẫn chưa thể dựa vào cảm hứng của chính mình mà viết ra bản nhạc thì dùng cách thức thích đáng, không để người khác nghi ngờ bản thân là quái thai mà "đưa" cho ông ấy.

[May mà khoảng thời gian trước vì để luyện tập đọc nhạc nên đã đánh dấu ký hiệu âm nhạc của thế giới này ở các nhạc phổ trên trái đất, nếu không chỉ với việc này thì phải mất một tháng.] Lucien vừa so sánh nhạc phổ vừa cảm thấy bản thân khá may mắn.

So sánh giai điệu tương đồng trong thư viện Linh Hồn đơn giản hơn so với tưởng tượng của Lucien, bởi vì lưu trữ trong linh hồn của mình nên chỉ cần xem một lần thì có thể kiểm tra ra nhạc phổ có giai điệu tương đồng.

Trải qua việc học tập ở khoảng thời gian này, Lucien đã hiểu được thấu đáo trào lưu âm nhạc của thế giới này. Trong trường hợp giáo hội không áp chế thì âm nhạc của Arthaud đang ở giai đoạn chuyển đổi và phát triển dần dần từ âm nhạc cổ điển với kết cấu chặt chẽ cẩn thận, còn mang một số đặc sắc âm nhạc tôn giáo sang âm nhạc chủ nghĩa lãng mạn bày tỏ tâm trạng nội tâm bản thân. Do vậy nhạc khúc mà Lucien bảo thủ lựa chọn đầu tiên chính là bản nhạc của Bach vì mang đặc sắc tôn giáo điển hình.

[Tất cả bản nhạc của Bach đều có sự tồn tại âm nhạc rất giống nhau, Bộ Bình Quân Luật cho dương cầm và Bộ mười hai Bình Quân Luật cho dương cầm lại có sự tương đồng cao hơn, may mà mình không tùy tiện lấy ra.] Lucien cảm thấy hài lòng với sự thận trọng của bản thân, tuy việc mà sự thận trọng này phải đối diện không phải là việc gì tốt đáng để kiêu ngạo.

Phủ định âm nhạc của Bach, cái Lucien quen thuộc nhất dĩ nhiên là chín bản nhạc giao hưởng của Beethoven, do đó tìm ra được "Bản Giao Hưởng Định Mệnh" nghe nhiều nên quen thuộc nhất (Bản giao hưởng thứ năm cung đô thứ c): [Không có giai điệu tương tự?]

Là ký hiệu của âm nhạc cổ điển nên Bản Giao Hưởng Định Mệnh rất thích hợp với trào lưu âm nhạc của Arthaud và lại có ý tứ rung động, Lucien không muốn lãng phí thời gian nên sau khi suy nghĩ một chút thì quyết định chọn bản nhạc này. Đồng thời, Lucien hiếu kỳ đem tám bản nhạc giao hưởng khác của Beethoven và ba mươi hai bản xô-nat piano so sánh lần lượt, phát hiện cơ bản không có giai điệu tương tự.

Còn âm nhạc của các nhạc sĩ khác, căn cứ vào piano hiện đại hoặc cổ điển hoặc lãng mạn thì do dương cầm mới xuất hiện nên chịu hạn chế bởi những thiếu sót của nhạc cụ trước đó, Lucien sau khi chọn mấy bản so sánh thì khẳng định không có bản nhạc giống chúng.

Chọn xong "Bản Giao Hưởng Định Mệnh", Lucien mới bắt đầu nghĩ nát óc về vấn đề làm sao để "đưa cho" Victor, dù sao cũng không thể trực tiếp chép lại để đưa cho ông ấy hoặc ngân nga giai điệu để ông ấy nghe thấy, chờ khi ông ấy hỏi đến lai lịch thì nói với ông rằng đây là giai điệu mà bản thân phát hiện trong khe của cuốn sách nào đó giống như các anh hùng trong truyền thuyết dựa vào kỳ

ngộ tương tự mà có được kiếm thuật thần kỳ, cách luyện sức mạnh huyết mạch. Cũng không thể nói với ông ấy năm nào tháng nào ngày nào đó bản thân đã cứu một tên ăn mày hoặc người già sắp bị bệnh mà chết, thế là được ông ta tặng cho bản nhạc này.

Những cái cớ này càng ngày càng khó khiến người khác tin!

Hơn nữa Lucien nghi ngờ với tiêu chuẩn đạo đức vượt hơn bản thân của Victor thì nếu không được tác giả đồng ý rất có thể sẽ không dùng bản nhạc này. Cách tốt nhất vẫn là giả làm thành chính mình viết. Sau đó chừa lại chỗ thiếu sót rõ ràng để Victor đến sửa, hoàn thiện, thế là có lý do đưa cho ông ấy sử dụng.

Còn về thôi miên, với tinh thần lực hiện tại của Lucien vẫn chưa thể truyền thông tin quá nhiều cho Victor, tuyệt đại đa số đều sẽ quên sau khi tỉnh táo lại.

Tuy nhiên một học trò mới học nhạc khoảng hai tháng, đến cả dương cầm cũng chỉ có thể miễn cưỡng đàn trôi chảy nhạc khúc đơn giản thì trừ phi trước đó có giai điệu tương tự xuất hiện trong đầu hiện giờ, nếu không căn bản không thể viết ra bản nhạc giao hưởng rung động như vậy, đi vào lòng người và tuyệt vời như thế. Còn Lucien trước đó có được chỉ bảo âm nhạc tốt hay không, có biểu hiện ra tài năng âm nhạc hay không thì rất dễ để điều tra ra.

[Ừm, cứ như vậy thử xem.] Sau khi Lucien nghĩ đến nỗi đầu muốn vỡ tung thì cuối cùng nghĩ được một cách, thế là đứng bật dậy đi đến trước cây đàn dương cầm, đặt lên giá nhạc phổ mấy tờ giấy trắng rồi cầm lấy bút lông bắt đầu viết ký hiệu âm nhạc. Sau khi viết một đoạn giai điệu thì đặt hai tay lên trên phím đàn, ấn mạnh xuống.

“Tang tang tang tang!”

Lotter, Phyllis, Herodotus bị âm thanh mạnh mẽ, vang dội này làm cho giật thót, người thì ngẩng đầu lên từ trong hai tay, người thì quay mặt qua nhìn Lucien theo phản ứng bản năng, người thì suýt chút nữa té nhào từ trên ghế xuống.

Sau khi "tang" rất có tiết tấu, rất có khí thế xong thì đoạn giai điệu tiếp theo thật là vô cùng thê thảm, hoàn toàn có thể được gọi là tạp âm.

Lotter nhíu mày: "Lucien, anh đang làm gì thế?"

"Cảnh ngộ của ngài Victor hôm nay khiến tôi rất khó chịu, lại nghĩ đến cuộc sống dân nghèo trước đó, sự nỗ lực và dốc sức học nhạc nên nảy sinh một loại tâm trạng bi phẫn bất khuất, vậy nên có chút cảm hứng xuất hiện trong đầu tôi và tôi viết chúng thành nhạc khúc." Lucien quay đầu lại giải thích.

Lotter vừa tức lại vừa buồn cười: "Anh viết nhạc khúc?"

"Anh mới học nhạc bao lâu, kỹ xảo đàn tấu dương cầm của anh nắm vững thuần thục được bao nhiêu? Anh đã muốn soạn nhạc ư?" Phyllis cứ giống như nghe thấy một việc buồn cười nhất, cả đời này không thể tin được vậy, miệng cứ há ra, một bộ dạng muốn cười và cảm thấy vô cùng hoang đường nên giọng nói trở nên hơi sắc bén.

Lotter giơ hai tay lên, đong đưa một chút: "Tôi biết, Lucien, tôi hiểu anh muốn giúp ngài Victor nhưng anh đừng lãng phí hơi sức và thời gian nữa. Người mới học như anh sao có thể viết ra được giai điệu hay chứ?" Hắn đã hạ nhạc khúc xuống thành giai điệu rồi, nhưng vẫn hoàn toàn khẳng định Lucien chắc chắn không được.

Herodotus cười lạnh lùng: “Anh rốt cuộc xem âm nhạc là gì, là cái bánh mì đen mà anh ăn hàng ngày, có thể mua được ở bất cứ đâu ư? Nghe thử xem thứ vừa nãy bản thân anh đàn tấu là gì, hết sức kỳ quặc, không thể gọi là giai điệu được, là tạp âm không hề có mỹ cảm và thậm chí khiến người khác lòng dạ rối bời! Anh mới học nhạc chưa đến hai tháng thì muốn tự mình soạn nhạc khúc, đúng là một thằng hề!”

“Xin anh đấy, Lucien, đừng khiến mọi người loạn thêm nữa, đã là lúc nào rồi.” Phyllis vốn dĩ muốn mỉa mai hoặc mắng Lucien mấy câu nhưng nghĩ đến tình hình trước mắt hắn lại trở nên uể oải.

Lucien lắc đầu kiên định: “Tôi rất có cảm hứng, tôi cảm thấy tôi có thể viết ra bản nhạc hay.”

“Anh…” Lotter, Phyllis, Herodotus đã không có lời nào để nói nữa, ánh mắt nhìn Lucien giống như nhìn một kẻ điên ẩn giấu rất sâu vậy.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 62: Quyển 1 - Chương 62: Soạn Nhạc

Giai điệu lộn xộn, khó nghe cứ truyền ra từng đoạn từng đoạn từ cây dương cầm dưới hai tay của Lucien, hơn nữa với một người vẫn mới chỉ ở giai đoạn có thể đàn tấu khúc nhạc đơn giản như Lucien thì kỹ xảo diễn tấu hoàn toàn không thể khớp với giai điệu có độ khó cao mà bản thân muốn. Thế nên từng âm từng âm bật ra giống như người thợ rèn trong tiệm rèn đang cầm thiết chùy gõ nện từng cái vào tim của Lotter, Phyllis và Herodotus vậy, khiến họ có một loại cảm giác điên cuồng muốn đi lên trước xé nát người Lucien.

“Đủ rồi!” Herodotus và Lotter đồng thời hét lên, có chút không thể duy trì phong độ quý tộc của mình.

Lucien quay đầu lại, dùng ánh mắt “trong veo” nhìn họ: “Lotter, Phyllis, Herodotus, các anh không luyện tập nhạc cụ à? Ngài Victor đã dặn chúng ta phải cố gắng luyện tập.”

“Anh!” Herodotus hai tay nắm chặt, lửa giận khiến hai má đỏ lựng nhưng thân thể gầy gò, từ nhỏ đánh nhau chưa từng thắng được ai như hắn có một sự sợ hãi tự nhiên đối với việc đánh nhau. Do đó còn giữ lại một chút tỉnh táo, cân nhắc lực chiến đấu của bản thân và Lucien: [Hắn cao hơn mình nửa cái đầu, khoảng một mét bảy ba, xuất thân dân nghèo, dựa vào việc giúp người khác chuyển đồ để kiếm tiền nên sức lực chắc chắn rất lớn. Hơn nữa có một người bạn thân là người hầu kỵ sĩ nên hắn chắc cũng có luyện tập kiếm thuật thông thường, mình căn bản đánh không lại hắn.]

[Thôi vậy, đánh bạn học của mình thì sẽ bị ngài Victor đuổi đi.] Herodotus nhìn thân hình gầy yếu của bản thân rồi tìm một lý do cho mình: “Tôi không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn tên dân nghèo như anh làm bẩn tay tôi nên tôi đến phòng đàn khác luyện tập.”

Nói xong hắn quay người đi ra phía cửa.

Lucien hỏi một cách “vô tội”: “Herodotus anh ta bị làm sao thế?” Có thể chọc tức để bớt đi người nào hay người đó, như vậy mới có thể che đậy sự tiến bộ không hợp lý và nhảy vọt khi bản thân viết giai điệu.

Herodotus đang định mở cửa thì nghe thấy lời của Lucien, tay hắn trượt một cái suýt nữa té nhào, hắn quay đầu nhìn Lucien một cách bực tức nghĩ rằng tên khốn này là đang cố ý!

Lại cân nhắc sự chênh lệch thể hình của hai bên, Herodotus cắn răng đi ra khỏi phòng đàn.

Lucien thấy vậy thì quay đầu lại cầm bút lông lên, viết lên tờ giấy trắng đoạn giai điệu đàn tấu vừa nãy. Trong đó bao gồm một chút âm tiết nhỏ của khúc giao hưởng Định Mệnh, còn phần lớn là những nốt nhạc mà Lucien viết và chắp vá lung tung theo cảm giác của bản thân. Bất kỳ người nào có trình độ âm nhạc khi xem đoạn giai điệu này đều sẽ không nhịn nỗi mà lắc đầu, nó chỉ tốt hơn rác rưởi một chút.

Nhìn thấy Lucien nghiêm túc viết năm dòng nhạc, Lotter ngẩng đầu nhìn trần nhà của phòng đàn rồi sau đó day day thái dương xác nhận lần cuối: “Anh thật sự muốn viết nhạc khúc à?”

“Dĩ nhiên, tôi đang viết.” Lucien không thèm quay đầu lại mà trả lời: “Ừm, tôi lại có chút cảm hứng rồi.”

Thế là Lucien đặt bút lông xuống, những tạp âm khó nghe đó lại lần nữa vang lên trong phòng đàn.

Phyllis đứng dậy lẩm bẩm một cách uể oải: “Lotter, tôi nghĩ tôi phải đến vườn hoa phía sau để yên tĩnh một lát, tôi sắp phát điên rồi.”

Lotter thở dài một hơi: “Tôi cũng đến phòng đàn khác.”

Sau khi chờ họ đi hết thì Lucien mới lặng lẽ thở phào rồi khóa trái cửa phòng đàn lại, sửa lại một chút hai đoạn giai điệu viết vừa nãy để khiến chúng có nhiều giai điệu của khúc giao hưởng Định Mệnh hơn. Sau đó nghĩ gì viết nấy, viết đầy cả mấy trang giấy trắng khiến chúng đầy những giai điệu giống như rác rưởi.

Đây là cách mà Lucien vừa mới nghĩ ra, dùng một quá trình tuần tự dần tiến để hoàn thành việc này. Trước tiên khiến bọn họ chấp nhận sự thật rằng bản thân đang viết nhạc khúc, sau đó dùng giai điệu rác rưởi che lấp, tiến bộ từng ngày. Đồng thời sự tiến bộ như vậy phải thể hiện trên bản nháp của nhạc phổ để làm chứng cứ khi bị chất vấn sau này. Chờ khi họ vô thức cảm thấy trong nhạc khúc mà bản thân viết có không ít giai điệu bùi tai thì có thể mời Victor nghe khúc giao hưởng Định Mệnh phiên bản dương cầm mà bản thân đàn tấu và có rất nhiều thiếu sót này, để ngài ấy sửa lại khuyết điểm trong đó rồi hoàn thiện nhạc khúc và soạn lại thành khúc nhạc giao hưởng chính thức.

Một thiên tài tiến bộ nhanh chóng một cách rõ ràng, bộc lộ tài hoa âm nhạc bị che lấp từng chút một sẽ dễ dàng được mọi người chấp

nhận hơn nhiều so với một quái thai đột nhiên lấy ra một khúc giao hưởng chấn động lòng người, có thể lưu truyền mấy trăm mấy ngàn năm và nói là do bản thân viết.

Dĩ nhiên thời gian này Lucien cũng dùng thời gian luyện tập nhạc cụ để luyện đàn tấu khúc giao hưởng Định Mệnh phiên bản dương cầm đó, tránh đến lúc vì kỹ xảo đàn tấu của bản thân kém mà khiến khúc nhạc nổi tiếng được xưng là “quán quân của nhạc giao hưởng” này bị những người như Victor, Lotter, Phyllis không chấp nhận mà từ bỏ.

Điều này không phải là không có tiền lệ, lần đầu tiên diễn xuất khúc giao hưởng Định Mệnh của Beethoven chính bởi vì các nhân tố như trước đó hợp luyện chỉ có một lần và thời tiết lạnh giá nên diễn tấu không tốt, chịu sự lạnh nhạt của khán giả. Cho đến nửa năm sau trong một lần tổ chức buổi hòa nhạc khác thì mới nhận được sự hưởng ứng vô cùng nhiệt liệt.

Xác định xong tiến độ của nhạc khúc hôm nay và sau khi đã chỉnh sửa xong điệu nhạc, Lucien đã bắt đầu luyện tập gian nan, thử đàn tấu khúc giao hưởng Định Mệnh. Chậm rãi, lộn xộn lung tung, hắn đàn khúc nhạc tươi đẹp và đi vào lòng người thành một bản nhạc tạp âm. Thực ra cho dù Lucien không khóa trái cửa phòng đàn thì nếu bị người khác nghe được cũng sẽ có chuyện.

Cả buổi trưa này bất kể là đám người Victor, Lane hay là Lotter đều không đến tìm Lucien, giúp Lucien thuận lợi đàn chậm rãi khúc giao hưởng dài hơn ba mươi phút được ba lần.

Thấy trời bắt đầu tối dần, Lucien sắp xếp lại nhạc phổ mà bản thân viết rồi mang theo một xấp giấy dày đi lên thính phòng diễn tấu ở tầng năm.

Trong thính phòng diễn tấu, dàn nhạc giao hưởng vẫn đang luyện tập. Victor đang tập trung tinh thần chỉ huy, xem ra sau khi nghỉ ngơi một thời gian ngắn thì tạm thời đã thoát khỏi u ám, toàn thân và tinh thần đều đắm chìm trong âm nhạc.

Ở dưới sân khấu, Lotter, Phyllis và Herodotus đã đợi ở đó, chăm chú nghe nhạc khúc và học hỏi cách chỉ huy của Victor, khi Lucien đi vào thì chỉ lạnh lùng nhìn một cái, hoàn toàn không muốn để ý đến cái tên điên tự đại, không thể giao lưu và hiểu nổi này.

Lucien không để bụng biểu hiện của họ, ngược lại còn mỉm cười đáp lại khiến Phyllis lộ ra biểu cảm bất lực.

Ngồi trên ghế khán giả mềm mại, Lucien nhắm mắt lại, vừa nghe nhạc khúc diễn tấu vừa suy nghĩ xem ngày mai nên để giai điệu tiến bộ đến mức nào.

Chìm trong bản nhạc tươi đẹp đó, nửa tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh. Victor và Lane cùng đi xuống, mang theo nụ cười nhẹ hỏi học trò của mình: “Buổi chiều luyện tập nhạc cụ thế nào? Có vấn đề gì về chỉ pháp và kỹ xảo không?”

“Ngài Victor.” Herodotus lòng đầy tức giận tố cáo: “Lucien lại tự đại kiêu căng muốn soạn nhạc khúc, Chúa ơi, anh ta mới học nhạc được bao lâu chứ! Âm nhạc vụng về, ầm ĩ, khó nghe của anh ta giống như tiếng rên của ma quỷ đã đuổi chúng tôi đến phòng đàn khác.”

Lucien mỉm cười nhìn Herodotus, trong lòng cảm kích sự tố cáo của anh ta: [Cảm ơn, cảm ơn anh đã tuyên dương việc này ra nếu không bản thân tôi cũng không dễ mở lời.]

Thấy sự tố cáo của mình đổi lại chỉ là nụ cười của Lucien, Herodotus không nhịn nỗi tiếp tục nói: “Ngài Victor, ngài vẫn nên xua tan suy nghĩ không phù hợp thực tế, không hiểu rõ năng lực bản thân của anh ta, tôi không muốn mỗi ngày đều nghe thấy tạp âm.”

Victor nghi hoặc nhìn sang Lucien: “Cậu đang thử soạn nhạc khúc?”

Lane ở bên cạnh hơi nhướng lông mày màu bạc, buồn cười nhìn nhạc phổ mà Lucien đang cầm trong tay.

Lucien bộ dạng đoan trang, trịnh trọng gật gật đầu: “Sự việc hôm nay và những việc trải qua trong quá khứ khiến tôi đột nhiên bùng phát cảm hứng nên thử viết chúng ra.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Lucien, Victor với tính cách ôn hòa không trực tiếp trách mắng mà hỏi: “Lucien, đây là giai điệu mà cậu viết? Có thể cho ta xem thử không?”

“Được chứ.” Lucien mang theo bên người rõ ràng như thế chính là để Victor xem, có một nhạc sĩ chứng minh tiến bộ của bản thân thì ở lĩnh vực âm nhạc mới có được trọng lượng.

Lane cười với vẻ hiếu kỳ: “Có thể cũng cho ta xem thử không?”

Một người chỉ mới bắt đầu học nhạc gần hai tháng lại nói là bản thân muốn soạn nhạc khúc, điều này sẽ khiến người ta rất hiếu kỳ.

Lucien dĩ nhiên không từ chối, thêm một người làm chứng chắc chắn càng tốt hơn. Thế là chia nhạc phổ thành hai phần đưa cho Victor và Lane.

Lane nhận lấy xem tỉ mỉ, đôi môi mỏng không nhịn nổi, động đậy gần như muốn cười ra tiếng.

Lông mày Victor nhíu lại, sau khi xem một lúc mới nói với giọng vừa nặng nề vừa dịu dàng: “Lucien, ta hiểu tâm ý của cậu và cũng rất cảm ơn nhưng cậu chỉ là người mới bắt đầu học nhạc nên hiện tại việc quan trọng nhất vẫn là nắm vững nền tảng, học tốt đàn tấu nhạc cụ, sau một hai năm rồi cậu hãy thử soạn nhạc khúc cũng không muộn.”

Kết hợp với việc gặp phải hôm nay, Victor có thể đoán được tâm nguyện Lucien muốn soạn nhạc khúc là vì sao mà có, vậy nên không có trách mắng và răn dạy quở trách hắn mà ngược lại có một loại tâm trạng an ủi, vui mừng xuất hiện.

Còn về việc đánh giá nhạc khúc mà Lucien viết thì thứ này có giá trị đánh giá không?

Tâm trạng mà Victor đang có đám người Lotter, Phyllis đều nghe ra được. Thế là họ bỗng nhiên tỉnh ngộ, nảy sinh suy nghĩ kiểu như “thì ra mục đích thật sự của tên khốn Lucien này không phải viết nhạc khúc mà là có hành động muốn chia sẻ phiền não với ngài Victor để lấy lòng ngài ấy, tại sao chúng ta lại không nghĩ ra! Ôi, chúng ta là những người thật thà chất phát, có giáo dục mà, không thể so với cái loại người nham hiểm xảo trá được”

Ánh mắt họ nhìn sang Lucien lập tức trở nên phức tạp.

Lane ôm tâm lý hiếu kỳ xem lướt nhạc phổ mà Lucien viết một lượt từ đầu, lúc này mới mỉm cười đánh giá và an ủi nói: “Tuy nhạc phổ này có thể rõ ràng nhìn ra sự non nớt, chưa thuần thục của Lucien, thậm chí không thể gọi là nhạc khúc nhưng trong này vẫn có không ít chỗ nổi trội, ví dụ như hai nhịp này… không tệ.”

Vừa nói ông ấy vừa ngâm nga hai nhịp này, chính là phần thuộc khúc giao hưởng Định Mệnh, khiến Lucien không thể không cảm thấy con mắt của ông ấy nham hiểm.

Lane tiếp tục nói: “Nhưng muốn viết ra nhạc khúc thật sự thì chỉ có một hai chỗ nổi trội là không được, Lucien đừng chỉ nhìn về nơi xa mà quên xem đường ở dưới chân.”

“Cảm ơn sự khẳng định của ngài, ngài Lane.” Lucien lễ độ cảm ơn rồi sau đó nói với Victor: “Ngài Victor, nhạc khúc mà tôi viết sẽ không làm lỡ việc luyện tập dương cầm của tôi, tôi thật sự có cảm hứng.”

“Cậu…” Victor muốn nói gì đó nhưng sự việc gần đây khiến ông ấy rất bực bội, cả người mệt mỏi nên thực tình không còn sức nói nhiều nữa. Thế là chuẩn bị chờ buổi hòa nhạc kết thúc rồi nói chuyện đàng hoàng với Lucien. Phải biết rằng thời gian một tháng không dài, ông lắc lắc đầu: “Được thôi, chỉ cần cậu không làm lỡ việc luyện tập dương cầm thì có thể thử, cũng coi như là một loại rèn luyện vậy.”

Đám người Lotter, Phyllis cảm thấy rất kỳ lạ nhìn về phía Lucien, cái tên này lại thật sự muốn viết nhạc khúc?! Thật là hoang đường!

Sau khi nhận được sự đồng ý của Victor thì Lucien từng bước tiến hành cuộc sống “kẻ chế tạo tạp âm” của mình, sự tiến bộ từng chút ẩn giấu trong tạp âm vô biên.

Tuy sau đó giai điệu khúc giao hưởng Định Mệnh của Lucien bắt đầu trở nên nhiều hơn nhưng Lotter, Phyllis, Herodotus sớm đã nảy sinh sự chống đối với tạp âm nên chỉ cần Lucien bắt đầu đàn tấu thì hoặc là rời đi hoặc là đàn tấu nhạc cụ của mình càng vang dội hơn. Cộng thêm việc chính Lucien cũng cố ý trộn lẫn các giai điệu rác rưởi kết hợp với khả năng đàn không đủ giỏi của bản thân, do đó bọn họ ngoại trừ việc có chút lo lắng thiên phú âm nhạc của mình sẽ bị tạp âm làm cho thui chột - “Phát hiện sau khi quen rồi thì tạp âm hình như cũng không đáng sợ như thế”, thì cũng không thực sự chú ý đến sự thay đổi trong nhạc khúc của Lucien.

Một tuần cuối cùng sắp đến gần, Lucien trải qua việc luyện tập lặp đi lặp lại trong thời gian dài thì cuối cùng có thể miễn cưỡng đàn tấu khúc giao hưởng Định Mệnh một lượt rồi, tuy bên trong rất nhiều thứ mang tính kỹ xảo vẫn chưa thể hoàn thành nhưng toàn bộ giai điệu đã không thể che giấu nữa rồi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 63: Quyển 1 - Chương 63: Tin Tức

Ấn một phím đàn cuối cùng, Lucien giơ hai tay lên lặng lẽ nghe tiếng ngân nga của giai điệu trong phòng đàn, trong lòng có cảm giác đạt được một chút thành tựu.

Đây không phải sao chép nguyên xi ra khúc giao hưởng Định Mệnh vì bản thân, mà là vì trong ba tuần gần đây trừ thời gian học ma pháp ra thì bản thân đã tập trung tất cả tinh thần và sức lực vào việc luyện tập đàn tấu dương cầm. Buổi sáng ở thư viện âm nhạc thì đàn tấu tưởng tượng, giống như Peyyale vậy, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới âm nhạc. Buổi trưa thì vội vàng ăn cơm xong, không nghỉ trưa mà trực tiếp đến nhà của ngài Victor và phòng đàn của hiệp hội để luyện tập đến lúc hoàng hôn. Chỉ có khi Victor đến hướng dẫn thì mới đàn nhạc khúc đơn giản.

Có bỏ ra thì có thu hoạch, Lucien hiện giờ ít nhất có thể miễn cưỡng đàn tấu ra khúc giao hưởng Định Mệnh mà không bị gọi là tạp âm nữa. Tuy rất nhiều chỗ mang tính kỹ xảo vẫn không thể hoàn thành nhưng chỉ cần người có kiến thức sâu về âm nhạc nghe được thì chắc chắn có thể phát hiện giá trị quý báu ẩn chứa trong khúc nhạc này.

[Tin rằng ngài Victor cũng không ngoại lệ.] Lucien thu lại cảm giác tự hào đối với sự nâng cấp năng lực diễn tấu đàn dương cầm của bản thân rồi đứng dậy. Bởi vì bản thân Lucien rất rõ đây là sự nâng cấp bất thường nghiêm trọng, chỉ dựa vào việc luyện tập nhiều,

luyện tập lặp đi lặp lại và trí nhớ siêu nhân để đàn tấu được khúc nhạc này. Những nhạc khúc khác hơi khó một chút thì bản thân vẫn chưa đàn được, mỗi một bản nhạc đều cần bỏ ra thời gian dài tương tự như vậy thì mãi vẫn sẽ không thể sánh được với người luyện tập để có nền tảng vững chắc rồi mới bắt đầu luyện nhạc khúc có độ khó.

Quay người lại, Lucien nhìn thấy bờ môi đầy đặn của Phyllis dán trên ống kèn flute nhưng lại không thổi, đôi mắt như đá hồng bảo tràn đầy sự nghi hoặc nhìn chăm chăm vào bản thân, trên khuôn mặt xinh đẹp thậm chí còn có để lại sự kinh ngạc.

“Giai điệu anh đàn tấu vừa nãy…” Phyllis dừng luyện tập kèn flute, khi chuẩn bị rời đi thì vừa hay nghe được một đoạn giai điệu cuối cùng trôi chảy của Lucien. Tuy kỹ xảo đàn tấu vẫn chưa thuần thục, tiết tấu vẫn còn có hơi chậm rãi nhưng nghe thì hình như có cảm giác không tệ, việc này khiến cô ấy không thể tin được.

Lucien dùng giai điệu rác rưởi để cắt ngang giai điệu của khúc giao hưởng Định Mệnh, khiến người khác mỗi lần chỉ có thể nghe được một đoạn trong đó. Vả lại mỗi khi muốn nâng cao cảm giác êm tai thì lại thường bị giai điệu rác rưởi quấy nhiễu, vì vậy đám người Phyllis, Lotter ở trong cùng một phòng đàn chỉ cảm thấy kỹ xảo đàn tấu của Lucien đang tiến bộ chứ không nghĩ rằng nhạc khúc hắn viết tốt đến mức nào. Cho đến vừa nãy khi Lucien đàn đến cuối cùng, thuần thục rồi nên đàn trôi chảy một hơi hết giai điệu cuối mới khiến Phyllis nảy sinh cảm giác so sánh mãnh liệt.

Còn có ba ngày, cách buổi hòa nhạc chỉ còn một tuần nữa. Lucien chuẩn bị ngày mai, ngày kia sẽ tìm cơ hội mời ngài Victor “đánh giá” nhạc khúc của mình nên đối với sự nghi hoặc của Phyllis hắn không hề hoảng loạn mà ngược lại cảm thấy vừa đúng lúc, cứ

để cho họ có loại cảm giác này. Cho dù hôm nay Phyllis không chú ý đến thì ngày mai bản thân cũng muốn tìm cơ hội để họ nảy sinh sự kinh ngạc tương tự.

“Phyllis, cô có ý kiến gì?” Lucien lộ ra nụ cười mỉm “chân thành”, lễ độ.

Phyllis bỏ kèn flute xuống, miệng nói: “Việc này… năng lực… đàn tấu của anh tiến bộ rất lớn.”

Cô ta vẫn không cho rằng đó là giai điệu mà Lucien tự soạn nên quy kết nguyên nhân vào việc nâng cấp năng lực diễn tấu dương cầm của Lucien, còn khúc nhạc đó chắc là khúc dương cầm nào đó mà bản thân chưa nghe qua, suy cho cùng bản thân chủ yếu là học kèn.

Lucien chỉ muốn cô ta có ấn tượng, thấy cô ta không hỏi cũng cười nói: “Cảm ơn đã khen, Phyllis. Trời sắp tối rồi với lại nhìn có vẻ tối nay có thể sẽ có mưa lớn, vì vậy tôi phải về trước đây.”

“Trong “tháng thu hoạch” (tháng 9) thời tiết vẫn nóng nực, cộng thêm sơn mạch hắc ám ngăn cản gió mùa, toàn bộ công viên Owuor Ritter lại thuộc thung lũng nên trong mấy tháng gần đây cứ cách mấy ngày thì có một trận mưa lớn. Còn hôm nay vẫn chưa đến sáu giờ mà sắc trời đã tối giống như bảy tám giờ, ẩm ướt mà oi bức như thể sắp có mưa lớn ào ào trút xuống bất cứ lúc nào.

“Vậy ngày mai gặp lại, Lucien.” Phyllis hiếm khi trả lời bình thường, sau đó nhìn bóng dáng Lucien đi ra khỏi phòng đàn, trên mặt vẫn hiện lên sự nghi hoặc dù bản thân đã có được kết luận.

Còn lúc này, Lotter và Herodotus đã rời đi được một lúc nên cô ta không tìm được đối tượng bàn bạc.

Lucien đi đến dưới lầu, thấy quản gia Ace chỉ huy người làm quét dọn đại sảnh nên đi lên trước hỏi: “Ông Ace, ngài Victor ở đâu vậy? Tôi có việc muốn tìm ngài ấy.” Nếu Phyllis đã chú ý đến thì Lucien cũng chuẩn bị dời thời gian lên sớm hơn, việc này sớm thì sẽ tốt hơn muộn.

Ace lúc nào cũng có bộ dạng nghiêm túc đoan trang, đầy lễ phép: “Ngài Victor đến nghĩa trang rồi, có thể phải rất muộn mới về. Ngài Lucien, việc rất gấp ư?”

“Ngày mai cũng được.” Lucien không biết sẽ chờ bao lâu nên lùi đến mai, bản thân còn phải về tiến hành thực nghiệm ma pháp, đó mới là con đường thật sự sau này của hắn.

Trong khoảng thời gian này, Lucien hiểu được cơ bản cuốn tập san “Áo Thuật” đó, đồng thời dùng văn hiến, tư liệu, sách vở có thể xem trong thư viện nhanh chóng hoàn thiện kiến thức cơ bản của bản thân. Đó là giai đoạn phân tích, cấu tạo, ứng dụng ma pháp tiến bộ rất nhanh. Ví dụ như lúc Lucien kết hợp một số tần số, dao động và kiến thức cải tạo kết cấu và quá trình cấu tạo của ma pháp sóng âm “Ho Sặc Của Horman” này, sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm đã tạo ra hai ma pháp không chính thức cấp học đồ mới mà không biết Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp Đại Lục có hay không.

Nếu so sánh thì tiến bộ về mặt linh hồn và tinh thần lực của Lucien vẫn còn lạc hậu hơn nhiều so với sự hòa hợp của kiến thức và ma pháp của bản thân. Cùng với tốc độ lý giải đối với ma pháp thì hiện tại vẫn còn thiếu một chút mới có thể khiến tinh thần lực đạt đến trình độ liên tục thi triển mười ma pháp cấp học đồ, trở thành

học đồ ma pháp chính thức. Hoàn toàn ngược lại với tình hình của học đồ ma pháp thông thường, giai đoạn này là giai đoạn tinh thần lực tăng trưởng nhanh, chỉ cần không phải thiên phú quá kém thì trong vòng một đến hai năm đều có thể trở thành học đồ ma pháp bậc cao. Vậy nên sự nắm vững về kiến thức lạc hậu với sự tăng trưởng của tinh thần lực mới bình thường.

Hoàng hôn ngày càng mờ mịt, khi Lucien đi vào nhà thím Alissa thì tùy ý nhìn góc tường của ngôi nhà bên cạnh một cái, lập tức phát hiện ở vị trí vốn dĩ có ký hiệu bị xóa đi đã xuất hiện ký hiệu mới.

[Có tin tức của sinh vật tà ác…] Lucien giống như ngẫu nhiên đưa ánh mắt nhìn sang vậy, sắc mặt không đổi đi vào nhà thím Alissa.

Hàm ý cụm hình vẽ đó của Simon là: “Ngài giáo sư tôn kính, Hiền Giả có tin tức của sinh vật tà ác, mười giờ tối nay gặp ở chỗ cũ. Ưng Đầu Mèo.”

[Sau khi liên tục mấy lần đều không tham gia tụ họp bí mật, họ cuối cùng đã lấy tin tức của sinh vật tà ác để thu hút mình rồi à?] Lucien vừa ăn bánh mì đen với thịt bò hầm khoai tây vừa nghĩ về việc này. [Có phải là cái bẫy không? Nếu phải thì là chủ nhân của con quạ đó hay là người khác?]

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Lucien quyết định đến lúc sẽ âm thầm đi quan sát một chút rồi, sau khi xác định sơ lược không có mai phục thì sẽ gặp mặt Simon và Hiền Giả.

Chỉ cần có được máu của sinh vật tà ác sẽ có thể kêu gọi oán linh, thu thập xong oán linh thì sau này Lucien có thể yên tâm kiếm tiền, thử mua Tường Vi Ánh Trăng rồi.

[Nhưng trước lúc đó phải chuẩn bị một số vật phẩm.]

Đêm tối, trong phòng thực nghiệm ma pháp của Lucien.

Phía trên luyện kim trận khắc trên mặt bàn đá đang bày ra một đồ đựng dụng cụ màu đen lớn bằng cái cốc, ngọn lửa màu xanh đang đốt dưới đáy, còn bên trong nó là dịch thể màu đỏ tựa như nham thạch nóng chảy đang cuồn cuộn.

Lucien vẻ mặt nghiêm nghị, tay trái đang cầm cái muỗng gốm thô có độ dài hai mươn xen-ti-mét cẩn thận khuấy dịch thể màu đỏ này, còn tay phải cầm một ống thủy tinh từ từ nghiêng lại nhỏ từng giọt dịch thể màu đen bên trong vào dụng cụ, hòa vào với dịch thể màu đỏ.

Mỗi một giọt dịch thể màu đen nhỏ vào đều sẽ tạo ra một luồng khói trắng khiến cho dịch thể màu đỏ đông cứng lại gần như muốn nổ tung, may mà có sự phối hợp khuấy trộn của tay trái Lucien cùng với tinh thần lực khống chế chuẩn xác đối với luyện kim trận nên mới không xuất hiện sự cố thực nghiệm.

Chờ đến khi rót xong dịch thể màu đen, Lucien đặt tay phải lên trên luyện kim trận để thay đổi động tác của nó. Từng sợi mỏng màu đỏ xuất hiện bao bọc lấy đồ đựng dụng cụ màu đen, đồng thời trong miệng Lucien niệm ra chú văn trúc trắc tối nghĩa, ngón trỏ tay trái

bắn ra một luồng sáng tỏa hàn khí màu trắng rơi vào trong đồ đựng dụng cụ màu đen.

Cực nóng gặp lạnh như băng lập tức có thay đổi dữ dội, sương mù màu trắng vọt lên, thậm chí có xu thế nổ tung nhưng bị những sợi mỏng màu đỏ bao bọc lấy nên dần dần ổn định lại.

Sương mù màu trắng dày đặc tiêu tan, đồ đựng dụng cụ màu đen xuất hiện ít dịch thể đặc quánh màu đỏ đang di động, giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt vậy.

Lucien lúc này mới thở phào, đổ dịch thể đặc quánh màu đỏ đó vào một ống thủy tinh và đậy kín lại. Đây chính là "Sí Hỏa Giao" mà nữ phù thủy chuẩn bị luyện chế.

Sau khi thu thập nguyên liệu thực nghiệm, Lucien sẽ bắt đầu thực nghiệm luyện kim của phương diện này. Bởi vì dựa theo miêu tả của nữ phù thủy thì uy lực của "Sí Hỏa Giao" không phải nhỏ, hơn nữa dựa theo kinh nghiệm mấy lần thực nghiệm thất bại bị đốt gây ra vết thương nhẹ trước đó, cùng với thực nghiệm uy lực dùng lượng ít "Sí Hỏa Giao" để đốt cháy thì có thể thấy được nó tương tự với bom xăng, chẳng qua là uy lực nổ không đủ mạnh.

Vốn dĩ Lucien còn muốn luyện chế một số nytroglycerin thêm vào nhưng xem xét đến tính nguy hiểm và hiện tại bản thân chưa có pháp thuật phòng hộ tốt nên tạm từ bỏ.

Mở rương của phòng thực nghiệm ma pháp ra, bên trong có chứa bảy ống dịch thể chính là thành tựu luyện kim của Lucien trong khoảng thời gian này. Có hai ống "Sí Hỏa Giao", ba ống "Ưng Đầu Mèo Màu Nâu" hồi phục nhanh tinh thần lực, dịch thể màu nâu bên

trong vẫn cứ nổi bong bóng mạnh mẽ, hai ống còn lại là “Cuồng Phong” trị liệu thương thế và hồi phục thể lực.

Lucien lấy ra bảy ống tễ thuốc ma pháp này, cùng với ống “Sí Hỏa Giao” vừa mới luyện chế cắm vào trong túi gần thắt lưng áo choàng màu đen của mình. Bên trong có rất nhiều thảm len để đề phòng khi vận động mạnh thì các ống thí nghiệm thủy tinh khắc phù văn ma pháp sẽ va chạm nhau.

Làm xong tất cả, Lucien mở sổ ghi chép ma pháp của bản thân ở trên bàn ra, xem hai trang trái phải viết lại quá trình kết cấu và cấu tạo của hai ma pháp học đồ mới mà bản thân tạo ra.

Đây là Lucien dựa vào kiến thức của tần số và dao động, trải qua mấy trăm lần thực nghiệm và thử nghiệm mới cải tạo ra trên ma pháp sóng âm “Ho Sặc của Horman” này. Yêu cầu đối với tinh thần lực bằng với một ma pháp hệ Tinh Tượng, hơn nữa tính năng rất đặc biệt. Tuy công dụng trong thực chiến không lớn nhưng trong trường hợp đặc biệt sẽ có hiệu quả kinh người.

Lặng lẽ nhìn hai ma pháp này một lúc, Lucien lấy bút lông, lần lượt viết ra một dãy từ đơn hình hoa văn ở phía trên cùng của mỗi trang, đó là tên đặt cho chúng:

“Tiếng Rít của Dơi”;

“Tay Cộng Hưởng Của Giáo Sư.”

Viết xong cái đó thì Lucien đi ra khỏi phòng thực nghiệm ma pháp và quay lại căn nhà nhỏ, nằm ở trên giường hồi phục tinh thần lực, chờ đến chín giờ bốn mươi phút thì kéo mũ áo xuống đi ra khỏi cửa phòng.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 64: Quyển 1 - Chương 64: Tiếng Rít Của Dơi

Đêm tối oi bức, tràn ngập bầu không khí kiềm nén, chờ đợi sự ập đến của một trận mưa lớn.

Lucien đã chọn con đường hoàn toàn khác lần trước, mất hơn mười phút đã đi đến gần căn nhà bỏ hoang phía trước cửa có cây liễu cao lớn đó.

Nhưng Lucien không trực tiếp đi ra mà âm thầm quan sát, có ba người mặc áo choàng màu đen đang đứng trong bóng râm cây liễu, mặt bị mũ áo che khuất. Phán đoán từ chiều cao và thể hình thì trong đó một người là Simon, một người là Hiền Giả, còn có một học đồ ma pháp nào đó mà Lucien không dám chắc chắn là lần trước đã gặp.

Đi một vòng trong bóng râm gần đó, Lucien không phát hiện mai phục nhưng không vì vậy mà thả lỏng. Sau khi quay về vị trí ẩn nấp ban đầu, từ trong dãy túi nhỏ ở bên trong thắt lưng chuẩn xác lấy ra một nguyên liệu thi pháp màu đen, hình dáng kỳ quái.

Tiếp đó Lucien mở miệng, giống như muốn niệm ra chú văn nhưng lại không phát ra thanh âm nào cả, chỉ có nguyên liệu thi pháp trong lòng bàn tay bắt đầu rung động càng lúc càng nhanh, từng trận sóng vô hình từ bên trong nó tản ra xung quanh.

“Tiếng Rít Của Dơi”, ma pháp đầu tiên thuộc về bản thân mà Lucien sáng tạo ra.

Nó được Lucien mô phỏng theo nguyên lý con dơi dùng sóng siêu âm “dò xét” mà chế tạo ra, cũng chính là ra-đa phiên bản sinh vật học, dùng sóng siêu thanh phối hợp ma pháp cấp học đồ “Dò Xét Linh Quang Ma Pháp” và tinh thần lực để kiểm tra xung quanh có người ẩn nấp hay không.

Lúc Lucien học “Dò Xét Linh Quang Ma Pháp” thì biết rằng học đồ ma pháp và ma pháp sư chính thức đều có không ít thủ đoạn ma pháp ẩn giấu linh quang ma pháp của bản thân. Nhưng ở dưới cấp sáu thì tất cả phương pháp che giấu linh quang ma pháp đều yêu cầu bản thân không có ma pháp kiểu tăng lợi ích, phòng ngự đang có tác dụng đồng thời, trừ phi là hiệu quả ma pháp cố định. Vì vậy trong tình huống bình thường, sau khi thi triển ma pháp che giấu linh quang của bản thân thì không thể phá giải phương pháp dò xét khác, thế nên “Tiếng Rít Của Dơi” sẽ có chỗ dùng đến rồi.

Dĩ nhiên các ma pháp sư có thủ đoạn kỳ lạ nếu trước đó đã biết có ma pháp “Tiếng Rít Của Dơi” này thì vẫn có cách né tránh, ít nhất thì Lucien biết có thể hư thể hóa, linh thể hóa rồi thi triển ma pháp che giấu linh quang của bản thân. Vì vậy trong chiến đấu của ma pháp sư, chọn lựa ma pháp hợp lý cũng là một phần rất lớn của thực lực bản thân.

Nếu không phải trong ma pháp cấp học đồ rất ít ma pháp liên quan đến ánh sáng thì Lucien thậm chí muốn cấu tạo ra ma pháp loại hình tia hồng ngoại để kiểm tra nhiệt lượng, suy cho cùng thêm một loại ma pháp dò xét thì thêm một phần an toàn.

Từng trận sóng siêu thanh lấy nguyên liệu thi pháp màu đen trong tay Lucien làm trung tâm truyền ra tựa như sóng nước. Mỗi khi gặp vật cản thì phần sóng đó sẽ quay trở lại nguyên liệu hình cầu bất quy tắc màu đen này, khiến trong đầu Lucien đang có tinh thần

lực tập trung trên đó dần dần xuất hiện cảnh tượng xung quanh, cho dù là trong đêm đen cũng thấy rõ như ban ngày.

[Lấy mình làm tâm vòng tròn, trong phạm vi khối cầu bán kính một trăm mét, ngoại trừ không thể kiểm tra trong căn nhà thì chỉ có một vài con chuột không có linh quang ma pháp.] Lucien đang phán đoán hiệu quả dò xét, đồng thời rất tiếc vì chưa sáng tạo ra ma pháp hồng ngoại, nếu không thì những kẻ trong nhà cũng có thể nhìn thấy được. [Chờ đã, trên cái cây đó có một con ưng đầu mèo, ừm, là Doro. Trên cái cây bên đó… có một con quạ, he he, quạ.]

Sau khi nhìn thấy là con quạ, Lucien ngược lại đã thả lỏng rất nhiều. Xem xét từ kinh nghiệm lần trước, chủ nhân của con quạ này chắc là người khá đa nghi, nếu không nắm chắc tuyệt đối thì sẽ không động thủ. Mà trong khoảng thời gian này, bản thân không có bất kỳ hành động gì, không liên hệ với người nào cả nên chắc chắn không có để lộ bất kỳ tin tức gì, xem ra hắn vẫn muốn thăm dò và quan sát bản thân.

Kết thúc ma pháp “Tiếng Rít Của Dơi”, nguyên liệu ma pháp màu đen đó trong tay Lucien giống như là đã hong gió vậy, biến thành một đống cát mịn rồi chầm chậm rớt xuống đất qua các kẽ tay.

Đây là “nhầy não của dơi”, tinh thần lực của bản thân Lucien vẫn không thể hỗ trợ vượt qua sóng siêu thanh ở mức độ nhất định nên chỉ có thể dựa vào nguyên liệu thi pháp là các bộ phận của dơi để hoàn thành toàn bộ ma pháp.

Chính vào lúc Lucien chuẩn bị tiếp tục quan sát một lúc, chờ khi không có tình huống khác thường nào khác rồi mới đi ra gặp mặt Simon và Hiền Giả thì vị học đồ ma pháp còn lại bỗng nhiên phát ra giọng nói: “Ngài giáo sư tôn kính, tôi nghĩ ngài chắc đã đến gần đây

rồi, không muốn ra có thể là vì đã nhìn thấy tôi. Thực ra lần này người phát hiện tung tích sinh vật tà ác là thầy của tôi, ông ấy bày tỏ thiện ý với ngài nên hi vọng có thể tiến hành giao lưu cùng một ma pháp sư uyên bác như ngài."

Dù cố ý thay đổi, nhưng vẫn không che giấu được giọng nói trầm quyến rũ, cô ấy là học đồ ma pháp "Kẹo Mật Trắng."

Sau khi nghe thấy lời cô ấy, Lucien phán đoán một chút rồi đi ra từ trong cái bóng phía sau lưng ngôi nhà giống như xuất hiện từ trong bóng tối vậy, từ từ đi đến dưới cây liễu: "Xin bày tỏ lòng cảm ơn với thầy của cô, tuy ta biết có một đôi mắt ở trên cái cây kia đang nhìn chúng ta, nhưng vẫn là hi vọng thông qua cô để chính thức bày tỏ sự cảm ơn với ông ấy."

"Ngài giáo sư, sao ngài biết?!" Kẹo Mật Trắng kinh ngạc đến nỗi suýt chút nữa đã quên thay đổi giọng nói, cô nghiêng đầu nhìn lên cái cây đó nhưng trong bóng tối đen đặc lại không nhìn thấy gì cả: [Sao ông ấy phát hiện ra Ashley? Ở trong bóng tối như vậy, hơn nữa cũng đã che giấu linh quang ma pháp.]

Kẹo Mật Trắng đối với ngài giáo sư này càng cảm thấy thần bí kỳ lạ.

Con quạ đó giống như bị sấm đánh trúng vậy, suýt chút nữa đã rơi từ trên cành cây xuống, may mà nó kịp thời giương cánh bay lượn một vòng rồi bay xa về một hướng khác.

Hiền Giả và Simon cũng không ngờ bản thân sẽ bị ma sủng của ma pháp sư khác đi theo, nhìn chằm chằm nên không kiềm chế được mà run lên, nếu là ma pháp sư có ác ý thì hai người họ đã

nguy hiểm rồi. Họ nhìn Kẹo Mật Trắng, trong giọng nói lạnh lẽo mang theo chút phẫn nộ: “Cô cần phải có một lời giải thích.”

Thái độ Kẹo Mật Trắng rất nghiêm chỉnh, thành khẩn nói: “Tôi rất xin lỗi vì đã giấu các anh, các anh có thể nhận được một món quà. Thầy chỉ muốn gặp ngài giáo sư, nếu lúc ông ấy bắt sinh vật tà ác gặp phải nguy hiểm thì thầy có thể thông qua Ashley để giúp đỡ, nhưng hiện giờ Ashley đã rời đi rồi.”

Còn về việc thực lực của vị ma pháp sư thần bí quan sát “Giáo Sư” này, cô không có nói ra nhưng mọi người có mặt ở đó đều hiểu.

Đối với một ma pháp sư chính thức, sau khi Hiền Giả và Simon dùng thái độ phẫn nộ để bày tỏ ý kiến của bản thân, thực ra cũng chẳng còn cách gì nữa, chênh lệch sức mạnh quá lớn nên nếu vì chuyện này mà giết Kẹo Mật Trắng thì nói không chừng con quạ đó sẽ lập tức bay ngược lại xử lý luôn bản thân. Do vậy sau khi thấy Kẹo Mật Trắng xin lỗi và hứa chịu lỗi thì hai người đều gật đầu: “Hi vọng sau này đừng có làm những việc như thế này nữa. Ở đây là Arthaud, xảy ra việc này sẽ khiến thầy của cô bị cho rằng là gián điệp của giáo hội, sẽ trở thành kẻ địch của tất cả ma pháp sư, học đồ ma pháp. Lần trước nữ phù thủy và ngài ma pháp sư đến từ Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp bị giáo hội mai phục, không ít ma pháp sư và học đồ ma pháp bị nghi ngờ là xuất hiện gián điệp trong nội bộ.”

Lucien đã đi đến trước mặt họ, giọng nói khàn khàn giống như là cây kiếm sắt đang mài gỉ: “Có thể nói cho tôi sinh vật tà ác ở đâu rồi.”

“Ở trong căn phòng cũ của nam tước Laurent khu quý tộc, nhà họ ba đời liên tục không có ai kích hoạt sức mạnh huyết mạch, không

thể đảm nhiệm chức vụ quan trọng của công quốc nên đã suy bại, người hầu trong căn nhà cũ rất ít và rất vắng vẻ. Thời gian trước khi Ashley bay qua đó trong đêm tối thì đã nghe thấy bên trong có tiếng huyên náo, do hiếu kỳ nên nó đã bay xuống nhìn thử thì phát hiện bên trong là một buổi tụ họp điên rồ. Chỗ nào cũng là trai gái điên cuồng, trên tế đài nhỏ ở giữa có người đang định thu thập loại sức mạnh này, người đó chính là nam tước Laurent. Từ trên người ông ta, Ashley ngửi được một chút mùi của sinh vật tà ác." Kẹo Mật Trắng nói khá rõ quá trình phát hiện sự việc, bởi vì lo lắng ngài giáo sư hiểu lầm:

"Sau khi quan sát một khoảng thời gian, thầy chắc chắn tối nay họ sẽ lại tổ chức tụ họp lần nữa, với lại chắc đã đến thời khắc quan trọng của việc cúng tế rồi."

Hiền Giả gật gật đầu, giọng nói già nua mang theo rất nhiều cảm khái: "Rất nhiều quý tộc loại đó, đến lúc liên tục mấy đời không xuất hiện kỵ sĩ lại không thể nhận được nước thánh từ giáo hội thì đều tìm các biện pháp khác để kích phát sức mạnh huyết mạch. Cho dù biết rõ là bị ma quỷ, ác ma mê hoặc cũng sẽ mạo hiểm mà thử." Hắn giống như đã thấy chuyện này không ít.

Có thể trở thành quý tộc thì bất luận tước vị hay lãnh địa đều là theo cha truyền con nối, trừ phi làm trái mười điều đầu tiên của pháp luật Thần Thánh mới bị lãnh chủ của bản thân lấy đi tước vị và lãnh địa. Nhưng nếu liên tục mấy đời đều không có người kích phát sức mạnh huyết mạch thì có nghĩa là gia tộc này đã bắt đầu suy bại, sẽ bị người khác thông qua các loại thủ đoạn công khai có, âm thầm có để thôn tính lãnh địa. Đến cuối cùng chỉ còn lại một danh hiệu tước vị, trở thành quý tộc phá sản. Quý tộc như vậy, thì có được mấy đời,

cho dù không bị lấy đi thì vinh hiển cũng sẽ bị người ta lãng quên, đến cuối cùng thì không khác biệt gì so với bình dân.

Lucien đối với quá trình của sự việc cũng có phán đoán của riêng mình, cảm thấy tà giáo "Bạch Ngân Chi Giác" sau gần hai tháng yên tĩnh lại bắt đầu rục rịch trỗi dậy rồi: "Có biết thực lực của sinh vật tà ác đó không? Với lại đến khu quý tộc thì đi thế nào?"

Khu quý tộc bị tường nội thành bao vây, thời gian này cửa thành đã sớm đóng lại, trừ phi là quý tộc sống ở bên trong mới có thể bảo binh lính mở cửa.

"Thầy phán đoán từ kiểu mẫu của tế đài thì chắc là ma quỷ bậc thấp của trình độ kỵ sĩ thông thường, nhưng chỉ cần phá hoại khi cúng tế chưa hoàn thành thì ảnh xạ của nó chỉ có trình độ của người hậu kỵ sĩ bậc cao." Kẹo Mật Trắng cảm thấy việc này không nguy hiểm lắm, chỉ cần bản thân và đám người Hiền Giả cũng chắc chắn có thể tiêu diệt ảnh xạ ma quỷ của thực lực này, còn ngài giáo sư thì thực lực lớn mạnh, không biết là ma pháp sư chính thức bậc mấy.

Hiền Giả cũng nói theo: "Kẹo Mật Trắng không biết làm thế nào liên hệ Ưng Đầu Mèo nên đã thông qua tôi, vừa hay tôi biết một con đường bí mật có thể vào khu quý tộc lúc ban đêm. Bởi vậy nên cùng đi theo qua đây để dẫn đường cho ngài giáo sư. Có sự hướng dẫn của ngài lần trước, mô hình pháp thuật của tôi đã sắp phân tích xong rồi. Lát nữa nếu ngài giáo sư cho phép thì tôi muốn thay ngài ra tay, với kẻ địch ở mức độ này vẫn chưa cần ngài ra tay."

Hiền Giả rất cảm kích ngài giáo sư, khi biết được thầy của Kẹo Mật Trắng vẫn đang nghi ngờ thực lực của giáo sư nên muốn thông qua việc này quan sát thì hắn bỗng nhiên có chút sợ hãi, sợ hình tượng lớn mạnh của ngài giáo sư trong lòng mình sụp đổ, sợ giáo

sư vì để lộ thực lực mà bị thầy của Kẹo Mật Trắng giết khiến bản thân sau này không có đối tượng thỉnh giáo. Thế nên dưới tác dụng của hai tâm trạng, hắn đưa ra đề nghị có hơi xúc động.

Lucien lo lắng dây dưa đến tà giáo "Bạch Ngân Chi Giác" sẽ khiến việc này xuất hiện biến số, thực lực bên này của bản thân càng mạnh càng an toàn. Nhưng trên người Hiền Giả rất có thể có vật phẩm ma pháp tương tự như "Kẻ Phục Thù Băng Tuyết", thế nên sau khi trầm tư một lúc thì gật đầu nói: "Chờ sự việc kết thúc, anh có thể thỉnh giáo tôi một vấn đề."

Chỉ cần lấy được bụi oán linh và thuận lợi thoát khỏi những người khác thì bản thân sẽ biến mất trong tổ chức ma pháp một thời gian, do đó những việc như thực lực này bị biết tỏng, hình tượng lớn mạnh bị sụp đổ đều hoàn toàn không cần để ý.

"Tôi có thể giúp ngài không, ngài giáo sư?" Kẹo Mật Trắng một mặt là bù đắp sự thất lễ vừa nãy, mặt khác là con quạ Ashley cũng đã bay đi rồi nên việc quan sát thực lực giáo sư sẽ do cô ta thay thế.

Lucien dĩ nhiên đồng ý rồi, con tin đưa đến tận cửa thì bản thân sao có thể không cần.

Simon suy nghĩ rất lâu, bản thân bởi vì có thể liên lạc với ngài giáo sư nên địa vị trong tổ chức rõ ràng được nâng cao. Nếu bị Hiền Giả và Kẹo Mật Trắng cướp đi thì việc liên tục mất đi liên hệ với nữ phù thủy và giáo sư, thực lực trong tổ chức lại khá kém như hắn sau này rất có thể sẽ càng ngày càng bị cho ra rìa, không có lợi cho sự tiến bộ của thực lực bản thân, thế nên hắn cũng khẩn cầu xin được đi cùng.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Hiền Giả, đám người Lucien đi về hướng khu quý tộc.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 65: Quyển 1 - Chương 65: Tay Cộng Hưởng Của Giáo Sư

Trong đêm tối oi bức khó chịu, mấy học đồ ma pháp mặc áo choàng dài trùm đầu màu đen, chỉ cần bị người khác nhìn thấy thì sẽ cho rằng là người thần bí tà ác nên họ cố ý chọn di chuyển trong bóng đen của các căn nhà. Dù trên đường thỉnh thoảng gặp phải tên say rượu thì cũng bị họ ngó lơ.

Nhưng đám người Lucien lại không vì vậy mà lơ là, người di chuyển trong tối ngoại trừ kẻ say, những nhân sĩ không thể để lộ thân phận và những kẻ phía sau ánh sáng ra, thì còn có người gác đêm của sở tài phán giáo hội. Họ giống như những con kên kên tham lam đi dạo ở các ngóc ngách trong đêm tối, đuổi theo mùi máu tanh và xác thối. Găng tay đen mà họ mang trên tay là suối nguồn ác mộng trong lòng mỗi một ma pháp sư, học đồ ma pháp ở Arthaud.

“Ngài giáo sư, chính là ở trong ngôi nhà này.” Sau mười mấy phút, khi thấy sắp ra khỏi khu O’let đầy những ngôi nhà xây dựng lộn xộn, địa hình phức tạp, khắp nơi dơ bẩn, chuẩn bị đi đến cổng thành dẫn tới khu quý tộc thì Hiền Giả dừng lại, chỉ vào một ngôi nhà bình thường được bao vây bên trong các ngôi nhà đổ nát bình thường khác.

Đối với Hiền Giả, dù là Kẹo Mật Trắng hay Simon thì cũng đều khá tin tưởng, mỗi người tự mình thi triển ma pháp loại dò xét để

kiểm tra sơ qua ngôi nhà và tình hình xung quanh nó, sau khi xác nhận an toàn rồi thì theo Hiền Giả đi vào, Lucien thấy họ dùng ma pháp dò xét bao gồm tất cả các loại ngoại trừ “Tiếng Rít Của Dơi” mà mình hắn biết thì cũng không kiểm tra nữa, chỉ dùng tinh thần lực cảm nhận một chút, suy cho cùng khuyết điểm của “Tiếng Rít Của Dơi” chính là không thể dò xét tình hình bên trong căn nhà.

Trong căn nhà cũ nát giăng đầy mạng nhện, nhìn có vẻ đã rất lâu rồi không có người ở, Hiền Giả vừa đi vào phòng ngủ, vừa tùy ý nói: “Trước đây sẽ có ăn mày đến đây qua đêm, nhưng mấy tháng gần đây ăn mày ở Arthaud bởi vì một số nguyên nhân mà đã tất cả đều đã mất tích rồi.”

Lucien và Kẹo Mật Trắng đều không nói chuyện, Simon thì lại nói một câu có hơi kỳ lạ: “Ăn mày tại sao lại mất tích? Họ có thể làm gì?”

“Nghe nói là có liên quan đến sinh vật tà ác.” Hiền Giả trả lời với giọng điệu bình thường, giống như đã nghe nói một số nội tình, còn Lucien và Kẹo Mật Trắng vẫn giữ yên lặng.

Đi vào phòng ngủ, Hiền Giả dịch chuyển cái rương cũ nát và dùng ma pháp tương ứng phân tích cạm bẫy ma pháp ẩn giấu rồi mở lối vào.

Từng trận gió nhẹ âm u, lạnh lẽo từ bên trong thổi ra nhưng không mang theo mùi hôi thối, ngột ngạt, cảm giác như con đường bí mật này thường được sử dụng vậy.

[Lẽ nào Hiền Giả là người của khu quý tộc, thường dùng con đường bí mật này đến khu O’let tham gia tụ họp bí mật?] Đây là suy

nghĩ xuất hiện trong đầu của đám người Lucien, Kẹo Mật Trắng, nhưng việc này không ai ngốc mà đi hỏi.

Sau khi kiểm tra, dưới sự dẫn dắt của Hiền Giả, mấy vị học đồ ma pháp lần lượt tiến vào con đường bí mật và đóng lối vào bên này lại.

Con đường bí mật rất bằng phẳng, có trồng loại rêu phát sáng bên trong đường nước ngầm, ánh huỳnh quang âm u dày đặc khiến người ta không kìm nén nỗi, trong lòng nảy sinh sự sợ hãi và rùng mình.

Đám người Lucien đều chú ý thấy cứ cách mười mét thì phía trên đường nước ngầm sẽ bố trí một ma pháp trận “Hóa Đá Thành Bùn Hiệu Quả Nhẹ”

Loại ma pháp trận đã đơn giản hóa này bất cứ người nào dùng tinh thần lực cũng đều có thể khởi động.

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của ngài giáo sư, Kẹo Mật Trắng, Ưng Đầu Mèo nên Hiền Giả mỉm cười giải thích một câu: “Đây là bố trí nhằm phá hoại con đường bí mật dưới tình huống khẩn cấp, để nó không bị người khác phát hiện.”

“Tôi rất thích sự thận trọng và cẩn thận của anh.” Lucien dùng giọng nói khàn khàn khó nghe và thái độ phù hợp với thân phận lớn mạnh của giáo sư khen Hiền Giả một câu.

Kẹo Mật Trắng cũng cười rồi nói: “Hiện giờ tôi đã yên tâm rất nhiều rồi.”

Mười phút sau, trong một góc tối tăm nào đó ở khu quý tộc, dưới sự che giấu của rất nhiều bóng cây cối cao lớn, đám người Lucien từng người một trèo ra. Dưới sự dẫn dắt của Hiền Giả đã quen thuộc với nơi này, rất nhanh chóng họ đã tìm được căn biệt thự ba tầng kiểu cũ nhìn có vẻ hoang vu âm u, mọc đầy rêu xanh giống như nhà ma của nam tước Laurent.

Bên ngoài cánh cửa sắt của bức tường khu biệt thự có một binh sĩ canh gác, trên người hắn chỉ mặc áo giáp da bình thường, không giống với các binh sĩ mặc giáp kim loại màu xám bạc canh giữ ngoài cửa biệt thự quý tộc mà Lucien nhìn thấy trên đường đến đây, từ một phương diện nào đó đã chứng minh được sự sa sút của nam tước Laurent.

Simon quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút rồi đưa ra đề nghị: “Ở đây rất hẻo lánh mà lại chỉ có một binh sĩ canh cửa, chi bằng chúng ta trực tiếp đi vào, giáo sư ngài thấy được không?”

“Không gây ra động tĩnh lớn thì được.” Lucien ra hiệu Simon có thể thử xem.

Hiền Giả dùng mũ áo màu đen che kín mặt, tranh đứng ra trước Simon rồi nói với giọng già nua mang theo nụ cười: “Loại việc này vẫn nên giao cho học đồ hệ tinh tượng như tôi làm, ngài thấy sao ngài giáo sư?”

Lucien phát ra tiếng cười u ám: “Tốt, việc chuyên nghiệp giao cho người chuyên nghiệp giải quyết.”

Tuy không thích ứng lắm với thói quen dùng từ đơn và ngữ pháp của ngài Giáo Sư, nhưng Kẹo Mật Trắng, Hiền Giả… đều nghe hiểu ý, gật gật đầu cảm thấy đúng là như vậy.

Nếu ngài giáo sư đã đưa ra quyết định thì Simon chỉ có thể buông tay: “Vậy tôi sẽ phối hợp với anh, Hiền Giả.”

Luke mệt mỏi đứng ngoài cổng lớn ngôi biệt thự của nam tước Laurent, thỉnh thoảng ngáp dài, trong lòng thầm oán trách nam tước Laurent: “Cứ cách mấy hôm thì cử hành vũ hội, da mặt quý tộc thật đúng là quá dày. Hứ, một tháng chỉ đưa cho các binh sĩ trung thành với gia tộc Laurent như bọn ta có mười Bạc Einar, khi cha và ông ta ở dưới quyền nam tước già còn được hai mươi Bạc Einar đó.”

Đang oán trách và chống lại cơn buồn ngủ, Luke bỗng nghe thấy tiếng Ưng Đầu Mèo kêu. Hắn bị tiếng kêu tu tu kia làm cho lạnh run và sợ hãi, không nhịn nỗi quay đầu nhìn qua đó chửi bới: “Còn không đi bắt chuột của mày đi, đừng có chậm chạp giống như bà nội sáu mươi tuổi của tao.”

Trong đêm tối đen như mực, Luke không nhìn thấy gì cả nhưng chờ đến khi hắn quay đầu lại thì đã phát hiện có một người thần bí, toàn thân che phủ bởi áo choàng dài màu đen, người đó âm u đáng sợ đang đứng ở cách hắn mười mấy bước.

Nỗi sợ hãi to lớn đánh trúng vào tâm linh của Luke, hắn đang muốn kêu lớn lên thì lại nhìn thấy người thần bí áo choàng đen đó hơi ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mắt hắn.

Trong cái bóng của mũ áo, mũi, miệng và hai má của người mặc áo choàng đen thần bí đáng sợ đó đều rất mờ nhạt, chỉ có đôi mắt đó là giống như ở trước mắt vậy, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong con ngươi đen tối sâu lắng có hiện ra vô số điểm sáng óng ánh, rất phức tạp, rất mơ hồ, giống như những ngôi sao dày đặc trên bầu trời.

“Sao dày đặc…” Nhìn đôi mắt đó, sắc mặt của Luke trước tiên là mơ màng, tiếp đó nhanh chóng thả lỏng người rồi cảm thấy đối phương là người bản thân tín nhiệm nhất, tôn kính nhất.

Hiền Giả thấy Luke đã bị “Phồn Tinh Chi Nhãn” thôi miên nên đi đến trước mặt hắn, nói một cách chậm rãi bằng chất giọng già nua: “Chúng tôi đến tham gia vũ hội của nam tước, hãy mở cổng lớn để chúng tôi đi vào, nhỏ tiếng thôi, đừng làm người khác tỉnh giấc.”

“Xin tôn trọng ý muốn của ngài, đây là việc tôi nên làm.” Luke quay người, từ từ mở cổng lớn hé ra một khe hở.

Sau đó Lucien, Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng và Simon cẩn thận đi qua cổng lớn, tiến vào biệt thự tối đen như mực.

Sau khi họ đi vào thì Luke không đóng cổng lại mà quay người ngẩng đầu ưỡn ngực canh gác, sự nghiêm túc và nhiệt tình trước giờ chưa từng có. Trong lòng giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy, muốn làm thêm một vài việc cho vị tiên sinh đó.

Ở chính giữa đại sảnh có một người đàn ông trung niên đang đứng trên một tế đài bố trí đơn giản, ông ta mặc áo choàng dài màu bạc, hai tay giơ lên cao, mắt nhắm lại. Thần sắc tha thiết mà điên cuồng, vừa giống như đang lắng nghe từng tiếng rên rỉ dồn dập, vừa tựa như đang nghe lời giáo huấn đến từ trong hư ảo.

Cái khí tức kỳ quái đó chầm chậm bay lên trên tế đài, lấy hoa văn sừng bạc giữa hai chân người đàn ông trung niên đang đứng làm trung tâm, từng nét vẽ màu bạc lóe sáng lên, những luồng khí tức tập trung ở sau lưng người đàn ông đó, càng lúc càng đậm đặc. Từ

không màu ngưng tụ ra khí thể màu hồng xen lẫn màu đen. Loại khí thể này cuồn cuộn méo mó, từ từ biến đổi thành một cái bóng cao lớn đầu có hai sừng.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa? Ta sẽ ban sức mạnh của ta cho ngươi.”

Cái bóng đó bỗng nhiên mở miệng nói.

Người đàn ông trung niên cũng chính là nam tước Laurent trả lời một cách điên cuồng: “Hỡi Chúa ngân bạch vĩ đại, sự yên tĩnh mãi mãi không thay đổi, ta đã đem linh hồn của mình dâng hiến cho ngài, hãy để “thiên sứ” mà ngài phái đến hòa vào huyết mạch của ta, kích hoạt sức mạnh của ta đi!”

Cái bóng trong suốt không nhìn rõ hình dạng từ từ tiến về phía trước, kề sát trên lưng nam tước Laurent rồi hòa vào từng chút một.

Trên mặt nam tước Laurent hiện ra biểu cảm đau khổ, rõ ràng việc dung hợp sức mạnh ảnh xạ không phải là việc gì vui vẻ, nhưng sự đau khổ này rất nhanh đã bị sự cuồng nhiệt áp chế, khóe mắt dường như có tia sáng lóng lánh đang lập lòe.

[Bên ngoài đã bố trí rất nhiều cạm bẫy ma pháp, hiện giờ không ai có thể ngăn cản ta tiếp nhận sức mạnh mà Chúa ngân bạch vĩ đại ban cho, khôi phục sự vinh hiển của gia tộc.]

Bên ngoài biệt thự, đám người Lucien với thân phận là học đồ ma pháp dĩ nhiên không xông vào trong một cách lỗ mãng, mà từng bước dò xét các cạm bẫy ma pháp, ma pháp trận bí mật.

“Ngài giáo sư, cạm bẫy ma pháp rất nhiều, thậm chí còn có ma pháp trận. Chúng ta cần nửa tiếng đồng hồ mới có thể loại bỏ mà không gây ra động tĩnh lớn.” Hiền Giả nói ra phán đoán của mình.

Kẹo Mật Trắng hình như có mang theo vật phẩm ma pháp có thể cảm nhận hơi thở của sinh vật tà ác, lúc này nói với chút hoảng hốt: “Chúng ta đến muộn một chút rồi, hơi thở ma quỷ đã xuất hiện, nhiều nhất là mười phút nữa nó sẽ hoàn toàn chiếu ảnh qua đây. Chúng ta phải trực tiếp xông vào, không thể từ từ phá giải ma pháp trận và cạm bẫy được.”

“Nhưng trực tiếp xông vào, phá bỏ xong ma pháp cạm bẫy thì chúng ta cũng không còn thừa lại bao nhiêu tinh thần lực nữa rồi.” Simon nhìn sang Lucien: “Ngài giáo sư, chỉ có thể mời ngài ra tay mới có thể phá bỏ những cạm bẫy ma pháp và ma pháp trận một cách nhanh nhất, đơn giản nhất.”

Do sự thận trọng của các học đồ ma pháp trên đường đi khiến thời gian kéo dài, dẫn đến thay đổi lớn. Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng theo Simon nhìn sang Lucien, tuy họ đều không nói ra nhưng trong lòng lại xuất hiện vô số suy nghĩ:

[Bùa hộ thân ma pháp của mình chỉ có thể phá hủy ma pháp trận đó, nhưng cạm bẫy ma pháp nhiều như vậy lẽ nào thật sự phải cần ngài giáo sư ra tay?]

[Ngài giáo sư là ma pháp sư thật sư ư?]

[Thực lực của ngài giáo sư rốt cuộc lớn mạnh cỡ nào?]

[Nếu ngài giáo sư không phải ma pháp sư chính thức, sau này anh ta có phải sẽ vì sợ thầy của Kẹo Mật Trắng mà không tham gia

tụ họp nữa không?]

Trong những ánh mắt chăm chú ẩn chứa những tâm trạng phức tạp như lo lắng, nghi hoặc, kỳ vọng. Lucien vẫn luôn lặng lẽ đứng ở bên cạnh giống như đang tính toán gì đó, anh bày ra nụ cười âm u rồi nói: “Không sao đâu, tôi sẽ giải quyết rất nhanh, chúng sẽ mất tác dụng nhanh thôi nên các người hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

[Ngài giáo sư thật tự tin…]

Trong bầu không khí kỳ quái này, Lucien đi đến gần biệt thự, thò hai tay ra ấn lên tường, sau đó mở miệng phát ra chú văn không có tiếng lần nữa.

Từng luồng sóng vô hình từ trong hai tay của Lucien lan ra, truyền cho bức tường và phản hồi trở lại, khiến cho sóng phía sau dần dần thay đổi.

Nhìn Lucien toàn thân mặc áo choàng đen, khuôn mặt bị mũ áo che kín lặng lẽ ấn vào bức tường biệt thự nhưng không có bất cứ việc gì xảy ra thì đám người Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng liền nhìn nhau một cái, họ đều cảm thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương:

[Ngài giáo sư rốt cuộc đang làm gì thế?]

Bỗng nhiên, Kẹo Mật Trắng cảm thấy mặt đất có chút lung lay nên hỏi một cách kỳ lạ: “Là các anh đang lắc lư?”

“Không phải cô sao?” Hiền Giả cũng trả lời một cách kỳ lạ.

Simon thì kinh ngạc chỉ vào căn biệt thự: “Mau nhìn xem, biệt thự đang lung lay!”

Kẹo Mật Trắng và Hiền Giả lập tức nhìn qua đó, chỉ thấy căn biệt thự ba tầng kiểu cũ đang lung lay, càng lúc càng dữ dội, càng lúc càng mạnh. Kính, tường đều phát ra tiếng lẻng xẻng.

“Động đất?”

“Không đúng, mặt đất lung lay rất yếu, là chính căn biệt thự đang lung lay!”

“Lẽ nào là ngài giáo sư?!”

Sau khi trao đổi ý kiến một cách ngắn gọn, Kẹo Mật Trắng vừa kinh vừa sợ nhìn sang ngài giáo sư hai tay đang ấn trên bức tường, lung lay cùng với căn biệt thự: “Biệt thự có vẻ sắp đổ sập rồi! Đây rốt cuộc là ma pháp cấp mấy!”

“Tôi đã thấy trong sách ma pháp, dù là Hỏa Cầu Thuật cấp ba cũng phải mười cái trở lên mới có thể làm nổ tung một căn biệt thự không có ma pháp trận bảo vệ.” Hiền Giả không dám tin nhìn vào căn biệt thự đang lung lay, dường như có thể đổ sập xuống bất cứ lúc nào và ngài giáo sư ở trước biệt thự thì càng tỏ ra thần bí và mạnh mẽ.

Simon đã hoàn toàn kinh ngạc đến đờ đẫn, loại ma pháp có thể trực tiếp làm sập một căn biệt thự hắn chưa từng thấy qua nên nói lẩm bẩm một mình: “Chỉ cần biệt thự đổ sập rồi thì cạm bẫy ma pháp và ma pháp trận sẽ không có tác dụng nữa, ngài giáo sư thật sự không nói dối.”

“Đại nhân Doro đã nhìn thấy cái gì?!” Ưng đầu mèo Doro đứng ở trên vai Simon, giọng điệu cảm thán một cách kịch liệt.

Trên một cái cây ở phía xa, con quạ màu đen không biết đi theo từ lúc nào trượt chân một cái, suýt chút nữa lại rớt xuống từ trên cành cây, giọng nói kinh ngạc từ trong miệng nó truyền ra: “Đây rốt cuộc là ma pháp cấp mấy?!”

Ma pháp cấp học đồ “Tay Cộng Hưởng Của Giáo Sư”, ma pháp tính toán tần suất sẵn có, tạo ra cộng hưởng để phá hoại công trình kiến trúc, sở trường nhất là phá hoại cầu cống!

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 66: Quyển 1 - Chương 66: Bình Tĩnh Tiêu Diệt

Trong sảnh lớn biệt thự, Laurent mặc áo choàng dài màu bạc đứng ở giữa tế đài, khuôn mặt vì đau đớn mà méo mó mang theo một sự cuồng nhiệt và hưng phấn.

Ông ta có thể cảm nhận được rõ ràng cùng với sự hòa hợp của cái bóng phía sau lưng, huyết mạch của bản thân đang sục sôi, đang vui thích, đang từ từ cải tạo thân thể.

[Đây chính là khúc dạo đầu của việc kích phát sức mạnh huyết mạch ư?]

[Sắp bắt đầu rồi phải không?]

[Sự theo đuổi và mong mỏi trong bốn mươi năm của ta sắp thành công rồi sao?!]

Trong tai của Laurent, xung quanh là những tiếng rên la xa xôi đứt quãng, giống như tiếng vỗ tay và hoan hô của mọi người dành cho Kỵ Sĩ trong buổi lễ vậy. Nhưng chính vào lúc này hắn phát hiện thân thể mình đang lung lay trước sau, có cảm giác không đứng vững, xung quanh biệt thự truyền đến âm thanh lẻng xẻng, từng mảng bụi trên trần nhà rơi xuống.

[Động đất rồi ư?!]

[Lúc này mà lại động đất! Lẽ nào là sự trừng phạt của Chúa?!] Laurent – người vì để theo đuổi sức mạnh mà thay đổi tín ngưỡng – do thời gian quá ngắn nên trong lòng vẫn còn sót lại sự kính sợ đối với Thần Chân Lý, ở thời khắc quan trọng nhất này đột nhiên xảy ra động đất thì khó tránh việc hắn nghĩ đến các loại năng lực quyền uy của Thần Chân Lý trong truyền thuyết.

[Không được, chỉ thiếu một bước cuối cùng nữa thôi, ta đã chờ đợi bốn mươi năm rồi, sắp kích phát sức mạnh huyết mạch rồi thì giờ sao có thể từ bỏ chứ? Chỉ cần có thể kích phát sức mạnh này và trở thành Kỵ Sĩ thì dù biệt thự có sập xuống, ta cũng có một chút khả năng sống sót!]

Cái bóng sau lưng đã hòa hợp vào một nửa giống như có thể biết suy nghĩ trong lòng Laurent vậy, nó dùng giọng nói xuyên thấu tâm linh mà nói: “Ma pháp trận và cạm bẫy đã bố trí không đối phó nổi động đất, mà ngươi còn sáu bảy phút nữa mới hoàn toàn hòa hợp vào ảnh xạ của ta. Sự rung lắc này càng lúc càng mạnh, nếu cả ngôi nhà đổ sập thì ngươi không thể nào sống sót. Laurent, hãy tạm dừng đã. Dù gì ngươi cũng đã hòa hợp một nửa sức mạnh ảnh xạ của ta rồi, đã đạt đến đỉnh cao của người hầu Kỵ Sĩ bậc cao thì lần sau vẫn có cơ hội hòa hợp.”

Tốc độ nói của ngôn ngữ địa ngục vô cùng nhanh, chỉ mười mấy giây thì đã truyền đạt suy nghĩ của bản thân cho Laurent.

Laurent vô cùng phẫn nộ, sắp thành công mà lại bị thiên tai ngăn cản nên khiến hắn muốn trút giận nhưng lại không biết phải trút vào ai, buồn bực đến nỗi ngực sắp nổ tung ra: “Không được, rất có thể cơn động đất này sẽ dừng ngay thôi!”

Hắn vẫn không chịu từ bỏ.

Nhưng đột nhiên âm thanh rầm rầm truyền đến, cửa sổ vỡ tan trong sự rung lắc dữ dội, ngọn gió lớn lùa vào xua tan sự oi bức, dự báo một cơn bão tố sắp ập đến.

“Chúa ơi! Động đất rồi!”

“Mau chạy đi!”

“Cứu mạng với!!”

Có người hoảng loạn mặc áo quần vào, có người thì trần truồng vội vàng chạy ra ngoài cửa lớn, có người lại trực tiếp đâm sầm vào cửa sổ… Đối với người không có sức mạnh Kỵ Sĩ, thậm chí có một số người là tiểu thư nhỏ nhắn yếu ớt như bọn họ thì nếu động đất làm sụp căn biệt thự, chôn vùi họ trong đó thì thật sự chỉ có thể khẩn cầu sự che chở của Chúa rồi.

Họ bị nghi thức tà ác rút hết tinh hoa và sức mạnh thân thể nên chạy cũng vấp ngã, một cô gái trong số đó ngã xuống đất, vừa mệt vừa sợ đến nỗi chân mềm nhũn ra không đứng dậy nổi, chỉ có thể bò về phía cửa lớn.

Những con cừu non cúng tế từng người một rời khỏi chỗ đó, đường vạch trên tế đài nhanh chóng dập tắt. Cái bóng đó dần dần biến mất, nam tước Laurent hét to một tiếng, trút ra hết sự buồn bực và phẫn nộ trong lòng.

Sau khi hét xong, hắn rất nhanh chóng bừng tỉnh lại từ trong sự mong đợi cuồng nhiệt và bực bội ấm ức, nhìn thấy biệt thự của mình vẫn đang rung lắc dữ dội nên mắng chửi một tiếng: “Cơn động đất chết tiệt!”

Sau đó hắn vội vàng chạy ra ngoài biệt thự và giải trừ từng cạm bẫy ma pháp cản đường của mình.

Còn phía sau hắn, một người đàn ông đang mặc lễ phục màu đen vừa nãy gần như mụ mị trong vũ hội dâm loạn thì đang nhìn phía bên ngoài của biệt thự với sắc mặt nghiêm trọng.

Trong bóng râm bên ngoài biệt thự, Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng và Simon với đôi mắt mở tròn, miệng há to không nói nên lời đang nhìn ngài giáo sư đáng sợ thu tay lại trong sự rung lắc kịch liệt của biệt thự, ngài từ từ đi về lại trong bóng tối, nói với cái giọng vẫn đầy u ám và ngữ điệu rất bình thường: “Họ đã bắt đầu chạy ra bên ngoài rồi, chúng ta hãy chuẩn bị sẵn sàng để bắt giết sinh vật tà ác đó.”

“Ngài giáo sư không trực tiếp khiến căn biệt thự sụp đổ sao?” Kẹo Mật Trắng nhìn căn biệt thự vẫn còn rung lắc mạnh do quán tính, dường như vẫn chưa tỉnh táo nên vô thức hỏi thành tiếng.

Lucien cười âm hiểm hai tiếng: “Nếu khiến căn biệt thự đổ sập sẽ đè chết sinh vật tà ác trong đó thì tôi làm sao nhanh chóng thu thập được máu của sinh vật tà ác chứ? Với lại tiếng động khi biệt thự đổ sập rất lớn, chắc chắn sẽ kinh động đến người gác đêm đang đi loanh quanh, thậm chí là cả nhà thờ ở gần đây.”

Hai nguyên nhân này chỉ là một phần, nguyên nhân thật sự là tuy tần số sẵn có của ngôi nhà không giống sóng siêu âm và sóng hạ âm, là thứ mà tinh thần lực hiện tại của Lucien có thể thông qua “Tay Cộng Hưởng Của Giáo Sư” để sản sinh ra sóng rung động tương tự, nhưng ngôi nhà là công trình kiến trúc có kết cấu phức tạp, tần số sẵn có của nó không phải một mà là rất nhiều. Dựa vào sự phản

hồi rung động và điều chỉnh tính toán trong lòng, Lucien chỉ có thể mô phỏng tần số sẵn có thứ nhất, khiến nó rung lắc chứ không thể khiến nó cộng hưởng toàn bộ mà sụp đổ. Đồng thời Lucien chỉ là học đồ ma pháp kiến tập nên năng lượng của ma pháp này vẫn chưa đủ để khiến căn nhà kiên cố đổ sập.

Do vậy, thật sự nếu muốn làm sập một cây cầu thì có lẽ Lucien còn có thể miễn cưỡng làm được.

Câu nói này của Lucien thật sự khiến Hiền Giả, Simon và Kẹo Mật Trắng hoàn toàn tỉnh táo, vừa nãy ma pháp này không có nguyên liệu thi pháp, lại không nghe được chú văn nên chắc là thực lực thật sự của ngài giáo sư, quả là thực lực đáng sợ khiến người ta kính nể.

Ánh mắt họ nhìn sang Lucien, hoàn toàn tràn đầy sự tôn kính và sợ hãi đối với ma pháp sư lớn mạnh, uyên bác.

Kẹo Mật Trắng khôi phục lại bình tĩnh và tập trung vào việc thi pháp, thông qua một món vật phẩm ma pháp trên người để cảm nhận đám người đang chạy ra ngoài biệt thự, giọng khàn khàn mang theo chút quyến rũ nói với vẻ bình tĩnh mà lạnh lùng:

“Vật thể có vầng sáng sinh vật tà ác ở cách cửa sổ gần nhất mười lăm mét, chúng ta di chuyển về bên trái một mét để thi triển ma pháp sẽ tốt hơn.”

Hiền Giả vừa di chuyển vừa giữ sự tập trung: “Simon: “Ho Sặc Của Horman”.”

“Ho Sặc Của Horman” là ma pháp tấn công loại sóng âm cao, người bị đánh trúng trực tiếp sẽ mất thăng bằng, bị thương hay

thậm chí sẽ tử vong, còn người xung quanh sẽ bị chấn thương màng nhĩ và ngất đi.

“Hiền Giả, Tiêu Âm Thành Lũy (1), cẩn thận Găng Tay Đen đáng ghét.” Simon cũng bình tĩnh trả lời.

Kẹo Mật Trắng tiếp tục báo vị trí của nam tước Laurent: “Thực lực của người hầu Kỵ Sĩ bậc cao, còn năm mét nữa, ảnh xạ ma quỷ bậc thấp hòa hợp nên đừng dùng ma pháp a-xít và lửa, còn một mét nữa, chuẩn bị, tôi sẽ dùng “Xạ Thỉ Thuật” (2).” Cô ấy dựa vào tốc độ chạy, sự nhanh nhẹn né tránh những viên đá nhỏ rơi xuống, dùng sức mạnh hất văng người trước mặt để phán đoán thực lực của nam tước Laurent.

Sau vài trao đổi lạnh lùng, trong thời gian mấy phút ngắn ngủi đã xác định được toàn bộ vị trí, thực lực của nam tước Laurent cùng với đợt tấn công đầu tiên của bản thân. Điều này khiến cho Lucien đang đứng yên lặng bên cạnh họ lần đầu tiên lĩnh hội được phong cách chiến đấu của học đồ ma pháp được hướng dẫn chính quy.

Nam tước Laurent vì để chạy thoát thân trong cơn động đất nên liên tiếp hất văng các vị khách trước mặt, chỉ mấy giây đã xông đến bên cửa sổ, sau đó ôm đầu hất văng kính vẫn còn chưa vỡ nát của cánh cửa rồi nhảy ra bên ngoài.

Nhưng nam tước Laurent vừa nhảy lên thì bên tai đột nhiên bùng nổ một tiếng ầm vang rất lớn, giống như cơn bão táp đã chuẩn bị rất lâu cuối cùng bắt đầu xuất hiện sấm sét dữ dội.

Tai hắn vang lên một tiếng ầm, đầu hỗn loạn giống như muốn nổ tung, bên trong thân thể có cảm giác quằn quại, không thể giữ được

thăng bằng. Hắn trực tiếp ngã xuống dưới, hai chân miễn cưỡng chạm đất.

Sau đó, một mũi tên lấp lánh ánh kim loại lạnh giá bắn trúng một cách chính xác vào mắt trái của nam tước Laurent vẫn còn đang choáng váng chưa kịp tỉnh. Mũi tên cắm sâu vào, dòng máu màu đỏ sẫm mang theo mùi lưu huỳnh chảy xuống được một cánh tay vô hình đỡ lấy.

Vì để giữ hình tượng ma pháp sư lớn mạnh của mình nên Lucien đã dùng vô chú (3) thi pháp, chỉ với Pháp Sư Chi Thủ thì đã tiêu hao gần một nửa tinh thần lực của Lucien rồi, cộng thêm vừa nãy sử dụng “Tay Cộng Hưởng Của Giáo Sư” nên tinh thần lực còn lại của Lucien chỉ có thể thi triển hai ma pháp cấp học đồ thôi.

“Á!” Tiếng kêu thảm thiết của Laurent vang lên, nhưng lại bị ‘Tiêu Âm Thành Lũy” triệt tiêu.

Cho đến lúc này, nam tước Laurent mới hiểu bản thân đã gặp phải sự tấn công!

Nhưng tất cả đều đã muộn, lại thêm một mũi tên nữa theo sát mũi tên trước đó bay vào trong miệng của nam tước Laurent một cách chính xác cùng lúc với tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Âm thanh lập tức dừng lại.

Dưới sự phối hợp của mấy vị học đồ ma pháp, một nam tước với thực lực người hầu Kỵ Sĩ bậc cao, đã hòa hợp với ảnh xạ của sinh vật tà ác thế mà lại không thể có chút né tránh và phản kháng nào, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã bị giết chết.

Lucien nhìn thấy cảnh tượng đó thì rất muốn nói một câu: “Lực chiến còn chưa đến năm.”

Ở xung quanh bãi cỏ mà nam tước Laurent nằm, còn có mấy người nam nữ áo quần không chỉnh tề bị ngất nằm ở đó, còn những người đi ra từ các hướng khác thì đang bận né tránh động đất nên căn bản không thể chú ý đến tình hình bên này, họ tiếp tục chạy ra bên ngoài bức tường của biệt thự một cách hoảng loạn.

Sự rung lắc của căn biệt thự dần dần ngừng lại, những người chân mềm nhũn đó cuối cùng đã bò ra, trên thân thể trần truồng dính đầy bụi từ trên trần nhà rơi xuống. Còn về người hầu, khi nam tước Laurent cử hành loại cúng tế dâm loạn này thì sao có thể còn để người hầu ở lại trong biệt thự, hắn sớm đã đuổi họ đến căn nhà nhỏ ở một bên khác của hoa viên biệt thự rồi.

Máu sinh vật tà ác mà Lucien dùng Pháp Sư Chi Thủ lấy về không ngừng được đưa vào ống thủy tinh có phù văn ma pháp, chứa đủ một nửa ống. Còn bọn Simon, Hiền Giả thấy nam tước Laurent đã chết thì cũng phụ giúp lấy máu, dĩ nhiên phần còn thừa thì bản thân họ cũng có thể dùng để làm thực nghiệm ma pháp hoặc thi triển ma pháp.

Cắm ba ống thủy tinh chứa đầy máu sinh vật tà ác vào trong túi đặc biệt ở áo choàng dài màu đen của mình, Lucien nhìn những nam nữ tỉnh lại từ trong “cơn động đất” một cái rồi nói thấp giọng: “Nên rời khỏi đây rồi.”

“Vâng.” Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng, Simon thu các ống thủy tinh chứa máu còn thừa lại, định theo ngài giáo sư rời đi.

Chính vào lúc bốn vị học đồ ma pháp quay người, trong cửa sổ cách mười mấy bước sau lưng đột nhiên lủi ra một cái bóng đen, tay cầm một đoản kiếm đen kịt đâm vào lưng áo của Lucien.

Hắn trước đó yên lặng chờ đợi trong biệt thự, cuối cùng đã chờ được cơ hội ám sát ma pháp sư lớn mạnh phá hoại kế hoạch của mình.

Phán đoán từ ma pháp có thể chấn động làm sập biệt thự thì bản thân chỉ có một cơ hội này thôi!

***

Chú thích

(1) Tiêu Âm Thành Lũy: một loại ma pháp triệt tiêu tiếng động

(2) Xạ Thỉ Thuật: một loại ma pháp bắn ra mũi tên vào mục tiêu

(3) Vô chú: không niệm chú

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 67: Quyển 1 - Chương 67: Tiếng Ồn Đêm Khuya

Tốc độ của bóng đen này vượt xa nam tước Laurent, thậm chí vượt qua giới hạn thị giác của con người bình thường, nếu những nam nữ tham gia vũ hội dâm loạn đó bình tĩnh lại mà nhìn về hướng này thì cũng chỉ nhìn thấy một luồng sáng đen mờ nhạt kéo dài, đó là tàn ảnh mà tốc độ cực nhanh để lại.

Tốc độ như vậy người bình thường không thể nào đạt đến, chỉ có cường giả đã kích hoạt sức mạnh huyết mạch mới có thể làm được.

Kẻ đánh lén Lucien hung bạo này lại là một Kỵ Sĩ thật sự!

Từ bóng đêm lủi ra, đến khi hắn bay nhanh tới sau lưng Lucien và kiếm ngắn đen kịt sắp đâm trúng Lucien thì chỉ mất chưa đến hai giây.

Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng, Simon do không có liệu tính trước nên thậm chí cũng chưa phát giác được kẻ địch lớn mạnh sau lưng đã tiếp cận và tấn công.

Chỉ có Lucien, lúc kiếm ngắn đen kịt mang theo hơi thở nham hiểm cách lưng áo bản thân rất gần thì mới đột nhiên cảm nhận được một loại run rẩy và sợ hãi phát ra từ nội tâm nên theo bản năng chồm ra phía trước.

Nhưng tốc độ Lucien chồm ra căn bản không thể sánh được với tốc độ mà bóng đen tấn công, đây là sự chênh lệch cực lớn về mặt

thực lực, giống như khoảng cách giữa vực sâu và “thiên đường” vậy.

Cho dù Lucien có thể dựa vào tri thức của bản thân sáng tạo nên ma pháp mới, có thể khiến cho Kỵ Sĩ, ma pháp sư, học đồ ma pháp kinh sợ, nhưng khi chiến đấu thực sự tri thức không thể chuyển hóa thành thực lực, không thể giúp Lucien nhanh chóng thi triển ma pháp để chặn sự tấn công của kiếm ngắn, chỉ có trở thành ma pháp sư, dùng tinh thần lực trong linh hồn xây dựng mô hình pháp thuật, vào thời khắc quan trọng lập tức cảm giác được, như vậy mới có thể nhanh chóng dùng ma pháp chống đỡ.

Hi vọng duy nhất của Lucien chính là sức mạnh bản thân chồm ngã về phía trước sẽ làm suy yếu sự tấn công của kiếm ngắn. Chỉ cần không bị giết chết trực tiếp thì còn có thể dùng Kẻ Phục Thù Băng Tuyết phản đòn!

Bóng đen lạnh lùng nhìn cây kiếm ngắn trong tay sắp tiếp xúc đến lưng áo của Lucien, bỗng nhiên một tiếng kêu oa vang lên, trên người Lucien bỗng hiện ra một lớp choàng ánh sáng trong suốt, tựa như giáp sắt.

Ma pháp bậc một, Hộ Giáp Pháp Sư!

Tuy đám người Hiền Giả chưa phản ứng kịp nhưng khi bóng đen chồm ra, con quạ đen “Ashley” trên ngọn cây ngoài biệt thự đã chú ý đến, nó là ma sủng của ma pháp sư chính thức, không những bản thân có thị giác đen tối, mà còn có thể mượn dùng sức mạnh ma pháp của chủ nhân!

Kiếm ngắn lấp lánh ánh sáng màu đen đâm trúng Hộ Giáp Pháp Sư trong suốt, từng chút ánh sáng tách ra, hộ giáp rất nhanh đã vỡ

tan thành từng mảnh giáp, tung bay lóng lánh trong đêm tối.

Bóng đen không dự liệu được sẽ đột nhiên xuất hiện Hộ Giáp Pháp Sư, tuy nhờ vào thực lực của bản thân và sự đặc biệt của kiếm ngắn mà thuận lợi đánh vỡ hộ giáp nhưng hắn đã bị chậm trễ, trơ mắt nhìn Lucien quay nửa người lại, tay trái Lucien đưa về phía bóng đen kia phát ra ba luồng ánh sáng lạnh óng ánh.

“Phi Đao Hàn Băng Của Palmera”, ma pháp bậc hai!

Vào thời khắc quan trọng, Lucien không choáng váng, không sợ hãi, rất bình tĩnh kích hoạt chiếc nhẫn “Kẻ Phục Thù Ma Pháp”, hắn hiểu rằng lúc này chỉ có tấn công mới là phòng ngự tốt nhất!

Đồng thời ý chí dưới sự hỗ trợ của “Kẻ Phục Thù Ma Pháp” tựa như Kỵ Sĩ chính thức vậy, không bị khí thế u ám đáng sợ ngấm vào tâm linh của bóng đen đè bẹp. Học đồ ma pháp bình thường nếu bị khí thế của Kỵ Sĩ bóng đen áp chế thì chắc sớm đã rơi vào trong bóng tối vô cùng vô tận, đứng nguyên tại chỗ mặc cho hắn tấn công rồi.

Ba luồng ánh sáng lạnh tỏa ra khí trắng giống như phi đao băng mỏng vừa xuất hiện thì đã vượt qua khoảng cách bằng một cánh tay giữa hai người, bay đến ba chỗ là cổ họng, trước ngực, nửa thân dưới của Kỵ Sĩ bóng đen.

Trên người Kỵ Sĩ bóng đen cháy lên một ngọn lửa như một lớp bóng tối, tràn đầy sức mạnh tàn bạo và hủy diệt, nhưng ở trên khoảng cách ngắn như vậy đối diện ma pháp bậc hai trực tiếp tấn công vào chỗ hiểm, hắn không dám chỉ dùng “bóng tối” của sức mạnh huyết mạch để phòng ngự: Đối với vị ma pháp sư phá hoại kế hoạch của mình, tuy hắn rất muốn lập tức giết chết hắn nhưng giết

hắn thì ngoài giúp bản thân trút giận ra cũng không có ý nghĩa gì quá lớn, do đó ở giây phút sinh tử này, quan trọng nhất vẫn là tính mạng của bản thân.

Hắn hất kiếm ngắn lên, cánh tay quét ra một tàn ảnh, đánh vỡ hai cây phi đao hàn băng bắn về phía ngực và cổ họng của mình, phi đao hóa thành vô số vụn băng nhỏ bay bay giống như đom đóm trong đêm tối vậy. Chân phải hắn đá ra, mang theo ngọn lửa lung lay như bóng tối, đá trúng cây phi đao hàn băng cuối cùng một cách chính xác, khiến nó vỡ tan vào trong bóng đen.

Sau khi chặn được ba cây phi đao hàn băng, kiếm ngắn của Kỵ Sĩ bóng đen định tiếp tục truy sát về phía Lucien vừa mới chồm lên được khỏi mặt đất, đồng thời tay trái hắn thò ra, một cái bóng màu đen sáng lên chuẩn bị ngăn chặn hai viên đạn bay màu đen bạc bắn ra từ trong miệng của quạ đen “Ashley”.

Ma pháp bậc một: “Đạn Bay Ma Pháp”!

Nhưng lúc này, băng tuyết giống như những ngôi sao nhỏ lại hóa thành từng màn sương lạnh và đột ngột co cụm, khiến xung quanh đông lại thành băng bao gồm cả ngọn lửa bóng tối trên người Kỵ Sĩ bóng đen, tất cả đều bị che phủ bởi lớp băng lóng lánh, bốc cháy lặng lẽ.

“Phi Đao Hàn Băng của Palmera” có thể khiến người ta vừa cảm nhận được sự đau khổ của dòng máu tươi, vừa có thể hưởng thụ được “sự lạnh giá bởi cái ôm của băng tuyết”!

Kỵ Sĩ bóng đen bị đóng băng tại chỗ, hai viên đạn bay ma pháp trực tiếp đánh trúng người hắn, đánh vỡ lớp băng và đánh hắn bay

lên, ngọn lửa bóng tối trên người không ngừng đong đưa nhưng lại không tắt.

Quạ đen Ashley kêu lên một tiếng: “Là Kỵ Sĩ cấp hai!”

Đến lúc này Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng và Simon mới nhận ra tình hình, nhìn thấy bóng đen bị đánh bay.

Họ không rõ thực lực của đối phương nhưng chỉ với việc nhìn thấy ngài giáo sư đang lăn lộn trên đất còn trên người đối phương lại có ngọn lửa tựa như bóng tối đang bùng cháy thì họ biết rằng, hắn chắc chắn là cường giả đã kích phát sức mạnh huyết mạch, thế là Hiền Giả và Kẹo Mật Trắng không nghĩ nhiều, trực tiếp kích hoạt vật phẩm ma pháp trên người mình.

Một luồng tia sáng vô hình ở ngực Hiền Giả giống như sóng nước lan tràn về phía trước, với độ rộng mười mét, trong phạm vi này tất cả nam nữ bỗng nhiên ngáp dài, mí mắt rũ xuống một cách không thể ngăn được, mềm nhũn ngã lên bãi cỏ hoặc trong bụi hoa, yên lặng ngủ ngon.

Ma pháp bậc một: “Thụy Miên Thuật (1)”

Kỵ Sĩ bóng đen đang nỗ lực khống chế thân thể giữ thăng bằng trong khi bị đánh bay, giờ lại chịu tác động bởi tia sáng của Thụy Miên Thuật nên đầu óc lơ mơ, cảm thấy xung quanh chính là cái giường lớn ấm áp mềm mại đang kêu gọi bản thân đi vào giấc ngủ, nhưng bằng tất cả ý chí lớn mạnh hắn cố nhịn cơn buồn ngủ, lắc lắc đầu rồi tỉnh táo lại.

Có điều tiếp theo đó là một con sóng hào hùng tựa như chùy sắt vung vẩy, nó đánh một cú mạnh vào Kỵ Sĩ bóng đen, bịch một tiếng

đánh hắn bay lên cửa sổ biệt thự rồi trực tiếp đập vỡ cửa sổ bay vào trong, phát ra âm thanh lẻng xẻng khiến biệt thự lại rung lắc lần nữa.

Ma pháp bậc một: “Sóng Trường Lực”, ma pháp tự mang theo trong áo choàng của Kẹo Mật Trắng.

“Hắn là Kỵ Sĩ cấp hai nên sẽ không dễ chết như thế, ngài giáo sư tiếp tục tấn công.” Con quạ đen Ashley đã bay đến gần đó, nói với “giáo sư” mà trong suy nghĩ của nó ít nhất là ma pháp sư bậc hai.

Lucien chuẩn bị ném ra Sí Hỏa Giao, phối hợp với quạ đen Ashley cùng tấn công nhưng còn chưa kịp hành động thì sự rung lắc của cả căn biệt thự bỗng nhiên trở nên dữ dội, trần nhà bắt đầu sập xuống, tường bắt đầu nứt toác, chỉ mấy giây thì đã đổ sập hoàn toàn và chôn Kỵ Sĩ bóng đen ở bên trong.

“Quả nhiên như lời Hiền Giả nói, căn nhà cổ của nam tước Launrent đã nhiều năm không tu sửa rồi…”

Lucien biết năng lượng “Tay Cộng Hưởng” của mình không thể làm sập một ngôi nhà bình thường, nhưng ngôi nhà vốn dĩ nhiều năm không tu sửa thì không nằm trong phạm vi đó. Sự rung lắc vừa nãy chắc đã làm lung lay kết cấu và sự ổn định của nó, rồi lại bị Kỵ Sĩ bóng đen đâm vào như vậy nên đã trực tiếp đổ sập.

Ầm ầm ầm, âm thanh biệt thự sập xuống rất lớn, Hiền Giả không kịp thi triển Tiêu Âm Thành Lũy để triệt tiêu nên tiếng động truyền ra rất xa, trong đêm tối có thể nghe thấy rõ ràng.

“Hỏng rồi, người gác đêm!” Đây là suy nghĩ lóe qua đầu tiên trong lòng đám người Hiền Giả và quạ đen Ashley, lúc này nếu đi lật căn

biệt thự đổ sập để tìm giết Kỵ Sĩ bóng đen chỉ sẽ gặp phải người gác đêm của giáo hội mà thôi.

Cân nhắc nhanh sự nguy hiểm, quạ đen Ashley hóa thành một bóng đen bao phủ lấy Kẹo Mật Trắng đồng thời nói với Lucien: “Ngài giáo sư, lần sau gặp!” Vừa nói nó vừa bay vào trong bầu trời đen, nhanh chóng rời đi.

Hiền Giả và Simon sau khi hành lễ với Lucien thì mở miệng nói: “Ngài giáo sư, chúng tôi cáo từ trước đây.” Sau đó nhanh chóng đi ra cửa lớn, hòa vào trong màn đêm giống như hai người đều có cách hoặc nơi ẩn nấp trong khu quý tộc vậy.

Còn Lucien, dù là trong suy nghĩ của quạ đen Ashley hay là đám người Hiền Giả, thì giáo sư thần bí lớn mạnh như vậy chắc chắn có cách rời khỏi đó, giống như bản thân quạ đen vậy nên không cần lo cho ông ấy.

Lucien còn chưa phản ứng kịp thì họ đã rời đi rồi, hắn đành nói thầm trong lòng một câu: “Có thể đưa tôi cùng đi.”

Giả vờ thần bí, giả vờ lớn mạnh thì vẫn phải trả giá!

Không còn thời gian nán lại, Lucien cũng quay người đi xuyên qua cửa lớn, nhanh chóng đi vào trong đêm tối.

Ầm ầm, tiếng sấm rất lớn vang lên, những giọt mưa bằng hạt đậu mau chóng rơi xuống, cơn bão ủ đã lâu cuối cùng đã bắt đầu.

Tuy nhiên trong đống đổ nát của căn biệt thự đổ sụp, ngọn lửa u ám bùng cháy lên từng chút, thiêu rụi trần nhà, đốt nứt đá cuội, sau đó một bóng người màu đen bò ra.

Lớp bóng tối trên người hắn đã biến mất rất nhiều, có thể trực tiếp nhìn thấy khuôn mặt hắn. Hơn ba mươi tuổi, râu ria cắt tỉa rất gọn gàng, chính là đại ca Yaren của Hắc bang Yaren.

Yaren nhìn Lucien hòa mình vào nơi tối tăm thì do dự mấy giây:

“Lúc nguy hiểm nhất hắn lại không nhanh chóng phát ra ma pháp xây dựng trong linh hồn bản thân mà lại sử dụng vật phẩm ma pháp, chứng tỏ thực lực của hắn không lớn mạnh như mình tưởng tượng, vừa nãy ma pháp đáng sợ đó chắc đã tiêu hao phần lớn tinh thần lực của hắn rồi, có nên đuổi theo tiếp không?”

“Không được, động tĩnh quá lớn, người gác đêm hay thậm chí giáo chủ giáo hội e rằng đang chạy đến đây, mình đã bị trọng thương nên nếu bị đối phó tiếp thì hoặc là chết hoặc là bị bắt đến sở tài phán.”

Phán đoán cục thế một cách đơn giản, Yaren không vì phẫn nộ và thù hận mà làm ảnh hưởng bản thân, thân thể lắc một cái liền hòa vào trong bóng tối, biến đi một cách lặng lẽ.

……

Mưa ngày càng nặng hạt, giống như thác nước từ trên trời đổ xuống, đập lên người sẽ có cảm giác đau đớn. Toàn thân Lucien ướt đẫm đang chạy nhanh trong đêm tối, các vật phẩm như nguyên liệu hoặc là đựng trong ống thủy tinh, hoặc là được bọc trong vải ma pháp đặc biệt chống nước nên không bị ảnh hưởng.

Bất kỳ một học đồ ma pháp có tiền đồ nào cũng đều sẽ suy nghĩ đến việc bảo quản nguyên liệu làm phép của bản thân ở các thời tiết

và môi trường khác nhau, kiểu học đồ ma pháp mà vừa có mưa lớn thì không thể nào làm phép thì rất là khó sống trên thế giới này.

Trong gió lớn mưa bão sấm chớp, Lucien giống như bị ngăn cách ở thế giới khác, cô đơn chạy về phía cửa vào con đường bí mật.

Rất nhanh, Lucien nhìn thấy nơi bị bóng cây cối che lấp, con đường bí mật đã ở trước mắt.

Nhưng lúc này, một luồng sấm chớp lóe lên, khiến khu quanh đó được chiếu rọi sáng như ban ngày, Lucien đã nhìn thấy một người đàn ông mặc lễ phục màu trắng, hắn mang một đôi găng tay đen kịt, mái tóc màu đỏ nhạt ướt dầm dính ở trán.

Găng tay đen, người gác đêm!

Lúc Lucien nhìn thấy người gác đêm này thì bản thân cũng bị hắn chú ý.

Hai người vốn dĩ vì mưa lớn và bóng tối không thể phát hiện ra nhau, hiện giờ lại đúng lúc bị ánh chớp cực lớn chiếu rọi.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 68: Quyển 1 - Chương 68: Người Gác Đêm

Ngay lúc phát hiện người gác đêm, Lucien lập tức ném Sí Hỏa Giao nắm chặt trong tay lên người kẻ đó.

Ma pháp mà chiếc nhẫn "Kẻ Phục Thù Băng Tuyết" mang theo đã dùng hết, Sí Hỏa Giao trở thành công cụ có uy lực lớn nhất của Lucien. Vì vậy vừa nãy khi chạy nhanh trong cơn mưa bão, hắn hai tay lần lượt nắm một ống Sí Hỏa Giao, chỉ cần phát hiện kẻ địch thì sẽ lập tức ném ra.

"Nếu không phải hiệu quả dò xét của "Tiếng Rít Của Dơi" dưới cơn mưa bão và tiếng sấm rất kém thì mình hoàn toàn có thể phát hiện hắn trước và tránh được hắn." Sau khi cẩn thận ném ra Sí Hỏa Giao cầm ở tay phải thì Lucien nhanh chóng di chuyển vào cửa mật đạo ở bên trái phía trước.

Khi người gác đêm nhìn thấy Lucien thì hắn cũng thò hai tay ra, một đôi găng tay đen kịt dường như có thể nuốt chửng tất cả ánh sáng. Là người gác đêm từng chiến đấu chém giết các loại sinh vật nguy hiểm giữa đêm tối trong thời gian dài nên phản ứng của hắn không hề chậm hơn Lucien.

Ống Sí Hỏa Giao đầu tiên bị đôi tay đang mang chiếc găng đen kịt của người gác đêm trực tiếp nắm lấy, Sí Hỏa Giao sắp nổ đó dưới tác dụng của tinh thần lực trong sự khống chế của đôi găng tay

đen giống như bị đổ hết vậy, không xảy ra bùng nổ dữ dội, không cháy lên ngọn lửa bám trên thân thể, khó dập tắt.

Găng tay đen mà mỗi một người gác đêm của giáo hội đang mang đều là một món vật phẩm ma pháp ưu tú, có khắc Cấm Ma Trận cấp độ tương ứng, bị quản chế bởi số lượng của vật phẩm găng tay đen, số lượng của người gác đêm giáo hội trước giờ không nhiều nhưng mỗi người gác đêm ngoài việc dựa vào vật phẩm ma pháp ra thì thực lực của bản thân cũng lớn mạnh, có người hầu Kỵ Sĩ bậc cao, có mục sư, có Kỵ Sĩ đen tối và sinh vật tà ác được thu nạp, thậm chí cả ma pháp sư.

Người gác đêm vừa đón lấy ống Sí Hỏa Giao đầu tiên, ống thứ hai của Lucien liền bay qua ngay sau đó, nhưng sức mạnh của ống Sí Hỏa Giao này hình như không đủ, cũng không đánh trúng người gác đêm, ống này rơi xuống trước mặt hắn, rớt dưới đất rồi bùng nổ mạnh. Một quả cầu lửa bùng cháy rừng rực xuất hiện, người gác đêm không kịp phản ứng nên bị lửa lan đến, ngọn lửa gây cháy ống Sí Hỏa Giao ban nãy bị đón lấy, khiến tự thân nó cũng phản ứng nổ.

Một tiếng bùm, người gác đêm bị nổ bay, chất dịch bám trên cơ thể người gác đêm bốc cháy hừng hực, ngay cả nước mưa cũng không thể dập tắt.

Lucien không đi xem kết quả chiến đấu của Sí Hỏa Giao mà nhanh chóng di chuyển đến cửa mật đạo, thi triển ma pháp mở cơ quan ra.

Đột nhiên, một tiếng kêu giống như vang lên từ đáy lòng xuất hiện bên tai của Lucien, nó mang theo một sức mạnh áp bức tự nhiên của sinh vật đỉnh cao trong chuỗi thức ăn, khiến Lucien không nhịn nỗi trở nên run rẩy, hai chân mềm nhũn. Nếu không phải đang

mang chiếc nhẫn Kẻ Phục Thù Băng Tuyết, chỉ dựa vào sự tập trung thi pháp và sự bình tĩnh của bản thân Lucien thì chắc chắn không thể đối phó với loại áp bức này.

Lại một luồng ánh chớp tựa như cái roi da lớn sáng lên, có thể nhìn thấy người gác đêm đang nhanh chóng tiến đến gần trong mưa bão, trên người dính một lớp Sí Hỏa Giao đang bùng cháy liên tục. Nhưng hắn giống như hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng, chỉ là sắc mặt có hơi nhợt nhạt, khóe miệng có vết máu nhỏ tựa như nham thạch nóng chảy đang trào ra, đây là vết thương do uy lực bị phát nổ chứ không phải do ngọn lửa.

Xuyên qua lễ phục màu trắng và đồ lót bị thiêu cháy của hắn có thể trực tiếp nhìn thấy làn da bên trong, đó là làn da được che phủ bởi một lớp vảy cá màu đỏ tía, ngọn lửa của Sí Hỏa Giao bị lớp da này ngăn cách bên ngoài, chỉ có thể hơi đốt cháy vảy cá mà thôi.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Lucien sao có thể còn không hiểu rõ thực lực của đối phương, đây là một Kỵ Sĩ đen tối đã kích phát sức mạnh huyết mạch, hơn nữa sức mạnh huyết mạch của hắn là “Rồng Đỏ”!

Lucien cảm giác người gác đêm này yếu hơn rất nhiều so với Kỵ Sĩ bóng đen vừa nãy nhưng tốc độ, sức mạnh của hắn thì bản thân vẫn không thể nào đuổi kịp. Nếu quay người bỏ chạy, có lẽ chỉ mới bước chân mật đạo thì đã bị hắn đuổi kịp rồi, còn ma pháp cấp học đồ của bản thân không có cái nào có thể ngăn chặn hắn chứ đừng nói đến chuyện hắn còn có một đôi găng tay đen. Trừ phi bản thân trở thành ma pháp sư chính thức, tinh thần lực tăng mạnh, có thể tăng tần số Tay Cộng Hưởng mô phỏng đến mức độ sóng hạ âm năng lượng cao.

Đối mặt với người gác đêm đang chạy như bay đến, Lucien nhờ vào “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết” chống lại “uy rồng”, trong lòng thầm tính toán khoảng cách giữa hai người một cách bình tĩnh, không hoảng loạn.

“Hai mươi mét, mười mét...”

Sau đó, Lucien ném ống Sí Hỏa Giao cuối cùng ra, ném đến nơi cách bản thân năm mét, tiếng phát nổ ầm ầm vang lên. Cầu lửa chất keo đang bùng cháy dưới sự khống chế của tinh thần lực Lucien bay về phía trước, sóng xung kích cực lớn không chịu sự khống chế tỏa ra xung quanh, bao gồm cả hướng của bản thân Lucien.

Người gác đêm không sợ uy lực đốt chát của Sí Hỏa Giao nhưng dưới lực xung kích của việc phát nổ thì hắn vẫn bị làm giảm chậm tốc độ lao về phía trước, tạm dừng tại chỗ hay thậm chí là thụt lùi một bước.

Còn Lucien chịu lực xung kích ở hướng ngược lại chỉ lấy một tay kéo chặt mũ áo, một tay chắn trước ngực, sóng khí tung về phía sau làm cho hắn lăn lộn.

Vị trí mà Lucien đứng chính là cửa vào mật đạo, địa hình có hơi chếch xuống, vì vậy nên hắn trực tiếp lăn vào mật đạo, lăn nhanh ra xa mấy mét.

Lucien cảm thấy bản thân giống như bị một cái búa sắt cực lớn trực tiếp đánh lên người vậy. Nội tạng chấn động, máu huyết tăng lên, cổ họng ứa ra mùi như thép gỉ, một ngụm máu trực tiếp phun ra, hoa mắt chóng mặt.

Vụ nổ bên ngoài kết thúc, người gác đêm giậm chân một cái liền đuổi theo về phía mật đạo, nơi Lucien vừa mới đứng dậy. Lúc này khoảng cách của hai bên khoảng hai mươi mét, vả lại người gác đêm sợ các vật phẩm ma pháp khác của Lucien đánh trúng nên không đi đường thẳng mà tiến vào theo hình rắn bò.

Nhưng người gác đêm mới chạy ra mấy mét thì lại nhìn thấy vị ma pháp sư áo choàng đen đó một tay ấn lên tường mật đạo, một tay cầm một ống dược tễ, thân thể hơi cong giống như đang hành lễ với bản thân. Sau đó cửa mật đạo bỗng nhiên đổ sụp, lớp đá đầu tiên hóa thành bùn rơi xuống, lớp đá phía sau mất đi thăng bằng tiếp tục rơi xuống, chỉ một giây thì chôn vùi cửa vào mật đạo.

Đây là ma pháp trận "Hóa Đá Thành Bùn Hiệu Quả Nhẹ" mà Hiền Giả bố trí để phá hoại mật đạo trong tình huống khẩn cấp.

Người gác đêm trực tiếp đâm vào bùn đá của mật đạo, đâm ra một cái lỗ đen hình người sâu một mét. Nhưng sức mạnh của hắn đã cạn kiệt, chỉ có thể dừng lại, tích trữ sức mạnh. Ở nơi sâu của mật đạo lại truyền đến một loạt tiếng sụp đổ.

Nhìn bùn đất màu vàng nâu, ngửi mùi "thơm", nghe tiếng sấm rền, người gác đêm cắn răng đánh mạnh một quyền lên bùn đất, nói một cách căm hận: "Ta nhất định sẽ bắt được ngươi, tên ma pháp sư đáng chết nhà ngươi."

Lucien vừa uống "Cuồng Phong" ổn định tình trạng vết thương, kích phát tiềm lực, vừa cứ chạy hai mươi mét thì kích phát ma pháp trận, phá hoại một đoạn mật đạo. Tuy nhiên sau năm đoạn liên tục

thì Lucien dừng kích phát, sợ người gác đêm dựa theo động tĩnh của sự sụp đổ này mà truy đuổi đến cửa ra từ trên mặt đất.

Dựa vào tiềm lực mà dược tễ kích phát, Lucien tốn ít thời gian hơn một nửa so với lúc đến, rất nhanh sau đó đã rời khỏi cửa ra mật đạo rồi dùng ma pháp đóng nó lại.

Tiếp theo Lucien cởi bỏ áo choàng dài màu đen, chuyển các vật bên trong vào túi trong của áo vải lanh, sau đó dùng "Ngọn Lửa Nhỏ Của Maris" thiêu hủy áo choàng dài màu đen, người gác đêm khứu giác rất nhạy bén, mục đích của việc này là để tránh bị hắn dựa vào mùi dược thảo bản thân cố ý thêm vào trên áo choàng đen mà đuổi theo đến đây.

Mùi dược thảo này là mùi mà Lucien sắp xếp để che giấu bản thân.

Có sự trợ giúp của lưu huỳnh, áo choàng đen ướt đẫm rất nhanh đã bị thiêu rụi hoàn toàn, làm xong mọi việc thì Lucien vội vàng ra khỏi căn nhà đó, nhanh chóng trở về ngôi nhà nhỏ của mình trong đêm tối và mưa lớn.

Cho đến khi đi vào ngôi nhà của mình, sấy khô áo ngắn và quần vải lanh, đem dược tễ và ống thí nghiệm đặt vào phòng thí nghiệm, giấu kỹ vật liệu thi pháp trong nhà rồi nằm lên giường thì Lucien mới thở phào một hơi.

Trước đó lô-gích của Lucien rõ ràng, tinh lực dồi dào, là do kích phát tiềm lực mới duy trì được. Hiện giờ vừa thả lỏng xuống thì lập tức cảm thấy toàn thân yết ớt vô cùng, dưới sự trị liệu từ từ của hiệu lực thuốc "Cuồng Phong" vết thương còn chưa kịp lành tiếp tục giày vò bản thân, hắn chìm vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

Tiếng sấm vang rền, mưa bão đan xen, giống như ngăn cách căn nhà nhỏ của Lucien với thế giới bên ngoài, giữa những âm thanh ầm ầm, nơi đây lại hiện ra vẻ yên tĩnh khó nói thành lời.

Có lẽ là thời tiết khắc nghiệt như vậy khiến những người gác đêm của giáo hội không có cách nào truy đuổi những học đồ như Lucien. Lucien trải qua một đêm yên tĩnh trong cơn mưa như thác nước, cho đến tận lúc trời sáng.

Theo sự suy đoán của Lucien, các cường giả bậc cao chắc sẽ đặt sự chú ý lên người nam tước Laurent đã chết, bởi vì đó là sức mạnh và huyết mạch của ma quỷ, cộng thêm việc cúng tế nhờ vào sức mạnh tà dâm nên rất dễ khiến người ta nghĩ đến tà giáo “Ngân Bạch Chi Giác” trước đó.

Đến tản sáng, mưa bão đã nhỏ hơn rất nhiều nhưng vẫn có thể được gọi là mưa lớn. Ánh mặt trời bị nuốt chửng, Arthaud và các khu vực gần đó vẫn mờ mịt, những người dân nghèo phải lao động mỗi ngày mới có thể duy trì cuộc sống phát ra các loại âm thanh trong tiếng mưa.

Lucien tỉnh lại trong vẻ mê man, cảm thấy người rất khó chịu nên quyết định buổi sáng không đến thư viện mà tiếp tục nghỉ ngơi, sau buổi cơm trưa thì lại đi tìm ngài Victor, dù gì có Peyyale ở đó, thư viện của hiệp hội trước sau cũng sẽ đều vắng vẻ.

Tới giờ ăn sáng, thím Alissa thấy Lucien chưa qua nên sai Alvin đến xem thử xem hắn đã xảy ra việc gì Lucien nắm bắt ngay cơ hội dặn dò Alvin đến thư viện giúp hắn xin nghỉ phép.

Sau đó, Lucien tiếp tục ngủ say trong tiếng mưa, cho đến trưa tỉnh lại mới thấy đỡ một chút, hắn cảm thấy bản thân coi như đã sống lại, chỉ là thân thể vẫn còn tỏ ra yếu ớt rõ ràng. Uy lực phát nổ của Sí Hỏa Giao tuy không mạnh nhưng với khoảng cách gần như thế, Lucien lại không phải cường giả cấp Kỵ Sĩ nên khó tránh khỏi cảnh chịu trọng thương, may mà hắn đã luyện chế sẵn loại dược tễ trị liệu vết thương mang tên "Cuồng Phong" này.

Dùng xong bữa trưa, lấy chiếc dù mượn từ thím Alissa, Lucien đã khôi phục một chút tinh thần đi đến nhà của ngài Victor ở khu Jisu, hôm nay tốt nhất là phải giải quyết xong việc, cách một tuần cuối cùng chỉ còn ba ngày nữa thôi.

Mười giờ sáng, trong phòng đàn Victor.

Victor đang khổ sở suy nghĩ giai điệu, sắc mặt tràn đầy tâm trạng nôn nóng bất an thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, việc này khiến ông ấy không nén nổi sự bực bội trỗi dậy, rất khó khăn mới áp chế được.

Cầm theo cây bút lông vũ, mở cửa phòng đàn, Victor nhìn thấy Lotter, Phyllis và Herodotus, những người này đáng lẽ chiều mới đến, nên ông hỏi với vẻ mặt kỳ lạ: "Sao đột nhiên lại đến vậy? Có việc gì không?"

Lotter vẻ mặt lúng túng nói: "Ngài Victor, Michael nói với tôi là nam tước Othello bảo ngài hôm nay phải nhanh chóng đến hiệp hội, bởi vì công chúa điện hạ bỗng nhiên muốn biết danh sách nhạc khúc của buổi hòa nhạc ba lần gần nhất."

Hắn theo thói quen, buổi sáng đến hiệp hội luyện tập nhạc cụ, buổi chiều đến chỗ Victor để học, kết quả gặp phải Michael và nghe được tin tức không tốt này.

Bút lông vũ rớt trên tấm thảm dày không phát ra âm thanh gì cả, sắc mặt Victor nhợt nhạt, thụt lùi liên tục mấy bước mới đứng vững.

“Ngài Victor...” Ba người học trò bước lên trước với vẻ quan tâm.

Victor xua xua tay, hít sâu một hơi, sau đó nói: “Ta biết rồi, để ta yên tĩnh ba phút rồi đến hiệp hội.”

Đến nhà của Victor, Lucien được một người hầu đã quá quen với hắn dẫn đường, đi đến trước cửa phòng, hắn nhìn thấy quản gia Ace.

“Ông Ace, ngài Victor đang ở phòng nào, tôi có việc tìm ngài ấy.” Lucien mỉm cười chào hỏi với quản gia Ace: “Sắc mặt ông không được tốt, ốm rồi phải không?”

Ace lắc lắc đầu: “Tôi không sao, là lão gia, ông ấy đến hiệp hội rồi. Bởi vì công chúa điện hạ muốn biết tên các nhạc khúc của buổi hòa nhạc ba lần gần nhất, vì vậy nam tước Othello đã mời ngài ấy đến hiệp hội rồi.”

“Thế mà đã được mời đến hiệp hội xác định danh sách nhạc khúc rồi...” Lucien ngớ ra, sau đó hỏi có hơi khẩn thiết: “Đi bao lâu rồi, ngài Victor đã đi bao lâu rồi?”

“Mười giờ bốn mươi phút sáng ra khỏi cửa rồi, cậu chờ khoảng nửa tiếng nữa thì lão gia chắc sẽ quay về.” Ace tưởng rằng Lucien

có việc gấp muốn đuổi theo.

Hiện tại là mười hai giờ ba mươi lăm phút trưa.

Lucien dâng lên nỗi thất vọng mãnh liệt: “Nếu tôi không xin nghỉ phép lúc sáng thì có thể gặp được ngài Victor ở hiệp hội rồi, lẽ nào thật sự là số mệnh an bài?”

“Không được, dù thế nào cũng phải đi qua xem thử, biết đâu vì mưa bão, biết đâu vì việc của tối qua mà danh sách vẫn chưa chốt hoặc là vẫn chưa đưa đến chỗ công chúa. Không thể từ bỏ như vậy!”

Lucien cảm ơn ông Ace một câu, cầm lấy dù rồi xông vào trong màn mưa mờ mịt, chạy về phía Hiệp Hội Âm Nhạc.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 69: Quyển 1 - Chương 69: Bóp Chặt Cổ Họng Của Số Mệnh

11 giờ 20 phút trưa, trong văn phòng chủ tịch ở lầu ba Hiệp Hội Âm Nhạc.

Đôi mắt màu xám nhạt nghiêm túc của Othello nhìn Victor ở trước mặt: “Victor, anh nên đưa ra quyết định, đã hai mươi phút rồi lẽ nào không thể giúp anh chọn ra được bản nhạc mà anh hài lòng ư? Chúng là kết tinh cảm hứng âm nhạc trong hơn hai mươi năm của anh đó.”

Sắc mặt Victor phờ phạc, biểu cảm đờ đẫn ngồi trên ghế đối diện với Othello, cái bàn phía trước người bày đầy bản nhạc của ông ấy nhưng đôi mắt ông ấy nhìn vào là một mảng mờ mịt, không có tiêu cự, giống như xuyên qua những bản nhạc này đang nhìn sự vật khác. Đó có thể là món nhạc cụ violin đầu tiên trong cuộc đời của ông, cũng có thể là nghĩa trang lạnh lẽo âm u.

Sau khi nghe được lời của Othello, môi ông ấy hơi run run rồi mở lời một cách khó khăn: “Có thể để tôi nghĩ thêm một chút không? Chủ tịch Othello.”

Wolf – người cùng ông ấy ngồi đối diện với Othello - cười nói mang theo mùi châm biếm mãnh liệt: “Nghĩ thêm à, anh có thể nghĩ ra bản nhạc hay hơn không? Victor, được rồi đừng có cứng đầu nữa, hay là anh cảm thấy trong các tác phẩm tầm thường cũng có

bản nhạc hay? Đừng lãng phí thời gian của ngài Othello nữa, ông ấy đang chờ công chúa điện hạ cùng đi ăn trưa."

Othello gật gật đầu, lấy ra một cái đồng hồ để xem: "Công chúa điện hạ mời ta cùng ăn trưa lúc một giờ đúng, thời gian xe ngựa từ hiệp hội đến Cung Điện Mùa Hè Latah là mười lăm phút nhưng tối qua mưa bão đến giờ vẫn chưa tạnh, rất nhiều nơi bị ngập nước nghiêm trọng nên phải đi đường vòng, ít nhất cũng phải xuất phát trước mười phút. Tuy nhiên trước đó ta còn ngủ trưa một tiếng để tránh vì mệt mỏi mà khiến ta mất phong độ. Victor anh không còn bao nhiêu thời gian nữa, mười phút cuối cùng nếu anh vẫn không thể quyết định thì hãy để Wolf thay anh. Anh ta vừa nhận được lời mời của bá tước Rafferty tổ chức buổi hòa nhạc nên phối hợp với dàn nhạc không có vấn đề gì cả."

Cung Điện Mùa Hè Latah chính là cung đình của Công Quốc Owuor Ritter.

Trong ánh mắt của Wolf lộ ra vẻ sốt sắng và khát vọng cực đoan, dựa vào quan hệ kinh doanh trong quý tộc của mình, chỉ cần có thể tổ chức buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng, chỉ cần buổi hòa nhạc không xảy ra vấn đề lớn thì bản thân có thể tiến thêm một bước trên con đường âm nhạc, sau này rất có thể sẽ trở thành chủ tịch của hiệp hội. Hắn hít một hơi sâu nhìn Victor: "Victor, tôi không muốn cướp đi cơ hội biểu diễn của anh nhưng vì hiệp hội, anh phải đưa ra quyết định rồi."

Victor thu ánh mắt lại, nhìn vào nhạc phổ trên bàn đủ hai phút, sau đó thò tay phải ra chỉ một bản nhạc: "Chọn nó đi."

Một động tác và câu nói đơn giản như vậy nhưng dường như đã rút sạch sức lực toàn thân của Victor khiến ông ấy tê liệt trên ghế.

Một khi đã đưa ra quyết định thì Victor tuy tràn đầy thất vọng và không cam lòng nhưng trong tâm vẫn nảy sinh cảm giác hơi thoải mái, ít nhất không cần phải tốn hết tâm sức và đốt cháy linh hồn để nghĩ ra nhạc khúc mới nữa, một bản nhạc đã giày vò bản thân chín năm vẫn chưa hoàn thành.

“Có lẽ đây là một chuyện tốt, mỗi tối sẽ không bị giày vò đến nỗi không thể ngủ được nữa.” Victor nghĩ ngợi với vẻ tê tái và tuyệt vọng.

Othello vỗ tay một cách hài lòng: “Victor, anh có thể đưa ra quyết định, ta rất vui. Nhưng trạng thái tinh thần của anh có chút vấn đề, nếu không thể khôi phục trước buổi hòa nhạc thì ở chỗ ta có một số thuốc có thể giúp anh, chỉ là sẽ có chút ảnh hưởng đối với sức khỏe của anh. Được rồi, các anh ra ngoài đi, ta phải ngủ trưa một tiếng.”

Victor lúc này dường như đến đi bộ cũng trở nên khó khăn, Wolf mang theo sự thất vọng sâu sắc cùng đi ra bên ngoài văn phòng với ông, khi cánh cửa gỗ đóng lại, ông ta nhìn Victor một cách tràn đầy căm hận: “Hãy hưởng thụ buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng của anh lần cuối cùng đi, đừng để phu nhân của anh ở trên thiên đường thất vọng.”

“Anh…” Victor không thể chấp nhận việc người khác dùng phu nhân để công kích mình, ông ấy nhìn Wolf với vẻ phẫn nộ.

Wolf buông tay, mũi hừ lạnh một tiếng rồi nói một cách chua ngoa: “Sao lại nhìn tôi? Người sẽ khiến phu nhân anh thất vọng là anh chứ không phải tôi, Victor.”

Nói xong, ông ta cười nhạt rời đi, Victor giống như bị đánh trúng điểm yếu, ôm mặt ngồi xổm xuống đất khiến Lotter, Phyllis,

Herodotus vẫn luôn đứng đợi trở nên hoảng hốt, vội vàng nhanh chóng dìu ông ấy đứng lên.

“Hãy để ta đến phòng nghỉ bình tĩnh một lát, buổi chiều bắt đầu luyện tập tất cả bản nhạc.” Giọng của Victor nói yếu ớt.

Lotter, Phyllis và Herodotus nhìn nhau cay đắng, hiện giờ nên bắt đầu suy nghĩ vấn đề làm thế nào để ngài Victor phấn chấn lại.

Rời khỏi nhà của Victor, Lucien che dù chạy nhanh trong cơn mưa lớn, nước mưa theo gió thổi vào trong dù làm ướt áo quần của Lucien lần nữa, khiến cho sự suy nhược vẫn chưa hồi phục của Lucien lại lộ rõ.

Trên con đường đầy sương mù màu trắng do mưa lớn gây ra đó, người đi bộ và xe ngựa đi lại đều rất ít nên Lucien có thể chạy rất nhanh mà không lo bị cản trở. Nhưng vấn đề ở chỗ sau khi chạy một đoạn thì Lucien vì sự suy nhược của cơ thể mà phải dừng lại thở dốc, chiếc dù bị gió lớn thổi đang cản trở Lucien đi về phía trước.

“Có lẽ đến sớm vài phút thì có thể ngăn chặn được trước khi danh sách đưa đến tay Công Chúa Natasha.” Lucien đi vòng qua nơi có nước đọng rất sâu, trên con đường ngập đến mắc cá chân vừa đi chậm vừa thở dốc, thở xong lại tiếp tục chạy.

Trong khi chạy, chiếc dù trên tay Lucien bị gió lớn thổi cong ra đằng sau, khiến người suy nhược như hắn sắp cầm không nổi chiếc dù rồi.

“Dù gì áo quần cũng bị ướt rồi.” Không hề do dự, Lucien gấp dù lại rồi kẹp vào bên trong cánh tay, mặc mưa lớn xối lên người mà

chạy đi như bay.

Lần này, không có sự ngăn cản của chiếc dù nên Lucien chạy băng băng trong cơn mưa lớn, tốc độ trở nên nhanh hơn.

Chỉ có hết sức mới không hối hận, sự kiên trì, phấn đấu, cố chấp và ngang bướng trước giờ của Lucien vào khoảnh khắc này đều hoàn toàn thể hiện ra.

Giọt nước mưa lớn bằng hạt đậu đánh lên mặt khiến hắn có cảm giác hơi đau.

Thông thường phải hai mươi phút trở lên mới có thể từ nhà Victor đến được Hiệp Hội Âm Nhạc, nhưng Lucien chỉ dùng có sáu phút.

12 giờ 40 phút ngoài cửa lớn Hiệp Hội Âm Nhạc, hai tay Lucien chống lên gối, khom người thở dốc từng hơi, đầu tóc ướt đẫm dính lên trên mặt, giọt nước xuôi theo khuôn mặt rớt lên đá hoa văn ngoài cửa, áo quần ướt hoàn toàn trông rất trầm trọng.

Sau khi đỡ mệt, Lucien đẩy cửa lớn đi vào đại sảnh.

Elena thấy bộ dạng của Lucien thì giật mình, đi ra từ sau tủ gỗ: “Lucien, bên ngoài mưa lớn như vậy ư? Anh che dù mà cũng bị ướt nhẹp như vậy sao?”

“Không có gì. Elena, ngài Victor ở đâu?” Lucien vội vàng hỏi.

Elana nghĩ ngợi: “Chắc là ở phòng nghỉ của ngài ấy, tôi nhìn thấy Phyllis mang cơm trưa đi lên lầu rồi.”

“Cảm ơn.” Lucien đưa chiếc dù cho Elena và cảm ơn xong thì vội vã quay người chạy lên cầu thang.

Elena nhìn bóng lưng của Lucien một cách kỳ lạ: “Việc gì mà gấp như vậy?”

Lucien yếu ớt nhanh chóng bò lên cầu thang một cách khó khăn, một phút sau thì đã đến phòng nghỉ của Victor, gõ lên cửa cốc cốc cốc.

Người đến mở cửa là Lotter, sắc mặt anh ta rất không tốt, nhìn thấy Lucien thì chỉ lắc lắc đầu, cũng chẳng thắc mắc gì đến việc Lucien tới đây.

Lucien đi vào phòng nghỉ, nhìn thấy Victor ngồi sau bàn sách giống như mất đi tất cả nhiệt tình và hi vọng, vùi mặt vào trong hai tay, không hề có phản ứng gì với việc có người gõ cửa, giống như một bức tranh sơn dầu mất đi màu sắc vậy.

Còn Phyllis, Herodotus và Lane – những người đã nghe thấy việc này nên chạy qua, đều ngồi trên sô pha bên cạnh trầm mặc, bữa trưa đơn giản bày trước mặt vẫn còn nguyên, không vơi đi chút nào.

“Ngài Victor đã chốt danh sách nhạc khúc rồi ư?” Lucien hỏi họ.

Lotter, Phyllis và Herodotus đều không buồn trả lời, chỉ có Lane gật gật đầu: “Đúng vậy, dùng một bản nhạc vốn có.”

Lucien thở hổn hển, nén sự thất vọng và thất bại đang trỗi dậy lại rồi đi đến trước mặt Victor, hai tay chống lên trên bàn sách nói lớn tiếng: “Ngài Victor, tôi đã viết ra một bản nhạc rất hay nên hi vọng

ngài có thể nghe thử. Tôi cảm thấy nhất định có thể tạo cảm hứng cho ngài, giúp ngài viết ra bản nhạc giao hưởng hoàn hảo. Có thể đi đổi lại danh mục nhạc khúc đã chốt không?”

Sự việc còn có chút hi vọng, Lucien đang khẩn cấp nên ngữ khí và sự chọn lọc từ ngữ không cân nhắc lắm, hắn tỏ ra rất mệt mỏi, có vài lời cũng nói quá thẳng thắn.

“Anh viết ra nhạc khúc?” Herodotus trong tâm trạng thất vọng, đau buồn nghe được câu này của Lucien thì vừa tức giận vừa tức cười hỏi ngược lại, trong bầu không khí nghiêm túc và bi ai này mà cái tên kia lại còn đang phát điên! Thật không có chút tính người nào!

Tương tự, đôi mắt tựa như ngọc hồng bảo xinh đẹp của Phyllis mang theo sự tức giận nhìn sang Lucien, bày tỏ một cách rõ ràng sự bất mãn và phẫn nộ của cô ta, lúc này không phải lúc để càn quấy!

Còn Lotter thì đi qua đó chuẩn bị kéo Lucien ra, không để hắn kích động đến ngài Victor.

Victor hình như không nghe thấy câu nói trước đó của Lucien, giọng nói yếu ớt, mệt mỏi xuyên qua lòng bàn tay truyền ra ngoài: “Không ích gì đâu, mười phút trước chủ tịch Othello đã đến Cung Điện Mùa Hè Latah cùng dùng bữa trưa với công chúa điện hạ rồi, không thể thay đổi danh sách nhạc khúc nữa, không còn hi vọng nữa.”

“Sự việc đã không thể thay đổi nữa rồi sao?”

Lucien nghe đến việc Othello đã đến Cung Điện Mùa Hè Latah thì lập tức dâng lên cảm giác thất bại cực lớn, hắn bị Lotter nhẹ nhàng

kéo ra khỏi bàn sách: “Lucien, đừng có giở trò khôn vặt của anh nữa, yên lặng, phải yên lặng!”

Tuy nảy sinh cảm giác thất bại nghiêm trọng nhưng Lucien cứ cảm thấy còn có một chút hi vọng, chỉ cần bản thân nỗ lực thêm một chút thì chắc vẫn có hi vọng. Thế là vừa bị Lotter kéo thụt lùi vừa nói một cách khẩn thiết: “Ngài Victor, tranh thủ một chút nữa thì chắc có thể đổi được danh sách nhạc khúc đấy! Mưa lớn như vậy, có thể đuổi kịp chủ tịch Othello!”

“Không ích gì đâu, vô ích thôi.” Victor nói thấp giọng tựa như nói mớ, đầu cũng không ngẩng lên, dường như bản thân đã không còn sức chống đỡ nữa, chỉ có tuyệt vọng đang quẩn quanh.

Cho dù cảm thấy Lucien đang phát điên, đang càn quấy nhưng thấy hắn đang tranh thủ một cách thành khẩn như thế, nỗ lực như thế nên Lotter, Phyllis, Herodotus cũng nảy sinh một loại cảm giác tương tự. Tuy nhiên nghĩ đến sự việc đã được định, số mệnh đã an bài xong thì họ lại có cảm giác bất lực sâu sắc, nên cũng giống như Victor trách mắng Lucien một cách yếu ớt:

“Đừng có vọng tưởng nữa, Lucien, tuy chúng ta cũng rất muốn tranh thủ nhưng vô ích thôi, chỉ có thể từ bỏ.”

“Đã đến lúc này rồi, chủ tịch Othello có thể đã đến Cung Điện Mùa Hè Latah, vô ích thôi Lucien, từ bỏ thôi.”

“Cho dù chủ tịch Othello vẫn chưa đến nơi nhưng nhạc khúc mới muốn viết xong thì phải mất bao lâu? Diễn tấu tốt danh sách nhạc khúc hiện tại có lẽ cũng có thể đạt được thành công.”

Trong bầu không khí thất vọng từ bỏ, Lucien thụt lùi mấy bước, chỉ cảm thấy bản thân vô cùng mệt mỏi, vô cùng thất vọng và tự trách: “Có lẽ đúng là sự an bài của số mệnh nên để mình bị thương mà xin nghỉ phép, nếu…”

“Dù sao cũng không phải việc của mình, thất bại thì cứ thất bại vậy.” Bị cảm hóa đến mức nản chí ngả lòng, Lucien hình như cũng trở nên giống với những người khác trong phòng nghỉ, không còn màu sắc, chỉ là một vùng ảm đạm.

Nhưng ngay lập tức, Lucien nghĩ đến sự quan tâm và chăm sóc của Victor đối với bản thân mấy tháng nay, nghĩ đến việc bản thân luyện tập dương cầm tràn đầy hi vọng và không hề lười biếng trong ba tuần, nghĩ đến sự kiên trì và không từ bỏ của bản thân khi đội mưa gió bão bùng chạy đến đây. Lại nhìn thấy trạng thái giống như người chết của Victor, nhìn thấy biểu cảm thất vọng nhưng không có bất cứ ý tưởng nào để thay đổi kết quả của đám người Lotter, Phyllis thì trong lòng Lucien lại có một sự háo hức mãnh liệt trỗi dậy.

Đó là sự không cam lòng sâu sắc, bản thân đã chuẩn bị và nỗ lực nhiều như thế, lẽ nào cứ an tâm chấp nhận kết quả như vậy?

Đó là ý nghĩ vẫn muốn thử xem, tại sao phải oán trách việc đã xảy ra mà không đi tranh thủ cho hiện tại và tương lai chứ?!

Đó là lòng tin, dù cho có khó khăn và bị quấy nhiễu lớn như thế nào cũng phải đi đối diện, đi khắc phục, đi nắm bắt hi vọng, hiện giờ sao có thể từ bỏ?!

Lucien hít sâu một hơi rồi nhìn quanh căn phòng nghỉ, đã tìm được cây dương cầm đó. Đó là nhạc cụ dương cầm hoàn toàn mới do Victor, Lane cải tạo ra nên được hiệp hội tặng cho một cây, nó

đặt ở phòng nghỉ chỉ là một món trang trí, chứng tỏ tác dụng mà Victor phát huy trên món nhạc cụ này.

Vùng khỏi sự lôi kéo của Lotter, Lucien nhanh chóng chạy qua đó rồi ngồi lên trên ghế dương cầm và mở nắp đàn.

“Anh muốn làm gì?! Lucien!” Lotter và Herodotus phẫn nộ cùng lúc hét lên, Phyllis còn đứng cả dậy đi đến sau lưng Lucien, bởi vì cô ta đứng cách cây dương cầm gần nhất.

Chỉ có Lane vừa hiếu kỳ vừa buồn cười nhìn hành động của Lucien, thời gian ba tuần thì có thể có nhạc khúc gì?

Lucien không nói gì, mang theo sự hứng thú mãnh liệt, hai tay ấn mạnh xuống.

Tàng tang tang tàng, tang táng tang tàng.

Những nốt nhạc hùng hồn khiến người ta hoảng hốt, trong phòng nghỉ vang lên sự rung động tràn đầy. Victor hai tay run rẩy, không đỡ nổi đầu, cả người giật mạnh một cái rồi ngồi thẳng lên, ngỡ ngàng nhìn về hướng cây dương cầm.

Phyllis, Lotter và Herodotus chấn động tâm hồn, ngẩn ngơ tại chỗ một lúc mới nhớ đến việc ngăn chặn Lucien.

Nhưng lúc này, giai điệu phía sau tựa như cuồng phong mưa bão bắt đầu xuất hiện theo nhịp đàn tấu của Lucien, thần tốc, quyết liệt và rung động. Giai điệu liên tục không ngừng, giống như gian khó không hề nể tình, giống như sóng lớn điên cuồng trong đại dương, giống như kèn lệnh vang lên trên chiến trường, kẻ địch tựa thủy triều, tấn công mà không cho người ta bất kỳ cơ hội nghỉ xả hơi nào.

Trong đó thỉnh thoảng sẽ có một đoạn giai điệu nhẹ nhàng nhưng lại mang đến đến cục diện càng quyết liệt hơn, tuyệt vọng hơn, khó khăn hơn, giống như là sự bình tĩnh ngắn ngủi trước khi chết vậy.

Nhưng đối diện với khó khăn to lớn đó, đối diện với sự thất bại sâu sắc đó lại không có ai từ bỏ, tất cả đều đang phấn đấu một cách kiên định, đang tàn sát một cách anh dũng, khiến người ta căng thẳng, khiến người ta lo âu. Điều đó tựa như trên đại dương có sóng lớn cuồn cuộn, tất cả thủy thủ của con thuyền đánh cá đều đồng tâm hiệp lực điều khiển mái chèo và cánh buồm, vật lộn với hoàn cảnh tồi tệ, bập bềnh lên xuống mà không lật đổ. Giống như trên chiến trường đầy những thi thể, tung tóe máu tươi, từng đội hình đối diện với những mũi tên, giáo bay ùn ùn kéo đến mà không hề dao động, lớp người phía trước ngã xuống thì lớp người phía sau bổ sung, vẫn duy trì đội hình chỉnh tề.

Giai điệu rung động lòng người như thế khiến Phyllis, Lotter và Herodotus đều đột ngột dừng lại, tràn đầy nghi hoặc và ngỡ ngàng nhìn gương mặt nghiêng của Lucien, nhìn khuôn mặt vẫn đang chảy xuống những giọt nước mưa của hắn. Còn Lane thì đứng bật dậy, giống như không thể áp chế được hứng thú trong lòng.

Lucien nghiến răng nghiến lợi đánh đàn.

Tại sao phải từ bỏ? Tại sao phải từ bỏ?!

Còn có thể đuổi theo nam tước Othello, dù không đuổi kịp thì vẫn có thể tìm công chúa Natasha yêu cầu thay đổi danh sách nhạc khúc, dù cô ấy không đồng ý thì cũng còn có thể dùng sức quyến rũ của âm nhạc để thuyết phục cô ấy, tại sao lại phải từ bỏ? Tại sao phải từ bỏ?!

Chỉ cần còn có một chút hi vọng thì không thể từ bỏ!

Tâm trạng hòa vào trong âm nhạc, chương nhạc đầu tiên của bản giao hưởng Định Mệnh càng lúc càng sôi nổi khiến đám người Lotter, Phyllis dừng ở bên cạnh không nén nổi toàn thân run rẩy.

Suy cho cùng là số mệnh khiến ngươi từ bỏ hay là bản thân ngươi từ bỏ chính ngươi?

Suy cho cùng là số mệnh đánh bại ngươi hay là khó khăn và thất bại đánh bại ngươi?

Từng loạt giai điệu sôi nổi, rung động giống như mũi tên nhọn đâm xuyên vào tâm hồn Victor, khiến lưng ông ấy thẳng tắp một cách vô thức, cảm thấy đây là Chúa đang khảo tra chính mình.

Hai tay Lucien đàn tấu cực nhanh, tâm trạng cộng hưởng với âm nhạc rồi sau đó bị âm nhạc lây nhiễm càng quyết liệt, nghĩ đến cảnh ngộ không ổn định của bản thân trong mấy tháng.

Mình muốn cuộc sống yên ả, muốn có gia đình ấm áp, muốn cha mẹ người thân yêu thương mình nhưng không hiểu sao lại xuyên không đến đây. Mất đi tất cả, tràn đầy đau khổ, hơn nữa còn nhìn thấy nữ phù thủy bị thiêu chết, bị ép đến đường nước ngầm mạo hiểm.

Mình muốn học chữ, muốn có cuộc sống tốt hơn nhưng lại bị Hắc bang ngăn cản, bị chúng đánh.

Mình muốn học ma pháp một cách yên tĩnh nhưng ở đây là Arthaud, là nơi mà thế lực giáo hội vô cùng lớn mạnh. Mình chỉ có thể bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, không ngừng bơi giữa ranh

giới bóng tối và ánh sáng, hết lần này đến lần khác đối diện với tử vong.

Mình đã từ bỏ chưa? Mình đã từ bỏ chưa?!

Mình chưa từ bỏ!

Chỉ cần vẫn chưa chết thì mình phải phấn đấu, mình phải thay đổi cuộc đời của bản thân, thay đổi số mệnh của bản thân!

Tâm trạng của Lucien càng lúc càng mãnh liệt, động tác điên cuồng giống như bệnh tim sắp tái phát, trong giai điệu xao động tràn đầy ý tứ không khuất phục.

Rốt cuộc là số mệnh khiến bạn mất hi vọng, hay là bản thân bạn chọn từ bỏ hi vọng?

Rốt cuộc là số mệnh khiến bạn khuất phục, hay là bản thân bạn phục tùng “số mệnh”?

Rốt cuộc là số mệnh an bài cuộc đời của bạn, hay là bạn đã chọn số mệnh?

Không, chỉ cần mình còn sống thì mình vẫn có thể suy nghĩ, mình sẽ không chọn từ bỏ, mình phải bóp chặt cổ họng của số mệnh, mình phải nghênh đón thất bại hướng về phía trước, mình phải đánh bại tất cả gian khổ!

Lắng nghe mỗi một nốt nhạc xao động, Victor không nén nổi mà đứng dậy, hai tay nắm chặt lại.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 70: Quyển 1 - Chương 70: Đây Là Số Mệnh

Bản thân Lucien khá hướng nội, không giỏi bày tỏ tình cảm nên thông qua dương cầm, thông qua âm nhạc, lần đầu tiên biểu hiện ra một cách hoàn toàn, hoàn chỉnh tâm trạng trong lòng mình. Đó là sự quật cường đối với cuộc đời, sự kiên trì đối với lý tưởng và tình cảm, tuyệt đối không thỏa hiệp, không bao giờ từ bỏ đối với khó khăn và thất bại, sự kháng cự ngoan cường đối với cái gọi là số mệnh.

Tâm trạng mãnh liệt kéo theo sự xao động của âm nhạc, dù trong đó vẫn chịu ảnh hưởng bởi kỹ xảo đánh dương cầm không thuần thục, do giai điệu không hoàn chỉnh khiến bài diễn tấu và bản nhạc của Lucien có rất nhiều vấn đề nhưng có âm nhạc cộng hưởng với tình cảm đã che lấp hoàn toàn những khuyết điểm đó. Mỗi một nốt nhạc, mỗi đoạn giai điệu đều giống như sự chiến đấu kịch liệt, là sự tàn sát anh dũng khiến cho năm vị “khán giả” lắng nghe với tâm tình khác nhau, cảm xúc khác nhau cũng đắm chìm trong bầu không khí âm nhạc hùng hồn, xao động này nhưng lại có biểu hiện không hề giống nhau.

Tình cảm của Phyllis chi tiết nhất, hai tay đan vào nhau gần như méo mó, trong thần sắc có vẻ căng thẳng, có vẻ bất an. Sau khi cha cô ta không thể kế thừa tước vị, bởi vì sự chế giễu và coi thường của bạn bè và những họ hàng khác nên bản thân sau khi do dự rất lâu thì không từ bỏ tương lai để tìm bừa một người quý tộc kết hôn, cô mang theo sự lưỡng lự, căng thẳng và bất an bắt đầu học tập âm nhạc. Những nốt nhạc hào hùng đó giống như là những khó khăn và

thất bại mà bản thân mấy năm gần đây thường gặp phải và mơ thấy, chúng ùa đến một cách không nể tình, tựa như cuồng phong bão tố.

“Mình có thể khắc phục những khó khăn này? Trở thành nhạc sĩ thực sự không?”

“Mình có thể có địa vị của bản thân, có thể chọn bạn đời mà không phải bị người khác chọn không?”

Cùng với sự hùng dũng của giai điệu, Phyllis càng lúc càng căng thẳng, càng lúc càng lo âu.

Lotter và Herodotus với vai trò là người đàn ông, áp lực phải chịu đựng ở trong gia tộc còn lớn hơn nhiều so với Phyllis. Người không thể kế thừa tước vị như họ thì khả năng lớn nhất là chạy trốn áp lực, phung phí tiền bạc, chìm đắm trong rượu ngon và phụ nữ, sống một cuộc sống thoải mái nhưng lại không nhìn thấy chút hi vọng nào.

Giai điệu chủ đề lặp lại, tấn công từng hồi một cách đáng sợ, khiến họ nghĩ đến những gian khổ và thất bại gặp phải sau khi bản thân lựa chọn con đường âm nhạc. Từng câu châm biếm và đả kích, từng ánh mắt khinh thường giống như những điều mà họ nói đó, cả đời này chỉ có thể trở thành một nhạc công, sống cuộc sống bình thường hay là chiến thắng vô số gian khổ và trở ngại, leo lên đỉnh cao của âm nhạc.

Nốt nhạc mạnh mẽ giống như có thể khiến người ta run rẩy đánh vào nội tâm của họ, phía trên hai tay của Lotter nổi lên từng sợi gân xanh, giống như trước mặt là khuôn mặt đáng ghét đó của Michael, giống như sắp bắt đầu buổi hòa nhạc đầu tiên của chính mình.

Còn Herodotus với tính cách hơi hèn nhát, cảm thấy bản thân đang đối diện với cơn thủy triều cuộn trào của số mệnh, khuôn mặt mang theo sự căng thẳng đến méo mó, đang từng bước di chuyển về phía sau.

Lane đã mất đi nụ cười tao nhã thường xuất hiện trên mặt, trong đôi mắt màu bạc không còn vẻ bình tĩnh yên ả nữa mà sục sôi theo sự xao động của âm nhạc, hai tay hắn đánh nhịp theo giai điệu rồi thấp giọng nói một mình: “Đây là số mệnh đang gõ cửa ư? Ha ha, lâu rồi chưa có tâm trạng mãnh liệt như vậy.”

Người kích động nhất, mụ mị nhất là Victor. Hai tay ông ấy nắm chặt, vẻ mặt điên cuồng, thân thể run rẩy theo mỗi đoạn giai điệu mạnh mẽ. Giống như nghĩ đến buổi hòa nhạc đầu tiên thất bại của chính mình, nghĩ đến cảnh bản thân phấn chấn trở lại trong sự an ủi và khích lệ của phu nhân, ông đã cầu xin rất nhiều người và nhận được vô số sự chế giễu coi thường, nhưng cuối cùng đã có cơ hội thực hiện buổi hòa nhạc thứ hai và đạt thành công lớn.

Ông nghĩ đến cuộc sống chán chường của bản thân sau khi phu nhân qua đời, sau đó để hoàn thành tâm nguyện của phu nhân nên bản thân mới từng chút một bước ra khỏi vũng lầy, trở thành nhạc sĩ xuất sắc, giành được cơ hội tổ chức buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng

Ông nghĩ đến bản thân vì buổi hòa nhạc mà đốt cháy tất cả nhiệt tình và tinh lực, nhưng lại thất bại ở bước cuối cùng, dù nỗ lực chín năm cũng chưa thể viết ra tác phẩm trong lòng đó. Ông nghĩ đến sự giễu cợt và báo thù đầy ác ý của Wolf, cùng với sự nghiêm khắc và ngạo mạn của nam tước Othello…

Tất cả đã hóa thành từng nốt nhạc giống như mũi tên nhọn mạnh mẽ, từng đợt giai điệu chấn động giống như búa gõ đang tấn công, đánh vào tâm hồn của Victor khiến ông ấy khuất phục, khiến ông ấy từ bỏ.

Nhưng ý vị bất khuất bao hàm trong giai điệu, sự kiên trì vật lộn đến cùng với khó khăn và thất bại đó, sự quật cường không thỏa hiệp với số mệnh đó khiến Victor cháy lên ý chí chiến đấu mãnh liệt:

“Mình đã thất bại nhiều lần như vậy mà vẫn có thể phấn chấn trở lại, lẽ nào thất bại lần này có thể đánh ngã mình?”

“Chỉ cần còn có hi vọng thì không thể từ bỏ!”

“Winnie, đây là nàng đang cổ vũ ta phải không?”

Chương nhạc đầu tiên của khúc giao hưởng Định Mệnh tầm bảy phút hai mươi giây, giai điệu tràn đầy cuồng phong bão tố. Khi Lucien đàn tấu đến hơn năm phút thì hắn cảm thấy thân thể mình mềm nhũn, bàn tay bắt đầu không còn sức. Hắn hiểu rằng đây là do vết thương của bản thân vẫn chưa khỏi hẳn đang gây hại, là di chứng vì kiệt sức do chạy nhanh đến đây trong cơn mưa lớn nên trong lòng bất giác nảy sinh suy nghĩ dù gì cũng đàn lâu như vậy rồi, họ chắc đã có thể nghe ra hay dở rồi, không cần miễn cưỡng đàn tiếp nữa. Nhưng suy nghĩ này lập tức bị Lucien và tâm trạng cộng hưởng với âm nhạc bác bỏ.

“Nếu đã đàn thì phải thể hiện hoàn chỉnh, sao có thể từ bỏ giữa chừng?!”

“Mình phải khích lệ ngài Victor theo đuổi hi vọng, bản thân sao có thể đi được nửa đường thì quay về?”

Lucien cố chịu đựng ấn mạnh xuống, giai điệu giống như người đang đi trên thép gai vậy, có thể rớt xuống bất cứ lúc nào khiến Victor và đám người Lotter nghe đến nỗi càng khắc khoải, càng căng thẳng, thậm chí Phyllis và Herodotus đều không nhịn nổi dùng tay phải bịt chặt lên vị trí trái tim.

May mà tiếp theo đó là một đoạn giai điệu êm dịu hơn một chút, làm nền cho phần kết của chương thứ nhất. Lucien cuối cùng cũng không cần quyết liệt như thế nữa, có thể nhân cơ hội hồi phục một chút. Sau đó lại bùng phát ra nốt nhạc mạnh mẽ lần nữa, giai điệu chấn động, chúng trùng lặp chồng lên nhau, tuần hoàn tăng lớn rồi dừng lại đột ngột khiến thân thể đám người Phyllis chấn động, tinh thần sản sinh một tia mệt mỏi, chiến đấu quyết liệt luôn là như vậy.

Sau sự yên ả ngắn ngủi, Lucien đã bắt đầu đàn tấu chương nhạc thứ hai, một giai điệu êm dịu truyền ra giống như từng tia sáng mặt trời xuyên qua cơn bão tố, xua đi rất nhiều khói mù, gió to sóng lớn tạm thời dừng lại. Trên chiến trường tàn sát kịch liệt, binh sĩ tựa như thủy triều rút về doanh trại của mình, chiến đấu bước vào vẻ bình yên của sự giằng co.

Giai điệu đó vừa giống như thuốc trị thương đã chữa trị tất cả vết thương đang chảy máu, lại tựa như đôi tay và cái ôm ấm áp của người thân, xoa dịu thương tích trong lòng sau khi vật lộn với số mệnh khiến thần sắc của Victor và đám người Phyllis hồi phục, không còn điên cuồng và méo mó như vậy nữa, rồi tựa như chiến sĩ được nghỉ ngơi, bắt đầu tích trữ sức mạnh và suy nghĩ cho cuộc chiến đấu sau này.

Trong giai điệu êm dịu mà cổ vũ lòng người, khích lệ hăm hở tiến lên, bản thân Lucien cũng có cơ hội khôi phục sức mạnh.

Thời gian qua rất nhanh, mười phút dưới sự so sánh của giai điệu êm dịu với âm nhạc mạnh mẽ hùng hồn trước đó thấm thoát đã trôi qua, lại là sự yên ả ngắn ngủi.

Sau đó Lucien bắt đầu chương nhạc thứ ba và thứ tư, diễn tấu liên tục, giai điệu bắt đầu thay đổi, trở nên kiềm nén và u ám.

Ánh mặt trời biến mất, khói mù xuất hiện trở lại, sắc trời u ám, nước biển yên ả giống như đang ấp ủ cuồng phong, sóng to càng lớn hơn. Còn trên chiến trường lại xuất hiện đầy mây đen, sự tàn sát nguy hiểm và đáng sợ lại sắp bắt đầu, các binh sĩ lại cầm vũ khí lên đi ra chiến trường.

Giai điệu như vậy khiến đám người Victor bắt đầu lo âu theo bản năng, bắt đầu căng thẳng chờ đợi trận quyết chiến cuối cùng và cơn bão tố lớn nhất đến, từng đoạn giai điệu làm nền, tâm trạng tích lũy từng chút một.

Cơn bão tố cuối cùng ập đến đột ngột, tung con thuyền đánh cá lên cao cao rồi lại khiến nó đột ngột rớt xuống, tràn đầy sự bỡn cợt và coi thường của số mệnh. Còn trên chiến trường, sự tàn sát lại bắt đầu lần nữa, anh dũng mà không biết sợ, dường như muốn đánh bại số mệnh không thể chiến thắng đó.

Thử nghiệm hết lần này đến lần khác, con thuyền đánh cá đã rách nát sẽ tan rã bất cứ lúc nào nhưng cơn bão tố dường như cũng gần đến lúc kết thúc.

Thất bại hết lần này đến lần khác không khiến chiến sĩ tuyệt vọng từ bỏ mà ngược lại càng khiến họ tràn đầy ý chí chiến đấu, ép kẻ địch rút lui một cách kiên định mà vững vàng.

Chương nhạc thứ ba bước vào phần cuối, giai điệu lại trở nên yên ả mang theo sự bi thương và sầu muộn nhàn nhạt, giống như các binh sĩ chiến đấu đang cảm thương cho đồng đội đã ngã xuống, đang nhớ người thân của mình, giống như các thủy thủ đang hồi tưởng từng hình ảnh tốt đẹp trong cuộc đời mình, đang thương tiếc những bằng hữu bị cuồng phong sóng lớn nuốt chửng.

Thời khắc đen tối nhất trước lúc bình minh đến, mang theo bầu không khí vô cùng không yên bình, khiến đám người Lotter và Herodotus lại trở nên căng thẳng lần nữa.

Là thất bại hay là thắng lợi?

Là đã đánh bại khó khăn và thất bại, hay là bị khó khăn và thất bại đánh ngã, không thể đứng dậy lần nữa?

Là bóp chặt cổ họng của cái gọi là số mệnh hay là từ bỏ hi vọng để mặc nó an bài?

Chính vào lúc đám người Victor, Phyllis càng lúc càng căng thẳng thì giai điệu huy hoàng và tráng lệ đột nhiên vang lên, đánh trúng tâm hồn của họ, đây là chương nhạc thắng lợi, là chương nhạc khải hoàn!

Victor đột nhiên vung cánh tay lên, tâm trạng đầy phấn khởi và rung động. Bởi vì ánh mặt trời hoàn toàn chiếu xuyên qua khói mù, hoàn toàn xua tan cơn bão tố, thuyền đánh cá cuối cùng đã giữ lại được. Bởi vì kẻ địch bị đánh tan tác hoàn toàn, chiến sĩ anh dũng giành được thắng lợi sau cùng. Bởi vì đã đánh bại bóng tối, đã đánh bại số mệnh dường như không thể chiến thắng đó!

Khải hoàn, thắng lợi, thơ ca tụng ngân nga trong phòng nghỉ, Phyllis buông tay phải bịt chặt trái tim xuống, vung vẩy nắm tay lên xuống theo giai điệu. Biểu hiện của cô ấy giống với Lotter và Herodotus, mang theo sự khuây khỏa và kích động không thể kiềm chế, giống như bản thân cũng nhận được sức mạnh, đã chiến thắng khó khăn và áp lực trong cuộc đời.

Lane bình tĩnh hơn họ rất nhiều, trên khuôn mặt khôi ngô đến mức yêu dị lộ ra nụ cười chân thành tự đáy lòng, giống như cũng vui mừng vì chiến thắng số mệnh.

Chiến thắng kích động lòng người kết thúc nhạc khúc, Lucien muốn đứng lên nhưng hư thoát (1) đến mức không có chút sức mạnh nào, bởi vì việc đàn tấu vừa nãy hắn đã đưa vào tất cả tình cảm và tinh lực.

Còn Victor vẫn đang rung động, nhìn Lucien với vẻ mặt mơ màng và điên cuồng, giống như đang hỏi Lucien lại giống như đang hỏi chính mình: “Đây là?”

Lane, Lotter, Phyllis, Herodotus đều nhìn sang Lucien và chờ câu trả lời của hắn.

“Đây là số mệnh.” Lucien đang ngọ nguậy đứng dậy, ánh mắt nhìn vào Victor.

Nghênh đón Lucien là tiếng vỗ tay vang dội, trước tiên là đến từ Lane, ông ấy mỉm cười vỗ tay một cách chân thành, sau đó Victor hồi tỉnh lại, vỗ tay với sắc mặt vui mừng và kích động. Lotter, Phyllis và Herodotus vỗ tay với biểu cảm phức tạp và còn mang theo sự ngưỡng mộ.

Victor đi ra từ sau bàn sách, vừa đi về phía Lucien vừa vỗ tay, nói với giọng run rẩy:

“Đây mới là âm nhạc, âm nhạc thật sự!”

Lucien thấy tâm trạng và trạng thái ông ấy khôi phục thì vui vẻ mỉm cười rồi nói: “Cảm ơn sự khen ngợi của ngài, ngài Victor. Tôi nghĩ ngài nhất định đã có được cảm hứng từ trong giai điệu này, nhất định có thể sửa lại và hoàn thiện những chỗ tôi soạn nhạc chưa tốt hoặc không thể soạn ra được, vậy tại sao không đi thỉnh cầu chủ tịch Othello, công chúa Natasha thay đổi nhạc khúc chứ? Tôi nghĩ ngài nhất định sẽ có một khúc nhạc giao hưởng rất hay.”

Ý của câu nói này tất cả mọi người đều hiểu, đây là cái cớ mà Lucien đã chuẩn bị sẵn, dùng cách thức người khác không thể từ chối được để “kích phát” cảm hứng của Victor, từ bỏ vinh dự đáng được nhận. Trên mặt đám người Lotter và Phyllis xuất hiện sự vui sướng phấn chấn và kích động, còn Lane thì nhìn sang phía Victor.

Victor lập tức ngớ ra rồi im lặng, biểu cảm trên mặt ngoạn mục và phức tạp chưa từng có. Có vui thích, có vui sướng, có mừng vui thanh thản, có tham lam, có phấn khởi, có do dự, có đấu tranh, có hồi ức… giống như trong lòng đang tiến hành chiến đấu quyết liệt vậy.

“Ngài Victor, tôi không phải tặng cho ngài, để tôi ở vị trí tác giả thứ hai là được rồi. Bản thân tôi hoàn toàn không thể hoàn thiện được nhạc khúc, đây là thứ ngài đáng nhận được.” Lucien tiếp tục xua tan cảm giác có tội về đạo đức của Victor.

Trong mấy ánh mắt tràn đầy kỳ vọng, Victor bỗng nhiên thở dài một hơi, biểu cảm yên bình trở lại, mang theo sự đáng tiếc và giải

thoát rồi cười lên:

“Ta sẽ không làm như vậy, Lucien, đây là nhạc khúc thuộc về cậu, đây là nhạc khúc vĩ đại thuộc về cậu, ta đã có thể nhìn thấy một nhạc sĩ vĩ đại được ghi tên trong lịch sử rồi.”

“Ngoại trừ Chúa và Winnie, chống đỡ cuộc đời ta còn có đạo đức của bản thân, đây là tín điều của ta và cũng là ưu điểm lớn nhất mà Winnie thích.”

Lucien bỗng nhiên cảm thấy tia sáng đạo đức lấp lánh của Victor có chút làm nhoi nhói mắt mình, một cảm giác gọi là ươn ướt xuất hiện nơi khóe mắt.

***

Chú thích

(1) Hư thoát (hạ đường huyết do mất máu, mất nước)

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 71: Quyển 1 - Chương 71: Xác Định

"Ngài Victor!" Nghe Victor từ chối Lucien, Lotter và Herodotus cùng lúc hét lên.

Tuy giai điệu khúc dương cầm của Lucien còn có rất nhiều chỗ không hoàn thiện và đàn tấu xuất hiện vấn đề, nhưng người được âm nhạc kích thích tâm trạng cộng hưởng như họ không hề có bất cứ hoài nghi nào đối với sự rung động và vĩ đại của khúc nhạc. Nếu là ngài Victor hoàn thiện nó, soạn lại thành khúc nhạc giao hưởng thì chắc chắn sẽ là nhạc giao hưởng kích động lòng người nhất trong một trăm năm gần đây, là bảo thạch đẹp nhất và rực rỡ nhất trên chiếc vương miện của nhạc giao hưởng. Nhưng ngài Victor lại từ chối rồi?! Đã từ chối cơ hội trở thành nhạc sĩ nổi tiếng, vĩ đại!

Điều này khiến họ hét lên một cách vô thức, muốn ngăn cản Victor, thuyết phục Victor. Ngay cả Phyllis ở bên cạnh cũng lộ ra biểu cảm khó hiểu. Nếu đổi lại là cô ấy, đối diện với cám dỗ như thế, đối diện với âm nhạc như thế thì chắc chắn là không thể từ chối.

Sau khi Victor đưa ra quyết định thì cả người giống như được thăng hoa và giải thoát, tinh thần phấn chấn, tay phải ấn xuống rồi dùng tay ra hiệu yên lặng, lại nhìn về phía Lucien.

"Ngài Victor…" Lucien biết bản thân trừ phi thi triển ma pháp, nếu không sẽ không thể thuyết phục được Victor với ý chí kiên định như vậy. Hắn có lẽ sẽ bàng hoàng, sẽ tuyệt vọng, sẽ sụp đổ nhưng tuyệt

đối sẽ không đi ngược lại niềm tin của mình. Do đó chỉ thấp giọng kêu tên thì dừng lại, trong lòng tự an ủi nói: “May mà ngài Victor được âm nhạc lây nhiễm đã phấn chấn tinh thần trở lại, đã khôi phục trạng thái. Cho dù là dùng nhạc giao hưởng trong quá khứ, rồi có hai khúc nhạc hoàn toàn mới tôn lên thì buổi hòa nhạc nhất định có thể thành công, chỉ là không hoàn hảo lắm mà thôi.”

Nhìn thấy biểu cảm của Lucien như vậy, Victor mỉm cười, tay phải ấn vào ngực rồi hơi cong người về phía Lucien: “Cảm ơn cậu, Lucien, đã cho ta nghe được âm nhạc đẹp đẽ, hùng hồn, chấn động lòng người như vậy. Đây là nhạc khúc khiến tâm hồn ta rung động nhất trong số những nhạc khúc ta từng nghe qua, đây là ân điển của Chúa, nó khiến ta có nhận thức hoàn toàn mới đối với âm nhạc.”

“Lucien, ta có thể có vinh hạnh ở trên buổi hòa nhạc của ta với vai trò là nhạc trưởng trình diễn nhạc khúc vĩ đại này cho mọi người không? Ta đã không thể chờ đợi được mà muốn chia sẻ cho tất cả mọi người sự kích động này, ta muốn chia sẽ sự ngoan cường, sự kiên định mà Chúa nói với chúng ta, khi đối diện với khó khăn và thất bại vĩnh viễn không nói từ bỏ.”

“Hả?” Lucien không ngờ sẽ có thay đổi như thế, nên bỗng chốc đờ người.

Thấy Lucien ngẩn ra, Victor tiếp tục nói một cách hài hước: “Cậu không bằng lòng ư, Lucien?”

Lucien phản ứng trở lại, vội vàng trả lời: “Được thôi, ngài Victor, ngài cứ dùng đi. Tôi chỉ là thấy kỳ lạ, đây không phải buổi hòa nhạc của ngài sao?”

“Thỉnh thoảng cũng có thể làm nhạc trưởng mà, hơn nữa cậu còn là học trò của ta.” Victor khôi phục vẻ ôn hòa và nụ cười mỉm vốn có.

“Đồ ngốc…” Đôi ủng da của Phyllis ma sát nhẹ trên tấm thảm, giọng nói nhỏ đến mức giống như để mọi người không nghe được, mang theo sự hâm mộ sâu sắc và sự nhẹ nhõm. Bởi vì đây chính là biểu hiện của việc Victor xem Lucien là đệ tử thật sự của mình. Vả lại có thể soạn lại khúc nhạc này thành khúc giao hưởng để diễn tấu thì nhất định có thể khiến buổi hòa nhạc của ngài Victor giành được thành công lớn, bản thân cũng sẽ nhận được rất nhiều “lợi ích”.

Trên buổi hòa nhạc của mình diễn tấu tác phẩm của một người mới, đồng thời giới thiệu hắn cho mọi người, để tác phẩm của hắn được khẳng định, giúp tiếng tăm của hắn nhanh chóng nổi lên, điều này chỉ có đệ tử thật sự mới có thể khiến mỗi nhạc sĩ làm như vậy.

Tuy nhiên, đối với việc ngài Victor đưa ra quyết định như vậy, Phyllis không phẫn nộ như bản thân tưởng. Bởi vì khúc nhạc đó quả thực đã làm rung động bản thân, cô hoàn toàn không thể phê bình tài năng âm nhạc của Lucien, đối diện với nhạc khúc mà hắn đàn tấu thì chỉ có sự cảm phục không thể phản kháng, kèm với một sự đố kỵ nhẹ.

Tâm trạng thay đổi như vậy, đồng thời cũng xuất hiện trong lòng Lotter và Herodotus.

Lucien sau khi nghe được câu “đồ ngốc” nhỏ tiếng đó thì mới hiểu ý của ngài Victor, sự việc kết thúc với cách này quả thực có hơi vượt ra khỏi dự liệu của bản thân, thế nên hắn chỉ có thể gật đầu nói: “Tôi rất vinh hạnh, ngài Victor.”

“Lucien, đây thật sự là nhạc khúc do anh soạn ư? Nếu có vấn đề sẽ khiến ngài Victor mất đi tất cả danh dự đó.” Bỗng nhiên một giọng nói truyền đến, Herodotus trầm mặc rất lâu, sau khi tâm trạng thay đổi kịch liệt thì hỏi với hai tay vẫn nắm chặt. Biểu cảm của hắn có hơi méo mó, không biết là đang chờ đợi Lucien trả lời “đúng” hay là “không đúng”.

Lúc này, những người khác cũng lần lượt hồi tỉnh lại từ trong con sóng chấn động của âm nhạc, giờ đây họ mới nghĩ đến Lucien chỉ là một người mới học âm nhạc chỉ chưa đến thời gian hai tháng, tuy ba tuần trước hắn đã nói là bản thân có cảm hứng và đang thử soạn nhạc khúc, nhưng hắn lại thật sự soạn ra được nhạc khúc sao? Lại còn là nhạc khúc vĩ đại và kích động lòng người như thế?!

Lẽ nào hắn thật sự là thiên tài âm nhạc bộc lộ tài hoa? Lẽ nào hắn thật sự là viên ngọc bị bùn đất che lấp?

Ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, không thể tin được ngưng tụ trên mặt của Lucien, mọi người chờ đợi câu trả lời của hắn. Chỉ có Lane và Victor là nhìn qua đó với nụ cười mỉm mang theo sự hiếu kỳ, thưởng thức và kinh ngạc. Họ tuyệt đối sẽ không tin thật sự có người soạn ra nhạc khúc như vậy mà lại lặng lẽ không có tiếng tăm, hơn nữa còn là bản nhạc mà người chìm đắm rất nhiều năm trong thế giới âm nhạc như họ chưa từng nghe qua. Điều duy nhất khiến họ kinh ngạc là tài năng âm nhạc của Lucien vượt xa sự tưởng tượng của bản thân.

Trong lòng Lucien hơi cười gượng, tự chế giễu bản thân tuy có nguyên tắc, nhưng chuẩn mực đạo đức quả thực thấp hơn nhiều so với ngài Victor.

Tuy nhiên cảm xúc này nhanh chóng bị Lucien thu lại một cách bình tĩnh và lý trí. Sự việc đã đến mức này không còn có sự giải thích nào khác, bởi vậy hắn nặn ra một nụ cười mỉm: “Đúng vậy, là cảm hứng trước giờ của tôi, chỉ là trước đây không được dạy âm nhạc chính quy nên cảm hứng như vậy không thể chuyển thành giai điệu mà tôi muốn.”

“Những cảm hứng này đến từ cuộc sống của tôi, đến từ cuộc sống của một người dân nghèo bị kiềm chế, đau khổ, đầy tuyệt vọng, không có tương lai. Mỗi lần tôi nhìn thấy người khác mặc áo quần đẹp, ăn thức ăn ngon, hưởng thụ cuộc sống mà tôi có lẽ vĩnh viễn không thể đến gần dù chỉ một bước, thì tôi muốn thoát khỏi cuộc đời hầu như bị số mệnh an bài sẵn của mình, muốn phấn đấu vì tương lai của mình.”

“Trong quá trình tôi cố gắng để học chữ, học âm nhạc, đã gặp phải rất nhiều khó khăn và trở ngại, thậm chí bị Hắc bang đả thương, nhưng tôi không từ bỏ mà tiếp tục phấn đấu, cuối cùng đi đến trước cửa của ngài Victor. Thế nên cảm hứng như thế dần dần trở thành giai điệu sục sôi và không bao giờ từ bỏ dễ dàng. Nó khích lệ tôi, chỉ cần tôi còn sống thì mãi mãi sẽ không từ bỏ.”

Lời nói dối xen lẫn lời nói thật, Lucien còn kể về chuyện bản thân đi thu gom rác xảy ra xung đột với Hắc bang Yaren một cách đơn giản, để tăng sức thuyết phục: “Khó khăn và sự chế nhạo mà ngài Victor gặp phải hôm đó khiến tôi nghĩ đến bản thân, cảm hứng cuối cùng bùng phát, giai điệu xuất hiện từng đoạn. Trong ba tuần nay, tôi luôn không ngừng thử cải tiến giai điệu, Lotter, Phyllis còn cả Herodotus đều nghe thấy, à, tôi còn có nhạc phổ ghi chép trong khoảng thời gian này.”

Bởi vì trời mưa, sợ nhạc phổ bị ướt nên Lucien để nó ở trong nhà không mang đến.

Lane và Victor đều cười nhìn về đám người Lotter, bọn họ vẫn luôn không phát hiện ra giá trị nhạc khúc của Lucien ư? Điều này thật không thể tưởng tượng nổi.

“Lotter, Phyllis, Herodotus, các trò nghe thấy rồi phải không?” Victor không nghi ngờ lời của Lucien, chỉ là cảm thấy rất buồn cười và hiếu kỳ.

Bị Lucien nhắc đến, Lotter, Phyllis và Herodotus nghĩ kỹ lại mới phát hiện trong giai điệu nghe được vừa nãy có rất nhiều đoạn bản thân hiểu rõ, hơn nữa là hiểu rõ từng bước từng bước mà chúng được sản sinh ra.

Phyllis nhớ đến lúc chạng vạng tối qua, ánh mắt nhìn Lucien một cách phức tạp, tự chế giễu nói: “Có lẽ là thành kiến khiến chúng tôi nghễnh ngãng, kỳ thực hôm qua tôi đã nghe qua sự tráng lệ và huy hoàng của chương nhạc cuối cùng nhưng tôi không để ý. Ba tuần trước, tôi thật sự cũng nghe thấy rất nhiều giai điệu thuộc khúc nhạc này, nhưng lúc đó phần lớn giai điệu của Lucien vẫn chưa viết xong, kỹ xảo đàn tấu cũng vụng về đã che lấp chúng rồi.”

Nói đến cuối cùng, cô ta vẫn không kìm nổi mà châm biếm Lucien một chút, chẳng qua là loại châm biếm này hình như chỉ là một loại cãi bướng của thiếu nữ mà thôi.

“Được rồi, đúng như Phyllis nói, thành kiến khiến tôi nghễnh tai, tôi thừa nhận đã nghe một số giai điệu trong nhạc khúc của Lucien.” Lotter sau khi nghĩ ngợi một lát thì thừa nhận một cách sảng khoái: “Không thể không nói, tài năng âm nhạc của Lucien anh thật là đáng

kinh ngạc, thường thì nhạc khúc như thế này ra đời cũng mất mấy tháng, thậm chí mấy năm.”

Nếu tài năng âm nhạc của Lucien không có ghê gớm như thế thì Lotter có thể sẽ có ý nghĩ xấu, có phẫn nộ, có đố kỵ, có bất mãn nhưng sự chênh lệch quá lớn nên tất cả những điều đó cũng mất đi động lực. Vả lại bạn học của mình trở thành nhạc sĩ vĩ đại thì đối với con đường âm nhạc của mình hình như cũng là một việc không tệ, giống như buổi hòa nhạc của ngài Victor đạt được thành công vậy.

Có thể sống tốt trong gia đình quý tộc có quan hệ phức tạp, Lotter không phải là người đàn ông ngu xuẩn chỉ biết lăng nhăng.

Herodotus sau khi trầm lặng rất lâu thì cuối cùng cũng gật gật đầu, tuy thừa nhận Lucien là thiên tài âm nhạc khiến hắn rất không vui nhưng đây là sự thực không thể chối cãi, nhạc khúc đó dường như vẫn đang khích lệ bản thân.

Còn Lucien nghe thấy lời tán thưởng của Lotter thì giải thích một cách vô thức: “Có thể soạn nhạc nhanh như vậy là vì cảm hứng như thế đã được tích lũy rất nhiều năm…”

“Lucien, không cần giải thích, thiên tài không cần lý do.” Victor cười chặn lời Lucien: “Ta không dám bịa đặt rằng bản thân đã nghe tất cả nhạc khúc, nhưng nhạc khúc vĩ đại và có thể cổ vũ lòng người như thế thì tuyệt đối sẽ không thể không có tiếng tăm, trước đây ta chưa nghe qua giai điệu như vậy cũng đủ có thể chứng minh sáng tác của cậu.”

Lane cũng gật đầu: “Tôi đã đi du lịch rất nhiều nước, cũng chưa nghe qua giai điệu mạnh mẽ, vĩnh viễn không từ bỏ như vậy. Lucien, cuộc sống của cậu đã cho cậu của cải quý báu, có lẽ nghèo khó và

gian khổ mới có thể khiến người ta hăm hở tiến lên, ở tầng lớp dân nghèo luôn sinh ra thiên tài khiến người khác không thể tưởng tượng. Ha ha, cảm ơn cậu Lucien, có thể nghe được nhạc khúc này thì chuyến du lịch đến Arthaud của tôi không còn tiếc nuối gì nữa. Không còn gì để nghi ngờ nữa, cậu là một thiên tài thật sự, thiên tài xuất sắc."

Có chút kỳ lạ là, phía sau chữ thiên tài, ông ấy lại không thêm vào từ "âm nhạc".

Lucien được khen đến nỗi mặt đỏ tía tai, dường như rất thành thật chất phác nhưng trong lòng lại không nén nổi sự lúng túng.

Victor tiếp lời Lane, tiếp tục nói: "Có lẽ chỉ có người mới học, không chịu sự trói buộc chặt chẽ của kết cấu chương nhạc và cách biểu hiện âm nhạc chính quy, kết hợp với tư chất thiên tài âm nhạc như cậu mới có thể mở ra tình cảm và cảm hứng của bản thân, không chịu bất kỳ ràng buộc nào mà bay lượn ở thế giới âm nhạc."

"Thực ra khúc nhạc giao hưởng thứ tư của ta đã viết tròn chín năm rồi, từ sau khi Winnie được Chúa triệu hồi thì ta đã muốn viết một khúc nhạc giao hưởng cho nàng ấy, chứ không phải dạ khúc nhỏ. Nhưng sự giáo dục âm nhạc mà ta nhận được và kinh nghiệm đã từng sáng tác đều không ngừng nói với ta rằng khúc nhạc giao hưởng ngoại trừ chủ đề tôn giáo nghiêm túc ra thì chỉ có thể biểu hiện mỹ cảm âm nhạc đơn thuần. Thế nên sáng tác vẫn luôn không thuận lợi, tuy mấy năm gần đây Arthaud bắt đầu xuất hiện trào lưu dùng khúc nhạc giao hưởng bày tỏ tình cảm và chủ đề khác, nhưng sáng tác của họ đều vẫn không thành thục, nên ta không có được bao nhiêu gợi ý. Vì vậy dù ta đã tích lũy rất nhiều giai điệu và ý tưởng nhưng đến cuối cùng cũng không thể hoàn thành khúc nhạc giao hưởng này."

“Cho đến hôm nay, nghe thấy khúc nhạc này của cậu, vừa giữ được kết cấu chặt chẽ, vừa thể hiện ra chủ đề hoàn chỉnh thì ta mới hiểu nên sáng tác như thế nào, vì vậy ta phải cảm ơn cậu, Lucien.”

Nói xong, Victor vỗ vỗ tay: “Được rồi, Lucien, hãy viết nhạc khúc của cậu ra rồi ta giúp cậu bổ sung giai điệu, hoàn thiện chi tiết. Sau đó cầm đến hiệp hội đăng ký, đối với nhạc khúc này không thể có bất kỳ sự qua quýt nào. Chờ chủ tịch Othello trở về, ta sẽ đi thỉnh cầu ông ấy đổi danh sách nhạc khúc. Khoảng thời gian trước khi đến buổi hòa nhạc, ta sẽ nhanh chóng soạn nó lại thành khúc nhạc giao hưởng rồi sau đó tiến hành luyện tập thật nhiều.”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 72: Quyển 1 - Chương 72: Lucien Mặc Lễ Phục

Dự định ban đầu của Lucien là dùng khúc giao hưởng Định Mệnh phiên bản dương cầm kích phát cảm hứng của Victor, thậm chí để ông ấy trực tiếp bổ sung hoàn chỉnh giai điệu, hoàn thiện chi tiết xong thì soạn lại thành khúc nhạc giao hưởng. Như vậy sự kinh ngạc mà bản thân tạo ra chỉ giới hạn lại trong phạm vi số ít mấy người Victor, Lotter, Lane…, sẽ không bị đa số mọi người biết đến, khiến bản thân trở thành quái thái trong mắt bọn họ, từ đó gây ra sự chú ý của người khác. Suy cho cùng học nhạc mới chưa đến hai tháng mà có thể viết ra được nhạc khúc như vậy thì quả là có một không hai trong "lịch sử âm nhạc đại lục" mà Lucien từng xem qua.

Nhưng đến lúc này, Lucien đã không có cách nào thoái thác nên đành đồng ý mà không hề do dự: "Vâng, ngài Victor."

Đúng như những gì Victor nói trước đó, thiên tài không cần lý do, hơn nữa trong việc này người khác cùng lắm là nghi ngờ bản thân sao chép chứ căn bản sẽ không nghĩ đến thân phận ma pháp sư của mình, hoặc là sẽ liên hệ bản thân mình với ma quỷ, ác ma…, bởi vì đó hầu như là hai việc hoàn toàn trái ngược.

Trong nhiều điển tịch tôn giáo ở thư viện âm nhạc đều hình dung âm nhạc là của cải quý báu mà Thần Chân Lý ban cho nhân loại, là vũ khí dùng để khích lệ mọi người tiến lên phía trước khi gặp khó khăn. Hơn nữa chỉ từng nghe ma pháp sư, ma quỷ "ban cho" mọi người sức mạnh lớn mạnh, giọng hát đẹp, kỹ xảo đàn tấu thành

thạo chứ chưa từng có việc trực tiếp cho con người tài hoa âm nhạc để soạn ra nhạc khúc, đặc biệt khúc nhạc đó còn mang theo năng lượng tích cực kích động lòng người chiến đấu với khó khăn, chiến đấu với bóng tối.

Đồng thời Lucien thông qua việc đọc các du ký, điển tịch tôn giáo trong thời gian này kết hợp với việc tiếp xúc cùng Lotter, Phyllis, Herodotus đã mang máng phát hiện ra giáo hội và quý tộc có một lớp ngăn cách. Tuy mấy người Lotter vẫn thành kính, tràn đầy sự kính sợ đối với Thần Chân Lý, nhưng trong lời nói vô ý thường sẽ xuất hiện ý kiểu như “việc của tôn giáo thuộc về thần, việc của quý tộc thuộc về quốc vương”, ở Arthaud nơi có thần quyền lớn mạnh đã là như vậy thì các quốc gia khác sẽ thế nào?

Do đó Lucien phán đoán, giáo hội trong trường hợp không có chứng cứ thì không thể cứ nhìn thấy một người có địa vị sẽ lập tức thi triển thần thuật kiểm tra, đặc biệt là Hiệp Hội Âm Nhạc có quan hệ mật thiết với quý tộc và giáo hội.

Một điều duy nhất cần lo lắng đó là sau này khi được mời diễn, tham gia yến tiệc nếu gặp phải tình huống có nhân vật quan trọng đến, để phòng tránh thích khách thì khó tránh sẽ bị kiểm tra.

Nhưng nếu trước lúc đó đã là nhạc sĩ rất có thân phận, địa vị, danh tiếng thì việc phải kiểm tra đó chắc chắn sẽ trở thành hình thức bên ngoài, chỉ làm một cách hời hợt, rất dễ ứng phó. Dĩ nhiên nếu thực lực của bản thân nhân vật quan trọng đó rất lớn mạnh thì việc kiểm tra đó cũng sẽ rất đơn giản, thậm chí là không có.

Lane cầm lấy bút lông và một xấp giấy trắng từ trên bàn sách, đi đến trước mặt đàn dương cầm đưa cho Lucien.

Đặt giấy trắng trên giá nhạc phổ, Lucien cầm lấy bút lông vừa muốn viết thì bỗng nhiên hắt hơi liền mấy cái, thân thể yếu ớt cảm nhận được một luồng khí lạnh nên bất giác run rẩy, nước mưa trên đầu tóc xuôi theo động tác hắt hơi bắn tung tóe lên giấy, từng giọt nước lan ra.

Victor lúc này mới chú ý đến tình trạng của Lucien, khắp người đều ướt đẫm: “Lucien, cậu không che dù à?” Phyllis mặt hơi ửng đỏ, bởi vì áo ngắn bằng vải lanh của Lucien dính chặt vào trên thân thể, phô bày ra thân hình gầy còm nhưng khỏe đẹp do được rèn luyện trong mấy tháng gần đây của hắn.

“Có che nhưng mưa bên ngoài rất lớn, tôi lại chạy qua đây nữa.” Lucien không nói ra chuyện bản thân là dầm mưa chạy qua.

Victor lộ ra vẻ mừng vui và cảm động: “Lucien, trong phòng nghỉ của ta có mấy bộ y phục, chiều cao, cân nặng của cậu và ta cũng xấp xỉ, nhanh đi thay đi, xem ra cậu sắp bị ốm rồi.”

“Nhanh đi đi, Lucien, việc viết nhạc khúc cứ giao cho ta, ta thử xem bản thân có thể viết lại hoàn chỉnh hay không.” Lane cũng thúc giục Lucien, đón lấy cây bút lông từ trong tay hắn.

Trong động tác này, ngón tay của Lucien và Lane có tiếp xúc thoáng qua, Lucien phát hiện có chút gì đó kỳ lạ, nhiệt độ cơ thể của Lane lại còn lạnh hơn của một tên toàn thân ướt đẫm như hắn, giống như thể chất có chút hơi đặc biệt?

Ở căn phòng khác trong phòng nghỉ, Lucien lau khô tóc và cơ thể, sau khi thay chiếc áo lót màu trắng, áo khoác lễ phục màu đen,

mặc cái quần ống hẹp màu đen và mang giày da của Victor, hắn lập tức có một cảm giác khô ráo sạch sẽ.

Sau đó Lucien nhìn vào gương chỉnh lại y phục, bất ngờ phát hiện bản thân là lần đầu tiên mặc một bộ lễ phục, tuy chiều cao bình thường nhưng tóc đen mắt đen, có mấy phần cảm giác khôi ngô thanh tú, nhưng không phải cảm giác nhu nhược đó mà là vẻ khôi ngô bình thản trầm ổn.

Lucien mở cửa phòng bước ra, Lane đang ghi chép lại bản nhạc nên đắm chìm trong âm nhạc, không có bất kỳ phản ứng gì. Còn Victor thì quay người lại nhìn Lucien từ đầu đến chân, gật gật đầu một cách hài lòng: “Được lắm, đúng là một chàng trai anh tuấn.”

Nhìn thấy Lucien như vậy, một chút nghi ngờ còn sót lại trong lòng Phyllis, Lotter và Herodotus cũng hoàn toàn biến mất.

Dùng tướng mạo để phán đoán người khác không phải là đặc quyền của người dân trái đất.

“Lucien, qua đây xem thử nhạc khúc ngài Lane viết trước đó có đúng hay không.” Victor gọi Lucien qua.

Khi Lucien đi ngang qua Lotter, hắn dùng nụ cười rất quý tộc, rất chuẩn mực, rất lễ nghĩa nói nhỏ: “Lucien, hi vọng sau này có thể thường xuyên cùng thảo luận âm nhạc với anh.”

“Được thôi.” Lucien cũng trả lời một cách lễ độ.

Phyllis nghe thấy đối thoại của hai người, hàm răng trắng bóc cắn nhẹ đôi môi đầy đặn, mang theo chút ửng đỏ nói thấp giọng: “Lucien, tôi xin lỗi anh về thành kiến trước đây, hi vọng sau này có thể hòa hợp với anh, cùng thảo luận âm nhạc.”

Tuy biểu hiện không chịu từ bỏ và nhạc khúc rung động lòng người của Lucien hôm nay làm chấn động sâu sắc tâm hồn của Phyllis, nhưng chưa đến mức khiến cô ta thích, vẻ ửng đỏ trên mặt cô ta đa phần là một loại cảm xúc e lệ rụt rè và do dự không quyết.

Chỉ có Herodotus với tâm trạng phức tạp đứng ở một bên, đầu cúi thấp, nhìn mũi chân mà không nói gì.

Sau khi chấp nhận lời xin lỗi của Phyllis, Lucien đi đến bên mép cây dương cầm và thảo luận các vấn đề của nhạc khúc với Lane và Victor.

Ba giờ chiều, Phyllis nhìn xuyên qua màn mưa đã nhỏ hơn rất nhiều, từ cửa sổ nhìn thấy xe ngựa của nam tước Othello chạy vào hiệp hội.

Victor vừa ra hiệu Lucien sắp xếp lại xấp nhạc phổ, vừa nói rất vui vẻ: “Thực ra phần giai điệu mà cậu chưa thể soạn ra thì trong lúc diễn tấu đầy cảm xúc vừa nãy đã thể hiện ra gần hết rồi, do đó ta mới có thể bổ sung một phần lớn nhanh như vậy. Xem ra âm nhạc thật sự cần sự cộng hưởng của tâm trạng, mà sự thành kính và cảm ơn chính là một loại trong đó. Vì vậy nhạc khúc có chủ đề tôn giáo luôn rung động lòng người hơn so với nhạc khúc đơn thuần chỉ biểu hiện sự đẹp đẽ của âm nhạc.”

“Được rồi, tuy nhạc khúc này vẫn còn một phần chưa hoàn thiện, nhưng chỉ là một số vấn đề về mặt chi tiết nên có thể đem đến hiệp hội đăng ký rồi. Còn chỗ chủ tịch Othello, ta nghĩ ông ta không thể từ chối nhạc khúc hay như vậy đâu, tin rằng công chúa điện hạ cũng sẽ không để ý việc thay đổi danh sách nhạc khúc.”

Khúc đàn tấu vừa nãy của Lucien trong lúc tâm trạng xúc động phẫn nộ, không cam tâm đã bùng phát ra cảm xúc mà bản thân vẫn luôn đè nén trong lòng, đem tất cả sự nhung nhớ đối với người thân, sự đau khổ đối với tất cả quá khứ đã mất, những thất bại gặp phải và sự kháng cự với khó khăn cùng với những suy nghĩ không muốn từ bỏ, sẽ không từ bỏ hòa vào trong việc đàn tấu dương cầm. Nếu không phải do phần giai điệu cố ý để cho không hoàn thiện đó hắn chưa luyện tập qua thì sợ rằng Lucien sẽ đàn ra hết một hơi với vẻ thích thú tràn trề. Dù như vậy thì rất nhiều giai điệu cũng sẽ sản sinh một cách tự nhiên dưới đôi bàn tay, chúng không đủ tinh tế, không đủ hoàn thiện nhưng cũng đủ lấp đầy cảm hứng của Victor rồi.

Dưới sự hướng dẫn của Victor, Lucien theo ông ấy đến một căn phòng ở lầu ba, bên trong có một tiên sinh già đeo kính, đầu tóc bạc phơ đang ngồi. Ông ấy dùng đôi mắt màu xám nhạt nhìn Victor và Lucien một cái rồi nói một cách bình thường: “Victor, anh đã hoàn thành khúc nhạc giao hưởng của anh rồi à?”

“Joseph, không phải tôi, là cậu học trò này của tôi Lucien, cậu ta đã viết ra một tác phẩm xuất sắc nên tôi dẫn cậu ta đến đăng ký.” Sau khi Victor trả lời thì giới thiệu cho Lucien: “Vị này là ngài Joseph, là một nhà bình luận âm nhạc có thâm niên, đã nghe qua đại đa số các nhạc khúc bao gồm cả âm nhạc tinh linh, đồng thời cũng là một mục sư kiến tập. Ông ấy sẽ giám định sơ bộ nhạc khúc của cậu có phải là sao chép không, sau đó dùng sức mạnh của Chúa để lại ấn ký của thời gian ở trên đó, sau này giai điệu tương tự xuất hiện sau thời gian này thì sẽ đều bị xem là sao chép tác phẩm của cậu.”

Joseph nhìn Lucien rất lạ mặt, nói với vẻ nghi hoặc: “Theo anh học nhạc bao lâu rồi? Có thể viết ra tác phẩm nhanh như vậy thì

thiên phú rất không tồi đó.” Sau đó ông ta nhận lấy nhạc phổ, đẩy đẩy kính, xem một cách chăm chú.

“Cái đó, ba tháng.” Victor quẹt mồ hôi lạnh, tính luôn cả thời gian mà Lucien bắt đầu học chữ và tính tròn số lên.

Joseph “á” một tiếng, ngẩng đầu lên từ trong nhạc phổ: “Ba tháng?” Sau đó không dám tin lại vội vã vùi đầu xem nhạc phổ, mang theo thái độ vừa buồn cười vừa tức giận, Victor anh đang đùa tôi đấy à?

Victor không trả lời, chỉ đợi ở bên cạnh với một nụ cười, chờ ông ta xem xong.

Nụ cười trên mặt Joseph từ từ biến mất, dần dần trở nên trịnh trọng, sau đó gõ phách rồi ngân lên giai điệu mà không phát ra tiếng.

Biểu cảm của ông ta nhanh chóng trở nên phong phú, giống như chìm đắm trong thế giới âm nhạc, thậm chí tay còn không nhịn được mà nắm chặt, buông lỏng, múa may, co giật, giống như một nhà chỉ huy với phong cách mạnh mẽ vậy.

Bản thân ngân nga nhanh hơn rất nhiều so với diễn tấu chính thức, hơn mười phút sau, Joseph thở dài một hơi mang theo vẻ mừng vui thanh thản và vẻ hưng phấn như được cổ vũ, nói với Victor: “Đúng là một tác phẩm vĩ đại, khiến ta nhớ đến cuộc chiến đấu ở Hắc Ám Sơn Mạch, trợ giúp Kỵ Sĩ Đoàn chống lại sinh vật hắc ám, sinh vật tà ác hồi xưa, vào lúc vô cùng nguy hiểm đó, nếu bọn ta không nghĩ đến sự giáo huấn của Chúa mà từ bỏ bản thân trong bước đường cùng thì Victor anh sẽ không quen ta được rồi. Đây là một nhạc khúc vĩ đại, đối diện với tà ác không bao giờ thỏa hiệp và từ bỏ.”

“Chờ đã, anh nói là học trò của anh viết?” Joseph nhớ lại cuộc đối thoại vừa nãy, liền đứng bật dậy, mắt kính trượt xuống từ sống mũi, rớt lên bàn sách phát ra âm thanh vỡ vụn rất vang: “Cậu ta mới học nhạc ba tháng?!”

Biểu cảm của ông ấy kinh ngạc đến mức có hơi méo mó.

“Như anh thấy đó.” Victor kể lại những việc trải qua trong cuộc đời của Lucien dựa theo hiểu biết của bản thân, cuối cùng cũng khiến Joseph miễn cưỡng chấp nhận. Ông ta cầm kính lên, vung vẩy rồi nói: “Được rồi, sự xuất hiện của thiên tài luôn là để đánh vỡ những thường thức, lòng tin và mắt kính của chúng ta, chí ít thì ta cho rằng không phải sao chép, ngoài việc không có giai điệu của nhạc khúc nào giống với nó ra thì nó phù hợp với sự kiên định cố chấp và tinh thần phấn đấu mà cậu Lucien thể hiện ra.”

“Tuy nhiên, muốn để người khác không nghi ngờ chất vấn cậu thì Lucien cậu cứ cách một đến hai năm cần phải đưa ra một nhạc khúc không thua kém tác phẩm này bao nhiêu, còn bình thường cũng phải biểu hiện ra tài hoa phù hợp với thiên tài của cậu.” Do có kinh nghiệm của bản thân trước đó nên Joseph, người rất thích nhạc khúc này, cảm thấy sẽ không có tác phẩm âm nhạc nào hay hơn nó nữa rồi.

“Sau một hai năm, mình chắc là không ở nơi này nữa rồi, xem ra không cần chép bao nhiêu…” Lucien nhìn Joseph thi triển thần thuật sao chép nhạc phổ và đóng ấn ký thời gian.

Sau khi Joseph làm xong thì tùy tiện hỏi một câu: “Có tên nhạc khúc không? Hiện giờ đang thịnh hành việc đặt một cái tên cho nhạc khúc của chính mình.”

“Cứ gọi là Định Mệnh đi.”

...

Sau khi đăng ký xong, bỏ lại Joseph vẫn đang nhìn nhạc phổ với vẻ tán thưởng, Victor lại dẫn Lucien đến bên ngoài văn phòng của chủ tịch Othello.

“Có lẽ chút nữa biểu cảm của Othello sẽ không tốt hơn bao nhiêu so với Joseph.”

Lúc gõ cửa, Victor bỗng nhiên cười lên, mang theo sự nhẹ nhõm và hài hước mà mấy tháng trước chưa từng có.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 73: Quyển 1 - Chương 73: Thẩm Tra

Giọng nói nghiêm túc hơi già nua của Othello từ trong văn phòng truyền ra: “Ai?”

“Là tôi, Victor. Chủ tịch Othello, tôi có một vài việc muốn bàn bạc với ngài.” Victor thu lại nụ cười vừa nãy, trở lại vẻ ôn hòa và trầm tĩnh.

Giọng của Othello tĩnh mịch vài giây, nói với vẻ không có gì nghi ngờ: “Ha ha, Victor anh lo lắng về đánh giá của công chúa điện hạ đối với nhạc khúc của anh à? Vào đi, cửa không khóa.”

Tâm trạng của ông ấy hình như rất tốt, cười lên hai tiếng một cách hiếm thấy, rất có thể là đã nhận được biểu dương ở chỗ công chúa Natasha.

Đối với người chưa kích phát huyết mạch trở thành Kỵ Sĩ như ông ta mà nói, nếu muốn duy trì địa vị quý tộc của bản thân, sự an ổn của tài sản lãnh địa thì lựa chọn tốt nhất dĩ nhiên là nhận được sự yêu thích của đại công hoặc công chúa Natasha, người đã kế thừa tước vị bá tước Violet. Mà công chúa Natasha lại rất yêu thích âm nhạc, với vai trò là chủ tịch của Hiệp Hội Âm Nhạc, Othello có ưu thế rất lớn về mặt này.

Victor xoay tay nắm cửa bằng đồng, từ từ mở cửa ra, dẫn theo Lucien đi vào trong.

Othello ngồi phía sau bàn sách bằng gỗ màu đỏ, lễ phục màu đen thẳng tắp ngay ngắn, không có chút dấu vết nào của nước mưa, biểu cảm nghiêm túc trở nên dịu lại, sắc mặt hồng hào tràn đầy tinh thần. Trong tay cầm một cây bút lông đang viết xoẹt xoẹt gì đó trên một trang giấy, sau khi nghe thấy tiếng Victor đi đến thì vừa ngẩng đầu vừa nói: “Victor, công chúa điện hạ rất có hứng thú với những bản hòa tấu dương cầm mà anh mới soạn trong một năm gần đây, rất hiếu kỳ với nhạc cụ “dương cầm” hoàn toàn mới đó, đối với buổi hòa nhạc vào tối thứ bảy tuần sau cũng đầy mong đợi, anh đừng khiến nàng ấy thất vọng.”

“Ồ?” Sau khi nhìn thấy Victor, Othello dĩ nhiên cũng đã nhìn thấy Lucien đi theo phía sau ông ấy và nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa phòng lại, nhưng ông ta vẫn giữ lễ nghĩa quý tộc, không trực tiếp hỏi ngay mà chờ sự giới thiệu của Victor, có lẽ là vì hiện tại Lucien ăn mặc sạch sẽ tao nhã, ngoại hình anh tuấn trầm tĩnh dễ khiến cho người khác có cảm tình. Othello cũng không tỏ ra không vui, chỉ là có chút kỳ lạ: “Victor dẫn theo người trẻ tuổi lạ mặt này đến tìm mình làm gì?”

Ông ấy hiển nhiên đã quên mất bản thân từng gặp qua Lucien lúc mặc áo ngắn bằng vải lanh.

Tâm trạng Victor vui vẻ, tuy biết thương lượng chắc chắn sẽ khá khó khăn nhưng ông ấy tràn đầy ý chí chiến đấu và chuẩn bị tâm lý đối diện với thất bại: “Rất mừng vì nhận được sự yêu thích của công chúa điện hạ, tôi tràn đầy lòng tin đối với buổi hòa nhạc. Chủ tịch Othello, vị này là học trò của tôi Lucien Evans, anh ta đã soạn ra một nhạc khúc xuất sắc, tôi muốn nhờ ngài đánh giá một chút, ngài có quyền uy công nhận về mặt âm nhạc với đề tài nghiêm túc.

Dù bản thân là nhạc sĩ cảm tính, nhưng không có nghĩa Victor là người khép kín không giỏi giao lưu với người khác, không biết cách giao thiệp. Ông không trực tiếp nói ra việc mình muốn thay đổi danh sách nhạc khúc, mà là hơi tâng bốc chủ tịch Othello, khiến ông ta không có bất kỳ thành kiến hoặc chống đối nào khi xem nhạc khúc của Lucien.

Othello không cảm thấy kỳ lạ, nếu Lucien là đệ tử thật sự về âm nhạc của Victor, vậy thì ông ấy giới thiệu và tiến cử Lucien cho nhạc sĩ, người diễn tấu, nhà bình luận khác là việc rất bình thường. Thậm chí lý do đưa ra cũng là đánh giá nhạc khúc hoặc diễn tấu của học trò, do đó trên gương mặt nghiêm túc của Othello đang có tâm trạng tốt nở một nụ cười lịch sự: “Victor, anh thu nhận người học trò này lúc nào thế? Một năm gần đây anh đều đang chuẩn bị cho buổi hòa nhạc, ta lại chưa nghe nói việc này.”

Không hề giải thích, Victor chỉ cười đưa nhạc phổ cho Othello, định chờ ông ta xem xong rồi nói.

Othello nhận lấy nhạc phổ, biểu cảm lại trở nên nghiêm túc chăm chú nhìn nhạc phổ, trong đầu tự nhiên hiện ra giai điệu. Rất nhanh, nốt nhạc ngắn mà hùng hồn, khiến người ta không rũ bỏ được đã để lại cho ông ấy ấn tượng sâu sắc, ông ta có hơi nhíu mày, dùng nốt nhạc như vậy để bắt đầu toàn bộ chương nhạc hoàn toàn có thể dự kiến được sự mãnh liệt ở phía sau. Đây là điều mà ông ta chưa từng gặp trong cuộc đời âm nhạc mấy chục năm qua, hình như có thể ngửi thấy một mùi mà bản thân không thích, cũng chính là trào lưu âm nhạc dùng tình cảm của bản thân và các sự vật khác làm chủ đề bắt đầu mấy năm gần đây ở Arthaud.

Mặc dù có sở trường về đề tài nghiêm túc, nhưng sự nghiêm túc của Othello chỉ giới hạn ở chủ đề tôn giáo, thêm nữa là ông ta đã

lớn tuổi nên đối với các sự vật mới tự nhiên sẽ có sự chống đối một cách vô thức.

Thế nhưng giai điệu chấn động mãnh liệt phía sau lại khiến Othello dường như có cảm giác tim mình sẽ ngừng đập, kéo dài cho đến khi xem xong chương nhạc thứ nhất mới dịu lại. Lúc này ông ta phát hiện lòng bàn tay của mình đầy mồ hôi, khiến cho mép tờ giấy nhạc phổ ẩm ướt nhăn nhúm, giống như đã trải qua một cuộc vật lộn chấn động lòng người vậy.

Đối với việc bài xích âm nhạc loại chủ đề này, sau khi khiến Othello nhớ lại chương nhạc thứ nhất, ông ta hận là không thể xé nát nhạc phổ này, không để nó lưu truyền ra ngoài, không để người khác bị nhiễm loại âm nhạc này.

Dù có ghét có căm giận hơn nữa thì Othello vẫn có đánh giá cực cao đối với giai điệu của chương nhạc thứ nhất, hai loại tâm trạng vật lộn trong lòng ông ta, khiến đôi mày mà ông ta nhíu lại vẫn chưa giãn ra.

Chờ đến khi xem xong tất cả chương nhạc, Othello trầm mặc lại, vì không biết nên đánh giá thế nào. Mấy năm gần đây “Âm Nhạc Bình Luận”, “Hòa Âm Đạo Báo” đối với âm nhạc chủ đề này luôn giữ thái độ chào đón, xu hướng âm nhạc của Arthaud dưới sự dẫn dắt của công chúa Natasha cũng là như vậy, thế nên không thể bình luận từ phương diện này.

Còn nhạc sĩ quý tộc có danh vọng như bản thân cũng sẽ không bắt bẻ chi tiết nhạc khúc của một người trẻ tuổi mới bắt đầu sáng tác một cách mất thân phận.

Còn việc khen ngợi giai điệu của hắn, Othello lại càng sẽ không đi làm cái việc trái với tâm ý của bản thân.

Sự yên lặng khiến thời gian dường như trôi qua rất chậm, cuối cùng Othello đặt nhạc phổ xuống, mở lời một cách nghiêm túc và chậm rãi: “Ta rất vui mừng vì đã nhìn thấy một người trẻ tuổi rất có tài năng âm nhạc, nhưng mà Lucien à, âm nhạc là âm thanh mà người đời ca tụng Chúa, là sự tán dương tôn giáo thần thánh mà rộng lớn, ta hi vọng cậu có thể đem tài hoa và tâm tư của cậu đặt lên phương diện này nhiều hơn.”

“Cảm ơn sự đánh giá của ngài, chủ tịch Othello.” Lucien hoàn toàn không để trong lòng mà trả lời lễ phép, bản thân đi ca tụng Chúa thì thật là một chuyện cười lớn nhất lúc này.

Tuy Othello không nhắc đến một từ nào về nhạc khúc, nhưng Victor lại rất hài lòng, có thể khiến ông ta không phê bình nhạc khúc chính là một loại thái độ. Vì vậy ông ta giải thích ý nghĩa thật sự: “Có thể nhận được sự khen ngợi của ngài, tôi vui mừng thay cho Lucien, tin rằng ngài chủ tịch Othello chắc đã nhìn ra được giá trị của nhạc khúc này, tôi muốn trình bày nó cho tất cả mọi người ở trên buổi hòa nhạc của tôi.”

“Không được!” Othello không suy nghĩ, trực tiếp bác bỏ đề nghị của Victor, hai mắt nhìn chằm chằm Victor, sự áp bức đầy uy lực với vai trò quý tộc và chủ tịch trong một thời gian dài đã thể hiện một cách không hề nể tình.

Victor cũng nhìn Othello với vẻ không hề nhượng bộ: “Chủ tịch Othello, tại sao không được?”

Othello hơi kinh ngạc về thái độ cứng rắn của Victor, nhưng ông ta lập tức tự cho rằng đã "hiểu" suy nghĩ của Victor, muốn nhờ bản nhạc này giúp danh tiếng và địa vị của mình càng được nâng lên: "Đã đưa danh sách khúc nhạc cho công chúa điện hạ xem rồi, giờ mà đổi danh sách thì sẽ để lại ấn tượng hiệp hội làm việc không đáng tin cho nàng ấy. Victor, anh muốn dùng sự phát triển của hiệp hội để đổi lấy danh tiếng của bản thân phải không?"

Victor cười lên, tràn đầy ý chí chiến đấu: "Nếu có âm nhạc hay hơn mà không trình bày cho đại công bệ hạ, công chúa điện hạ thì mới khiến họ có ấn tượng sai lệch với hiệp hội đó. Chủ tịch Othello, nếu ngài không đồng ý thì tôi sẽ đi tìm nữ sĩ Silvia, khẩn cầu cô ấy chuyển nhạc phổ cho công chúa điện hạ, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu!"

"Anh!" Sự uy nghiêm của bản thân bị khiêu khích, Othello đứng dậy giống như một con sư tử đực, nhìn Victor một cách phẫn nộ.

Sau khi Victor thể hiện rõ thái độ cứng rắn của mình thì bắt đầu thuyết phục nhẹ nhàng hơn một chút: "Đại công bệ hạ, công chúa điện hạ không có thành kiến đối với âm nhạc chủ đề, thậm chí có thể nói là càng yêu thích, nên tôi tin rằng chủ tịch Othello ngài có thể tưởng tượng được phản ứng của họ sau khi nghe nhạc khúc này. Tại sao không để họ hài lòng hơn, vui vẻ hơn chứ? Việc này đối với chủ tịch Othello ngài cũng có lợi."

Không có nhân vật lớn của tầng lớp cao quý tộc thì âm nhạc chủ đề bày tỏ tình cảm nội tâm sẽ không trở thành trào lưu chỉ trong mấy năm.

Sự phẫn nộ trên mặt Othello bắt đầu giảm bớt, bản thân đã già rồi, còn con trai và cháu trai không có ai có thể kích phát sức mạnh huyết mạch nên phải lót sẵn đường sau này cho chúng, để vinh hiển

của gia tộc kế thừa xuống theo tước vị, hơn nữa nhìn thái độ của Victor thì dù bản thân không đồng ý ông ấy cũng sẽ thử cách khác.

Sau khi suy nghĩ ngắn, Othello nhìn Victor một cách nghiêm túc: “Hai ngày trước buổi hòa nhạc, ta muốn nghe các người luyện tập một lần, nếu không có vấn đề gì thì đến lúc đó ta sẽ đổi danh sách nhạc khúc.”

Sự kiên trì giành được thắng lợi, Victor không nén được huơ nhẹ nắm tay: “Sẽ theo như ý muốn của ngài, chủ tịch Othello.”

Othello nhìn Lucien một cái: “Không thể không nói, Victor anh có một học trò xuất sắc, tài hoa trong âm nhạc của anh ta không có gì sánh được. Tại sao anh ta không có chút danh tiếng gì trong hiệp hội vậy, với tài hoa của anh ta thì chắc đã sớm nổi tiếng rồi chứ?”

“Ba tháng trước, anh ta đến học nhạc với tôi…” Victor trả lời rất thành thật.

Othello nói với vẻ nghi hoặc: “Ba tháng?”

“Vâng, anh ta mới bắt đầu học âm nhạc chính quy được ba tháng.” Victor bỗng nhiên cảm thấy bản thân có chút mong đợi phản ứng của chủ tịch Othello, còn Lucien thì ngẩn ngơ một bên.

Miệng của Othello hơi mở ra, im lặng hồi lâu giống như một bức tượng đá, khí chất nghiêm túc bảo thủ trong biểu cảm này tỏ ra rất khôi hài.

“Anh chắc chắn? Victor, anh chắc chắn là anh ta soạn chứ?” Mấy phút sau, Othello hỏi giống như gào thét.

Victor gật đầu: “Tôi xem anh ta soạn ra từng chút từng chút, có bản thảo viết tay của một tháng trước làm chứng cứ, Joseph cũng chứng thực không có sao chép. Lucien sở dĩ có thể soạn ra được là do đến từ sự từng trải trong cuộc sống của anh ta…” Để tăng thêm sức thuyết phục, Victor biến sự chứng kiến của đám người Lotter, Phyllis thành của bản thân.

Othello giống như bị đánh đổ lòng tin vậy, ngồi lại lên ghế, ông ta với vẻ già nua một khi mất đi tự kiềm chế thì không ngừng nói nhỏ gì đó, giống như đang thương tiếc cho cuộc đời âm nhạc trong quá khứ của mình.

Sau một thời gian ông ta mới bình tĩnh lại, huơ tay bảo Victor và Lucien rời đi.

Ra khỏi văn phòng của Othello, Lucien nhìn thấy một người quen đi đến, là bảo vệ giáo hội Correa, tùy tùng Kỵ Sĩ bậc cao đã cùng hắn chiến đấu với chuột mắt đỏ.

Correa mặc giáp sắt màu bạc, biểu cảm nghiêm túc, dưới sự dẫn đường của Elena phụ trách tiếp đón đi đến trước mặt Lucien: “Lucien, mời anh trả lời, trưa hôm nay tại sao không đến thư viện của hiệp hội âm nhạc, bị ốm à?”

Elena dẫn người bảo vệ giáo hội này đến, vốn dĩ có hơi thấp thỏm, không biết hắn tại sao lại tìm Lucien nhưng nghe thấy câu hỏi này thì lập tức cảm thấy rất vô lý: “Giáo hội lại còn quản việc người khác không đến làm việc à?”

Victor cũng rất bất ngờ, việc bình thường như vậy mà cũng đến hỏi thăm ư? Người của giáo hội quá thừa rồi à?

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 74: Quyển 1 - Chương 74: Thoát Khỏi Hiềm Nghi

“Sự việc tối qua gây ra cơn sóng lớn như vậy à? Giáo hội lại dùng kiểu điều tra rộng rãi này? Không đúng, chắc là trước đây mình có tiếp xúc với nữ phù thủy nên bị liệt vào trong danh sách hoài nghi, nhưng lại không phải là nhóm đối tượng nghĩ đến đầu tiên nhất, nếu không thì sao lại chờ đến chiều mới có người tìm tới.” Lucien không hoảng loạn, bình tĩnh suy nghĩ rồi nói ra lý do một cách điềm tĩnh: “Tối qua tôi vì để hoàn thành phần cuối cùng của nhạc khúc nên ngủ rất muộn, hơn nữa giống như là đã dùng hết sức lực nên buổi sáng rất mệt mỏi, tưởng rằng bản thân bị ốm rồi nhưng đến buổi trưa thì tôi đã hoàn toàn hồi phục, chắc là chỉ là dùng sức quá độ.”

Lucien sao có thể để người của giáo hội kiểm tra tình trạng thân thể của bản thân được.

Correa tiếp tục truy hỏi: “Có người có thể chứng minh là bệnh gì không? Nếu không có thì mời theo ta về giáo hội kiểm tra một lần.”

“Vừa nãy tôi đã nói rồi, chỉ là mệt mỏi do soạn nhạc khúc thôi chứ không phải bị ốm.” Lucien vẫn trả lời rất bình tĩnh.

Lúc này, Victor bước lên trước nói: “Ngài bảo vệ, tôi có thể chứng minh học trò Lucien của tôi tối qua là đang soạn nhạc phổ và đã gây ra cho cậu ta sự mệt mỏi vào buổi sáng, bởi vì cậu ta đã soạn ra một tác phẩm xuất sắc, vĩ đại. Mỗi khi tôi có thể hoàn thành một tác

phẩm hài lòng thì đều sẽ có một loại cảm giác mệt mỏi từ trong lòng.”

Correa nhìn Victor một cái: “Ngài là?”

“Ông ấy là nhạc sĩ Victor, là thầy giáo của Lucien.” Elena giới thiệu với thái độ hơi bị sợ hãi, đồng thời nhìn Lucien với vẻ rất kỳ lạ: “Anh ấy? Soạn nhạc khúc?”

“Lại còn được ngài Victor đánh giá cao như vậy! Ngài Victor vì để ứng phó với bảo vệ giáo hội mới nói như vậy phải không?’

Correa lấy cây bút lông ra, ghi chép gì đó trên một cuốn sổ màu đen: “Ngài Victor, ngài là thầy giáo của Lucien nên sự chứng minh của ngài sẽ không được chấp nhận hoàn toàn, còn có nhân chứng khác không? Nếu không có thì phiền Lucien anh cùng ta về giáo hội một chuyến, không phải là chịu thẩm vấn của sở tài phán, mà là kiểm tra tình trạng sức khỏe của anh một chút.”

Vẻ ngoài của Lucien rất bình tĩnh nhưng trong đầu lại đang nghĩ cách thoái thác, thế nên không khí trở nên yên tĩnh.

“Ta có thể chứng minh, anh ta thật sự đã hoàn thành một tác phẩm xuất sắc và còn là nhạc khúc ưu tú đấu tranh với tà ác, vật lộn với khó khăn, ta nghĩ lúc anh ta soạn nhạc khúc nhất định là đã đốt cháy tâm hồn và tất cả nhiệt tình của bản thân.”

“Ta là nam tước Othello chủ tịch của Hiệp Hội Nhạc Sĩ.”

Othello ngồi trong văn phòng nghe thấy động tĩnh nên đi ra ngoài làm chứng cho Lucien, một mặt tuy ông ta ghét loại âm nhạc này nhưng tài hoa âm nhạc của Lucien và sự cố gắng đã bỏ ra là chắc chắn, lời của ông ta vừa nãy không phải là giả. Nếu ngay đến sự

mệt mỏi sau khi hoàn thành tác phẩm cũng không có thì Othello mới nghi ngờ Lucien. Mặt khác, Othello không muốn làm xáo trộn buổi hòa nhạc của Victor mà giờ đây bản thân đã bắt đầu mong đợi, hơn nữa ông ta còn phải giữ thể diện cho Hiệp Hội Nhạc Sĩ.

Correa hơi gật đầu, lại ghi chép lên cuốn sổ một dòng chữ: “Nam tước đại nhân, có lời làm chứng của ngài thì tôi nghĩ tôi có thể rời đi rồi.”

Thực ra bản thân Correa cũng tuyệt đối sẽ không tin Lucien là vị “Giáo Sư” bị truy nã đó. Dựa theo tư liệu của sở tài phán đưa ra, ba tháng trước lúc Lucien bị thẩm vấn vẫn là một người bình thường, còn “Giáo Sư” thần bí đó lại là một ma pháp sư lớn mạnh, ít nhất là cấp ba. Hắn tuyệt đối không thể chỉ trong thời gian ba tháng thì phát triển đến trình độ này, dù là bán linh hồn cho ma quỷ cũng không thể nào làm được!

Sở tài phán và giáo chủ đều phán đoán như vậy, do đó trong vòng thẩm tra đầu tiên vào buổi sáng đã không đưa Lucien vào trong danh sách, mà đến buổi chiều sau khi Correa nhìn thấy Lucien có hiềm nghi nho nhỏ mới có ý nghĩ dẫn hắn về để khiến hắn chịu khổ một chút, đó là vì cắt đứt hi vọng Kỵ Sĩ của Gary.

Hiện giờ nếu đã có một nam tước chứng minh thì Correa cũng không cưỡng cầu nữa, đắc tội với quý tộc đối với người chưa trở thành thành viên Kỵ Sĩ Đoàn cấp Thánh Điện như hắn sẽ rất phiền phức.

Nhìn Correa quay người bỏ đi, trong lòng Lucien cuối cùng đã thở phào. Với thể của hắn chỉ cần kiểm tra thì lập tức sẽ phát hiện ra là bị thương chứ không phải ốm và mệt mỏi, may mà hắn có sự chứng minh của nam tước Othello và ngài Victor, lần này thu hoạch

lớn nhất của hắn trong chuyện khúc giao hưởng Định Mệnh chính là về mặt này.

“Các người mau đi chuẩn bị nhạc khúc và luyện tập đi, yêu cầu của ta rất hà khắc.” Othello gật gật đầu, quay người đi về văn phòng và tiện tay đóng cửa lại.

Elena mở to đôi mắt xinh đẹp màu xanh ngọc bích, quan sát Lucien giống như đang nhìn một người lạ vậy: “Tôi không nghe nhầm đó chứ, chủ tịch Othello cũng nói Lucien đã viết một tác phẩm xuất sắc?!”

Vì có mặt Victor ở đó nên cô không dám trực tiếp hỏi Lucien, nhưng sự hiếu kỳ giống như một con thỏ nhảy nhót cứ nhảy loạn liên tục trong lòng cô, khiến cô không nỡ rời khỏi chỗ đó để quay lại sảnh lầu một.

Vì Correa đến nên cả lầu ba đều bị kinh động, Wolf ở đằng xa nhìn thấy Victor ở trước cửa chủ tịch Othello thì đi qua đó với vẻ nghi hoặc: “Vừa nãy đã xảy ra việc gì vậy? Victor tại sao anh lại ở đây?”

“Tôi không biết, dù sao cũng không có việc gì hết.” Victor lắc lắc đầu: “Tôi đến đây là tìm chủ tịch Othello yêu cầu đổi danh sách nhạc.”

Sau này mỗi ngày đều sẽ luyện tập ở đây, dù không để người khác dự thính nhưng người của dàn nhạc cũng sẽ không bảo mật, do đó Victor trực tiếp nói ra luôn.

Sắc mặt Wolf bỗng trở nên khó coi: “Anh xâu chuỗi giai điệu và cảm hứng của mình lại với nhau rồi viết ra nhạc khúc mới à?” Nhạc

sĩ loại như hắn không thể nào tin Victor bỗng nhiên có cảm hứng, rồi mấy tiếng sau thì có nhạc khúc mới được. Thứ đó ít nhất cũng phải chuẩn bị hai tháng, nên hắn cho rằng là Victor bỗng nhiên có cảm hứng rồi xâu chuỗi những tích lũy và chuẩn bị trước đó lại: “Chủ tịch Othello đã đồng ý rồi ư? Ông ấy không phải đã báo danh sách nhạc khúc cho công chúa điện hạ rồi à?”

Một loạt các câu hỏi hoàn toàn làm lộ ra sự gấp gáp và không cam lòng của Wolf.

“Chủ tịch Othello đã đồng ý, chỉ cần diễn tấu của dàn nhạc đạt đến yêu cầu thì ông ấy sẽ phụ trách nói với công chúa điện hạ việc đổi danh sách nhạc khúc.” Victor không lương thiện đến mức bao dung cho người đối với bản thân đầy ác ý như Wolf, nên mỉm cười nói ra sự thật mà Wolf không muốn nghe nhất.

Wolf lắc đầu, giọng nói trở nên hơi sắc bén: “Việc này không thể nào, chủ tịch Othello sao có thể đồng ý yêu cầu hoang đường như vậy, chỉ dựa vào nhạc khúc mà anh chắp vá tạm thời?”

Victor nói nghiêm túc: “Wolf, rất tiếc là chủ tịch Othello đã đồng ý, anh có thể đi kháng nghị với ông ấy, tuy không biết anh phải dùng lập trường và lý do gì. À, còn nữa, tác phẩm mới này không phải của tôi mà là của học trò tôi Lucien, dân nghèo được anh cho rằng mãi mãi cũng không thể trở thành nhạc sĩ. Ngược lại, cuộc sống dân nghèo khổ cực của anh ta đã cho anh ta cảm hứng và động lực sáng tác, nên mới có thể viết ra nhạc khúc lay động lòng người như vậy.”

Wolf bật cười thành tiếng, chỉ vào Lucien ở bên cạnh: “Hắn? Victor anh nói với tôi một tên dân nghèo học nhạc chưa tới ba tháng mà lại viết ra nhạc khúc xuất sắc có thể diễn tấu ở Thánh Vịnh Thính

Phòng? Rốt cuộc là anh điên rồi hay là coi tôi là đồ ngốc? Ha ha ha, nếu hắn có thể viết ra trong thời gian ngắn như vậy thì tôi sẽ thực hiện lời thề, từ đây chỉ viết bình luận âm nhạc mà không sáng tác nhạc, nếu không đúng thì Victor anh phải xin lỗi ta vì lời bịa đặt của anh."

"Wolf, trước khi huênh hoang thì tốt nhất phải xác nhận trước, chờ đến buổi hòa nhạc thì anh có thể nghe được rồi, hơn nữa đến lúc đó ngài Joseph cũng sẽ đưa nhạc phổ vào thư viện để anh đọc." Loại nhạc khúc vẫn chưa chính thức diễn tấu thì sau khi đăng ký sẽ không đưa vào thư viện ngay.

Thấy biểu cảm nghiêm túc của Victor, tiếng cười của Wolf bỗng dừng lại, sau đó nhìn Lucien ở bên cạnh một cái: "Tôi cảm thấy anh thật sự điên rồi, lại đi lấy bản nhạc của một người mới học viết ra để diễn tấu ở Thánh Vịnh Thính Phòng, hãy chờ mất đi tất cả danh tiếng và địa vị đi, Victor!"

Hắn bướng bỉnh không chịu nhận thua, phẫn nộ khiến đầu óc choáng váng, trước khi quay lưng rời đi lại nói với Lucien: "Chỉ cần cậu được công nhận là nhạc sĩ xuất sắc, chỉ cần nhạc khúc của cậu nhận được đánh giá nhất trí thì ta sẽ hoàn thành lời thề của mình."

Nhìn bóng lưng của Wolf biến mất ở khúc cua, Victor không nhịn được mà cười lên: "Ngạo mạn sinh ra thành kiến, thành kiến khiến người ta ngu xuẩn, còn ngu xuẩn thì luôn sẽ nhận cay đắng. Wolf chỉ cần hơi thông minh một chút, tìm chủ tịch Othello và Joseph xác nhận thì sẽ không nói ra những lời đó, chúng ta không có nghĩa vụ ngăn cản hắn nhận trừng phạt. Được rồi, Lucien, tinh thần cậu mệt mỏi thì về nghỉ ngơi một ngày, bắt đầu ngày mai cho đến trước buổi hòa nhạc đều phải đến giúp ta soạn lại nhạc khúc và giúp dàn nhạc luyện tập. Việc của thư viện ta sẽ đi tìm ngài Hank thương lượng."

Thương thế của Lucien vẫn chưa khỏi, quả thực cần nghỉ ngơi và hồi phục, do đó hắn không cãi lại mà về phòng nghỉ lấy ô rồi cùng Elena đi xuống sảnh lầu một.

“Tại sao cô lại nhìn tôi như vậy?” Lucien bị ánh mắt hiếu kỳ, kinh ngạc, nghi hoặc của Elena làm cho có hơi không thoải mái.

Elena quan sát cứ giống như lần đầu nhìn thấy Lucien vậy, lúc sắp đi đến lầu một mới nói: “Tôi cảm thấy anh không phải là Lucien mà tôi quen nữa rồi, tuy lúc anh chỉ bảo kiến thức âm nhạc cho tôi thì tôi đã biết anh có tiến bộ rất nhanh về âm nhạc, nhưng có thể soạn một nhạc khúc, một tác phẩm được ngài Victor và chủ tịch Othello khen ngợi thì thật là việc tôi không thể tưởng tượng được. Vừa nãy, trước khi nghe được thì dù tôi nằm mơ cũng chưa từng mơ thấy việc này.”

Lucien xuôi tay: “Tôi cũng không biết là chuyện gì, sau khi có cảm hứng thì lại có thể viết nhanh như vậy, có lẽ là vì cảm hứng này đến từ tâm trạng trong lòng của tôi, đến từ sự từng trải hơn mười năm qua của tôi.”

Elena vẫn còn lờ mờ về chu kỳ sáng tác nhạc, nghe Lucien nói xong thì cười nói: “Có lẽ anh là thiên tài âm nhạc thật sự, Lucien. He he, tôi ngay từ đầu đã tin anh, sau khi trở thành nhạc sĩ xuất sắc thì đừng quên người bạn này nhé.”

“Dĩ nhiên sẽ không quên rồi.” Lucien đi đến lầu một, tạm biệt Elena rồi đi ra ngoài cổng.

Elena đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Lucien đi khuất, rất lâu sau mới đi đến bên cạnh Cathy rồi tự lẩm bẩm một mình: “Anh ấy rốt cuộc là người thế nào…”

Mặc trang phục gọn gàng quay về khu O'let, sau khi bị Joel trêu đùa một câu "Tiểu Evans trở thành quý ông", Lucien ăn đại miếng bánh mỳ đen thì ngã lên giường ngủ một cách hoàn toàn thoải mái, cho đến chín giờ tối mới tỉnh dậy một cách hài lòng. Sự mệt mỏi của tinh thần hoàn toàn hồi phục, thương thế dưới tác dụng của dược tễ Cuồng Phong cũng sắp chữa khỏi rồi.

Nhìn lối vào phòng thí nghiệm, Lucien kìm lại ý nghĩ muốn dùng máu của sinh vật tà ác triệu hoán sinh vật bất tử nhận được bụi oán linh, chuẩn bị chờ ảnh hưởng do việc này gây ra lắng xuống mới bắt tay làm. Sau đó Lucien lấy ra từ một nơi bí mật trong nhà một ống dược tễ Cuồng Phong khác rồi uống nó, chữa trị thương thế còn lại.

Cảm nhận sự chua cay của từng giọt chất lỏng đang trôi xuống, tiềm năng của cơ thể Lucien lại dâng lên lần nữa, tinh thần trở nên tốt hơn, cộng với thu hoạch về thi pháp và chiến đấu trước đây nên Lucien bắt đầu vào minh tưởng, dùng tinh lực tôi luyện tinh thần lực, định nhờ đó mà bước vào giai đoạn học đồ ma pháp chính thức.

Giai đoạn này không những có thể tăng thêm một ma pháp cấp học đồ có thể thi triển liên tục, mà tốc độ hồi phục tinh thần lực cũng sẽ nhanh hơn một chút, năng lực chống đỡ ma pháp loại tinh thần cũng sẽ mạnh hơn một tí.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 75: Quyển 1 - Chương 75: Thánh Vịnh Thính Phòng

Bầu trời đêm đen hun hút, vô số vì sao điểm xuyết dày đặc, Lucien lại lần nữa mượn tinh lực (1) trong cảm nhận minh tưởng để tôi luyện tinh thần lực và linh hồn.

Trong số những tinh lực này, tuyến tinh lực do ngôi sao chính số mệnh của bản thân mang lại rõ rệt nhất, cũng dễ điều khiển nhất.

Tinh thần lực từng chút từng chút nhuộm lên ánh sáng sao tinh khiết, đồng thời lan về phía linh hồn, khiến linh hồn giống như phát ra một lớp ánh sáng óng ánh nhè nhẹ.

Lớp ánh sáng này từ từ hòa vào linh hồn, Lucien chỉ cảm thấy linh hồn bản thân đang mạnh lên nhanh chóng với cảm nhận rõ ràng.

Trước khi trở thành học đồ ma pháp bậc cao, sự tăng trưởng và lớn mạnh của tinh thần lực và linh hồn chính là rõ ràng như thế, bởi vì nữ phù thủy chỉ mất một năm thì từ học đồ ma pháp kiến tập trở thành bậc cao, ở trên phương diện này thì Lucien không hề chậm hơn so với bà ta.

Dưới tác dụng của dược tễ Cuồng Phong, tinh thần lực của Lucien càng lớn mạnh hơn bình thường, vì vậy tinh lực có thể nắm vững được, dùng để tôi luyện bản thân đều nhiều hơn mọi ngày. Rất nhanh chóng, linh hồn của Lucien đã tràn ngập một loại cảm giác.

Nhưng trong loại cảm giác tràn ngập đó còn có một loại sức mạnh tăng thêm ra bên ngoài, điều này khiến Lucien nhìn thấy được cơ hội nên không dừng minh tưởng.

Linh hồn giống như đang vừa tăng thêm vừa thu lại, nén tinh lực và bản thân lại với nhau, cuối cùng Lucien lần đầu tiên phát hiện linh hồn giống như có ảo giác phong phú, ngưng kết.

Kết thúc minh tưởng, ảo giác cũng biến mất theo nhưng Lucien cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn bao giờ hết, hiểu rằng bản thân cuối cùng đã trở thành học đồ ma pháp chính thức, linh hồn có một sự thay đổi mà người khác không thể cảm nhận. Sau này có thể làm suy yếu một cách hiệu quả sự tấn công của tâm linh, tinh thần hỗn loạn, áp chế ý chí, tốc độ hồi phục tăng gần gấp đôi so với trước đó, hơn nữa cảm nhận của tinh thần lực từ rất mơ hồ trở nên rõ ràng hơn một chút.

“Song sự đột phá như vậy đối với tổn thương của cơ thể thật là không nhỏ, dù kiên trì rèn luyện nhưng sau này nếu không thể trở thành ma pháp sư, dùng phương thức ma pháp để kéo dài tuổi thọ thì mình thật sự sợ rằng bản thân sống không đến sáu mươi tuổi.” Hiệu quả tiềm lực vượt mức của dược tễ Cuồng Phong biến mất khiến Lucien lộ ra vẻ khá mệt mỏi và yếu ớt, sau khi kiểm tra tình hình bản thân thì lại lần nữa chìm vào giấc ngủ sâu.

Sau khi trở thành học đồ ma pháp chính thức, tinh thần lực của Lucien lại sẽ đón chờ một giai đoạn tăng trưởng nhanh, cho đến khi gặp trở ngại nhỏ của học đồ ma pháp bậc cao.

Mấy ngày sau, dưới sự giúp đỡ của “tác giả ban đầu” Lucien, Victor đã hoàn thiện giai điệu và chi tiết một cách thuận lợi, đồng thời cải biên thành khúc nhạc giao hưởng. Tiếp đó dàn nhạc thông qua nhiều lần luyện tập cộng thêm sự hỗ trợ của nhà diễn tấu xuất sắc Lane thì cuối cùng khi Othello đến nghe, đã có thể diễn tấu nhạc khúc một cách thuần thục.

Nghe khúc giao hưởng Định Mệnh, Othello đứng dậy trong phong diễn tấu trống trãi, vỗ tay một hồi lâu: “Trước đây chỉ dựa vào giai điệu vẫn không thể phán đoán chính xác giá trị của khúc nhạc này nhưng hiện giờ ta đã yên tâm rồi, đây nhất định là một khúc nhạc có thể gây ra chấn động, nói lại lần nữa, Victor, anh có một học trò giỏi.”

“Còn nữa, Lucien, cậu quả thực là thiên tài khó mà tưởng tượng được, nhưng thiên tài thường sẽ chịu phê bình, đặc biệt là trong trường hợp cậu còn chưa diễn tấu thuần thục cả đàn dương cầm. Nếu không thể duy trì tiết tấu mỗi một hai năm viết ra một tác phẩm xuất sắc thì cậu hãy chuẩn bị sẵn đón nhận sự chất vấn và phê bình ùn ùn kéo đến nhé.”

“Nổi tiếng quá sớm đối với cậu không phải là một chuyện tốt.”

Othello vẫn rất tiếc vì Lucien không đem tài hoa âm nhạc đưa vào trong đề tài tôn giáo nghiêm túc, ông ta lắc lắc đầu rồi quay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng của Othello biến mất ở cửa lớn phòng diễn tấu, Victor nói với Lucien có hơi áy náy: “Hôm đó bị khúc nhạc này đánh trúng tâm hồn của ta khiến ta quá phấn khởi, quá xốc nổi. Tuy sẽ không có người nghi ngờ cậu sao chép, tuy thiên tài không cần lý

do nhưng ta chưa suy nghĩ đến áp lực sẽ mang đến cho cậu khi nổi tiếng quá sớm."

"Không sao, ngài Victor, tôi có một trái tim kiên nhẫn, áp lực chỉ sẽ cho tôi động lực." Tuy bản thân Lucien cũng không muốn thành danh quá sớm nhưng nếu đã đến bước này thì chi bằng cứ cố gắng lợi dụng danh tiếng này đi, ít nhất bản thân có thể bắt đầu tiếp xúc với xã hội thượng lưu, như vậy sẽ không lâm vào cảnh muốn mua bột Tường Vi Ánh Trăng cũng không có chỗ mua. Có lẽ còn có thể dựa vào danh tiếng này kiếm được Vàng Teller, tạo điều kiện cho việc học tập ma pháp của bản thân.

Victor gật gật đầu: "Ta tin ý chí đối diện với khó khăn và áp lực của cậu nhưng trong một năm này ta sẽ cố gắng đỡ cho cậu những việc khác, để cậu chuyên tâm nắm vững thuần thục dương cầm, nếu không một nhạc sĩ thiên tài mà ngay cả nhạc cụ cũng không thể đàn tốt thì sẽ bị chất vấn mạnh mẽ."

Nói xong việc này, Victor tiếp tục nói: "Hai ngày sau, cậu và mấy người Lotter cùng theo ta đến cánh gà của Thánh Vịnh Thính Phòng. Vả lại với tư cách là người sáng tạc nhạc khúc, nếu cậu muốn có thể mời một số bạn bè đến nghe buổi hòa nhạc, nhưng số người không thể quá nhiều, tầm năm người trở xuống."

Buổi hòa nhạc Thánh Vịnh Thính Phòng tuy chỉ dành cho nhân sĩ thượng lưu, hơn nữa vé vào cổng tương đương với tiền tích góp một đến hai năm của một người dân thường, cũng tức là một vàng Teller, nhưng sẽ chừa lại ghế nhất định cho nhạc sĩ, nhà chỉ huy, nhà diễn tấu một cách rất có tình người, để người thân bạn bè của họ có thể tham gia.

“Thật sao? Vậy thì thật là quá tốt rồi.” Nghĩ đến tâm nguyện của chú Joel, Lucien trả lời với vẻ vui mừng. Bởi vì không biết bản thân lúc nào sẽ rời khỏi Thánh Vịnh Chi Thành, không biết bản thân có cơ hội tổ chức buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng hay không.

Tuy bản thân Lucien không cảm thấy nuối tiếc, thậm chí ngược lại còn muốn thở phào một hơi nhưng nếu có thể nhân lúc hiện tại thỏa mãn tâm nguyện của Joel thì Lucien dĩ nhiên sẽ rất vui: “Chú Joel, thím Alissa, John, Alvin và thêm cả Elena vừa vặn năm người.”

Trong phòng khách nhỏ ở nhà Alissa, Lucien tranh thủ thời gian ăn tối nói ra việc đó: “Chú Joel, thím Alissa, Alvin, là thế này, thầy giáo của con ngài Victor vào tối thứ bảy sẽ tổ chức buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng, vì vậy con có thể mời một số bạn bè đến tham gia, mọi người có muốn đi không?”

“Thánh Vịnh Thính Phòng? Thật sự có thể ư?” Thím Alissa kích động hỏi lại, một buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng là ước mơ của mỗi một người Arthaud, nhưng vé vào cổng đắt đỏ và sự phân biệt đối xử ngầm khiến những người dân nghèo như Alissa và phần lớn bình dân đều không có khả năng vào Thánh Vịnh Thính Phòng.

Nhìn thấy Lucien gật đầu khẳng định, Joel vui sướng nhưng lại nói với vẻ nghi ngờ: “Không phải chỉ có người thân và bạn bè của nhạc sĩ mới được mời à?”

“Có lẽ bạn bè của học trò nhạc sĩ cũng được…” Alissa nghĩ ra lý do cho Lucien, còn Alvin thì nói với hai mắt sáng rực: “Đến buổi hòa

nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng? Con nhất định là đứa trẻ được người ta ngưỡng mộ nhất khu O'let."

Lucien nghĩ đến mỗi người khách tham gia buổi hòa nhạc đều sẽ nhận được một danh sách nhạc khúc, trên đó sẽ ghi chú tên danh sách nhạc, nhà soạn nhạc, người cải biên… nên trả lời mà không che giấu: "Con giúp ngài Victor hoàn thành một tác phẩm, vì vậy có tư cách mời bạn bè của mình."

"Con? Giúp ngài Victor hoàn thành một tác phẩm?" Joel với tư cách là một thi nhân, hiểu rõ hơn Alissa và Alvin sự khó khăn của việc sáng tác một nhạc khúc, cái nĩa gỗ cầm trong tay lập tức rớt lên bàn: "Evans, thật sao?"

Ông ấy vốn muốn nói: "Evans, bịa đặt không phải là thói quen tốt." Nhưng nghĩ đến biểu hiện trước giờ của Lucien không giống là người bịa đặt việc như vậy nên chỉ hỏi lại đơn giản.

Lucien không giải thích, mỉm cười nói: "Chú Joel, đến lúc đó mọi người sẽ biết mà."

Joel lắc đầu cười lên: "Evans, con lớn rồi đó, có bí mật của chính mình rồi, tuy ta vẫn không dám tin nhưng có lẽ Evans của chúng ta thật sự là thiên tài âm nhạc thì sao? Chúng ta phải đi thuê mấy bộ lễ phục, chờ buổi hòa nhạc bắt đầu, chờ diễn xuất của nhạc khúc mà con sáng tác. Ta nghĩ con sẽ không để ta thất vọng." Chưa nghe được nhạc khúc nên sự kinh ngạc của Joel đã khôi phục rất nhanh, mong đợi với thái độ bán tín bán nghi.

Sắc mặt thím Alissa hồng hào, dường như đã trẻ ra mấy tuổi, sau đó nói có hơi lo lắng: "Chúng ta sẽ nói với John nhưng không biết nó

có thể đến không, nếu bỏ lỡ diễn xuất nhạc khúc đầu tiên của con thì thật là một việc đáng tiếc.”

Còn đối với lời mời của Lucien, Elena đã chấp nhận việc hắn đã sáng tác một tác phẩm xuất sắc nên rất vui, không hề do dự liền gật đầu đồng ý. Đối với người muốn phát triển theo con đường âm nhạc như cô thì ý nghĩa của buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng lại càng trọng đại, hơn nữa việc này chứng tỏ Lucien thật sự xem cô là bạn bè.

Thứ bảy, tám giờ tối, bên ngoài Thánh Vịnh Thính Phòng, từng chiếc xe ngựa từ từ chạy đến, kéo xe đều là long lân mã uy võ tráng kiện.

Xe ngựa có chiếc thì lộng lẫy, có chiếc thì trang nhã, có chiếc tinh xảo, có chiếc thì hoành tráng, nhưng bên ngoài thùng xe đều khắc huy chương thuộc về gia tộc mình. Từng thân sĩ, tiểu thư ăn mặc đẹp đẽ bước xuống từ xe ngựa, nhận danh sách nhạc khúc từ tay người đón tiếp và được họ dẫn vào đại sảnh của Thánh Vịnh Thính Phòng, đồng thời cùng chào hỏi lẫn nhau.

“Bá Tước đại nhân, không ngờ ngài đã từ lãnh địa của mình trở về Arthaud.” Một người đàn ông trung niên hành lễ với một quý ông tóc màu đỏ như lửa, các quý tộc khác xung quanh cũng có thái độ rất tôn kính với quý ông này, bởi vì ông ta là bá tước Hain – gia chủ của gia tộc Hain, một trong mấy gia tộc lớn ở Arthaud, bác của Phyllis.

Bá tước Hain mỉm cười nói: “Đây là buổi hòa nhạc của thầy giáo cháu gái ta, hơn nữa gần đây Arthaud xảy ra rất nhiều việc nên những lão già như bọn ta dĩ nhiên phải về để dốc sức cho đại công bệ hạ.” Ông ta là một Đại Kỵ Sĩ cấp ba, huyết mạch “Hỏa Diệm”. Tuy đã hơn năm mươi tuổi nhưng không nhìn ra dấu vết già nua nào, hơn nữa con trai ông ta Harrington ba mươi hai tuổi thì vừa trở thành Thiên Kỵ Sĩ cấp sáu, đã củng cố địa vị của gia tộc.

“Bá Tước đại nhân ngài thật là một Kỵ Sĩ trung thành.” Các quý tộc khác nhao nhao ca ngợi.

Bá tước Hain nhận lấy danh sách nhạc khúc, tùy tiện xem một chút rồi cười nói với vẻ hơi hiếu kỳ: “Lucien Evans? Sao ta không biết ngài Victor có vị học trò này, hơn nữa đã có thể sáng tác nhạc khúc rồi.”

Một vị tiểu thư quý tộc Yvette cũng nghi ngờ nói: “Phyllis trong khoảng thời gian này vẫn luôn giúp thầy của cô ấy chuẩn bị buổi hòa nhạc, ta và cô ấy cũng không gặp nhau nhưng mấy tháng trước lúc đến trang viên đi nghỉ thì cô ấy hoàn toàn không nhắc đến Lucien này, thật là kỳ lạ.”

“Vậy thì chúng ta hãy mong chờ tác phẩm do nhà soạn nhạc kỳ quái này sáng tác đi.” Bá tước Hain vừa nói vừa đi đến đại sảnh của Thánh Vịnh Thính Phòng, đồng thời giao bội kiếm cho bảo vệ và mặc cho họ kiểm tra vật phẩm trên người mình.

Bởi vì Đại Công Owuor Ritter muốn tham gia nên kiểm tra rất nghiêm khắc, đề phòng xảy ra việc ám sát.

Tuy nhiên, các bảo vệ không kiểm tra quá tỉ mỉ vì toàn bộ Thánh Vịnh Thính Phòng đã bố trí một ma pháp trận siêu lớn, ma pháp

dưới lĩnh vực truyền kỳ, sức mạnh siêu tự nhiên đều sẽ bị cấm, đây là kiệt tác mà giáo hội đã dùng hơn một trăm năm để hoàn thành.

Không lâu sau khi bá tước Hain đi vào, hai đội vệ binh mặc quân phục màu đỏ ở bên ngực trái có một đường vân màu vàng chạy với những bước thẳng tắp để mở đường, trong sự vây chặt của họ, hai chiếc xe ngựa trang nhã màu tím chạy qua.

***

Chú thích

(1) Tinh lực: sức mạnh của ngôi sao

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 76: Quyển 1 - Chương 76: Các Nhân Vật Lớn

Màu tím nho nhã, yên tĩnh mà hòa dịu, trên thùng xe cũng khắc một huy hiệu gia tộc, ở giữa là một cánh tay mặc giáp kim loại mạnh mẽ, nó đang nắm một cái khiên màu bạc, còn xung quanh cánh tay mặc giáp đó là một bông hoa violet xinh đẹp tượng trưng cho sự cao quý, nho nhã, bên ngoài của bông violet là một vòng đường nét huy hiệu hình trận tuyến.

Đây là huy hiệu của gia tộc Owuor Ritter, gia tộc này ngoài tên gọi là Violet ra còn có tên là “Lá Chắn Chân Lý”.

Xe ngựa dừng ở trước tấm thảm dài màu đỏ ở Thánh Vịnh Thính Phòng, bảo vệ đứng ở hai bên, các quý tộc vừa nãy đã vào Thánh Vịnh Thính Phòng rời khỏi chỗ ngồi. Bá tước Hain, bá tước Rafferty dẫn đầu chờ đợi ở sảnh lớn để nghênh đón đại công Owuor Ritter, còn các nhạc sĩ, nhạc công như Victor, Lane, Lucien thì nghênh đón từ xa ở sảnh nhỏ một bên khác.

Cửa thùng xe của chiếc xe ngựa phía sau mở ra, một cô gái mặc lễ phục tao nhã màu đen, thân hình cao gầy bước xuống. Cô ấy có mái tóc dài màu tím rực rỡ, hàng lông mày dày hơn những nữ sĩ bình thường hơi chếch vào trong tóc mai, phối hợp với đôi mắt màu tím sâu tựa mộng ảo không có vẻ thô kệch mà ngược lại có một cảm giác phóng khoáng, cởi mở. Cộng thêm chiếc mũi sáng bóng thẳng tắp, đôi môi màu đỏ nhạt không dày không mỏng, rất vừa

phải, thật đúng là một giai nhân tuyệt sắc. So sánh với Silvia tựa như bông hoa bách hợp thì cô ấy giống một đóa violet đang nở rộ.

Cô ấy chính là nữ bá tước Violet, Natasha.

Người phụ nữ trung niên nghiêm túc cao lớn mà Lucien từng gặp luôn đi theo bên cạnh công chúa Natasha, không rời cô ấy nửa bước.

Natasha là Đại Kỵ Sĩ cấp năm, thân hình cao hơn nửa cái đầu so với phần lớn đàn ông, đôi chân thon dài mạnh mẽ đi đến trước xe ngựa phía trước, mở cửa xe cho cha mình là đại công Owuor Ritter, đồng thời đỡ ông ấy bước xuống.

Owuor Ritter cũng có một mái tóc dài màu tím, nhưng bởi vì tuổi tác đã quá sáu mươi, lại trải qua sự đả kích khi phu nhân, con trai trưởng kéo nhau qua đời, bản thân lại không có thiên phú Kỵ Sĩ không gì sánh kịp như Natasha nên đến bây giờ cũng chỉ có thực lực của Kỵ Sĩ cấp hai. Hơn nữa về cơ bản thì dựa vào giáo hội và dược tễ bí mật của gia tộc để cưỡng ép nâng cấp lên, do đó trong màu tím còn lộ ra màu bạc, trong nét già nua mang theo vẻ nho nhã.

Ông ấy và Natasha có ba bốn phần giống nhau, dù đã ở tuổi đó nhưng vẫn là một quý ông anh tuấn khiến các thiếu nữ mê mệt, thậm chí so với những người trẻ tuổi khác còn có thêm phần chín chắn. Tuy nhiên vừa là giáo đồ ngoan đạo, vừa dồn hết toàn bộ tình cảm cho vợ của mình nên trong hơn mười năm nay vẫn không hề có tai tiếng về chuyện tình cảm.

Năm đó lúc vẫn còn là bá tước Violet, câu chuyện tình yêu của đại công Owuor Ritter chính là câu chuyện kinh điển được nhiều thi nhân truyền tụng. Ông ấy đi sứ ở vương quốc Holm đối diện eo biển

Gió Bão, kết quả trúng tiếng sét ái tình với công chúa, con gái duy nhất của quốc vương, sau đó vượt qua vô số sự ngăn cản của tà ác, cuối cùng trở thành người bạn đời khiến nhiều người ngưỡng mộ.

Được Natasha đỡ xuống, đại công Owuor Ritter chầm chậm từ trên xe bước lên tấm thảm màu đỏ, vừa nhìn Thánh Vịnh Thính Phòng trang nghiêm thần thánh không thay đổi bao nhiêu so với khi ông còn nhỏ, vừa nghĩ đến cuộc đời của mình, nghĩ ngợi mãi rồi ông nghiêng đầu nhìn về phía con gái mình, hiện giờ phiền não và lo lắng duy nhất của ông ấy chính là cô. Cô vừa khiến bản thân hãnh diện, vừa có nhiều việc khiến bản thân không thể chấp nhận, dở khóc dở cười, tính cách còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông.

Đại sảnh ở ngay trước mắt, đại công Owuor Ritter thu lại suy nghĩ, giữ nụ cười uy nghiêm xen lẫn chút nhã nhặn, chào hỏi các quý tộc tận hiến với gia tộc mình như bá tước Hain, Rafferty. Còn Natasha thì trước sau vẫn mỉm cười gật đầu, vừa giống như thành thạo lễ nghĩa xã giao lại vừa giống như xa lánh khỏi toàn bộ giao tiếp, cho đến khi cô nhìn thấy Silvia trong sảnh nhỏ mới nở ra nụ cười mỉm hoàn hảo, đồng thời dùng lễ nghĩa đàn ông tay phải ôm ngực hơi khom người.

Nhìn thấy cảnh đó, Lucien bỗng nhiên cảm thấy có hơi kỳ lạ, theo kiến thức do đọc nhiều “sách vở” thì biểu hiện vừa nãy giữa Natasha và Silvia hình như, đại khái, có thể là: “Việc này quá lãng phí rồi đó…” Tuy chưa từng nghĩ bản thân sẽ có vướng mắc gì với họ, nhưng Lucien đang tiếc cho những người đàn ông khác.

Sau khi bá tước Hain thực hiện xong lễ nghĩa của Kỵ Sĩ với lãnh chủ mà bản thân tận hiến thì cười nói: “Đại công bệ hạ, chúng ta vào thôi, có mấy lão già như chúng ta ở đây thì những người trẻ tuổi không thể thả lỏng bản thân được.”

Con trai ông ta tử tước Harrington, một người đàn ông tuấn tú tựa như một ngọn lửa đang trò chuyện với công chúa Natasha, buổi hòa nhạc của Thánh Vịnh Thính Phòng rất quan trọng đối với các quý tộc thích âm nhạc, nhưng sự giao tiếp trước khi buổi hòa nhạc bắt đầu cũng quan trọng không kém.

Đại công Owuor Ritter nhìn tử tước Harrington một cái, mang theo sự thương cảm và kỳ vọng nhẹ, sau đó lắc lắc đầu: “Chờ thêm chút nữa, giáo chủ Sard lần này cũng sẽ đến nghe buổi hòa nhạc.”

Đám người bá tước Rafferty tóc ngắn màu vàng, đội mũ bỗng trở nên yên lặng, người chủ trì giáo hội ở Công Quốc Owuor Ritter, Hồng Y Sard linh mục Thánh Linh của Đức Hồng Y, linh mục Sard luôn sống cuộc sống bán ẩn cư cũng sẽ đến nghe buổi hòa nhạc?

Sự việc lần này thật sự nghiêm trọng như vậy ư? Lẽ nào không phải chỉ là một số rắc rối của ma pháp sư bậc thấp, Hắc Kỵ Sĩ, tà giáo đồ ư?

Khi họ vẫn chưa hỏi ra thì một chiếc xe ngựa đơn giản mộc mạc, trên thùng xe chỉ khắc huy hiệu Thánh Chân Lý, dưới sự điều khiển của hai Kỵ Sĩ toàn thân mặc giáp màu bạc nhưng lại không có vẻ nặng nề, từ từ đi vào cổng Thánh Vịnh Thính Phòng. Sau đó một ông già mặc áo choàng dài bình thường màu trắng, đội chiếc mũ mềm màu trắng, đầu tóc bạc trắng được dìu đỡ với lễ nghĩa Kỵ Sĩ bước ra. Ông ta nhìn có vẻ bình thường, hiền từ ôn hòa giống như ông lão ở nhà hàng xóm vậy.

Nhìn Hồng Y Sard bước đi với những bước vững chắc, các quý tộc bỗng nổi lên một ý nghĩ: “Hoàn toàn không nhìn ra được Hồng Y đại nhân là một cường giả hơn hai trăm tuổi.”

Còn trong sảnh nhỏ, theo sự xuất hiện của Sard, tinh thần lực trong cơ thể bị phản ma pháp trận cầm cố của Lucien bỗng nhiên cảm nhận được một sự ấm áp, giống như sự chiếu rọi của ánh sáng thánh thần vậy.

“Linh hồn của ông ấy đã đến mức độ đáng sợ như vậy rồi ư?!” Lucien hơi kinh ngạc, hắn biết rõ bố trí của Thánh Vịnh Thính Phòng nên trước khi đến đã giấu Kẻ Phục Thù Băng Tuyết ở trong phòng thí nghiệm, đồng thời luôn thu tinh thần lực lại nên thuận lợi vượt qua kiểm tra của bảo vệ. Hắn nhận thức được sự đáng sợ của phản ma pháp, đó là cảm giác tinh thần lực của bản thân hoàn toàn không thể thăm dò ra, hoàn toàn không thể thi pháp.

Còn đối với Sard, do ở Arthaud rất ít có người không biết ông ta nên Lucien cũng đã từng nghe nói qua, hiểu rằng ông ta là một linh mục Thánh Linh, là cường giả của lĩnh vực truyền kỳ ở thế giới này, là đám người đứng trên đỉnh cao thế giới.

Nhân vật như vậy ở trong Thần Giáo Chân Lý cũng không nhiều, nghe nói trong tất cả Hồng Y thì chỉ có hơn mười người là linh mục Thánh Linh, dù cộng thêm một số đoàn trưởng Kỵ Sĩ Đoàn, người đứng đầu Sở Tài Phán, thủ lĩnh của khổ tu sĩ thuộc giáo hội thì tính toán dựa theo tin đồn mà Lucien nghe được chắc cũng không vượt quá ba mươi người. Phải biết rằng đó là thế lực lớn mạnh nhất của cả thế giới, bao gồm không gian khác.

Khi Lucien đang cảm khái về sự lớn mạnh của Hồng Y Sard, Lane ở bên cạnh hắn nắm chặt hai tay dán lên trên người, mắt hơi khép lại, giống như sợ bị ánh sáng thần thánh vô hình đó làm bỏng vậy.

Biểu hiện của ông ấy như vậy rất rõ ràng dưới sự quan sát của người từ lâu đã nghi ngờ ông ấy có vấn đề như Lucien. Lúc Lucien chuẩn bị thu ánh mắt lại thì Lane giống như cảm nhận được, đầu óc chuyển động, ánh mắt lập tức chạm phải ánh mắt của Lucien.

Lucien không hoảng loạn mà nhìn thẳng vào Lane rất tự nhiên, khóe miệng Lane nhướng lên lộ ra nụ cười nhẹ.

Hai người thu ánh mắt lại một cách tự nhiên, nhìn về phía Hồng Y Sard đã đi đến đại sảnh.

Đại công Owuor Ritter bước lên trước nắm lấy tay phải của Sard, đầu gối hơi cong, dùng lễ nghĩa của Kỵ Sĩ hôn lên đó một cái: “Chỉ có chân lý tồn tại mãi mãi.”

Đó không phải là lấy lòng Sard, mà ở trường hợp này là lời kính chào của vương quyền đối với thần quyền.

Sard đỡ đại công Owuor Ritter dậy: “Đại công bệ hạ, rất vui khi nhìn thấy người vẫn khỏe mạnh như thế, cũng rất vui nhìn thấy Natasha bé nhỏ đáng yêu của chúng ta càng ngày càng có phong độ của Kỵ Sĩ rồi.”

Hai người dìu nhau rồi đi vào Thánh Vịnh Thính Phòng, Natasha đi sau nửa bước, đỡ lấy cánh tay ở bên còn lại của Sard, còn các quý tộc khác thì theo tước vị của mỗi người và quan hệ của mỗi người với lãnh chủ, đi ở phía sau theo thứ tự nghiêm ngặt.

Nhìn thấy các quý tộc đi vào Thánh Vịnh Thính Phòng, Victor cười với Lane rồi nói: “Chúng ta nên đến hậu đài chuẩn bị rồi, Lucien cậu ở đây chờ bạn của cậu, dẫn họ đến khán đài nhỏ ở phía tây đại sảnh.”

Bạn của Lotter, Herodotus phần lớn đều là quý tộc, họ không bằng lòng đến khán đài nhỏ đó, mất đi cơ hội giao tiếp. Còn Phyllis thì càng là như vậy, bá phụ và đường huynh của cô ấy đều là nhân vật địa vị cao quý, quyền lợi rất lớn, thực lực cao cường, là đối tượng được người khác tâng bốc, vây quanh trong tình huống giao tiếp này. Nhìn bóng lưng của họ, Phyllis hơi thở dài rồi cùng đám người Victor đi vào.

Ngoài sảnh nhỏ, chỉ có quản gia Ace và Lucien đứng ở đây, một người là đang đợi thân thích của Victor, một người là đợi bạn của mình.

Không bao lâu sau, Lucien đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa giống như bị đè đến mức không đi nổi chạy tới, Alvin mặc lễ phục nhỏ dễ thương nhảy từ trên xuống, sau đó là John lâu ngày không gặp, sau khi anh ta mặc lễ phục thì trông càng rắn rỏi và tuấn tú, tóc vàng trong ánh đèn chiếu rọi rất lóa mắt.

Alvin đỡ Joel, John đỡ Alissa đang giữ lễ phục đến nỗi sắp bung ra bước xuống xe ngựa. Lucien vội bước lên đón, mỉm cười đánh một cái lên vai của John: “Tôi còn tưởng anh sẽ không đến.”

John cười ha ha, đáp lại một đấm không dùng sức trên vai Lucien: “Lần đầu tiên diễn xuất nhạc khúc của Lucien anh, tôi nhất định sẽ đến nghe.”

Sau đó anh ta tặng cho Lucien một cái ôm Kỵ Sĩ: “Nói cho anh biết một tin tốt, thực lực của tôi đã tăng lên cấp của tùy tùng Kỵ Sĩ bậc cao rồi.”

“Đúng là việc tốt đến liên tục.” Lucien dẫn họ vào sảnh nhỏ, lúc này Elena cũng ngồi xe ngựa tới, chiếc váy dài ôm người màu vàng

nhạt lộ ra thân hình nhỏ nhắn mảnh khảnh của cô ấy, dung mạo cố ý trang điểm tuy vẫn không thể sánh với người đẹp tuyệt sắc như Silvia và Natasha nhưng cũng xinh đẹp thuần khiết tựa như thiên sứ.

Joel nhìn Lucien một cái, cười nói: “Evans, con lừa được một cô gái tốt đó, John ngay cả tay của con gái cũng chưa được chạm nữa.”

Lời này nói làm John khí chất điềm tĩnh cũng không nhịn được mà mặt đỏ tía tai, xem ra về mặt này thì anh ta quả thực là một tên gà mờ. Dĩ nhiên Lucien cũng vậy, dù là ở thế giới trước hay thế giới này.

“Không phải, chỉ là bạn thôi.” Lucien lúng túng giải thích một câu, mục tiêu hiện tại của bản thân là ma pháp, kiến thức và nghị viện ma pháp.

Sau đó, Lucien dẫn họ từ sảnh nhỏ vào khán đài nhỏ phía tây, ở đây cách đại sảnh khá xa, chỉ có hai mươi chỗ ngồi.

Sau khi quý tộc từ bá tước trở lên ngồi xuống ở ghế lô có vị trí cực đẹp thì đại công Owuor Ritter hỏi Hồng Y Sard ở bên cạnh: “Hồng Y các hạ, lần này việc của nam tước Laurent có kết quả gì không?”

Tuy quân bảo vệ thành và bộ phận tình báo của Công Quốc cũng đang điều tra nhưng chắc chắn không thể so với Sở Tài Phán và các linh mục bậc cao được mệnh danh có thể nhận được gợi ý từ chỗ Thần Chân Lý.

Hồng Y Sard nhìn dàn nhạc ra sân khấu với vẻ hiền từ, nói một cách dường như không hề để ý: “Chắc là giáo phái của công tước trong địa ngục đó, tiền nhiệm của hắn bị đế quốc ma pháp cổ đại phong ấn ở nơi nào đó tại Hắc Ám Sơn Mạch, hắn luôn thử tìm đến kẻ đó, sau đó hút lấy kẻ đó.”

“Nhưng trong trường hợp này, hắn chắc là càng phải che giấu mới đúng.” Natasha hỏi một cách nghi hoặc: “Và ma pháp sư cũng có nhúng tay vào.”

Sard gật gật đầu: “Chúa gợi ý cho ta, quả thực có âm mưu khác, do đó vẫn đang tổng hợp tin tức của nước khác và văn hiến của đế quốc ma pháp Silvanas cổ đại để phán đoán. Còn những ma pháp sư đó chỉ là mấy học đồ và một “Giáo Sư” thần bí đến từ Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp, nhưng hắn không lớn mạnh, thực lực chỉ có cấp ba hoặc cấp bốn, không cần quá lo lắng.”

“Đến từ Tổng Bộ Nghị Viện Ma Pháp?” Đại công Owuor Ritter và Natasha hỏi cùng lúc, biểu cảm kỳ lạ như nhau.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 77: Quyển 1 - Chương 77: Buổi Hòa Nhạc

Sard giống như một ông già ở tuổi xế chiều, mắt ảm đạm đục ngầu, phản ứng đối với sự việc hình như rất chậm chạp, còn mang theo nụ cười mỉm hiền từ hòa nhã, nhìn mà không thấy trạng thái khác thường của đại công Owuor Ritter và Natasha: “Mấy tháng trước, bởi vì gợi ý của Chúa và tình báo chính xác nên người gác đêm của Sở Tài Phán theo dõi được một người được nghị viện ma pháp phái đi, tuy nghị viện ma pháp thường có ma pháp sư đi ngang qua Arthaud đến thám hiểm di tích cuối cùng của Đế Quốc Ma Pháp ở chốn sâu Hắc Ám Sơn Mạch nhưng rất ít có người dám ở lại Arthaud và thử liên lạc những người kế thừa ma pháp cổ đại ở đây.”

“Có lẽ họ chỉ muốn đưa những người kế thừa ma pháp cổ đại của Arthaud đến nghị viện ma pháp, trong hơn hai trăm năm nay họ đều làm việc này. Cứ tăng thêm một ma pháp sư thì dựa theo kết cấu hiện tại của nghị viện ma pháp có thể tăng thêm không ít sức mạnh, trừ phi ma pháp sư đó không muốn trưởng thành nữa.” Đại công Owuor Ritter với vai trò là một giáo đồ ngoan đạo, đối với ma pháp sư hình như không hề giống như người bình thường cứ nhắc đến thì có thái độ sợ hãi chán ghét, có lẽ là vì ông ấy đã gặp rất nhiều nên có sự hiểu biết rất hoàn chỉnh.

Lúc những nhân sĩ có quyền uy nhất công quốc như ba vị Sard, đại công Owuor Ritter, Natasha ngồi ở hàng đầu tiên ở khu ghế lô bàn luận việc này thì mấy vị bá tước, phu nhân bá tước phía sau

đều đang chăm chú lắng nghe, biểu cảm cũng hơi cổ quái giống như nghĩ đến tin đồn gì đó nhưng đều không nói chen vào.

“Xét từ những người mà hắn tiếp xúc ở Arthaud thì quả thực có mưu đồ khác, tiếc là người gác đêm không thể bắt sống hắn, đã để hắn tự hủy diệt bản thân.” Sard không trả lời mà nhìn vị Thánh Kỵ Sĩ cao lớn đang mặc áo giáp toàn thân, không nhìn rõ mặt, đứng gác ở bên cạnh, bảo hắn đến giải thích cho đại công Owuor Ritter và công chúa Natasha.

“Chúng tôi nghi ngờ vị ma pháp sư thần bí “Giáo Sư” này có lẽ đến vì cùng một âm mưu, đồng thời còn gánh vác trách nhiệm điều tra cái chết của ma pháp sư trước đó, vì vậy có thể phán đoán hắn đến Arthaud sau khi nữ phù thủy bị thiêu chết.”

Chỉ có Kỵ Sĩ của giáo hội mới có thể được gọi là Thánh Kỵ Sĩ.

Natasha tuy biểu cảm trước đó hơi cổ quái nhưng cô vẫn nhàn nhã thoãi mái tựa vào lưng ghế, lúc này ánh mắt mang theo ánh cười nhìn chỗ ngồi của quý tộc bình thường và nhạc sĩ bên dưới: “Xem ra các ngươi nắm về tổ chức ma pháp ở Arthaud cũng tốt lắm.”

Tuy sự thành kính đối với Thần Chân Lý của Natasha là được giáo chủ Sard khen ngợi, thầy của cô ấy lại là đoàn trưởng Đoàn Thánh Kiếm Kỵ Sĩ của giáo hội nhưng ngoại trừ những lúc cầu nguyện và đối diện với Thần Chân lý thì dù ở trước mặt Hồng Y giáo chủ và đại công thì cô ấy đều có bộ dạng uể oải như vậy.

“Hắn tuy có ý che giấu kiến thức ma pháp nhưng hệ thống ma pháp hiện tại và hệ thống ma pháp cổ đại khác nhau, khiến việc che giấu của hắn có hơi thất bại nhưng có thể thấy được rằng Ngài Giáo

Sư này không tín nhiệm đối với các ma pháp sư của Arthaud, tôi nghĩ hắn đại khái đang nghi ngờ vị ma pháp sư trước đó bị vây bắt chính là vì đã tiếp xúc với tổ chức ma pháp của Arthaud."

Vị Thánh Kỵ Sĩ cao lớn đó nói phán đoán của nội bộ giáo hội: "Còn hai người ẩn náu trong tổ chức ma pháp Arthaud của chúng tôi vì việc này mà cũng bị người khác nghi ngờ, rất khó để theo dõi "Giáo Sư" và trước khi có tin tức chính xác của "Giáo Sư" thì người gác đêm cũng không dám đến gần buổi tụ họp bí mật của họ để tránh rơi vào bẫy, sợ rằng không thể bố trí vây bắt."

Ở thành thị mà sức mạnh giáo hội lớn mạnh như Arthaud thì những người kế thừa ma pháp cổ đại trải qua thời gian mấy trăm năm, luôn có người âm thầm bị giáo hội cài bẫy, luôn có người thất thủ bị giáo hội bắt và đã thay đổi phe cánh, nhưng giáo hội không hề có lần nào đi đánh các ma pháp sư và học đồ ma pháp của Arthaud, xóa sạch hoàn toàn những người bị lộ. Bởi vì sức mạnh của họ đã không đủ để gây ra sóng gió lớn ở Arthaud, mà ngược lại, giữ lại sự hoàn chỉnh của tổ chức ma pháp này, có thể sẽ bắt được cá lớn.

Đại công Owuor Ritter sờ sờ cái cằm gầy của mình: "Việc của Giáo Sư không gấp, trước mắt việc quan trọng nhất là động tĩnh của "Ngân Bạch Chi Giác" và âm mưu ở Arthaud của bọn chúng rốt cuộc là gì."

"Theo ý của ngài, đại công bệ hạ." Bản thân Thánh Kỵ Sĩ cũng đưa ra quyết định như vậy, bởi vì nghị viện ma pháp chỉ có một ma pháp sư không lớn mạnh đến, tạm thời sẽ không có âm mưu quá lớn: "Việc của "Giáo Sư" đã giao cho những người gác đêm sơ cấp theo dõi, chúng tôi sẽ toàn lực truy xét việc của "Ngân Bạch Chi Giác"."

Natasha nghịch mái tóc màu tím dài đến eo của mình, hỏi một cách tùy ý: “Vẫn chưa tìm được Yarent ư?”

“Có lẽ được người khác che chở, tìm được hắn chắc có thể tìm được ngọn nguồn của sự việc.” Sau khi Thánh Kỵ Sĩ nói xong thì không nói nữa, dàn nhạc phía dưới đã chuẩn bị xong, buổi hòa nhạc sắp bắt đầu.

Lúc này, ở cửa của khu ghế lô có một người đàn ông trẻ tóc màu tím cao hơn Natasha nửa cái đầu đi vào, dung mạo của hắn và Natasha có phần giống nhau nhưng cứng rắn và điềm tĩnh hơn, trên bộ áo quần Kỵ Sĩ đơn giản chỉ có huy chương của gia tộc Violet.

Anh ta mỉm cười gật đầu với bá tước Hain và bá tước Rafferty, cuối cùng đi đến hàng đầu tiên hành lễ với Sard và đại công Owuor Ritter một cách cung kính.

“Anh họ thân mến, anh đến trễ rồi.” Natasha cười vẫy vẫy tay, đây chính là trưởng quan cao nhất của Thành Vệ Quân bá tước Verdi, cháu trai của đại công Owuor Ritter.

Verdi hành lễ Kỵ Sĩ xong thì ngồi xuống cạnh Natasha, giữa hai người chỉ cách nhau bởi người phụ nữ trung niên đó: “Trước khi đến đang xử lý một số tin tức liên quan đến Ngân Bạch Chi Giác mà Thành Vệ Quân nhận được, tiếc là không có thu hoạch quá lớn.”

Vừa giải thích hắn vừa cầm danh sách nhạc khúc lên: “Lucien Evans, nhà soạn nhạc này là ai? Anh ta soạn ra khúc nhạc giao hưởng có tên là “Định Mệnh” này lúc nào?” Bá tước Verdi có danh tiếng rất lớn trong âm nhạc nên đối với người của Hiệp Hội Nhạc Sĩ vẫn khá hiểu rõ.

Bị anh ta nói như vậy, đại công Owuor Ritter và giáo chủ Sard đều cầm danh sách nhạc khúc lên xem chăm chú.

“Là khúc giao hưởng lấy “Định Mệnh” làm đề tài? Xem ra là một nhà soạn nhạc dũng cảm thử nghiệm.” Hồng Y Sard nói một cách điềm đạm, không hề để bụng đối với trào lưu âm nhạc này ở Arthaud, thực lực chính là sự tự tin của giáo hội.

Đại công Owuor Ritter đặt danh sách nhạc khúc xuống: “Nhưng tại sao ta chưa nghe qua nhà soạn nhạc này? Hơn nữa anh ta có quan hệ gì với Victor?” Những người yêu thích âm nhạc, nhưng người là nhạc sĩ nổi tiếng Arthaud, có tư cách đến Thánh Vịnh Thính Phòng tổ chức buổi hòa nhạc, đại công Qwuor Ritter đều biết rất rõ.

Natasha cười lên: “Hôm qua nam tước Othello đến lúc cuối có thỉnh cầu với con đổi danh sách nhạc khúc, hơn nữa còn giữ bí mật nhạc khúc và người soạn nhạc. He he, nhưng Lucien Evans này con có biết, anh ta là học trò của Victor, chỉ mới bắt đầu cuộc đời âm nhạc ba tháng. Anh ta có thể soạn ra nhạc khúc gì chứ? Một anh chàng ngoại trừ có gan ra thì những thứ khác nhìn có vẻ yếu ớt giống như phụ nữ thì có thể soạn ra nhạc khúc gì? Thật là mong đợi đó.” Là Đại Kỵ Sĩ cấp năm, dù là thính lực hay khả năng ghi nhớ của cô đều rất tốt.

“Ba tháng? Tuy ta bắt đầu học nhạc lúc tám tuổi, chín tuổi thì có thể soạn nhạc nhưng không thể không nói đây quả thực là điều khiến người khác kinh ngạc và không dám tin.” Lông mày Verdi hơi nhíu lên, anh ta là người đàn ông mạnh mẽ mà việc gì cũng muốn làm đến mức tốt nhất, không thể khoan dung việc người khác vượt trội hơn.

Sard vẫn bình tĩnh như vậy: “Sẽ có một vài người là thiên tài được Chúa thiên vị.”

Nghe đến câu này, Natasha bỗng nghĩ đến rất nhiều tin đồn liên quan đến giáo chủ Sard.

Bắt đầu từ khi vào Tu Viện Arthaud học tập, Sard biểu hiện rất tầm thường, còn kém xa so với các thiên tài bộc lộ tài hoa đó nhưng đến cuối cùng người trở thành giám mục Thánh Linh lại là ông ấy, tuy đã mất thời gian một trăm năm mươi năm.

Câu mà ông ấy thường khuyên bảo người đến sau là: “Sự thành kính đối với Chúa không có liên quan gì đến tài hoa và thiên phú.”

Do đó khi đối diện với thiên tài, Sard luôn yên lặng hững hờ như thế.

Đại công Owuor Ritter quay đầu nhìn các quý tộc tỏ ra rất kinh ngạc sau khi nghe thấy lời của Natasha một cái, cười nói: “Chỉ có nghe được nhạc khúc mới có thể khẳng định có phải thật hay không. Tài hoa âm nhạc là điều mà ma quỷ không thể ban tặng, nhưng lời nói dối lại là tượng trưng của ma quỷ.”

Sau khi ông ấy nói xong, Victor cầm lấy cây điều khiển đi lên sân khấu, trước tiên hành lễ trang trọng về phía khu ghế lô mà đại công Owuor Ritter bọn họ đang ngồi, tiếp đó lại hành lễ với các quý tộc, các nhạc sĩ ở hướng khác rồi cuối cùng quay người lại, đầu hơi cúi xuống nhìn chăm chú cây điều khiển trong tay.

Âm nhạc bắt đầu vang lên, đại công Owuor Ritter nhắm mắt lại lắng nghe, sau đó mỉm cười nói: “Đây là một tác phẩm có trình độ

cao nhất của Victor trước đây, thể hiện đầy đủ mỹ cảm của âm nhạc.”

Trong âm nhạc đẹp đẽ, tất cả âm thanh mà các quý tộc trò chuyện từ từ dừng lại.

Còn ở hậu đài, đám người Lucien và Lotter, Phyllis nhìn nhau mỉm cười, trông có vẻ như trạng thái tinh thần của thầy Victor rất tốt.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, ngoài Herodotus còn có chút xa cách thì Lotter, Phyllis và Lucien đều trở nên giống như bạn học bình thường, sự thay đổi thái độ bắt nguồn từ sự tôn kính đối với người có tài hoa thật sự.

Sau sự cảm hóa của khúc nhạc giao hưởng đầu tiên gần hơn bốn mươi phút, toàn bộ bầu không khí trong Thánh Vịnh Thính Phòng dần dần trở nên nóng bỏng.

Trong quá trình chuyển tiếp nghỉ ngơi giữa hai chương nhạc, Owuor Ritter có một chút lo lắng, bởi vì chương nhạc khúc đầu tiên của Victor đã được bản thân công nhận là tác phẩm đỉnh cao, như vậy ba chương sau, nếu nhưng không đạt được đến trình độ này, thì phong cách của cả buổi hòa nhạc sẽ bị giảm xuống.

Nhưng chương nhạc thứ hai vang lên lại đánh tan tất cả sự âu lo của đại công Owuor Ritter, âm nhạc sôi nổi hơn, tươi đẹp hơn, giống như ngọn gió xuyên qua rừng núi, giống như ruộng vườn đầy mùi lúa chín, trong khúc nhạc giao hưởng đơn thuần biểu đạt vẻ đẹp của âm nhạc đã đưa vào một chút tình cảm cá nhân nhưng không rõ rệt.

Nhưng nó kết hợp vừa vặn với âm nhạc, khiến cho toàn bộ khúc nhạc giao hưởng được thăng hoa, tràn đầy những giai điệu vui tươi,

tự tại, trong lành.

Chờ đến khi khúc nhạc giao hưởng thứ hai kết thúc, đại công Owuor Ritter trong lúc nghỉ ngơi không nhịn nỗi mà vỗ tay bày tỏ sự hài lòng: “Victor đúng thật là một nhạc sĩ xuất sắc vẫn luôn đang tiến bộ.”

“Dĩ nhiên, rất lâu rồi chưa nghe được nhạc khúc thoải mái và tươi đẹp như vậy.” Bá tước Verdi cũng khen ngợi nhưng đa phần là hùa theo đại công Owuor Ritter. Cũng giống như đa số các quý tộc, với tuổi tác của anh ta thì trên thực tế không thích nhạc khúc có mùi vị nông thôn này lắm.

Công chúa Natasha, một người có quyền uy khác thì đang nhẹ nhàng gõ nhịp rồi nói: “Ta cảm thấy Victor làm vẫn chưa tới, tình cảm mà ông ấy đưa vào quá ít, chưa thể chống đỡ được một đề tài, khúc giao hưởng này vẫn còn chỗ để thăng hoa.”

Victor vì để tưởng niệm người vợ qua đời, cả mấy năm đều đang thử phong cách nhạc khúc mới, bộ tác phẩm này chính là thu hoạch lớn nhất trong đó nhưng tiếc là bị người yêu thích âm nhạc đề tài Natasha nghe ra được khuyết điểm lớn.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 78: Quyển 1 - Chương 78: Tiến Dần

Trong sự giao lưu âm nhạc, các quý tộc khác ở phía sau khu ghế lô cũng có chỗ để chen lời, không giống khi thảo luận việc nghiêm túc vừa nãy chỉ có thể lắng nghe cuộc trò chuyện của Sard, Đại Công Owuor Ritter và công chúa Natasha.

“Ta nghe đứa cháu gái đáng yêu của ta từng nhắc tới, nhạc khúc này của Victor lúc soạn lúc ngừng mất đến hai ba năm, chờ sau khi biết phải tổ chức buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng thì còn đặc biệt đến trang viên của đứa em trai đó của ta ở ba tháng mới hoàn thành xong, thật là ngập tràn mùi vị nông thôn khiến ta nhớ đến yến mạch sắp chín ở quê nhà.”

Bá tước Hain cười rồi nhắc lại câu chuyện phía sau việc sáng tác nhạc khúc này với đại công và công chúa, trong lòng hơi cảm kích Phyllis. Đứa cháu gái bản thân rất ghét, rất không thích từ sau khi bắt đầu học nhạc thì cuối cùng cũng khiến người không có thiên phú âm nhạc như ông ta có thể trao đổi việc của âm nhạc với đại công bệ hạ và công chúa điện hạ rồi.

Do con trai trưởng của bá tước già hi sinh khi đang tham gia trong cuộc chinh chiến thảo phạt dị giáo đồ nên con trai thứ và con trai út của ông ta đã bắt đầu tranh đoạt tước vị, bá tước Hain đương nhiệm với tư cách là con thứ lúc đó vẫn chưa kích phát huyết mạch, còn cha của Phyllis lại được sự cưng chiều của lão bá tước nên

chiếm thế thượng phong, trở thành nguồn gốc những cơn ác mộng ban đêm của bá tước Hain.

Nhưng cuối cùng, bá tước Hain trong tình huống không được tất cả mọi người coi là có khả năng thì lại kích phát thành công sức mạnh huyết mạch. Hơn nữa con trai của ông ta Harrington lại càng thể hiện ra không hề kém cỏi so với thiên phú của công chúa Natasha và bá tước Verdi, nhờ vậy nên mới thuận lợi kế thừa tước vị và lãnh địa cả một quận cha truyền con nối của gia tộc Hain.

Đại Công Owuor Ritter gật đầu: “Nó cũng khiến ta nhớ lại vụ mùa bội thu lúc còn trẻ. Natasha, dù tình cảm của ông ấy có chống đỡ nổi một đề tài hay không nhưng theo cảm nhận của ta thì nhạc khúc của Victor đã rất xuất sắc, thật khiến người ta mong đợi hai bộ tác phẩm tiếp theo của ông ấy. Theo thứ tự thì chắc là nhạc khúc sau sẽ xuất sắc hơn nhạc khúc trước mới đúng.”

“Nhưng bộ tác phẩm cuối cùng không phải của Victor, là Lucien học trò ông ấy soạn ra, thật khó tưởng tượng được một người mới học nhạc ba tháng có thể soạn ra được nhạc khúc ưu tú gì.” Bá tước Rafferty cũng tham gia vào cuộc thảo luận, tuổi tác bên ngoài của ông ta trông có vẻ chỉ tầm ba mươi tuổi, cả người tựa như thiên sứ ban mai trong truyền thuyết, anh tuấn đến mức lóa mắt.

Công chúa Natasha cười lên một cách mất hình tượng: “Chú Hart, chú là người không có tư cách nói câu này nhất, mười tuổi thì có thể kích phát huyết mạch “Mặt Trời” trở thành người của thuật sĩ, có thiên phú mạnh hơn Lucien rất nhiều. Hơn nữa chú mới sáu mươi bảy tuổi đã là thuật sĩ bậc cao cấp tám, dựa theo tuổi thọ hai trăm tuổi bình thường mà nói thì chú hoàn toàn có tư cách xung kích lĩnh vực truyền kỳ.”

Vị bá tước Rafferty nhìn có vẻ rất trẻ này lại là một nhà thi pháp lớn mạnh, nhưng để phân biệt với ma pháp sư nên giới quý tộc đã gọi người thi pháp sức mạnh huyết mạch là thuật sĩ. Hơn nữa khác với huyết mạch hỗn tạp của các quý tộc khác dễ xảy ra dị biến mà kích phát sức mạnh, gia tộc Rafferty yêu cầu huyết mạch thuần hóa, vì vậy chỉ có thể thông hôn trong nội bộ gia tộc, tuy như vậy đã xuất hiện rất nhiều thành viên dị dạng nhưng cũng đã bảo đảm sự kế thừa sức mạnh lớn mạnh từ đời này qua đời khác.

Verdi thay Rafferty trả lời một cách nghiêm túc: “Đây là sức mạnh của Chúa ban tặng, chú Hart có thể trở thành thuật sĩ lúc mười tuổi đó là sự yêu mến và ban ơn của Chúa.”

“Nghe nói âm nhạc cũng vậy.” Natasha cười nói một cách không quá lưu tâm: “Nói nghiêm túc thì ta rất mong đợi đó, dù nhạc khúc của Lucien là hay hay dở thì đều là một việc rất thú vị.”

Rafferty lắc đầu: “Victor sắp xếp nó ở vị trí cuối cùng, vị trí quan trọng nhất để diễn xuất thì đã chứng tỏ sự xuất sắc của bộ tác phẩm này, ta không cho rằng Victor muốn hủy đi buổi hòa nhạc của chính mình.”

Phán đoán của ông ta nhận được sự ủng hộ của đám quý tộc như bá tước Hain, trong trường hợp không quen biết Lucien thì họ không có bao nhiêu thành kiến với Lucien, tuy rất kinh ngạc về thời gian học nhạc của hắn nhưng không ảnh hưởng đến phán đoán hay dở của tác phẩm từ sự sắp xếp của Victor.

Có thể giữ được địa vị và vẫn luôn kế thừa gia tộc, các quý tộc có lẽ có rất nhiều khuyết điểm ở các phương diện khác nhưng trong trường hợp không bị cảm xúc che lấp tâm hồn thì họ không hề ngu xuẩn.

“Dù sao thì có thể nghe được thêm một bộ tác phẩm nữa rồi.” Natasha cười nhẹ hai tiếng: “Tiếp theo là bản hòa tấu dương cầm mà Victor mới sáng tác, ta đã mong đợi nhạc cụ hoàn toàn mới đó rất lâu rồi.”

Verdi ngồi trên ghế giống như cưỡi trên lưng ngựa vậy, lưng thẳng tắp, không có bất cứ sự thả lỏng nào: “Vậy sao? Không biết so với đàn harpsichord thì âm sắc và chất lượng tiếng thế nào?”

Sau khi bộ tác phẩm thứ hai nhận được cái vỗ tay của đại công, Victor hoàn toàn thả lỏng người, khi quay về hậu đài nghỉ ngơi còn có thể nói cười mấy câu với đám người Lucien, Lotter. Còn Lane thì giữ sự điềm đạm từ khi bắt đầu đến giờ, ông ấy vẫn luôn im lặng ngồi ở bên cạnh, nhưng Phyllis cho rằng Lane phải chuẩn bị cho tác phẩm tiếp theo mà không để ý.

Thời gian nghỉ ngơi qua đi rất nhanh, Victor đi đến bên cạnh đàn dương cầm, ông ấy đích thân đàn tấu dương cầm, còn Lane với vai trò đứng đầu giúp ông ấy điều phối chỉ huy dàn nhạc.

Tiếng dương cầm vang dội, trầm mạnh đã kéo ra đoạn mở đầu của nhạc khúc, bầu không khí thần thánh trang nghiêm sau mấy đoạn giai điệu thì được làm nổi bật ra, đây là một bản hòa tấu lấy tôn giáo làm đề tài.

“Nhạc cụ tốt đó.” Verdi sau khi nghe ra âm sắc thì gật đầu một cách hài lòng, sau đó nhắm mắt lại tỉ mỉ lắng nghe.

Đặc sắc âm nhạc tôn giáo rộng lớn, trang nghiêm được âm vực rộng của đàn dương cầm thể hiện ra, đặc biệt là mấy chỗ nốt cao,

âm lượng của đàn dương cầm cùng với sự khống chế rất hoàn hảo, toàn bộ thính phòng trở nên trang nghiêm mà thần thánh.

Chờ đến khi bản hòa tấu này kết thúc, giáo chủ Sard vẽ ký hiệu thánh giá trước ngực: “Đây là sự ca ngợi Chúa, nhạc cụ hoàn toàn mới này khiến tác phẩm này hoàn toàn vượt qua tầng lớp vốn có của nó.”

Natasha vẽ xong hình thánh giá theo thói quen, sau đó không nén được mà lớn tiếng khen ngợi: “Nhạc cụ này thật sự là quá tuyệt, là nhạc cụ phím bấm mà ta thật sự muốn có! Harpsichord, violin so với nó thì giống như đồ chơi của các cô gái vậy, không có cảm giác khí thế hào hùng này!”

“Con cũng là một cô gái, Natasha.” Đại công vốn muốn khen ngợi và vỗ tay nhưng nghe thấy lời của Natasha xong thì không nhịn nỗi nhíu mày nhắc cô ấy một câu.

Đối diện với cha mình, Natasha không dám cãi lại nên nói lẩm bẩm: “Vậy con cũng là một người đặc biệt nhất trong các cô gái, con có thể sánh ngang với đàn ông, con thích nhạc khúc và chiến đấu kịch liệt, mạnh mẽ.”

Verdi lộ ra một nụ cười hàm ý sâu xa nhìn Natasha, không nói lời nào cả.

Điều này khiến Natasha bỗng ngồi thẳng lên, một đôi mắt màu tím sáng ngời trên khuôn mặt tuyệt đẹp và tỏ ra mạnh mẽ nhìn Verdi một cách nghiêm túc: “Xem thường em phải không? Muốn ra ngoài đánh một trận không?”

“Ta có nói gì đâu.” Nụ cười trên mặt Verdi thì không cho là như vậy.

Nhìn thấy hai người đều tranh cãi mà không chịu thua, đại công Owuor Ritter đành lấy chủ đề khác để chuyển sự chú ý của họ: “Tiếp theo là bản giao hưởng Định Mệnh mà con mong đời đã lâu kìa, Natasha.”

Natasha quan sát các nhạc sư đang chỉnh đốn bên dưới, cô liếc mắt nhìn về phía Verdi: “Anh họ thân mến, anh cho rằng tác phẩm này có thể xuất sắc nhường nào? Em cảm thấy chắc hay hơn tất cả các tác phẩm của anh.”

“Em họ thân mến, anh nhớ em chỉ giỏi diễn tấu và bình luận âm nhạc, chưa từng soạn ra được một nhạc khúc xuất sắc. Dù em có ghen tỵ thế nào đi nữa thì về mặt thiên phú và sáng tác âm nhạc anh đều hơn xa em. Tiếc là anh không có hứng thú trở thành nhạc sĩ, nếu không thì kỷ lục ba tháng sẽ sáng tác ra nhạc khúc…” Verdi rất vui sướng đả kích người em họ kiêu ngạo tự mãn của mình.

Natasha giả vờ bộ dạng kinh ngạc: “Thật sao? Thật là như vậy à? Anh họ thân mến, sao em cảm thấy anh còn không bằng Lucien vừa học nhạc ba tháng, những tác phẩm đó của anh chưa từng được người khác diễn tấu ở Thánh Vịnh Thính Phòng.”

“Chỉ là ta không muốn mà thôi…” Verdi bị nói trúng tim đen nên nói có chút nghiến răng nghiến lợi: “Hơn nữa một tên mới học nhạc ba tháng, dù có thể viết ra nhạc khúc hay thì ta cũng không cho rằng có thể hay hơn tác phẩm của ta.” Anh ta bị khích nói ra suy nghĩ thật sự của mình.

Lời vừa nói xong, Verdi đã âm thầm chán nản: “Hỏng rồi, trúng bẫy của Natasha rồi, con bé này về mặt nhỏ mọn thật đúng như đàn bà!”

Có thể tưởng tượng, lát nữa chỉ cần nhạc khúc của Lucien rất xuất sắc thì Natasha sẽ dùng những lời vừa nãy của mình để chế giễu, đả kích bản thân. Còn nếu nhạc khúc của Lucien chỉ là gần đến mức tiêu chuẩn thì Natasha cũng sẽ không có tổn thất gì cả, bởi vì đó không phải do cô ấy viết, tuy nhiên việc nhạc khúc của Lucien được diễn tấu ở Thánh Vịnh Thính Phòng còn bản thân anh thì không được, đây chính là sự thật.

Quả nhiên Natasha lộ ra nụ cười đắc ý, sau đó dựa lên lưng ghế một cách uể oải rồi nói câu đã lặp lại mấy lần: “Ta thật sự càng lúc càng mong đợi tác phẩm cuối cùng này đó.”

“Ta cũng rất mong đợi, quả thực khó mà tưởng tượng được nhạc khúc của một người mới học viết ra là như thế nào.” Đại công Owuor Ritter cũng lộ ra sự hiếu kỳ sâu sắc, ngoài Sard vẫn khép hờ mắt giống như đang ngủ ra thì các quý tộc khác và các nhạc sĩ phía dưới cơ bản đều như vậy.

Sắc mặt của Wolf khó coi kèm theo vẻ phẫn nộ khi nghe xong ba tác phẩm xuất sắc trước đó, hắn nghe thấy tiếng vỗ tay của đại công bệ hạ thì trong lòng tràn đầy sự bực bội ấm ức và bất mãn. Tuy buổi hòa nhạc này của Victor thành công sẽ không gây ra bất cứ tổn thất gì cho hắn nhưng Victor càng xuất sắc thì hắn càng không vui. Bởi vì hắn cảm thấy đó là Victor đã cướp đi cơ hội thuộc về hắn, nếu đổi lại là hắn thì cũng có thể làm được như vậy.

“Ta muốn nghe thử tác phẩm của tên học trò thiên tài của anh rốt cuộc là thế nào?!” Wolf nghiến răng nghiến lợi nói: “Chỉ cần có một

chỗ không tốt thì ta sẽ phê bình hắn dữ dội trên “Âm Nhạc Bình Luận”, để hắn từ đó không có lòng tin tiếp tục con đường âm nhạc. Còn nữa, nếu bộ tác phẩm cuối cùng xuất hiện sai sót lớn thì Victor anh sẽ là sự xỉ nhục của Thánh Vịnh Thính Phòng bị người đời khắc ghi.”

Hắn muốn phóng to mỗi một đoạn giai điệu, mỗi một nốt nhạc để tìm chỗ thiếu sót.

Trên khán đài nhỏ ở phía tây, Alissa nắm chặt lấy tay của Joel, chờ diễn tấu tác phẩm của Lucien một cách căng thẳng. John dù vẫn luôn giữ khí chất điềm tĩnh nhưng tay phải nắm lấy lan can của hắn hình như cũng có hơi chặt, chỉ có Elena khá hiểu tính cách của chủ tịch Othello và Alvin không có khái niệm gì lắm là vẫn trông đợi một cách yên lặng.

Còn Verdi thì thử cứu vãn lời nói vừa nãy: “Âm nhạc là nghệ thuật rất chủ quan, có lẽ tác phẩm mà Natasha em cho rằng là xuất sắc thì anh lại không cho là vậy.”

Victor đứng ở vị trí của chỉ huy nhìn dàn nhạc đã chuẩn bị xong, vào lúc trước khi bắt đầu nhạc khúc cuối cùng, khi sắp kết thúc buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng lần đầu tiên, trong lòng ông hiện ra rất nhiều hồi ức. Nghĩ đến buổi hòa nhạc đầu tiên thất bại, nghĩ đến buổi hòa nhạc thứ hai cầu xin gian nan mà cuối cùng có thành công lớn, nghĩ đến tất cả kỷ niệm với phu nhân Winnie, nghĩ đến ánh mắt lưu luyến và tiếc nuối của Winnie trước khi được Chúa gọi về trời, nghĩ đến mỗi một lần thất bại và giành giật bò dậy trong cuộc sống, nghĩ đến việc Lucien dùng âm nhạc để cổ vũ bản thân…

“Winnie, em ở thiên đàng có thể nghe thấy phải không?”

Nhìn Lucien ở hậu đài một cái, khi cảm xúc được đẩy lên đến đỉnh điểm thì Victor vung cây điều khiển lên, tay phải nắm chặt đong đưa giống như một người bị bệnh tim co giật vậy.

Tang tang tang tang, định mệnh gõ cửa mà đến!

Mở đầu chưa từng có, mở đầu ngắn gọn, rung động, hùng hồn trước giờ chưa từng dùng khiến đám người đại công, Natasha, Verdi đang nhắm mắt chuẩn bị thưởng thức đều không nhịn được mà mở hai mắt ra.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 79: Quyển 1 - Chương 79: Người Cải Cách Âm Nhạc

Chỉ bốn nốt nhạc, âm điệu đầy đặc tính đó cùng với tiết tấu mang theo nốt nhạc chính giống như là định mệnh hoặc cái chết đang gõ cửa phòng của mỗi người, không ai có thể né tránh, không ai có thể chạy trốn. Chỉ từ những nốt nhạc đó hình như có thể khiến người ta đoán trước được chủ đề của cả nhạc khúc, một chủ đề hoàn toàn chống đỡ nổi nhạc khúc.

Tiếp theo là kèn co biến tấu, phát triển ra chủ đề thứ hai tương tự, trong sáng mạnh mẽ. Đó chính là sự quyết tâm và ý chí đấu tranh mãnh liệt với thế lực bóng tối trong số mệnh.

Chủ đề thứ nhất và chủ đề thứ hai giao chiến kịch liệt, dường như sự gian nan, nguy hiểm và tuyệt vọng tập kích tựa như mưa to gió lớn, các anh hùng chỉ có thể chống đỡ vất vả, giai điệu mạnh mẽ, kìm nén mà đáng sợ. Các quý tộc phần lớn chưa trải qua chiến đấu, chỉ dựa vào huyết mạch ưu việt của bản thân kích phát sức mạnh và các nhạc sĩ người bình thường đều nắm chặt tay lại, lưng dựa chặt lên ghế, giống như không thể chịu đựng được giai điệu mãnh liệt đến mức cao nhất, không thể chịu đựng sự đả kích của bóng tối, ví dụ như đại công Owuor Ritter Wolf chính là như thế.

Còn một số quý tộc đã trải qua chiến tranh với sinh vật bóng tối, dị giáo đồ giống như hiệp sĩ Wien bên cạnh đại công Owuor Ritter

thì sắc mặt trầm trọng mà cấp bách, giống như trở về lại chiến trường khiến bản thân ghi nhớ sâu sắc đó.

Sard vẫn yên lặng nhưng đôi mắt nhắm hờ của ông ấy đã mở ra, ánh mắt không còn đục ngầu mà tràn đầy ánh sáng sắc bén, giống như nhớ lại những việc bản thân trải qua khi còn trẻ.

Chưa từng trải qua chiến tranh thật sự có quy mô lớn, biểu hiện của Verdi và Natasha lại hoàn toàn khác nhau. Verdi tay phải nắm lại đặt ngang lên bụng, cả người toát ra khí tức dày đặc không thể đánh phá, khiến người khác vừa nhìn thì đã nhớ đến tôn hiệu "Lá Chắn Chân Lý" của gia tộc Violet. Còn Natasha thì người nghiêng về phía trước, sắc mặt tràn đầy khát vọng và ý chí chiến đấu, giống như muốn xung phong về phía bóng tối, về phía số mệnh, đánh tan chúng một cách trực diện.

Từng đoạn giai điệu hùng dũng, chấn động lòng người nối tiếp nhau truyền ra không ngừng, Victor hòa vào tình cảm, hòa vào những việc đã trải qua trong cuộc đời mà chỉ huy vô cùng xuất thần. Còn khúc giao hưởng Định Mệnh lúc này so với khi Lucien diễn tấu đã hoàn toàn hoàn thiện, chủ đề thứ nhất "Sự áp bức của định mệnh và bóng tối" và chủ đề thứ hai "Đấu tranh với khó khăn vĩnh viễn không bỏ cuộc" càng diễn càng mạnh mẽ, cho đến đoạn cao trào nhất mới dùng sự thắng lợi tạm thời của số mệnh mà thu trận.

Việc này khiến những quý tộc, nhạc sĩ đã không thể chịu đựng được giai điệu mạnh mẽ này cuối cùng có thể hơi thả lỏng một chút, chỉ có Natasha hơi bất mãn vung cánh tay, hình như đang phẫn nộ vì chưa đánh bại được số mệnh.

Chương nhạc thứ hai cũng là hai chủ đề xen kẽ do đàn vi-ô-lông-xen, đàn Cello và nhạc cụ ống gỗ, ống đồng lần lượt dẫn ra nhưng

sự trữ tình, bình thản, trầm tư và hào hùng cùng xuất hiện đã thể hiện ý chí và lòng tin của chiến sĩ. Dù là nhạc khúc hay là dũng khí của người nghe đều được cổ vũ lên từng chút một, tinh thần tựa anh hùng đó lan truyền đến ngày càng nhiều người, biểu cảm trên mặt các quý tộc, nhạc sĩ đều trở nên phấn chấn, vừa căng thẳng vừa mong đợi.

Trước giờ chưa có một khúc giao hưởng nào có thể khiến họ cảm nhận được tâm trạng lên xuống như vậy.

Chương nhạc thứ ba lại lần nữa quay về chủ đề làm phấn chấn lòng người, sự biến tấu của số mệnh và bóng tối nguy hiểm, mãnh liệt. Giai điệu kìm nén, cực khổ, nguy hiểm giống như từng mũi tên nhọn ùn ùn bắn ra về phía mọi người nhưng ở đó mãi mãi không bị khó khăn đánh bại hoàn toàn, mãi mãi không khuất phục đối với bóng tối, khiến người nghe vào lúc căng thẳng cực đoan thì tựa như đã nhìn thấy một chút hi vọng.

Còn đôi chân thon dài của Natasha hơi gập lại, giống như một con báo săn đang thủ thế, muốn đi đánh tan bóng tối và số mệnh đó, khúc giao hưởng này dường như đã làm rung động tâm hồn của cô ấy nhất.

Khi chương nhạc khải hoàn dùng ánh sáng mạnh mẽ phá vỡ bóng tối, kích động lòng người vang lên một cách huy hoàng mà tráng lệ, đại công Owuor Ritter thở dài một hơi, ông vung vẩy cánh tay một cách mãnh liệt giống như đang nghênh đón đoàn kỵ sĩ của mình chiến thắng bóng tối, khải hoàn trở về vậy. Các quý tộc khác bao gồm cả Verdi cũng lộ ra biểu cảm kích động, Natasha thì đứng cả dậy rồi đi đến mép của khu ghế lô, nắm lấy lan can nhìn dàn nhạc mang theo tâm trạng phấn chấn sáng khoái thỏa mãn.

Các nhạc sĩ như Silvia sau khi trải qua sự thay đổi mạnh mẽ của cảm xúc đều dựa lên lưng ghế một cách vui mừng và thả lỏng, đồng thời không kìm nổi mà nhìn nhau một cái, mang theo sự kinh ngạc, xúc động và khẳng định. Từ trong danh sách nhạc khúc họ đã biết rằng đây là một tác phẩm của người mới, nhưng tác phẩm này lại xuất sắc đến mức khiến người ta kinh ngạc, thậm chí có thể được gọi là vĩ đại.

“Lại là một thiên tài âm nhạc tương tự như Gisu và Twal phải không?”

Còn Wolf bừng tỉnh lại trong chương nhạc tráng lệ, khải hoàn này thì sắc mặt đã không còn có thể hình dung là khó coi nữa mà nhợt nhạt giống như sắp chết vậy. Bởi vì ngay đến cả nhà bình luận bắt bẻ và ác ý như hắn cũng không thể lừa gạt bản thân rằng đây là một tác phẩm vụng về hoặc là tầm thường được: “Học trò của Victor thật sự là thiên tài âm nhạc khó mà tưởng tượng được, chả trách anh ta lại thu nhận một người dân nghèo làm học trò.”

Hắn quan sát chủ tịch Othello một cách nôn nóng bất an, quan sát bên trog khu ghế lô, hi vọng các quý tộc, các giáo chủ không thích âm nhạc chủ đề có thể đưa ra bình luận nghiêm khắc sau khi kết thúc, đây là cơ hội cuối cùng của hắn rồi.

Joel, Alissa, John và Elena bọn họ hoàn toàn không ngờ được nhạc khúc của Lucien sẽ xuất sắc như vậy. Họ đã hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí mà âm nhạc thể hiện ra, tâm trạng thay đổi theo sự căng thẳng và phấn chấn của nhạc khúc, căn bản không có tâm trí nghĩ những việc dư thừa.

Victor hoàn toàn hòa mình vào trong âm nhạc, thể hiện ra hết những cảm xúc trong lòng mình, cuối cùng người giống như co giật

chỉ huy dàn nhạc hoàn thành cao trào cuối cùng. Giai điệu hùng dũng diễn tả bóng tối hoàn toàn bị xua tan, anh hùng hoàn toàn khải hoàn trở về, mãi mãi không từ bỏ, mãi mãi không cúi đầu vì khó khăn ngân nga trong thính phòng.

Đại công Owuor Ritter không thể nén nỗi kích động nữa, vừa vỗ tay mãnh liệt vừa đứng dậy đi đến trước lan can phía trước khu ghế lô, cùng Natasha gửi lời chào với dàn nhạc và Victor.

Nhưng không cần sự dẫn đầu của đại công, trước ông ấy thì những tiếng vỗ tay tựa như thủy triều đã truyền đến từ bốn phương tám hướng, vang dội toàn bộ thính phòng.

Chỉ có đưa tình cảm vào mới có thể cảm hóa người nghe, khiến cảm xúc của họ lên xuống!

Không còn nghi ngờ gì nữa, buổi hòa nhạc lần này đạt được thành công cực lớn!

Victor trước tiên đặt tay phải lên ngực, chào đáp lễ về phía khu ghế lô, sau đó bước nhanh về hậu đài, kéo Lucien đi ra phía ngoài. Lucien đã có chuẩn bị nên không hề kháng cự, bình tĩnh theo Victor lên sân khấu biểu diễn.

“Thưa các quý ông, quý bà, xin cho phép tôi giới thiệu một chút người học trò này của tôi, anh ta là Lucien Evans, anh ta đã sáng tác nhạc khúc kích động lòng người vừa rồi.” Victor quay về khu ghế lô nói lớn tiếng.

Tiếng vỗ tay trở nên càng nhiệt liệt và vang dội hơn, các quý tộc, các nhạc sĩ vừa vỗ tay vừa giao lưu với vẻ kích động: “Đúng thật là một thiên tài, đây là âm nhạc trước giờ chưa từng có.”

“Một nhạc khúc rất hay, một người trẻ tuổi rất giỏi.” Bá tước Hain khen ngợi, trong lòng nói thầm một câu: “Dù người không hiểu âm nhạc như ta cũng bị nó làm cho rung động rồi.”

Đại công Owuor Ritter vỗ tay rồi nói cao giọng: “Bản nhạc giao hưởng không gì sánh được, chàng trai trẻ cậu nhất định có thể trở thành nhạc sĩ xuất sắc, thậm chí là nhạc sĩ vĩ đại.”

Sau khi ông ấy nói xong, Natasha không dùng sức nhưng giọng nói lại vang vọng trong thính phòng: “Ta không thể dùng ngôn từ để diễn tả được tâm tình của ta, nhưng từ trong bộ tác phẩm này ta cảm nhận được một thứ không tầm thường. Đây là âm nhạc mà ta vẫn tìm kiếm bấy lâu nay, âm nhạc có chủ đề tình cảm hoàn chỉnh, bên trong rất nhiều kỹ xảo soạn nhạc khiến người ta đắm say. Lucien, anh sẽ là người cải cách trong lịch sử âm nhạc!”

Sau khi nhạc khúc kết thúc, Verdi cũng không kiềm chế được bản thân mà vỗ tay, cho đến khi Natasha nói xong thì sắc mặt hắn mới hơi thay đổi, bản thân lại thật sự không sánh bằng một người mới học nhạc ba tháng, cảm giác này khiến hắn có hơi không thoải mái.

Sard thì đứng dậy chậm rì giống như ông già chính cống, mỉm cười nhìn Lucien một cái: “Chàng trai trẻ, cậu có một linh hồn bất khuất, nguyện Chúa phù hộ cậu.”

Ba nhân vật lớn có quyền thế nhất Arthaud đều biểu đạt sự tán thưởng đối với nhạc khúc và Lucien với các mức độ khác nhau, bởi vì tiếng vỗ tay càng mạnh mẽ, kéo dài lâu không dứt khiến đám người Joel hoàn toàn bừng tỉnh.

Joel vỗ tay một cách điên cuồng, giống như người biểu diễn ở Thánh Vịnh Thính Phòng và nhận sự khen ngợi không phải là

Lucien mà là chính ông ấy vậy. Từ khi Lucien bắt đầu học nhạc, Joel đã gởi gắm ước mơ mà bản thân không thể hoàn thành lên cậu ấy, nhưng không ngờ sẽ thực hiện nhanh như vậy, khóe mắt của ông ấy có ánh nước đang lấp lánh.

“Lucien quá giỏi rồi, tiến bộ vượt xa con.” John kích động vì thành công của người bạn tốt, vỗ tay với vẻ mặt đỏ gay.

Elena thì nhìn Lucien ở bên dưới một cách không thể tin được, hình như rất khó tưởng tượng chàng trai trẻ nghèo khổ mấy tháng trước đây vẫn còn đang vận chuyển rác lại có thể soạn ra được bản nhạc giao hưởng mà cô cho rằng là hay nhất, lại đã trở thành nhạc sĩ xuất sắc được tất cả mọi người ca tụng:

“Sau này nên gọi là ngài Evans rồi…”

Trong tất cả mọi người chỉ có Wolf giống như mất hồn vẫn ngồi liệt trên ghế mà không đứng dậy, đến cả sức lực nói chuyện cũng không có.

“Đây là sự ban ơn của Chúa.” Lucien dùng lễ nghĩa thân sĩ trả lễ lại về phía khu ghế lô và những tràng vỗ tay, đóng vai giáo đồ thành kính một cách thích hợp. Việc này giúp bản thân thoát khỏi sự hiềm nghi sau này, hơn nữa sau khi nhận được sự khen ngợi của đại công, Hồng Y giáo chủ, công chúa thì ít nhất bảo vệ nhà thờ như Correa và các quan trị an cũng sẽ khách khí với bản thân rất nhiều, trong trường hợp không có chứng cứ thì tuyệt đối sẽ không dám cưỡng ép bắt bớ và tra khám.

Sard hiển nhiên không cảm thấy có vấn đề gì đối với câu trả lời tiêu chuẩn của Lucien, ông ta gật gật đầu rồi lại nhìn đại công nói: “Thỉnh thoảng nghe hòa nhạc một lần mà có thể nghe được nhiều

nhạc khúc xuất sắc như vậy khiến ta rất vui. Đặc biệt là nhạc khúc cuối cùng, đã biểu đạt ánh sáng ắt sẽ chiến thắng bóng tối, sinh mạng mà Chúa phù hộ ắt sẽ chiến thắng quyết tâm và ý chí khó khăn. Đây là món quà mà chúa ban cho tín đồ.” Có sự khẳng định của ông ấy thì sẽ không còn có ai lấy sự chiến thắng số mệnh mà Chúa an bài để công kích khúc giao hưởng này nữa, tuy chỉ cần có sự dày công trau dồi âm nhạc cơ bản thì có thể nghe ra được ý nghĩa thật sự ẩn chứa bên trong.

Tiếng vỗ tay kéo dài rất lâu mà chưa dừng lại, đây là sự kéo dài mà tất cả các buổi hòa nhạc trước đây chưa từng có. Khóe mắt Victor ươn ướt, sắc mặt đỏ lựng, ông hiểu rằng buổi hòa nhạc đầu tiên ở Thánh Vịnh Thính Phòng của cuộc đời mình đã nhận được thành công hơn bao giờ hết. Ông vừa lẩm bẩm nhỏ tiếng: “Em đã nghe thấy chưa, Winnie? Em đã nghe thấy chưa, Winnie?”, đồng thời vừa dắt Lucien chào cảm ơn liên tục.

Nhìn Lucien được bao vây bởi những tràng vỗ tay, chào cảm ơn hết lần này đến lần khác, Natasha nhìn Verdi với vẻ vui mừng: “Tác phẩm của anh ta rõ ràng vượt qua những nhạc khúc đó của anh, vượt xa luôn, tất cả mọi người đều có thể chứng minh. Anh họ thân mến, anh thấy thế nào?”

“Đây là nhạc khúc của anh ta chứ không phải của em, Natasha.” Verdi né tránh điểm chính, công kích chỗ sơ hở của đối phương.

Natasha nhếch miệng. Nói một cách không chịu thua: “Âm nhạc kiểu chủ đề, độc nhất vô nhị ở hiện tại này đã cho em gợi ý và cảm hứng rất lớn, em có thể sẽ nhanh chóng có tác phẩm vượt qua anh. Ha ha, có lẽ em nên mời anh ta làm cố vấn âm nhạc của em, anh họ thân mến.”

Verdi trước hết là ngẩn người, sau đó thả lỏng tay: “Đây chắc là sự bộc phát của cảm hứng và tổng kết những gì từng trải qua trong cuộc đời anh ta, muốn viết ra một tác phẩm khác xuất sắc như vậy và hướng dẫn cho em thì ít nhất cần tích lũy hai ba năm. Em họ thân yêu, anh không cho rằng em có thể thành công.”

“Có lẽ có thể thử xem.” Natasha nháy nháy mắt rồi cười lên.

Lúc các quý tộc lần lượt rời đi, Lucien và Victor quay về hậu đài, các nhạc sư của dàn nhạc nhìn thấy hai người đi vào đều nói với sự kích động và tôn kính còn sót lại:

“Ngài Victor, ngài Evans, đây là một buổi hòa nhạc hay nhất mà chúng tôi từng tham gia.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 80: Quyển 1 - Chương 80: Chúc Mừng Và Thu Hoạch Bất Ngờ

Phản ứng nhiệt liệt hơn bao giờ hết, sự thành công chưa từng có, ngoại trừ Lane lặng lẽ đứng một bên thì đây là đánh giá trực tiếp nhất của các nhạc công đối với buổi hòa nhạc này. Tiếng vỗ tay điên cuồng và liên tục đó là mỗi một buổi hòa nhạc mà họ tham gia trước đây không thể so sánh được, mà chủ nhân của những tiếng vỗ tay này còn là các quý tộc thống trị Arthaud, giúp đỡ cho các nhạc sĩ và những người có uy quyền trong giới âm nhạc nữa.

Đồng thời những nhạc công này đều là người có tố chất âm nhạc rất cao, trong đó có mấy vị còn có thể được gọi là nhà diễn tấu, họ có phán đoán cơ bản đối với cái hay cái dở của khúc giao hưởng Định Mệnh, đối với kết quả cuối cùng cũng có mong đợi của riêng mình. Thế là họ bị lây nhiễm bởi âm nhạc và bầu không khí sôi nổi nên họ có sự kích động vượt quá so với lúc bình thường.

Vì thành công, vì hoàn thành tâm nguyện nên Victor rất phấn chấn, ông đi lên trước ôm lấy Lane: “Cảm ơn anh, Lane, không có anh cải tạo dương cầm, không có kỹ xảo diễn tấu cao siêu của anh thì buổi hòa nhạc lần này không thể hoàn hảo như vậy.”

“Nhưng cái quan trọng nhất của buổi hòa nhạc vẫn là nhạc khúc, đây là niềm vinh quang của Victor anh và Lucien.” Lane vẫn luôn tỏ ra rất trầm mặc cười rồi ôm Victor, chúc mừng sự thành công của buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng.

Lucien thì bị một tay đàn Cello, một người đàn ông lực lưỡng để râu rậm tên Thomas ôm chặt: “Ngài Evans, ngài nhất định có thể trở thành nhạc sĩ nổi tiếng nhất Arthaud, thậm chí là cả đại lục.”

Tôn kính, khách sáo, đây hoàn toàn đối đãi với Lucien như một nhạc sĩ, việc này khiến người quen được người khác gọi tên như Lucien có hơi không dễ chịu.

Khi bắt đầu tập luyện khúc giao hưởng Định Mệnh, các nhạc sư như Thomas đã thấy tương lai của Lucien rất khả quan, đối với hắn khá khách sáo nhưng người vẫn chưa có được thành tựu nào như Lucien vẫn không đủ để khiến họ gọi là ngài. Tuy nhiên trên buổi hòa nhạc lần này, Lucien đã nhận được sự khen ngợi của ba nhân vật lớn có quyền thế nhất Arthaud, đặc biệt là đại công Owuor Ritter và công chúa Natasha rất có quyền uy ở giới âm nhạc cũng đánh giá rất cao, một người dùng từ không gì sánh bằng để hình dung, một người lại còn gọi Lucien là nhà cải cách âm nhạc.

Có thể tưởng tượng được rằng trong một năm tới cùng với sự phát hành “Âm Nhạc Bình Luận” và “Hòa Âm Đạo Báo”, Lucien sẽ trở thành một ngôi sao mới từ từ nổi lên ở giới âm nhạc của toàn bộ đại lục, hoàn toàn có thể được gọi là nhạc sĩ rồi, dù ngay đến dương cầm mà hắn vẫn còn chưa đàn thuần thục.

Hơn nữa chỉ cần trong hai năm tới, hắn có thêm một tác phẩm tiêu chuẩn trở lên nữa thì địa vị đó sẽ hoàn toàn vững chắc, thậm chí nếu trào lưu âm nhạc chủ đề này bắt đầu thịnh hành thì Lucien sẽ càng trở thành người quyền uy ở giới âm nhạc về loại nhạc giao hưởng này, do đó thái độ của các nhạc công như Thomas đối với Lucien đã có thay đổi một trăm tám mươi độ.

Victor lần lượt ôm các nhạc công, cảm ơn sự phối hợp của họ, tuy địa vị và thu nhập của nhạc sĩ cao hơn nhiều so với nhạc công nhưng một buổi hòa nhạc thành công tất nhiên sẽ không thể thiếu được sự phối hợp của nhạc công.

Còn Lane thì đi đến trước mặt Lucien, cười rồi ôm hắn một cái: “Ta có thể tưởng tượng trong rất nhiều năm tới, loại nhạc khúc chủ đề bày tỏ một loại tình cảm nào đó của bản thân nhất định sẽ ngày càng nhiều, thậm chí có thể cùng với chủ đề tôn giáo trở thành dòng chủ đạo của giới âm nhạc. Lucien, ha ha, có lẽ nên gọi cậu là ngài Evans rồi, cậu sẽ là người phát triển trào lưu này.”

Cách thức chúc mừng buổi hòa nhạc thành công này, dù Lucien có hơi không thích nhưng cũng không bài xích, ôm ngược lại Lane: “Một người phát triển ngay đến dương cầm cũng vẫn chưa thể nắm thuần thục ư? He he, ngài Lane, diễn tấu đàn violin của ngài thật quá xuất sắc, chỉ là thiếu chút cảm xúc mạnh mẽ.”

Lucien cẩn thận dùng ngôn ngữ thăm dò Lane, đồng thời cảm nhận được Lane tuy trông có vẻ gầy nhưng hai cánh tay rất rắn chắc mạnh mẽ, trong cơ thể giống như có ẩn chứa rất nhiều sức mạnh.

“Có lẽ ta là người khá yên lặng, không có tâm trạng quá mãnh liệt.” Lane thả lỏng cánh tay, tiện mồm giải thích một câu nhưng không phải điều mà Lucien muốn nghe.

Ôm các nhạc công xong, Victor lại ôm từng học trò của mình, Lucien cũng bắt chước theo ông ấy thực hiện một lượt.

“Khúc giao hưởng Định Mệnh hoàn chỉnh rất hay.” Khi ôm, Phyllis kích động khen ngợi Lucien đến mức đỏ cả mặt, buổi hòa nhạc đạt được thành công cực lớn thì địa vị của Victor trong giới âm nhạc sẽ

được tăng cao rõ rệt. Điều này đối với con đường sau này của Phyllis sẽ có giúp đỡ rất lớn, đồng thời bạn học của mình được ba nhân vật lớn tán dương thì Phyllis đã có thể tưởng tượng ra cảnh bị các tiểu thư, phu nhân quý tộc khác vây quanh hỏi han.

Lotter cũng tặng cho Lucien một cái ôm mạnh mẽ: “Thật đúng là tràng vỗ tay điên cuồng, Lucien, có thể quen biết anh rất đáng để hãnh diện.”

Còn Herodotus khi ôm Lucien thì sau khi trầm mặc chỉ là nói nhạt một câu: “Anh rất xuất sắc.”

Cuối cùng, Victor cười rồi đi đến trước mặt Lucien, tặng cho hắn cái ôm nồng nhiệt nhất, mạnh mẽ nhất: “Ta không biết nên cảm ơn cậu thế nào, Lucien. May mắn lớn nhất của ta cùng với ân điển của Chúa đối với ta chính là không từ chối việc cậu theo ta học chữ.”

“Có thể quen biết ngài, tôi cũng rất may mắn.” Lucien nói một cách thành khẩn.

Victor buông lỏng cánh tay: “Đúng rồi, còn có một việc nữa, thu hoạch của buổi hòa nhạc lần này sẽ có một nửa của cậu. Lucien, đừng từ chối, đây là cái cậu đáng nhận được. Có số tiền này rồi thì cậu không cần tiếp tục sống ở khu O’let nữa. Tuy sự nghèo khó và gian khổ có thể cho cậu cảm hứng, nhưng theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn là bẩm sinh của mỗi người, cũng có thể kích phát cảm hứng. Khu O’let quá nguy hiểm rồi.”

Theo Lucien biết, Thánh Vịnh Thính Phòng ngoài mở khán đài nhỏ phía tây và mấy khu ghế lô ra thì tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm chỗ ngồi cho các nhân sĩ thượng lưu.

Tuy chỗ ngồi trông có vẻ rất nhiều nhưng Arthaud là thủ đô của Công Quốc Owuor Ritter, là Thánh Vịnh Chi Thành của giáo hội, là thành thị cách Hắc Ám Sơn Mạch gần nhất, là tuyến đầu ngăn chặn sinh vật hắc ám, dị giáo đồ, dị đoan, là thành thị phồn hoa ít ỏi trên đại lục. Do đó quý tộc, giám mục rất nhiều, phu nhân, con trai, con gái của họ lại càng nhiều, cộng thêm các nhạc sĩ cũng nhiều như vậy nên vé vào cổng luôn cung không đủ cầu, cơ bản là mỗi lần đều chật ních.

Dĩ nhiên, đối với một bộ phận quý tộc nhánh bên mà nói thì sự đông đúc như vậy rất tốt, nếu không mỗi tuần tốn một Vàng Teller đi nghe buổi hòa nhạc sẽ là nguyên nhân chính khiến họ phá sản, chỉ khi cần giao tiếp hoặc gặp được nhạc sĩ mình thích thì họ mới đến Thánh Vịnh Thính Phòng đặt chỗ sớm.

Vì vậy buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng lần này, doanh thu của vé vào cổng là ba trăm sáu mươi lăm Vàng Teller, đây là một con số rất lớn. Đây là thu nhập gần bốn năm của Victor, còn một vị huân tước Kỵ Sĩ bình thường thì thu nhập một năm cũng mới có ba trăm đến năm trăm Vàng Teller.

Mà dựa theo quy định của Hiệp Hội Nhạc Sĩ, bốn mươi phần trăm của doanh thu bán vé sẽ quyên tặng cho giáo hội, ba mươi phần trăm dùng để vận hành Hiệp Hội Nhạc Sĩ và bảo trì Thánh Vịnh Thính Phòng, ba mươi phần trăm còn lại đại khái một trăm mười Vàng Teller sẽ thuộc về nhạc sĩ, chi phí cho dàn nhạc cũng chi ra từ trong ba mươi phần trăm này. Vậy nên số Vàng Teller cuối cùng về tay Victor sẽ ở trong khoảng từ sáu mươi đến bảy mươi Vàng Teller, tương đương với thu nhập hơn nửa năm của ông ấy, có thể thấy món lãi kếch xù của buổi hòa nhạc Thánh Vịnh Thính Phòng.

Victor nói cho Lucien một nửa, cũng tức là Lucien sẽ được ba mươi đến ba lăm Vàng Teller, đây là của cải mà các dân thường cần mấy chục năm thậm chí là cả đời mới có thể kiếm được, tương đương với căn nhà đẹp ba tầng ở khu bình dân Tử Bách Hợp này, tương đương với một căn biệt thự hai tầng bình thường, khá cũ, có vườn hoa rất nhỏ của khu vực thuộc các nhạc sĩ ở khu Jisu.

Điều này cũng có thể nhìn ra được chi phí tiêu xài của thực nghiệm ma pháp.

“Tôi không thể từ chối, cảm ơn ngài Victor.” Lucien trả lời một cách rất thắng thắn, trước mắt giống như đã xuất hiện những đồng tiền dễ thương, lấp lánh ánh sáng vàng đó. Hơn ba mươi đồng Vàng Teller có nghĩa là bản thân có thể mua ba mươi gam bột Tường Vi Ánh Trăng, còn có thể thuê một căn biệt thự chưa có nội thất trong hai ba năm ở khu Jisu. Chỉ có một vấn đề duy nhất là Tường Vi Ánh Trăng không phải muốn mua thì có thể mua được.

Đây không phải là Lucien muốn rời khỏi khu dân nghèo nhanh như vậy, mà là thân phận và địa vị hiện giờ đã không cho phép hắn tiếp tục ở lại khu O’let nữa, như vậy sẽ khiến người khác nghi ngờ hắn đang giấu giếm gì đó. Đồng thời thân phận Giáo Sư của bản thân vẫn luôn xuất hiện ở khu O’let, rời đi sớm cũng có thể bảo đảm an toàn. Vả lại ở biệt thự càng có thể xây dựng phòng thực nghiệm ma pháp tốt mà không sợ bị người khác phát hiện, ví dụ như ở dưới căn phòng yên tĩnh dùng để sáng tác âm nhạc.

Dĩ nhiên, Lucien cũng là một người bình thường muốn truy tìm cuộc sống tốt hơn, thoải mái hơn.

Chúc mừng sự thành công của buổi hòa nhạc xong, chính vào lúc Phyllis chuẩn bị mời tất cả mọi người đến trang viên của mình

hưởng thụ phong cảnh điền viên của “tháng thu hoạch” thì một người phụ nữ trung niên mặc váy dài màu đen đi vào, chính là Thiên Kỵ Sĩ hùng mạnh bên cạnh công chúa Natasha.

“Nữ sĩ Camille.” Phyllis, Lotter và Herodotus nhìn thấy bà ấy từ xa, con cháu quý tộc nghe qua sự tích của bà ấy đều vội vàng hành lễ trang trọng.

Đám người Victor và Lucien thấy tình hình cũng dùng lễ nghĩa thân sĩ chào hỏi.

Sự nghiêm túc của Camille đã phá hoại vẻ xinh đẹp và đoan trang của bà ấy, bà cất tiếng nói mà không có biểu cảm gì: “Ngài Evans, công chúa điện hạ muốn mời ngài đảm nhiệm cố vấn âm nhạc của cô ấy, mỗi tuần đến Cung Điện Mùa Hè Latah cùng cô ấy thảo luận vấn đề âm nhạc khoảng một tiếng. Ngài sẽ nhận được thù lao hậu hĩnh.”

Câu nói này khiến các nhạc công, Phyllis, Lotter, Herodotus, thậm chí cả Victor cũng không nén nỗi lộ ra biểu cảm hâm mộ. Tuy nhạc sĩ của Arthaud đến từ các quốc gia khác không khó để trở thành cố vấn âm nhạc của bá tước, đại công, thậm chí quốc vương, nhạc công cung đình cấp cao… nhưng ở đây là Arthaud.

Chỉ có ánh mắt của Lane bỗng nhiên trở nên u ám.

Lucien không ngờ chỉ vì một tác phẩm mà bản thân sẽ gặp phải việc này, hắn từ chối theo bản năng: “Tôi học nhạc mới ba tháng, tác phẩm này chỉ là bộc phát cảm hứng tích lũy, sợ rằng không thể đảm nhiệm cố vấn âm nhạc của công chúa điện hạ.”

Đến Cung Điện Mùa Hè Latah có các pháp trận thần thuật bảo vệ, tuy sẽ không bị kiểm tra quá nghiêm ngặt nhưng bản thân Natasha chính là Đại Kỵ Sĩ cấp năm. Vị nữ sĩ Camille này rất ít khi rời khỏi cô ấy, khi bản thân và họ ở cùng nhau nếu có sơ suất gì thì rất có thể sẽ bị phát hiện thân phận ma pháp sư.

Nhưng thân phận cố vấn âm nhạc của công chúa điện hạ cũng rất hấp dẫn, là một thân phận che đậy hoàn hảo. Hơn nữa mỗi tuần hai lần, mỗi lần chỉ có một tiếng, nếu sự chú ý đặt vào âm nhạc thì không khó để vượt qua.

Sự từ chối của Lucien khiến đám người Lotter không nén nỗi lộ ra thần sắc thất vọng và kinh ngạc.

Biểu cảm của Camille thì không thay đổi: “Công chúa điện hạ không hề để ý, điều cô ấy thích chính là những kỹ xảo không chịu ảnh hưởng của trào lưu âm nhạc trước kia và kinh nghiệm viết âm nhạc chủ đề mà ngài sử dụng trong nhạc khúc. Hi vọng dùng nó để kích phát cảm hứng của cô ấy, ngài Evans, ngài bằng lòng không?”

Nhìn thấy ánh mắt của những người khác, Lucien hiểu rằng nếu không có cái cớ thỏa đáng thì bản thân từ chối sẽ rất kỳ lạ, thế là gật gật đầu: “Rất vinh hạnh được cống hiến sức lực cho công chúa điện hạ.”

“Rất cảm ơn sự phối hợp của ngài, ngài Evans, mỗi tháng ngài sẽ được nhận thù lao hai đồng Vàng Teller.” Camille cáo từ đi ra.

Đây đúng là thù lao hậu hĩnh, Lucien bỗng chốc từ một tháng mười đồng Bạc Einar tăng lên đến mức một giờ hai mươi lăm đồng Bạc Einar, ít nhất trước khi trở thành ma pháp sư chính thức thì

Lucien không cần lo lắng về chi phí của tuyệt đại đa số nguyên liệu nữa rồi.

Hơn nữa cứ như vậy, Lucien đã thật sự trở thành nhân sĩ xã hội thượng lưu có thân phận, có địa vị rồi.

“Thật đúng là khiến người khác đố kỵ, Lucien.” Biểu cảm của Phyllis và Lotter phức tạp nhưng chúc mừng một cách thành thật.

Victor cũng ném qua ánh mắt vui mừng và hài lòng.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 81: Quyển 1 - Chương 81: Triệu Hoán Oán Linh

Lúc Lucien rời khỏi Thánh Vịnh Thính Phòng đã là mười một giờ đêm, gần đó chỉ có thể nhìn thấy đèn đuốc lác đác và những khoảng không trống trải của đại đa số các xe ngựa trong đêm tối.

Tháng thu hoạch ban ngày tuy nóng nực nhưng chỉ cần trời đổ mưa thì buổi tối sẽ rất mát mẻ, được làn gió đêm trong trẻo thổi qua nên Lucien bất giác phấn chấn tinh thần, tỉnh lại trong niềm vui có được từ thành công ở buổi hòa nhạc của Victor và sự vui mừng khi bất ngờ nhận được Vàng Teller, hắn vừa bước chậm rãi vừa nghĩ: “Xem ra trong thời gian ngắn thì phải rời khỏi khu O”let rồi, trước tiên phải xử lý sạch sẽ phòng thực nghiệm để tránh sau khi dọn đi lại bị kẻ lang thang nào đó phát hiện vấn đề. Còn phải tranh thủ triệu hoán oán linh ra sớm, tốt nhất chính là tối nay! Ngày mai bắt đầu chuyên tâm mua Tường Vi Ánh Trăng.”

Tường Vi Ánh Trăng là thực vật thần kỳ hỗ trợ để người hầu Kỵ Sĩ kích phát sức mạnh huyết mạch. Sự sinh trưởng của nó có yêu cầu về môi trường rất nghiêm ngặt, sản lượng lại không cao, cộng thêm trở thành Kỵ Sĩ là con đường tốt nhất để dân nghèo, người bình thường nhảy lên trở thành giai cấp quý tộc. Rất nhiều người cần đến nó, do đó dù giá cả đắt đỏ nhưng cũng thường là cung không đủ cầu. Thậm chí trong nội bộ quý tộc cũng hoàn toàn tiêu hóa nó, người bình thường chỉ có thể dựa vào may mắn hoặc mua ở chợ đen với giá đắt hơn, mà cách tốt nhất là trở thành người hầu

của một Kỵ Sĩ nào đó, chờ sau khi có năng lực kích phát sức mạnh huyết mạch thì được Kỵ Sĩ ban thưởng.

Tài nguyên Tường Vi Ánh Trăng ở Công Quốc Owuor Ritter là tập trung ở giáo hội, gia tộc Violet và trong tay các gia tộc lớn khác. Ngoài tước vị của bản thân cao, sức mạnh Kỵ Sĩ gia tộc lớn mạnh ra thì đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao họ là gia tộc lớn có quyền thế nhất Công Quốc Owuor Ritter.

Do đó Lucien hướng sự chú ý lên người của Phyllis, cô ấy là thành viên của gia tộc Hain, là cháu gái của bá tước Hain. Tuy cha ruột của cô ấy dù có sự hỗ trợ của dược vật thần kỳ Tường Vi Ánh Trăng cũng chưa thể kích phát sức mạnh huyết mạch, thất bại trong cuộc đấu tranh tranh đoạt tước vị, có quan hệ rất tệ với bá tước Hain nhưng không hề ảnh hưởng đến việc cô ấy có tư cách đi mua Tường Vi Ánh Trăng của nội bộ gia tộc.

Thực ra Phyllis đã từng mua, nhưng sau ba lần chưa thể kích phát sức mạnh huyết mạch thì chỉ có thể chuyên tâm trên con đường âm nhạc mà thôi.

“Vấn đề ở chỗ làm thế nào thuyết phục cô ấy? Và làm thế nào để xóa tan nghi ngờ của cô ấy đối với việc mình mua Tường Vi Ánh Trăng!”

Lucien mang theo chút phiền não đi xuống bậc cấp của Thánh Vịnh Thính Phòng, việc lần trước bị người gác đêm chặn lại khiến trong lòng Lucien vẫn còn sợ hãi nên phải nhanh chóng tăng thực lực, nếu Phyllis không đồng ý thì bản thân chỉ có thể mạo hiểm đến chợ đen của Arthaud hoặc tham gia tụ họp bí mật của tổ chức ma pháp.

Ở cổng Thánh Vịnh Thính Phòng chỉ có hai chiếc xe ngựa thường dừng ở đó, Joel mặt đầy hồng hào nói với Alissa, John và Elena về việc mình luôn cảm thấy Lucien rất có tài năng âm nhạc.

Nhìn thấy Lucien đi tới, Joel cười ha ha đưa tay ra ôm chặt lấy Lucien: “Evans bé nhỏ, ước mơ làm nhạc sĩ từ trước đến giờ của con, ước mơ Thánh Vịnh Thính Phòng của ta đều đã thực hiện rồi, đây thật sự là một đêm tựa như giấc mơ vậy. Con là niềm kiêu hãnh của cha con và cũng là của chúng ta.

Tuy trước đây Joel chỉ nói đùa Lucien có giấc mộng nhạc sĩ nhưng từ khi Lucien bắt đầu theo Victor học nhạc thì Joel đã cảm thấy Lucien rất có thể thật sự muốn trở thành nhạc sĩ.

Sau khi Lucien được ôm thì không nén nỗi thầm thấy khó xử: “Có thể đừng ôm nữa không, thật sự là không thích ứng được với kiểu lễ tiết này, bắt tay thì tốt hơn nhiều!”

Joel ôm xong thì John cũng tặng cho Lucien một cái ôm, anh ta có hơi kích động, sức mạnh tỏ ra rất lớn: “Lucien, anh thật sự là một thiên tài âm nhạc, tôi kiêu hãnh vì anh. Vốn dĩ cho rằng tôi sẽ trở thành Kỵ Sĩ trước chứ.”

Nghe đến câu này trong lòng Lucien hơi chột dạ, có lẽ bản thân có thể dùng John làm lý do để tìm Phyllis mua Tường Vi Ánh Trăng, suy cho cùng sau khi có được thành công còn muốn giúp ân nhân, giúp bạn thân kích phát sức mạnh huyết mạch thì bao giờ cũng khiến người ta tán thưởng.

Hơn nữa Lucien vốn cũng có dự định này, chính là chờ sau khi bản thân có của cải nhất định thì cố gắng mua Tường Vi Ánh Trăng để giúp John trở thành Kỵ Sĩ. Bởi vì từ khi xuyên không đến nay, cả

nhà Joel đối với hắn giống như là người thân thật sự, sau khi hắn kinh qua mấy chuyện cũng như vậy. Trong lòng hắn, vị trí của họ còn quan trọng hơn Victor.

Vấn đề duy nhất là lấy gì để thuyết phục Phyllis, tiền bạc hay thứ khác?

“Tôi mới vừa bắt đầu, ít nhất chờ hai ba năm ổn định xong mới có thể được gọi là nhạc sĩ, có lẽ John anh rất nhanh thôi thì có thể kích phát sức mạch huyết mạch trở thành Kỵ Sĩ rồi.” Lucien cười trả lời John.

John lắc lắc đầu, buông Lucien ra: “Tôi cũng vừa trở thành người hầu Kỵ Sĩ bậc cao, bắt đầu học chữ, vẫn chưa vội thăng cấp, nền tảng càng chắc chắn thì sau này càng dễ thành công.”

Kích phát sức mạnh huyết mạch, lần đầu tiên thì tỉ lệ thành công cao nhất, sau đó mỗi lần đều sẽ giảm xuống, chờ đến sau ba lần thì trừ phi có được mấy loại dược tễ đặc biệt, di chứng rất lớn chứ nếu không vĩnh viễn không thể thành công được.

Elena đứng một bên, nhìn thấy Lucien và John tách ra mới lên trước ôm Lucien một cái rồi mỉm cười nói: “Chúc mừng sự thành công của anh, Lucien, không, nên gọi là ngài Evans rồi.”

“Chúng ta là bạn bè nên không cần thận trọng như vậy, nếu không tôi sẽ không hướng dẫn việc học nhạc của cô nữa.” Lucien nói đùa đáp lại.

Khu hành chính đến khu O”let tuy cũng có cổng thành, nhưng trong trường hợp thông thường không hề đóng lại mà chỉ là có binh

lính bảo vệ, sau khi tiễn Elena thì Lucien cùng cả nhà Joel trở về căn nhà nhỏ của mình.

Nằm trên giường, tất cả cảm xúc lắng lại, Lucien ngủ chập chờn chờ đến hơn một giờ sáng mới chồm dậy kiểm tra cẩn thận một lượt xong thì đi vào phòng thực nghiệm ma pháp của mình một cách lặng lẽ.

Tốn thời gian một tiếng đồng hồ, trên cái bàn có rất nhiều luyện kim trận đặc biệt, sau khi Lucien dùng dao găm bằng bạc nguyên chất khắc ra mấy cái cạm bẫy ma pháp thì mới lấy ra từ trong cái rương dùng ma pháp “Bảo Tồn Cơ Quan” để giữ gìn ở trong góc một ống huyết dịch màu đỏ sẫm, cùng lúc ở trên cái bàn bên cạnh và trong thư viện Linh Hồn, mở cuốn sổ ghi chép ma pháp ra để tiện ghi chép việc của oán linh bất cứ lúc nào.

Nhận được bụi oán linh là mục đích chủ yếu của Lucien, nhưng nhân tiện nghiên cứu một chút sinh vật bất tử này cũng là việc rất bình thường. Hơn nữa nó gần như là linh hồn, nghiên cứu về nó sẽ giúp Lucien tăng cường linh hồn bản thân và hiểu ma pháp loại tử linh.

Mở ống thí nghiệm thủy tinh có phù văn ma pháp, một mùi lưu huỳnh nồng nặc bay ra, huyết dịch màu đỏ sẫm giống như nham thạch đôi khi sôi lên bóng khí màu đỏ tươi.

Lucien niệm chú văn tối nghĩa trúc trắc, tinh thần lực kết nối với một không gian khác, sau đó rải máu của hồn ma về phía trước.

Huyết dịch màu đỏ sẫm dừng ở giữa không trung một cách kỳ lạ, và phân hóa thành từng giọt huyết dịch với tốc độ khiến người ta khó tin.

Từng giọt huyết dịch này rất nhanh chóng đã tạo thành một ma pháp trận nho nhỏ, tràn đầy mùi máu tanh và mùi tà ác, đồng thời bỗng nhiên bốc hơi lên.

Trong làn sương máu màu đỏ nhạt, một bóng người trong suốt đột nhiên xuất hiện, tay chân và phần mặt của nó đều rất mơ hồ, chỉ có oán niệm và sự ác độc đậm đặc đó có thể cảm nhận được rõ ràng, thậm chí là nhìn thấy được.

Tuy vẫn chưa hiểu nguyên lý của không gian ở đây nhưng sự cấu tạo của ma pháp cấp học đồ đều khá đơn giản, Lucien lại từng trải qua rất nhiều lần luyện tập hư cấu nên "triệu hoán sinh vật bất tử bậc thấp" thuận lợi thành công.

Bóng người trong suốt hầu như nhìn không rõ phần mặt vừa xuất hiện thì miệng đã mở ra, giống như phát ra tiếng kêu chói tai rồi bỗng chồm mạnh về phía Lucien, dường như đã cảm nhận được hơi thở sinh mệnh khiến bản thân chán ghét, căm thù.

Lucien không có chút hoảng loạn nào, khởi động cạm bẫy ma pháp, không khí xung quanh oán linh trở nên rối loạn giống như một sợi dây thừng quấn chặt lấy nó.

Đây là ma pháp cấp học đồ "Thuật Trói Linh Hồn" chuyên dùng để trói buộc linh thể, nhưng nó có phiên bản bậc cao tương ứng, có thể chuyển đổi Kỵ Sĩ thành một sinh vật bất tử gọi là Phọc Linh Thi, trên cơ sở giữ lại sức mạnh và linh trí vốn có, nhận được đặc tính của sinh vật bất tử.

Cùng lúc với tiếng kêu chói tai đó phát ra, một bức tường hình tròn trong suốt xuất hiện ở xung quanh oán linh, có thể nhìn thấy từng luồng gợn sóng âm thanh chấn động ở phía trên.

Cạm bẫy "Tiêu Âm Thành Lũy" mà ma pháp cấp học đồ bố trí.

Do tiếng chói tai của oán linh bị Tiêu Âm Thành Lũy triệt tiêu, Lucien không tiếp xúc trực tiếp nhưng vẫn cảm nhận được một sự buồn nôn, nảy sinh cảm giác nôn mửa nhẹ, trong lúc hốt hoảng vẫn "nghe" thấy âm thanh thê lương.

"Tiếng chói tai của oán linh có sóng hạ âm cường độ nhất định nhưng không cao, tính xuyên thấu mạnh, có sát thương nhất định đối với cơ thể người và không thể trực tiếp nghe thấy." Lucien nén nhịn cảm giác khó chịu, lập tức ghi chép đặc điểm tấn công của oán linh trên sổ ghi chép ma pháp trong thư viện Linh Hồn: "Âm thanh tần số này dường như còn có thể khiến người khác nảy sinh ảo giác tinh thần, cảm thấy bản thân "nghe" thấy tiếng chói tai của oán linh, có hơi đặc biệt, cần ghi lại phạm vi tần số sóng ước chừng."

Do thực lực và dụng cụ có hạn chế, rất nhiều thứ Lucien không có cách nào lượng hóa chính xác.

Linh thể bị trói lại, tiếng chói tai lại bị trung hòa bởi Tiêu Âm Thành Lũy, oán linh đó không có cách nào nên giãy giụa tại chỗ, càng lúc càng điên cuồng.

Lucien vẫn đứng yên, mặc cho nó nhe nanh múa vuốt trước mặt mình, khởi động luyện kim trận trên bàn, từng luồng ánh sáng màu vàng sáng lên.

“Trọng lượng, 21. 26 gam, nặng hơn dự tính.” Lucien ghi chép số liệu mà luyện kim trận đo lường ra được với vẻ mặt không chút biểu cảm: “Sức mạnh không thể đo lường…”

Sau khi ghi chép xong số liệu cơ bản, Lucien bắt đầu đọc chú văn, thi triển ma pháp cấp học đồ trên người oán linh và ghi chép hiệu quả.

“Pháp Sư Chi Thủ trực tiếp xuyên thấu, không thể tiếp xúc linh thể.”

“Toan Dịch Tiễn Xạ không có hiệu quả.”

“Băng Sương Xạ Tuyến không có hiệu quả.”

“Ho Sặc Của Horman, thân thể trong suốt của oán linh có sóng nhất định, tạo ra sát thương với lượng ít, bước đầu nghi ngờ nguyên nhân là nhiễu sóng hoặc từ trường rối loạn gây ra.”

“Ngọn Lửa Nhỏ Của Maris có hiệu quả ít, không thể phán đoán nguyên nhân.”

Từng ma pháp cấp học đồ thi triển ra, Lucien đánh giá hiệu quả sơ bộ và suy đoán nguyên nhân.

Còn oán linh thì dần dần không còn sự điên cuồng như vừa nãy nữa, nó trở nên trong suốt hơn, giống như sợ Lucien mà thu mình lại trong cạm bẫy ma pháp của Thuật Trói Linh Hồn.

Lucien đang nhìn phản ứng của oán linh, tiếp tục ghi chép một cách bình tĩnh: “Còn sót lại ít bản năng.”

Sau đó Lucien thi triển các ma pháp cấp học đồ chiếu sáng thuần túy như Quang Lượng Thuật, Vũ Quang Thuật, nhìn thấy oán linh trở nên kích động dưới sự chiếu rọi của chúng, muốn trốn tránh nhưng lại bị trói chặt không thể tránh được. Thế là tia sáng oán độc và ác ý của nó biến mất từng chút, chẳng qua là tốc độ tiêu tan rất chậm, không sánh được với sự tấn công bằng thánh quang của giáo hội.

“Oán linh cấp độ này rất sợ ánh sáng mạnh.”

“Trọng lượng dường như có hơi thay đổi, nhưng luyện kim trận trong thuật luyện kim sơ cấp không thể đo lường.”

Sau khi làm xong các loại thực nghiệm bản thân đã chuẩn bị xong, Lucien nhìn oán linh đã sắp cuộn thành hình tròn đó, lắc đầu mỉm cười nói: “Ngươi đã giải thoát rồi.”

Cho đến hiện tại, Lucien mới có một loại ảo giác bản thân đang hủy hoại sinh vật bảo vệ cấp quốc gia.

Sau khi thi triển mấy ma pháp ánh sáng mạnh, oán linh vốn dĩ đã bị thương nghiêm trọng hoàn toàn biến mất, từng hạt bụi trong suốt, lấp lánh ánh sáng nhẹ từ từ rơi xuống trong cạm bẫy ma pháp.

Nếu là đột nhiên gặp phải, Lucien thật sự không biết bản thân có thể thuận lợi giết chết một oán linh hay không, nhưng trong trường hợp có chuẩn bị thì ma pháp luôn là mạnh nhất, giết chết con oán linh này nhẹ nhàng và đơn giản như vậy.

Bụi rơi xuống hoàn toàn, Lucien ghi chép số liệu: 21, 25 gam, xem xét đến sai số của luyện kim trận, rất khó phán đoán trước sau

có thống nhất hay không, ý thức của oán linh có trọng lượng hay không.”

Sau khi ghi chép xong thực nghiệm, Lucien thu thập bụi oán linh vào trong ống thí nghiệm thủy tinh, sau đó từ từ làm một số chuẩn bị gỡ bỏ phòng thực nghiệm ma pháp này của mình, đồng thời tập trung lại một số dụng cụ và vật phẩm.

Ngày thứ hai khi bắt đầu một tuần mới, Lucien thức dậy đi đến Hiệp Hội Nhạc Sĩ, người đã trở thành cố vấn âm nhạc tạm thời của công chúa Natasha như hắn hiển nhiên không còn thích hợp tiếp tục công việc làm nhân viên quản lý thư viện nữa, thu nhập của buổi hòa nhạc cũng phải đến hiệp hội để nhận.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 82: Quyển 1 - Chương 82: Bình Luận

Chủ nhật là ngày mà hầu hết tín đồ Chân Lý Thần Giáo cùng làm lễ bái, tòa nhà cao năm tầng có kiến trúc tương tự kiểu Gothic của Hiệp Hội Nhạc Sĩ rất vắng vẻ, rất khó nhìn thấy nhân viên ra vào.

Nhưng khi Lucien đi đến trước bậc cấp, hai người bảo vệ đó lại hành lễ mang theo nụ cười nhiệt tình: “Chào buổi sáng, ngài Evans.”

“Chào buổi sáng.” Lucien hơi có chút kỳ lạ, tối qua hơn mười một giờ mới kết thúc buổi hòa nhạc, hôm nay lại là chủ nhật, nội bộ hiệp hội không thể lưu truyền việc của mình sớm như vậy, nhưng thái độ của hai người bảo vệ này đã nói rõ tất cả: “Là Elena nói với họ phải không?” Elena là người duy nhất trong số những người tham gia buổi hòa nhạc cần đến làm việc ở hiệp hội vào ngày chủ nhật, nhưng Lucien không cảm thấy Elena giống loại người đi tuyên dương khắp nơi, trừ phi có người hỏi.

Chờ sau khi Lucien đi lướt qua người mình, hai người bảo vệ đó lặng lẽ kề sát nhau thảo luận nhỏ tiếng: “Không ngờ ngài Evans có thể trở thành nhạc sĩ nhanh như vậy. Tôi nhớ hơn ba tháng trước, lúc anh ta đến đây vận chuyển rác, tôi còn giúp anh ta trông xe đẩy.”

“Tôi cũng không ngờ đó.” Người bảo vệ còn lại quay đầu nhìn bóng lưng của Lucien một cái: “Hai tháng gần đây, mỗi ngày ngài Evans đều đến thư viện làm việc, buổi chiều cũng thường đến luyện

tập nhạc cụ, cũng giống như các học trò học nhạc khác, ai có thể ngờ được anh ta là thiên tài âm nhạc chứ!”

Người bảo vệ đầu tiên hết đó chậc chậc lắc đầu: “Đáng tiếc tôi không có thiên phú âm nhạc, nếu không tôi cũng không cần gác cổng ở đây rồi, ha ha. Ngài Evans nhất định là đến xin nghỉ việc ở thư viện, nhạc sĩ thiên tài như anh ta còn sợ không có quý tộc tài trợ ư? Còn sợ không có cơ hội mở buổi hòa nhạc ư?”

Đi vào đại sảnh hiệp hội, Elena và Cathy đang sắp xếp đồ đạc trong tủ gỗ, sau khi nhìn thấy Lucien thì vội vàng đứng thẳng dậy đồng thanh nói: “Chào buổi sáng, ngài Evans.”

Trong đó Elana mang theo nụ cười xinh đẹp, giống như đang nói đùa một cách thiện ý, còn Cathy thì chính là hoàn toàn tôn kính và không tự nhiên.

“Chào buổi sáng, Elena, chào buổi sáng, Cathy. Các cô đang sắp xếp gì vậy?” Lucien hỏi có hơi hiếu kỳ.

Elena chớp chớp mắt, cười nói một cách hưng phấn: “Lucien, là “Âm Nhạc Bình Luận” và “Hòa Âm Đạo Báo” kỳ mới nhất, tôi lần đầu tiên nhìn thấy tên của bạn mình trên hai tờ báo này, anh thật sự là quá giỏi rồi!”

Tuy cô ấy vẫn không biết chữ nhưng làm việc ở Hiệp Hội Nhạc Sĩ lâu dài nên đã tiếp xúc rất nhiều tài liệu chữ viết, cộng thêm bản thân cũng là người có lòng và cần cù hiếu học, rồi lại có một số hướng dẫn của Lucien nên đã có thể biết được tất cả chữ cái và nhận ra tên của đa số mọi người rồi.

Lucien nói có hơi kinh ngạc: “Nhanh vậy ư, hai tờ báo không phải là cuối tháng mới ra à? Hơn nữa tối qua mới tổ chức xong buổi hòa nhạc.”

“Âm Nhạc Bình Luận” và “Hòa Âm Đạo Báo” là tờ báo có quyền uy nhất giới âm nhạc, ở toàn bộ đại lục đều nhận được tâng bốc, mấy ngày phát hành cuối của mỗi tháng chủ yếu đăng tải nhạc khúc xuất sắc và bình luận của cả đại lục trong một tháng, cùng với sự việc của một số nhạc sĩ nổi tiếng, dĩ nhiên căn bản là của Arthaud.

Mà buổi hòa nhạc của Arthaud là ở tuần thứ ba của tháng thu hoạch, theo lý mà nói thì tối thiểu còn một tuần nữa hai số báo này mới ra.

Elena nói với thần sắc hưng phấn: “Nghe nói là rất nhiều nhạc sĩ bị khúc giao hưởng Định Mệnh của anh rung động cảm hóa, do đó đã viết ra bình luận ngay trong đêm, sáng sớm trước khi đi lễ bái thì giao đến hiệp hội. Thế là hiệp hội quyết định phát hành sớm, đây là lô in ra đầu tiên.

“Ngài Evans, ngài muốn mua một tờ không?” Cathy hiếu kỳ, cẩn trọng và tôn kính nhìn Lucien, theo cô thì hai tờ báo này hôm nay chắc chắn có ý nghĩa sưu tầm đối với Lucien.

Lucien cảm thấy nếu không mua thì có chút nói không thông, nên mìm cười nói: “Mỗi loại cho tôi một tờ.” Sau đó lấy túi tiền ra, đổ ra hai mươi đồng Phil.

Từ sau khi đến làm việc ở hiệp hội, Lucien mỗi tháng ngoài giao cho thím Alissa ba Bạc Einar và mua áo quần thì phần lớn số tiền đều tiết kiệm lại, suy cho cùng nguyên liệu và dụng cụ cần đều

thông qua buổi tụ họp đó tạm thời đã đủ mà chưa phải dùng đến tiền, túi tiền không còn rỗng như trước đây nữa.

Dĩ nhiên, sau khi Victor tặng cho Lucien bộ lễ phục đó thì bản thân Lucien cũng đã tốn không ít Bạc Einar sắm thêm một bộ lễ phục nữa để thay đổi, đồng thời nhân đó mua thêm mấy chiếc áo màu đen, may lại một chiếc áo choàng dài có mũ màu đen.

“Trên đó viết gì thế?” Elena đưa hai tờ báo cho Lucien, hỏi với vẻ hiếu kỳ, Cathy ở bên cạnh cũng như vậy. Lúc Hiệp Hội Nhạc Sĩ nghỉ ngơi thì sở thích lớn nhất của họ chính là tìm người quen thân để đọc báo và sách cho mình, ví dụ như Peyyale và Lucien.

Lucien tiện tay cầm lấy “Âm Nhạc Bình Luận” xem qua, trên trang đầu tiên, ngoài bốn từ đơn thô đen “Âm Nhạc Bình Luận” và “Thần Thánh Lịch năm 815 Kỳ 9” ra thì chỉ có một bức tranh sơn dầu về vẻ ngoài của Thánh Vịnh Thính Phòng, cùng với hai dòng chữ đen lớn:

“Thưa quý ông, quý bà, hãy cởi mũ đi, ngưỡng mộ đi, đây là một thiên tài thật sự!”

--Othello.

Elena và Cathy nghe đến hai dòng chữ mà Lucien tiện miệng đọc ra, ánh mắt bỗng sáng lên, nhìn Lucien với vẻ rất sùng bái.

Lật qua trang thứ nhất, bài viết thứ nhất mà Lucien nhìn thấy là “Âm nhạc cũng cần linh hồn-Ngưỡng mộ đối với khúc giao hưởng Định Mệnh”:

“… Âm nhạc là món quà của Chúa ban cho chúng ta, là vũ khí cổ vũ chúng ta tiến lên phía trước. Nhưng trong ba trăm năm trước ngoại trừ âm nhạc tôn giáo thần thánh trang nghiêm, những âm

nhạc khác chỉ là đơn thuần khiến chúng ta cảm thấy tươi đẹp. Nhưng sự tươi đẹp này luôn khiến mọi người cảm thấy nhợt nhạt không mạnh mẽ, khó để làm rung động lòng người.”

...

“Cho đến sau buổi hòa nhạc của ngài Victor ở Thánh Vịnh Thính Phòng, nghe được khúc giao hưởng Định Mệnh do học trò của ngài ấy, Lucien Evans sáng tác, tôi mới hiểu cái mà âm nhạc thật sự cần là gì!”

“Âm nhạc là áng thơ của tình cảm trong lòng mỗi người, nếu không hòa tình cảm vào thì không biểu đạt được sức mạnh tâm hồn, âm nhạc đó thế nào cũng sẽ nhợt nhạt, không thể cảm hóa người khác, tựa như người sống mà mất đi linh hồn. Còn khúc giao hưởng Định Mệnh này có một chủ đề và tình cảm xuyên suốt bốn chương nhạc, đó chính là không bao giờ thỏa hiệp với bóng tối, kiên cường vật lộn với khó khăn, do đó nó là khúc giao hưởng mạnh mẽ nhất, chấn động nhất, hùng hồn nhất, rung động lòng người nhất mà ta từng nghe.”

...

“Lucien Evans là thiên tài âm nhạc không còn gì để nghi ngờ nữa, là thiên tài khiến cả giới âm nhạc Arthaud chấn động, thế nào cũng sẽ khiến giới âm nhạc đại lục chấn động.”

...

“Âm nhạc cần tình cảm, giống như sinh mạng cần linh hồn!”

Bài viết này rất dài nhưng phần nhiều là trữ tình, chỉ có rất ít phân tích âm nhạc chuyên nghiệp. Sở dĩ có thể xếp ở bài đầu tiên của

“Âm Nhạc Bình Luận” là vì tác giác của nó là đại công Owuor Ritter.

Elena sau khi nghe Lucien miêu tả một cách đơn giản thì có hơi kinh ngạc nói: “Đánh giá cao như vậy ư? Đại công bệ hạ xem ra rất thích khúc giao hưởng Định Mệnh của anh.”

“Liên tục bốn từ đơn “nhất”, đại công bệ hạ trước giờ chưa từng đánh giá như vậy.” Cathy cũng hùa theo cảm thán nói: “Ngài Evans, còn bài thứ hai thì sao?”

Bài viết bình luận thứ hai là “Âm nhạc chủ đề bày tỏ tình cảm ắt sẽ trở thành trào lưu của tương lai-Từ khúc giao hưởng Định Mệnh nhìn nhận cải cách của âm nhạc” của Natasha:

“… Giai điệu chủ đề và tình cảm xuyên suốt toàn bộ bản nhạc, đã chống đỡ một khúc nhạc giao hưởng vĩ đại.”

“Vị nhạc sĩ thiên tài Lucien Evans này dùng bốn nốt nhạc nặng đơn giản ngắn gọn mạnh mẽ gộp thành một giai điệu có đơn vị nhỏ nhất. Đồng thời dùng nó xây dựng ra một chủ đề đơn nhất, liên tục và xuyên suốt toàn bộ nhạc khúc, một chủ đề diễn tả ánh sáng chiến thắng bóng tối, đối diện với khó khăn không bao giờ chùn chân và từ bỏ, nhưng trong chủ đề đơn nhất được diễn tấu bởi nhóm nhạc cụ khác nhau lại sinh ra tính đa dạng. Sự giao tranh kịch liệt của mấy chủ đề tương tự đã hoàn toàn biểu hiện ra tình cảm trong lòng của ngài Lucien Evans.”

“Đây là khí khái anh hùng, đây là sự kiên định không bao giờ từ bỏ, đây là quy tắc của mỗi một Kỵ Sĩ, cũng là tinh thần Kỵ Sĩ mà ta tuân thủ nhất, tin tưởng và chấp hành nhất ngoại trừ Chúa ra, do đó ta bị khúc nhạc giao hưởng vĩ đại này cảm hóa sâu sắc.”

...

“Bốn nốt nhạc nhỏ bé hùng hồn đó giống như trái tim của mỗi người, kéo theo toàn bộ bản nhạc, ta muốn đặt tên cho giai điệu đơn vị nhỏ nhất tương tự là động cơ âm nhạc. Có chúng mới có khúc nhạc giao hưởng chủ đề có kết cấu hoàn chỉnh.”

“Sáng tác thiên tài không bị trói buột của ngài Evans giúp chúng ta nhìn thấy một số kỹ xảo chủ yếu mà âm nhạc chủ đề nên có và kỹ xảo cũ nên vứt bỏ, ngài ấy là một người cải cách và người khai phá trào lưu âm nhạc!”

...

Lucien đối với những bình luận này có cảm giác rất lúng túng, lật xong nội dung phía sau của “Âm Nhạc Bình Luận” một cách qua loa, phát hiện trong bốn mươi bài viết thì có hai mươi chín bài là đánh giá liên quan đến bản thân và “khúc giao hưởng Định Mệnh”, có phân tích về kỹ xảo, có phân tích về tình cảm, có phân tích về tinh thần. Còn chín bài viết còn lại là liên quan đến nội dung khúc hòa tấu dương cầm và buổi hòa nhạc của Victor, cuối cùng thì kèm thêm nhạc phổ của ba khúc giao hưởng mới gồm cả khúc Định Mệnh trong đó.

“Âm Nhạc Bình Luận” kỳ này cứ vậy mà được phân chia cho Lucien và Victor, nhạc sĩ của buổi hòa nhạc ở Thánh Vịnh Thính Phòng hai lần trước đó chỉ lần lượt được nhận một bài, đó chắc là hiệp hội cố ý thêm vào chứ nếu không rất có thể một bài cũng không có, lãng phí một lần cơ hội diễn tấu ở Thánh Vịnh Thính Phòng.

Trong ánh mắt khẩn cầu của Elena và Cathy, Lucien lại lật lật tờ “Hòa Âm Đạo Báo”, nó cũng suýt nữa trở thành tờ báo riêng của

hắn và Victor. Nhưng có hơi khác với Âm Nhạc Bình Luận là nó chú trọng về miêu tả và báo cáo sự rầm rộ của buổi hòa nhạc, như tiếng vỗ tay liên tục không ngớt, sôi nổi chưa từng có sau khi diễn tấu xong khúc giao hưởng Định Mệnh, cùng với đánh giá của các nhân vật lớn, dĩ nhiên cũng có rất nhiều bài viết phân tích âm nhạc.

Do Lucien là lật từ sau ra trước và tiện miệng miêu tả đơn giản cho hai cô gái nghe, nên khi hai người nghe đến mức nồng nhiệt, ánh mắt phát sáng thì đồng thời Elena không quên hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Trang đầu tiên của “Hòa Âm Đạo Báo” viết gì thế? Tôi nhìn thấy ký tên là hội trưởng Johnny Christophe.”

Johnny Christophe, một nhạc sĩ nổi tiếng đã sáng tác mấy trăm nhạc khúc xuất sắc, hội trưởng của Hiệp Hội Nhạc Sĩ Arthaud, được đại công gọi là “truyền kỳ âm nhạc sống”

Lucien gập tờ “Hòa Âm Đạo Báo” lại, nhìn trang thứ nhất cũng viết hai dòng chữ màu đen:

“Nếu bạn vẫn chưa nghe qua tác phẩm to lớn tráng lệ, khí thế hào hùng này, vậy có thể nói rằng cuộc đời này của bạn chưa từng nghe âm nhạc nào cả.”

--Johnny Christophe

“Chà…” Elena và Cathy nhìn Lucien, đã không biết nên biểu đạt suy nghĩ của bản thân thế nào nữa.

Một lúc sau, Elena mới nói: “Hai tờ báo này một khi phát hành ra, chờ qua mấy tháng thì Lucien anh sẽ trở thành nhạc sĩ được quan tâm nhất, nổi tiếng nhất cả đại lục rồi, nói không chừng rất nhanh

còn có thể nhận được lời mời diễn ở cung đình hoặc đảm nhiệm cố vấn âm nhạc cung đình khác đó.”

Nhưng Lucien cười rồi lắc lắc đầu, không trả lời, kẹp tờ báo lại đi lên lầu ba rồi tìm đến văn phòng của ngài Hank.

“Chúc mừng cậu, Evans.” Hank từ sau bàn làm việc đi ra, tặng Lucien một cái ôm.

Lucien cười nói: “Ngài Hank, tôi đến để xin nghỉ việc ở thư viện âm nhạc.”

“Dĩ nhiên, chúng tôi không dám để cố vấn âm nhạc của công chúa điện hạ đến quản lý thư viện.” Hank trả lời rất sảng khoái, đồng thời lấy ra một cái túi: “Theo ý của Victor, đây là thù lao cậu đáng được nhận.”

Túi tiền nặng trịch, khiến Lucien hơi kích động một chút, đây đại diện cho sự đột phá lớn của cuộc sống bản thân và sức mạnh sắp đến.

Mở túi tiền ra, Lucien đã nhìn thấy Vàng Teller bên trong tỏa ra ánh sáng vàng óng hấp dẫn, tổng cộng là ba mươi ba đồng.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 83: Quyển 1 - Chương 83: Sự Việc Kỳ Lạ

Cầm túi tiền trên tay cảm nhận trọng lượng đó, tâm trạng Lucien hơi kích động và sục sôi. Giống như đang nhận tiền lương một ngàn tệ mỗi tháng ở trên trái đất, hơn nữa giá nhà vào lúc này đột nhiên nhận được một món tiền lớn hơn ba trăm ngàn tệ. Do Lucien dù đã tôi luyện qua nhiều việc như vậy nên có thể khá giữ được bình tĩnh nhưng tâm trạng cũng có dao động không nhỏ. Chưa nói đến món tiền này còn đại diện cho hi vọng thực lực tăng lên nhanh chóng trong thời gian ngắn của Lucien.

“Xem ra mình cũng coi như là một nửa tên mê tiền rồi.” Trong lòng Lucien tự chế giễu một câu, cáo từ Hank rồi đi về phía thư viện âm nhạc ở lầu hai. Dù sao quen biết Peyyale cũng hơn hai tháng rồi, rời khỏi thư viện vẫn phải nói với anh ta một tiếng.

Hank nhìn bộ dạng tâm trạng Lucien thay đổi rồi lại cưỡng ép giữ nguyên vẻ bình tĩnh thì cảm thấy rất bình thường cười rồi lắc đầu, thì thầm một câu: “Vừa trẻ lại có tài hoa thật tốt.” Nếu Lucien không thèm để tâm đến số Vàng Teller nhiều như vậy hoặc không có thay đổi biểu cảm gì giống như một người chết thì Hank mới cảm thấy hắn rất cổ quái.

Vốn dĩ đáng lẽ phải đưa cho Lucien ba mươi bốn Vàng Teller, nhưng theo thông lệ Lucien rất hiểu nên không hỏi thì Hank dĩ nhiên cũng sẽ không tự mình nhắc đến.

Trong thư viện âm nhạc, Peyyale ngồi phía sau tủ gỗ một cách ngẩn ngơ, trước mặt bày ra hai tờ báo đang mở.

“Chào buổi sáng, Peyyale.” Lucien đi tới chào hỏi.

Peyyale giống như tỉnh lại từ trong giấc mộng, nhìn người ở trước mắt có hơi mơ màng: “Lucien…” Vừa đọc ra cái tên thì sắc mặt Peyyale đã trầm xuống: “Có lẽ tôi nên gọi anh là ngài Evans.”

Thái độ như vậy nằm ngoài dự liệu của Lucien, bởi vì tiếp xúc hơn hai tháng, Lucien khá hiểu tính cách của Peyyale, hắn không cảm thấy anh ta là người ngu xuẩn hay mù quáng tự đại, dù trong lòng có đố kỵ cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài rõ ràng: “Peyyale?”

“Các người, các người tại sao phải đàn tấu dương cầm như vậy? Các người rốt cuộc có biết đàn tấu harpsichord hay không?!” Peyyale nói một cách có hơi nghiến chặt răng, đôi mắt màu nâu đậm mang theo tâm trạng chán ghét nhìn Lucien.

Lucien trong lòng dao động, cúi đầu nhìn xuống hai tờ báo được bày trước mặt Peyyale.

Đây chính là tờ “Âm Nhạc Bình Luận” và “Hòa Âm Đạo Báo” vừa in ra và phát hành hôm nay, vị trí lật ra lần lượt đều có một bài bình luận về khúc hòa tấu dương cầm của Victor.

Không cần Lucien xem kỹ, trước đây khi xem sơ qua đã lưu hai tờ báo này vào thư viện Linh Hồn và đã lật đến trang tương ứng.

Nửa phần sau của hai bài viết này đều đang thảo luận kỹ xảo chỉ pháp lúc Victor đàn tấu dương cầm. Một bài cho rằng đã phát huy

được đặc điểm của nhạc cụ mới này, là cải tiến đáng được khen ngợi. Một bài thì cảm thấy việc này đã đi ngược lại với chỉ pháp kinh điển mà trước đây rất nhiều nhạc sĩ vĩ đại và nhạc công nổi tiếng trải qua vô số diễn tấu mới dần thành hình, là phản bội đối với truyền thống và âm nhạc, cái gọi là cải tiến căn bản không biết tại sao cải tiến.

Hiểu ý trong lời nói của Peyyale, nhưng Lucien vẫn không hiểu tại sao phản ứng của anh ta lại kịch liệt như vậy, việc này lẽ nào không phải là vấn đề mà các vị tiên sinh kia mới phải đi tranh cãi ư?

“Các người rốt cuộc có hiểu nghệ thuật của diễn tấu harpsichord?” Peyyale lại chất vấn lần nữa.

“Dương cầm, harpsichord…” Lucien nghe đến câu này thì bỗng nhiên nhớ lại sau khi Peyyale biết hắn đang học dương cầm thì từng giới thiệu cho hắn đọc một cuốn sách “Nghệ thuật diễn tấu harpsichord”, thế là nghiêm túc lấy cuốn sách đó ra từ trong thư viện Linh Hồn, xem kỹ bìa sách: “Tác giả: Antonio Sandor?”

“Peyyale, Antonio Sandor là?” Lucien hỏi với vẻ có hơi hiểu ra.

Peyyale sững sờ, tiếp đó thì nói với vẻ đầy tự hào: “Ông ấy là cha tôi, một nhà diễn tấu harpsichord vĩ đại, tôi không thể tha thứ cho việc các người phá hoại nghệ thuật của ông ấy.”

Lucien không muốn tranh luận những việc này với hắn, tay phải ấn ấn xuống dưới: “Tiêu chuẩn đánh giá chỉ pháp tốt hay xấu là sức mạnh thể hiện của âm nhạc, hãy để thời gian chứng minh nhé. Được rồi, Peyyale, bắt đầu hôm nay tôi sẽ rời khỏi thư viện rồi.”

Peyyale không hề muốn bỏ qua cho Lucien, nói với vẻ rất chán ghét: “Tôi đã nhìn lầm anh rồi, Lucien. Anh là một người tự cho rằng có tài hoa âm nhạc thì phóng khoáng tùy tiện, không tôn trọng truyền thống. Nếu anh không thể từ bỏ chỉ pháp diễn tấu của anh thì anh chỉ sẽ càng lúc càng đi xa trên con đường sai lầm, làm mất đi danh tiếng của thiên tài mà thôi.”

Vốn dĩ còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy thái độ kiên định và quật cường của Peyyale nên Lucien đã từ bỏ rồi, trực tiếp quay người bỏ đi, việc này không thể thuyết phục được.

“Còn tưởng rằng sẽ trở thành bạn bè với Peyyale.” Lúc Lucien rời khỏi thư viện âm nhạc thầm than thở trong lòng, không phải mỗi người tốt ta gặp đều có thể trở thành bạn bè của mình, đa phần chỉ là sau khi xuất hiện ngắn ngủi thì vì vô số lý do mà càng đi càng xa.

Do buổi hòa nhạc tối qua đã kết thúc thành công, Victor tuyên bố việc học sau này trở lại bình thường từ thứ hai đến thứ sáu, hơn nữa sau khi bận rộn lâu như vậy thì bất luận Victor hay Lotter, Phyllis, Herodotus đều cần thả lỏng nghỉ ngơi, cộng thêm hôm nay là ngày chủ nhật nên cần đến nhà thờ làm lễ bái. Vì vậy phòng đàn tầng bốn vắng vẻ, khiến cho Lucien đang muốn tìm Phyllis thương lượng thì không thể tìm được người.

“Có lẽ buổi chiều nên đến nhà Phyllis ở khu quý tộc tìm cô ấy…” Lucien cất kỹ túi tiền, suy nghĩ một cách nghiêm túc việc đến nhà tìm Phyllis, có cái cớ và lý do thì cấp bách một chút cũng là bình thường: “Nhưng nên thuyết phục cô ấy thế nào đây? Dùng Vàng Teller hay là thứ khác?”

Đang buồn phiền vì việc này, Lucien đã quay về đại sảnh ở lầu một, nghe ngóng từ Elena xem khu Jisu có biệt thự hoa viên nào cho thuê không.

Việc phòng ốc cho thuê thường là hỏi thăm hoặc xử lý ở Tòa Thị Chính hoặc Nghiệp Đoàn Nhà Thám Hiểm, nhưng khu Jisu chủ yếu là các nhạc sĩ, nhà diễn tấu, nhạc công cư trú nên việc cho thuê phòng ốc ở khu này là do Hiệp Hội Nhạc Sĩ phụ trách cân đối.

Nhờ sự ra sức giới thiệu và phân tích của Elena, Lucien đã chấm được căn biệt thự hoa viên hai tầng số 116 khu Jisu. Nó thuộc về một nhạc sĩ bình thường, do nhận được lời mời của một vị tử tước nào đó ở vương quốc Syracuse đến đảm nhiệm chức cố vấn âm nhạc, nên đã đem ngôi nhà ủy thác hiệp hội cho thuê, vị trí khá hẻo lánh, tiền thuê nhà là một năm một Vàng Teller.

Lucien chuẩn bị đến hiện trường xem thử rồi chốt căn biệt thự này thì thấy đã sắp mười giờ nên quyết định rời hiệp hội quay về tiếp tục xử lý đồ đạc giấu trong căn nhà nhỏ, buổi chiều lúc đi tìm Phyllis thì tiện đường mang qua đó.

“Ngài Evans, tạm biệt.” Elena cười yêu kiều, Cathy thận trọng cúi người nói.

Vừa quay về đến khu O’let, Lucien đã chú ý đến ở bên ngoài nhà thím Alissa đã có rất nhiều hàng xóm vây lại đang trò chuyện nhỏ tiếng, giống như lần trước lúc John trở thành người hầu Kỵ Sĩ chính thức vậy.

Bởi vì buổi sáng làm lễ bái, những người dân nghèo bận rộn từ sáng đến tối này hiếm khi có được thời gian nghỉ ngơi ban ngày ngắn ngủi.

Sau khi tinh thần lực của Lucien tăng mạnh, tai dường như cũng trở nên thính hơn một chút, ở cổng căn nhà nhỏ của mình thì lờ mờ nghe được họ đang nói các từ đơn như “Joel”, “mời”, “dọn đi”…, trong lòng bỗng chột dạ rồi dâng lên dự cảm kỳ lạ, không tốt. Thế là quay người đi đến phía bên ngoài nhà thím Alissa.

“Này, Roy, mọi người đang nói gì vậy?” Lucien hỏi một người hàng xóm quen biết.

Người hàng xóm tên Roy này bởi vì cả năm làm công việc bán sức nên một người đàn ông ba mươi tuổi mà lại già đi trông thấy, anh ta vẫn chưa biết việc Lucien trở thành cố vấn âm nhạc của công chúa nên cười ha ha nói: “Lucien, Joel cuối cùng đã gặp may rồi, trước khi làm lễ bái thì được một vị lão gia quý tộc mời đến lãnh địa của ông ấy làm nhạc sư gia đình, trông bộ dạng ông ấy cười đến nỗi không ngậm miệng lại được, vội vã dẫn Alissa, Alvin thu dọn hành lý để đi thì thù lao nhất định là rất hậu hĩnh.

“Đúng rồi, Lucien, nghe nói là bởi vì cậu đã nổi tiếng, trở thành nhạc sĩ rồi nên vị lão gia quý tộc đó mới cảm thấy Joel từ nhỏ dạy dỗ âm nhạc cho cậu rất có tài hoa nên mới mời anh ấy đến làm nhạc sư gia đình.” Một người hàng xóm khác, bà thím trung niên tên là Lizz nhìn Lucien với ánh mắt long lanh: “Đó là thật à? Cậu thật sự trở thành nhạc sĩ rồi à?”

“Không bình thường!” Lucien ngửi thấy mùi kỳ lạ, vội vàng hỏi: “Là vị quý tộc nào mời chú Joel?”

Dù thật sự có quý tộc vì hắn nổi tiếng và trở thành cố vấn âm nhạc của công chúa mà mời Joel, thì họ cũng sẽ không đi vội vã như vậy, nếu không kịp đi thông báo cho John đã ra khỏi thành từ sáng thì chắc chắn cũng phải nói với hắn một tiếng.

Đây tuyệt đối không giống như phong cách hành sự của Joel, cũng không giống như mục đích của vị quý tộc đó, nếu không nói với hắn thì ông ta mời Joel có lợi ích gì chứ?

Thím Lizz và mấy người hàng xóm khác lắc đầu cùng lúc: “Chúng tôi làm sao dám hỏi tên của lão gia quý tộc? Nhìn lễ phục mà ông ta mặc và người hầu, người làm dẫn theo thì biết ông ta chắc chắn là quý tộc rồi.”

Lucien càng nghĩ càng cảm thấy bất thường, cố nén lại vẻ nôn nóng, lo lắng rồi hỏi với vẻ bình tĩnh: “Thím Lizz, mọi người nhìn rõ tướng mạo của vị quý tộc đó không? Còn nữa, ông ta hoặc chú Joel có để lại lời nhắn gì hoặc giấy nhắn gì cho cháu không?”

“Chúng tôi đâu dám trực tiếp nhìn mặt của lão gia quý tộc, chỉ biết là một người đàn ông già rất có phong độ, đầu tóc đã bạc trắng, mặc một bộ lễ phục màu đen, chống một cây ba-toong, người hầu của ông ấy đều tầm hai mươi tuổi, là các chàng trai khỏe mạnh rất uy vũ…” Roy chủ yếu miêu tả tùy tùng của vị “quý tộc” đó, tuy nói rất chi tiết nhưng nghĩ kỹ lại thì sẽ phát hiện họ không có đặc trưng gì rõ rệt, không khác gì với mấy chục đến hơn một trăm chàng trai khỏe mạnh có thể gặp trong một ngày ở khu chợ, Nghiệp Đoàn Nhà Thám Hiểm, quán rượu…

Còn thím Lizz thì suy nghĩ nghiêm túc: “Joel bảo ta chuyển lời cho cậu và John là đừng lo cho ông ấy, sau khi ông ấy đến nơi sẽ nhờ người mang tin tức về cho hai người.”

“Không có lời nào khác nữa à?” Lucien hỏi một cách kìm nén sự nóng ruột.

“Không có.” Tất cả hàng xóm đều lắc đầu.

Lucien hít sâu vài hơi để bản thân hơi bình tĩnh một chút, trước tiên tìm thử xem có manh mối không, sau đó lại thông báo cho John. Đám người này chắc chắn có mục đích gì đó, chắc chắn sẽ để lại thông tin.

Cửa nhà của Alissa khóa chặt nhưng trong nhà Lucien có một chiếc chìa khóa dự phòng của nhà họ, thế là trong ánh mắt kỳ lạ của những người hàng xóm hắn nhanh chóng đi vào căn nhà nhỏ của mình.

Mở cửa nhà ra, Lucien lập tức đã phát hiện có gì bất thường, đây là cảm giác nhạy bén mà linh hồn và tinh thần lực lớn mạnh đem lại.

“Giống như có ai đó đã từng vào, bởi vì hắn chưa lau đi khí tức và dấu vết của hắn, chỉ là khiến chúng biến mất nhanh chóng một cách tự nhiên.”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 84: Quyển 1 - Chương 84: Thư

Vô số suy nghĩ chuyển động nhanh trong đầu, Lucien giả vờ như không có việc gì, bình tĩnh đóng cửa nhà lại rồi sau đó đi đến trước cái bàn.

Tay trái thì đặt trong túi chạm vào chiếc nhẫn "Kẻ Phục Thù Băng Tuyết", ý chí lập tức trở nên đôn hậu cẩn thận như Kỵ Sĩ đột phá chính quy vậy.

Chỉ là Lucien không phát ra khí thế này mà thu vào lại, bởi vì phán đoán từ cảm giác vừa nãy thì đối phương rất có thể vẫn không biết bản thân là ma pháp sư sở hữu sức mạnh siêu phàm, đồng thời không phải là chàng trai bình thường.

Dưới sự giúp đỡ của loại ý chí ma pháp mô phỏng này, Lucien nhìn bức thư này bình tĩnh giống như băng tuyết, dùng tay phải cẩn thận xé mở lá thư giống như sợ có cạm bẫy vậy, hắn mở tờ giấy thư gấp lại ra.

Đây là một tờ giấy viết thư bình thường, bên trên mấy hàng từ đơn không giống là viết tay, ngay ngắn xinh đẹp nhưng lại cứng đờ giống như là được in ra vậy.

"Ngài Evans tôn kính:

Chúng tôi rất vinh hạnh mời được cả nhà ngài Joel, chỉ cần ngài phối hợp với chúng tôi làm một số việc không khó làm lắm thì họ

chắc chắn sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc, giàu có và tươi đẹp. Chờ đến khi sự việc hoàn toàn kết thúc thì họ sẽ mang theo của cải khiến ngài hài lòng trở về một cách an toàn và hoàn hảo, đây là một cuộc giao dịch công bằng."

"Quả nhiên là bắt cóc, chỉ là nhìn có vẻ không phải vơ vét tiền của." Lucien cố nhẫn nhịn sự xốc nổi muốn xé nát lá thư, vừa phán đoán nhỏ tiếng vừa tìm kỹ xem bên trên có để lại manh mối gì không: "Rốt cuộc là việc gì?"

Đột nhiên, mấy hàng từ đơn vốn dĩ ở trên lá thư nhanh chóng nhạt đi rồi sau đó biến mất hoàn toàn.

Còn ở chỗ ban đầu đó thì từng từ đơn màu đen nối tiếp nhau hiện ra, rất nhanh liền xuất hiện mấy hàng chữ mới.

"Ngài Evans, ngài không hổ là thiên tài âm nhạc soạn ra nhạc khúc tráng lệ như vậy, quả nhiên không giống với người thường. Sự bình tĩnh, điềm tĩnh vừa nãy khiến ta rất hài lòng. Lặp lại một lần nữa, đây là một cuộc giao dịch và hợp tác công bằng chứ không phải là bắt cóc. Dĩ nhiên, nếu ngài bán đứng bọn ta thì ngài sẽ vĩnh viễn không thể nhìn thấy cả nhà ngài Joel nữa."

"Đây là sức mạnh siêu tự nhiên! Càng không thể mù quáng để lộ việc ta biết ma pháp, chỉ có như vậy mới có cơ hội cứu gia đình chú Joel!" Là một học đồ ma pháp đã từng tiếp xúc với các sinh vật bất tử như oán linh, thủy quỷ nên sự việc kỳ lạ ở mức độ này vẫn không thể dọa được Lucien mà ngược lại khiến Lucien càng bình tĩnh hơn. Căn bản hắn không tin vào cái gọi là giao dịch và hợp tác, rất chắc chắn đây là một vụ bắt cóc lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác.

Còn khi đối diện với bọn bắt cóc tống tiền, một điều quan trọng nhất chính là không bao giờ tin rằng sau khi hoàn thành yêu cầu thì bọn bắt cóc sẽ tự mình đưa con tin trở về an toàn, thi thể thì còn có khả năng. Do đó Lucien nhanh chóng đã quyết định không để bọn bắt cóc nắm được điểm yếu, bắt đầu vạch kế hoạch cứu người.

Tuy nhiên ngoài mặt giả vờ chấp nhận để kéo dài thời gian thì vẫn cần thiết, Lucien hít sâu hai hơi, làm ra vẻ cưỡng chế bình tĩnh rồi nói nhỏ: “Các người muốn ta làm gì? Hơn nữa ta làm sao tin được các ngươi sẽ bảo đảm sự an toàn của cả nhà chú Joel, có lẽ họ hiện giờ đã bị các ngươi sát hại rồi!”

Sự cứng rắn thỏa đáng cũng là thủ đoạn đàm phán không thể thiếu để bảo đảm an toàn cho con tin.

Từ đơn trên bì thư lại biến mất lần nữa, rồi lại xuất hiện từ mới:

“Việc bọn ta yêu cầu rất đơn giản, đó chính là ra sức phát huy thiên tài âm nhạc của ngài, sáng tác ra càng ngày càng nhiều tác phẩm xuất sắc, trở thành cố vấn âm nhạc dài hạn của công chúa Natasha điện hạ. Việc này đối với thiên tài âm nhạc ba tháng đã có thể viết ra nhạc khúc phức tạp vĩ đại như ngài mà nói chắc không khó, hơn nữa lại vô cùng thống nhất với mục tiêu và con đường tương lai của ngài. Ngài xem, là một đối tác hợp tác thì bọn ta luôn nghĩ cho ngài Evans.”

“Còn sự an toàn của cả nhà ngài Joel thì xin ngài cứ yên tâm, giết họ đối với bọn ta cũng không có lợi ích gì cả.”

Trong lòng Lucien lóe qua rất nhiều ý nghĩ: “Mục tiêu của họ là công chúa Natasha, hay là thông qua tiếp xúc công chúa mà nhận được một số bí mật của cung điện mùa hè Latah? Hay là sau khi

được công chúa tín nhiệm thì thao túng sự tranh chấp quyền kế thừa của một số quý tộc nào đó? Hôm qua mình mới được công chúa mời đảm nhận cố vấn âm nhạc ngắn hạn, hôm nay đã có người thông qua bắt cóc cả nhà chú Joel để lợi dụng mình, tốc độ phản ứng như vậy lẽ nào trong số họ có người đã có mặt lúc đó? Sẽ là ai đây?”

Lucien đang suy đoán mục đích của đối phương, nói kiên trì với ngữ khí vô cùng cứng rắn: “Nếu không thể xác định sự an toàn của cả nhà chú Joel thì ta cứ coi như họ đã chết rồi, sẽ không hợp tác với các ngươi. Các ngươi có thể giết ta nhưng không thể cưỡng ép ta.”

Chữ lại tiếp tục thay đổi:

“Ngài Evans, ta nghĩ ngài cần làm rõ một việc, ngài chỉ là một trong số các thử nghiệm để bọn ta đạt được mục tiêu mà thôi, bọn ta có rất nhiều cách, ngài không quan trọng như bản thân ngài tưởng tượng đâu.”

Lucien cười lạnh lùng: “Vậy các ngươi giết ta đi.”

Lần này sau khi chữ biến mất thì rất lâu sau không xuất hiện nữa, giống như đối phương cảm thấy có hơi khó giải quyết đối với thái độ này của Lucien, đại khái là họ cho rằng chàng thanh niên dân nghèo thiên tài âm nhạc như Lucien lẽ ra sẽ không cứng rắn như vậy.

Thời gian trôi qua chậm chạp, sự chờ đợi mấy phút đã khiến Lucien có một loại ảo tưởng rằng đối phương đã rời đi rồi nhưng Lucien cắn răng không nói gì, đây là lúc so sự kiên nhẫn!

Cuối cùng, trên bì thư lại hiện ra mấy hàng từ đơn màu đen: “Bọn ta cứ cách một khoảng thời gian sẽ cho ngài xem “hình” sinh hoạt của cả nhà ngài Joel, ngày mai bắt đầu lần thứ nhất. Nhưng thái độ vừa nãy của ngài đã khiến bọn ta tức giận, ngày mai cái ngài nhận được ngoài “hình” ra thì còn có một ngón tay của ngài Joel, tin rằng ngài nhất định nhận ra.”

“Khốn kiếp.” Lucien cắn chặt răng mắng chửi: “Trong “hình” của các người phải bao gồm đặc trưng về thời gian và ngày tháng hoàn chỉnh, nếu không “hình” mà các người dùng sức mạnh tà ác, đáng sợ đó để chế tác rất có thể chỉ là cùng một ngày, sau đó giả thành các ngày khác nhau lần lượt đưa cho ta.”

Đã nhận được yêu cầu trước đó của Lucien, các phần thêm vào sau đó đối phương chỉ suy nghĩ một phút rồi biểu đạt tán đồng: “Không thành vấn đề, hiện giờ ngài Evans, ngài có thể hợp tác với bọn ta rồi chứ?”

“Chờ ngày mai nhìn thấy rồi thì sẽ hợp tác với các người. Cần ta thề không?” Lucien làm ra vẻ rất hiểu về sức mạnh siêu phàm, nhưng trong lòng thì lặng lẽ nắm chặt nắm đấm huơ huơ, chỉ cần có đặc trưng về thời gian và ngày tháng thì hắn có hi vọng nhất định phán đoán ra địa điểm nhốt cả nhà chú Joel, suy cho cùng họ cần dùng môi trường xung quanh để diễn đạt.

Chữ màu đen mới xuất hiện: “Người phàm phát thề chính là để làm trái, còn lời thề có chân lý làm chứng sẽ để lại dấu vết trên người ngài, sẽ khiến ngài bị giáo hội và Thần Thuật Trận của cung điện mùa hè Latah giám định ra, do đó chỉ cần ngài đồng ý là được rồi. Tất cả những việc ngài làm bọn ta đều sẽ âm thầm quan sát, đừng tham vọng có thể giấu được bọn ta. Còn nữa, đừng nghĩ đến việc đi báo cáo với công chúa điện hạ về bọn ta, tin ta đi, chỉ cần

ngài nói ra thì nhiều nhất trong một phút cả nhà Joel sẽ tử vong hoàn toàn.”

Hắn viết một cách mơ hồ, thần bí khác thường, khiến lòng người sinh ra sợ hãi. Không biết câu cuối cùng rốt cuộc là biểu đạt rằng xung quanh công chúa còn có người khác hay là có cảm ứng tâm hồn kỳ lạ, không dễ bị phát hiện, lúc nói đến một số từ đơn nào đó sẽ bị họ biết ngay.

“Vậy ngoài việc trở thành cố vấn âm nhạc dài hạn của công chúa điện hạ thì các người rốt cuộc cần ta làm gì?” Lucien biết rằng mục đích có thể bộc lộ động cơ, còn động cơ thường có thể giúp đoán ra kẻ địch.

Chữ trở nên cẩu thả: “Nếu ở cung điện mùa hè Latah nghe thấy một số việc thú vị hoặc là sắp xếp hành trình của đại công và công chúa thì bọn ta rất vui khi được biết. Ngài chỉ cần dùng bút lông viết lên trên tờ giấy này là được rồi.”

“Rất giảo hoạt, vẫn là mấy mục đích đó không có bớt đi, không thể phán đoán động cơ thật sự.” Lucien gật gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Chữ màu đen cẩu thả biến mất rồi không xuất hiện lại nữa, trước mặt Lucien chỉ có một tờ giấy viết thư trống.

Đồng thời, dưới ý chí tăng thêm nhờ “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết”, Lucien hơi cảm nhận được sự biến mất của một luồng sóng sức mạnh siêu tự nhiên.

Gấp tờ giấy trắng lại đặt vào trong bì thư, Lucien nhìn cửa sổ gỗ đóng lại với vẻ mặt không chút biểu cảm, trong lòng mang theo sự

phẫn nộ, nói với vẻ căm giận: “Các người chắc chắn không ngờ rằng ta đã nhận ra các người rồi nhỉ? Đám tà giáo đồ của Ngân Bạch Chi Giác!”

Từ lúc bắt đầu xé bì thư, tinh thần lực của Lcuien dưới sự giúp đỡ của “Kẻ Phục Thù Băng Tuyết” càng nhạy bén hơn, hắn đã phát hiện trên tờ giấy viết thư trong đó tỏa ra ít sức mạnh siêu tự nhiên. Do đó vừa nói chuyện với kẻ thần bí, Lucien vừa đang phân tích sự cấu thành của sức mạnh siêu tự nhiên này.

Mỗi một lần chữ viết biến mất và xuất hiện đều khiến Lucien phân tích chính xác hơn sức mạnh siêu tự nhiên này, dần dần loại bỏ sức mạnh ma pháp mà bản thân quen thuộc nhất, bằng việc so sánh cảm giác mà giáo chủ Sard cho bản thân, cùng với thần thuật của Benjamin mà trước đó đã từng biết thì Lucien phán đoán đây là một loại thần thuật. Chỉ là với kiến thức và sự hiểu biết hiện tại của Lucien thì vẫn không thể phán đoán ra sự khác biệt cụ thể, ngay cả ma pháp và thần thuật rốt cuộc có gì khác nhau, khí tức và sóng thi triển ra tại sao lại xuất hiện khác biệt lớn như vậy Lucien cũng không biết.

Còn ở Arthaud, tà giáo sôi nổi nhất hiện tại chính là Ngân Bạch Chi Giác rồi, đồng thời với sự khống chế nghiêm ngặt gần đây của giáo hội thì chắc sẽ không có giáo phái bí ẩn tương tự thứ hai trà trộn vào đâu.

“Thật là có duyên với các người nhỉ.” Lucien nghĩ ngợi với vẻ có hơi nghiến chặt răng.

“Giấy trắng là một vật phẩm thần thuật cấp học đồ, vừa nãy chắc là có người ở gần đây thi triển thần thuật nghe trộm và thao túng, phán đoán từ thời gian duy trì tinh thần lực của hắn thì thực lực thấp

hơn giám mục chính thức một chút, nhưng mạnh hơn học đồ ma pháp bậc cao. Thực lực như vậy thì hắn có thể ẩn nấp ở nơi bất kỳ trong vòng một trăm mét gần đây, rất khó tìm kiếm."

Lucien đã kiểm tra qua căn nhà nhỏ, phát hiện cửa vào phòng thực nghiệm ma pháp của mình không có thay đổi, hơi yên tâm một chút: "Muốn cứu chú Joel ra thì ngoài vạch kế hoạch ra vẫn cần có thực lực của bản thân, nếu không dù hợp tác với giáo hội và công chúa thì họ cũng sẽ không lo lắng cho sự an toàn của cả nhà chú Joel."

Giáo hội và công chúa không phải là chú cảnh sát suy nghĩ cho sự an toàn của con tin, đặc biệt những con tin lại còn là dân nghèo.

Còn Lucien từ đầu đến cuối đều chưa từng nghĩ sẽ hợp tác với "Ngân Bạch Chi Giác", vừa bắt đầu thì đã hạ quyết tâm tìm cơ hội trực tiếp cứu cả nhà Joel ra!

Việc này càng chịu sự lợi dụng của đối phương thì hậu quả càng thảm! Lucien vẫn có phán đoán căn bản và sự quyết đoán!

Lại đi ra ngoài, Lucien đi thẳng về phía khu quý tộc.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 85: Quyển 1 - Chương 85: Tình Báo Bất Ngờ

Tiếng bước chân dồn dập, biểu cảm hơi sốt ruột, Lucien biểu hiện giống như một người bình thường lần đầu gặp phải sự việc này, dĩ nhiên so với phần lớn những người hoảng hốt lúng túng, nôn nóng bất an thì lại tỏ ra điềm tĩnh hơn rất nhiều. Suy cho cùng trước đó khi dùng giấy viết thư để trò chuyện với vị chủ tế tà giáo đó thì Lucien đã bày ra phẩm chất bình tĩnh khi gặp chuyện của mình, do đó giả vờ kinh hoàng lo sợ, sốt ruột quá mức và yên lặng bình tĩnh hoàn toàn thì đều sẽ gây ra sự nghi ngờ của đối phương.

Lucien tiến vào trạng thái chuyên tâm thi pháp, linh hồn dường như là một người khác ngồi tít trên cao trông xuống thể xác của mình, cảm ứng kỹ đám người xung quanh, vội vã đi ra ngoài tiến về khu quý tộc như vậy vốn dĩ chính là một loại dò xét!

Đáng tiếc khoảng thời gian gần đến buổi trưa của ngày chủ nhật là lúc khu O”let náo nhiệt nhất ban ngày, thực lực của đối phương lại cao hơn Lucien hiện tại khiến Lucien không phát hiện được gì cả, không thể giống như trước đây gặp phải tay chân Hắc bang thì có thể dựa vào tinh thần lực lớn mạnh vượt qua người thường để cảm ứng mơ hồ.

Cổng thành của khu quý tộc và khu O”let tuy đang mở nhưng rất vắng vẻ, chỉ có số ít dân nghèo làm những công việc thấp hèn nhất, vất vả nhất trong biệt thự quý tộc đang tiến hành lễ bái xong để vội đi làm việc.

Hai người bảo vệ đứng ở mép cửa xiêu vẹo mệt mỏi, nhìn dân nghèo qua lại mang theo một chút cảm giác về sự ưu việt, họ mất đi cơ hội trở thành Kỵ Sĩ, sau khi gia nhập Thành Vệ Quân thì nhanh chóng bị Arthaud phồn hoa náo nhiệt xâm nhiễm nên đã quên sạch sẽ rất nhiều thứ học được trong huấn luyện Kỵ Sĩ.

Bỗng nhiên, họ nhìn thấy Lucien mặc bộ lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng, thân hình cao vừa vừa, khí chất và áo quần đều không tầm thường đang vội vã đi tới nên cảm thấy kỳ lạ bèn chặn lại theo bản năng: “Thưa ngài, xin hỏi ngài đến khu quý tộc làm gì?”

“Lẽ nào ban ngày đến khu quý tộc cần phải chịu kiểm tra ư?” Lucien tuy cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, nhưng sự nôn nóng trong lòng là có thật, vì vậy ngữ khí và thái độ nói chuyện đều có hơi không tốt.

Sau khi Randel chặn Lucien lại thì lập tức biết mình đã phạm lỗi, lại bị thái độ “cứng rắn ngạo mạn” của Lucien ép bức nên không thể không lập tức tìm cớ xin lỗi: “Xin lỗi, thưa ngài, việc kiểm tra nghiêm ngặt tín đồ ma quỷ gần đây khiến chúng tôi quá căng thẳng, xin ngài lượng thứ.”

Lucien gật nhẹ đầu, đang muốn trực tiếp đi qua thì trong lòng bỗng nhiên dao động, hỏi nhỏ tiếng: “Ta đến khu quý tộc tìm bạn học Phyllis Hain của ta, cha của cô ấy là ngài Urbain Hain, quan thư ký của tòa thị chính, xin hỏi nhà cô ấy là ở đâu trong khu quý tộc?”

“Thư ký Urbain sống ở căn số 158 khu quý tộc, trong một căn biệt thự của gia tộc Hain trước đây.” Randel có ấn tượng sâu sắc đối với Urbain – phụ trách hỗ trợ quan cầm quyền trong tòa thị chính, vì vậy Thành Vệ Quân Arthaud ít nhiều sẽ chịu sự quản lý của ông ấy.

Lucien nói một câu đơn giản ngắn gọn: “Cảm ơn.” Sau đó đi xuyên qua cổng thành.

Sau khi đến khu quý tộc, có rất nhiều cường giả cấp Kỵ Sĩ, Đại Kỵ Sĩ nên vị chủ tế tà giáo đó e rằng không dám theo mình quá gần, vì vậy vẫn nên để hắn ta biết nơi đến của mình, nếu hắn ta vẫn không đi theo được, không biết mình đi làm gì thì chứng tỏ hắn căn bản không có cách theo dõi, giám sát mình dài hạn. Sau này chỉ cần nghĩ cách thoát khỏi hắn thì có thể làm một số việc chuẩn bị, nếu có thể đi theo được thì bước tiếp theo cần thăm dò xem cách hắn theo dõi mình là gì.

Nhìn bóng lưng của Lucien rời đi, Randel oán trách một câu: “Cái người này ăn mặc giống như một thân sĩ, nhưng ngay cả vị trí của khu quý tộc cũng không rõ, lẽ nào là dựa vào gương mặt để quyến rũ được tiểu thư Phyllis đó?”

Đây là lần thứ hai Lucien vào khu quý tộc, so với cái đêm vừa tối tăm trước lúc mưa bão đó thì khu quý tộc trông có vẻ xinh đẹp hơn rất nhiều, cây xanh rợp bóng mát, hương hoa tràn khắp nơi. Từng căn biệt thự trên khu đất rất rộng lần lượt thể hiện các phong cách kiến trúc riêng khi xây dựng, có vẻ âm u tráng lệ của thời kỳ đế quốc ma pháp cổ đại, có vẻ trang nghiêm giàu có của thời kỳ giáo hội thống trị đỉnh cao, có phong cách “Tyrael” trang trí sang trọng tương tự như phong cách Baroque ra đời và phát triển hơn một trăm năm gần đây, hơn nữa cả một con đường thì chỉ có một căn biệt thự.

Từng chiếc xe ngựa đi chậm rãi nhưng uyển chuyển trên con đường lát gạch hoa rộng lớn, mỗi một chiếc xe ngựa khi đi ngang qua Lucien đều sẽ ném lại ánh mắt kỳ lạ, tuy Lucien ăn mặc áo quần

trang trọng, hơn nữa ở khoảng cách xa không thể phán đoán giá trị của áo quần nhưng đi ra ngoài mà lại không ngồi xe ngựa thì chắc chắn không phải quý tộc!

Đột nhiên một chiếc xe ngựa dừng bên cạnh Lucien, cửa sổ xe kéo xoẹt một tiếng, một tiểu thư quý tộc tóc dài màu đỏ rượu, tao nhã đẩy đà cầm trong tay cái mũ lưới màu đen của mình che nửa khuôn mặt, cười hi hi nói: “Là ngài Evans phải không? Buổi hòa nhạc tối qua thật là hay cực kỳ.”

Lucien sốt ruột thì sốt ruột nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, dùng lễ nghĩa thân sĩ trả lời: “Cảm ơn sự khen ngợi của cô, tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể có vinh hạnh được biết tên của cô không?”

“Ha ha, ta là Yvette Shire, bạn thân của Phyllis, ngài Evans đến khu quý tộc tìm cô ấy phải không?” Yvette quan sát thiên tài âm nhạc chưa tròn mười tám tuổi này một cách đầy thích thú.

Ngoại trừ gia tộc Violet ra thì gia tộc Shire cùng với gia tộc Hain, Rafferty là ba gia tộc lớn của Công Quốc Owuor Ritter, mỗi gia tộc có một lãnh địa bá tước bằng một quận.

Nghe thấy sự tự giới thiệu của Yvette, Lucien mới nhận ra huy chương gia tộc Shire được tạo thành từ trường thương và gấu hung bạo: “Vâng, tiểu thư Shire, tôi đến tìm Phyllis.”

“Vậy thì e rằng ngài phải đợi một lát rồi, Phyllis vẫn đang ở nhà thờ lớn màu vàng, bởi vì sự thành công ở buổi hòa nhạc của ngài Victor tối qua nên cô ấy muốn một mình cầu nguyện cảm tạ sự phù hộ của Chúa.” Yvette cười rất xinh tươi: “Còn nữa, cứ xưng hô ta là Yvette được rồi, hiện giờ ta là thính giả trung thành của ngài Evans.”

Lucien gượng cười: “Tiểu thư Yvette, cô cũng có thể gọi tôi là Lucien. Tôi sẽ ở bên ngoài nhà của Phyllis chờ cô ấy quay về.”

“Lucien, anh còn nhỏ hơn ta một tuổi, thật sự là thiên tài khó tưởng tượng được.” Yvette bỏ mũ lưới xuống, lộ ra dung mạo xinh đẹp: “Nếu anh không để bụng thì để ta đưa anh đến bên ngoài nhà Phyllis nhé.”

Sau đó cô ra hiệu cho người hầu nữ mở cửa xe, mời Lucien lên mà không hề có chút kỵ húy cũng không lo danh dự bị tổn hại.

Lucien không từ chối, Yvette nếu đã là một thành viên của gia tộc Shire thì cô ấy cũng có thể mua được Tường Vi Ánh Trăng trong nội bộ gia tộc, nếu Phyllis từ chối thì hắn vẫn còn có thêm một con đường.

Bước lên xe ngựa, Lucien lập tức ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào mang theo sự quyến rũ nhè nhẹ.

Yvette nhìn Lucien ngồi xuống một cách rất hài lòng: “Thiên tài quả nhiên không giống người bình thường, không xấu hổ chút nào cả. Họ luôn muốn lên nhưng lại không dám lên, lo lắng sự chỉ trích của người khác.” Thân thể cô ấy hơi nghiêng, cổ áo chiếc váy dài màu tím nhạt có hơi rộng mở ra, lộ ra một vùng trắng ngần đầy đặn rất quyến rũ.

Lucien làm gì có tâm trạng đi nhìn cái đó, miễn cưỡng cười trả lời: “Đi con đường của mình, cứ để người khác nói đi.”

“Câu nói rất có triết lý, ta rất thích. Lucien, anh thú vị hơn ta tưởng tượng đó.” Ánh mắt Yvette sáng lên, nhưng lại ngồi thẳng người lên, không còn dựa sát Lucien như vậy.

Xe ngựa đi rất chậm, Yvette trò chuyện về âm nhạc với Lucien một cách tùy ý, thỉnh thoảng mượn việc nói chuyện để dựa sát Lucien hoặc sản sinh sự tiếp xúc cơ thể nhẹ, giống như đang chơi một trò chơi gọi là dụ dỗ. Tiếc là người cô ấy gặp là Lucien, mà tâm trạng của Lucien lại rất tệ và nôn nóng, do đó biểu hiện giống như là một thân sĩ rất chính trực, rất khô khan, hoàn toàn không nhìn thấy sức hấp dẫn của Yvette, khiến cô ấy có chút buồn bực và dậm chân.

Tròn nửa tiếng, xe ngựa của Yvette mới dừng ở bên ngoài căn biệt thự ba tầng trang trí lộng lẫy của nhà Phyllis, mà lúc này xe ngựa của Phyllis cũng đã đến cổng.

“Lucien, sao anh và Yvette lại đi cùng nhau?” Trên mặt Phyllis lộ ra biểu cảm kỳ lạ.

Lucien từ trên xe ngựa bước xuống: “Lúc đến tìm cô thì gặp tiểu thư Yvette, cô ấy có lòng tốt đưa tôi tới.”

Biểu cảm của Phyllis càng kỳ lạ, mang theo một chút tức giận: “Yvette, cô đã làm gì?”

“Có thể làm gì chứ? Ta chỉ là có lòng tốt đưa Lucien qua đây thôi.” Yvette ở trong cửa sổ xe cười hi hi nhìn Phyllis: “Yên tâm, Phyllis, khoảng thời gian gần đây so với nhạc sĩ thì tôi càng thích ma pháp sư thần bí hơn.” Cũng không thể nói bản thân dụ dỗ thất bại nhỉ.

“Cô thay đổi sở thích lúc nào vậy?” Phyllis ngẩn ngơ một lúc.

Vẻ mặt Yvette nói một cách mong đợi: “Chính là vào tối qua, lúc nghe được cuộc thảo luận của đại giáo chủ Sard và đại công bệ hạ, công chúa điện hạ. Họ đã miêu tả một vị “Giáo Sư” ma pháp sư thần

bí và kỳ lạ khiến tôi rất có hứng thú, trước giờ tôi chưa từng nếm thử mùi vị của ma pháp sư, không biết những chàng trai u ám lúc nào cũng giấu mặt trong mũ áo choàng đó sau khi cởi ra hết thì sẽ có dáng vẻ thế nào, nhìn thấy cô gái xinh đẹp thì sẽ có bộ dạng thế nào, cái lúc đó thì sẽ có dáng vẻ ra sao…”

Biểu cảm của cô ta trông giống như một thiếu nữ phản bội.

Là đứa con gái nhỏ nhất của bá tước Shire, dù cô ta căn bản không có hi vọng kế thừa tước vị thì cũng có tư cách ngồi ở trong khu ghế lô có mặt của đại công.

“Cô…” Phyllis đã không còn lời nào để nói nữa, cô và Yvette tuy có tình bằng hữu khá tốt, nhưng không thể chấp nhận sở thích về phương diện này của cô ấy. Mức độ cởi mở của cô ấy vượt xa so với các quý phụ, tiểu thư của cung đình Tyrael, trở thành một đóa hoa kỳ lạ trong xã hội thượng lưu Arthaud.

Còn Lucien thì suýt chút nữa đã không thể giữ được bình tĩnh.

Giáo hội và đại công đã biết biệt hiệu của mình là “Giáo Sư” rồi?

Là tối đó có học đồ ma pháp bị bắt rồi hay là trong tổ chức ma pháp có gián điệp?

“Tình báo này đến quá kịp thời rồi!” Lucien còn định thông qua tổ chức ma pháp mua một số vật phẩm ma pháp để tăng cường thực lực, cứu thoát cả nhà Joel. “Thật là bất ngờ, không ngờ chỉ là cuộc trò chuyện của hai thiếu nữ quý tộc mà mình đã có thể nhận được tình báo quan trọng như vậy, xem ra sự khác nhau của tổ chức mình tham gia thì các sự vật có thể tiếp xúc sẽ có khác nhau rất lớn! Chả

trách những tà giáo đồ đó muốn mình trở thành cố vấn âm nhạc dài hạn của công chúa.”

Yvette nhìn biểu cảm hơi kinh ngạc của Phyllis và Lucien một cách vui vẻ, huơ huơ mũ lưới cáo biệt.

Phyllis đã quen với bộ dạng đó của Yvette nên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, quay mặt qua thấy Lucien vẫn nhìn theo xe ngựa, không nhịn nỗi châm biếm một câu: “Lucien, lẽ nào anh muốn trở thành đồ sưu tầm, hoặc là một trong những chiến lợi phẩm của Yvette?”

Sau đó cô ấy tỉnh ngộ trở lại: “Lucien, anh tìm tôi có việc gì không?”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 86: Quyển 1 - Chương 86: Yêu Cầu Của Phyllis

Lucien cố gắng nhìn xung quanh, thấy xe ngựa của nhà Phyllis đang chạy vào cổng lớn biệt thự, còn xung quanh thanh tịnh yên lặng, không có bóng người nên ra hiệu hai người đi vào trong hoa viên căn biệt thự tầng ba ở trước cổng lớn.

“Phyllis, tôi có một việc nhờ cô.” Biểu cảm Lucien nghiêm túc mà trịnh trọng.

Lông mày xinh đẹp của Phyllis hơi nhíu nhẹ: “Việc gì? Tôi không thể bảo đảm có thể giúp anh, cha tôi chỉ là quan thư ký của tòa thị chính, còn bác trai và anh họ Harrington luôn không thích nhà chúng tôi.”

Nếu là trước buổi hòa nhạc mà Lucien có việc thỉnh cầu thì Phyllis chắc chắn là mở miệng từ chối liền. Nhưng sau khi đồng tâm hiệp lực chuẩn bị buổi hòa nhạc và thành công lớn của buổi hòa nhạc thì quan hệ của hai người đã từ bạn học lạnh nhạt có thể trở thành bạn bè rồi. Hơn nữa thiên tài âm nhạc của Lucien quá rõ ràng, sau này sự phát triển về mặt âm nhạc có thể tưởng tượng khiến Phyllis cũng muốn đi theo con đường âm nhạc vì thế sẽ theo bản năng muốn duy trì tình bạn tốt đẹp với Lucien.

Là một người bình thường, Phyllis không thể phủ nhận trong lòng mình có sự đố kỵ với Lucien, nhưng cân nhắc thiệt hơn, phán đoán tốt xấu, suy nghĩ đến tương lai một cách đơn giản là cách suy xét

mà người xuất thân như cô ấy được dạy từ nhỏ đến lớn. Đồng thời cha của Phyllis cuối cùng không thể kế thừa tước vị khiến Phyllis đã tránh việc bị quyền lợi to lớn, sự nịnh hót của bạn bè làm mụ mị đầu óc mà mù quáng tự đại và xốc nổi lỗ mãng.

Lucien cân nhắc giọng điệu: “Tôi có một người bạn thân John, là người hầu Kỵ Sĩ của hiệp sĩ Wien, hơn nữa đã là bậc cao và có thể kích phát sức mạnh huyết mạch rồi. Từ sau khi cha tôi được Chúa triệu gọi, tôi vẫn luôn được nhà họ chăm sóc, trước kia khi tôi không có khả năng và tiền bạc thì tôi có thể an tâm làm việc của mình, hưởng thụ tất cả. Nhưng sự thành công của buổi hòa nhạc hôm qua giúp tôi nhận được thù lao hậu hĩnh ba mươi ba Vàng Teller, do đó cả đêm hôm qua tôi không ngủ được nên đã nghĩ rất lâu rồi quyết định vẫn nên báo đáp họ trước, nếu không tôi không thể đối diện với Chúa nhân từ, không thể đối diện với bản thân.”

Phyllis nghe ra ý tứ của Lucien, không nghi ngờ gì đối với lý do của hắn: “Anh muốn lấy được Tường Vi Ánh Trăng từ chỗ tôi, giúp người bạn đó của anh tăng thêm tỉ lệ thành công kích phát sức mạnh huyết mạch?”

Lucien nhìn thấy biểu cảm của Phyllis, hơi thở phào: “Đúng vậy, đây là sự báo đáp tốt nhất mà tôi có thể làm.”

“Lucien, phẩm giá của anh khiến tôi kính phục và thích, tiếp xúc với người vừa lương thiện vừa không quên ân đức của người khác như anh sẽ là việc yên tâm và vui vẻ.” Phyllis rõ ràng có chút tán thưởng phẩm giá mà Lucien biểu hiện ra này.

Nếu chỉ là việc này thì Phyllis vẫn chưa thể chắc chắn nhân phẩm của Lucien, nhưng cộng thêm việc giúp đỡ ngài Victor thì đó là việc vô cùng xác thực rồi.

Nhưng khen Lucien xong thì Phyllis lại nói một cách nghiêm túc: “Tường Vi Ánh Trăng chỉ là hỗ trợ kích phát huyết mạch, cái quan trọng nhất vẫn là ý chí và thực lực của bản thân, phải biết rằng các quý tộc mỗi lần dùng năm mươi gram Tường Vi Ánh Trăng và phối hợp với nguyên liệu khác để kích phát huyết mạch nhưng cuối cùng ba lần liên tục đều thất bại là gấp mấy chục lần số lượng Kỵ Sĩ. Nếu bạn thân của anh có năng lực kích phát sức mạnh huyết mạch thì hiệp sĩ Wien sẽ không thể không nhìn thấy, chắc chắc sẽ ban cho anh ta một số lượng Tường Vi Ánh Trăng nhất định, anh hoàn toàn có thể dùng số tiền này để họ có cuộc sống tốt hơn. Lucien, anh thật sự muốn mua Tường Vi Ánh Trăng cho anh ta ư?”

Nói đến việc này cô ấy có hơi xót xa trong lòng, bởi vì cô ấy chính là một trong những quý tộc thất bại đó.

Tuy Phyllis đang hỏi vặn lại mình nhưng Lucien lại nghe ra cô ấy không có ý kháng cự mạnh mẽ lạ việc giúp mình mua Tường Vi Ánh Trăng, do đó anh ta nói một cách trịnh trọng mang theo vài phần cảm kích: “Tôi đã nghe ngóng rồi, thông thường loại ban ơn này đều chỉ có mười gram, có thể chuẩn bị nhiều hơn một số Tường Vi Ánh Trăng thì John có thể có tỉ lệ kích phát sức mạnh huyết mạnh thành công cao hơn một chút. Dù chỉ là một chút thì tôi cũng phải cố hết sức để nắm lấy.”

Phyllis đột nhiên cười lên, có lẽ tác dụng tâm lý lúc này nên Lucien cảm thấy cô ấy xinh đẹp kiều diễm chưa từng có: “Chẳng trách Lucien anh có thể viết ra được khúc giao hưởng Định Mệnh không bao giờ từ bỏ, được rồi, anh muốn mua bao nhiêu gram?”

“Năm mươi gram.” Lucien cân nhắc tài lực của mình, nói một cách không hề do dự, có thể thực nghiệm thêm được mấy lần thì việc nắm chắc điều chế ra thành công dược thủy “Linh Hồn Nỉ Non”

sẽ lớn hơn rất nhiều. Đồng thời cũng đầy cảm kích, Phyllis lại dễ nói chuyện như vậy, không đưa ra yêu cầu gì cả.

Đôi môi đầy đặn của Phyllis mở lớn: “Nhiều vậy ư? Với địa vị của tôi trong gia tộc, nhiều nhất có thể mua được mười gram!”

Tuy cả nhà họ có quan hệ và pháp lý gần nhất với huyết thống bá tước Hain, nhưng cảm tình và địa vị lại kém nhất, nếu không phải di sản hậu hĩnh mà lão bá tước để lại và địa vị an bài thì cha của Phyllis nói không chừng đã phá sản rồi.

“Có thể cố gắng mua nhiều hơn một chút không? Tôi nghe nói Tường Vi Ánh Trăng có thể giúp người ta tăng cường khả năng nhịp nhàng, như vậy trình độ đàn tấu dương cầm của tôi mới nhanh chóng tăng lên. Phyllis, tôi nhất định sẽ ghi nhớ sự giúp đỡ của cô.” Lucien nói ra lý do khác mà hắn bịa ra, cố gắng khiến ánh mắt của bản thân biểu hiện chân thành hơn, thành khẩn hơn. Tường Vi Ánh Trăng quả thực có tác dụng tăng cường thể chất và sức mạnh, nhưng việc tăng khả năng nhịp nhàng vẫn chưa được công nhận, chỉ có tin đồn và trường hợp cá biệt về phương diện này.

Hai tay Phyllis nắm lấy nhau, bất giác làm động tác đan tay theo thói quen của cô, trong lòng lóe qua rất nhiều suy nghĩ. Nếu nói mười gram Tường Vi Ánh Trăng vừa nãy chủ yếu là đến từ quan hệ bàn bè trở nên tốt đẹp của hai người, vậy Tường Vi Ánh Trăng mà Lucien muốn dư ra thì Phyllis đa phần muốn xem tiền đồ tương lai của anh ta và lợi ích có khả năng mang lại cho cô, bởi vì sự bỏ ra cần thiết này là thứ vĩ đại hoàn toàn khác, giống như một quý tộc tài trợ hoặc đầu tư cho nhạc sĩ vậy, cô cần phải cân nhắc lợi nhuận.

Lucien không giục, để Phyllis suy nghĩ kỹ một lúc rồi sau đó Phyllis nhìn Lucien một cách nghiêm túc: “Tôi có thể khẩn cầu cha

tôi mua thêm mười gram Tường Vi Ánh Trăng, còn có thể nhờ Yvette và Melissa của nhà Rafferty mỗi người giúp mua mười gram từ nội bộ gia tộc họ, tổng cộng là bốn mươi gram, không thể nhiều hơn được nữa. Hơn nữa, Lucien, anh cần phải trả một cái giá nhất định."

Dù Phyllis không có tước vị, địa vị gia tộc lại không cao nhưng cô ấy là thành viên quý tộc và lại là một thành viên của ba gia tộc lớn, nếu thật sự muốn làm việc thì vẫn có thể phát động sức mạnh to lớn, đây chính là lợi ích của giao thiệp trong tổ chức!

"Bốn mươi gram… được rồi, vậy thì bốn mươi gram. Phyllis, cô cần tôi làm gì?" Lucien nghĩ ngợi, đây đã là mạnh hơn so với giới hạn ba mươi gram của bản thân rồi.

Phyllis cười long lanh rồi nói: "Yêu cầu rất đơn giản, đặc biệt là đối với thiên tài âm nhạc như anh. Thứ nhất, tiền mua Tường Vi Ánh Trăng không thể để tôi chi ra; Thứ hai, hi vọng anh có thể nhanh chóng đàn tấu thuần thục mấy khúc nhạc, tháng sau có tiệc sinh nhật của tôi nên tôi muốn mời vị thiên tài âm nhạc anh biểu diễn ở bữa tiệc; Thứ ba, hi vọng anh có thể hướng dẫn tôi đàn tấu dương cầm, soạn nhạc khúc, chia sẻ kinh nghiệm của anh. Nếu sau này tôi có thể viết ra nhạc khúc hay thì hi vọng có thể biểu diễn trong buổi hòa nhạc của anh, hoặc do anh giới thiệu nhạc khúc của tôi cho công chúa điện hạ và các nhạc sĩ khác, cùng với viết bình luận."

Sau khi nghe nói Công Chúa rất thích dương cầm, Phyllis đã có trình độ khá tốt về kèn flute chuẩn bị học thêm một nhạc cụ nữa, mà trong ba yêu cầu này thì yêu cầu quan trọng nhất rõ ràng chính là cái thứ ba. Mỗi khi có nhạc cụ mới ra đời hoặc có trào lưu âm nhạc mới xuất hiện thì luôn là lúc các nhạc sĩ có cảm hứng nhiều nhất. Phyllis hi vọng nhờ sự chỉ bảo của hai vị nhạc sĩ Victor và Lucien, cố

gắng tăng thêm thực lực chuyển hóa cảm hứng thành nhạc khúc của mình, nắm lấy thời cơ hiếm có.

Đồng thời cô ấy không có lòng tin trở thành đệ tử thật sự của Victor nên tự nhiên đã để ý đến người bạn học là thiên tài âm nhạc và cố vấn âm nhạc của công chúa như Lucien.

“Được, tôi thề với Chúa.” Lucien thấy chỉ yêu cầu như vậy thì đồng ý một cách không hề do dự, có được Tường Vi Ánh Trăng là việc quan trọng nhất hiện tại, đồng thời trong lòng nói thầm một câu: “Chỉ cần đến lúc đó tôi chưa rời khỏi Arthaud. Cho dù tôi rời đi rồi thì trước đó cũng sẽ có đền bù.”

Rất yên tâm đối với nhân phẩm của Lucien nên Phyllis gật gật đầu: “Tổng cộng bốn mươi Vàng Teller, cho tôi thời gian hai ngày.”

“Hai ngày… được rồi, vậy chúc Phyllis cô hai ngày này hoàn thành thuận lợi. Ở đây là ba mươi Vàng Teller, mười đồng còn lại tôi muốn chia ra năm tháng để trả cô, có được không? Cô cũng biết, tôi có công việc làm cố vấn âm nhạc của Công Chúa điện hạ.” Lucien nói có chút khó khăn.

Công việc này rất có sức thuyết phục, Phyllis thả tay đan vào nhau ra: “Vậy trước tiên tôi dùng tiền để dành để ứng cho anh, anh đừng để tôi phá sản đó, Lucien.”

Túi tiền đang phồng lên bỗng chốc trở nên xẹp lép, bên trong chỉ có ba Vàng Teller và mấy Bạc Einar còn lại trước đó và mấy đồng Phil lẻ nhưng Lucien lại thở phào một hơi dài, không hề thất vọng mà ngược lại có hơi kích động.

Có thể mua được Tường Vi Ánh Trăng một cách thuận lợi chính là việc tốt nhất!

Nếu không phải trà trộn vào giới âm nhạc, quen biết với những người ở giới quý tộc như Phyllis thì bản thân e rằng chỉ có thể đến chợ đen hoặc các buổi tụ họp ma pháp bí ẩn mua thử, cấp độ nguy hiểm sẽ tăng lên nhanh chóng.

Cáo từ Phyllis, Lucien đã mua hai túi bánh mì đen chất lượng khá tốt và một số thịt bò, khoai tây rồi trở về trong căn nhà nhỏ của mình.

Nhờ vào việc nấu cơm, ăn cơm khiến bản thân khôi phục lại bình tĩnh, sau khi áp chế các tâm trạng nóng nảy, vội vàng thì Lucien đóng cửa sổ và cửa gỗ lại, lấy phong thư từ trong cái rương ở phòng ra rồi mở giấy viết thư.

“Ngài đến khu quý tộc tìm bạn học Phyllis của ngài làm gì? Đừng cho rằng có thể qua mắt bọn ta, các người đã ở trong hoa viên nhà cô ta hai mươi phút. Ngài Evans, xin ngài đừng làm việc ngu xuẩn!”

Sau khi mở ra, ba dòng từ đơn xuất hiện trên đó giống như dự liệu của Lucien.

Trong lòng Lucien cười lạnh nói: “Xem ra là không dùng thủ đoạn loại thần thuật trên người mình mà là dùng cách khác để theo dõi, chắc là lo bị Thần Thuật Trận của cung điện mùa hè Latah phát hiện.”

Đổi lại là người khác chắc chắn không dám phán đoán như vậy, nhưng bản thân Lucien cũng là người nắm vững sức mạnh siêu tự

nhiên.

Thế là Lucien trả lời một cách thành thật: “Ta đến mua Tường Vi Ánh Trăng ở Phyllis. Cả nhà chú Joel bị các người bắt đi, ta không biết họ có thể trở về an toàn hay không, do đó còn lại John là người duy nhất ta có thể đối đãi cho tốt.”

“Ta cho rằng ngài là muốn tăng thực lực của John để đối phó bọn ta, ha ha, sức mạnh huyết mạch nếu có thể kích phát dễ dàng như vậy thì số lượng Kỵ Sĩ sẽ không ít ỏi như vậy rồi. Ngài Evans, sự lỗ mãng và ngu xuẩn của ngài khiến ta thán phục, tuy Tường Vi Ánh Trăng không có tác dụng gì nhưng để phục thù thì ngày mai ngài sẽ còn nhận được một ngón tay của Alissa.”

Mấy dòng mới xuất hiện.

Trong lòng Lucien chửi rủa nhỏ tiếng: “Khốn kiếp!” Tràn đầy sát ý đối với những tên này.

Dĩ nhiên, có lẽ là vì “sự thành thật” của Lucien nên hậu quả không nghiêm trọng như tưởng tượng.

Lucien vừa chửi rủa lại vừa bình tĩnh cầm lấy bút lông, chép lại những câu này ở sau lưng một tờ nhạc phổ cũ. Hai loại tâm trạng sự mãnh liệt trong lòng, sự bình tĩnh của hành động cay nghiệt mâu thuẫn tựa như băng và lửa này cùng lúc thể hiện kỳ lạ trên người Lucien.

Đây là Lucien đang thăm dò xem đối phương có thể “nhìn thấy” bản thân đang làm gì không!

Không tiến hành những thăm dò này thì Lucien làm sao dám đến phòng thực nghiệm điều phối dược thủy “Linh Hồn Nỉ Non”!

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 87: Quyển 1 - Chương 87: Kết Quả Thăm Dò

Lúc Lucien bình tĩnh chép lại câu đó thì trên tờ giấy viết thư màu trắng đột nhiên nhảy ra một dòng từ đơn màu đỏ tươi giống như máu đang chảy vậy, tạo cảm giác đáng sợ cho người khác:

“Hãy dừng việc ngài đang làm lại! Nếu không ngài sẽ nhận được một thi thể!”

Bịch một tiếng, Lucien giả vờ hoảng hốt lo sợ đánh rơi bút lông trên bàn, nói có hơi cà lăm: “Ta chỉ là, chỉ là muốn ghi lại yêu cầu của các người, tránh quên mất.”

“Cái cớ của ngài rất buồn cười, ngài Evans, hãy dừng những hành động ngu xuẩn này đi, đây là cơ hội cuối cùng của ngài. Nếu ngài còn làm ra chuyện như vậy nữa thì ngài sẽ nhận được thi thể của Joel, dĩ nhiên cảnh cáo bằng một ngón tay là cần thiết!”

Lucien đau khổ, tự trách nhưng lại không để những tâm trạng này ảnh hưởng đến bản thân, bắt đầu từ khi quyết định không hợp tác với đám tà giáo đồ mà tìm cơ hội cứu người thì Lucien đã có chuẩn bị tâm lý đối với những tổn thương mà chú Joel, thím Alissa và Alvin có thể phải chịu. Cứu người từ trong tay bọn bắt cóc không phải việc mời khách ăn cơm, không phải tham gia yến hội, không phải phong hoa tuyết nguyệt, không giác ngộ việc phải trả giá thì chắc chắn là không thể thành công.

“Được rồi, tất cả theo như ý ngươi, ta sẽ theo quy củ.” Lucien xé toạt tờ giấy trắng sao chép từ đơn.

“Hắn có thể nhìn thấy mình là dựa vào vật phẩm thần thuật tờ giấy viết thư này, hay là còn có thủ đoạn khác? Bước tiếp theo thăm dò cái này, nhưng không thể quá gấp để tránh bị nhìn ra vấn đề.”

Nhìn thấy tờ giấy viết thư trở nên yên lặng, Lucien thu nó lại rồi sau đó giả vờ có chút kinh hồn bạt vía nằm trên giường, tinh thần lực không lan tràn ra, chỉ dựa vào một loại cảm nhận mơ hồ để phán đoán xem trong nhà còn có dấu vết của sức mạnh siêu tự nhiên khác không.

Lúc này không thể dùng ma pháp để dò xét, bị phát hiện thì xong rồi.

Lucien rất rõ, cho đến hiện tại bản thân có thể thăm dò ra một số việc không phải vì bản thân thông minh hơn bao nhiêu so với đám tà giáo đồ, mà là đến từ việc họ không biết thông tin nội tình của hắn, loại ưu thế này nếu hơi nóng nảy, hơi sơ suất thì sẽ mất đi.

Cả căn phòng nhỏ ngoại trừ phong thư đặt trong rương thì không có chút sức mạnh siêu tự nhiên và cảm nhận nào.

Buổi trưa trông có vẻ yên ả trôi qua, Lucien cầm túi tiền đã cạn rất nhiều của mình đi về khu Jisu, tìm đến căn biệt thự hoa viên cũ kỹ nằm ở số 116.

Vị trí của nó còn tốt hơn Lucien tưởng tượng, nơi gần vách tường ở khu Jisu bởi vì ở đó không có cổng thành nên rất vắng vẻ, hai bên đường chỉ có mấy căn biệt thự hai tầng trông có vẻ sửa chữa không

tốt nằm cách nhau rất xa phân bố ở trong sự che phủ của hai hàng cây bên đường.

Hàng cây bên đường này có tên lạp ngõa, trông giống cây ngô đồng cao lớn cứng cáp, cành lá sum suê, hoàn toàn bao vây lấy mấy căn biệt thự hai tầng này, lá vàng kim nhảy múa theo gió tràn đầy ý thơ, nhưng lại làm nổi bật lên vẻ yên tĩnh hoang vu.

Lucien rất hài lòng với khung cảnh xung quanh gần đó, đi đến trước cửa lớn làm bằng lan can sắt gõ mạnh vào nó, nhân viên của hiệp hội phụ trách cho thuê nhà khu Jisu theo hẹn ước lúc sáng chắc đã đến nơi.

Quả nhiên, nghe tiếng gõ cửa thì một người đàn ông hơn ba mươi tuổi từ trong căn nhà hai tầng màu trắng bò đầy cây mây màu xanh đi ra, ông ta để bộ râu cắt tỉa gọn gàng, mặc một bộ lễ phục màu nâu trông có vẻ rất tháo vát.

“Xin chào ngài Evans, tôi là Brian, tôi dẫn ngài đi xem xung quanh khu biệt thự.” Lucien đã được xuất hiện trên trang nhất dòng tin tức đầu tiên của “Âm Nhạc Bình Luận” và “Hòa Âm Đạo Báo” đồng thời có kèm theo hình vẽ sơn dầu, là nhân vật được thảo luận nhiều nhất sôi nổi nhất trong nội bộ hiệp hội hiện giờ, do Brian đã từng đến thư viện mượn sách đọc, nên vừa nhìn thì đã nhận ra Lucien.

Chờ ông ta mở cửa sắt, sau khi thấy Lucien giơ tay phải ra trước thì vội vàng dùng hai tay đón lấy, nắm chặt tay phải của Lucien lắc nhẹ, thái độ rất tôn kính.

Có thể dùng thân phận bình dân phụ trách quản lý việc thuê mướn nhà ở “Bộ Sự Vụ” có thù lao và tư lợi hậu hĩnh nhất hiệp hội, Brian chính là dựa vào sự tháo vát và cẩn thận của chính mình, vậy

nên đối diện với nhạc sĩ có tiền đồ rộng lớn như Lucien thì ông ta sao có thể ngu xuẩn đến mức thể hiện ra thái độ ngạo mạn được, suy cho cùng hai bên không có tranh chấp về lợi ích.

Dưới sự dẫn đường của Brian, Lucien đi dạo một vòng trong biệt thự thì phát hiện hoa viên ở mặt chính và bãi cỏ ở phía sau dùng để tụ họp ngoài trời đều không đủ lớn, nhưng bên trong biệt thự lại sạch sẽ, ngăn nắp và đẹp ngoài dự liệu. Đồ trang trí không dùng "kiểu cung đình Tyrael" tương tự như phong cách Baroque lòe loẹt xa xỉ, tráng lệ phức tạp thịnh hành nhất mười năm gần đây, mà dùng một loại phong cách tao nhã nhẹ nhàng bố trí. Phòng khách rộng rãi, đồ trang trí và bức tượng điêu khắc đơn giản mà nhỏ nhắn mang lại cho người ta cảm giác sáng sủa hoàn toàn mới lạ.

Nhưng đáng tiếc là do sự ngăn che của bức tường và cây lạp ngõa cao lớn quá mức khiến ánh sáng của toàn bộ tòa nhà rất không tốt, thế nên phong cách thoải mái sáng sủa dưới sự bao phủ của bóng tối sản sinh cảm giác âm u kỳ lạ, đặc biệt tương xứng với cây mây xanh ở bên ngoài.

"Ngài Evans, cảnh vật chung quanh của căn biệt thự này rất yên tĩnh, hơn nữa sẽ không có ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi nên đây là một nơi thích hợp sáng tác âm nhạc, không biết ngài có hài lòng không?" Brian cố gắng biến khuyết điểm thành ưu điểm, chính là vì ánh sáng kém nên sau khi vị nhạc sĩ đó ủy thác cho hiệp hội thì đã mấy tháng rồi mà vẫn chưa thể cho thuê được.

Lucien không để tâm đến sự tối tăm, bởi vì điều đó có nghĩa là ban đêm chắc chắn sẽ càng tối đen, thế nên gật đầu nói: "Ông mang khế ước thuê nhà đưa ta xem thử."

Brian cố nén ý cười, lấy ra từ cái túi da xách tay một xấp khế ước thuê nhà dày cộp đưa cho Lucien, chỉ cần có thể cho thuê được căn biệt thự này thì ngoài thù lao đáng được nhận ra, những người giúp việc mấy tháng trước đó đến dọn dẹp, giữ sự ngăn nắp cũng là do ông ta thuê, nên giá chênh lệch ở giữa dĩ nhiên là thuộc về ông ta.

Lucien xem hợp đồng không có vấn đề gì thì lấy bút lông của Brian ký tên của mình vào, đồng thời lấy ra một Vàng Teller từ trong túi tiền đưa cho đối phương. Là một nhạc sĩ được ca ngợi nên thuê nhà ở khu Jisu không có chuyện đặt cọc và trả trước ba tháng tiền thuê nhà.

Brian tay chân nhanh nhẹn viết xong biên nhận, thu lại hợp đồng rồi sau đó hỏi với nụ cười nịnh hót: “Ngài Evans, biệt thự lớn như vậy ít nhất cần một quản gia, bốn người giúp việc, một người đầu bếp, một thợ làm vườn, một chiếc xe ngựa cùng với một phu xe ngựa, những người này tôi có thể giúp ngài tìm người từ các nghiệp đoàn.

“Ta có thể phải một thời gian nữa mới có thể chuyển vào hoàn toàn, tuần sau ông dẫn họ đến để ta chọn.” Lucien nghĩ ngợi, đồng ý với đề nghị của Brian nhưng dời thời gian lại một tuần, bởi vì đây là khoảng thời gian quan trọng nhất để cứu con tin, bản thân không thể có bất kỳ sơ suất và quấy rầy nào.

Sau khi đưa chìa khóa cho Lucien, bước chân Brian nhanh chóng rời đi, còn Lucien đứng trong phòng khách không tối tăm lắm vào buổi trưa, nhìn cầu thang đi lên tầng hai.

Tầng hai tổng cộng có bốn phòng ngủ, một phòng sách, một phòng đàn, một sân phơi diện tích không nhỏ; Tầng một là phòng khách, phòng ăn và bốn phòng cho người giúp việc, một phòng

chứa đồ, một tầng hầm; Phòng bếp là một căn phòng nhỏ độc lập nối liền với cổng nhỏ ở bên trái biệt thự, ngoài ra còn có đường nước ngầm của biệt thự hoàn thiện, liên thông với đường nước ngầm phát triển của Arthaud.

Có thể vào sống ở căn biệt thự diện tích lớn như vậy, trang trí tốt như vậy đối với người vất vả phấn đấu muốn hưởng thụ cuộc sống như Lucien mà nói đáng lẽ là tràn đầy niềm vui, nhưng Lucien hiện giờ nhìn tất cả những thứ này chỉ có sự buồn bực và phẫn nộ đè nén trong lòng.

Đứng một lúc, Lucien quay về căn nhà nhỏ của mình ở khu O”let, sau đó cố ý mang theo mấy bộ quần áo quay trở lại biệt thự hoa viên này.

Cất quần áo trong phòng ngủ chính ở tầng hai, Lucien đi vào phòng đàn yên lặng nhất của cả căn biệt thự. Tường của nó giống với phòng đàn của nhà Victor, là được lát bằng chất liệu đá đặc biệt có thể ngăn cản âm thanh trong phòng, vừa tạo ra hiệu quả tiếng vọng hoàn hảo lại vừa không quấy rầy đến người khác.

Đóng cửa phòng đàn lại, cả căn phòng có một vẻ yên tĩnh an ninh không diễn tả được, ngoại trừ tiếng bước chân của chính Lucien thì không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Kéo rèm cửa lại, Lucien ngồi trên ghế nằm của phòng đàn, lắc lư chầm chậm trong bóng tối, tập trung tinh thần lực nhưng lại không phát tán ra để cảm nhận xung quanh.

Ở đây không có vật phẩm giấy viết thư chế tạo từ thần thuật!

“Hắn sẽ quan sát mình thế nào đây?”

Trong sự yên tĩnh cực đoan này, Lucien giống như ngủ nhưng lại không ngủ, dường như cả căn phòng đều ở trong cảm nhận mơ hồ của linh hồn hắn.

Bỗng nhiên, một chút sóng của sức mạnh tự nhiên sinh ra.

Lucien không mở mắt ra, tai nghe được âm thanh nhẹ ong ong ong:

“Dùng “muỗi vằn Arthaud” để quan sát ư? Là kèm theo thần thuật điều tra hoặc chính là thuật biến hình?” Giống như đã ngủ say, trong lòng Lucien lặng lẽ phán đoán, tuy vẫn chưa rõ thủ đoạn mà tà giáo đồ sử dụng là gì nhưng mục đích của lần thăm dò này đã đạt được: trong trường hợp có vật phẩm giấy viết thư, đối phương là dựa vào nó, nó vừa là công cụ liên lạc vừa là vật phẩm theo dõi nên chỉ cần rời xa phong thư đó thì đối phương phải dùng thủ đoạn thần thuật khác để quan sát và theo dõi mình.

Còn khi hai bên không thua kém thực lực mang tính bản chất thì Lucien vốn đã có sự chuẩn bị sẽ rất dễ phát hiện sóng sức mạnh siêu tự nhiên rất nhỏ, bởi vì đối phương căn bản không nghĩ Lucien sẽ là học đồ ma pháp.

Lucien không vạch trần thủ đoạn của đối phương, bởi vì thủ đoạn bản thân đã biết, đã quen thuộc thì dễ đối phó nhất, tại sao phải để đối phương đổi chứ?

Buổi tối, có lẽ vì lúc chiều Lucien giả vờ tâm sức lao lực, tinh thần mệt mỏi mà ngủ thiếp đi nên giấy viết thư không nhắc đến việc buổi

chiều, chỉ nhắc nhở Lucien nếu chuyển nhà nhất định phải nhớ mang giấy viết thư theo.

“Hiện giờ vẫn còn mấy việc cần thăm dò ra.” Lucien vừa không ngừng tìm hiểu quá trình luyện chế dược thủy “Linh Hồn Nỉ Non” đã được phân tích ra, vừa nhìn màn đêm dày đặc.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Lucien thức dậy dùng bữa sáng rồi đang muốn ra ngoài thì bỗng nhiên phát hiện trong khe hở phía dưới cửa đang nhét một nắm giấy trắng.

Trong lòng căng thẳng, Lucien lấy nắm giấy trắng ra một cách bình tĩnh, từ từ mở ra.

Ba ngón tay vẫn còn vết máu xuất hiện trước mắt Lucien, hai ngón thon dài mang theo vết chai, một ngón thô lớn mà to mập, chúng đều là ngón út, xương màu trắng ở chỗ cắt hơi phản chiếu ánh mặt trời sáng sớm.

Lucien nhắm mắt lại, che giấu sát ý, phẫn nộ và ướt át trong mắt mình. Sau đó hắn lại mở mắt ra nhìn về phía một đồ vật khác trong giấy, đó là một quả cầu nhỏ màu đen, bên trong dường như tràn đầy sương mù.

“Đây là quà của ngài, ngài Evans.”

Trên giấy trắng còn có một dòng chữ màu đỏ máu.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 88: Quyển 1 - Chương 88: Lộ Ra Từng Chút

Đem nắm giấy đặt lên bàn, Lucien lại lấy giấy viết thư ở trong rương rồi mở ra, bên trên quả nhiên đã xuất hiện mấy dòng từ đơn màu đen:

“Xem ra ngài đã nhận được lễ vật của bọn ta, ngài Evans, ba ngón tay đó là cảnh cáo ngài đừng làm ra hành động ngu xuẩn, tất cả mọi việc ngài làm đều nằm trong sự quan sát và hiểu rõ của bọn ta. Sức mạnh của bọn ta vượt qua sự tưởng tượng của ngài, còn truyền kỳ hơn những câu chuyện ngài nghe được từ chỗ các thi nhân quán rượu. Được rồi, bóp vỡ “Quả Cầu Cảnh Tượng” thì ngài sẽ nhìn thấy thứ ngài muốn thấy.”

Khi Lucien cầm lấy quả cầu nhỏ màu đen thì đã cảm nhận được từ tính mà nó ẩn chứa, phán đoán là ghi lại cảnh tượng nên lúc này không hề do dự mà bóp nát nó.

Màn sương mù màu đen dày đặc xuất hiện, tập trung trước mặt Lucien và dần dần hiện ra một bức hình lập thể đen trắng ở trạng thái động.

Người ở bên trong chính là Joel, Alissa và Alvin, họ đang ở trong căn nhà gỗ nhỏ hẹp, ngồi quanh cạnh một cái bàn gỗ màu nâu.

Alvin hai mắt nhắm hờ, gục gục đầu, xem ra rất buồn ngủ. Còn Joel và Alissa thì vẻ mặt lo lắng, trên tay của mỗi người đều dùng vải trắng băng bó vết thương, nhìn qua cửa sổ nhỏ của nhà gỗ có

thể nhìn thấy bóng tối đen đặc của bên ngoài, cùng với mấy ngôi sao lập lòe trên bầu trời, còn mặt trăng thì bị bóng tối che mất, hoàn toàn không nhìn thấy.

Cảnh tượng ở trạng thái động như vậy tổng cộng là một phút.

Mấy dòng từ đơn vốn có trên tờ giấy thư biến mất, xuất hiện các chữ mới: “Ngài Evans, ngài đã nhìn thấy họ vẫn sống rồi chứ, sau này chỉ khi đêm tối xuất hiện thời tiết và cảnh sắc khác nhau thì bọn ta sẽ ghi lại một cảnh tượng cho ngài, để ngài có thể thông qua trời mưa, gió thổi, sấm sét và mức độ khuyết của trăng, số lượng sao nhiều ít để phán đoán mỗi cảnh tượng thuộc các ngày tháng khác nhau. Ngài xem, danh dự của bọn ta vẫn luôn rất tốt.”

“Việc này khiến ta yên tâm rất nhiều. Đúng rồi, nếu khoảng thời gian này John quay về thì ta làm sao nói với anh ta?”

Lucien gật đầu trả lời, trong đầu đã bình tĩnh xuất hiện phần nhỏ bầu trời sao nhìn thấy qua cửa sổ căn nhà gỗ đó, sau đó so sánh với nhiều Tinh Tượng Đồ (1) được vẽ ở các mùa khác nhau, các nơi khác nhau trong sổ ghi chép ma pháp của nữ phù thủy để phán đoán là những ngôi sao nào, đồng thời dùng độ sáng tinh thể ghi chép mức độ sáng tối của ngôi sao. Ngoài ra còn ghi chép và tính toán góc độ nhìn ra ngoài từ cửa sổ, vị trí ban đầu của mấy ngôi sao trên bầu trời, thay đổi vị trí khi chúng quét qua bầu trời trong cảnh tượng dài một phút…

Ma pháp hệ Tinh Tượng là một hệ ma pháp mà Lucien nghiên cứu sâu nhất!

Liên quan đến kiến thức Thuật Chiêm Tinh, có kinh nghiệm lần trước nghe các học đồ trò chuyện nên Lucien gần như đã nắm vững

hoàn toàn cấp học đồ, chưa kể đến kiến thức thiên văn của bản thân hắn cao hơn ma pháp cổ đại nữa.

“Ngài có thể chủ động hỏi cách xử lý, ta rất hài lòng, xem ra ngài Evans đã dần chấp nhận số mệnh của ngài rồi. Nếu John quay về thì ngài cứ trực tiếp nói với hắn, tin rằng hắn sẽ không dùng tính mạng của cha mẹ và em trai mình để mạo hiểm. Còn nữa, ngài Evans, ngày mai đến cung điện mùa hè Latah nhất định phải chú ý.”

Lucien vào mười một giờ trưa thứ ba và thứ năm hàng tuần đến cung điện mùa hè Latah nghiên cứu thảo luận âm nhạc với công chúa Natasha, nhưng nếu công chúa có nhu cầu thì có thể triệu kiến Lucien bất cứ lúc nào, dĩ nhiên thù lao cũng sẽ tính thêm.

Từng từ đơn xuất hiện rồi lại biến mất, tờ giấy viết thư cuối cùng không biến đổi nữa. Lucien gấp nó lại, cũng gói ba ngón tay bị chặt đứt đó lại rồi đặt vào trong rương.

Lucien trong đầu toàn là Tinh Tượng Đồ, từ từ đi trên con đường đến Hiệp Hội Nhạc Sĩ.

“Hôm qua mới đề xuất mà hôm nay đã nhận được cảnh tượng và ngón tay, có thể có một phán đoán cơ bản rằng cả nhà chú Joel ở thôn trang, trấn nhỏ gần Arthaud, hoặc ở trong rừng hay thậm chí là một nơi bí mật nào đó trong thành Arthaud.”

Có phán đoán này thì rất nhiều Tinh Tượng Đồ trong ghi chép của nữ phù thủy có thể bỏ đi. Lucien rất nhanh đã thông qua việc so sánh lượng lớn Tinh Tượng Đồ vẽ ở Arthaud, cùng với quỹ đạo và tốc độ nhanh chậm tính ra sơ bộ, xác định được thân phận của mấy

ngôi sao đó. Tiếp đó thông qua tìm kiếm bảng danh sách sao tìm được các số liệu của một ngôi sao đã biết trong số đó, sau đó lại dựa vào vị trí tương đối của nó vào tối qua và kết hợp với góc độ quan sát để tính toán nên đã có kết quả sơ bộ:

“Vị trí của căn nhà gỗ đó ở phía tây Arthaud, khoảng cách đại khái trong vòng hai ki-lô-mét, cũng tức là ở chỗ hơi sâu trong rừng đen Mazel.” Ở trên một bản đồ sưu tầm dân ca thô sơ gần Arthaud nhìn thấy trong tư liệu thư viện âm nhạc, Lucien đánh dấu ra vị trí sai lệch không lớn lắm của của căn nhà gỗ đó: “Trong vòng hai trăm mét của phạm vi này.”

“Hi vọng sau này khi nhìn thấy cảnh tượng thì vẫn ở căn nhà gỗ đó, như vậy mình có thể thông qua các cảnh vật tự nhiên như mặt trăng để điều chỉnh số liệu.” Danh sách sao trên địa cầu không có tác dụng ở đây, Lucien nhờ vào danh sách sao và Tinh Tượng Đồ mà các ma pháp sư hệ Tinh Tượng cổ đại sử dụng, chắc chắc có ít sai lệch nên muốn chính xác hoàn toàn thì cần dựa vào các cách khác để sửa lại.

Tuy nhiên trong phạm vi hai trăm mét, đối với việc tìm được căn nhà gỗ nhỏ đã khá dễ rồi, do đó tâm trạng của Lucien hơi trở nên kích động và phấn chấn. Vấn đề duy nhất là thực lực của bản thân không đủ, mới chỉ là kẻ địch theo dõi bản thân thôi mà đã lợi hại hơn hắn nhiều, còn “Ngân Bạch Chi Giác” nếu đã dám liên lục hành động mấy lần ở Arthaud có giáo hội khống chế thì thực lực của họ chắc chắn không yếu. Dù các nhân vật lợi hại của tà giáo vẫn đang bận rộn việc khác, không phụ trách trông coi nhân vật nhỏ như cả nhà Joel nhưng Lucien đoán chừng tối thiểu sẽ có kẻ địch mức độ tế tự chính thức.

“Thật đúng là mỗi một bước đều rất gian nan mà.” Lucien kìm nén tâm trạng nôn nóng, trong lòng than thở nhẹ.

Tuy sau khi phát hiện vấn đề, trong trường hợp bình tĩnh, đối đáp mỗi một bước của Lucien đều được hắn làm tốt nhất, thăm dò ra rất nhiều thứ và đã xác định vị trí cả nhà Joel bị nhốt, nhưng đối diện với kẻ địch lớn mạnh như vậy thì những thứ đó vẫn chưa đủ!

Đến hiệp hội, hôm nay người trông coi ở đại sảnh là hai thiếu nữ Lucien không quen lắm, một người trong đó đứng lên hơi cúi chào nói:

“Chào buổi sáng, ngài Evans. Ngài Hank dặn dò nếu ngài đến thì mời đến văn phòng của ngài ấy một chút, ngài ấy đã sắp xếp xong phòng nghỉ riêng của ngài.”

Lucien vốn dĩ muốn đi tìm một phòng đàn yên tĩnh, nhưng đã có phòng nghỉ của riêng mình thì lại càng tốt, do đó trực tiếp leo lên tầng ba tìm Hanks, theo sự chỉ dẫn của ông tìm đến phòng nghỉ riêng nằm ở lầu ba.

“Evans, nơi đây sau này sẽ thuộc về cậu rồi, trừ phi cậu chết đi hoặc gia nhập vào Hiệp Hội Âm Nhạc của quốc gia khác.” Hank mở cửa phòng nghỉ, chỉ căn phòng trang trí lộng lẫy nói.

Tòa nhà Hiệp Hội Âm Nhạc rất lớn, sân giữa thậm chí bao gồm cả một hoa viên, còn tầng ba ngoại trừ văn phòng làm việc ra thì phòng nghỉ như vậy có bảy tám căn, tầng hai còn có gần một nửa là phòng nghỉ. Mặt khác nhạc sĩ Arthaud rất được chào đón ở các

nước đại lục, rất nhiều người sau khi nổi tiếng đã nhận lời mời rời đi, do đó có gần một nửa phòng nghỉ là để trống.

Tấm thảm màu vàng đậm dày trịch, bàn sách, tủ áo, bàn trà bằng gỗ màu đỏ, một bộ sô pha được bọc bằng vải bố màu xanh đậm xinh đẹp, bức tượng, đồ trang trí và đèn dầu tuyệt đẹp, một căn phòng nhỏ đang mở hé, có giường, một cây dương cầm màu trắng sữa. Đây chính là phòng nghỉ chỉ có nhạc sĩ mới có thể sở hữu. Hiệp Hội Âm Nhạc Arthaud đã đối đãi với Lucien như một nhạc sĩ.

Lucien cười nói một cách lễ độ: “Cảm ơn ngài Hank, tôi rất hài lòng.”

“Đây là việc ta nên làm, Evans cậu gọi ta là Hank được rồi.” Hank cười rồi quay người rời đi.

Đi vào phòng nghỉ, Lucien đóng chặt cửa phòng lại, dồn hết sức phóng thích tâm trạng đè nén trước đó, phóng thích nỗi đau buồn và căm hận sau khi nhìn thấy ba ngón tay đó.

Ở trong phòng nghỉ sau khi đi mấy vòng một cách sốt ruột, Lucien bỗng ngồi xuống trước đàn dương cầm màu trắng sữa, hai tay ấn mạnh xuống, đàn tấu khúc nhạc giao hưởng Định Mệnh, khúc nhạc duy nhất mà hiện tại bản thân có thể đàn thuần thục.

Giai điệu mạnh mẽ bắt đầu vang vọng, Lucien nhân lúc âm thanh to lớn này áp chế những âm thanh khác, bắt đầu chửi rủa nhỏ tiếng:

“Đám khốn kiếp này, lại bắt cóc cả nhà chú Joel, bắt mình đi tiếp cận Công Chúa điện hạ.”

...

Câu nói như thế dưới sự che đậy của âm nhạc, không ngừng nhả ra từ trong miệng Lucien. Phát tiết không phải là mục đích của Lucien, mà là thăm dò năng lực theo dõi của đối phương.

Sau khi đàn xong, Lucien đứng dậy thở ra một hơi dài, cho dù đối phương thật sự nghe trộm được cũng có thể giải thích là bản thân đang phát tiết cảm xúc, tránh để ngày mai ở trước mặt công chúa xuất hiện vấn đề.

Buổi trưa quay về nhà ở khu O”let, Lucien vui mừng phát hiện giấy viết thư chỉ bày tỏ một câu: “Nhờ vào âm nhạc phát tiết một cách thích đáng là lựa chọn không tồi, ngài Evans.”

Đối phương có lẽ là muốn thông qua loại nhắc nhở này để chứng tỏ bản thân có thể theo dõi mọi thứ của Lucien, khiến Lucien sợ hãi và không dám nảy sinh suy nghĩ khác.

Nhưng đối với Lucien mà nói thì đã thăm dò ra một tình huống quan trọng!

Hai giờ chiều, Lucien đến nhà Victor đúng giờ.

Quản gia Ace tuy không nói gì nhưng ánh mắt ông ấy nhìn Lucien đầy cảm kích. Người bầu bạn với Victor đi qua hơn nửa đời người như ông ấy, rất vui mừng về việc Victor có thể tổ chức thành công buổi hòa nhạc.

Ba học sinh bình dân Renne, Colin, Davy tiếp tục đến học sau khi nhìn thấy Lucien đi vào thì cùng đứng dậy chào hỏi: “Xin chào, ngài Evans.”

Tuy việc của Lucien vẫn chưa từ chỗ các nhạc công lưu truyền đến trong giới bình dân nhưng ba người họ đã biết việc của Lucien thông qua cuộc trò chuyện của Phyllis và Annie trước đó. Tâm trạng kinh ngạc, không thể tin khiến họ khi đối mặt với người có thay đổi cực lớn về thân phận và địa vị như Lucien, liền theo bản năng đối đãi với anh theo cách thức đối đãi với ngài Victor. “Chỉ mới một tháng không gặp, thế giới này đã trở nên xa lạ như vậy rồi ư?”

Lotter mỉm cười đứng dậy ôm Lucien một cái: “Cho đến bây giờ, tôi vẫn có chút không dám tin tất cả việc này là thật.”

Còn Phyllis cũng đi theo qua đó, nói nhỏ một câu bên tai Lucien: “Việc rất thuận lợi, giờ này ngày mai tôi chắc là có thể đưa Tường Vi Ánh Trăng cho anh rồi.”

“Cảm ơn cô, Phyllis.” Lucien thành tâm thật ý cảm ơn nhỏ tiếng.

Cảnh tượng như vậy khiến Lotter lẩm nhẩm trong lòng: “Họ trở nên thân mật như vậy khi nào thế? Lẽ nào về mặt tiếp xúc với nam nhân thì trời sinh phụ nữ luôn hơn đàn ông ư?”

***

Chú thích

(1) Tinh Tượng Đồ: bản đồ vẽ vị trí các vì sao

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Cung Điện Mùa Hè Latah

Trò chuyện nhỏ tiếng xong, Phyllis quay người nhìn thấy Annie, Colin đều có dấu hiệu đi lên bắt chuyện với Lucien thì bất giác cười mỉm. Họ bên ngoài hầu như là muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình và chúc mừng Lucien, nhưng thực tế, xem ra muốn nhân cơ hội này để kéo gần khoảng cách mới là mục đích thật sự.

Thế nên Phyllis che Lucien ở sau lưng, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, cười duyên dáng nói: “Các cô gái, các chàng trai, để chúc mừng thành công to lớn ở buổi hòa nhạc của ngài Victor, để chúc mừng bạn học Lucien của chúng ta trở thành thiên tài được giới âm nhạc công nhận, tôi muốn mời mọi người tối thứ sáu đến trang viên của nhà tôi tham gia vũ hội. Việc này đã được sự đồng ý của ngài Victor, hiện giờ tôi muốn biết tâm nguyện của mọi người.”

Theo Phyllis thấy, nhờ vào việc của Tường Vi Ánh Trăng thì cô và Lucien đã có quan hệ mật thiết, do đó theo bản năng không muốn Lucien và bạn học khác có tình bạn thắm thiết, tài nguyên này bản thân hưởng một mình là tốt nhất. Nhưng cô cũng hiểu mình không thể can thiệp vào cuộc sống của Lucien, chỉ có qua lại nhiều hơn, công việc vướng mắc và trao đổi lợi ích nhiều hơn mới là cách tốt nhất để giữ quan hệ.

Renne phản ứng đầu tiên, nói với nụ cười sáng lạn: “Thật sao? Có thể đến trang viên của tiểu thư Phyllis làm khách là vinh hạnh

của tôi.”

Sau khi cô ta đồng ý thì đám người Lotter, Annie và Herodotus cũng lần lượt trả lời.

Phyllis thấy tất cả mọi người đều đồng ý nhận lời mời của mình thì quay người lại, vẫn giữ nụ cười xinh đẹp: “Vậy còn anh, Lucien? Anh có đồng ý đến trang viên của tôi làm khách không?”

Lucien trong đầu bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ, mỉm cười trả lời: “Dĩ nhiên, đây là vinh hạnh của tôi, Phyllis.”

Nghe thấy Lucien đồng ý, biểu cảm của đám người Renne hình như trở nên càng phấn chấn hơn một chút.

Lúc này, Victor tinh thần phơi phới cầm sách từ trên tầng hai đi xuống: “Được rồi, các cô gái, các chàng trai, bắt đầu việc học của chúng ta thôi, vũ hội còn mấy ngày nữa cơ.”

Lucien tùy ý tìm một vị trí chuẩn bị qua đó ngồi xuống, khi lướt qua người Lotter thì Lotter sáp đến bên tai Lucien nói nhỏ tiếng: “Tôi nghe nói Michael rất không thích anh, có thể sẽ gây phiền phức cho anh. Dĩ nhiên, anh đã là cố vấn âm nhạc của Công Chúa điện hạ, hắn ta không có cách nào trực tiếp làm khó dễ anh. Nhưng rất có thể sẽ cài bẫy để anh xấu mặt, bôi nhọ danh tiếng của anh.”

“Cảm ơn anh, Lotter, tôi sẽ cẩn thận.” Lucien lễ độ cảm ơn, nhưng bản thân đâu có tâm trạng và sức lực đi suy nghĩ việc đó. Việc cứu cả nhà Joel tựa như cứu hỏa, cứ thêm một ngày trôi qua thì hi vọng thuận lợi cứu được càng ít hơn một chút.

Dĩ nhiên Lucien cũng biết rằng không thể hành sự lỗ mãng, bản thân phải kiên nhẫn chờ thời cơ, làm tốt các công việc chuẩn bị. Bởi

vì đây là một việc rất nguy hiểm, càng muốn nhanh chóng giải quyết thì càng không dễ thành công.

Thế nên trạng thái hiện giờ của Lucien giống như là đi trên sợi dây thép treo giữa hai bờ vực vậy, bên trái là chậm rãi và trì hoãn, bên phải là nôn nóng và lỗ mãng, dù nghiêng về bên nào cũng sẽ ngã xuống dưới đáy vực tan xương nát thịt, chỉ có giữ thăng bằng hoàn hảo nhưng cực kỳ gian nan mới có thể đi đến thành công.

Việc học chữ của Lucien dưới sự trợ giúp của trí nhớ siêu mạnh và cách học tốt của mình đã gần hoàn thành, cái còn thiếu chỉ là tích lũy từ đơn hiếm gặp. Do đó buổi chiều này Lucien cũng giống với Lotter, Phyllis đều đang học nhạc. Đối với Lucien mà nói, chìm vào trong việc học cũng giúp hắn giữ bình tĩnh.

Trong sự bình tĩnh này, kết hợp với tình báo nhận được và thăm dò ra trong hai ngày nay thì một kế hoạch to gan dần dần hình thành trong đầu của Lucien.

Buổi học kết thúc, sau khi quay về căn nhà nhỏ của mình, Lucien lại thu dọn một số vật phẩm mang đến căn biệt thự hoa viên mà hắn thuê ở số 116 khu Jisu, việc này trông có vẻ là quá trình chuyển nhà từ từ rất bình thường nên đến buổi tối trên giấy trắng chỉ nhắc một câu: “Ngài Evans, ngày mai đến cung điện mùa hè Latah nhất định hãy giữ sự thông minh của ngài, đừng làm chuyện ngu xuẩn, nếu không hậu quả sẽ do bản thân ngài gánh chịu.”

Một đêm yên ả nhanh chóng trôi qua, Lucien dùng sự bình tĩnh cưỡng ép duy trì, kết hợp với một chút kiến thức thôi miên khi học

“Phồn Tinh Chi Nhãn” để giúp bản thân không vì sốt ruột mà mất ngủ, hơn nữa ngủ rất sâu, sau khi tỉnh lại tinh thần rất tốt.

“Hôm nay sẽ là một ngày quan trọng, không thể có một chút sai sót!”

Trên giấy trắng không có mệnh lệnh mới, Lucien dùng bữa sáng xong thì đến Hiệp Hội Nhạc Sĩ, bá chiếm một phòng đàn nhỏ, dùng luyện tập dương cầm để phân tán sự chú ý giúp bản thân không cần căng thẳng.

Có lẽ là mấy ngày gần đây cuộc sống thay đổi mạnh mẽ khiến Lucien lại có cảm giác bị số mệnh trêu đùa, có vô số gian nan và nguy hiểm ập đến. Có lẽ là gần đây luôn xem các loại nhạc khúc của Bethoven nên sau một bài giai điệu Định Mệnh miễn cưỡng trôi chảy, Lucien nghỉ ngơi thời gian ngắn thì theo bản năng đàn lên bản xô-nat cho dương cầm thứ 8 cung đô thứ, cũng chính là bản “Bi Tráng” nổi tiếng.

Nó là tác phẩm đỉnh cao của khúc dương cầm thời kỳ đầu của Bethoven, tuy tên là “Bi Tráng” nhưng thực ra là cùng một dòng với “Khúc Giao Hưởng Định Mệnh”. Dùng sự bi thương đau buồn mà cuộc sống mang lại tạo ra một bầu không khí bi kịch làm nổi lên một sự kiên định thẩm thấu trong giai điệu, biểu đạt ra khí khái anh hùng khi đối diện với sự gian khổ, với số mệnh gian nguy, cùng với ý chí tranh đấu bất khuất.

Lucien trước giờ chưa luyện tập qua khúc dương cầm này, do đó dù có thể nhớ rõ tất cả nốt nhạc thì cũng chỉ đàn đứt quảng, không có chút mỹ cảm, nhưng cảm giác đứt quãng này ngược lại càng gần gũi với tâm trạng mâu thuẫn phức tạp của sự sốt ruột, kiềm nén,

cưỡng ép bình tĩnh trong lòng Lucien. Do đó Lucien đàn hết lần này đến lần khác, cho đến khi có cảm giác mệt mỏi mới dừng lại.

Trải qua sự phát tiết của âm nhạc, Lucien cảm thấy tâm trạng và tâm thái đã giữ ở một trạng thái khá hoàn hảo, vì vậy rời khỏi phòng đàn đến phòng nghỉ của mình nghỉ ngơi.

10 giờ 30 phút, cửa của phòng nghỉ bị gõ vang, giọng của Elena truyền vào:

“Lucien, xe ngựa của Công Chúa điện hạ đến đón anh rồi.”

Nghe đến câu nói này, Lucien vừa từ trên ghế tựa từ từ đứng lên, vừa trả lời: “Được, Elena, tôi lập tức xuống liền.”

Sau khi chỉnh lại áo khoác màu đen và áo sơ mi trắng có cửa tay áo bằng ren rộng, Lucien đứng trước gương ngắm mình với mái tóc đen mắt đen hết ba mươi giây, sau đó mới lấy lại bình tĩnh, bình thản đi ra khỏi phòng nghỉ, đến sảnh lớn ở tầng một.

Xe ngựa Natasha phái đến màu tím đậm, có huy hiệu của gia tộc Violet, bên ngoài khiêm tốn còn bên trong sang trọng. Lucien ngồi bên trong hoàn toàn không cảm nhận được một chút lắc lư và rung giật nào, còn tấm thảm màu vàng đậm sản xuất từ Tyrael thì tạo ra một bầu không khí ấm áp, nhưng Lucien lại giữ thái độ ngồi thẳng tắp, không cầm lên những vật phẩm như rượu nho màu đỏ huyết bày trên chiếc bàn nhỏ trước mặt.

Sau mười mấy phút, xe ngựa đến cung điện mùa hè Latah đúng giờ, cổng chính là một cánh cổng đá điêu khắc vô số tượng anh hùng, hơn mười binh sĩ mặc quân phục màu đỏ dưới sự chỉ huy của một Kỵ Sĩ cơ bắp nổi lên, anh dũng uy mãnh bảo vệ ở đây.

Kiểm tra đơn giản vật phẩm mang theo người của Lucien xong, Kỵ Sĩ bảo vệ huơ tay để xe ngựa đi qua.

Vừa đi qua cổng lớn, Lucien rất nhanh đã cảm nhận được khí tức thần thuật trang nghiêm đáng sợ đó, chúng dường như bao phủ toàn bộ tòa cung điện mùa hè Latah.

Cung điện mùa hè Latah là một tòa kiến trúc to lớn màu vàng nhạt, bề ngoài rầm rộ nhưng lại không mất đi sự chạm trổ tinh tế, đối xứng hai mặt đông tây là hai cung điện kiểu pháo đài hùng vĩ trang nghiêm, nối liền với chúng là một cụm cung điện tinh xảo tráng lệ.

Phía trước cung điện chính của cung điện mùa hè Latah là một quảng trường rộng lớn, có hồ phun nước. Còn quảng trường được bao vây bởi một lâm viên xinh đẹp rộng bằng nửa khu chợ, bên trong có các loại cây cối và hoa tươi kỳ lạ.

Một con sông nhân tạo có thể chạy được mấy con thuyền buồm đang lấp lánh ánh sáng của con sóng trong vắt uốn lượn chảy qua từ trong lâm viên.

Xe ngựa chở Lucien đi qua con đường lớn của lâm viên, vượt qua cây cầu dài trên con sông nhân tạo, dừng trước cung điện chính, hai thị nữ xinh đẹp đã chờ sẵn ở đó.

“Xin chào, ngài Evans, mời theo chúng tôi đến phòng đàn của Công Chúa điện hạ.” Hai thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp giống như là sinh đôi dùng giọng nói trong trẻo giống nhau hành lễ với Lucien.

Lucien lễ độ gật gật đầu: “Cảm ơn các cô.”

Dưới sự hướng dẫn của hai thị nữ này, Lucien đi xuyên qua từng tòa cung điện nguy nga lộng lẫy. Chúng dùng các nham thạch hoa

văn đỉnh cấp nhiều màu sắc để xây nên, tỏa ra ánh sáng các màu lóa mắt. Các nơi như cầu thang, lan can dùng giấy thếp vàng để bọc, dựa vào chủ đề của các cung điện khác nhau còn có thủy tinh lớn, sợi bông trắng thuần khiết cùng với các bức tranh dầu sử thi phân bố ở trên tường và mái vòm, mỗi một chi tiết đều tràn đầy vẻ rườm rà hào nhoáng chạm trổ tinh tế.

Hai thị nữ đi một cách thông thạo mà uyển chuyển, họ được huấn luyện bởi lễ nghĩa nghiêm khắc, không ai bắt chuyện với Lucien, giữ nụ cười mỉm lễ độ. Rất nhanh, Lucien đã đi đến một hành lang cao lớn tráng lệ.

Hành lang đang mở hai mươi bốn lá cửa sổ hình vòm về hướng lâm viên, còn một bên còn lại của hành lang thì khảm hai mươi bốn tấm kính tạo thành từ vô số những mảnh kính nhỏ tương ứng với cửa sổ. Chúng chiếu rọi quang cảnh của lâm viên, khiến người ta giống như trực tiếp dạo chơi ở trong lâm viên, cảnh sắc tựa như mộng ảo được tạo thành từ bức tranh dầu lớn khí thế hào hùng trên trần nhà hình vòm và ánh sáng thần thánh thuần túy không biết từ đâu phát ra.

Đây là một tòa nhà nổi tiếng nhất của cung điện mùa hè Latah, tên là “Hành Lang Của Thiên Quốc”, lúc Lucien vẫn chưa nổi tiếng thì đã được biết đến từ trong cuốn sách của thư viện và trong lời lẽ của bọn Lotter.

Đi xuyên qua “Hành Lang Của Thiên Quốc” dày đặc khí tức thần thuật nhất, Lucien đã tiến vào cung điện “Hành Lang Triển Lãm Tranh ChiếnTtranh” mà Natasha ở, trên bức tường ở đây có nhiều tác phẩm tranh sơn dầu chủ đề chiến tranh.

“Ngài Evans, ở đây chính là phòng đàn.” Hai thị nữ dẫn Lucien đến một căn phòng yên tĩnh hẻo lánh, đồng thời một người trong họ mở cửa, dẫn dầu tiến vào, báo cáo với nữ sĩ Camille.

Qua một hồi, sau khi được sự đồng ý của Camille, thị nữ ra hiệu Lucien có thể đi vào.

Đây là một căn phòng rất lớn, có màu chủ đạo là màu da cam ấm áp yên lòng, tấm thảm tinh xảo lộng lẫy, đang bày rất nhiều nhạc cụ, ở chính giữa là một cây dương cầm màu vàng nhạt.

Natasha đang ngồi trước dương cầm, đàn một khúc chiến tranh. Kỹ xảo chỉ pháp thành thạo, thể hiện ra giai điệu mạnh mẽ hùng hồn rất tinh tế, trình độ vượt qua hầu hết các nhà diễn tấu nhưng nàng ấy hình như đang cố ý mô phỏng kỹ xảo của Victor, không có cảm giác thoải mái như ý.

Trong góc có một bộ sô pha, một bàn uống trà màu nâu nhạt, Camille mặc chiếc váy dài màu đen mãi không đổi đang ngồi ở đó.

Cảm nhận được Lucien đi vào nên Natasha dừng đàn tấu, quay người một cách thoải mái, mỉm cười tự nhiên: “Lucien, ta có hơi không hiểu về chỉ pháp đàn tấu dương cầm mới của Victor, ngươi có thể giảng giải cho ta không?”

Nàng ấy không có chút thái độ bề trên nào, giống như đang gọi một người bạn cũ vậy.

“Dĩ nhiên, đây là vinh hạnh của thần.” Lucien đi đến bên đàn dương cầm, ngồi lên một chiếc ghế đàn khác rồi bắt đầu giảng giải cho Natasha.

Tuy kiến thức âm nhạc của bản thân Lucien vẫn ở trình độ khá thấp, nhưng thứ Natasha cần trao đổi vừa khéo là phần sở trường nhất và cũng là phần đã được bổ sung của Lucien, hơn nữa biểu hiện mơ mơ hồ hồ, mù mà mù mờ này ngược lại càng xác định quan điểm về nhạc khúc Lucien sáng tác của Natasha và những người khác.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Natasha bỗng nhiên nhìn Lucien nói: “Lucien, ngươi có tâm sự gì phải không? Ta có thể cảm nhận được sự sốt ruột, bất an và căng thẳng của ngươi?”

Trực giác và cảm nhận của Đại Kỵ Sĩ cấp năm là rất lớn mạnh!

Còn Natasha lại có tính cách lòng dạ ngay thẳng, không thăm dò, không ngấm ngầm chịu đựng mà trực tiếp hỏi thẳng ra.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Mạo Hiểm

Lucien miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: “Có lẽ vì ở đây là cung điện mùa hè Latah, có lẽ vì đối diện với Công Chúa điện hạ người nên thần cảm thấy căng thẳng và bất an, xin người lượng thứ cho sự cẩn trọng của thần.”

Nhưng trong lòng Lucien lại hơi thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng hỏi ra rồi!”

Sự nôn nóng, bất an và căng thẳng mà Natasha cảm nhận được đều là bản thân Lucien tự ngụy trang ra, mục đích là khiến Natasha hỏi ra vấn đề này để thăm dò một số chuyện.

Natasha nhíu nhíu lông mày rậm nhưng đẹp: “Bởi vì thân phận công chúa của ta và nữ bá tước mà căng thẳng? Lucien, đàn ông phải có khí phách của đàn ông, ngươi có thể tôn trọng người khác, có thể sùng bái người khác, có thể kính nể người khác nhưng tuyệt đối không thể sợ hãi rụt rè. Đây là thuộc về tinh thần và kiêu ngạo của mỗi người đàn ông, mỗi vị Kỵ Sĩ.”

“Công Chúa điện hạ, thần sẽ cố gắng thay đổi. Thần nghĩ sự căng thẳng và bất an khi thần đối diện với người đa phần là đến từ thân phận thần xuất thân dân nghèo và kiến thức hạn hẹp.” Lucien bị thái độ và lời nói của Natasha làm cho hơi kinh sợ, nhưng rất nhanh đã nói ra cái cớ đã chuẩn bị sẵn.

Natasha bỗng nhiên cười lên, không hề nhu mì nhưng dáng vẻ tuyệt mỹ: “Thực ra ngươi tốt hơn rất nhiều so với đa số người khác, ít nhất thì lần đầu tiên ngươi đối diện với ta mà có thể biểu đạt được ý tứ của mình một cách lưu loát và hoàn chỉnh, có lẽ Lucien ngươi không hề phát hiện loại tiềm chất này của mình. He he, lần đầu tiên nhìn thấy Silvia thì có thể nhìn hai đùi của nàng ấy không chớp mắt, gan của Lucien ngươi cũng thật là khiến ta bội phục.”

Có thể là vì sau đó Lucien không hề đi quấy rối Silvia, thậm chí đến cả trò chuyện cũng không có nên Natasha nhắc đến việc trước đó mà không biểu hiện ra ý tức giận, ngược lại còn mang theo ý trêu đùa.

“Đó là lần đầu tiên thần nhìn thấy vớ tơ tằm nên có hơi thất lễ, trên thực tế thần không phải kẻ háo sắc.” Lucien giải thích một câu có hơi khó khăn.

Khóe miệng bên trái của Natasha nhếch lên, một bộ dạng như thể ta rất hiểu: “Sản phẩm phụ của thuật luyện kim ở đế quốc ma pháp cổ đại này tạo cho người ta cảm giác mịt mù như mộng ảo, là vật phẩm mà các nữ sĩ và tiên sinh đều “thích”. He he, xem ra ngươi cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên do đế quốc ma pháp đã hủy diệt nên loại nguyên liệu này chỉ có một số nơi còn có thể sản xuất, ngay cả quý tộc bình thường cũng không thể có được.”

“Công Chúa điện hạ người hiểu thì tốt rồi.” Lucien gật đầu tán thành.

Natasha nhìn Lucien mang theo ý cười: “Nhưng giống như ngươi nhìn lâu như vậy thì chưa có ai, Lucien, ngươi thật sự không phải kẻ háo sắc ư?” Bộ dạng giải thích khó khăn của Lucien khiến cô ấy nảy sinh một số sở thích xấu.

“Trên thực tế, thần ngay cả tay của con gái cũng chưa được cầm.” Lucien đành phải dùng sự thực bi thảm của cuộc đời này để trả lời.

Natasha ồ một tiếng rõ dài: “Thật là không may, ta đã xem qua tài liệu của ngươi, đã mười bảy tuổi rồi. Ha ha, Lucien, thực ra sau buổi hòa nhạc thì rất nhiều cô nương đều có hứng thú với ngươi, cần ta giới thiệu cho ngươi một cô không? Tuy họ cuối cùng đều sẽ gả cho quý tộc nhưng có một thời gian lãng mạn trước hôn nhân, có thể hồi tưởng thì cũng không tồi.” Lại là giọng điệu giễu cợt trêu chọc.

“Công Chúa điện hạ, cảm ơn ý tốt của người, thần tạm thời không cần, mấy năm gần đây thần muốn toàn tâm toàn ý dành cho âm nhạc.” Lucien nghiêm túc từ chối.

Bộ dạng như vậy của hắn càng khơi ra ý trêu chọc của Natasha, cô ấy dường như bóp méo một cách rất tỉnh: “Không cần ta giới thiệu, lẽ nào Lucien ngươi là muốn tự mình theo đuổi?” Sau đó cô ấy nháy nháy mày: “Cần ta hướng dẫn ngươi một số cách theo đuổi con gái không? Silvia con mèo nhỏ đó là bị ta…”

Khụ khụ khụ, tiếng ho của Camille kịp thời vang lên, cắt ngang lời của Natasha.

“Công Chúa điện hạ, chúng ta tại sao phải thảo luận chủ đề kỳ lạ như vậy?” Lucien cảm thấy Natasha rất bình dị dễ gần, không kiêu ngạo, rất dễ trò chuyện nhưng chủ đề cứ luôn lướt về hướng khó hiểu, cho hắn một loại cảm giác kỳ quái.

Natasha nhìn lén Camille một cái, nói một cách rất nghi hoặc, rất đoan trang: “Đây không phải là chủ đề rất bình thường giữa những thân sĩ ư?”

“Nhưng người là nữ sĩ, Công Chúa điện hạ.” Lucien cuối cùng đã hiểu vấn đề xuất phát từ đâu rồi, vừa nãy rõ ràng chính là cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông.

Natasha buông tay: “Ngươi có thể xem ta là một thân sĩ, trên thực tế ta còn hơn đa số các quý ông có thể hướng dẫn ngươi làm sao theo đuổi con gái. Được rồi, chúng ta tiếp tục thảo luận âm nhạc.” Cô ấy nhìn thấy sắc mặt của Lucien có hơi đen rồi, đành tạm thời kết thúc chủ đề này.

Nhưng hiếm thấy là Lucien ở trong chuyện này không giống như quý tộc khác, không biểu hiện ra thái độ kháng cự, căng thẳng, khiến cô rất hài lòng. Cuối cùng cũng có người đàn ông có thể trò chuyện bình thường về chủ đề “thân sĩ” với cô rồi.

Lucien hơi thở phào: “Vừa nãy chúng ta thảo luận đến một số kỹ xảo khi kết thúc nhạc khúc…”

“Lucien, ta có một câu hỏi.” Natasha cắt lời Lucien, một dáng vẻ như thể học sinh ngoan.

Lucien hỏi một cách rất kính nghiệp, rất nghiêm túc: “Là liên quan đến mặt nào của kỹ xảo ở giai đoạn kết thúc?”

“Ngươi thật sự không cần ta hướng dẫn ngươi làm sao theo đuổi con gái à?” Natasha ha ha cười lớn lên.

“…” Lucien đành phải giả vờ không nghe thấy.

Một tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, Natasha bỗng nhiên có cảm hứng, ghi chép lại giai điệu trên giấy trắng của giá nhạc phổ, còn Camille thì đứng dậy tiễn Lucien ra ngoài.

“Vừa nãy có những lời đừng tùy tiện nói cho người khác nghe.” Sau khi Camille tiễn Lucien đến cửa thì nhìn về phía trước nhẹ nhàng nói một câu.

Lucien gật gật đầu một cách trịnh trọng.

Dùng bữa trưa xong, tâm trạng Lucien hơi xao động đi đến nhà Victor, kiên nhẫn chờ Phyllis đến.

Đồng thời dặn dò quản gia Ace một tiếng: “Ông Ace, tháng thu hoạch nên muỗi rất nhiều, thời gian này đặc biệt đáng sợ, ông rải một ít lưu huỳnh ở phòng khách để đuổi đi.”

“Được rồi, ngài Evans.” Quản gia Ace vẫn luôn là người coi trọng lễ tiết nhất.

Phyllis dường như cũng hiểu tâm tình của Lucien nên đã ra khỏi nhà sớm hơn cả nửa tiếng so với bình thường, ngoại trừ Lucien ra thì cô là người thứ nhất đến nơi.

Kéo Lucien đến góc phòng khách, tránh né người hầu, Phyllis lấy ra một cái túi màu đen giống như đêm tối lắng sâu, bên trên thêu mấy ký hiệu ngọn lửa nhảy nhót: “Đây là 40 gam Tường Vi Ánh Trăng, chúng phải dùng loại túi đặc biệt này mới có thể giữ lâu được. Đây là túi riêng của tôi nhưng tôi tạm thời chưa dùng đến, anh cứ cầm trước đi rồi dùng xong Tường Vi Ánh Trăng thì trả lại cho tôi.”

“Cảm ơn cô, Phyllis.” Lucien cố nén tâm tình kích động, nhận lấy cái túi đặc biệt đó rồi mở nó ra.

Bên trong toàn là bột lấp lánh ánh sáng trắng bạc, nhờ cái túi màu đen làm nền nên có một loại mỹ cảm tựa như mộng ảo.

Sau khi ước lượng trọng lượng, Lucien đoán chừng không có chênh lệch quá lớn thì cột túi lại, giấu ở trong túi áo lót, nguyên liệu cần thiết hiện giờ đã chuẩn bị đủ rồi: “Phyllis, Vàng Teller tôi sẽ cố gắng nhanh chóng trả cho cô.”

Phyllis dùng nụ cười lễ nghĩa tiêu chuẩn trả lời: “Dĩ nhiên, đây là tích cóp cá nhân của tôi.” Sau đó cô ấy nhăn nhăn mũi: “Tại sao lại có mùi lưu huỳnh nồng như vậy nhỉ?”

“Vừa nãy muỗi nhiều quá nên tôi dặn ông Ace rắc đó, nhưng sẽ bị gió thổi tan nhanh thôi.” Lucien trả lời dường như không quá để tâm.

Việc học tập của buổi chiều nay, Lucien dù không ngừng bảo bản thân phải bình tĩnh, bề ngoài cũng duy trì rất tốt nhưng nốt nhạc đánh lỗi nhiều hơn so với trước đây vẫn thể hiện ra thực tế nội tâm của Lucien không hề bình lặng. Victor không phê bình về trạng thái này của Lucien, bởi vì xem xét đến việc thả lỏng tâm trạng sau buổi hòa nhạc thì cần thời gian để hồi phục.

Không dễ gì chịu đựng đến sáu giờ chiều, Lucien thu lại tâm tình vội vã, dùng bước chân trầm ổn trở về căn nhà nhỏ ở khu O’let, vừa nấu khoai tây hầm thịt bò, vừa tiếp tục thu dọn đồ đạc chuẩn bị dọn đến khu Jisu, xếp đầy một rương nhỏ.

Dùng xong bữa tối, Lucien mở phong thư rồi giở giấy viết thư ra, nhìn mấy hàng chữ xuất hiện mới nhất trên đó:

“Ngài Evans, hôm nay biểu hiện của ngài ở cung điện mùa hè Latah khiến bọn ta rất hài lòng, rất hài lòng. Nhưng sự căng thẳng, bất an và sốt ruột của ngài hãy khắc chế một cách thích đáng, tuy ta có thể hiểu tâm tình và trạng thái của ngài nhưng công chúa thì không đâu. Được rồi, ta nghĩ với thiên phú của ngài thì nếu nỗ lực chắc có thể bình tĩnh được.”

Không hỏi đến cuộc trò chuyện của Lucien hôm nay, không hỏi Lucien những tri thức ở cung điện mùa hè Latah, tà giáo đồ dường như muốn biểu hiện trạng thái tất cả đều nắm được hết để uy hiếp Lucien.

Lucien gấp giấy thư lại có lộ ra một chút biểu cảm sợ hãi, bỏ vào trong phong thư rồi đặt nó vào trong rương nhỏ. Sau đó ôm cái rương nhỏ trực tiếp đi ra ngoài, đến căn biệt thự hoa viên số 116 khu Jisu như thể đang dọn nhà bình thường.

Đặt cái rương nhỏ ở trong phòng ngủ chính, Lucien lấy ra một cuốn sách âm nhạc đọc một cách yên lặng. Dường như chuẩn bị tối nay sẽ ngủ ở đây.

Đêm dần dần tối đen lại, Lucien nằm lên giường, sau đó nhíu mày đứng dậy: “Quá ẩm ướt rồi, làm sao mà ngủ đây? Ngày mai bảo Brian tìm người đến phơi chăn mới được.”

Thế là Lucien bước nhanh đi ra khỏi phòng ngủ, trực tiếp xuống lầu rời khỏi biệt thự quay về khu O’let, cái rương nhỏ đó và những đồ đạc chuyển đến hôm qua thì để lại ở đó.

Sau khi bóng tối hoàn toàn buông xuống, Lucien đã vào căn nhà nhỏ của mình, khóa cửa lại rồi đóng cửa sổ gỗ, sau đó thổi tắt nến, cởi áo khoác ngoài rồi nằm lên giường.

Mười phút sau, Lucien lại đứng bật dậy, mắng chửi một câu: "Muỗi nhiều quá đi!"

Thế là Lucien từ trong thùng gỗ lấy lưu huỳnh ra, rắc ở mỗi góc phòng để những con muỗi, côn trùng đang kêu ong ong đó hoặc là rớt xuống đất, hoặc là bay đi.

Nhìn tất cả những việc đó, Lucien trở lại giường ngủ một cách hài lòng.

Trong đêm khuya, Lucien mơ hồ cảm nhận được có sóng sức mạnh siêu tự nhiên sản sinh, nó giống như một đôi mắt ở trên không trung của căn nhà đang nhìn mình chăm chú.

"Không có những sinh vật nhỏ như muỗi vằn Arthaud, cuối cùng trực tiếp dùng thần thuật theo dõi rồi à? Xem ngươi có thể duy trì bao lâu."

Lucien nhắm hai mắt, chờ đợi một cách yên lặng. Một tiếng đồng hồ trôi qua, "con mắt" theo dõi đó biến mất nhưng rất nhanh tiếp tục xuất hiện.

"Thời gian kéo dài là một tiếng." Lucien phán đoán.

Lại một tiếng nữa trôi qua, con mắt biến mất theo dự đoán, có lẽ là cảm thấy Lucien đang ngủ bình thường, có lẽ là thay phiên nhân viên nên sau mười phút mới xuất hiện lần nữa, tuy nhiên Lucien vẫn không có động tĩnh.

Hơn ba mươi phút sau, “con mắt” theo dõi đó đột nhiên biến mất không hề có dấu hiệu gì.

Lucien bỗng chui ra từ trong chăn, đồng thời ngụy trang cái chăn thành trạng thái như có người đang ngủ.

Ở đây là khu O’let vì sự việc trong thời gian gần đây nên bị giáo hội quản chế chặt chẽ, cái Lucien đang chờ ngay từ khi bắt đầu chính là sự tuần tra của người gác đêm ở gần đây.

Đối diện với giáo hội, các tà giáo đồ dĩ nhiên chỉ có thể tạm thời tránh lui, không thể dùng thần thuật theo dõi nữa!

Lucien nhân cơ hội đó lặng lẽ đi vào phòng thực nghiệm ma pháp, động tĩnh gây ra của công tắc rất nhỏ, bên ngoài căn phòng căn bản không cảm nhận được, trừ phi là cường giả cấp Hồng Y giáo chủ.

Việc này từ đầu đến cuối đều phải mạo hiểm nhất định, nhưng tình hình trước mắt nếu không mạo hiểm thì tuyệt đối không thể nào thành công.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Linh Hồn Nỉ Non

Bàn, đồ đựng dụng cụ và nguyên liệu trong phòng thực nghiệm vẫn là dáng vẻ khi Lucien vào thu thập bụi oán linh lần trước, không có mùi của người lạ nào, chỉ có mùi lưu huỳnh thoang thoảng bị gió ở lỗ thông gió tại chỗ kín thổi vào.

Lucien giữ trạng thái chuyên tâm thi pháp, bình tĩnh chờ nửa tiếng, cũng tức là khoảng thời gian người gác đêm rời khỏi nơi gần đó và tà giáo đồ bắt đầu theo dõi lại.

Phía trên phòng thực nghiệm không có bất kỳ động tĩnh nào truyền đến, Lucien sau khi xác nhận an toàn mới dùng tinh thần lực để mở rất nhiều luyện kim trận sơ cấp được khắc trên bàn đá, sau đó lấy ra từ trong rương nguyên liệu đã thi triển thêm ma pháp “Bảo Tồn Cơ Quan” một ống bụi oán linh, ba cái nấm thi thể đen, tổ chức não thủy quỷ màu đen vẫn đang không ngừng lúc nhúc, cùng với một số nguyên liệu phụ trợ khác.

Tuy hiệu quả ma pháp đã quá hai mươi bốn giờ nhưng có sự trợ giúp của đá băng tinh và các nguyên liệu khác mà Lucien mua nên tổ chức não thủy quỷ không hề xuất hiện dấu vết hư hỏng.

Đây là biện pháp mà Lucien đã làm để phòng tránh nhỡ khi bản thân vì lỡ việc gì đó mà không thể thi triển ma pháp “Bảo Tồn Cơ Quan” mỗi ngày một lần.

Đeo găng tay vào, cầm lấy dao găm bằng bạc, Lucien khều một cái nấm thi thể đen vào trong luyện kim trận để cân:

“6.72 gam.”

Vừa ghi chép trọng lượng của nấm thi thể đen này trong thư viện Linh Hồn và tính toán lượng sử dụng của các nguyên liệu khác, Lucien vừa đặt nó vào trong đồ đựng thủy tinh có khắc phù văn ma pháp, sau đó lại lấy một cốc thủy tinh chịu nóng khô ráo tới cân trọng lượng của chính nó.

Rót bụi oán linh vào trong cốc chịu nóng này, Lucien quan sát sự thay đổi của cân nặng luyện kim trận, cho đến khi những bụi trong suốt phát ra ánh sáng nhẹ này có tầm 3 gram mới dừng lại.

Dùng cách tương tự để cân ra 10 gram Tường Vi Ánh Trăng xong, cái tay mang găng màu trắng của Lucien cầm lấy dao găm bằng bạc lấp lánh ánh bạc nhẹ nhàng cắt lên tổ chức não thủy quỷ màu đen.

Bản thân tổ chức não thủy quỷ giống như đang giấu vô số con giòi nhúc nhích, lúc nhúc trở nên mãnh liệt, giống như cảm nhận được nguy hiểm cực lớn, cảm giác ghê tởm lạnh giá trơn nhớt xuyên qua găng tay truyền vào đại não Lucien rất rõ rệt.

Trước mắt Lucien đã xuất hiện vô số thủy quỷ và oán linh nhe nanh múa vuốt, làn da và bắp thịt thối rữa của chúng, răng vẫn còn máu tươi, mùi hôi thối nồng nặc khiến người ta cảm nhận được sự đáng sợ và buồn nôn.

Nhưng Lucien lại cắt tiếp một cách lạnh lùng và không run tay chút nào, xuôi theo đường vân phức tạp của tổ chức não, cắt ra tổ

chức mịn bên trong.

Thủy quỷ và oán linh bỗng nhiên biến mất, sự lúc nhúc của tổ chức não thủy quỷ trở về mức độ ban đầu, hơn nữa còn đang tiếp tục yên lặng.

Dùng luyện kim trận cân trọng lượng và dao găm bạc chia nhỏ, đồng thời sau khi xác định trọng lượng tổ chức não cắt ra thì Lucien lấy dụng cụ đựng màu đen dày giống như nồi đất tới, đặt ngọn lửa ở trên luyện kim trận và bắt đầu điều chỉnh độ lửa.

Ngọn lửa từ màu đỏ thẫm thay đổi thành đỏ thắm, đỏ cam, màu vàng kim rồi ổn định ở màu vàng trắng.

Lucien trước tiên bỏ nấm thi thể màu đen vào trong đồ đựng, thêm vào ít nước sạch, sau đó dùng que thủy tinh khuấy.

Nấm thi thể đen không giống như các thực vật khác sẽ đốt cháy, sẽ nứt toác ở dưới nhiệt độ cao, mà là hòa tan từng chút, mùi thối rữa hôi nồng nặc từ từ tỏa ra nhưng lại bị luyện kim trận trói buộc trong đồ đựng.

Khi dịch thể màu đen, sệt dính sôi ra bọt khí thì tay của Lucien thêm vào bụi oán linh và bột Tường Vi Ánh Trăng một cách rất ổn định.

Trộn lại một chút, ba loại nguyên liệu vừa tiếp xúc thì đã tỏa ra lượng lớn khói mù trộn lẫn màu đen và màu bạc.

Khói mù không ngừng tăng lên rồi co lại, dường như có vô số linh hồn đang tranh đấu trong đó, từng loạt tiếng kêu thảm thiết lúc có lúc không truyền vào tai Lucien, khiến Lucien bắt đầu có cảm giác hơi buồn nôn.

Lucien không động đậy, cố nén sự khó chịu, tinh thần lực điều khiển ngọn lửa biến đổi, ngọn lửa màu vàng trắng trở thành màu trắng hoàn toàn.

Khói mù màu đen và màu bạc bắt đầu chậm rãi dung hợp ngưng tụ, tỏa ra một màu sắc trắng bệch tựa như da của người đã chết nhưng vẫn chưa thối rữa, khiến người ta tràn đầy sự ớn lạnh và rùng mình.

Thời gian trôi qua từng giây, khói mù ngưng tụ thành giọt nước màu trắng kỳ lạ. Lucien nhắm chuẩn cơ hội, dùng dao găm bạc hất tổ chức não thủy quỷ vào.

Giọt nước màu trắng bệch trong đồ đựng giống như gặp phải thể từ, hòa tan toàn bộ vào trong tổ chức não thủy quỷ màu đen, chỉ một giây mà tổ chức não thủy quỷ đã biến mất một cách kỳ dị.

Nhiệt độ của căn phòng thực nghiệm ma pháp đột ngột giảm xuống, trở nên âm u. Ngọn lửa màu trắng cháy lên một tia màu xanh đậm, khiến người ta nảy sinh sự khiếp đảm không diễn tả được.

Lucien ở trong phòng thực nghiệm không một bóng người nhảy lui liên tiếp ba bước, nội tạng quằn quại, vô cùng mắc ói, suýt chút nữa đã ngất luôn rồi.

“Đây là bị sóng hạ âm có độ mạnh nhất định tấn công, luyện chế “Linh Hồn Nỉ Non” còn có biến đổi như vậy ư?” Lucien vừa đứng không vững thụt lùi sau, vừa cố nhịn sự choáng váng mà phán đoán tình hình.

Sau đó chú văn tối nghĩa từ trong miệng Lucien truyền ra, một bức tường hình tròn trong suốt xoay quanh bên người Lucien, từng

đường gợn sóng chấn động trên tường!

“Tiêu Âm Thành Lũy”!

Sau khi ngăn chặn tấn công đến tiếp sau đó, Lucien đã khôi phục mấy giây liền tiếp tục thi triển “Quang Lượng Thuật:.

Quả cầu ánh sáng sáng rực xuất hiện ở trong phòng thực nghiệm trống trải, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mạnh có thể nhìn thấy chi chít từng mặt người trắng bệch trong đồ đựng!

Những mặt người này rất trong suốt rất mờ nhạt, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy ngũ quan, nhưng oán độc và khí tức u ám dày đặc mà chúng tỏa ra đang cố gắng thoát khỏi luyện kim trận, muốn chui vào trong thân thể Lucien.

Không giống như oán linh đơn thuần mà giống một thứ hỗn hợp giữa linh thể và sự nguyền rủa, nếu bị chúng chui vào thân thể thì e rằng kết cục thê thảm.

Từng ma pháp ánh sáng mạnh tương tự như Quang Lượng Thuật xuất hiện theo những chú văn bí hiểm của Lucien, dưới sự chiếu rọi mạnh chồng chất của chúng, những mặt người mờ nhạt oán độc này dần dần biến mất.

Chờ đến lúc phòng thực nghiệm trở lại bình thường, Lucien mới nhìn thấy trong đồ đựng chỉ còn lại một chút dịch thể màu đen thừa ra, hơn nữa còn phát ra mùi cháy khét nồng nặc.

“Công thức “Linh Hồn Nỉ Non” được dịch trên sổ ghi chép ma pháp của nữ phù thủy chắc là không sai, có thể là một số hạn chế nào đó bà ta cảm thấy không quan trọng và cũng không thể gặp được nên không dịch. Việc này suýt chút nữa hại chết mình rồi.”

Lucien tháo găng tay ra, quẹt mồ hôi: “Sau này phải tìm cơ hội học chữ của đế quốc ma pháp cổ đại mới được.”

“Mình đều dựa vào công thức và quá trình ghi chép của nữ phù thủy để làm, sự khác biệt duy nhất là tổ chức não thủy quỷ mà mình sử dụng là biến dị, rất có thể chính là chỗ này xảy ra vấn đề.” Lucien suy nghĩ và phân tích lại công thức, quá trình để đưa ra phán đoán.

“Nước thuốc “Linh Hồn Nỉ Non” là thành tựu tuyệt vời của ma pháp Tử Linh ở đế quốc Hillvanas cổ đại, dựa theo ghi chép của nữ phù thủy thì công thức này được một số cực ít ma pháp sư nắm vững. Tổ tiên của bà ta là sau một lần trao đổi ngẫu nhiên mới nhận được, do đó nó là công thức yêu cầu vô cùng chuẩn xác, nguyên liệu có hơi biến đổi thì có khả năng gây ra thất bại.

May mà tổ chức não thủy quỷ biến dị của Lucien chỉ là nhiều sức mạnh linh hồn hơn một chút, không có khác biệt mang tính bản chất so với tổ chức não thủy quỷ bình thường, vì vậy Lucien rất nhanh đã nghĩ được cách, quyết định luyện chế lại.

Lần này Lucien dùng nấm thi thể đen màu sắc đậm nhất, chất lượng tốt nhất, quá trình sau đó thì hoàn toàn giống với lần đầu tiên, đã tiến hành đến bước cuối cùng rất thuận lợi.

Lucien sau khi xem “Tiêu Âm Thành Lũy” và cạm bẫy trói linh thể đã bố trí sẵn trước đó thì bình thản ném tổ chức não thủy quỷ cắt ra vào trong đồ đựng, để nó hấp thu giọt nước kỳ lạ trắng bệch.

Á! Á! Á!

Từng tiếng khóc sắc bén chói tai từ trong đồ đựng truyền ra, đầy cảm giác bi thảm thê lương nhưng lại bị Tiêu Âm Thành Lũy triệt

tiêu.

Tổ chức não thủy quỷ màu đen thui nhanh chóng phai màu, trở thành đen lợt và dính sệt lại.

Sự biến đổi như vậy một nửa là nữ phù thủy ghi chép, một nửa là Lucien suy tính đoán trước nên không hề sợ hãi, lạnh lùng đem lượng ít nguyên liệu phụ trợ dựa theo các bước ném vào trong ngọn lửa.

Ngọn lửa màu trắng bỗng chốc bùng phát lên, bao trùm lấy toàn bộ đồ đựng, sau đó lại đột nhiên tắt đi.

Ngọn lửa biến mất, trong đồ đựng đã xuất hiện dịch thể tầm 30ml có màu đen nhạt, không ngừng nổi bọt khí, trong mỗi bọt khí đều có một gương mặt người mờ nhạt, trắng bệch và ác độc, chúng không ngừng kêu thảm thiết, không ngừng nỉ non, khiến người ta không chịu nổi mà mềm lòng.

“Chả trách gọi là “Linh Hồn Nỉ Non”.”

Lucien thi triển “Pháp Sư Chi Thủ”, bỏ nước thuốc màu đen nhạt kỳ dị đáng sợ này vào trong ống thí nghiệm thủy tinh.

Sau khi quan sát tỉ mỉ, chắc chắn nước thuốc bọt khí đen nhạt này giống với “Linh Hồn Nỉ Non” được nữ phù thủy miêu tả, Lucien cắn răng ngẩng cao đầu trực tiếp đổ nước thuốc vào trong miệng.

“Không có thời gian, cũng không có nguyên liệu để thử nghiệm đặc tính dược tễ nữa! Nữ phù thủy chắc sẽ không tự mình hại mình!”

Nước thuốc không khó uống như Lucien tưởng tượng, chỉ là cảm giác trơn trơn có chút kỳ quái, trong lòng kiên quyết nên Lucien đã thuận lợi nuốt chúng xuống.

“Ợ, vị thịt gà ư?”

Nhưng rất nhanh Lucien đã cảm thấy trong thân thể có từng cơn đau nhói sinh ra giống như phát ra từ nơi sâu nhất của linh hồn, nó dường như muốn xé rách thân thể của hắn ra từng miếng từng miếng.

Vô số tiếng nỉ non vang vọng bên tai, Lucien đã không phân rõ được là thật hay là ảo giác.

Loại đau đớn cực đoan này là thứ mà chuyên tâm thi pháp không thể chống lại, Lucien không chịu nổi mà quỳ xuống, sau đó nằm ngã ra rồi cắn chặt miếng vải đã chuẩn bị sẵn trước đó, lăn lộn ma sát ở trên đất, muốn giảm nhẹ sự đau đớn này.

Tuy nhiên trong đầu Lucien lại giữ một chút tỉnh táo không dao động sau cùng:

“Trải qua sự rèn luyện mấy tháng nay, thân thể mình vốn dĩ là tốt hơn người thường rồi nhưng hai lần dùng nhiều tiềm lực lại trở nên giống với người bình thường, khả năng kích phát sức mạnh huyết mạch tuy cao nhưng không phải tuyệt đối!”

Trong sự đau đớn, Lucien chỉ cảm thấy tất cả máu của mình đều sôi lên, đang dâng trào trong thân thể, chảy đến mỗi một ngóc ngách, còn mỗi sợi mạch máu đều phồng lên đến cực hạn, giống như sẽ nổ toác ra bất cứ lúc nào.

Làn da lộ ra bên ngoài của Lucien bao gồm mặt, cổ, mu bàn tay đều nổi lên từng sợi từng sợi mạch máu màu xanh, trông vừa đáng sợ vừa khủng bố.

Từng hơi máu bốc hơi ra từ trong mạch máu, giống như quả cầu màu đỏ huyết hoàn toàn bao lấy Lucien, sau đó lại thấm ngược trở lại.

Trong nỗi đau đớn một nửa là tỉnh táo một nửa là ảo giác, Lucien dần dần cảm nhận được mạch máu mình đang tách rời, thứ lớn mạnh nhất là một luồng sức mạnh tử vong sâu thẳm lạnh giá, nó đang áp chế mạch máu khác, bắt đầu cải tạo thân thể. Tuy nhiên "Ảnh xạ ngôi sao chính của số mệnh" trong linh hồn Lucien lại bỗng nhiên sáng lên, kết nối với ngôi sao chính, xung quanh hiện ra bầu trời sao minh tưởng hư ảo một cách kỳ lạ. Thế là một loại mạch máu vốn dĩ bị áp chế nhận được sự chi viện lớn mạnh nên cũng phát triển với tốc độ nhanh, đồng thời xua đuổi sức mạnh tử vong.

Hai loại sức mạnh dùng tất cả mạch máu bên trong thân thể Lucien làm chiến trường giao chiến kịch liệt. Lucien vẫn còn giữ một chút tỉnh táo dĩ nhiên là hi vọng sức mạnh của ngôi sao giành chiến thắng, ít nhất nó không "tà ác" như vậy, mà trong hành động tiếp sau đó của bản thân thì sức mạnh của tính chất hắc ám có thể sẽ mang đến nguy hiểm và trở ngại nhất định.

Đáng tiếc, sức mạnh tử vong dường như do vô số linh hồn hợp lực luôn luôn chiến thắng sức mạnh ngôi sao của bản thân Lucien. Chính vào lúc Lucien tưởng bản thân sẽ bị vỡ mạch máu, chảy máu bên trong mà chết thì tử vong đã chiếm thế thượng phong, sắp áp chế sức mạnh ngôi sao.

Máu tươi điên cuồng chảy hình như muốn trở nên nhẹ nhàng lại.

Suy cho cùng đây là huyết mạch kích phát dựa vào dược tễ, chứ không phải năng lực của bản thân Lucien

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Ánh Trăng Và Ký Hiệu

Lucien chỉ giữ lại sự tỉnh táo sau cùng đã chuẩn bị chấp nhận sức mạnh tử vong và phối hợp với nó cải tạo thân thể của mình, bởi vì việc này vẫn tốt hơn là tiếp tục dây dưa không thể kích phát huyết mạch.

Dĩ nhiên, kế hoạch tiếp sau đó cũng phải có thay đổi tương ứng, từ trực tiếp đổi thành gián tiếp.

Mà lúc này, trong bóng tối bên ngoài nhà của Lucien đã nhảy ra một cái chân mang giày da đen một cách lặng lẽ.

Cùng với sự xuất hiện của cái chân này, trăng trên bầu trời đêm dường như bỗng nhiên sáng lên một chút, ánh trăng vừa khéo chiếu vào khe hở nhà Lucien ngưng tụ lại càng thêm sáng, càng thêm trong, như thể trên mặt đất có rải một lớp sương bạc mỏng.

Lucien nửa hôn mê bỗng nhiên cảm thấy trong bầu trời sao minh tưởng xung quanh xuất hiện một mặt trăng xinh đẹp tựa như ảo giác vậy, ánh trăng sáng trong mộng ảo đó trực tiếp chiếu lên người, đồng thời càng lúc càng sáng.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, một loại sức mạnh huyết mạch vốn dĩ rất yếu ớt trong thân thể của Lucien bỗng nhiên lớn mạnh nhanh chóng, trong mấy giây ngắn ngủi tranh thủ thời khắc quan trọng sức

mạnh tử vong áp chế sức mạnh ngôi sao đã cùng lúc đánh bại cả hai.

Đồng thời nó nhanh chóng chiếm thế thượng phong tuyệt đối, hoàn toàn áp chế tất cả sức mạnh huyết mạch khác!

Thay đổi đột nhiên và khó bề tưởng tượng như vậy nên Lucien vẫn chưa kịp nảy ra bất cứ ý nghĩ nào, sức mạnh huyết mạch có loại liên hệ nào đó với mặt trăng đã hoàn toàn kích phát.

Huyết dịch hiện ra ánh sáng mặt trăng sáng trong nhàn nhạt trở nên nhẹ nhàng, cùng với nhịp đập mạnh mẽ kiên định trong tim Lucien, từng đợt từng đợt lan đến mỗi ngóc ngách trong thân thể để cải tạo thể xác, cơ quan nội tạng và thần kinh, sự đau đớn bắt đầu chuyển thành tê tái.

“Tại sao lại xuất hiện sự thay đổi này? Lẽ nào môi trường còn có thể ảnh hưởng đến huyết mạch kích phát?”

Sự tê tái của toàn thân tốt hơn rất nhiều so với sự đau đớn lúc nãy, Lucien dần dần từ trạng thái nửa hôn mê tỉnh táo trở lại, nhớ lại sự việc kỳ lạ lúc nãy.

Do chưa từng đọc sách vở và tài liệu lịch sử về quá trình kích phát sức mạnh huyết mạch nên Lucien hoàn toàn không nghĩ ra lý do, chỉ có thể tạm thời chấp nhận và bắt đầu phối hợp huyết mạch cải tạo thân thể.

Ngoài căn nhà của Lucien, một cái chân mang giày da màu đen khác cũng xuất hiện từ trong bóng tối, đi về trước một bước, sau đó hai cái chân cùng lúc tiến vào trong bóng tối rồi biến mất dạng. Ánh

sáng mặt trăng sáng ngời rọi vào khe hở nhanh chóng u ám, không khác biệt gì với ánh trăng khác xung quanh ngôi nhà.

……

Huyết mạch cải tạo dần dần hoàn thành, Lucien từ dưới đất đứng lên, quan sát hai tay dường như không có thay đổi bao nhiêu.

Nhưng không cần thử nghiệm, Lucien đã có thể cảm nhận được hai tay mình chứa sức mạnh lớn mạnh, có thể dễ dàng bóp nát cổ họng của một người, hung dữ mạnh mẽ hơn bất kỳ đại lực sĩ chưa kích phát sức mạnh huyết mạch nào. Hơn nữa vừa nãy khi sức mạnh huyết mạch cải tạo, so với sự tăng trưởng của sức mạnh thì Lucien đã có cảm nhận trực giác rằng tốc độ, nhanh nhẹn, tính nhịp nhàng mới là ưu thế của sức mạnh huyết mạch này.

Chân đạp một cái, Lucien chạy nhanh trong phòng thực nghiệm, nhanh đến nỗi gần như muốn kéo ra bóng mờ, nhưng trong phòng thực nghiệm chật hẹp thì Lucien với tốc độ cao lại không chạm phải bất cứ một đồ vật nào cả.

Đã thích ứng một lúc, tốc độ của Lucien thậm chí còn tăng lên, chỉ là giày hình như có hơi không thể chịu đựng được.

“Tốc độ và nhanh nhẹn của mình so với Kỵ Sĩ cấp hai có huyết mạch “Bóng Mờ” đó cũng không kém bao nhiêu, đây cũng là do huyết mạch mình dựa vào dược tễ để kích phát không hoàn thiện, không phải là Kỵ Sĩ thật sự. Nếu là Kỵ Sĩ thật sự kích phát sức mạnh huyết mạch này thì mới chỉ là cấp một nhưng tốc độ và nhanh nhẹn cũng sẽ sánh ngang được với Kỵ Sĩ cấp hai không có ưu thế về mặt này. Thật đúng là một loại sức mạnh huyết mạch không tồi.” Lucien dừng lại, đánh giá thực lực của bản thân: “Nhưng sức mạnh

và thể chất thì chênh lệch rất nhiều, còn kém xa Kỵ Sĩ cấp một thông thường."

Lucien bình tĩnh lại, lĩnh hội kỹ một chút sức mạnh huyết mạch của mình, sau đó thử vận dụng và phán đoán năng lực các mặt của nó.

"Có thị giác bóng tối, trong đêm tối có thể nhìn được tầm hai trăm mét." Trong đôi mắt màu đen của Lucien đã xuất hiện một luồng tia sáng màu bạc.

"Thân thể có thể Nguyệt Quang Hóa để giảm sát thương." Hai tay Lucien bắt đầu ảo hóa thành ánh trăng trắng bạc, nhưng với năng lực huyết mạch của Lucien hiện tại thì vẫn chưa thể quang hóa hoàn toàn. Đây là việc Thiên Kỵ Sĩ cấp bảy mới có thể làm được, hơn nữa cũng không thể giống năng lực Long Lân Hộ Giáp chịu được sát thương khá lớn.

Nhưng sau khi Nguyệt Quang Hóa sơ cấp, Lucien có thể miễn sát thương đối với vũ khí thông thường, còn đối với vũ khí ma pháp, vũ khí thần thuật, sóng xung kích trường lực có thể giảm nhẹ sát thương với mức độ nhất định, cũng có thể làm suy yếu sát thương nguyên tố hỏa và a-xit, đồng thời đối kháng với sự tập kích của sức mạnh tử vong: "Tổng hợp lại thì Nguyệt Quang Hóa hiện tại tuy vẫn không sánh được với phòng ngự Long Lân ở huyết mạch "Hồng Long" của người gác đêm, nhưng cũng là một loại năng lực không tồi, mặt khác có thể vượt qua hắn ta về năng lực lén đi trong đêm tối."

Sau đó, Lucien cầm dao găm bạc rạch một đường trên tay mình, vừa nhìn nó chảy ra một ít mau tươi xong lập tức phục hồi lại

nguyên trạng, vừa ghi chép: “Còn có năng lực tự chữa lành nhất định.”

“Tiếc là không có năng lực tấn công siêu tự nhiên như Ngọn Lửa Bóng Tối, Long Uy (1), Hồng Long Thổ Khí (2)…”

Lucien hơi có chút tiếc nuối, loại sức mạnh huyết mạch tuy lớn mạnh nhưng cũng có chỗ thiếu sót cực lớn của nó: “Dựa theo ghi chép về chủng loại sức mạnh huyết mạch thì nó chắc là huyết mạch “Ánh Trăng”, không thuộc tính chất hắc ám.”

Tuy trong tài liệu mà Lucien hiện tại có thể tiếp xúc được không có kiến thức kích phát huyết mạch và rèn luyện tăng cấp năng lực huyết mạch, nhưng giáo hội đã chỉnh lý các tính chất sức mạnh huyết mạch thường thấy thành sách, giúp các Kỵ Sĩ kích phát huyết mạch có thể nhanh chóng nắm vững năng lực của bản thân, đồng thời dùng để giám định Kỵ Sĩ Hắc Ám và bắt chúng.

Loại sách này có ở thư viện âm nhạc, John cũng thường nhắc đến với Lucien, đồng thời kể rằng anh ấy đang hướng về huyết mạch loại Kim Thuộc, Đại Địa.

“Nếu là huyết mạch “Ánh Trăng”, vậy khi tắm mình trong ánh sáng mặt trăng thì sức mạnh, thể chất, tốc độ và nhanh nhẹn đều sẽ tăng lên. Dựa theo giới thiệu của “Huyết Mạch Đồ Giám” thì sức mạnh và thể chất của nó sẽ đạt đến tiêu chuẩn khá cao của Kỵ Sĩ cấp một, nhanh nhẹn và tốc độ thậm chí có tiêu chuẩn khá thấp của Kỵ Sĩ cấp hai có huyết mạch ưu thế ở hai phương diện này, sát thương mà Nguyệt Quang Hóa làm suy yếu trở nên nhiều hơn, năng lực tự chữa lành càng mạnh.”

“Mình tuy kém hơn so với Kỵ Sĩ chính thức kích phát sức mạnh loại huyết mạch này, nhưng dưới điều kiện mặt trăng chiếu rọi thì sức mạnh và thể chất chắc cũng có thể chống chọi được Kỵ Sĩ thông thường, nhanh nhẹn và tốc độ lại càng có thể tương đương với tiêu chuẩn cao nhất của Kỵ Sĩ cấp một, Nguyệt Quang Hóa, năng lực tự chữa lành, thị giác bóng tối cũng sẽ tăng lên.”

“Nhưng ở buổi trưa lúc mặt trời chói chang nhất, huyết mạch “Ánh Trăng” sẽ chịu áp chế nhất định, không lợi hại như huyết mạch “Hắc Ám”, huyết mạch “Trăng Bạc”, huyết mạch “Quỷ Hút Máu”, suy cho cùng huyết mạch “Ánh Trăng” không thể sánh được với mấy loại huyết mạch đêm tối, nó chỉ được tăng cường dưới ánh trăng.”

Lucien lộ ra nụ cười thật lòng mà mấy ngày nay ít thấy, chỉnh lại áo quần của mình, rất hài lòng với huyết mạch “Ánh Trăng”.

Sức mạnh siêu tự nhiên thiếu kém về mặt tấn công đối với người khác là nhược điểm, nhưng đối với bản thân thì lại là việc hoàn toàn không cần quá để tâm, còn khi bị áp chế vào buổi trưa thì thực lực cũng mạnh hơn bất kỳ một người không phải cấp Kỵ Sĩ nào, sẽ không xuất hiện tình huống buổi tối siêu mạnh, ban ngày cực yếu ớt, đây là một trong những sức mạnh huyết mạch thích hợp với bản thân.

Sau khi đánh giá sơ bộ và thích ứng với huyết mạch “Ánh Trăng” của mình, Lucien thu thập lại nguyên liệu thực nghiệm, đồng thời thi triển ma pháp “Bảo Tồn Cơ Quan” đối với chúng.

Thi triển xong ma pháp cấp học đồ này, biểu cảm Lucien hơi cổ quái: “Tinh thần lực lại tăng lên đáng kể, mình còn cách học đồ ma

pháp bậc cao chỉ một chút nữa thôi, là do linh phách phản hồi sau khi sức mạnh huyết mạch cải tạo thể xác tạo ra ư?”

Lucien hiện giờ có thể liên tục thi triển mười mấy ma pháp học đồ mới cạn kiệt tinh thần lực.

Tăng cấp như vậy ở giai đoạn học đồ tuy rõ rệt nhưng trên thực tế không nhiều, chỉ là thu hoạch trong khoảng bốn tháng minh tưởng của Lucien, là sự tăng trưởng không hề được chú ý ở giai đoạn ma pháp sư chính thức. Do đó các ma pháp sư dùng loại dược tễ này cho người hầu của mình tăng trưởng sức mạnh căn bản không ghi chép lại lợi ích đối với việc tăng cấp tinh thần lực, mà cả nhà nữ phù thủy đã rất nhiều đời cũng không thu thập tư liệu.

Sau khi xác định sự tăng trưởng tinh thần lực của mình, Lucien rất nhanh đã bình tĩnh lại, tiếp tục thu dọn vật phẩm trong phòng thực nghiệm, đem những thứ có thể mang theo được đều bỏ vào trong rương để sau này có cơ hội thì có thể chuyển đi dễ dàng.

Góc phòng thực nghiệm chất đầy đá màu xám, trước đây chúng là đất bùn đào ra khi xây tầng hầm, một số trong đó được Lucien chia thành bảy ngày mang ra ngoài vứt đi, số còn lại bị ma pháp trận vận chuyển ngược hướng biến thành hình dạng đó, thu nhỏ lại đáng kể không gian chiếm dụng.

Bố trí xong vị trí và thứ tự của đá, Lucien khắc lên trên chúng ma pháp trận “Hóa Đá Thành Bùn Hiệu Quả Nhẹ”, chuẩn bị lần sau khi không bị tà giáo đồ theo dõi thì vào để biến phòng thực nghiệm ma pháp hoàn toàn trở lại thành bộ dạng bùn đất vốn có. Dĩ nhiên, bùn đất cần còn thiếu rất nhiều nhưng đối với Lucien đã có thực lực gần như Kỵ Sĩ mà nói thì vận chuyển sẽ rất đơn giản.

Làm xong mọi việc, Lucien đi đến vị trí tường đá nào đó mà bản thân đã đo đạc sẵn lúc xây dựng, khơi dậy một ma pháp trận "Hóa Đá Thành Bùn Hiệu Quả Nhẹ" khắc trên đó, đồng thời dè dặt dùng tinh thần lực che giấu sóng ma pháp này.

Tường đá biến thành bùn đất, một con đường hầm được Lucien từ từ đào ra.

Chỉ đào mười phút, Lucien đã nhìn thấy một con đường khác.

Đây là mật đạo để nữ phù thủy đi đến đường nước ngầm!

Khi xây phòng thực nghiệm ma pháp, Lucien đã xem xét đến vấn đề nếu bị người khác chặn ở bên trong không thể rời đi từ cửa vào trong căn nhà thì bản thân nên làm thế nào.

Lối ra bí mật khác hiển nhiên là không thể thiếu!

Mà con đường hầm gần nhất, thành hình nhất chính là con đường mà nữ phù thủy đào ra này, lối ra của nó tuy đã bị Benjamin phá hoại nhưng phần thông đến đường nước ngầm vẫn rất hoàn chỉnh.

Chắn xong con đường mới đào ra, sau khi che giấu thì Lucien tiến vào đường nước ngầm, do lo lắng sự giám sát của giáo hội nên triển khai hết sức tốc độ ở huyết mạch "Ánh Trăng" của bản thân, chạy như bay về phía lối ra đường nước ngầm gần nhất.

Lucien hóa thành một bóng mờ có ánh sáng nhàn nhạt, dường như hòa vào với ánh huỳnh quang âm u mà rêu phát ra.

Cách lần trước xảy ra chuyện ở đường nước ngầm đã hai ba tháng rồi, sự giám sát của giáo hội đối với nơi đây trở nên lỏng lẻo

rất nhiều, Lucien không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào, rất thuận lợi đi đến lối ra rồi trở về trên mặt đất.

Đêm tối đen như mực, dù có ánh trăng chiếu rọi nhưng ở phía xa cũng không thể nhìn rõ, tuy nhiên đối với Lucien đã có thị giác bóng tối mà nói, tắm dưới ánh sáng mặt trăng thì trong vòng ba trăm mét vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Lucien không hề gấp gáp tìm vị trí của tà giáo đồ theo dõi mình, mà là đi đến một góc của căn nhà bên cạnh nhà thím Alissa, sau khi xác định xung quanh không có người thì vẽ ra trên đó một loạt hình vẽ đơn giản, ý nghĩa là:

“Tôi đã tìm được trong tài liệu cổ đại một di tích ma pháp “Emden” nằm ở hướng đông nam rừng đen Mazel nhưng không biết vị trí chính xác, đại khái là ở gần ranh giới giao nhau của “hẻm núi Larnaka” và “sông Massol”, cách di tích thường thấy khác một đoạn. Vì vậy, tôi muốn tìm một người dẫn đường biết vị trí di tích này và tin tức bên trong, nhờ Ưng Đầu Mèo chuyển lời cho học đồ ma pháp khác.”

“Đúng rồi, xác nhận sự an toàn của Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng và anh.”

“Giáo Sư.”

***

Chú thích

(1) Long Uy: uy rồng

(2) Hồng Long Thổ Khí: rồng đỏ thở

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Xác Nhận

Đây là một đoạn ký hiệu mà Lucien vẽ dài nhất nhiều nhất, thậm chí "Emden" là từ đơn được viết trực tiếp mà chưa có quy ước sẵn hình vẽ, khiến góc tường trở nên vừa sặc sỡ vừa lộn xộn.

Làm xong tất cả những việc đó, Lucien mới rời đi từ góc của căn nhà này, dựa vào năng lực Bán Nguyệt Quang Hóa lén lút đi đến gần căn nhà nhỏ của mình, sau đó nấp trong bóng tối chuyên tâm cảm nhận tình hình trong căn nhà.

Do người gác đêm đã rời khỏi nên sức mạnh siêu tự nhiên trong căn nhà cảm giác lại xuất hiện lần nữa, Lucien nhờ vào ánh trăng chiếu qua khe hở nhìn thấy bộ dạng loại thần thuật đó. Nó là một đôi mắt gần như trong suốt, trắng bệch không có con ngươi đang lơ lửng giữa không trung của ngôi nhà, lặng lẽ nhìn chăm chú cái chăn gồ lên.

Cảnh tượng kỳ lạ đáng sợ như vậy sẽ khiến bất kỳ một người bình thường nào cũng phải sợ chết khiếp nhưng Lucien chỉ hơi nói thầm một cách vui mừng: "Cũng may thần thuật loại này không dung hợp năng lực tia hồng ngoại kiểm tra, nếu không tấm chăn đã tỏa hết nhiệt lượng rất dễ bị nhìn ra sự khác thường."

Trong bóng tối Lucien lặng lẽ chờ đợi, cho đến nửa tiếng sau thì đôi mắt trong suốt đó do thời gian kéo dài đã hết nên từ từ biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, Lucien lập tức trở nên chuyên chú, cảm nhận được một luồng sóng sức mạnh siêu tự nhiên từ trong góc ở một bên khác truyền ra, sau đó trong phòng lại có một đôi mắt trong suốt trắng bệch từ trong bóng tối trống không dần dần hiện ra.

“Thì ra hắn trốn ở đó.” Lucien vừa nhìn cái góc đó, vừa ném hòn đá nhỏ cầm trong tay về phía ngược lại.

Bịch bịch bịch, tiếng hòn đá rơi xuống đất nảy lên rất rõ rệt trong đêm tối yên lặng khác thường, đôi mắt trong suốt trắng bệch đó lắc lư mạnh và nhanh chóng vỡ tan biến mất, dường như vị thầy tế tà giáo đó ở thời khắc quan trọng thi triển thần thuật bị âm thanh xảy ra bất ngờ này dọa rồi.

Mà nhân cơ hội này Lucien tăng tốc độ lên đến cực hạn, thân thể Bán Quang Hóa kéo ra bóng mờ, dưới sự chiếu rọi của mặt trăng giống như hòa vào trong tia sáng trắng trong, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không phát hiện được.

Lucien ở khoảng cách rất gần nên nhanh chóng chạy đến trước cửa sổ gỗ, đẩy mở cửa gỗ thực tế là chưa khóa rồi nhảy vào, đồng thời nhẹ nhàng đóng lại. Sau đó nhân cơ hội thầy tế tà giáo bị điều chỉnh phản phệ do thần thuật thất bại, thong dong chạy lên nằm trên giường và đắp chăn lại.

Có lẽ là do cảnh giác, có lẽ là đang kiểm tra hòn đá rơi xuống đất nên sau cả một phút thì Lucien mới cảm nhận được trong nhà lại xuất hiện sóng sức mạnh siêu tự nhiên lần nữa.

Mười phút tiếp theo, Lucien giả vờ xoay người đạp chăn ra, khiến đôi mắt trong suốt trắng bệch đó trực tiếp nhìn thấy hắn.

Không có bất kỳ sự khác thường nào, không có chút vấn đề nào, tà giáo đồ chỉ có thể quy kết tình huống vừa nãy là có mèo hoang hoặc chim chóc đi qua nên hoàn toàn yên tâm trở lại.

Còn Lucien thấy lâu như vậy mà đối phương cũng không có động tĩnh thì phán đoán bản thân đã qua ải thuận lợi nên bắt đầu ngủ thật sự.

Nếu không thể kích phát sức mạnh huyết mạch thành công, Lucien chỉ có thể chờ trời sáng nhân cơ hội dân nghèo khu O'let bắt đầu thức dậy, tà giáo đồ tìm nơi khác để theo dõi thì đi ra từ trong phòng thực nghiệm.

Sắc trời sáng lên, Lucien dùng bữa sáng xong thì đi ra ngoài đến Hiệp Hội Nhạc Sĩ.

Trước văn phòng của "Ban Sự Vụ" ở lầu ba, Lucien gõ gõ cửa phòng đang mở hé. Một người phụ nữ trung niên tóc búi lên, ăn mặc rất sang trọng đi tới, nhìn kỹ Lucien một cái rồi hỏi với giọng điệu có mang theo chút không chắc chắn: "Ngài Evans? Ngài tìm Brian phải không?"

"Đúng vậy, tôi có một vài việc tìm Brain." Lucien nhìn thấy Brian ở trong văn phòng do nghe được cuộc trò chuyện nên đã đi ra.

Brian nói có hơi căng thẳng: "Ngài Evans, biệt thự có vấn đề gì ư?"

"Không có, nhưng chăn màn đều rất ẩm ướt, tôi hi vọng anh có thể tìm người giúp tôi phơi một chút, đồng thời trước thứ hai tuần

sau quét dọn biệt thự một lần.” Lucien mỉm cười dặn dò, biểu cảm thoải mái, đây chỉ là một việc nhỏ rất đơn giản.

Trái tim đập nhanh của Brian khôi phục lại, lộ ra nụ cười rất tiêu chuẩn: “Dặn dò của ngài chính là ý nguyện của tôi, ngài Evans.”

Rời khỏi Ban Sự Vụ, Lucien trở về phòng nghỉ ngơi riêng của mình, tâm trạng tốt hơn rất nhiều so với ngày hôm qua. Thực lực của bản thân được tăng lên cực lớn, đã có tư cách nhân lúc hỗn loạn mà cứu người.

Vì không để sự khác thường của tâm trạng mình bị thầy tế tà giáo theo dõi phát hiện được, Lucien đã bắt đầu luyện tập dương cầm, do đã kích phát sức mạnh huyết mạch nên năng lực khống chế và sự nhịp nhàng của hai tay, hai chân Lucien tăng lên đến một mức rất cao, cộng thêm trí nhớ siêu mạnh nên rất nhiều kỹ xảo chỉ pháp độ khó cao cần luyện tập lặp lại rất lâu đã hoàn toàn nắm bắt một cách rất thoải mái.

Do đó, sau khi thích ứng và luyện tập hai ba lần thì những giai điệu thông thạo như khúc giao hưởng Định Mệnh, khúc luyện tập dương cầm được Lucien đàn trôi chảy chưa từng thấy, hoàn toàn đạt đến tiêu chuẩn của một nhạc công hợp lệ.

“Chả trách Lane nói sau khi kích phát sức mạnh huyết mạch, phối hợp với trí nhớ tốt thì một đến hai tuần là có thể trở thành một nhà diễn tấu dương cầm hợp lệ.” Lucien nhớ lại lời của Lane.

Trên thực tế, cường giả cấp Kỵ Sĩ chỉ cần đồng ý luyện tập thì sử dụng nhạc cụ sẽ không khó, nhưng muốn tinh thông và đạt đến tiêu chuẩn của đại sư thì vẫn cần tài năng âm nhạc và sự kiên trì thời gian dài.

Sau khi giao Tường Vi Ánh Trăng cho Lucien, Phyllis cho rằng thỏa thuận của hai bên đã chính thức bắt đầu thực hiện, do đó cô không muốn lãng phí thời gian, buổi sáng trực tiếp đến cùng học với Lucien, đồng thời thỉnh giáo vấn đề của một nhạc khúc mà trước giờ cô luôn thử viết.

Nền tảng âm nhạc của Lucien thực ra vẫn không vững bằng Phyllis nên chỉ có thể đem giai điệu mà cô ấy viết kiểm tra giai điệu tương tự trong thư viện Linh Hồn, sau đó dựa theo những thay đổi của mấy khúc nhạc nổi tiếng đó để hướng dẫn. Tuy cả buổi sáng Lucien chỉ đưa ra hai ba ý kiến nhưng Phyllis đã rất hài lòng rồi, sau khi dựa theo hướng dẫn của Lucien thì cô ấy rất nhanh đã tìm được cảm hứng mới để bổ sung vào nhạc khúc, hiệu quả tốt hơn nhiều so với trước đây.

“Tài năng âm nhạc của anh thật là kinh ngạc.” Đôi mắt xinh đẹp tựa như bảo thạch đỏ của Phyllis lập lòe phát sáng nhìn chăm chú Lucien, mang theo sự kính phục sâu sắc và sùng bái nhẹ. Cô không còn bất kỳ sự hoài nghi nào đối với danh hiệu thiên tài âm nhạc của Lucien, thậm chí nếu có người chất vấn thì cô sẽ là người đầu tiên đứng ra phản bác: “Hơn nữa kỹ xảo đàn tấu dương cầm của anh cũng đã thuần thục hơn rất nhiều, xem ra sau khi luyện tập hoàn chỉnh khúc nhạc phức tạp như vậy thì anh đã đột phá giới hạn, tiến vào giai đoạn tiến bộ nhanh chóng.”

Lucien đối với điều này chỉ có thể dùng nụ cười lễ độ tiêu chuẩn nhất để trả lời.

Buổi trưa, Lucien dùng xong bữa trưa ở hiệp hội thì quay về căn nhà nhỏ, tiếp tục thu dọn mấy món đồ mang đến biệt thự mà bản

thân đã thuê ở khu Jisu.

Trên sân thượng biệt thự đã phơi chăn, màn, Lucien bề ngoài bình thường tự nhiên nhưng trong lòng hơi căng thẳng và lo lắng đi vào phòng ngủ, tìm phong thư mang ra.

“Tà giáo sẽ vì việc hôm qua để phong thư lại đây mà nghi ngờ mình không? Sẽ trừng phạt mình không? Sẽ nguy hại đến sự an toàn của cả nhà chú Joel không?”

Mang theo nhiều suy nghĩ lo lắng như vậy, Lucien lấy giấy viết thư rồi từ tốn giở ra, nhịp tim trở nên chậm rãi dường như ngay đến thở cũng dừng lại.

Giấy viết thư từ từ trải ra, bên trên đã xuất hiện hai hàng từ đơn mới, bút tích màu đen và cứng nhắc khiến người ta không nén được hoảng sợ.

“Ngài Evans, tốt nhất ngài hãy cố định nơi ở, như vậy rất dễ xuất hiện sơ suất.”

Nhìn thấy những chữ này, dưới sự che đậy của biểu cảm mà Lucien cố ý biểu hiển sự nghi hoặc, nhịp tim khôi phục bình thường, nhịp thở cũng khôi phục bình thường.

Nếu coi bản thân là người bình thường, là người bình thường không thể nào nhận ra vật phẩm thần thuật, vậy thì nhất cử nhất động của hôm qua chính là thay đổi sơ suất rất bình thường. Hơn nữa ngoại trừ giấy viết thư thì còn có thầy tế tà giáo dùng “muỗi vằn” và thần thuật theo dõi, biểu hiện của bản thân không có chỗ khiến người khác nghi ngờ.

“Xem ra họ vẫn không muốn để mình biết tính quan trọng của giấy viết thư này.” Lucien vừa nghĩ vừa trả lời: “Tuần này tôi sẽ ở khu O’let.”

Chữ mới trên giấy viết thư xuất hiện: “Vậy mang giấy viết thư về, tiện cho việc liên hệ giữa chúng ta, ngài nói có phải không ngài Evans?”

“Được thôi, nhưng ngày mai các người hãy đưa cho tôi cảnh tượng lần thứ hai, tôi phải xác nhận sự an toàn của cả nhà chú Joel, như vậy tôi mới có thể bình tĩnh đến cung điện mùa hè Latah.” Lucien nói yêu cầu.

“Hợp tác vui vẻ.” Đây là việc đã từng có một lần nên thầy tế tà giáo cho rằng rất bình thường.

Buổi chiều học nhạc xong, khi quay về nhà nhỏ của mình, Lucien dùng thị lực trở nên rất mạnh sau khi kích phát sức mạnh huyết mạch nhìn thấy trong góc của căn nhà bên cạnh nhà thím Alissa, ký hiệu bản thân vẽ vào tối qua đã bị chùi đi và xuất hiện ký hiệu mới:

“Ngài Giáo Sư tôn kính, Hiền Giả, Kẹo Mật Trắng và tôi đều không bị giáo hội bắt, hiện tại rất an toàn, cảm ơn sự quan tâm của ngài.”

“Về di tích ma pháp “Emden” mà ngài nhắc đến, “Sói Lửa” thông qua Hiền Giả trả lời rằng hắn biết vị trí cụ thể và tình hình ma pháp trận có thể còn lại bên trong, có thể làm người dẫn đường cho ngài, xin ngài xác định nơi gặp mặt.”

“Ưng Đầu Mèo rất hi vọng được ngài hướng dẫn lần nữa.”

Nhìn ký hiệu một cái, Lucien mở cửa nhà với biểu cảm không thay đổi rồi đi vào.

Cái gọi là di tích ma pháp Emden thuần túy là nơi mà Lucien tự mình bịa ra.

Đến lúc đêm khuya, có lẽ là vì theo dõi một người bình thường nên thầy tế tà giáo không hề cảnh giác cũng không chuyên tâm, Lucien dựa vào Nguyệt Quang Hóa lại lần nữa thoát khỏi sự để ý của hắn, chùi đi ký hiệu của Simon ở góc tường rồi để lại ký hiệu mới:

“Mười một giờ tối thứ sáu, gặp ở lối vào phía đông hẻm núi Larnaka tại rừng đen Mazel. Giáo Sư.”

Sáng sớm thứ năm, trước khi đến Hiệp Hội Nhạc Sĩ thì Lucien nhận được “Quả Cầu Cảnh Tượng” mà tà giáo đồ gửi tới như trong dự liệu.

Vẫn là căn nhà gỗ nhỏ đó, vẫn là cái bàn gỗ màu nâu, biểu cảm của Joel đã tê dại rất nhiều, Alvin bắt đầu hốt hoảng lo sợ, Alissa thì lặng lẽ rớt nước mắt. Ngoài cửa sổ là mặt trăng sáng tỏ, che giấu ngôi sao ở phía sau ánh sáng.

“Trên giày của cả nhà chú Joel có bùn đất mới?” Lucien thông qua vị trí mặt trăng trên bầu trời, so sánh Tinh Tượng Đồ sửa lại số liệu lần trước, hoàn toàn xác định được vị trí của căn nhà gỗ nhỏ ở rừng đen Mazel, đồng thời bất ngờ phát hiện cái mới.

Lặng lẽ nhìn “Quả Cầu Cảnh Tượng” biến mất, trong lòng Lucien phán đoán nguyên nhân: “Có lẽ căn nhà gỗ nhỏ chỉ là nơi ghi chép

Quả Cầu Cảnh Tượng, còn địa điểm thật sự nhốt cả nhà chú Joel là ở một nơi khác. Nhưng dựa vào mức độ khô lại của bùn đất và lựa chọn bình thường thì địa điểm nhốt cách căn nhà gỗ nhỏ không xa, không quá một trăm mét!”

Sau khi xác nhận tình hình, Lucien yên lặng điềm tĩnh ở trong phòng nghỉ dùng “Bi Tráng” để luyện tập kỹ xảo dương cầm, chờ đến khi xe ngựa của Công Chúa điện hạ Natasha đến.

Trong phòng đàn của “Hành Lang Trưng Bày Tranh” ở cung điện mùa hè Latah, Lucien nhìn thấy chỉ còn lại Natasha, Camille và mình thì nhân lúc trước khi Natasha nói chuyện, biểu cảm trở nên trịnh trọng: “Công Chúa điện hạ, thần có việc muốn bẩm báo với người.”

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Thành Khẩn

Natasha hôm nay không mặc váy dài cung đình lộng lẫy cao quý, mà mặc một bộ trang phục Kỵ Sĩ màu trắng đơn giản, đôi chân thon dài hoàn toàn lộ ra, chắc là vừa luyện kiếm thuật xong.

Cô vốn dĩ mang theo nụ cười trêu chọc thú vị, định trò chuyện với Lucien một chút về chủ đề thân sĩ, nhưng sau khi cảm nhận được vẻ trịnh trọng của Lucien thì lập tức thu lại nụ cười rồi hỏi một cách rất nghiêm túc và chính thức: “Việc gì?”

Điều này hoàn toàn không giống với dáng vẻ thường ngày lười biếng tùy tiện thích nói đùa mà giống như một con mãnh thú chuẩn bị chồm ra giết chết vật săn bất cứ lúc nào.

Lucien không trực tiếp trả lời mà nhìn về phía Camille, nhìn về phía góc khác của phòng đàn.

Natasha không phải người ngốc mà ngược lại rất thông minh, vừa thấy biểu hiện của Lucien thì đã hiểu dự định của hắn.

“Nếu ngay cả dì Camille mà cũng không tín nhiệm thì ta sớm đã tử vong rồi, còn người khác…”

Đang lúc nói thì Camille đã đứng dậy, đôi mắt xanh nhạt tỏa ra tia sáng sáng ngời, cả người cũng hiện ra màu xanh đậm tương tự,

biến thành bức tượng giống như dùng nước biển ngưng tụ thành vậy.

Tiếp theo thân thể của Camille lại thật sự hóa thành nước biển màu xanh, chảy trên nền đất của phòng đàn.

Nước biển càng lúc càng nhiều, mặt nước càng lúc càng cao, rất nhanh thì đã ngập từ mắt cá chân của Lucien lên đến ngực.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lucien, Natasha trịnh trọng gật gật đầu, tỏ ý bảo hắn yên tâm.

Nước biển tiếp tục dâng cao nhấn chìm hoàn toàn phòng đàn, ánh sáng sóng xanh hơi dập dờn như thể đến từ đáy biển.

Nhưng nước biển này lại không chảy ra ngoài phòng đàn một giọt, hơn nữa hô hấp của Lucien rất bình thường, có thể thoải mái tự tại hưởng thụ bầu không khí không khác gì với lúc đầu.

Nhưng, trong sự bao vây từng li từng tí của nước biển do Camille hóa thành, Lucien cảm nhận được huyết mạch “Nguyệt Quang” trong thân thể mình bất giác sáng lên trên bề mặt da một lớp tia sáng tựa như sương bạc, còn Natasha ở đối diện thì không có bất kỳ thay đổi nào.

Natasha thấy tình hình, lông mày bên phải theo thói quen nhếch nhếch lên: “Sức mạnh Kỵ Sĩ?”

Sau đó cô ấy xin lỗi thành khẩn: “Xin lỗi Lucien, ta không biết dì Camille sẽ cố ý áp bức kiểm tra thân thể của ngươi.”

“Đây là chức trách của nữ sĩ Camille nên thần rất hiểu, Công Chúa điện hạ người không cần xin lỗi.” Lucien nếu đã chuẩn bị nói

một phần sự việc cho Natasha thì đã chuẩn bị sẵn việc bị kiểm tra. Do đó hôm thứ ba, ngoài việc thăm dò sự nắm chắc tình hình bên cạnh Công Chúa của tà giáo “Ngân Bạch Chi Giác” thì cũng đang chờ kích phát sức mạnh huyết mạch, nếu không hiện giờ bị kiểm tra ra được rất có thể chính là thân phận học đồ ma pháp rồi, mà nếu không thể kích phát huyết mạch thì buộc phải dùng cách phức tạp hơn, gián tiếp hơn, hiệu quả cũng kém hơn.

Dù “bọn bắt cóc” có nhấn mạnh không thể “báo cảnh sát” thế nào đi nữa, cùng với việc khoe khoang sức mạnh và năng lực khống chế của bản thân nhưng không thể nghi ngờ rằng lựa chọn tốt nhất vẫn là nói sự việc với Natasha. Chỉ có sức mạnh của họ mới có thể đối phó với lãnh đạo cao cấp của tà giáo, nếu không chỉ dựa vào thực lực của bản thân Lucien thì rất có thể trước mặt lãnh đạo cao cấp tà giáo có cấp bậc như Hồng Y Giáo Chủ thì dù có trí tuệ cao hơn nữa cũng chắc chắn sẽ chết và thất bại.

Vấn đề duy nhất là lựa chọn thời gian hợp lý, không để hành động của phía công chúa uy hiếp đến sự an toàn của con tin và chính mình.

Natasha nhìn lớp ánh sáng sương bạc đó, tay trái nắm lấy khuỷu tay phải, ngón cái và ngón trỏ của tay phải sờ vào chiếc cằm bóng mịn xinh đẹp nhưng hơi tỏ ra kiên cường, nói một cách nghi hoặc: “Huyết mạch Nguyệt Quang, chỉ là yếu hơn Kỵ Sĩ chính thức… Lucien, ngươi hiện giờ có thể nói cho ta biết là việc gì rồi chứ?”

Lucien nói ra những lời mà bản thân trước đó đã nghĩ sẵn: “Như người thấy đó, sức mạnh Kỵ Sĩ của thần không phải đến từ bản thân mà là được người khác ban cho. Từ buổi tối buổi hòa nhạc hôm đó, thần nhận được lời mời của Công Chúa điện hạ người, bắt đầu trở

thành cố vấn âm nhạc của người thì thần đã bị cuốn vào một âm mưu nhắm vào người.”

Khóe miệng Natasha hơi cong: “Vì vậy chúng dùng sức mạnh Kỵ Sĩ giả để đổi lấy sự chấp thuận của ngươi?” Cách tương tự thì gia tộc Violet cũng có.

“Cũng không phải như vậy. Chúng bắt cóc ân nhân và cả nhà chú Joel của thần, dùng họ để uy hiếp thần, để thần báo cáo lại cho chúng những việc nghe được bên cạnh người và hành tung của người. Còn việc kích phát sức mạnh huyết mạch là thù lao mà chúng trả trước cho thần.” Lucien dè dặt nhưng lại rất bình tĩnh nói những lời mà trong đó chín câu là thật một câu là giả.

“Ta bảo bộ phận tình báo…” Miệng Natasha động đậy rồi sau đó ngẩng đầu nhẹ, nhìn ánh sóng trong vắt: “Dì Camille, người đến làm việc cạnh ta chắc đều đã được điều tra nhỉ.”

“Vâng, Công Chúa điện hạ. Các tài liệu chúng thần nhận được từ Sở Tài Phán giáo hội nói rằng ngài Evans tuy từng tiếp xúc với nữ phù thủy nhưng ngài ấy không hề có dấu hiệu học bất kỳ ma pháp nào. Đây là khẳng định mà Sở Tài Phán đưa ra, thần tin vào năng lực chuyên nghiệp của họ, còn bộ phận tình báo cũng đã âm thầm điều tra tình hình kết bạn của ngài Evans, không có bất cứ vấn đề gì.” Camille đã dừng việc kiểm tra thân thể của Lucien lâu rồi, giọng nói giống như truyền đến từ bốn phương tám hướng, mang theo tiếng rì rào của thủy triều.

Lucien nghe thấy lời của Camille thì mới biết bản thân có thể thuận lợi trở thành cố vấn âm nhạc của Natasha tuyệt đối không phải trông đơn giản và nhẹ nhàng như bề ngoài, nhưng việc này rất bình thường, Natasha là Nữ Đại Công tương lai mà.

Natasha gật gật đầu, trực tiếp hỏi: “Vậy liên quan đến cả nhà ông Joel bị bắt cóc thì sao?”

“Dựa vào báo cáo mà bộ phận tình báo đưa, ông Joel là bị một vị huân tước Dick đến từ quận Lambada mời đi. Đánh giá của họ là “rất bình thường”.” Trong giọng nói của Camille mang theo chút tức giận hiếm thấy.

Lucien nói chen vào: “Không chỉ như vậy, vào hôm thứ ba thần cố ý biểu hiện sự căng thẳng và bất an trước mặt Công Chúa điện hạ người để người nhận ra, kết quả buổi tối họ đã biết việc này. Thần cho rằng người bên cạnh Công Chúa điện hạ rất có vấn đề.”

Biểu cảm của Natasha rất nghiêm túc, nhưng rất nhanh lại lắc đầu cười lên: “Lucien, thì ra sự căng thẳng và bất an lúc đó của ngươi là giả vờ, thật là đã coi thường sự bình tĩnh và sự khống chế của ngươi đối với bản thân rồi.”

Sau đó cô ấy chắp hai tay sau lưng đi mấy bước trong phòng đàn bị nước biển nhấn chìm: “Việc của hôm thứ ba ngoại trừ dì Camille thì người biết được không quá mười người, nhưng bởi vì không phải việc quan trọng nên họ rất có thể sẽ coi như chuyện cười mà tiện miệng nói với người bên cạnh mình. Còn nếu muốn điều tra kỹ thì bộ phận tình báo đã không đáng tin nữa rồi. Dì Camille, dì trực tiếp đến giáo hội tìm hai vị Hồng Y Giáo Chủ Amor, Gyrus hỗ trợ.”

Đức Hồng Y Sard sống cuộc đời bán ẩn cư dài hạn, việc của giáo hội ở Công Quốc Owuor Ritter chủ yếu do hai vị Hồng Y Giáo Chủ phụ trách.

Tiếp đó Natasha lại hỏi Lucien từng chút về việc tiếp xúc với đám người âm mưu mấy ngày nay, mà Lucien lại kể ra phần lớn sự việc

bao gồm việc bản thân tìm Phyllis mua Tường Vi Ánh Trăng chuẩn bị dùng để kích phát huyết mạch Kỵ Sĩ của John, dĩ nhiên ngoại trừ việc thăm dò liên quan đến sức mạnh ma pháp đối với tà giáo đồ, cùng với việc đã biết đối phương là tổ chức “Ngân Bạch Chi Giác”.

“Lucien, ta nghĩ bên cạnh ngươi chắc là có một kẻ bắt cóc luôn đi theo.” Natasha thông qua tự thuật của Lucien thì rất dễ phán đoán ra được điểm này, nhưng không hề biết đó là thế lực thuộc phe nào: “Dì Camille, dì tìm cơ hội bắt tên bắt cóc đó đến tra khảo.”

Lucien vội vàng nói: “Công Chúa điện hạ, không cần vội như vậy, dám vạch ra âm mưu nhắm vào người thì thần nghĩ thực lực của nhân vật sau lưng chắc rất mạnh, nếu bắt kẻ bắt cóc đi theo bên cạnh thần trước thì rất dễ khiến họ cảnh giác. Người cần điều tra từ từ, âm thầm, bắt đầu từ bộ phận tình báo và người liên hệ với kẻ bắt cóc bên cạnh thần, tìm được kẻ chủ mưu phía sau họ rồi sau đó giải quyết một lần. Như vậy mới có thể hoàn toàn phá giải âm mưu và có thể làm rõ tất cả những người ẩn nấp ở bên cạnh người, bên cạnh Công Quốc.”

Nếu để công chúa trực tiếp hành sự quả quyết thì tuy có thể phá giải âm mưu nhưng sự an toàn của cả nhà Joel sẽ thành vấn đề, hơn nữa nếu không thể hoàn toàn đả kích Ngân Bạch Chi Giác để họ tổn thất nặng nề, trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục thì bản thân sau này sẽ có rất nhiều phiền phức. Nếu đã muốn làm thì làm cho đến cùng!

Natasha nhíu mày: “Trực tiếp bắt người rồi dùng thần thuật tra khảo, giết chết trước khi đối phương kịp phản ứng chắc có khả năng thành công không nhỏ, Lucien người quá không có khí phách nam tử hán rồi.”

“Công Chúa điện hạ, thần cho rằng ngài Evans nói rất đúng, ngay cả bộ phận tình báo cũng bị cuốn vào việc này nên chúng ta cần cư xử thận trọng, tin rằng Đại Công bệ hạ cũng sẽ đồng ý.” Giọng nói của Camille từ nơi nước biển sâu thẳm truyền đến.

Natasha bĩu môi: “Ta không thích nhất là những việc vòng vo này, nếu chúng dám trực tiếp đến thích sát thì ta lại cảm thấy chúng là nam tử hán. Được rồi, tất cả đều nghe theo dì vậy, dì Camille, việc này ta sẽ không nói với bất kỳ ai.”

“Kẻ bắt cóc cứ cách một khoảng thời gian sẽ đưa cho thần một quả cầu nhỏ thần kỳ, chúng chứa cảnh tượng của cả nhà chú Joel, nếu thần tìm được manh mối trên đó thì nên nói với mọi người thế nào?” Lucien có hơi hãi hùng khiếp vía khi thấy sự việc phát triển theo hướng mình muốn, trước đây có hơi đánh giá sai tính cách của Natasha rồi.

Giọng của Camille vang lên: “Tôi sẽ đưa cho ngài mấy giọt máu của tôi, chúng chứa sức mạnh của “nguyên tố Nước”, trừ phi đối phương có cường giả cấp bảy đi theo cạnh ngài chứ nếu không sẽ không phát hiện được sự đặc biệt của nó. Ngài chỉ cần tìm được manh mối thì hòa một giọt máu vào trong nước là có thể tạm thời nói chuyện với tôi.”

Bà ấy không nói hạn chế khoảng cách, bởi vì bà ấy cũng phán đoán ra kẻ bắt cóc ở gần Arthaud.

Theo lời nói của bà ấy, trong nước biển xanh đậm ánh sáng sóng nước chiếu rọi ngưng tụ ra ba viên bảo thạch nhỏ màu xanh, chúng trông có vẻ không có gì khác biệt so với lam bảo thạch bình thường.

Sau khi giao ước xong việc trò chuyện, nhìn thấy Lucien giấu kỹ ba viên bảo thạch này thì Natasha lại trở nên lười biếng, nói với chút hiếu kỳ: “Lucien, tại sao ngươi chọn tố giác với ta? Tính mạng của cả nhà chú ngươi, sức mạnh Kỵ Sĩ cùng với của cải có thể nhận đều không thể khiến ngươi động lòng sao?”

“Thần rất do dự, nhưng thần tin người có thể làm ra loại việc này tuyệt đối sẽ không thật sự thả cả nhà chú Joel, chỉ có khẩn cầu sự giúp đỡ của Công Chúa điện hạ người mới có thể cứu được họ ra nguyên vẹn.” Lucien trả lời nghiêm túc: “Hơn nữa tín điều của cuộc đời thần là không bao giờ thỏa hiệp với kẻ địch.”

Mắt tím sâu thẳm của Natasha hơi sáng lên: “Không bao giờ thỏa hiệp với kẻ địch? Ha ha, không bao giờ bỏ cuộc trước khó khăn? Lucien, đây thật sự là tính cách của ngươi à, chả trách ngươi có thể viết ra khúc giao hưởng Định Mệnh. Ta rất thích tính cách này của ngươi, ta thu hồi lại lời vừa nãy, ngươi là một nam tử hán chân chính.”

“Đa tạ Công Chúa điện hạ khen ngợi.” Lucien khom người hành lễ.

Natasha cười he he: “Vì vậy, nam tử hán Lucien, ngươi thật sự không cần ta hướng dẫn ngươi cách theo đuổi con gái à? Ta cảm thấy tính cách của ngươi và ta giống nhau nên rất có thể hấp dẫn con gái đó.”

“… Thần cảm thấy đây không phải là lúc nói đùa.” Lucien chỉ có thể trả lời nghiêm túc: “Còn nữa, xin Công Chúa điện hạ đừng nói với giáo hội việc thần kích phát sức mạnh huyết mạch, suy cho cùng nó là có được thông qua cách như vậy.”

Natasha gật đầu nói: “Lucien, sự lo lắng của ngươi ta có thể hiểu. Như vậy đi, nếu ngươi đã không phải là huyết mạch Hắc Ám, chờ khi hoàn toàn phá được âm mưu thì ta sẽ nói với giáo hội ta vì để ban thưởng cho sự tố giác của ngươi nên đã ban cho ngươi dược tễ kích phát sức mạnh huyết mạch.”

Sau đó cô ấy cười xấu xa xuôi xuôi tay: “Thả lỏng đi, Lucien, chỉ có thả lỏng mới có thể đối diện với kẻ địch tốt hơn.”

Nước biển rút đi rồi ngưng tụ lại thành Camille, phòng đàn đã khôi phục lại nguyên trạng, Natasha và Lucien ngồi trước dương cầm thảo luận âm nhạc một cách không có gì khác lạ.

Đến buổi trưa, giấy viết thư không thể chờ đợi được lập tức hỏi thăm Lucien những việc nghe thấy ở cung điện mùa hè Latah, kể cả những việc trao đổi với Natasha. Việc này khiến Lucien hơi thở phào, xem ra chỉ cần Natasha bên đó chú ý bảo mật thì tà giáo đồ tạm thời vẫn không thể phát hiện việc bản thân đã phản bội.

Đồng thời Lucien lấy cớ John sẽ trở về vào sáng thứ bảy nên yêu cầu buổi tối thứ sáu phải đưa thêm một “quả cầu cảnh tượng” tới.

Yêu cầu hợp tình hợp lý nên tà giáo đồ không từ chối.

Ngày hôm sau chính là thứ sáu, sau khi Lucien học nhạc xong thì trực tiếp ngồi lên xe ngựa mà Phyllis phái tới trước cửa nhà Victor, cùng với mọi người như Lane, Lotter đến trang viên của Phyllis – người đã xin phép không đến học buổi chiều.

Giấy thư thần thuật dĩ nhiên được Lucien mang theo bên người theo lời dặn dò đặc biệt của tà giáo đồ.

ẢO THUẬT THẦN TỌA

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Đêm Vũ Hội

Lucien nhìn qua cửa xe ngắm con đường dần dần mờ tối, nghe Victor, Lane và Lotter thoải mái tự tại trò chuyện về phong cảnh mùa này trong trang viên.

“Lucien, sao cậu không nói chuyện? Lẽ nào không có hứng thú với rượu nho “Bern” do chính nhà Phyllis ủ ư?” Lane chú ý đến Lucien yên lặng ngồi bên cạnh cửa sổ xe ngựa, ngậm cười hỏi.

Trang viên “Bern” của Phyllis bao gồm một mảnh ruộng nho rất tốt, nho thu hoạch trong đó phần lớn dùng để ủ rượu. Sau khi chọn lựa và cất vào hầm rất nhiều năm thì rượu nho trang viên “Bern” đã có tên tuổi không nhỏ ở Arthaud, được xem là rượu nho hạng hai, chỉ có nhận được lời mời đến vũ hội, yến hội của nhà Phyllis mới có cơ hội thưởng thức.

Lucien tìm cớ che đậy: “Ngài Lane, thực ra tôi đang lo lắng về vũ hội lát nữa, tôi không biết nhảy điệu nào cả, rất mất mặt.”

“Cần ta dạy cho cậu không? Mặc dù cậu không phải là nữ sĩ xinh đẹp.” Lane nói với Lucien một cách châm chọc: “Hoặc cậu xem ta như là nữ sĩ xinh đẹp cũng được.”

Nhìn thấy bộ dạng quẫn bách không nói nên lời của Lucien, Victor cười nói với hắn: “Tình hình của trò tất cả bọn ta đều rõ, sẽ

không có ai cố ý mời trò nhảy đâu. Dĩ nhiên nếu Lucien trò muốn học thì ta nghĩ các tiểu thư xinh đẹp đều sẽ rất vui lòng dạy cho trò."

Trong bầu không khí thoải mái tùy tiện này, tâm trạng Lucien dần bình tĩnh lại. Tất cả sự chuẩn bị đã làm xong, sau đó chính là việc thực hiện cụ thể, nên hiện giờ có lo lắng, căng thẳng hơn nữa cũng không có giúp gì được.

Xe ngựa ra khỏi cổng thành, đi qua sông Belen rồi chạy về phía trang viên ở giữa rìa phía bắc rừng đen Mazel và con sông.

Bởi vì có mỏ đá nham thạch hoa văn nên trang viên của nhà Phyllis rất giàu có, căn nhà chính xây bằng đá hoa văn màu vàng kim, xa hoa đàng hoàng.

Phyllis mặc một bộ lễ phục tối màu đỏ như lửa, dẫn theo hai hàng người hầu chờ ở cổng nhà chính, hai hàng sáu cột đèn đồng cháy lên ngọn lửa màu vàng sáng, xua đi sắc tối lúc hơn bảy giờ.

"Thầy Victor, ngài Lane, Lucien, Lotter, chào mọi người." Nhìn thấy xe ngựa dừng lại, Phyllis dẫn quản gia ra nghênh đón, bởi vì là vũ hội của cô nên cha cô Urbain và mẹ cô đều ở lại trong thành Arthaud.

Mỗi một tiểu thư quý tộc đều phải rèn luyện năng lực độc lập chủ trì vũ hội, yến hội.

"Tối nay trò thật xinh đẹp, Phyllis." Victor ôm Phyllis một cái, cười khen ngợi với thái độ của trưởng bối.

Lễ phục tối màu đỏ lửa phối với mái tóc dài màu đỏ thẫm, đôi mắt tựa như đá hồng bảo cùng với làn da trắng ngần, quả thực khiến Phyllis xinh đẹp hơn bình thường rất nhiều.

Phyllis vừa cảm ơn vừa nghênh tiếp các vị khách khác, khách cô mời không chỉ có bạn học mà còn có các bạn bè quý tộc.

Sau khi chào hỏi Phyllis với nghi lễ hôn tay, Lucien mặc bộ đồ tây màu đen đi vào phòng khách nhà chính.

Nền nhà được lát bằng đá nham thạch hoa văn màu xanh, vừa tráng lệ vừa không mất đi vẻ giàu có, phòng khách lớn bằng năm cái phòng khách và phòng ăn ở biệt thự hoa viên của Lucien, có thể tụ họp được hơn trăm người.

Bàn ăn dài đặt ở một góc của phòng khách, ngoài rất nhiều ly rượu nho đỏ thẫm ra thì bên trên còn đặt những món khai vị thanh mát, đẹp mắt như salad, bánh ngọt nhân trái cây, thạch trái cây… Những món chính có thịt nướng, thịt thái hạt lựu hầm, lạp xưởng, mì sợi, thịt ngỗng béo, gà thiến, nho, bánh mì trắng, trái cây, ngoài ra còn những thứ kỳ lạ khác mà Lucien nhận không ra.

Đội nhạc được mời đến ngồi ở một góc khác tấu lên nhạc khúc êm tai, khiến cho cả buổi vũ hội trở nên nhẹ nhàng và tao nhã.

Sau khi tiến vào, Lucien đến chỗ bàn ăn cầm một cái đĩa gắp thịt nướng, thịt ngỗng béo, lạp xưởng, bánh mì trắng và salad để vào, vừa ở một góc lặng lẽ ăn vừa chờ Phyllis tuyên bố vũ hội bắt đầu.

Ánh nến tối lại, nhạc khúc thay đổi, một người đàn ông mời các tiểu thư bước vào giữa phòng khách nhảy “điệu xoay tròn” được lưu truyền từ cung đình Tyrael. Nó là điệu nhảy nhục dục thân thể dính sát, bốn chân vướng vít, bị các quý tộc già bảo thủ cố chấp phản đối, nhưng những lão già đó càng bình luận thì những người trẻ tuổi, thậm chí phần lớn các quý phụ lại càng thích.

“Anh đến tham gia yến hội chứ không phải vũ hội sao, Lucien?” Phyllis và thầy Victor sau khi nhảy xong điệu mở màn thì tìm Lucien khắp nơi, cuối cùng đã tìm thấy hắn ở trong góc. Mà lúc này thức ăn đầy cả đĩa Lucien cũng đã ăn gần hết, khiến Phyllis dở khóc dở cười.

Sau khi kích phát sức mạnh huyết mạch, sự thèm ăn của Lucien tăng mạnh, với lại buổi tối còn có việc gian khó nữa.

Đặt đĩa ăn xuống, Lucien thả tay: “Tôi không biết điệu xoay vòng, Phyllis.”

“Anh là muốn tôi dạy anh hay là ngài Lane dạy anh, hay là Yvette?” Phyllis hiển nhiên đã biết được từ miệng Victor những lời mà Lane châm chọc Lucien trước đó. Còn Yvette đang nhảy vũ đạo với một người đàn ông quý tộc một cách vui vẻ, có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của Phyllis nên cô ta quay đầu nhìn qua, sau đó cười nháy mắt với Lucien.

Phyllis quay lại nói một cách chân thành: “Lucien, anh phải hòa nhập vào xã hội thượng lưu, giao thiệp với quý tộc, âm nhạc, vũ đạo và săn bắn đều không thể thiếu. Được rồi, tôi sẽ dạy anh.”

“Thực ra tôi thích làm việc yên lặng hơn.” Lucien không muốn biểu hiện một cách khác thường ở giờ phút quan trọng nên đành phải học theo những người đàn ông khác làm tư thế tay mời Phyllis.

Phyllis hài lòng đưa tay ra: “Anh không phải làm rất tốt đó sao? Đừng lo người khác chê cười, lần đầu tiên luôn là như vậy.”

Một tay ôm lấy eo của Phyllis, một tay vịn vào vai cô ấy, Lucien nghe theo hướng dẫn của cô bắt đầu luyện tập vũ đạo.

Mấy phút sau, Phyllis nhìn Lucien rất kinh ngạc: “Lucien, trước đây anh từng học điệu xoay tròn ư? Nhảy rất tốt, hoàn toàn không giống là người mới học, ừm, ngoại trừ rất cẩn trọng không dám dựa gần vào thân thể của tôi ra.”

“Công Chúa điện hạ có dạy tôi một chút.” Lucien sở dĩ học nhanh như vậy là vì năng lực nhịp nhàng và nhanh nhẹn siêu mạnh, mà việc này không thể nói với Phyllis nên chỉ có thể lấy Natasha để làm lá chắn.

Phyllis tỉnh ra: “Thì ra là vậy, Công Chúa điện hạ là Đại Kỵ Sĩ, nếu nàng ấy hướng dẫn anh thì hiệu quả chắc chắn rất tốt.”

Nói đến đây, cô ấy đột nhiên cười lên: “Công Chúa điện hạ cao hơn anh nửa cái đầu, lại là cường giả cấp năm, lúc nhảy với anh rốt cuộc ai là nữ sĩ vậy, Lucien?”

Cô ấy hiển nhiên đã nghe một chút tin đồn, suy cho cùng bản thân Natasha cũng không hề che giấu.

“…” Lucien không biết nên nói gì, sau đó trong lòng lay động, giả vờ trượt chân kêu đau nhỏ tiếng.

Phyllis hỏi với vẻ quan tâm: “Lucien anh trật chân rồi à? Cần tìm bác sĩ không?” Trong trang viên có bác sĩ gia đình riêng.

“Không có gì, nghỉ ngơi một chút là được rồi, có thể tìm người dẫn tôi đến phòng không?” Lucien lắc đầu bày tỏ không hề nghiêm trọng.

Phyllis lúc này mới yên tâm, gọi một người hầu nam bảo hắn dìu Lucien đến phòng khách ở lầu ba nhà chính.

Phòng khách rất sạch sẽ, rất ngăn nắp, chăn lông thiên nga mềm mại ấm áp.

Lucien ngồi ở bên giường, nhìn người hầu nam đóng cửa lại, sau đó lấy giấy viết thư ra rồi dùng bút lông viết lên đó:

““Quả Cầu Cảnh Tượng” vẫn còn chưa gửi đến ư?”

Lúc này đã gần tám giờ, trời đã hoàn toàn tối đen rồi.

Mười phút trôi qua, trên phong thư mới xuất hiện một dòng từ đơn màu đen: “Mở cửa sổ ra.”

Lucien vội càng kéo cửa sổ ra, trong nền nhạc nhẹ nhàng ở phòng khách, một quả cầu đen nhỏ bay vào rơi thẳng lên tay của Lucien.

Lucien không bóp nát nó mà thông qua khói đen cuồn cuộn trong “Quả Cầu Cảnh Tượng” đã nhìn thấy một cảnh tượng lờ mờ.

Vẫn là căn nhà gỗ nhỏ đó.

Điều này khiến Lucien hơi thở phào, đối phương vẫn chưa di chuyển nhưng phải nắm chắc thôi, hết lần này đến lần khác đòi “Quả Cầu Cảnh Tượng” rất có thể khiến đối phương cảnh giác.

Cất kỹ “Quả Cầu Cảnh Tượng”, Lucien nói nhẹ với giấy viết thư: “Sáng ngày mai sau khi trở về sẽ phụ trách làm yên lòng John.”

“Cảm ơn sự phối hợp của ngài, ngài Evans.” Giấy thư hiện ra chữ màu đen lạnh lùng.

Lucien gấp giấy viết thư xong rồi bỏ vào bì thư, cất ở trong áo choàng màu đen, sau đó cởi áo choàng ra mắc lên trên giá móc áo mũ.

Do biết được Lucien trật chân nên đám người Victor đều lần lượt qua thăm hắn, thậm chí bao gồm cả các quý tộc trẻ tuổi mà Lucien quen và không quen. Trong đó Yvette dường như có hơi thất vọng, đại khái trước đó cô ta định nửa đêm đến cùng Lucien "nghiên cứu thảo luận nhân sinh", kết quả đối phương đã thành "thương binh".

Cho đến tận chín giờ rưỡi thì ở chỗ Lucien mới hoàn toàn yên tĩnh lại, sau đó hắn khóa trái cửa phòng, thổi tắt nến nằm lên giường, cả căn phòng tối đen.

Trong bóng tối, Lucien bỗng nhiên đứng dậy đi đến bên bàn rót một cốc nước nóng, đồng thời để cho một "giọt máu Camille" được giấu kỹ trong lòng bàn tay rơi vào trong nước nóng.

Sóng nước hơi động, bên tai Lucien trực tiếp vang lên giọng của Camille: "Có manh mối rồi ư, Lucien?"

Dù là giấy viết thư hay là thầy tế tà giáo đều không có chút phản ứng gì với việc này.

Lucien dùng mật ngữ đã giao ước, sau khi tự nói một mình mấy câu không hề có ý nghĩa thì giả vờ lỡ tay làm rớt cái ly xuống đất, vỡ tan tành.

Mà ý trong mật ngữ là: "Gần rừng rậm đỉnh núi "Lubico" gần sát hướng đông nam rừng rậm Mazel."

Phạm vi nó bao gồm rất rộng, nhưng như vậy càng thể hiện sự chân thực về manh mối của Lucien.

Vị trí này có khoảng cách xa so với nhà gỗ và sông Massol, là hai nơi hoàn toàn khác nhau, nếu Camille tìm kiếm kỹ thì rất lâu cũng không tìm kiếm ra nỗi.

Nhỏ tiếng mắng chửi thu dọn mảnh thủy tinh vỡ nát một chút, Lucien nằm trở lại lên giường, đồng thời lấy ra hai "giọt máu Camille" trong túi quần rồi đặt vào trong chăn.

Vũ hội vẫn đang tiếp tục, làm nổi lên sự yên tĩnh của các nơi khác ở toàn bộ trang viên, thỉnh thoảng có mấy tiếng chó sủa truyền ra.

Mặt trăng dần dần lên cao, tia sáng rọi vào trong phòng rải xuống một vùng ánh sáng bạc. Mà trong sự bao phủ của ánh sáng bạc thì trong chăn lông thiên nga có bóng mờ lung lay mấy cái một cách không thể nhìn thấy, sau đó thì trốn tránh sự giám sát của phong thư, chạy ra từ cánh cửa sổ không đóng.

Nếu tối nay không có mặt trăng, vô cùng đen kịt thì Lucien sẽ tìm cách khác chạy trốn sự giám sát.

Ra khỏi cửa sổ, Lucien không đi xuống mà là xuôi theo ánh trăng bò lên mái nhà, nấp vào trong bóng tối.

Có lẽ vì yên tâm về việc giấy viết thư giám sát Lucien nên thầy tế tà giáo nấp ở sau một cái cây lớn bên ngoài trang viên phía xa xa, căn bản không chuyên tâm chú ý bên này, trong lòng hắn thì Lucien không có bất kỳ sức mạnh siêu tự nhiên nào.

Thân thể Nguyệt Quang Hóa sơ cấp, Lucien từ một bên khác của nhà chính nhảy qua bức tường của trang viên, tiến vào rừng cây. Cởi giày da và áo quần bên trong rồi cất kỹ, thay lên một cái áo

choàng dài đen có mũ mang theo bên người, sau đó chạy về phía “Larnaka” ở phía đông nam.